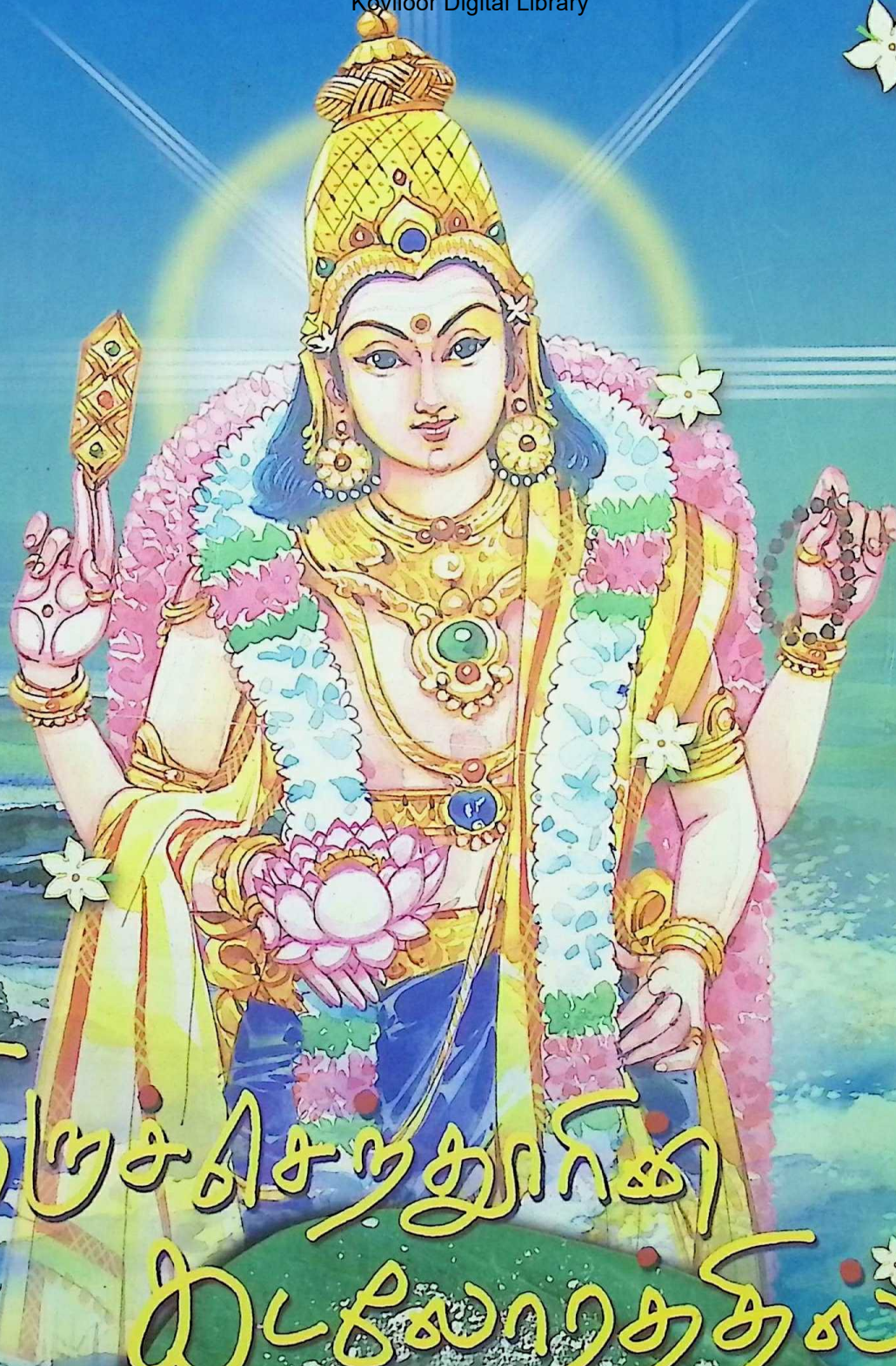

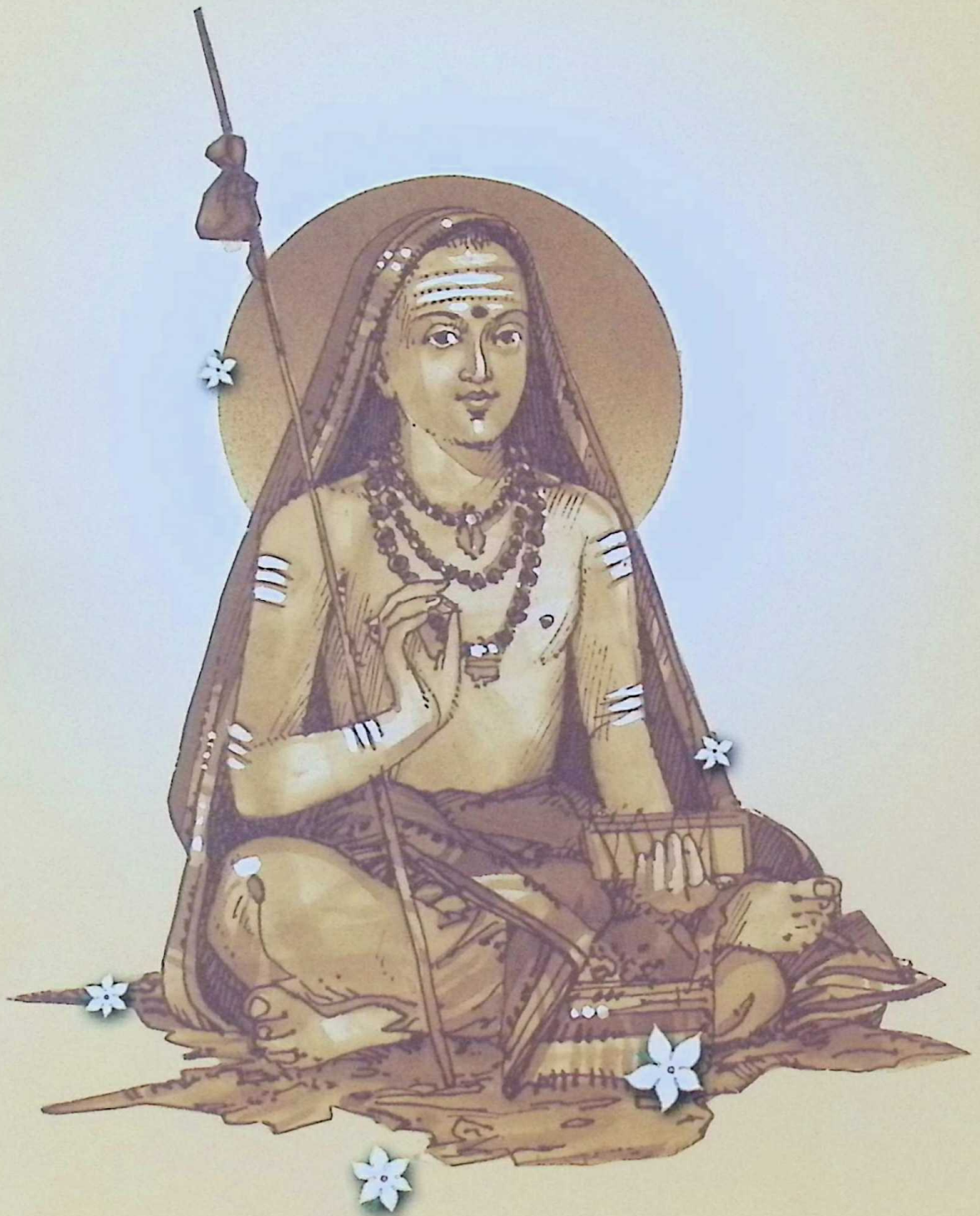

திருச்சித்ரதுர்கி மடகலாநாதர்

Acc. No. 27564

Δ 2111

இராமநாதன் பழனியப்பன்

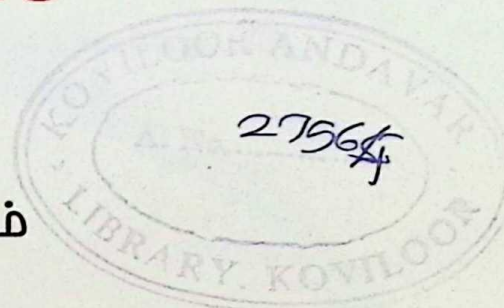

தருச்சிந்தூரின் மடகலாத்தல்.....

ஆதி சங்கர பகவத் பாதர் அருளிய
ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்

தமிழ் வடிவமும் விளக்க உரையும்

ஆக்கம்

இராமநாதன் பழனியப்பன்

திருச்செந்தூரின் கடலோரத்தில்.....

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் அருளிய ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்

© - ஆசிரியருக்கே

பொருள்	:	ஆன்மிக விளக்கம்
ஆக்கம்	:	இராமநாதன் பழனியப்பன்
ஓவியர்	:	மணியம் செல்வன்
பதிப்பாளர்	:	இராமநாதன் பழனியப்பன் "ஸ்ரீ புவனேஸ்வரி" 3362 AX, 11 ஆவது மெயின் ரோடு, அண்ணாநகர் மேற்கு, சென்னை - 600 040. தொலைபேசி : 044 - 26211194
முதற்பதிப்பு	:	மே 2011
அச்சிட்டோர்	:	ஏஷியன் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை - 600 014
விலை	:	ரூ. 600-00
வடிவமைப்பு	:	அழ.திருநாவுக்கரசு, ராஜா அழகப்பன்
விற்பனை உரிமை	:	பழனியப்பா பிரதர்ஸ் "கோனார் மானிகை" 25, பிட்டர்ஸ் சாலை, சென்னை - 600 014 தொலைபேசி : 044 - 28132863

இந்நூலின் பகுதிகளையோ, படங்களையோ ஆசிரியரின் அனுமதி பெறாமல் யாரும் பயன்படுத்தக் கூடாது

காணிக்கை

ஏதுமிலா எளியேனையும் ஒரு ஆளாக்கிய
என் மாதா, பிதா, குரு, தெய்வமே!
நான் கற்று உணர்ந்ததை
மற்றவரிடம் பகிர்ந்து கொள்ள
ஆக்கிய இந்த நூலினை
என் தலை தாழ்த்தி உங்கள்
திருத்தாள் மலர்களில் சமர்ப்பிக்கிறேன்.
ஏற்று, அருள் பாலித்திடுக!

- இராமநாதன் பழனியப்பன்

வாக்குண்டாம் நல்ல மனமுண்டாம் மாமலராள்
நோக்குண்டாம் மேனி நுடங்காது - பூக்கொண்டு
துப்பார் திருமேனி தும்பிக்கை யான்பாதம்
தப்பாமல் சார்வார் தமக்கு

- ஓளவையார், மூதுரை

[சிவந்த திருமேனியும், தும்பிக்கையும் உடைய விநாயகரது திருவடிகளை
நாளும் தவறாமல் மலர் கொண்டு வழிபாடு செய்பவருக்கு

- பேச்சுத் திறமை உண்டாகும்
- நல்ல சிந்தனைகள் தோன்றும்
- தாமரையில் உறையும் திருமகளது அருள் பார்வை கிட்டும்
- நோய் வந்து உடலை வருத்தாது]

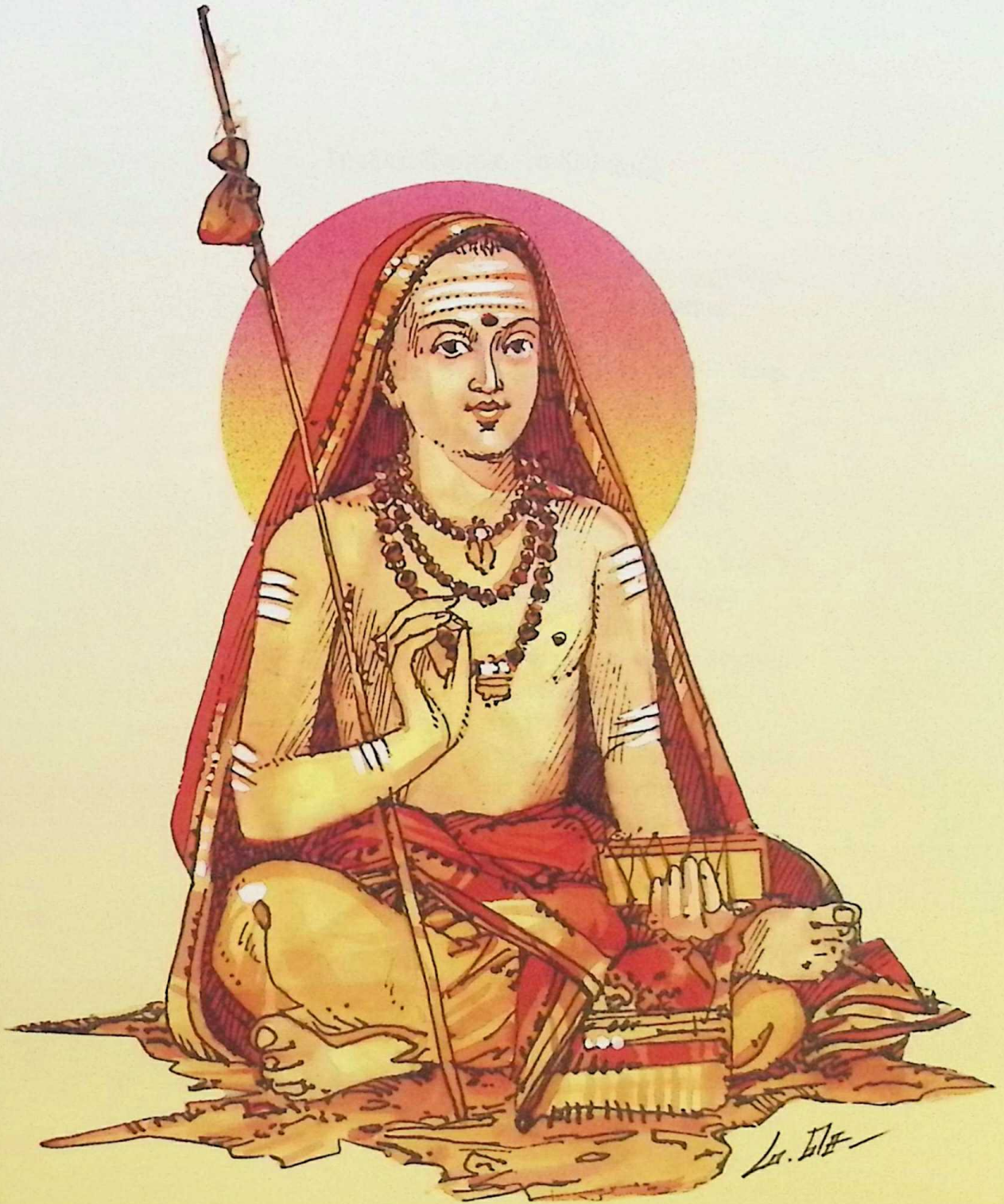
குரு

வேதத்தைக் கசடறக் கற்று உணர்ந்தவர்
பாவம் அற்றவர்
ஆசைகளால் அழியாதவர்
பிரம்ம ஞானிகளில் சிறந்தவர்
பிரம்ம தியானத்தில் ஓடுங்கி நிற்பவர்
விறகில்லாத நெருப்பென அமைதியாகத் திகழ்பவர்
காரணமில்லாமலேயே கடல் அளவு கருணை காட்டுபவர்
தன்னை வணங்கும் நல்லவர்களுக்கு உறவினர்
- இவரே சிறந்த குரு

- ஆ.ச. - வி.சு. 33

அந்த குருவை பக்தியுடனும் பணிவுடனும்
வணங்கி சேவை செய்து
தக்க நேரத்தில் அவரை அணுகி
தனக்கு அறிந்து கொள்ள வேண்டியவற்றைக்
கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்

- ஆ.ச. - வி.சு. 34

இதயமே, கந்தவேளே!

அன்றுதிருச் செந்தூர்
அரங்கிடை மேனியில்
அம்புகள் தைத்த புண்ணும்
அபயமென ஓர்கையும்
அடிகாட்டி ஓர்கையும்
அழகுதிகழ் வைர மணியும்
நின்றகோ லத்திலே
நிமிர்ந்தமார் பகத்திலே
நிழலாடும் கருணை நிதியும்
நீலவிழி வள்ளியும்
கோலத்தெய் வானையும்
நிர்மலத் திருப்பா தமும்
மன்றிலொரு கண்ணாடி
மஞ்சமும் மாலையும்
மங்கல விளக்கின் ஒளியும்
மாசறுபொன் மேனியும்
உற்சவக் கோலமும்
மாணிக்க நகையின் ஒளியும்
இன்றுகண் டேன், அதை
இயம்பஎன் தமிழிலே
இனிய வார்த்தை இல்லையே
எழில்மாடக் கந்தபுரி
மணிக்கோவில் கொண்டஎன்
இதயமே கந்த வேளே!

- கவியரசர் கண்ணதாசன்

பொருளடக்கம்

நுழை வாயில்

- ஆசியுரை 1 - பூஜ்ய ஸ்ரீ ஸ்வாமீ ஓம்காராநந்த **13**
- ஆசியுரை 2 - தவத்திரு பாலமுருகனடிமை
சுவாமிகள் **15**
- அணிந்துரை 1 - பன்மொழிவித்தகர்
அ.வெ.சுப்பிரமணியன் **21**
- அணிந்துரை 3 - இலக்கியச் சிந்தனை
திருமிகு ப.லெட்சுமணன் **26**
- அணிந்துரை 2 - டாக்டர் திருப்பூர் கிருஷ்ணன் **30**
- பணிந்துரை - இராமநாதன் பழனியப்பன் **36**

1 அறிமுக இயல்

- 1.1 ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்க மகிமை **43**
- 1.2 முக்தி பற்றிய வரைவு **51**
- 1.3 திருமுருக வழிபாட்டு வரலாறு **61**
- 1.4 திருமுருக வழிபாட்டில் நகரத்தார் பங்களிப்பு **75**
- 1.5 ஆதி சங்கரர் குறு வரலாறு **113**
- 1.6 முருகன் - புஜங்கம் - ஆதிசங்கரர் **133**
- 1.7 ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கப் பாடல் கட்டமைப்பு **139**

2 புஜங்க இயல்

- 2.1 முழுமையான மூலம் - தமிழ் எழுத்துக்களில் **147**
- 2.2 முழுமையான புதிய தமிழ்வடிவம் **152**
- 2.3 ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம் பாடலுக்கு
விரிவான விளக்க உரை **161**

3 இணைப்பியல்

3.1 திருச்செந்தூர் திருத்தலம் 623

- தலம்
- தீர்த்தம்
- திருக்கோவில்
- திருவிழாக்கள்

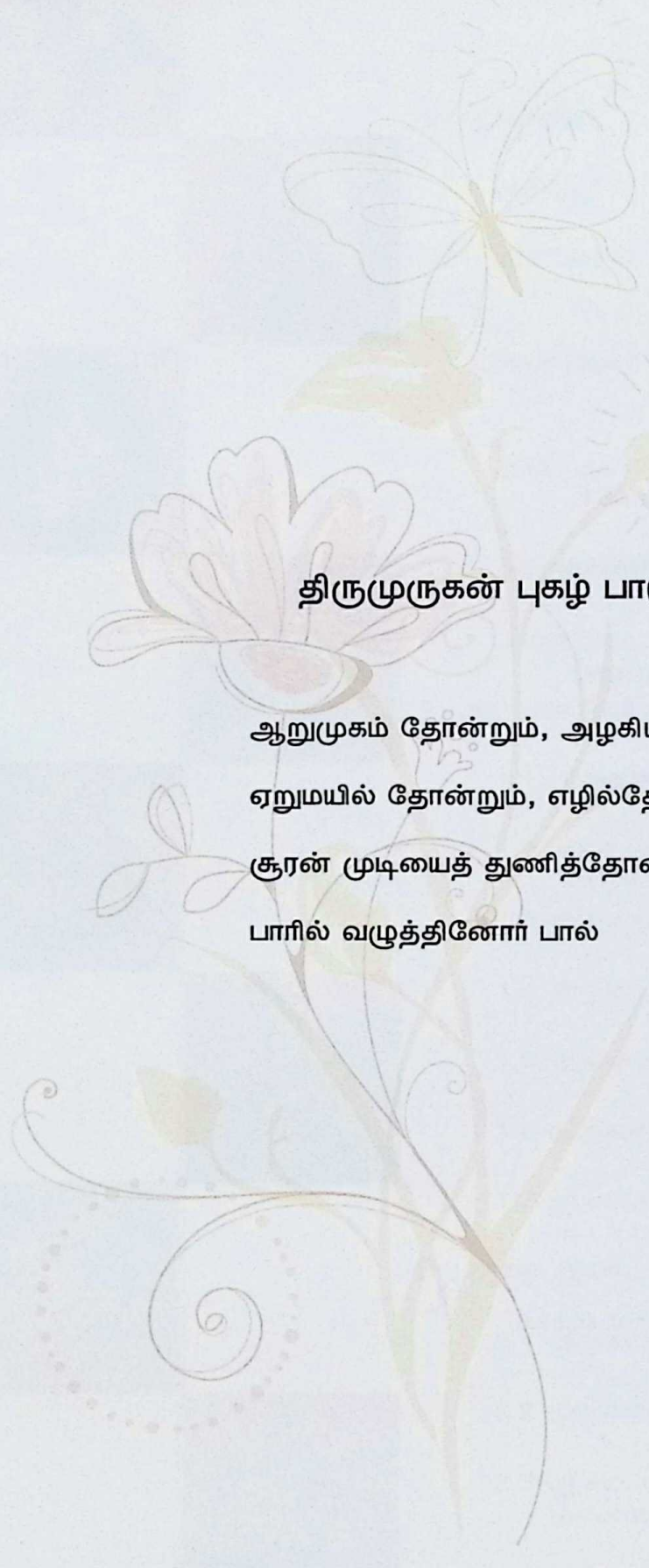
3.2 நூல் உருவாக உதவிய ஆவணங்கள் 651

3.3 மேற்கோள் மூலங்களுக்கான குறியீடுகளின் விரிவுகள் 661

3.4 இத்தலத் தொடர்பான ஏனைய பாராயணப் பாடல்கள் 666

- திருமுருகாற்றுப்படை (திருச்செந்தூர் பற்றிய பகுதி)
- திருமுருகாற்றுப்படை வெண்பா மாலை
- திருப்புகழ் திரட்டு
- கந்தர் ஷஷ்டி கவசம்
- கந்தர் அநுபூதி
- கந்தர் அலங்காரம்
- கந்தர் கலிவெண்பா
- ஷண்முகக் கவசம்
- திருச்செந்தூர் குஹ சுப்ரபாதம்
- திருச்செந்தூர் முருகன் திருப்பள்ளி எழுச்சி

திருமுருகன் புகழ் பாடும் பயன்

ஆறுமுகம் தோன்றும், அழகிய வேல்தோன்றும் அவன்

ஏறுமயில் தோன்றும், எழில்தோன்றும் - சீறிவரு

சூரன் முடியைத் துணித்தோன் திருப்புகழைப்

பாரில் வழுத்தினோர் பால்

ஆசியுரை

ஸ்வாமீ ஓங்காராநந்த

இன்னிசைச் சொற்களும், அன்னவைதரும் அரும்பொருளும் நானறியேன்;
செய்யுள் புனையவும் வசனமெழுதவும் தானறியேன்; என்றாலும்
என் உள்ளத்திலே ஒரு சைதன்யம் எல்லையிலாப் பேரொளியாய்,
ஆறுதிருமுகங்களொடு அருட்காட்சி தருகிறதால் - அழகுமிரு
சொல்லும் பொருளும் சுமந்த பாடல்கள் என் வாயிலிருந்து
தானே வந்து அருவியாய்க் கொட்டுகின்றன!

பேரன்புக்குரிய ஸ்ரீஇராமநாதன் பழனியப்பன் அவர்களுக்கு,

ஓம் நமோ நாராயணாய!
உளங்கனிந்த நல்வாழ்த்துக்கள்!

ஆதிசங்கரர் அருளிய ஸ்ரீஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்க ஸ்தோத்தரத்தை எளிய இனிய தமிழில் அற்புதமாக மொழிபெயர்த்துள்ளீர்கள்! இப்பாடல்களைப் படிப்போர் உள்ளத்தில் முருகன் மீது பேரன்பு வளர்வது திண்ணம்.

ஸ்ரீஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்க ஸ்தோத்தரத்தின் மஹிமை, முக்தி பற்றிய சைவ ஸித்தாந்த பரமான விளக்கங்கள், திருமுருக வழிபாட்டு வரலாறு, திருமுருக வழிபாட்டில் நகரத்தார் பங்களிப்பு, ஆதிசங்கரரை பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புகள், புஜங்கப் பாடல்களின் கட்டமைப்பு, ஒவ்வொரு பாடலின் மொழிபெயர்ப்பு மற்றும் விளக்கவுரை, திருச்செந்தூர் திருத்தலத்தைப் பற்றிய விரிவான கட்டுரைகள், துதிப் பாடல்கள் ஆகிய அனைத்தும் இப்புத்தகத்தை முழுமையானதொரு நூலாக்குகின்றன.

முருகன் திருத்தலங்களைப் பற்றிய நிழற்படங்களும், ஸ்ரீமணியம் செல்வன் அவர்களின் ஓவியங்களும் புத்தகத்திற்கு மெருகூட்டுகின்றன. முருகப் பெருமான் மீது பேரன்புடன் தாங்கள் உருவாக்கியிருக்கும் இந்நூல் தங்களுடைய ஈடுபாட்டையும், ஆர்வத்தையும், உழைப்பையும் பறைசாற்றுகிறது. இந்நூல் முருகப் பெருமானின் மெய்யன்பர்கள் அனைவருக்கும் பெருவிருந்தாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

தங்களுக்கும், தங்கள் குடும்பத்தினருக்கும் முருகப்பெருமானின் திருவடி மலர்களை உளமாரப் பார்த்தனை செய்து, மனமார்ந்த நல்வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிக்கிறேன்.

இந்நூலைக் கற்கும் மெய்யன்பர்கள் அனைவருக்கும், அறிவுநலம், மனநலம், சொல்நலம், செயல்நலம், உடல்நலம், பொருள்நலம், உறவுநலம் ஆகிய அனைத்து நலன்களுடன் கூடிய ஆன்மநலத்தை முருகப் பெருமான் வழங்கி அருள்வாராக!

உளங்கனிந்த நல்வாழ்த்துக்கள்!
ஓம் நமோ நாராயணாய!

பேரன்புடன்

ஸ்வாமீ ஓங்காராநந்த

ஸ்வாமீ ஓங்காராநந்த

தேனி, வேதபுரீ,

திருவள்ளுவராண்டு 2041 விக்ருதி - பங்குனி - 2 புதன்கிழமை

(16.03.2011)

ஆசியுரை

பாலமுருகனடிமை

அன்புடையீர்,

அருளாசி

“பிற நாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
தமிழ் மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும்”

என்று பாடினார் பாரதியார். பண்டைக் காலம் முதல் இப்பழக்கம் நம் நாட்டில் நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது. பிறநாடுகளையன்றி வடமொழி இலக்கியங்களும் நம் தமிழில் மொழி பெயர்த்து இன்றளவும் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. பாரதமும், இராமாயணமுமே இதற்குச் சான்று. அப்படி பெயர்த்துத் தருபவர்கள் இருமொழிகளிலும் பயிற்சிபெற்றவராக இருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால்

“அணிசெய் காவியம் ஆயிரம் கற்கினும்
ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுளம் காண்கிலார்”

என்ற நிலையில் இடர்ப்படுவர். அந்தவகையில் இந்த நூலாசிரியர், எமது உழுவலன்பர் திரு.இராமநாதன் பழனியப்பன் அவர்கள் சிறந்த முறையில் மூல நூலை ஐயந்திரிபறக் கற்றுத் தன் தாய் மொழியாம் தமிழில் விளக்கமாகவும், விரிவாகவும், தெளிவாகவும் இந்நூலைத் தந்திருப்பது பாராட்டத்தக்கது

இந்நூலாசிரியர் செட்டிநாட்டு நகரத்தார். சிறந்த சைவநெறியாளர். பல திருக்கோவில் திருப்பணிகளுக்கும் மனமுவந்து உதவி செய்யும் வள்ளன்மையுள்ளவர். பொறியியல் பட்டதாரி. சொந்தமாக தொழில் நிறுவனங்கள் நடத்தி வருபவர். தொழிலாளர்களைத் தன் குடும்ப உறுப்பினர்களாகக் கருதி, அவர்கள் நலம் பேணுவதில் அக்கறை உடையவர். பல தொழில் நிறுவனங்களுக்கு நெறியாளராக இருந்து நல்வழி காட்டி வருபவர்.

பேராசிரியர் டாக்டர் இரா.செல்வக்கணபதி அவர்கள் பேசியுள்ள, தேவாரத் திருமுறைச் சொற்பொழிவுகளுக்கு, அருமையான அணிந்துரைகளை ஆங்கிலத்தில் பேசியுள்ளார். அன்னைத் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் சிறந்த புலமை நலம் வாய்ந்தவர்.

பல வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று வந்து, அவற்றினடியாகப் பெற்ற அனுபவங்களின் அடிப்படையிலும், மேற்குறிப்பிட்ட புலமை நலம், வள்ளல் தன்மை, நூலறிவு, செவிச் செல்வம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலும் இந்நூலை அருமையாக எழுதியளித்துள்ளார். சைவ சமய இலக்கியங்கள் வரிசையில் இந்நூலும் சிறந்த இடம் கொள்ளும் என்பதில் ஐயமில்லை

ஆதிசங்கரர் இயற்றிய “ஸ்ரீஸூப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்” என்னும் முருகன் துதிப்பாடல்களைத் தமிழ்ப்படுத்தி, ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் அருமையான விளக்கவுரை தந்திருக்கிறார். இந்த ஒரு நூலைப் படித்தாலே முருகன் தொடர்புடைய பல நூல்களைப் படித்தறிந்து கொண்ட பயனை அடையலாம். அவ்வளவு செய்திச் செறிவு இதில் அமைந்துள்ளது.

பத்துப் பாட்டினுள் திருமுருகாற்றுப்படையில் தொடங்கிய “முருக” இலக்கியம் காலந்தோறும் தொடர்ந்துவந்து தற்காலப் புலவர், அடியார்கள் வழி பெருகிய வண்ணமாகவே உள்ளது. திருமுருகாற்றுப் படையிலேயே ஆறு படைவீடுகளைப் பற்றி விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இன்று வரை அவ்வாறும் பொலிவு குன்றாமல் பக்தி மணம் பரப்பிய வண்ணம் விளங்குகின்றன. அவ்வாறனுள் இரண்டாம் படைவீடாக விளங்குவது கடற்கரைக் திருத்தலமான, திருச்செந்தூர்.

திருச்செந்தூர் செந்திலாண்டவர் பல புலவர்களைத் தன்பால் ஈர்த்துப் பாடவைத்தவர். அவர்களின் நோய்களை நீக்கி அருள்பாலித்தவர். இந்நூலுள், “பேச இயலாதிருந்த குழந்தையான குமரகுருபரரைப் பாடவைத்தவர். கண்ணொளி குன்றியிருந்த கந்தசாமிப் புலவருக்கு முழுப் பார்வையைத் தந்தவர், வயிற்று வலியால் வாடிய பகழிக்கூத்தரது வலி நீக்கிப் பாட வைத்தவர். அருளாளர்களுக்கும், அடியார்களுக்கும் நோய்களை நீக்கியும், குறைகளையும் குணமாக்கி அருள் பாலித்தவர் செந்திலாண்டவர்” என்று தொகுத்து வழங்கப் பட்டுள்ளது. அந்தச் செந்திலாண்டவர் தான் ஆதி சங்கரரின் நோயையும் நீக்கிப் பாட வைத்துள்ளார்.

“கர்நாடகாவில் அருள்பாலிக்கும் கோகர்ணேஸ்வரரின் ஆணைப்படி தன்னை வருத்திக் கொண்டிருந்த நோய் நீங்க ஆதிசங்கரர் திருச்செந்தூர் வந்து செந்தில்நாதன் சந்நிதியில் நெஞ்சருகி நின்ற போது அவன் திருவருளால் நோய் நீங்கி அவரது திருவாயிலிருந்து தானே அருவியாய்ப் பொங்கி வந்த பாடல், ஸ்ரீஸூப்ரமண்ய புஜங்கம்” என்று நூல் தோன்றிய வரலாற்றை அருமையாக எடுத்தோதுகிறது இந்நூல். நோய் நீங்கப்பாடிய இத்துதிப்பாடல்களைத் தொடர்ந்து படித்து வந்ததும் தம் பிரார்த்தனை நிறைவேறியதை நன்கு உணர்ந்த அன்பர், இதைப் பிறரும் படித்துப் பயன் பெற வேண்டும் என்ற நன்னோக்கம் கொண்டு நம் தாய் மொழியாகிய தமிழில் மொழி பெயர்த்துத் தந்ததோடு இந்த 33 பாடல்களுக்கும் விரிவான விளக்கவுரையும் எழுதி வழங்கியுள்ளார்.

மனித இனத்துக்கு இயல்பாக உள்ள குற்றங்கள் நீங்குவதற்காகப் பல நூல்களைக் கற்கவேண்டும். அதற்குத் தகுந்த நூல்களைத் தெரிந்து, படித்தறிந்து அதன்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

“கற்க கசடற கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக”

என்பது திருக்குறள்.

இவர் இந்தத் திருக்குறளின்படி கற்றவர்; கற்கத் தகுந்த நூல்களைக் கற்றவர். குற்றமற்ற நூல்களைக் கற்றவர். கற்றபடி நிற்பவர். இவர் தைத்திரீய உபநிடதம் கற்றிருக்கிறார். அதில் வரும் குரு தம் சீடர்களுக்கு விடை தந்து அனுப்பும் போது,

- உண்மையிலிருந்து விலகாதீர்கள்
- தர்மத்திலிருந்து விலகாதீர்கள்
- நன்மை தருபவற்றிலிருந்து விலகாதீர்கள்
- நற்செயல்களிலிருந்து விலகாதீர்கள்
- கற்பதிலிருந்தும் கற்றுக் கொடுப்பதிலிருந்தும் விலகாதீர்கள்

என்று அறிவுரை கூறி அனுப்புகிறார். இதைக் கற்றறிந்த இந்நூலாசிரியர் அவர்கள் கற்பதிலிருந்து விலகவில்லை. கற்றுக் கொடுப்பதிலிருந்தும் விலகவில்லை. அதற்கு இந்த நூலே சான்றாக விளங்குகின்றது. தமிழிலுள்ள அனேக பக்திநூல்கள் செய்யுள் வடிவினவே. அவற்றைப் புலவர் துணையின்றி, உரையாசிரியர் துணையின்றி எல்லோராலும் பொருள் புரிந்தும், பொருள் உணர்ந்தும் படித்தறிவது கடினம்.

பொருள் புரியாமல் மனப்பாடம் செய்து ஒதுவதால் பயனில்லை.

“சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்து உள்ளார்”

என்ற மணிவாசகரின் கூற்றுப்படி எதையும் பொருளுணர்ந்து படிக்க வேண்டும். பொருள் உணர்ந்து சொல்லவேண்டும். இதை நன்குணர்ந்த ஆசிரியர் எல்லோரும் எளிதில் உணரும் பொருட்டு அழகிய அரிய செய்யுள் மரபையும், இயல்பான உரைநடையும் தவிர்த்து, பொருள் பொதிந்த ஒரு புதிய நடையைக் கையாண்டுள்ளது சிறப்பாக உள்ளது.

நூல் முருகனைப் பற்றியதால் தொடக்கத்தில் முருகவழிபாட்டின் வரலாற்றைத் தொகுத்தும் விரித்தும் தந்துள்ளார். சங்கம், சங்கம் மருவிய காலம், இடைக் காலம் என எழுதி, கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் எழுதிய கந்த புராணம், அருணகிரியார் எழுதிய திருப்புகழ் என்று தொடங்கி தற்கால நிலையையும் நிரல்படுத்தியுள்ளார். பின் ஆதி சங்கரரின் நூலைப் பற்றிப் பேசுகிறார். முருகன் துதி பாடிய புலவர்கள், முருகன் திருக்கோவில்கள், தற்காலத்தில் தனி அடியார்கள் எழுப்பியுள்ள கோவில்கள் - ஆகியவை பற்றி எல்லாம் நூல் விளக்கிச் செல்கிறது.

தமிழ்நாட்டில் மட்டுமல்லாது இந்தியாவின் வடபுலத்திலும் உலகின் பல்வேறு நாடுகளிலும் வழக்கத்திலிருக்கும் முருக வழிபாட்டின் தன்மைகளைப் பற்றியும், அவ்வவ்விடங்களில் எழுப்பப்பட்டுள்ள திருக்கோவில்களின் வரலாறுகளையும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டுவரும் மரபுகளையும் அருமையாக விளக்கியுள்ளார்.

நூல் விநாயகர் வணக்கத்துடன் தொடங்குகிறது. இதற்கு நூலாசிரியர் தரும் விளக்கத்தைப் படித்து விட்டால் விநாயகர் புராணத்தையே படித்தது போன்ற மனநிறைவு. அவ்வளவு செய்திகளையும் விளக்கமாகவும், சுருக்கமாகவும் தந்துள்ளார்.

நூலின் அவையடக்கம் உண்மையில் ஆதிசங்கரரின் தன்னடக்கத்தை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்திருக்கிறது.

ஆதிசங்கரர் ஓரான்ம ஞானி. உபநிடதங்கள், கீதை, பிரம்மசூத்திரம் ஆகிய நூல்களின் உரையாசிரியர். பலமூல நூல்களை ஆக்கியவர். அத்வைத நெறியை நிறுவியவர். அறுசமய விரிவுக்கு அடிகோலியவர். மொத்தத்தில் “தெய்வீக அவதாரம்” எனக் கருதப்படுபவர். அவர் அவையடக்கமாக,

இன்னிசைச் சொற்களும், அன்னவை தரும் அரும்பொருளும்
நானறியேன்; செய்யுள் புனையவும், வசனமெழுதவும் தானறியேன்;
என்றாலும் என் உள்ளத்திலே ஒரு சைதன்யம்
எல்லையிலாப் பேரொளியாய், ஆறு திருமுகங்களோடு அருட்காட்சி
தருகிறதால், அழகுமிகு சொல்லும், பொருளும் சுமந்த பாடல்கள்
என் வாயிலிருந்து தானே வந்து அருவியாய்க் கொட்டுகின்றன!

என்று கூறுகிறார்.

- எனக்குச் சொல் தெரியாது
- எனக்குப் பொருள் தெரியாது
- எனக்குச் செய்யுள் தெரியாது
- எனக்கு வசனமும் தெரியாது

எவ்வளவு தன்னடக்கம்? என்றாலும் சொல்லழகும் பொருளழகும் கொண்ட இன்னிசைப் பாடல்கள் அவர் வாயிலிருந்து அருவியாய் கொட்டுகின்றன. எப்படி? ஆறுமுகன் அவர் அகத்தில் அருட்காட்சி அளிக்கிறான். ஆறுமுகன் அகத்தில் எழுந்தருளிவிட்டால் ஆகாததென்ன இருக்கப்போகிறது?

நூலாசிரியர் இதை விளக்க வரும் போது பல அடியார்களின் உள்ளத்தில் இறைவன் எழுந்தருளி இறவாக் கவிதைகள் பாட வைத்த நிகழ்ச்சிகளை ஒவ்வொன்றாக விளக்குகிறார்.

சான்றுக்கு ஒன்று

அருளாளர் மாணிக்கவாசகருக்கும் இத்தகைய அனுபவம் இறைவனிடமிருந்து திருவடி தீட்சை பெற்றபோது கிட்டியது. எனவே அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவாசகம் முற்றிலும் அவரது இறையனுபவங்களின் வெளிப்பாடே ஆகும்

“சிவன் அவன் என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவன் அருளாலே அவன்தான் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுராணம் தன்னை
முந்தை வினை முழுதும் ஓய உரைப்பன் யான்”

என்று மணிவாசகப் பெருமான், தான் பாடியது அவர் சிந்தையுள் நின்ற சிவபெருமானால் தான் என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்லி விடுகின்றார். எவ்வளவு பொருத்தமான சான்று பாருங்கள்! இப்படியே மற்றவையெல்லாம் சிறந்த சான்றுகளே.

அடுத்து, நூலாசிரியர் ஒவ்வொரு பாடலாக 33 பாடல்களுக்கும் அருமையாக விளக்க உரை தந்து செல்கிறார். அதில் அவர்தரும் அருமையான விளக்கத்திற்கு ஒரே ஒரு சான்று:

பாடல் 6 : கந்தமாதன மலை

எந்தன் மலை ஏறிவரும் எவருக்கும் எந்தை தன் வெள்ளிமலை
ஏறிய பலனான வீடுபேறு கிட்டுவது உறுதி” என்று சொல்வது போல
கந்தமாதன பர்வதமெனும் சந்தன மலை மீது நிற்கும்

கந்தனே! கருணை பொழிமுகம் ஆறு கொண்டவனே,
எப்போதும் என்னைப் பரிவோடு காத்திருக்க

இப்பாடலை விளக்க வரும்போது கயிலையைப் பற்றிய செய்திகள் அனைத்தும் தந்து விடுகிறார். இமயமலையின் ஒரு பகுதியைக் கயிலைமலை என்கிறோம். பனிமூடிய கயிலை லிங்கவடிவில் அமைந்திருக்கும். இங்கே தான் உமையோடு மகேசன் தன்பரிவாரங்களோடு எழுந்தருளுகிறான். இம்மலையையே சிவனாகக் கருதித் தொழுவது வழி வழி வரும் மரபு. இக்கயிலை பற்றி நம் தமிழ்ப்புலவர்கள் எங்கெங்கு, எந்தெந்தக் காலங்களில், எவ்வெவ்விலக்கியங்களில் பாடியுள்ளார்களோ அத்தனை செய்திகளையும் இப்பகுதியில் தொகுத்தளிக்கிறார் ஆசிரியர் பெருந்தகை. கயிலையைச் சென்று வணங்குவது அவ்வளவு எளிதான செயலல்ல. அருளாளர்கள் அதை அடைய எவ்வளவு துன்பப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நம் சமய இலக்கியங்களில் நாம் காண்கிறோம். திருக்கயிலை சென்று மாதொரு பாகனைக் கண்டு வழி பட வேண்டுமென்றும், அதற்காக முயன்றும் முடியாமல் கயிலைக் காட்சியை வேறு இடங்களில் கண்டு தொழுவவர்களும், சிலர் சென்று தொழுதெழுந்ததையும் நம் பல சமய இலக்கியங்கள் விளக்குகின்றன. அவர்களுள், நக்கீரர், திருக்கேதாரப்பதிகம் பாடிய திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், காரைக்காலம்மையார், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், கழறிற்றறிவார் நாயனார், பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனார், ஓளவையார் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இவர்களைப் பற்றியும், இவர்கள் கயிலையோடு கொண்ட ஈடுபாடுகளையும், தொடர்புகளையும் இந்நூல் மிகத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளது. வடகயிலாயத்துக்கு இணையாகத் தென் கயிலாயம் என்று சிறப்பிக்கப்படுவது திருக்காளத்தி. நக்கீர தேவ நாயனார் திருக்காளத்தியிலேயே கயிலைக் காட்சியைக் கண்டு களித்துக் “கயிலை பாதி காளத்தி பாதி” என்ற அந்தாதி நூலைப் பாடியருளினார். நூலாசிரியர் இவை பற்றியெல்லாம் பல நூல்களிலிருந்து திரட்டித் தந்து நம்மைத் தேடி அலைய ஓட்டாமல், ஒட்டு மொத்தமாக இந்நூலில் தந்திருப்பது வாசகர் பெற்ற பேறு என்று கருதலாம். இவ்வளவு பெருமை வாய்ந்த கயிலைமலைக்கு ஈடானது செந்தில்பதி என்பது தென்னாட்டார் செய்த தவப்பேறு. இதை அருணகிரிநாதர் தமது திருச்செந்தூர் திருப்புகழில்,

“கயிலை மலையனைய செந்தில்பதிவாழ்வே
கரிமுகவன் இளைய கந்தப் பெருமானே”

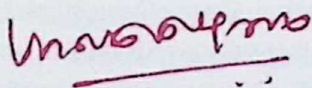
என்று உள்ளம் உவகையுறப் பாடுவார்.

ஆதிசங்கரரின் “ஸ்ரீ ஸுப்ரமண்ய புஜங்கம்” பற்றிய இந்நூலில் பாடப் பெற்ற புண்ணியத் தலமான திருச்செந்தூர் திருத்தல வரலாற்றையும் இணைத்துள்ளார். திருச்செந்தூர் பெருமை, தலம், தீர்த்தம், மூர்த்தி பற்றிய செய்திகள், அங்கு செல்லக்கூடிய வழி வகைகள், திருக்கோவில் அமைப்பு, அங்கு நடைபெறும் திருவிழாக்கள் பற்றியெல்லாம் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றைப் படிப்பவர்களுக்கு, “நாமும் ஒரு முறை செல்ல வேண்டும், சென்று தொழ வேண்டும்” என்ற கட்டாய எண்ணத்தைத் தோற்றுவிக்கும்.

இணைப்பியல் பகுதியில் முருகன் புகழ் பேசும் நூல்களுள் தினம் பாராயணம் செய்ய வேண்டிய நூல்களிலிருந்து சிறந்த பாடல்களாக 10 பாடல் திரட்டுகளைத் தேடித் தொகுத்தளித்துள்ளார். இது முருக பக்தர்களுக்குப் பயனுள்ள பாராயணப்பகுதி.

ஆக, நூல் ஆதி சங்கரரின் அருள் திறத்தையும், அவர் அளித்த மூல நூலையும், நூலுக்குரிய தெளிவான விரிவுரையையும் முருகனோடு தொடர்புடைய அரிய செய்திகளையும் ஒரு சேரத் தந்திருக்கும் ஒரு சீரிய படைப்பு, ஒரு பல்கலைக்களஞ்சியம். நூலாசிரியர் முருகன் பற்றிப் பலரும் அறிந்து பயன்பெற வேண்டும் என்று கொண்ட நோக்கம் இந்நூலால் நிச்சயம் நிறைவேறும்.

இவர் மேலும் இதுபோன்றும் அரிய தொண்டு புரிய அவருக்கு நீண்ட ஆயுளையும், நிறைவான வளத்தையும், உயரிய ஊக்கத்தையும் நானும் நல்கிட எந்தை அருளாளன் இக்குன்றுறை குமரனைச் சிந்தையிலிருத்தி வாழ்த்தி மகிழும்,

பாலமுருகனடிமை

அருள்மிகு பாலமுருகன் திருக்கோயில்,

இரத்தினகிரி, கீழ்மின்னல் - 632517. வேலூர் மாவட்டம். தமிழ்நாடு.

20.1.11

அணிந்துரை

அ.வெ. சுப்பிரமணியன்

ஆதி சங்கரர் சிறு வயதிலேயே தத்துவ சாஸ்திரங்கள் அனைத்தையும் பயின்று, உணர்ந்து ஒரு மாபெரும் ஆன்மிக, தத்துவ ஞானியானார். மானுடர் தம் வாழ்க்கையில் கொள்ள வேண்டியதைக் கொண்டு, தள்ள வேண்டியதைத் தள்ளி, தமக்கு இஷ்டமான ஒரு தெய்வத்திடம் தொடர்ந்த பக்தி செலுத்தி, அவனே கதியென அவன் திருவடியில் சரணாகதி அடைந்து, உய்வு பெறுவதற்குச் சிறந்த மார்க்கத்தைத் அவர் காட்டித் தந்தார். அதுவே அத்வைதம்.

சங்கரர் வடமொழியில் பல மூல நூல்களையும், பாஷ்யங்களையும் எழுதியுள்ளார். அவற்றில் ஸ்ரீசௌந்தர்யலஹரி, பஜ கோவிந்தம், ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மணய பஜங்கம் போன்ற மிகச் சிறந்த தோத்திர நூல்களும் உண்டு.

சங்கரரிடம் வாதத்தில் தோல்வியுற்ற ஒருவர் ஆபிசார வேள்வியால் அவருக்கு உடலை வருத்தும் நோய் ஒன்றினை உண்டாகச் செய்து விட்டார். கோகர்ண இறைவன் ஆணைப்படி அவர் திருச்செந்தூர் சென்று செந்திலாண்டவர் சன்னிதியில் நின்று வழிபாடு செய்தார். அவரது உள்ளொளியின் உந்துதலால் அவர் வாயிலிருந்து பாடல்கள் தானே வந்து கொட்டின. அது சமயம் செந்திலாண்டவரை ஒரு பாம்பும் வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தது. பாம்பு நெளிந்து நெளிந்து செல்வதை அவர் பார்த்ததும், பாடலும் பாம்பு என்று பொருள்படும் பஜங்க விருத்தத்திலேயே அமைந்தது என்பர். பாடும் பொழுது குறைந்து கொண்டே வந்த அந்தக் கொடிய நோய் அங்கே தரப்பெற்ற பத்ர விபூதியை வாங்கி அவர் அணிந்து கொண்டதும் முற்றிலுமாக நீங்கிவிட்டது. வேண்டியதை அருளும் செந்திலாண்டவரிடம் பிரார்த்தனை செய்தால் குறிப்பாக எந்த நோயாக இருந்தாலும் நீக்கி விடுவார் என்று நோய்கள் அனைத்தையும் பட்டியலிட்டு மூன்று பாடல்களில் பாடி உள்ளார். ஆக இது ஒரு மிகுந்த சக்தி வாய்ந்த தோத்திரப் பாடல். இறைத்துதியின் மகத்துவத்தைப் பலரும் அறியும்படி செய்ய வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் தனது விளக்க உரைப் பணிக்கு இந்தத் தோத்திரப் பாடலைத் தெரிவு செய்திருக்கிறார் இந்நூலாசிரியர். இது மிகவும் பாராட்டுதற்குரியது.

தமிழ்க் கடவுளான முருகனை வழிபாடு செய்தல் தொன்மைக்காலம் தொடங்கி அண்மைக்காலம் வரை எப்படி வளர்ந்து வந்திருக்கிறது என்பதையும் அந்த வளர்ச்சிக்கு உதவியவர்களின் பங்களிப்புக்களைப் பற்றியும் நன்றியோடு அறிமுகஇயலில் பதிவு செய்கிறார்.

இந்தப் பட்டியலில் நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தாரின் பங்களிப்பையும் சேர்த்திருக்கிறார். நகரத்தார் பொதுவாகச் சைவமும் தமிழும் தழைத்தினிதோங்க நெடுங்காலமாக வேண்டியதைச் செய்தவர்கள், செய்து வருபவர்கள். கோயில்களைக் கட்டுவது, முன்னரே கட்டிய கோவில்களைப் புதுப்பித்தல்,

கோவில் உற்சவங்களுக்குப் பொருள் கொடுப்பதோடு மட்டுமல்லாது தாமே தொண்டு செய்தல் முதலியவை இவர்களது திருப்பணி. அதிலும் பொதுவாக ஆலய, ஆன்மிக வளர்ச்சிக்கு ஆவன செய்யும் இந்த இனத்தார் முருக வழிபாட்டில் மூழ்கி இருக்கிறார்கள். திருச்செந்தூர் திருக்கோவிலுக்கும் பழநி முதலிய ஏனைய முருகத் தலங்களுக்கும் பல வளர்ச்சித் திருப்பணிகள் செய்துள்ளார்கள், செய்து வருகிறார்கள் என்பதை ஆசிரியர் காட்டிச் செல்கிறார். இத்தொண்டு தனித்த மேன்மை பெற்றுள்ளது.

இந்தியாவிலும், மலேஷியா, சிங்கப்பூர், பர்மா, இலங்கை, இந்தோனேஷியா முதலிய நாடுகளிலும் நகரத்தார் தொழில் நடத்தும் பொழுது இறைத் தொண்டிற்கு என வருமானத்தில் தனியே ஒரு பகுதியை ஒதுக்கி அதை ஆண்டாண்டு தோறும் பெருக்கிக் கணிசமான தொகை சேர்ந்ததும் கோவில் திருப்பணி, அன்னதான மடங்கள், நந்தவனம், பசுமடம் எனப்பெறும் கோசம்ரசு சாலைகள், வேத / திருமுறைப்பாட சாலைகள் முதலியான நிறுவனங்கள் என்றும் ஆசிரியர் எழுதுகிறார். ஆக முருக வழிபாட்டில் நகரத்தாரின் பங்களிப்புப் பற்றி ஆசிரியர் வழங்கும் செய்திகள், அவர்களது கணக்கு எழுதும் முறைகள், அதில் (கீழ்வாய் இலக்க) பின்னப் பெருக்கல் வாய்ப்பாடுகளைக் சரளமாக உபயோகித்தல், அவர்களிடம் தொன்று தொட்டே இருந்து வந்திருக்கும் தொழில் முனைவதற்கான தகுதிகள் ஆகியவை பற்றி எல்லாம் ஆசிரியர் எழுதியிருப்பவை நமக்கு மிகுந்த வியப்பளிப்பனவாக உள்ளன.

ஆதிசங்கரர் இளமையிலேயே துறவு பூண்டு இந்தியத் திருநாடு முழுவதும் சஞ்சாரம் செய்து நல்லவை, கெட்டவைகளைப் பார்த்து, பல நூல்களைப் படித்து, தக்க குருமார்களிடம் கேட்டு, சிந்தித்து, உணர்ந்து கொண்ட ஆன்மிக நெறிமுறைகளைத் தொகுத்து அவ்வப்போது நூல்களாக வழங்கியுள்ளார். அவர் வாழ்ந்த குறுகிய காலத்திற்குள் செயற்கரிய செயல்கள் பல புரிந்துள்ளார். புஜங்கத்தைப் படிப்பதற்கு முன்னர் அதை ஆக்கியவரின் பின்புலத்தை அறிந்து கொள்வது அவசியம் என்று கருதி ஆசிரியர் ஆதி சங்கரரைப் பற்றிய ஒரு குறு வரலாறு ஒன்றினையும் சுவைபட எழுதி அறிமுகஇயலில் சேர்த்துள்ளார். அந்த மகானது வாழ்க்கையில் மைல் கற்களாக அமைந்துள்ள நிகழ்வுகள் பல நாம் படித்து மகிழும் வகையில் இந்த வரலாற்றில் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன.

இனி ஆசிரியரது விளக்க உரைக்கு வருவோம். பாடலுக்கான விளக்க உரைக்கு முன்னதாக, அவர் சங்கரரின் வடமொழிப் பாடலுக்கு எளிமையான ஒரு தமிழ் வடிவம் தந்துள்ளார். சங்கரரது கருத்துக்களை விட்டுவிடாது, சொந்தக் கருத்துக்களைப் புகுத்தி விடாது, வடமொழி மூலக் கணவனுக்குக் கற்புடைய தமிழ் மனைவிபோல அந்தத் தமிழ் வடிவத்தை அவர் ஆக்கி உள்ளார்.

ஆதிசங்கரர் இயற்றிய இந்த ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மணய புஜங்கத்தில் உள்ளவை 33 பாடல்களே. இவற்றிற்கான நேரடிப் பொருளையும் விளக்கத்தையும் ஒரு சிறு நூலுக்குள் அடக்கி விடலாம். ஆனால் நம் நூலாசிரியர் அந்தப் பாடல்களில், அவற்றில் உள்ள சொற்றொடர்களில், தனிச் சொற்களில் அடங்கியுள்ள தத்துவங்களையும், பார்வதி திருமணத்திலிருந்து மரபுப்படி வள்ளி திருமணம் வரையுள்ள திருமுருகன் நிகழ்த்திய திருவிளையாடல்களையும், சூர சகோதரர்களை வென்று திருத்திப் பணி செய்ய வைத்த நிகழ்வுகளையும் பற்றி விரிவாகவும் சுவையோடும் மிகச் சிறப்பானதொரு பெரிய நூலாக நமக்கு ஆக்கித் தந்துள்ளார். ஒவ்வொரு பாடலிலும் ஆதி சங்கரர்

குறிப்பிட்ட கருத்துக்களுக்கும், அவர் குறிப்பிடாத ஆனால் அதனோடு தொடர்புள்ள கருத்துக்களுக்கும் அகன்ற, ஆழமான விளக்கங்கள் தந்துள்ளமை பாராட்டற்குரியது.

அது மட்டுமல்ல, பழந் தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்தும், பன்னிரு திருமுறைகளிலிருந்தும், இராமாயண, பாரத இதிகாசங்களிலிருந்தும், கந்த புராணத்திலிருந்தும், அண்மைக்கால முருக பக்தர்களின் பாடல்களிலிருந்தும், ஏன், ஆழ்வார்களின் பாசரங்களிலிருந்தும் ஆங்கிலக் கவிதைகளிலிருந்தும் கூட அந்தந்த இடங்களுக்குப் பொருத்தமான பலப்பல மேற்கோள்களையும், நிகழ்வுகளையும் திரட்டி ஆங்காங்கே வழங்கி விளக்க உரைக்குச் சிறப்புச் செய்திருக்கிறார்.

இந்த அணிந்துரை நீண்டுவிடாதிருக்க வேண்டும் ஆகையால் அவற்றில் மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளவை என்று நான் கருதும் பலவற்றுள், சிலவற்றை மட்டும் இங்கே பார்ப்போம்.

- “மஹாவேத பாவம்”, “மஹா வாக்யகூடம்” என்ற சங்கரரின் சொற்றொடர்களுக்குப் பொருள் கூறும் வகையில் இந்து மதம், வேதங்கள், உபநிடதங்கள், நான்கு மஹாவாக்கியங்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றி ஒரு குறு ஆய்வுரையே வழங்கியுள்ளார் ஆசிரியர் - பாடல் 3
- “கந்தனின் சந்தன மலையேறியவர்கள் கயிலைமலை மீதே ஏறியவர்கள் ஆவார்கள்!” என்ற கூற்றிற்கான விளக்க உரையில் கயிலை மலை ஏறிய, ஏற முயன்ற சிவனடியார்களது அனுபவங்களைக் காட்சிகளாக்கிக் காட்டியுள்ளார் - பாடல் 6
- முருகனின் பன்னிருகை வர்ணனையில் சிட்டித் தொழில் செய்யும் பிரமனின் தலையைக் குட்டித் திருத்திப் பணிகொண்ட வரலாற்றைச் சுவைபடக் கூறி உள்ளார் - பாடல் 12
- அச்சத்தினால் ஓரத்தில் ஒதுங்கி நிற்கும் அடியார்களைத் தேடித் தேடி முருகனின் கண்கள் இங்குமங்குமாக அலை பாய்வதை, கடாசுடிப் பார்வையை அழகுப் படமாகக் காட்டுகிறார் - பாடல் 15
- ஏனைய உறுப்புக்களின் செயல்பாட்டினைத் தலைமை உறுப்பாகிய தலையே மேற்பார்வை செய்கிறது. எனவே அந்தத் தலையினையே முருகன் திருவடிகளில் பதித்து வணங்கினால் ஏனைய உறுப்புக்களும் சேர்ந்து வணங்குவது போல் ஆகிவிடும் தானே? மற்றுமொரு குறிப்பு! இப்படித் தலைமை வகிக்கும் தலைக்குத் ஒரு வேளை தலைக்கனம் (அகந்தை) வந்துவிட்டாலும் அந்தத் தலையை முருகன் திருவடிகளில் வைக்கும்பொழுது தலைக்கனமும் நீங்கிவிடும் என்பது அருளாளர்களின் எண்ணம் போலும்! - பாடல் 16
- புஜங்கத்தில் உள்ளவை 33 பாடல்கள். அதில் 17 ஆவது பாடல் நடுநாயகமான பாடல். அந்தப் பாடலில் முருகனின் முழு உருவத் திருக்காட்சியைக் காட்டுகிறார் சங்கரர். இதன்

விளக்க உரையில் ஆசிரியர் இந்த நடுரத்தினத்தை, நடு மாணிக்கத்தை, பதக்கத்தைப் பற்றிய பல செய்திகளை நயம்படக் கூறி உள்ளார்.

- ஒரு குடும்பம் நல்ல குழந்தை ஒன்று பெற்றவுடன் தான் அது பூரணத்துவம் பெறுகிறது. இதை நமக்குத் தெளிவு படுத்தவே சிவபிரான் சோமாஸ்கந்தராக அதாவது அன்னை உமையோடும் இருவருக்கும் இடையில் அன்புமகன் கந்தனோடும் சேர்ந்து காட்சி தருகிறார். தவிரவும், “மக்கள் மெய்தீண்டல் உடற்கின்பம்” என்ற வள்ளுவர் வாக்கு நமக்கு மட்டுமல்ல சிவனாருக்கும் தான் என்பதைக் காட்டுவதுபோல் அன்னை மடிமீதிருந்த கந்தக் குழந்தையை அப்பா சிவனார் “இங்கே என்னிடம் வா!” என்று அழைத்து, அணைத்து, மகிழும்படி நம்மை நெகிழ வைக்கிறது - பாடல் 18
- சங்கரர் பிரார்த்தனைகள் வைக்கும் பகுதியில் மூன்று பாடல்கள் கொண்ட தொகுதி அடியார்கள் மரணத் தறுவாயில் வைக்கும் பிரார்த்தனைகள் பற்றியவை. ஆசிரியர் மரணம், எமன், மறுபிறவி பற்றியெல்லாம் ஆழமான தத்துவங்களோடு இப்பாடல் தொகுதிக்கு விளக்க உரை வழங்கி உள்ளார். படிப்பதற்குச் சற்றுக் கனமாகத் தான் இருக்கிறது! என்றாலும் அவசியம் படித்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயங்கள் அவை - பாடல்கள் 20,21,22
- “எளியவருக்கு உதவ முன்வரும் தெய்வம் உன்னைத்தவிர வேறு எவரையும் எனக்குத் தெரியாது, தெரியாது!” என்ற சங்கரரின் பாடலுக்கு விளக்கம் கூற முனைந்த ஆசிரியர் கண்ணப்ப நாயனார் வரலாற்றைச் சுருக்கமாகவும் சுவைபடவும் கூறி உள்ளார் - பாடல் 27
- ஆசிரியர் காட்டும் மேற்கோள்களில் ஆங்கிலக் கவிதையான அபு பென் ஆடெமும், அரவிந்தரின் சாவித்திரியும், ரவீந்திரநாத் தாகூரின் கவிதையும் கூட இடம் பெறுகின்றன - பாடல் 28
- வள்ளி திருமணம் அடிக்கடி பேசப்பெறுவதும் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுமான நிகழ்வு. ஆனால் தெய்வயானை திருமணவிழாக்காட்சிகளும் அதற்குப் பின்புலமாக இருந்த நிகழ்வுகளும் அடிக்கடி பேசப் பெறாதவை. இவற்றை விரிவாக, மிகுந்த சுவையோடு ஆசிரியர் நமக்குக் காட்டுகிறார் - பாடல் 30
- சங்கரர் முருகனுக்கும் அவனுடைய ஆயுதங்களுக்கும் வாகனங்களுக்கும் நன்றியுணர்வுடன் வணக்கம் கூறுகிறார். அவற்றில் “நமஸ் சாக துப்யம்” என்ற சொற்றொடர் வருகிறது. “அந்தச் செம்மறி ஆட்டிற்கும் வணக்கம்!” என்பது பொருள். முருகனது வாகனங்களில் செம்மறி ஆடும் ஒன்று என்பது பலருக்கும் தெரியாத செய்தி. இந்த ஆடு முருகனுக்கு வாகனமான கதையைச் சுவை குன்றாமல் வழங்கி உள்ளார் ஆசிரியர் - பாடல் 31

சரி, செந்திலாண்டவர் சன்னிதியில் வழிபாடு செய்து பத்ரவிபூதி பெற்றுச் சங்கரரே நோய் நீக்கம் செய்து கொண்டார் என்றால் அந்தச் செந்திலாண்டவர் திருக்கோவில் அமைந்திருக்கும் திருச்செந்தூருக்கு நாமும் ஒரு முறையாவது சென்று வரவேண்டும் என்ற ஆசை உங்களுக்கு எழுந்தால் வியப்பில்லை. அதற்காகவே ஆசிரியர் திருச்செந்தூர் செல்லும் வழித் தடங்கள், அங்கு தங்குமிடங்கள், தீர்த்தங்கள் பற்றிய தகவல்கள் அனைத்தையும் கவனமாகச் சேகரித்து நூலில்

சேர்த்துள்ளார். அதுமட்டுமல்ல. நீங்கள் தீர்த்தமாடி உடை மாற்றிக் கொண்டு தூண்டி விநாயகரை வணங்கி வந்ததும் உங்கள் கையைப் பிடித்துக்கொண்டே திருக்கோவிலுக்குள் அழைத்துச் சென்று வெளிச்சுற்று, உள்குற்று, ஆங்காங்கே உள்ள சன்னிதிகள், கொடிமரங்கள் ஆகியவற்றைக் காட்டி, மஹா மண்டபத்திற்குள் அழைத்துச் சென்று, செந்திலாண்டவரையும் ஷண்முகரையும் தரிசனம் செய்து வைக்கிறார். நீங்கள் மீண்டும் வரவிரும்பலாம் என்பதை நினைவில் கொண்டு திருச்செந்தூரில் நடைபெறும் திருவிழாக்களின் விபரங்களையும், தினமும் முருகன் பாடல்களைப் பாராயணம் செய்ய ஆர்வம் தோன்றலாம் என்பதால் முருகனைப் பற்றிய முக்கியமான துதிப்பாடல்கள் அனைத்தையும் திரட்டிப் பிற்சேர்க்கையாக வழங்கி உள்ளார்.

இத்தனை அருமையான செய்திகளையும் விபரங்களையும் சேகரித்துப் படித்து உள்வாங்கி தொடர்ந்து படிக்க வைக்கும் நடையில் எழுதி வழங்க ஆசிரியர் எத்தனை நூல்களைப் படித்திருக்க வேண்டும், எத்தனை ஆண்டுகள் உழைத்திருக்க வேண்டும் என்பதை நினைக்கும்பொழுது வியப்பாக இருக்கிறது. அவருக்கு நமது உளமார்ந்த பாராட்டுக்களும், ஆசிகளும்!

ஒரு நூலைப் படித்தால் நமது அறிவு ஓரளவிற்கு விரிவடைகிறது. பற்பல நூல்களின் சாரத்தைப் பிழிந்து இந்நல்லாசிரியர் வழங்கியுள்ள இந்த நூல் ஓர் அறிவுக் களஞ்சியமாகும். இதனைப் படிப்பதால் ஒரு நூலகத்தையே உணர்ந்தறிந்தவர் ஆவோம். இதில் யாதொரு ஐயமுமில்லை.

வாழ்க முருகன் திருநாமம்! வாழ்க முருகன் அடியார்கள்!

அ.வெ. சுப்பிரமணியன்

25/6 அலமேலுமங்காபுரம், மயிலாப்பூர், சென்னை 600 004

16.1.2011

அணிந்துரை

ப.லெட்சுமணன்

பன்னிரு கைகளால் அயன் எழுதியதை மாற்றும் ஆற்றல் பெற்ற செந்தூரான் வரலாற்றை, புகழை, தன்னிரு கைகளில் ஏந்தி, பன்னிரு கரத்தான் பாடல்களை, தன்னிரு கண்களால் உள்வாங்கிக் கொண்டு, இந்த நூலை எழுத முற்பட்டிருக்கிறார் ஆசிரியர்.

இறைவனின் வடிவங்கள் பல வகைகளாய் உருவகிக்க பெற்ற போதும் எல்லா வகைகளுக்குமே திருவடிகளை இரண்டாகத்தான் கொண்டு, உச்சி மேல் வைத்து வணங்கி இருக்கிறார்கள். வணங்கி வருகிறோம். வணங்குவோம். அவன் திருவடிகளை நானும் வணங்கி, வாய்ப்புக் கொடுத்ததற்கு ஆசிரியரின் திருவடிகளை வணங்கி, நன்றியுடன் மகிழ்கின்றேன். இந்த வரிகளை நான் மரபு கருதி எழுதவில்லை. உண்மையிலேயே, ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மணய பஜங்கத்தை நான் படிக்க இப்போழுது தான் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

“ செட்டி கப்பலுக்குச் செந்தூரான் துணை “ என்று சொல்வது உண்மையிலே மிகவும் ஆழமான சிந்தனையுடன் சொன்னது. கப்பல் என்ற சொல்லுக்கு ஓடம் என்ற பொருள் உண்டு. அது மரத்தால் ஆனது. மரக்கலம் என்றும் சொல்வார்கள். ஓடம் என்பது சிறப்பு வாய்ந்தது. ஓடம் ஓர் உருவகத்துடன் விளங்குவது.

வாழ்க்கையில், எல்லாவற்றுக்குமே இருபக்கங்கள் உண்டு. இக்கரையிலிருந்து அக்கரையில் கொண்டு சேர்ப்பது ஓடம். அதன் துணையால் தான் அனைவரும் அக்கரை சேர வேண்டும். வாழ்க்கையை சாகரம் என்பார்கள். அந்தக் கடலை கடக்க உதவுவது ஓடம். அவரவர் வினைப்படி அக்கரையில் எதிர்கொள்வர். அழகன் முருகனே அதை அறிவான். வாழ்க்கை என்னும் ஓடம் வழங்குகின்ற பாடம் என்ற பாட்டு பலருக்கும் தெரிந்ததே. எனவே செட்டி மகனின் வாழ்க்கையின் ஓடத்தை ஒட்டுபவனே முருகன் தான். இது எல்லா மக்களுக்கும் கூடப் பொருந்தும். ஆனால் கடல் கடந்த வாணிபத்தை முதன் முதலாக மேற்கொண்ட சமூகங்களில் செட்டியார் இனம் இடம் பெற்று வாழ்ந்தது வரலாற்றுச் சிறப்புடையது.

ஓடம் என்ற சொல்லுக்கு மக நாள் என்ற பொருளும் உண்டு. நகரத்தாரின் செட்டி முருகனுக்கு - திருசெந்தூர் திருத்தல மாசி மகத் திருவிழாவில், பதினோராம் நாள் நடக்கும் தெப்பக் கட்டளை நகரத்தாருடன் முருகன் ஒன்றி இருப்பதை உணர்த்துகிறது. தெப்பம் என்ற பொருளும் ஓடத்திற்கும் உண்டு. கரை சேர்க்கும் முருகனை, அதற்குக் காரணமாக இருந்த தெப்பத்தில் ஏற்றி, வழிபட்டு, போற்றுவது செந்தூரான் திருவருளினால் நகரத்தாருக்குக் கிட்டிய தொன்மையான கட்டளை.

திருச்செந்தூர் தலத்தின் பெருமைகளில் திருவண்ணாமலை போன்று ஆன்மாக்களுக்கு முக்தி தரும் தலம் என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது சாலச் சிறந்தது மட்டுமல்ல, புதிய கருத்தும் கூட.

வாழ்க்கையின் குறிக்கோளை விளக்கும் ஆற்றல் வியப்புக்குரியது. “குளத்திலே எறிந்த கல்” போன்று குறிக்கோள் அமையவேண்டும் என்று சொல்லும் போது எல்லா உயிர்களுக்கும் புரியும் வழியில் சொன்னது புதுமை.

இந்த இடத்தை நான் எழுதிக் கொண்டிருந்த பொழுது இரத்தினகிரி தவத்திரு பால முருகனடிமை சுவாமிகள் அவர்களின் சார்பாக, நச்சாந்துபட்டி திரு மெய்யப்ப செட்டியார், கோட்டையூர் திரு C.கிருஷ்ணன் செட்டியார், கடியாபட்டி திரு வைரவன் செட்டியார் ஆகியவர்கள் திருக்கோவில் பிரசாதம் கொண்டு வந்து தந்தார்கள்.

“முருகனுக்கும் நகரத்தார் பெருமக்களுக்கும் உள்ள உறவு எவ்வளவு புனிதமானது, எவ்வளவு ஆழமானது!” என்று மெய் சிலிக்க வைத்தது. ஜி.யு.போப், நீதிபதி சுப்பிரமணிய ஐயருக்கு எழுதிய கடித்தத்தில் திருவாசகத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் கண்ணீர்த் துளிகள் சிந்தி, சில எழுத்துக்கள் நனைந்து, மங்கலாகத் தெரிந்தன என்ற குறிப்பு எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது. முருகன் நினைக்காமலே தோன்றும் அன்புடையவன். பால் நினைந்து ஊட்டும் தாய் போன்றவன். எல்லா உலகங்களையும் மயில் மீது ஏறிச் சுற்றி வந்தவன் அல்லவா? இரத்தினகிரி, ஏழாம் படை வீடு என்று ஆசிரியர் குறிப்பிட்டு இருப்பது என்னை நெகிழ்ச் செய்தது. அதனை ஏற்றுக் கொண்ட முருகனின் அருளிச் செயல் தான் இன்று 27.11.10 மாலை 7.50க்கு நிகழ்ந்த இந்த நிகழ்ச்சி என்று உள்ளம் மகிழ்கிறது. ஆசிரியருக்கும் இது போன்ற நிகழ்வுகள் நேர்ந்திருக்கக் கூடும். ஆசிரியரின் கூற்று தெய்வ சம்மதம் பெற்று விட்டது என்பதில் எனக்கு மிகவும் பெருமை.

குறிக்கோள் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது குறளைப்போன்று ஆழமாக, அருமையாக, உயர்ந்த நோக்கங்களைத் தரவல்லதாக ஆசிரியர் குறிப்பிட்டிருப்பது சாரதா திரைப்படத்தில், திரு கே.எஸ்.கோபால கிருஷ்ணன் (கதை,வசனம்,இயக்கம்) வேலுக்கு விளக்கம்தரும் சிறப்பு எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

மற்றுமொரு அற்புதம்! இந்த இடத்தை எழுதி, பின்னர் அடுத்து எழுத நூலைப் புரட்டினேன். கண்ணில் பட்டது என்று சொல்வது பெருமை அல்ல. கண்களுக்குத் தோன்றியது முதற்பகுதியில் உள்ள இரத்தினகிரி கோவிலின், பாலமுருகனடிமை சுவாமிகளின் புகைப்படங்கள்! என்ன பொருத்தம்!

இந்து மதத்தின் ஒரு முக்கிய பகுதி, நாயக - நாயகி உறவில் இறைவனை வழிபடுதல். இந்த உறவை விளக்கும் பாடல்கள் அனைத்தும் மிகவும் சுவையான தமிழைத் தரும். இதை ஆசிரியார் நன்கு விரிக்கிறார்.

பவித்ரம் - என்ற சொல்லுக்கு கடலோடு தொடர்புபடுத்திய விளக்கம் ஆழமானது. ஐக்கியம் பற்றிய விளக்கமும் ஆழமானது.

ஒரு பெண்மணி தன்னுடைய இளம் வயதில் தான் என்ன செய்து கொண்டு இருக்கிறோம் என்ற நினைவே இல்லாமல் ஓடுவார்களாம். தன் மேனியில் ஏதும் இல்லாத நிலைகூடத் தெரியாத நிலையில் ஓடுவார்களாம். இதை ஒரு ஞானியிடம் சொன்ன போது, “ திருமுருகாற்றுப்படையைப் பாராயணம் செய், தெளிவடைவாய்! ” என்று உபதேசித்தாராம். பிறகு இயல்பான நிலையை அடைந்தார்.

கந்தர் அநுபூதி பாராயணம் செய்யும் போது என் நண்பர் ஒருவருக்குத் தன் உடலில் வெம்மை பரவுவதை உணர்வார் என்பது நான் கண்ட அனுபவம்.

இந்த அனுபவங்கள் ஆசிரியரின் கை வண்ணத்தில் வேறு ஆதாரங்களுடன் பதிவு செய்யப் படுகின்றன. முருகனின் திருமுகங்கள் ஆறினையும், திருக் கைகள் பன்னிரண்டையும் நாம் நமது உடலில் உள்ள எட்டு அங்கங்களாலும் வணங்க வேண்டும் என்று ஆசிரியர் தமிழ் மரபின் வழி விளக்குகிறார். தேவார, திருவாசக காலம் தொட்டு வந்த மரபு இது.

இயற்கை வழியேயும், மருத்துவ உடற்கூறு இயல் வழியேயும் கடவுளின் படைப்புத் தத்துவத்தை விளக்குவதும், அந்தத் துயரத்தில் இருந்து நம்மைக் காப்பாற்றி கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தும் அனுபவ அறிவில் ஆசிரியர் சிறந்து விளங்குவதைப் புலனாக்குகிறது.

திருநெல்வேலியில் நெல்லையப்பர் திருக்கோவிலில் உள்ள காந்திமதி அம்மன் சந்நிதிக்குள் நுழையும் வாயிற் படியில் இரண்டு சிலைகள் இருக்கின்றன. நுழையும் போது, இடது பக்கம் உள்ள சிலையின் மேல் ஆட்கொண்டார் என்றும், வலது பக்கம் உள்ள சிலையின் மேல் உய்யக் கொண்டார் என்றும் எழுதியிருக்கும். நுழைபவரை ஆட்கொண்டு அருளி, வெளியே திரும்பிச் செல்லும் போது உய்யக் கொண்டவராக அம்பிகை அருளுகிறார். சந்நிதிக்கு எவ்வளவு பெருமை? அது போல் ஆசிரியரின் இந்த நூலும் நம்மை ஆட்கொண்டு, உய்வடையச் செய்யும்!

வாயிலில் துவார பாலகர்கள் என்று குறிப்பிடாமல் இறைவன் செய்யும் திருவிளையாடலை விளக்குகின்ற தத்துவம் உள்ளடங்கிய அழகான தமிழ்ப் பெயர்கள்! (தற்சமயம், இந்த எழுத்துகளை அழித்துவிட்டார்கள். என்ன கொடுமை?)

அறம் வளர்த்த நாயகி தர்மவர்த்தினியாகவும், திருநின்றவூரில் பூசலார் கட்டிய கோயிலில் மனக்கோயில் நாதர் என்ற பெயரை இருதயாலீஸ்வரர் என்றும் மாற்றியதும் பல்லவர் காலத்தில் எடுத்த முயற்சிகள். ஒரு சமூகத்தை அடையாளம் தெரியாமல் அழிக்க வேண்டும் என்றால் அந்த சமூகம் பேசும் மொழியை அழித்துவிட்டால் போதும். இதை இந்து மதத்தினரே செய்கின்ற கொடுமை ஏழு பிறவியிலும் மன்னிக்கக் கூடியதன்று. மொழியை இழந்து விட்டால், தொன்மை அழியும், நம் முகம் அழியும் இதை நான் எழுதும் போது என் கடமையாகச் செய்கின்றேன்.

தமிழ்க் கடவுள் பற்றிய இந்நூல் தமிழால் ஈர்க்கப் பெற்றவரின், தமிழின் ஆழமும், அருமையும் உணர்ந்தவரின் முயற்சி அல்லவா? இமாலய முயற்சி. அப்பர் பெருமான் திருக்கயிலாயம் செல்ல மேற்கொண்ட முயற்சிக்கு நிகரானது. ஆசிரியர் எடுத்துக் கொண்ட இந்தக் கந்தமலை ஏறும் முயற்சியில், ஏறிவிட்டார், முருகன் திருவருளால்!

பாவின் நயமெல்லாம் யானும் பகர வல்லேனோ,
ஆவின் பாற்சுவையை நாழி அளந்து காட்டிடுமோ?

என்று கம்பனின் காவியத்தைப் பற்றிக் கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை பாடுவார். அவரே தன்னை நாழி என்று கூறிக் கொண்டால், நான் எம்மாத்திரம்? நான் கைம்மண் தானே? ஆசிரியரின் படைப்போ உலகளவாயிற்றே!

நன்றி, வணக்கம்,

அன்புள்ள,

ப. லெட்சுமணன்

ப.லெட்சுமணன்

39, செளத் பேங்க் ரோடு, சென்னை - 600 028. 044 - 24641374.

27.11.2010

அணிந்துரை

டாக்டர் திருப்பூர் கிருஷ்ணன்

ஆசிரியர், அமுதசுரபி, மாத இதழ்

“முருக பக்தர்களை உருகவைக்கும் நூல்!”

திருச்சி அருகே கரூரில் கூட்டுக் குடும்பத்தில் ஒரு சிறுவனாக நான் வளர்ந்த என் இளமைக் காலம். கூட்டுக் குடும்பத்தை விட்டு விலகினாலும் ஆண்டுதோறும் விடுமுறையில் ஓரிரு மாதங்கள் கூட்டுக் குடும்ப இனிமைகளை அனுபவித்த காலம். ‘கூட்டுக்’ குடும்ப வாழ்வு போல் ரசமான வாழ்வு வேறேது! என் சகோதர சகோதரிகள், சித்தப்பா பெண்கள், அத்தை பெண்கள், பெரியப்பா, சித்தப்பா, அத்தை போன்றோரின் பிள்ளைகள் என ஏராளமான குழந்தைகளோடு ஒன்றாக வளரும் பாக்கியத்திற்கு இணையான வேறு பேறு உலகில் உண்டா என்ன?

என் பெரியப்பா கரூர் பண்டிட் பி.எஸ்.ராமசர்மா ஓர் ஆயுர்வேத வைத்தியர். சக்திவிலாஸ் வைத்தியசாலை என்ற அவரது நிறுவனத்தை இப்போது என் சகோதரர்கள் நடத்தி வருகிறார்கள். என் தந்தை பி.எஸ்.சுப்பிரமணியம் அவர்களின் அண்ணா அவர். சம்ஸ்கிருத அறிஞர். பரமாச்சாரியாருக்கு வைத்தியம் பார்த்தவர். நாமக்கல் கவிஞருக்கு வைத்தியம் பார்த்த பெருமையும் உடையவர். (கவிஞர் ஓவியரும், அல்லவா? அவர் தீட்டி என் பெரியப்பாவுக்குப் பரிசாக வழங்கிய முருகர் வண்ண ஓவியம் இன்னும் கரூரில் எங்கள் பெரியப்பா இல்லத்தில் உண்டு) கே.பி.சுந்தராமப்பாள், தீரர் சத்தியமூர்த்தி போன்றோரெல்லாம் என் பெரியப்பாவின் மேல் மதிப்புடையவர்கள். எங்கள் இல்லத்திற்கு அந்தக் காலங்களில் அடிக்கடி வருகை தந்தவர்கள்.

என் பெரியப்பா மிகத் தீவிரமான முருக பக்தர். அவரே ஆயுர்வேத வைத்தியர் ஆகையால் உணவுப் பழக்கவழக்கங்களில் கடும் ஆசாரங்களையும் நியமங்களையும் உடையவர். மரக்கட்டையால் ஆன செருப்பைப் போட்டுக்கொண்டு அவர் டக் டக் என்று கம்பீரமாக நடந்துவரும் சப்தம் இன்னும் என் செவியில் ஒலிக்கிறது

மாலை ஆறு மணிக்கு அவர் மருத்துவ மனையிலிருந்து வீட்டுக்கு வரும்போது, வீட்டின் உள்முற்றத்தில் துளசி மாடத்தை ஒட்டி எல்லாக் குழந்தைகளும் வரிசையாக உட்கார்ந்திருப்போம். அந்த சாயங்கால நேரத்தில் தன் வீட்டுக் குழந்தைகள் அனைவரும் முருகன் பற்றிய தோத்திரங்களைச் சொல்ல வேண்டும் என்பது எங்கள் பெரியப்பாவின் கண்டிப்பான எதிர்பார்ப்பு.

நாங்கள் நாள்தோறும் சொல்லிவந்த தோத்திரங்களில் மிக முக்கியமானது ஆதிசங்கரர் அருளிய சுப்ரமண்ய புஜங்கம். “ஸ்தாபால ரூபாபி” என்று தொடங்கும் அந்த சம்ஸ்கிருத ஸ்லோகம் தெரியாதவர்கள் என்னுடைய மிகப் பரந்த குடும்பத்தில் பெரும்பாலும் யாரும் இருக்க வாய்ப்பில்லை. தவிர ‘வற்றாத பொய்கை வளநாடு கண்டு மலைமேல் இருந்த குமரா’ என்று தொடங்கும் தமிழ்ப் பாசுரங்கள், வள்ளலாரின் பாடல்கள், கந்த சஷ்டி கவசம் என எத்தனையோ முருகன் பக்திப் பனுவல்களை நாள்தோறும் கூட்டுப் பிரார்த்தனை போலச் சேர்ந்து ஒலிப்பது எங்கள் குடும்ப வழக்கம்.

இன்றைய திரைப்படங்களில் இளம்வயதில் தொலைந்துபோன ஒருவர் குடும்பப் பாடலைப் பாட, அதைக் கேட்டு அவர் தங்கள் குடும்ப உறுப்பினர் என்று உணர்வதாகக் காட்சிகள் வருகிறதே? அதுபோல எங்கள் குடும்ப ஸ்லோகம் என்பது ஆதிசங்கரரின் சுப்ரமண்ய புஜங்கம் தான். எங்கள் குடும்பத்தினர் பலரது ரத்த நாளங்களில் ஓடும் உன்னதமான ஸ்லோகம் அது. அதை வாசித்து முருகப் பெருமானைத் துதிப்பதால் கிட்டாத வரம் என்பது எதுவும் இல்லை. ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய புஜங்கம் மிகுந்த அருட்சக்தி வாய்ந்த பாடல் என்று இந்நூலாசிரியர் இராமநாதன் பழனியப்பன் குறிப்பிடுவது நூறு சதவிகித உண்மை.

என்னிடம் அணிந்துரைக்காக இந்தப் புத்தகம் வந்தபோது வியப்பும் திகைப்பும் மகிழ்ச்சியும் ஒருங்கே அடைந்தேன். என் தந்தை அமரர் பி.எஸ்.சுப்பிரமணியம் போலவோ என் தாய் ஜானகி அம்மாள் போலவோ சம்ஸ்கிருதப் புலமை இல்லாத நான் சம்ஸ்கிருத ஸ்லோக நூல் குறித்த வியாக்கியானமான இந்த நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதுவது எப்படிப் பொருத்தம் என்று சிந்தித்தேன்.

ஆனால் சுப்ரமண்ய புஜங்கம் என் ரத்தத்தில் கலந்த நூல் அல்லவா? அதனால் முருகப் பெருமானின் திருவருளே அந்நூலை அணிந்துரையின் பொருட்டு என்னிடம் அனுப்பிருப்பதாக உணர்ந்தேன். எனக்கு சம்ஸ்கிருதப் புலமை இல்லையென்றாலும் கூட, முருக பக்தி என்ற உணர்வு இந்த அணிந்துரை எழுதுவதற்கு ஓர் அடிப்படைத் தகுதி என்பதாக நான் சமாதானம் கொண்டேன்.

இந்நூலாசிரியர் இந்த நூலை, சம்ஸ்கிருத ஸ்லோகத்தின் விளக்க நூல் போல மட்டும் எழுதவில்லை. தமிழின் பக்தி இலக்கியம் முழுவதையும் கற்றுணர்ந்து, ஒரு தமிழ் பக்தி இலக்கியக் களஞ்சியம் போலவே இந்நூலை அமைத்திருக்கிறார். அவரது பரந்துபட்ட தமிழறிவு இந்நூலின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் மின்னுகிறது.

அறிமுக இயல், புஜங்க இயல், இணைப்பியல் என மூன்று இயல்களாக இந்நூல் நடக்கிறது. புஜங்க இயலில் சுப்ரமண்ய புஜங்க மூல ஸ்லோகத்தை ஒவ்வொரு பாடலாக தமிழ் எழுத்துகளில் வழங்கியுள்ளதைக் கட்டாயம் மெச்ச வேண்டும். அந்தப் பனுவலின் ஆய்வு தான் இந்த நூல் என்னும்போது, மூலம் முழுமையாகக் கிடைத்தால் தானே அதன்மூலம் விளக்கத்தின் நயங்களை நாம் உணர இயலும்?

சங்க காலம் தொடங்கி முருக வழிபாடு உள்ளது என்பதை நூல் சிறப்பாக நிறுவுகிறது. தொல்காப்பியம் தொடங்கி, குறுந்தொகை, பதிற்றுப்பத்து, சிலம்பு எனப் பல பழைய நூல்களில் முருகக் கடவுள் போற்றப்படுகிறார். ‘தாமரை புரையும் காமர் சேவடி’ என்ற குறுந்தொகைக் கடவுள் வாழ்த்தைத் தமிழ் அன்பர்கள் யார் தான் மறக்க முடியும்? தமிழ்க் கடவுளான முருகனைப் போற்றும் தமிழ் மரபு இன்று வரை வற்றாத ஜீவநதியாய் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது. ‘சொல்லச் சொல்ல இனிக்குதடா’ என்ற கண்ணதாசன் பாடலில், ‘யுகங்களெல்லாம் மாறி மாறி சந்திக்கும்போது உன் முகமலரில் மட்டும் என்றும் முதுமை வராது’ என்பது போன்ற வரிகளை வாழ்நாள் முழுதும் சிந்தித்து மகிழலாமே?

புஜங்க விருத்தம் என்றால் என்ன என்பது நூலில் அழகாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆதி சங்கரரது ஸ்தோத்திரத்தின் இலக்கிய நயத்தை மட்டும் விளக்கினால் போதுமா? இலக்கண நயத்தையும் விளக்க வேண்டாமா? அதற்கான முயற்சி இது.

புஜங்கத்தில் அடுத்தடுத்து வரும் எதுகைகளும் அந்தப் பாடலைப் பாடும்பொழுது வரும் சந்தமும் ஒரு பாம்பு வளைந்து வளைந்து செல்வதைப் போலிருக்கும். அதனால் தான் செந்திலாண்டவர் திருவடியில் ஒரு நாகப்பாம்பு வழிபாடு செய்வதைக் கண்டதும் ஆதிசங்கரர் புஜங்க விருத்தத்திலேயே அந்தத் திருப்பாடலைப் பாடியுள்ளார் என்று ஆசிரியர் தரும் விவரம் நயமானது.

தமிழ் இலக்கண மரபில் அமைந்த ஆற்றுப்படையைப் பற்றி விளக்குகிறார் நூலாசிரியர். நக்கீரர் எழுதிய திருமுருகாற்றுப்படை பற்றி விளக்கி, அதன்பின் சுப்ரமணிய புஜங்கத்தையும் திருச்செந்திலாண்டவராற்றுப்படை என்று அழைக்கலாம் தானே என்று வாதத் திறமையால் அவர் நிறுவும்போது மனம் மகிழ்கிறது

கண்ணதாசனிடம் நூலாசிரியருக்குப் பெருத்த ஈடுபாடு இருப்பது தெரிகிறது. நூலின் பல இடங்களில் பொருத்தமாக கண்ணதாசன் கவிதைகள் மேற்கோள் காட்டப்படுகின்றன. சுப்ரமணிய புஜங்கம் தோன்றிய இடம் திருச்செந்தூர். 'திருச்செந்தூரின் கடலோரத்தில் செந்தில்நாதன் அரசாங்கம்' என்ற கண்ணதாசன் பாடலைச் சரியான இடத்தில் மேற்கோளாக்குகிறார் நூலாசிரியர்

பிணங்கில் உள்ள முருகன் கோயிலைப் பற்றிச் சொல்லுபோது கண்ணதாசன் அந்தக் கோயில் குறித்து எழுதிய கவிதை வரிகளை எடுத்துச் சொல்கிறார். இன்னும் எத்தனையோ கண்ணதாச மேற்கோள்கள் இந்நூலை அலங்கரிக்கின்றன.

'பரமசிவன் கழுத்தில் இருந்த பாம்பு கேட்டது,
"கருடா செளக்கியமா?"

"யாவும் இருக்கும் இடத்தில் இருந்து கொண்டால் எல்லாம் செளக்கியமே!"
கருடன் சொன்னது, அதில் அர்த்தம் உள்ளது!"

'நதியில் விளையாடிக் கொடியில் தலைசீவி நடந்த இளம் தென்றலே!
வளர் பொதிகை மலை தோன்றி மதுரை நகர்கண்டு பொலிந்த தமிழ் மன்றமே!"

'கண்ணன் பாதம் கமலம் என்று
பொருத்திச் சொல்வது பொருத்தமில்லாதது
அவனது பாதம் அதனை விடவும்
அழகு மிகுந்தது, அற்புதமானது!"

என்பன போன்ற வரிகளை ஆசிரியர் எடுத்தாளும்போது, கண்ணதாசத் தமிழின் அழகில் ஆசிரியரைப் போலவே நாமும் சொக்குகிறோம்.

கண்ணதாசனுடன் கொஞ்சம் பழகும் பேறு பெற்றவன் நான். முன்னர் நான் பணிபுரிந்த தினமணி கதிரில் தான் அவரது புகழ்பெற்ற அர்த்தமுள்ள இந்துமதம் நூல் தொடராக வெளியாயிற்று. பரமாச்சாரியார் பாராட்டிய தொடர் அது.

அந்தக் காலகட்டத்தில் கண்ணதாசனிடம் ஒருமுறை 'இந்துமதத் தெய்வங்களைப் பற்றியும் நம்பிக்கைகளைப் பற்றியும் இவ்வளவு சிறப்பாக எழுதும் நீங்கள் ஒருகாலத்தில் நாத்திகராக இருந்தீர்களே?' என்று நான் கேட்டேன். அதற்கு அவர் என்னிடம் சொன்ன பதில் ஆன்மிகம் தொடர்பான ஒரு பெரிய வெளிச்சத்தை என் மனத்தில் ஏற்படுத்தியது.

'தம்பீ! நான் ஒரு காலத்தில் நாத்திகனாக இருந்ததும் இறைவனின் சித்தமல்லாமல் வேறென்ன?' என்றார் அவர். எல்லாம் இறைவன் சித்தமே என்று மன அமைதியடையும் பக்குவம் வாய்த்துவிட்டால் பின் கிட்டவேண்டியது வேறென்ன உண்டு?

மீ.ப.சோமு அவர்கள் சித்தர்கள் கூறியுள்ள உட்பொருட்களைத் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார் என்று எழுதும் நூலாசிரியர், அந்த வகையிலான விளக்கத்தையும் பட்டியல் இடுகிறார். கல்கியிலும் அகில இந்திய வானொலியிலும் பணிபுரிந்த மீ.ப. சோமு அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகும் பாக்கியம் பெற்றவன் நான். அவர் தன் உடலின் மூலாதாரச் சக்கரங்களில் மனத்தை வைத்துப் பூஜை செய்யும் ஒருவகையான ஆன்ம பூஜையை நாள்தோறும் செய்துவந்தார். அந்த பூஜாமுறையை எனக்குக் கற்பிக்க வேண்டும் என அவர் விரும்பினார். நானும் பேராவல் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் காலன் எழுதிய கணக்கே வேறு. அது சாத்தியப்படவில்லை. அவர் காலமான தகவல் வந்தபோது என் நெஞ்சம் உருகிக் கசிந்தது. இந்நூலில் மீ.ப சோமு பற்றி இடம் பெற்றுள்ள பகுதிகள் எனக்கு இன்னதென்றறியாத நிறைவைத் தந்தன.

பகழிக் கூத்தர் எழுதிய அற்புதமான திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத் தமிழ்ப் பாடல்களும் பொருத்தமான இடங்களில் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன. திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், காரைக்காலம்மையார் போன்ற நாயன்மார் பாடல்களும், பெரியாழ்வார் போன்ற ஆழ்வார் பாடல்களும், அபிராமிபட்டர், அருணகிரிநாதர், திருவள்ளுவர், பாரதியார் வரிகளும் மேற்கோள்களாக மினுகின்றன. ஜேம்ஸ் லே ஹன்ட் என்ற ஆங்கிலக் கவிஞரின் அபு பென் ஆடெம் என்ற ஆங்கிலக் கவிதை கூட மேற்கோளாய் வருகிறது.

சுப்ரமண்ய புஜங்கத்தின் ஒவ்வொரு சொல்லை விளக்கும்போதும் ஏராளமான பழந்தமிழ் இலக்கிய மேற்கோள்களை எடுத்துக் கூறுகிறார் நூலாசிரியர். ஏதோ வடமொழியும் தமிழும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதிகள் போல் பார்க்கப்படும் சூழல் தமிழக அரசியல் களன் காரணமாக ஏற்பட்டுவிட்டது. மொழிகளுக்குள் எந்தப் பகைமையும் இல்லை. தமிழ், சம்ஸ்கிருதம் ஆகிய இருமொழிகளுமே பாரத தேசத்தின் இரு கண்கள் போன்றவை. சம்ஸ்கிருதப் பழங்கெய்யுள் நூலுக்குத் தமிழ் பழங்கெய்யுள் நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டும் அழகு படிப்பவரை வியக்க வைக்கிறது. நூலாசிரியரின் பாரந்துபட்ட பழந்தமிழ் அறிவு நிறைவு தருகிறது.

ஆதிசங்கரர் இயற்றிய சுப்ரமண்ய புஜங்கத்திற்கு ஆதிசங்கரரின் பிற படைப்புகளிலிருந்தே மேற்கோள் காட்டும் அழகும் நூலில் உண்டு.

பஜகோவிந்தம் பாடலில் வரும்

"புனரபி ஜனனம் புனரபி மரணம்
புனரபி ஜனனீ ஜடரே சயனம்"

போன்ற மேற்கோள்கள் உதாரணங்கள்.

‘அலை கடலுக்கு அப்பாலும் முருக வழிபாடு’ என்ற தலைப்பில் வெளிநாட்டு முருகன் ஆலயங்கள் குறித்து விரிவாக எழுதிச் செல்கிறார் நூலாசிரியர். மலேசியா செல்லும் அன்பர்கள் பத்து மலையின் முகப்பில் மிக கம்பீரமாக ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன் போல் நிற்கும் முருகப் பெருமானது பிரம்மாண்டமான சிலையின் அழகில் மனம் பறிகொடுக்கிறார்கள். ‘முருக பக்தி தமிழக அளவில் சுருங்கியதல்ல, அது உலக அளவில் விரிந்தது’ என்ற பெருமிதத்தை நூலின் இப்பகுதி நம் மனத்தில் தோற்றுவிக்கிறது.

நூலின் இறுதியில் திருமுருகாற்றுப்படை, கந்தர் சஷ்டி கவசம், கந்தர் அநுபூதி, கந்தர் அலங்காரம், திருச்செந்தூர் கந்தர் கலிவெண்பா, சண்முக கவசம், திருச்செந்தூர் குக சுப்ரபாதம், திருச்செந்தூர் முருகன் திருப்பள்ளி எழுச்சி போன்ற புகழ்பெற்ற முருகன் தோத்திரப் பனுவல்களை முழுமையாகத் தந்திருப்பதையும் பாராட்டவேண்டும். முருக பக்தர்கள் இந்நூலைப் படிப்பதோடு இதைப் பாராயண நூலாகவும் பயன்படுத்த இந்த இறுதி இணைப்புகள் பெரிதும் உதவும்.

திருச்செந்தூர்த் தலம் பற்றிய விரிவான கட்டுரையும் நூலில் உண்டு. எந்தத் தலத்தில் ஆதிசங்கரரின் ஸ்தோத்திரம் அருளப்பட்டதோ அந்தத் தலத்தின் பெருமையையும் உணர்வது தான் நூலில் முழுமையான ஈடுபாடு கொள்ள உதவும்.

நூலைப் பன்முகங்கள் கொண்ட முழுமையான நூலாக மாற்றியதில் இந்தத் தல வரலாற்றுக் கட்டுரைக்கும் கூடப் பெரிய பங்கு உண்டு. தலம், தீர்த்தம், திருக்கோவில், திருவிழாக்கள் என நான்கு பகுதிகளில் திருச்செந்தூர் மகிமையை நூலாசிரியர் சிறப்பாக விளக்கியுள்ளார்.

திருச்செந்தூர் கருவறையின் முன்மண்டபத்தில் ஆதிசங்கரர் திருவுருவம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது என்றும் சன்னிதியில் தரிசனத்திற்கு வரிசையாக நிற்கும் அன்பர்கள் அந்தத் தூணில் உள்ள சங்கரரது திருமேனியை முற்றிலுமாக மறைத்து விடுகிறார்கள் என்றும் நூலாசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். அடுத்த முறை திருச்செந்தூர் செல்லும்போது ஆதிசங்கரரது திருவுருவத்தைத் தேடித் தரிசித்து வரவேண்டும் என்ற ஆவலை இந்தக் குறிப்பு நம்மிடம் தோற்றுவிக்கிறது.

இதுபோன்ற பல நுணுக்கமான விவரங்கள் இந்நூலாசிரியரின் உழைப்பையும் மக்களிடம் எல்லாத் தகவல்களையும் சொல்லிவிட வேண்டும் என்ற அவரது துடிப்பையும் புலப்படுத்துகின்றன.

நூல் உருவாக உதவிய ஆவணங்கள், மேற்கோள் மூலங்களுக்கான குறியீடுகளின் விரிவுகள் என நூலின் இறுதியில் இடம்பெற்றுள்ள பகுதிகள் இந்நூலுக்கு ஆய்வுநூல் தகுதியை வழங்குகின்றன. நூலாசிரியரின் கடின உழைப்பை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆய்வுநூலே ஆயினும், படிக்க விறுவிறுப்பான நடையில் இது எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதையும் குறிப்பிட வேண்டும்.

இடையிடையே இடம்பெற்றுள்ள மணியம் செல்வனின் கண்ணைக் கவரும் சித்திரங்கள் நூலின் அழகை மிகுதிப்படுத்துகின்றன. பொருத்தமான புகைப்படங்களும் நூலில் உண்டு.

சஞ்சிதம், பிரார்த்தம், ஆகாமியம் ஆகிய மூன்று வகைப்பட்ட கர்மவினைகளைப் பற்றி விவரிப்பது, ‘நாமிக்கு உள்ள மகிமையை விட நாமத்திற்கு உள்ள மகிமை அதிகம்’ என்பதை எடுத்துச் சொல்வது என நூலின் பெருமைகள் இன்னும் பலப்பல. விரிக்கில் பெருகும். அணிந்துரை நூலின் அளவைத் தாண்டிவிடக் கூடாது அல்லவா?!

இந்த நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதக் கிட்டிய பாக்கியத்திற்காக நூலாசிரியருக்குப் பெரிதும் நன்றி பாராட்டுகிறேன். முருக பக்தர்கள் அனைவர் வீட்டிலும் இருக்க வேண்டிய உன்னதமான நூல் இது என்று பரிந்துரைப்பதில் பெரும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். நூலாசிரியர் இன்னும் இதுபோன்ற பல நூல்களை எழுதி, தமிழின் பக்தி இலக்கியத்தை வளப்படுத்துவாராக. சம்ஸ்கிருதமும் தமிழும் பாரத தேசத்தின் இரு கண்கள் என்பதை அன்பர்கள் உணர்வார்களாக.

வாழ்த்துகளுடன்,

திருப்பூர் கிருஷ்ணன்

57 பி.பத்மாவதி நகர், விருகம்பாக்கம், சென்னை 600 092.

தொலை பேசி 92822 34525

7.1.2011

பணிந்துரை

இராமநாதன் பழனியப்பன்

நூலாசிரியர்

அருளாளர் அபிராமி பட்டர் அருளிச் செய்த அபிராமி அந்தாதியின் அடியாக அன்னை திரிபுரசுந்தரி வழிபாட்டு நெறி ஒன்றினை எழுத முனைந்த என்னை முதலில் கம்போடியா சியாம் ரீப் ஆற்றுப்படுகையில் உள்ள ஆயிரத்தெட்டு லிங்கங்கள் பற்றி எழுத ஆற்றுப்படுத்தினாள் அன்னை. அதை நிறைவு செய்து, மீண்டும் அன்னை வழிபாட்டு நெறி பற்றி எழுதத் தொடங்கினேன். ஆனால் அன்னையின் திருவுள்ளமோ வேறு விதமாக இருந்தது.

“என் சுவாமிக்கு அடுத்து, என் மகனைப் பற்றி எழுது!” என்று ஆணையிடுவது போல் எனக்கு ஆதி சங்கர பகவத்பாதர் அருளிச் செய்த அரிய துதிப்பாடலான ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத்தில் ஒரு அபரிமிதமான் ஈடுபாட்டைத் தோற்றுவித்தான். மனைவியாகிய உமையம்மையின் ஆணையை நிறைவு செய்த பின்னர் தாயாகிய உமையம்மையின் கட்டளையையும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தானே வேண்டும்? ஏற்றுக் கொண்டது மட்டும் தான் நான். எஞ்சியதை அதாவது அந்த நூலினை ஆக்கித் தந்தவன் அந்த நூலின் பாட்டுடைத் தெய்வமான, திருச்செந்தூரின் கடலோரத்தில் அருளாட்சி புரியும் அழகன் திருமுருகனே! வியப்பாயிருக்கலாம். ஆனால் உண்மை அதுதான்!

பின் எப்படி வடமொழி வாசம்கூடத் தெரியாத நான் முப்பத்திமூன்று வடமொழிப் பாடல்களுக்குள் அந்த ஆன்ம ஞானி பொதிய வைத்துள்ள அடியார் ஒருவரின் முதல் அடியிலிருந்து முக்தி வரையிலான ஆன்மிகப் பயணத்தினைப் பொருள் புரிந்து, கற்று உணர்ந்து, அதை விரித்துரைத்திருக்க முடியும்? ஆமாம், இந்தப் பழனியப்பன் அந்தத் செந்திலாண்டவர் திருக்கரத்து எழுத்தாணியாகத் தான் இயங்கினானே தவிர எழுதியவன் செந்திலாண்டவன் தான்! இது சம்பிரதாய அவை அடக்கம் அல்ல. சத்தியமான கூற்று! இதற்குச் சாட்சியங்களா? எத்தனையோ உண்டு. ஆனால் அவற்றை இங்கே அப்பட்டமாகச் சொல்ல இயலாது. இந்த நூல் எழுதத் தொடங்கியதிலிருந்து நிறைவு செய்யும் வரையிலான இடைப்பட்ட காலத்தில் எத்தனையோ அதிசயிக்கத் தக்க நிகழ்வுகள்!

மூலநூல் முழுக்க முழுக்க வடமொழியில் ஆனது. வெளிப்படையாகப் பார்த்தால் எளிய வார்த்தைகள். ஆனால் பின்னாளில் தான் அந்த வார்த்தைகளின் அர்த்த அடர்த்தியினையும் அவற்றினுள் இருக்கும் ஆன்மிகத் தத்துவங்களையும் புரிந்து கொண்டேன்.

புதுக்கோட்டை ஸ்ரீ ஜட்ஜ் ஸ்வாமிகள் அதிஷ்டானத்தில் இருந்து வெளிவரும் “ஸ்ரீபுவனேஸ்வரி விஜயம்” என்ற மாத இதழில் பூஜ்ய ஸ்ரீஓம்காராநந்த சுவாமிகள் இப்புஜங்கப் பாடலுக்குத் தொடராக எழுதி வந்த பொருள் விளக்கமும் அவரது அந்தர் யோக MP3 ஒலிப்பேழை ஒன்றும் என் கைக்குக்

கிடைத்தன. அவற்றின் மூலம் ஒருவாறு புஜங்கத்தின் வடமொழி வார்த்தைகள் எனக்குப் புரியத் தொடங்கின! பாடலின் கட்டமைப்பு, பின்புலப் புராண வரலாறுகள், உள்ளுரையும் ஆழமான தத்துவங்கள் முதலியவற்றை ஒரு படிநிலை வளர்ச்சியாகப் பலவழிகளில் உணரவைத்தவன் அந்த ஆண்டவன்தான்.

இப்படி அவன் எனக்குக் கற்றுத்தந்ததை மற்றவரிடமும் பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற உந்துதலையும் அந்தச் செந்திலாண்டவனே என்னிடம் தோற்றுவித்தான்! எனவே இந்த நூலை எழுதத் தொடங்கினேன். என் சிந்தனையில் ஒரு சிறு நூலாக வடிவமைத்திருந்ததை நிறைவாக இத்தனை கனமான நூலாக மாற்றியவனும் அவன் தான்! ஆனால் அவனே நேரில் எப்படி வருவான்? பலரது திரு உருவங்களில் தோன்றி இத் திருப்பணியை நிறைவு செய்து கொண்டான். இந்த நல்தேரத்தில் அந்த அருள் உள்ளம் கொண்டவர்களை எல்லாம் அடையாளம் காட்டி என் நெஞ்சார்ந்த நன்றி கோடியினை அவர்களுக்கு இங்கே பதிவு செய்வது என் தலையாய கடமை. இதோ அந்தத் தகைசால் பண்பாளர்களின் வரிசை!

- வடமொழி மூலத்தின் பொருளினை எனக்குப் புரிய வைத்தவரும் நூலுக்கும், நூலினைப் படிப்பவருக்கும் அருள் நிறைந்த ஆசியுரை வழங்கியவருமான பூஜ்ய ஸ்ரீ ஓம்காராநந்த ஸ்வாமிகள்
- முருகனின் திருவருளை முழுமையாகப் பெற்றவர்; அவனது திருத்தொண்டிற்கே தன்னை முற்றிலுமாக அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர்; தனது அருளாசிகளைப் பல்லாண்டு காலமாக, எனக்கும் என் குடும்பத்தாருக்கும், நண்பர்களுக்கும் கை நிறைய அள்ளித் தந்து நாளும் “நலம் நிரம்பிடுக!” என வாழ்த்துபவர்; இந்த நூலுக்கும் பல காரணங்கள் காட்டி அருளாசிகள் வழங்கி உள்ளவர் - இரத்தினகிரி தவத்திரு பாலமுருகனடிமை சுவாமிகள்
- நூலின் கனத்தைக் கண்டு தயங்காது தங்களது பல பணிகளுக்கிடையேயும் அதைப் படித்து, எடை போட்டுத் தமது நுண்ணிய கருத்துக்களை அணிந்துரைகளாக வடித்துத் தந்துள்ள அறிவார்ந்த பெருமக்கள்

- முதல் அறிமுகத்திலேயே என்னை வெகுவாக ஈர்த்தவர்; மூதறிஞர்; பன்மொழிவித்தகர் திருமிகு அ.வெ.சுப்பிரமணியன் அவர்கள்

- ஆரவாரம், ஆர்ப்பாட்டம், பரிவாரம் எதுவும் இல்லாது, எளிமையாக, நீர் துளும்பாத நிறைகுடமாகத் திகழ்பவர்; தரமான ‘அமுதசுரபி’ இதழ் ஆசிரியர் டாக்டர் திருப்பூர் கிருஷ்ணன் அவர்கள்.

- தமிழில் வெளிவரும் நாவல்களையும், சிறுகதைகளையும், கவிதைத் தொகுதிகளையும் தமது அமைந்தொருபால் கோடாத துலாக்கோலில் எடைபோட்டுத் தக்கவற்றைத் தெரிந்தெடுத்து ஆண்டுதோறும் விருதுகள் வழங்கிவரும் ‘இலக்கியச் சிந்தனை’ யின் செயல் நிறுவனர்; தமது முதிர்ந்த அறிவால், சிந்தனைத் திறத்தால், தோற்றத்தால் ஒரு நிறை துறவியாகவே காட்சி தரும் பெருமகனார் திருமிகு. ‘இலக்கியச் சிந்தனை’ ப.லெட்சுமணன் அவர்கள்

- தனது அரிய பல வண்ண, வண்ண ஓவியங்களால் நூலுக்குத் ஒரு சாந்நித்தியம் சேர்த்த ஓவிய மேதை மணியம் செல்வன் அவர்கள். கால வரம்பிற்கு உட்பட்ட அன்றாடப் பணிகளின்

அழுத்தம் அதிகமாக இருந்தாலும், செந்திலாண்டவரிடமும் ஆதிசங்கரரிடமும் அவருக்கு இருந்த ஈர்ப்பால் பல இரவுகள் விழித்திருந்து அழகிய அட்டைப் படத்தினையும், உள்ளே பல ஓவியங்களையும் அழகுறப் படைத்துத் தந்தவர்.

- நூல் உருவாவதற்குப் பெரிதும் உதவிய நூல்களின் இதழ்களின், வரைவுகளின், குறுந்தகடுகளின், இணைய தளங்களின், ஏனைய ஆவணங்களின் ஆசிரியப் பெருந்தகையாளர்கள் - தொகுப்பாளர்கள்
- எனது நீண்ட நாளைய உற்ற நண்பர்; தமிழில், ஆங்கிலத்தில், அரசியலில், இலக்கியத்தில், ஆன்மிகத்தில் அதசயிக்கத் தக்க திறமும் அதை மேலும் வளர்க்க ஆர்வமும் உள்ளவர்; ஆன்மிக, இலக்கியத் தேடல்களில் என்னோடு சேர்ந்து பூதக் கண்ணாடி பிடித்துத் தேடுபவர்; இந்த நூலின் முதல் வடிவத்திலிருந்து நிறைவு வடிவம் வரை, ஒரு வாசகர் நோக்கில் பல முறை படித்துப் பல திருத்தங்களும் மாற்றங்களும் சொல்லி நூல் இயன்றவரை முழுமை பெறச் செய்ய உதவியவர்; இந்த நூல் செம்மையுற எழுதப் பெற்று, பொலிவுடைய புத்தகமாய் வெளிவரக் கடந்த ஒன்றரை ஆண்டுகளாக என்னோடு எப்போதும் உடனிருந்து உதவிய பெருமகனார்; மூத்த கணக்குத் தணிக்கையாளர் திரு.வெ.ரெங்கராஜன் அவர்கள்.

இந்த நூல் முதல் வடிவக் கருத்தாய்விலிருந்து உடனிருந்து உதவியவர் மற்றும் இருவர் - அவரது அன்பு மனைவியார் திருமதி உஷா ரெங்கராஜன் அவர்கள். அடுத்தவர் அவரது அறிவார்ந்த திருத்தமக்கையார்; நூலினை முழுமையாக எழுத்தெண்ணிப் படித்தவர்; எனது பெருமதிப்பிற்குரிய, ஆயிரம் பிறை கண்ட பெருமாட்டி திருமதி கோ.லக்ஷ்மி அவர்கள்.

- இந்நூல் ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மணய புஜங்கத்தின் விளக்க நூல் போல மட்டுமல்லாது ஒரு தமிழ் பக்தி நூலாக விரிந்ததற்குப் பெரிதும் உதவியவை: பல புத்தகங்கள், தகவல்கள், புகைப்படங்கள், ஒலி-ஒளிப் பேழைகள், ஆதாரங்கள் முதலியன. இவற்றைக் கேட்டபோதும், கேட்காது தாமேயாகவும் தந்துதவிய பெருமக்கள்:

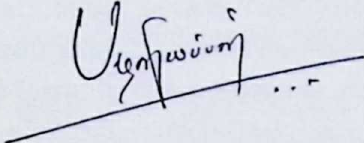
- பிணங்கு டாக்டர் திருமதி புனிதவதி நாராயணன் அவர்கள்
- வேந்தன்பட்டி கவிஞர் திரு பழ.ந.மோகனசுந்தரம் அவர்கள்
- திருச்செந்தூர் திரு.ரா.கண்ணன் சிவாச்சாரியார் அவர்கள்
- திருச்செந்தூர் நகரவிடுதி அலுவலர் திரு.சுவாமிநாதன் அவர்கள்
- என் பேரன் செல்வன் அருண் இராமநாதன்
- திரு வானதி ராமனாதன் அவர்கள்
- வெற்றியூர் கவிஞர் திரு சுப. திருஞானம் அவர்கள்
- இடையாத்தூர் தியாகராஜ சிவாச்சாரியார் அவர்கள்
- பிணங்கு நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் திருக்கோவில் சங்கத்தார்
- இந்து மதம், வேத-உபநிடதங்கள், சைவ, வைணவ, கௌமார, சாக்த நெறி சார்ந்த இணைய தளங்களில் கட்டுரைகள் வழங்கி உள்ளவர்கள்
- திருக்கோவில்களின் இணையதளங்கள்
- திருமுருகன் சார்ந்த இணையதளங்கள்

- உபநிடதம் என்றதும் எட்டவே சென்று கொண்டிருந்த என்னை அதன் பொருளுக்கு ஏற்ப அதன் அருகே அமரச் செய்து எனக்கு ஓரளவாவது புரியச் செய்தவை ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடத்தார் வெளியிட்டுள்ள உபநிடதப் புத்தகங்கள். உபநிடதங்கள் நாம் எட்டிப் பிடிக்க முடியாதவை என்ற எண்ணத்தினை மாற்றி அவற்றை நம் கிட்டத்தில் கொண்டுவரும் எளிய தமிழாக்கமும், தத்துவப் பின்னல்கள் தவிர்க்கப் பெற்ற விளக்க உரையும் தந்துள்ளவர் சுவாமி ஆசுதோஷானந்தர் அவர்கள்
- மிகக் குறுகிய காலத்தில் நூலினை அழகுற வடிவமைத்துத் தந்த கணினி வல்லுனர் திரு அழ.திருநாவுக்கரசு அவர்கள், அவர் தம் திறன்மிகு திருமகனார் செல்வன் திரு.ராஜா அழகப்பன் அவர்கள்
- என் கையெழுத்தைப் புரிந்து கொண்டு அதைப் பலமுறை பொறுமையோடு கணினியில் பதிவு செய்தவர் என் உதவியாளர் திரு.ச.மகேஷ். புகைப்படங்களைத் தொகுத்து உதவியவர் எங்கள் நிறுவன மேலாளர்களில் ஒருவரான திரு.சுதிர்குமார் அவர்கள்
- இத்தனை இருந்தும் நூல் அழகுறப் பதிப்பிக்கப் பெறவேண்டுமே? மிகவும் இக்கட்டான ஒரு கால கட்டத்தில் அதாவது ஒன்றாவது வகுப்பு முதல் பன்னிரண்டாவது வகுப்பு வரைக்கும் அரசு, வரும் கல்வி ஆண்டிலிருந்து முற்றிலும் புதிய பாடப் புத்தகங்களை நிர்ணயித்துள்ள நிலையில் மாணவர்களுக்கான Notes களை எழுதச் செய்து, அச்சேற்றிப் பதிப்பித்து ஏப்ரல் மாத இறுதிக்குள் புத்தகச் சந்தைக்கு அனுப்ப வேண்டிய சிக்கலான கட்டம். இதற்கு இடையே வந்தது என்னுடைய நூல். இருப்பினும் என்பால் தெய்வத்திரு செ.மெ.பழ.குடும்பத்தாரும், என் பல்லாண்டு கால நண்பர் திரு.சுப்பு அவர்களும் கொண்டுள்ள பேரன்பால் இந்நூலை உரிய காலத்திற்குள் பதிப்பித்துத் தந்துள்ளார்கள்.இத்திருப்பணிக்குப் பெரிதும் உதவியாக இருந்தவர்கள் திரு.சுப்பு அவர்களின் வலது கரமாகப் பணியாற்றும் அச்சக மேலாளர் என் அன்புத் தம்பி வெற்றியூர் கவிஞர் திரு சுப திருஞானமும் அச்சகக் கணினிக் கலைஞர் கோபால் அவர்களும்
- இந்த எழுத்துப்பணி தொடங்கிய ஒன்றரை ஆண்டுகளாக குடும்பப் பொறுப்புக்கள் அத்தனையையும் தானே ஏற்றுக் கொண்டு, அவரது கேள்விகளுக்கு பலமுறை முழுமையான பதிலை நான் கொடுக்காத போதும், சில நேரங்களில் மாறான பதிலைச் சொன்னபோதும், மற்றும் சில நேரங்களில் அந்தக் கேள்விகளைக் கேட்காமலேயே என் கவனம் இருந்து விட்ட போதும் என் மன நிலையை முற்றிலும் உணர்ந்தவராகவும், அவரும் செந்திலாண்டவரிடம் ஈடுபாடு கொண்டவராகவும் இருந்ததால், அவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது, மிகுந்த பொறுமையோடு என் பணி தளர்ச்சியுறாது பார்த்துக் கொண்டது மட்டுமல்ல அவ்வப்போது அதைத் துரிதப் படுத்தவும் செய்தவர்; கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாக என் வாழ்க்கைக்கு இன்பமும், பண்பும், பயனும் நிறையவே சேர்த்து, இனிய நன் மக்களையும் பெற்று, ஆளாக்கித் தந்து எப்போதும் தன்னை முன்னிலைப்படுத்திக் கொள்ளாது, என் வெற்றிகளுக்கு உற்ற பின்புலமாகத் திகழ்ந்து, உறவினர்க்கும், நண்பர்களுக்கும் தக்க பக்க பலமாகவும் இருக்கும் என் அன்பார்ந்த மாட்சி நிறை மங்கல மனைவி திருமதி விசாலாட்சி பழனியப்பன் அவர்கள்
- எங்கள் நிறுவனங்களை மேலாண்மை செய்யும் பொறுப்பினைத் தாங்களே ஏற்றுக்கொண்டு என்னை அப்பணிகளிலிருந்து பெருமளவு விடுவித்து இந்த நூல் எழுதும் பணிக்கு ஆக்கம் சேர்த்தவர்கள் என் நல் மகன்கள் : இராமநாதன், நடராஜன்.

அமெரிக்காவில் இருந்தாலும் தொலைபேசி மூலம் அடிக்கடி நூலின் வளர்ச்சியைக் கண்காணித்துத் தொய்வு நேர்ந்த பொழுதெல்லாம் உந்துதல் தந்து ஊக்குவித்தது என் அன்பு மகள் லக்ஷ்மி அடைக்கலவன்

ஆக நாங்கள் இத்தனை பேரும் சேர்ந்து செந்திலாண்டவர் தம் திருமேனி தாங்கி நிற்கும் இந்த நூலாகிய திருத் தேரினை அதற்கான பொருட்கள் சேகரிப்பதானாலும், அடித்தளம் அமைப்பதானாலும், சுற்றுப்புறச் சிற்பங்களைச் செதுக்கிப் சேர்ப்பதானாலும் கோபுரப் பகுதியைப் பொருத்துவதானாலும் இயன்றவரை திருத்தமாக நுண்ணிய வேலைப்பாட்டுடனும், புனிதத்தோடும் படைத்துத் தயார் நிலையில் நிறுத்தி உள்ளோம். இனி வடத்தினைக் கையில் எடுத்து, அந்தத் தேரினை திருவீதி உலா வரச் செய்ய வேண்டுமாய் உங்களைப் பணிவோடு வேண்டுகிறேன்.

நிறைவாக ஒரு செய்தி! இந்நூல் சலுகை விலைக்கு விற்கப்பெறுகிறது. அந்த விற்பனையின் தொகை முழுவதும் திருச்செந்தூரில் ஒரு நல் திருப்பணி செய்யவே பயன்படுத்தப் பெறும் என்பதையும் இங்கே பதிவு செய்கிறேன்.

இராமநாதன் பழனியப்பன்

“ஸ்ரீ புவனேஸ்வரி” 3362 AX, 11 ஆவது மெயின் ரோடு, அண்ணாநகர் மேற்கு,
சென்னை - 600 040.
தொலைபேசி : 044 - 26211194

இது நூலல்ல; உன் வம்சம்
இசைபெறவாழ நீ எழுதிவைத்த உயில்!

காவியக் கவிஞர் வாலி

1

2

[illegible][illegible]

பெருந்தேன் 2007.4.12
 கீரித்தேன் 2007.4.12, 672 சூழலுக்கு.

ஸ்ரீராம பூஜை; ௨௦
 ஸ்ரீராம பூஜை; ௨௦
 ஸ்ரீராம பூஜை
 ஸ்ரீராம பூஜை
 ஸ்ரீராம பூஜை
 ஸ்ரீராம பூஜை
 ஸ்ரீராம பூஜை

திருவிடைக்கூட்டுத் தலைமுடி
 திருவிடைக்கூட்டுத் தலைமுடி, திரு-
 விடைக்கூட்டுத் தலைமுடி திருவிடைக்கூட்டுத் தலைமுடி
 திருவிடைக்கூட்டுத் தலைமுடி!

Harry Bali
Lima - 2 Bjo

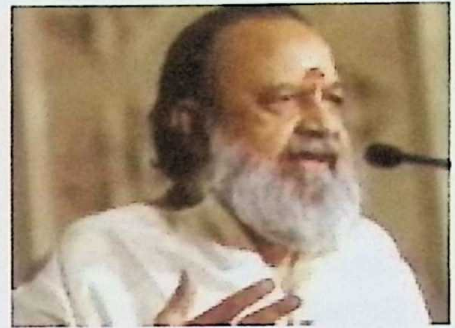
இயங்குபுலம் வளங்க
புலங்களுக்கும் தந்த-

உதவிபடமா!.. நீ
 உங்களுக்கென்கூட உதவி வரையுமா உதவிபடமா
 உதவிபடமா
 உதவிபடமா - உதவி
 உதவிபடமா
 உதவிபடமா உதவிபடமா!
 உதவிபடமா. உதவி
 உதவிபடமா உதவிபடமா உதவிபடமா-
 உதவிபடமா உதவிபடமா
 உதவிபடமா உதவிபடமா!
 உதவிபடமா

[illegible]

வாழ்த்துரை

இது நூலல்ல; உன் வம்சம்
இசைபெறவாழ நீ எழுதிவைத்த உயில்

காவியக் கவிஞர் வாலி

1

ஆதிசங்கரன்; மானுட
ஆக்கை எடுத்துவந்த - அருட்
சோதிசங்கரன்; வாம
பாகத்தில் விமலையை வைத்த
பாதிசங்கரன்; எதிர்
வாதுசெய்தவன் வேள்வியால்
வியாதிசங்கரன் ஆனான்;
ஷண்மதம்
தாபித்தவன் - நோய்தீர்
ஷண்முகம் தேடிப் போனான்!

காலடியில் பிறந்தவன்
கண்ணடியில் பிறந்தவனின் -
காலடியில் நின்று
கவிதை விண்ணப்பம் நீட்டினான்;
சர்ப்ப நடை பார்த்துச்
சந்த நடை வார்த்துச்
செந்தில் வாழ்வுக்குச்
சிந்தில் வனைந்த, மாலை சூட்டினான்.

பாடியது வாய்; விட்டு
ஓடியது நோய்;
ஆதரித்து
அருளியது
ஆறுமுகம் கொண்ட
ஆண்வடிவத் தாய்!
தரைதழுவித் திரும்பும்
தண்ணீர்த் தரங்கம்; அது
தூழ்கின்ற தலத்தில் தோன்றியது இந்த
சுப்ரமணிய புஜங்கம்!

2

பாம்பு நடைப்
பாட்டைச் - சந்தம்
ஓம்புநடை கொண்டு
ஓண்டமிழில் தந்த
பழனியப்பா! நீ
பசுந்தமிழ்க் கதிர்விளையும் கழனியப்பா!

வடமொழியில்
வார்த்ததைத் - தேன்
குடமொழியில்
குழைத்துத்தந்த குணாளா!
வைகலும் உன்
வலக்கரம் பற்றி நடக்கும் -
வஞ்சியர் திலகம்
விசாலாட்சி மணாளா!

பேயாய் அலைந்து
நாயாய்த் திரிந்து
பொருள் சேர்ப்போர் நடுவே, நீ
அருள் சேர்ப்போன்;
மருள் சேர்ந்தோர் மனத்துள்
தெருள் சேர்ப்போன்!

நீ -
பொறியியல் கற்றவன்; அருள்
நெறியியல் கற்றவன்; ஆனால்
வைணவ சைவ பேதங்களை வளர்க்கும்
வெறியியல் மட்டும் கல்லாது விட்டவன்!

அதனால் தான் -
 அய்யா!
 விசிஷ்டாத்வைதமும் அத்வைதமும் -
 விரும்பி ஆரத்தமுவினாற்போல் -
 இருக்கிறது உன்பெயர்
 இராமனாதன் பழனியப்பன் என்று;
 சமயப்பொறை - என்னும்
 இமயப் பொறைக்கு -
 நிற்கிறாய்
 நீயொரு சாட்சியாய் இன்று !
 . . .
 பிறமொழியிலிருந்து
 பெயர்த்து எழுதுகையில்
 சில
 மொழிபெயர்ப்பு
 மொழிபெயர்த்தாற்போல் இருக்காது;
 மூலத்தின்
 விழிபெயர்த்தாற்போல் இருக்கும்;
 நீயோ -
 சுப்ரமணிய புஜங்கத்தின்
 சுலோகங்களின் -
 இறைச்சிப் பொருளை
 இதயத்தில் வாங்கி - அதற்கொரு
 குறைச்சல் வராது
 குளிர்ந்தமிழில் பெய்திருக்கிறாய்;
 வடமொழி வாணரும் - மூக்கின்மேல்
 விரல்வைக்கும்படி செய்திருக்கிறாய்!

உண்மையை
 உரைக்கப் போனால் ...
 செந்திலானே உன்
 சிந்தையுள் உட்கார்ந்து
 எழுதியிருக்கிறான் இதை; இது
 எல்லோர் கேடமத்திற்குமான விதை!
 . . .
 அகரத்தில் தொடங்கிப் பின்னர்
 ஆற்றைப்போல் நடைப யின்று
 னகரத்தில் அடங்கிப் போகும்
 நற்றமிழை இமய வெற்பின்
 சிகரத்தில் ஏற்றி வைத்தோர்
 செட்டிநாட்டார் என்னும் சேதி
 தகரத்தில் பதித்த தல்ல;
 தங்கத்தில் பதித்த தாகும்!
 . . .
 பரம்பரை மரபுகாத்து நிற்கும்
 பழனியப்பனே!
 இந்த நூலை -
 இசைத்திருப்பது உன் இதயக்குயில்;
 ஆனால்;
 அய்யா!
 இது நூலல்ல; உன் வம்சம்
 இசைபெறவாழ நீ எழுதிவைத்த உயில்!
 வாழ்க! பழனியப்பன்!

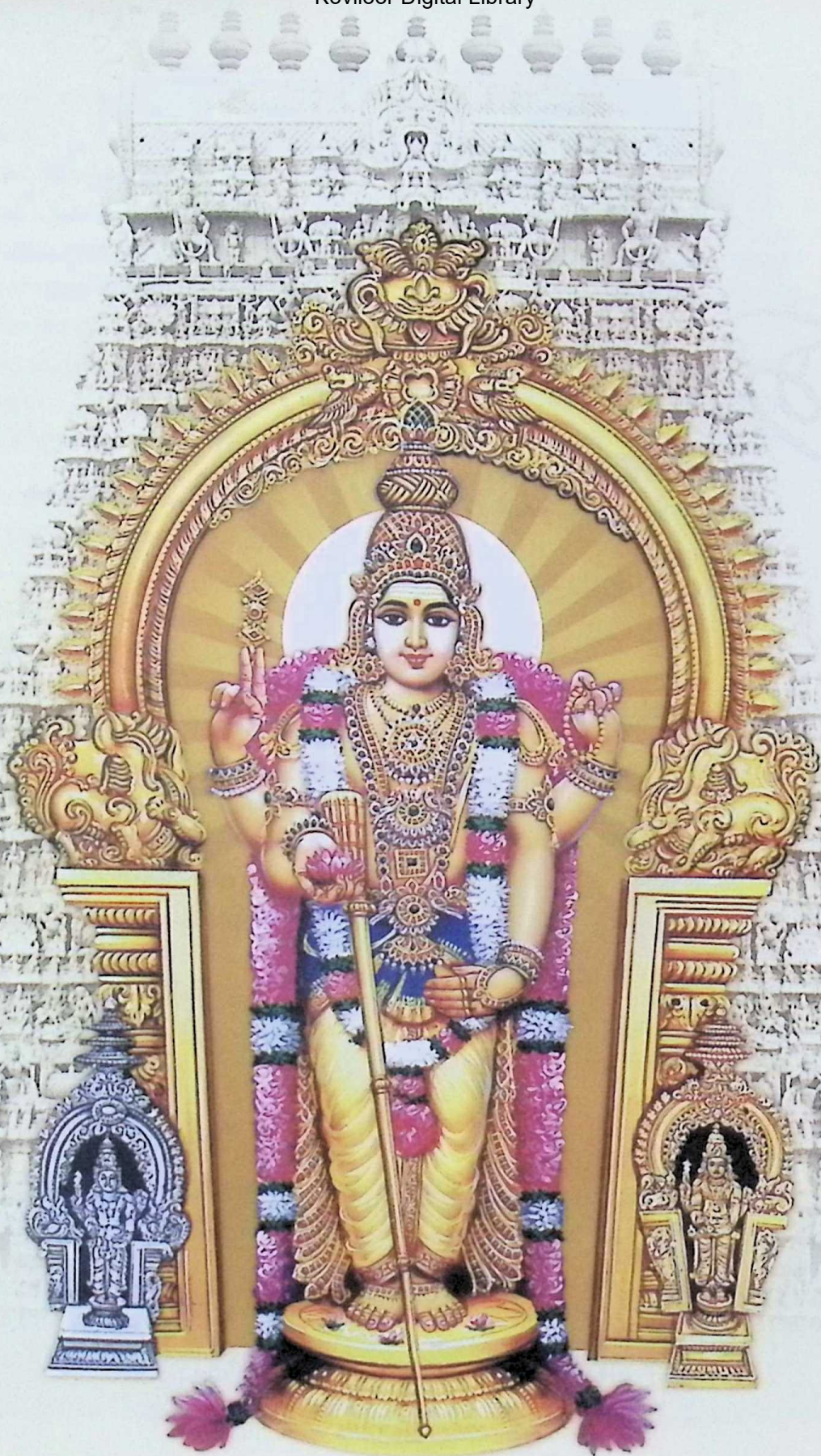
— . —

8.5.2011 ஞாயிறன்று மாலை சென்னை ராஜா அண்ணாமலை மன்றத்தில் நடைபெற்ற
 'திருச்செந்தூரின் கடலோரத்தில்.....' நூல் வெளியீட்டு விழாவில் நூலாசிரியர்
 இராமநாதன் பழனியப்பன் அவர்களைப் பாராட்டி காவியக் கவிஞர் வாலி அவர்கள்
 வாசித்த வாழ்த்துக் கவிதை.

தருச்செந்துரின் பெரியபுராணம்.....

ஆதி சங்கர பகவத் பாதர் அருளிய
ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்
தமிழ் வடிவமும் விளக்க உரையும்

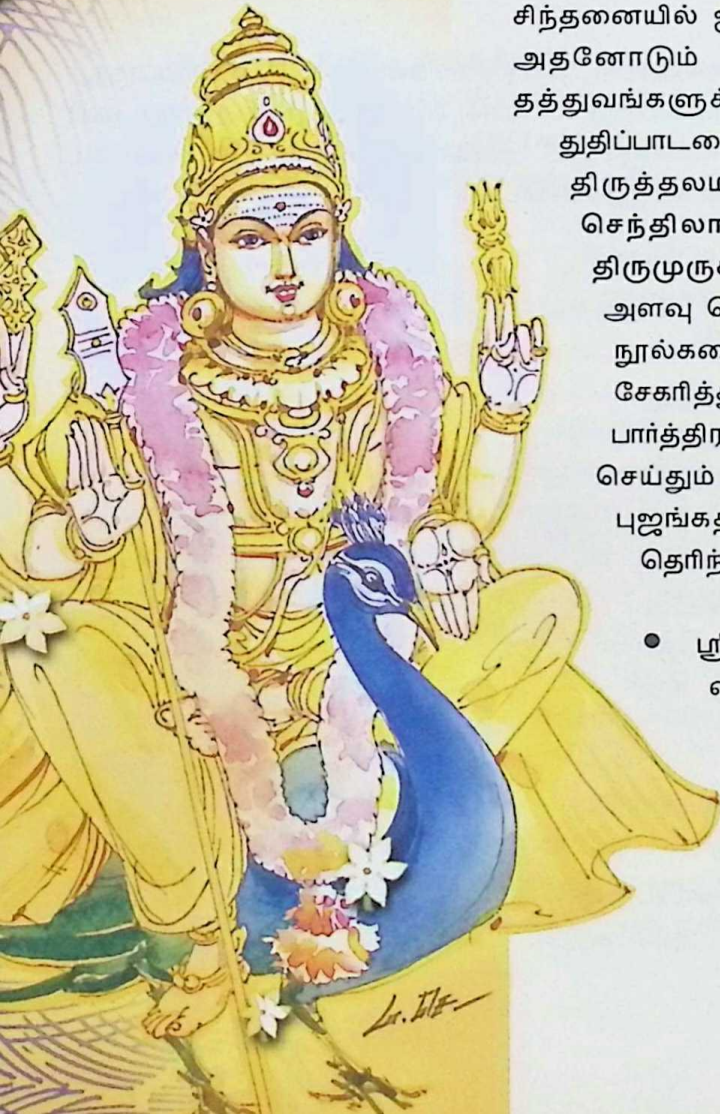
1.1 ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்க மகிமை

அனுபவ விளைவு

உலக வாழ்க்கை நமக்குத் தினமும் புதிய, புதிய அனுபவங்களைத் தந்த வண்ணம் இருக்கிறது. அவற்றில் சில இன்பம் தருபவை. சில இன்னல் தருபவை. ஏனைய சில நம்மைச் சிந்திக்கத் தூண்டுபவை. இந்தச் சிந்திக்கத் தூண்டும் ஒரு அனுபவம் எனக்கு அண்மையில் கிட்டியது. நண்பர் ஒருவரது அறிவுரைப்படி ஆதிசங்கர பகவத் பாதர் இயற்றி ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம் என்ற முருகன் துதிப்பாடலைப் படித்தேன். பின்னர் தொடர்ந்து நான்கு வாரங்கள் தினமும் படித்தேன். என் பிரார்த்தனை நிறைவு பெற்றது. எனவே இந்த துதிப்பாடல் என்னை மிகவும் ஈர்த்தது

அதுமட்டுமல்ல. அதைப் பற்றிச் சிந்திக்கவும் தூண்டியது. சிந்தனையில் ஐயங்கள் பல எழுந்தன. அவற்றிற்கு விடை காண அதனோடும் அதனுள் பொதிந்திருக்கும் பொருள்களுக்கும், தத்துவங்களுக்கும் தொடர்புடைய நூல்களைப் படித்தேன். துதிப்பாடலை ஆக்கிய ஆதி சங்கரர் பற்றியும் அது இயற்றப் பெற்ற திருத்தலமாகிய திருசெந்தூர், திருமூர்த்தியாகிய செந்திலாண்டவர் குறித்தும் அதனடியாகத் தமிழகத்தில் திருமுருக வழிபாட்டின் வரலாற்றினைப் பற்றியும் இயன்ற அளவு செய்திகளையும் முருகனோடு தொடர்புள்ள ஏனைய நூல்களையும் அவற்றிற்குக் கிடைத்த சில உரைகளையும் சேகரித்துப் படித்து அவற்றை அசை போட்டேன். இதுவரை பார்த்திராத சில திருத்தலங்களுக்கு நேரில் சென்று வழிபாடு செய்தும் வந்தேன். இந்த நிலையில், ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத்தின் மஹத்துவம் மேலும் விளக்கமாக எனக்குத் தெரிந்தது. உள்ளத்தில் ஒரு தெளிவும் பிறந்தது.

- ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம் ஒரு மிகுந்த அருட்சக்தி வாய்ந்த பாடல்
- அப்பாடலை அருளியவர் இந்தியத் திருநாட்டின் மாபெரும் அருளாளர்; வேத, உபநிடதங்களின் கரை கண்டவர்; ஆன்மிக வழிகாட்டி; தெய்வீக அவதாரம் என்று போற்றப்பெறும் ஆதி சங்கர பகவத் பாதர்

- அப்பாடல் தோன்றிய தலம் முருகன் உறையும் திருத்தலங்களில் நாமெல்லாம் மிகவும் விரும்பிச் செல்லும் திருத்தலமும் அவனது இரண்டாவது படைவீடுமாகிய திருச்செந்தூர். இதைப் பற்றிய கவியரசர் கண்ணதாசனின் வரிகள் -

திருச்செந்தூரின் கடலோரத்தில் செந்தில்நாதன் அரசாங்கம்
தேடித் தேடி வருவோர்க்கெல்லாம் தினமும் கூடும் தெய்வாம்சம்
அசுரரை வென்ற இடம், அது தேவரைக் காத்த இடம்!

- கர்நாடகாவில் அருள்பாலிக்கும் கோகர்ணேஸ்வரரின் ஆணைப்படி தன்னை வருத்திக் கொண்டிருந்த நோய் நீங்க, ஆதி சங்கரர் திருச்செந்தூர் வந்து, செந்தில்நாதன் சன்னிதியில் நெஞ்சுருகி நின்றபோது அவன் திருவருளால் நோய் நீங்கி அவரது திருவாயிலிருந்து தானே அருவியாய்ப் பொங்கி வந்த துதிப்பாடல் ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்
- சாமானிய மக்களும் புரிந்து கொள்வதற்கு ஏற்ற எளிதான நேரடிப் பொருளோடு, உள்ளுரையும் பொருள் தேடுபவருக்கு ஆழ்ந்த, அரிதான ஆன்மிகத் தகவல்களையும் உள்ளடக்கிய பாடல்
- முப்பத்திமூன்று, நான்கு வரிப்பாடல்களிலேயே முருகன் திருவுருவ வர்ணனையையும், தெய்வ வழிபாட்டு முறையினையும், பிரார்த்தனைகளையும், சூரசம்ஹாரம் உள்ளிட்ட கந்த புராணச் சுருக்கத்தினையும், அத்வைத தத்துவத்தின் சாரத்தினையும், நூல் பாராயணப் பயனையும் நேரடியாகவும் உள்ளுறையாகவும் சிறு சிறு குப்பிகளாகத் (capsules) தந்துள்ளார் ஆதிசங்கரர்.
- ஸுப்ரஹ்மண்யரின் ஸ்வரூபம் எனக் கருதப்பெறும் சர்ப்பம் அல்லது நாகப் பாம்புடன் தொடர்பு கொண்ட துதிப்பாடல்
- பேச இயலாதிருந்த குழந்தையான குமரகுருபரரைப் பாட வைத்தார்; கண்ணொளி குன்றியிருந்த கந்தசாமிப் புலவருக்கு முழுப் பார்வை தந்தார்; வயிற்று வலியால் வாடிய பகழிக்கூத்தரது வலி நீக்கிப் பாடவைத்தார்; இப்படிப் பல அருளாளர்களுக்கும், அடியார்களுக்கும் நோய்களையும், குறைகளையும் குணமாக்கி அருள்பாலித்தவர் செந்திலாண்டவர்
- செந்திலாண்டவர் திருக்கோவிலில் தரப்பெறும் பன்னீ ரிலை விபூதிக்கு அடியார்களின் எக்குறையையும் நீக்கும் வல்லமை மிக உண்டு

இந்த விபரங்களையும், இவற்றிற்குத் தொடர்புள்ள ஏனைய தகவல்களையும் சேகரித்துப் படித்து, பயன் தர வல்லது என்பதை அனுபவத்தாலும் அறிந்து கொண்ட பின்னர், அதை

மற்றவரிடமும் பகிர்ந்து கொண்டு பலரும் பயனடைய வேண்டும் என்ற ஒரு உந்துதல் என்னுளே தோன்றியது. அதற்கும் இந்தச் சிறு ஆய்வின் போது கிடைத்த சில அறிவுரைகளே காரணம்!

கற்றதைப் பகிர்ந்து கொள்

நமது வாழ்க்கையை நாம் எப்படி நடத்த வேண்டும் என்பதை மிக விளக்கமாக நமக்குக் காட்டுகிறது தைத்திரீய உபநிடதம். அதில்,

பயிற்சி பெற்ற சீடர்கள் குருவிடமிருந்து விடை பெற்றுச் செல்லும்பொழுது அவர்களுக்குச் சில அறிவுரைகள் கூறுகிறார் குரு. அவற்றுள் இங்கு நமக்குத் தொடர்புள்ள ஒன்று!

உண்மையிலிருந்து விலகாதீர்கள்;
தர்மத்திலிருந்து விலகாதீர்கள்;
நன்மை தருபவற்றிலிருந்து விலகாதீர்கள்;
நற்செயல்களிலிருந்து விலகாதீர்கள்;
கற்பதிலிருந்தும் கற்றுக் கொடுப்பதிலிருந்தும் விலகாதீர்கள்;
தேவர்களுக்கும் முன்னோர்களுக்கும் செய்ய வேண்டிய கடமைகளிலிருந்து விலகாதீர்கள்!

- தைத். உபநி 11.2

அடுத்து குருக்களுக்கெல்லாம் குருவான பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் அறிவுரை!

எல்லா தர்மங்களையும் தியாகம் செய்துவிட்டு
என் ஒருவனையே சரணடைவாயாக; நான்
உன்னை எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுவிப்பேன்; வருந்தாதே!

-கீதை 18.66

இந்த அறிவுரையைச் சொன்ன ஸ்ரீகிருஷ்ணர் இதை
அவரது பக்தர்கள் அனைவருக்கும் கற்பிக்கவும் சொல்கிறார்

யார் மிக ஆழ்ந்த இத்தத்துவத்தை
என் பக்தர்களுக்கும் போதிக்கிறானோ [அவன்]
என்னிடம் மேலாம் பக்தி பண்ணி
சந்தேகமில்லாது என்னையே அடைவான்

-கீதை 18.68

இந்த ஸ்லோகத்தின் முக்கியத்துவத்தை விளக்க சுவாமி சின்மயானந்தர் அவர்கள் ஒரு அழகான உதாரணம் காட்டி இருக்கிறார்கள்.

நீர் நிறைந்த குளத்தில் ஒரு கல்லை எறிந்தால் அது விழுந்த இடத்தை மையமாகக் கொண்டு, அங்கே அலைகள் வட்ட வட்டமாக எழுகின்றன. அந்த வட்டங்கள் மேலும் மேலும் விரிந்து பரவிக் கரைவரை சென்றடைகின்றன. இவ்விதம் நீரின் நடுவே எழுந்த ஒரு மாற்றம் கரைவரை சென்றடைவதைப் பார்க்கிறோம். இது நீராக இல்லாமல் எண்ணெயாக இருந்தால் இந்த வட்ட அலைகள் அதிக தூரத்துக்குச் செலா. கரையையும் சென்று அடையாது. அதுவே உருக்கிய தாராக இருந்தாலோ அந்தக் கல், விழுந்த இடத்தில் மட்டுமே ஒரு சிறிய பள்ளம் ஏற்படும். அத்துடன் சரி! அதற்கு மேலே ஒரு அடையாளம் கூடத் தெரியாது. அங்கே ஏற்பட்ட அந்தப் பள்ளத்திற்கு அலைகள் எழுப்பிக் கொண்டு தன் அருளைப் பரப்புகிற வாய்ப்பே கிட்டாது.

நம்முடைய பாரம்பரியத்தின் ஒரு சிறிய அம்சத்தையாவது தெரிந்து கொண்ட ஒரு சீடன் மற்றவர்களுக்கும் அதை எடுத்துச் சொன்னால் தான் அறிவு பரவும். சீடர்கள் எல்லோரும் மானசரோவரத்தின் நீர் போல் தாங்கள் கற்றுக் கொண்ட மூலக் கருத்துக்களை அலைகள் மேல் அலைகளாக எழுப்பி, சுற்றிலும் உள்ள அனைவரும் பயன் பெறச் செய்ய வேண்டும் என்பது சுவாமி சின்மயானந்தரது அறிவுரை. என்னைப்

பொறுத்தவரையில் நான் நம் கிராமங்களில் உள்ள ஒரு குளத்து நீரைப்போல இருந்து அந்தச் சிறு குளத்தின் கரை அளவாவது இந்த எண்ண அலைகளை எட்டச் செய்தால் மகிழ்ச்சி அடைவேன்.

நூல் வடிவமைப்பு

இப்படி எழுந்த எண்ண அலைகளைப் பரப்புவதற்கான முயற்சி தான் இந்த நூல். இதனை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்துள்ளேன்.

அறிமுக இயலில் உள்ளவை,

- ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத்தின் மகிமை
- முக்தி பற்றிய ஒரு வரைவு
- திருமுருக வழிபாட்டின் வரலாறு
- திருமுருக வழிபாட்டில் நகரத்தார் பங்களிப்பு
- மூல நூலாசிரியர் ஆதி சங்கரரது குறு வரலாறு
- முருகன்-புஜங்கம்-ஆதி சங்கரர் ஆகிய மூவருக்கும் இடையேயான தொடர்பு
- ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கப் பாடலின் கட்டமைப்பு

புஜங்க இயலில் உள்ளவை,

- முழுமையான வடமொழி மூலம்
- முழுமையான தமிழ் வடிவம்
- ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத்தின் வடமொழி மூலம் - ஒவ்வொரு பாடலாக
- அதற்கான தமிழ் வடிவம்
- அதற்கான விரிவானதொரு விளக்க உரை

இணைப்பியலில் உள்ளவை,

- திருச்செந்தூர் திருக்கோவில் - திருத்தல வரலாற்றுச் சுருக்கம்
- இத்திருத்தலத் தொடர்புள்ள ஏனைய பாராயணப் பாடல்கள்
- இந்த நூலின் தோற்றத்திற்கு உதவிய ஆவணங்களின் பட்டியல்
- பொருள்வாரியான அகர வரிசை அட்டவணை
- மேற்கோள் மூலங்களுக்கான குறியீடுகளின் விரிவுகள்

நூலில் ஆங்காங்கே தரும் தகவல்களுக்கு உரம் ஊட்டும் வகையில் தொடர்புடைய புகைப்படங்களோடு ஓவிய வல்லுனர் திரு மணியம் செல்வன் அவர்களின் பொலிவுடைய ஓவியங்களும் இணைக்கப் பெற்றுள்ளன.

புதிய தமிழ்வடிவத்திற்கான பின்புலம்

இத்தகைய சிறப்புமிக்க ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம் தமிழறிந்த சாமானிய மக்கள் பலரையும் சென்றடைய வேண்டும். இதுவே என் குறிக்கோள். எனவே இதை மனதில் கொண்டு, ஞானத்தின் உறைவிடம், கருணையின் பிறப்பிடம், வந்தவர்தம் வேண்டுகலை நிறைவு செய்து, நோயும் குறையும் நீக்கும் கந்தமாதன மலைவாழும் செந்திலாண்டவர் திருச்சன்னிதியில் என் சென்னி பணிந்து வணங்கி வேண்டி, உள்ளார்ந்த பக்தி உணர்வுடன், அருளாளர் ஆதி சங்கரது ஸ்ரீஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத்தை எளிய தமிழில்

தர முனைந்துள்ளேன். இந்த புஜங்கத்தைப் பக்தி சிரத்தையோடு பாராயணம் செய்பவர்களுக்கு நற்பலன்கள் நிறையவே கிடைக்கும். அதற்கு என் சொந்த அனுபவமே ஒரு மெய்யான சாட்சி. “யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்”. அதிலும் குறிப்பாகச் சாமானிய மக்களும் இந்த இன்பத்தைப் பெற வேண்டும் என்ற நல்நோக்கத்தோடு அந்த துதிப்பாடலுக்குத் தமிழ் வடிவம் கொடுக்க முனைந்தேன். இறைவனை வழிபட மொழி ஒரு தடையில்லை. அதுவும் தமிழ்க்கடவுள் எனப் போற்றப் பெறும் திருமுருகனை வணங்கிடத் தமிழுக்கே ஒரு தனியான தகுதி உண்டல்லவா? அடுத்த ஐயம்! இப்படி மொழிமாற்றம் செய்யப் பெற்ற துதிப்பாடலில் மூலத்திற்கு உள்ள பவித்திரமும், மஹிமையும் இருக்குமா? இருக்கும் என நம்புகிறேன். காரணங்கள், நமக்கு நீண்ட நெடுங்காலமாகப் புடம் போட்டு வடித்துத் தரப்பெற்ற கருத்துக்கள் சில:

- நாயிக்கு உள்ள மஹிமையைவிட நாமத்திற்கு மஹிமை அதிகம், அதாவது வழிபடும் இறைவனின் திருப்பெயர் ஒன்றினைப் பலமுறையோ அல்லது பல பெயர்களைத் தொகுத்து ஒரு முறையோ சொன்னால் அந்த இறைவனை நேரில் சென்று வழிபாடு செய்து வந்த பலனைவிட அதிகமான பலனைப் பெறலாம்.
- நாம் சொல்கின்ற வடமொழி ஸ்லோகங்களிலும் அருளாளர்களின் தமிழ் துதிப் பாடல்களிலும் உள்ள சொற்களில் ஒரு மந்திர சக்தி இருக்கிறது என்பதும் அதனால் நமக்குப் பல நலன்கள் கிட்டும் என்பதும் உறுதி. அதே சமயத்தில், நாம் சொல்கின்ற சொல் எதுவானாலும் அதை நாம் சொல்லும்பொழுது,

- நம் ஏனைய நினைவுகளை நீக்கி மனத்தினைத் தூய்மைப்படுத்தி,
- நாம் அப்போது வணங்கும் இறைவனை நம் நெஞ்சத் தடத்தில் நிறுத்தி,
- சொல்கின்ற சொல்லின் பொருளை உணர்ந்து,
- நம் தூய மனம், சொல், உடல் ஆகிய மூன்றினையும் அந்த இறையோடு ஒன்றச் செய்து,

வழிபட இயலுமானால் அந்தப் பிரார்த்தனைக்குக் கட்டாயம் அதிகமான பலன் உண்டு. ஆனால் இதற்கு இரண்டு முற்படு தேவைகள் (pre-requisites)!

ஒன்று, பாராயணம் செய்யும் பாடலின் மொழி தெரிந்த மொழியாக இருத்தல் நலம்,

மற்றது, அதில் உள்ள சொற்கள் எளிதாகப் புரிந்து கொள்ளத் தக்கனவாகவும் இருத்தல் வேண்டும்,

- மாறாக, மந்திரங்கள் என அழைக்கப்பெறுபவற்றை நாம் சொல்லும்பொழுது, அவற்றின் உச்சரிப்புக்கள், கால மாத்திரை அளவுகள், தொடக்கம் - நிறுத்தல், குறிப்பிட்ட “சந்தஸ்” எனப்படும் இசை நுணுக்கத்திற்கு உரிய ஏற்ற - இறக்கங்கள், நீட்டல் - குறுக்கல்கள் முதலியனவற்றில் மாறுபாடு இல்லாது சொல்ல வேண்டும் என்றும் இவற்றில் எதில் குறை வந்தாலும் தேடிய பலன் கிட்டாதது மட்டுமல்ல, வேண்டாத பலனும் வர வாய்ப்புண்டு என்பர்.

எனவே இந்தப் புதிய தமிழ் வடிவத்திற்கும் அந்த வடிவத்திற்குரிய தமிழ்க்கடவுள், கருணைக் கடல், அடியார் துயர்தீர்க்க மயிலேறி, வேலோடு ஓடிவரும் செந்தில் ஆண்டவன் அதற்கு வேண்டிய புனிதத்தையும், தெய்வீகத்தையும் அளிப்பார் என்பது உறுதி. ஆனால் இதில் கட்டாயம் எதுவும் இல்லை. இந்நூலைப் படித்து முடித்த பின்னர், பாடல்களின் பொருள் புரிந்திருக்கும் என்பதால் எந்த வடிவம் பாராயணத்திற்கு எளிதாகத் தோன்றுகிறதோ அதையே கைக்கொள்ளலாம்.

என் குறிக்கோள் இந்த ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கமும் அதன் தொடர்பாக முருகர் பற்றிய விபரங்களும் ஏனைய ஆன்மிகத் தகவல்களும் எல்லோரையும் சென்றடைய வேண்டும் என்பதுதானே தவிர, குறிப்பிட்ட தமிழ் வடிவத்தினை பரப்ப வேண்டும் என்பதல்ல.

வரம்புகள்

ஸ்ரீஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம் தமிழறிந்த சாமானிய மக்களையும் சென்றடைய வேண்டும் என்ற குறிக்கோளினை நினைவிற் கொண்டு நான் ஆக்க முனைந்த தமிழ் வடிவத்திற்கு என சில வரம்புகள் வகுத்துக் கொண்டேன்.

- தமிழ் பாவிலக்கண மரபிற்குள் நின்று, மொழி மாற்றம் செய்யவேண்டும் என்ற வழக்கமான பாதையிலிருந்து விலகிச் செல்லலாம்
- இந்த முடிவால் எனக்குச் சில சுதந்திரங்கள் கிடைத்தன :
 - ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் இத்தனை வரி இருக்க வேண்டும் என்ற நியதியில்லை
 - ஒரு வரிக்கு எத்தனை வார்த்தைகள் அல்லது சீர்கள் தேவை என்ற கட்டாயம் இல்லை
 - எதுகை, மோனை எங்கெங்கு வர வேண்டும் என்ற அவசியமும் இல்லை
- முழுக்க முழுக்க வசன நடையிலேயே இருக்க வேண்டும் என்பதுமில்லை
- மூலத்தில் உள்ள செவ்விய கருத்துக்களை மாற்றாது அப்படியே தமிழில் தரவேண்டும்
- புதிய சொந்தக் கருத்துக்களை புகுத்தவும் கூடாது. ஏற்கனவே இருக்கும் கருத்துக்களை நழுவவிடவும் கூடாது.
- சாமானிய மக்கள் எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் நடைமுறை வழக்கில் உள்ள சொற்களாலேயே வடிவமைக்கவேண்டும்
- எந்தச் சொல்லுக்கும் பொருள் தெரிந்து கொள்ளத் தமிழ் அகராதியைப் புரட்டவோ, அடுத்தவரைக் கேட்கவோ அவசியமில்லாதிருக்க வேண்டும்
- தமிழ் வடிவத்தில், மூலத்தின் புனிதம் குன்றிவிடாது இருக்க வேண்டும்
- நிறைவாக ஒரு தன்னிலை விளக்கம்! முறைப்படி தமிழ் படிக்காதவன் என்ற நிலையில் எனக்குத் தமிழ் பாவிலக்கணம் பற்றி எதுவும் தெரியாது! இந்த அறியாமையே இங்கு ஒரு நன்மையாக அமைந்துள்ளது போலும்!

இத்தனை வரம்புகளுக்குள்ளும் நின்று ஆக்கிய இந்த ஸ்ரீஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத் தமிழ் வடிவத்தை நீங்கள் முதலில் படிக்கும்பொழுதும், பின்னர் தொடர்ந்து பாராயணம் செய்யும்பொழுதும் ஒரு ஓசை

நயமும், திருச்செந்தில் ஆண்டவனுடன் ஒன்றுவது போன்ற உணர்வும், ஈர்ப்பும் ஏற்படுமானால் அது அவனுடைய திருவருளால் கிடைத்ததே என்பது உறுதி.

ஒரு வேண்டுகோள்!

நாம் உணவு உண்ணும்போது நம் பசியை ஆற்றிக் கொள்வதோடு அதன் சுவையை அதிகரிக்கவும் உடலுக்கு வேண்டிய ஏனைய ஊட்டச் சத்துக்களைப் பெறவும் விரும்புகிறோம். அதற்காக அன்னத்தோடு காய்கறிகளையும், பழவகைகளையும் சேர்த்துச் சாப்பிடுகிறோம். அதுபோல், இந்த நூல் படிப்பவர்களும் தமிழ் வடிவத்தினைப் பாராயணம் செய்து, தங்கள் பிரார்த்தனைகளை முருகனின் திருவருளால் நிறைவு செய்து கொள்வதுடன், தங்கள் ஆன்மிக வளர்ச்சி ஏணியிலும் படிப்படியாக ஏற வேண்டும் என்பது என் பெருவிருப்பம். எனவே துதிப்பாடலின் தமிழ் வடிவத்திற்கான விளக்க உரையோடு, மேற்கூறியபடி பல ஆன்மிகத் தகவல்களையும் சேர்த்துத் தந்துள்ளேன். நான் தடம் மாறிச் செல்வதாக எண்ணி அவற்றைத் தவிர்த்துவிடாது கட்டாயம் படித்துப் பயன்பெறுமாறு பணிவோடு வேண்டுகிறேன்.

இனி உள்ளே நுழையுங்கள்! நுழைந்து, அந்தச் செந்திலுறை ஆறுமுகத்தவனின் அருளை நீங்கள் நிறையவே பெறுங்கள்!

ரதி அருளிய வேல் வணக்கம்

திருச்சீரலைவாய் (திருச்செந்தூர்)

முறுவலிற் புரமெரித்த முக்கணன் தனக்கும் கும்பக்
குறுமுனி தனக்கும் போத குருவெனும் அரிய பேறு
பெறுமொரு சிறியன் தெய்வப் பிடிமகிழ் கணவன் செந்தூர்
ஆறுமுகன் கர த்துவேலை அடுப்பதே யெமக்கு வேலை.

1.2 முக்தி பற்றிய ஒரு வரைவு

இறையின் திருவருளால் பெறுவதற்கு அரிய மானுடப் பிறவி பெற்ற நாம்,

கற்க வேண்டியவற்றைக் கற்று, கேட்க வேண்டியவற்றைக் கேட்டு, இறையுணர்வுடன் அறவழி நின்று பொருளிட்டியும், இன்பம் துய்த்தும், தக்கார்க்குத் தக்க அளவில் கொடுத்தும், கூடி வாழ்ந்தும், படிப்படியாக அனைத்து ஆசைகளையும் அகற்றி, ஆன்மிகத்தில் வளர்ச்சி பெற்று, இறையருளால் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்களிலிருந்து விடுதலை பெற்று, நம் நல்வினை, தீவினைக் கணக்கை நேர் செய்து, நிறைவாக அமைதியோடு இறைவன் திருவடி அடைந்து, மீண்டும் பிறவாமை எனும் முக்தி பெறுதலை பொதுவான குறிக்கோள்.

இந்தக் குறிக்கோளை அடையப் பல பாதைகள் உண்டு. அவற்றில் ஒரு பாதையை ஆதி சங்கரர் தமது ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத்தின் மூலம் நமக்குக் காட்டுகிறார். அந்தப் பாதைக்குள் நாம் நுழையும் முன்னர், நம் வாழ்க்கைக்கு என நாம் கொண்டுள்ள அந்தக் குறிக்கோளில் உள்ள சில சொற்றொடர்களையும், சங்கரரின் மூலத்திலும், அதற்கான தமிழ் விளக்க உரையிலும் ஆங்காங்கே மைற்கற்கள் போல எதிர்ப்படும் ஆன்மிகச் சொற்களையும் முதலிலேயே நாம் புரிந்து கொள்தல் நலம். இந்தப் புரிதல், நம் புஜங்க வழிப் பயணம் தளர்விலாத தொடர்புப் பயணமாக அமைய உதவும் எனக் கருதி, அவற்றைப் பற்றிய ஒரு ஒட்டுமொத்தமான ஆனால் தக்கதொரு முறையில் தொகுக்கப் பெற்ற ஒரு வரைவினை இங்கே தந்துள்ளேன்.

எளிய முறையில் எழுதப் பெற்ற இந்த வரைவு சங்கரரின் புஜங்கத்தைப் புரிந்து கொள்ளமட்டுமல்லாது, நம் ஆன்மிகத் தேடல்களிலும் சொற்பொழிவுகளிலும் அடிக்கடி எதிர்கொள்ளும் சொற்றொடர்களின், தத்துவங்களின் பொருட்களையும் தெரிந்து கொள்ள உதவியாக இருக்கும் என நம்புகிறேன்.

ஆதி சங்கரரின் ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத்தினைப் போல், இந்த வரைவும் இறையில் தொடங்கி முக்தியில் நிறைவு பெறுகிறது!

உண்மைப் பொருட்கள்

இறை, உயிர், தளை என்ற மூன்றும் என்றும் நிலையாக உள்ள பொருட்கள். இந்த முதன்மைப் பொருட்களை ஒவ்வொரு நெறியினரும் ஒவ்வொரு பெயர் வைத்து அழைப்பர். அவற்றில் சில வருமாறு :

இறை	உயிர்	தளை
ப்ரஹ்மம்	ஆன்மா	அவித்யை / ஜகத்
பதி	பசு	பாசம்
கடவுள்	உயிர்	உலகு
ஈஸ்வரன்	சித்து	அசித்து
பரமாத்மா	ஜீவாத்மா	ஜடம்

இப்படிப் பெயரளவில் வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் இந்த முப்பொருட்களின் இருப்பை ஏறத்தாழ எல்லா தத்துவங்களும் நெறிகளும் ஏற்றுக் கொள்கின்றன.

இறை

என்றைக்கும் தன் நிலையிலிருந்து மாறாதிருக்கிற பொருள் இறை. தானே எல்லாவற்றையும் உணரும் முற்றுணர்வு உடையது. அது உயிர்களோடு கலந்து, வேறாகி, உடனாகி, ஒன்றாகி நின்று, அவை முன் செய்த வினைக்கு ஏற்ப அவற்றைத் தொழிற்படுத்தி நடத்துகின்றது

அவையே தானேயாய், இருவினையிற்

போக்கு வரவுபுரிய, ஆணையின்

நீக்கம் இன்றி நிற்கும் அன்றே

-மெ.க. - சி.போ.சூ.2

[அவையேயாய் - ஒன்றாதல்; தானேயாய் - வேறாதல்; அவையே தானேயாய் - உடனாதல்]

இறையின் தொழிற்பாடு

இறையின் தொழிற்பாடு ஐந்து வகைப்படும் என்பது சைவ நூல் மரபு

● படைத்தல் :

இதன் பொருள், இல்லாத ஒன்றைத் தோற்றுவித்தல் அல்ல! நுண்பொருள் அல்லது சூக்கும் அல்லது அருவ நிலையில் உள்ள உயிருக்கு அதாவது, ஆன்மாவிற்கு உடல் தந்து பருப்பொருள் அல்லது ஸ்தூல அல்லது உருவ நிலைக்குக் கொணர்தல்

● காத்தல் :

உடலோடு ஸ்தூல நிலைக்குக் கொண்டு வந்தவற்றை அந்நிலையில் நிறுத்தல். அவை இன்ப, துன்பங்களைத் துய்க்குமாறு செய்து, தத்தம் வினைப் பலன்களை அனுபவித்து முடிக்கும் வரை காத்து நிறுத்துதல்

- அழித்தல் அல்லது நீக்கல் :

முற்றிலும் இல்லாமற் செய்தல் அல்ல இதன் பொருள். உடலோடு ஸ்தூல நிலைக்குக் கொண்டு வந்தததில் உடலை நீக்கி, உயிரினைப் பிரித்து மீண்டும் சூக்கும நிலைக்குக் கொண்டு செல்வதாகும்

- மறைத்தல் :

உடலோடு உள்ள உயிர்கள் உலகில் போகத்தை நுகரும் பொருட்டு இறை தன்னைக் காட்டாது மறைத்துக் கொண்டு உலகத்தைக் காட்டுதல்.

- அருளல் :

உயிர்களுக்குப் பேரின்பத்தை நல்குதல்

இறையின் இயல்பு

இறைக்கு இரண்டு இயல்புகள் உண்டு என்பர்

- தன்னியல்பு அல்லது சொருப நிலை
- பொது இயல்பு அல்லது தடத்த நிலை

ஒரு பொருள் மற்ற பொருட்களுடன் தொடர்பு கொள்ளாது தனித்திருக்கும் இயல்பு தன்னியல்பு எனப்படும். ஏனைய பொருட்களோடு தொடர்பு கொண்டுள்ள நிலையில் இதன் இயல்பு பொது இயல்பு எனப்படும்

ஓர் உதாரணம் நீரின் தன் இயல்பு தண்மை. அதே நீரை ஒரு பாத்திரத்தில் இட்டுக் காய்ச்சினால் நீர் வெப்பமடைகிறது. இப்பொழுது இந்தக் காய வைத்த நீரில் உள்ளம் வெப்பம் பொது இயல்பு எனப்படும். நெருப்பை நீக்கி விட்டால் சிறிது நேரத்தில் நீர் மீண்டும் தன்னியல்பாகிய தண்மை பெறும்.

தன்னியல்பில் உள்ள இறையை “இப்படியன், இந்நிறத்தன், இவ்வண்ணத்தன், இவன் இறைவன் என்று எழுதிக் காட்டவொணாது”. ஆனால், உயிர்களிடம் கொண்டுள்ள அளப்பரிய கருணையால் அவை பொருட்டுத் தனது ஐந்தொழிலையும் இயற்ற முற்படும் பொழுது, இறை தனது தன்னியல்பை விட்டுப் பொது இயல்பான தடத்த நிலையை மேற்கொள்கிறது

இறையின் உருவம்

இறையின் சொருப நிலையில் அதாவது, அதன் தன்னியல்பு நிலையில் அதற்கு எந்த உருவமும் கிடையாது. இதை நிர்க்குண ப்ரம்மம் என்பர். அதன் தடத்த நிலையில், அது உருவம், அருவுருவம், அருவம் என்ற முத்திருமேனி ஏற்கிறது. இதை சகுண ப்ரம்மம் என்பர்.

உதாரணங்களில் சில:

	சிவன்	உமை	முருகன்
• உருவம்	தட்சிணாமூர்த்தி	காமாட்சி	சுப்பிரமணியன்/ஷண்முகர்
• அருவுருவம்	சிவலிங்கம்	மகாமேரு	வேல்
• அருவம்	ஓம் நமசிவாய	ஓம் சக்தி	ஓம் சரவணபவ

உயிர்

உலகத்தில் உள்ள பொருட்கள் இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று அறிவுடையது. மற்றொன்று அறிவு இல்லாதது. இந்த இரண்டில் அறிவுடைய பொருள் தன் முயற்சி உள்ளதாய், ஒரு உடம்போடு கூடியதாய், யான் என்னும் உணர்வும் உடையதாய் உள்ளது. இந்த அறிவுடைப் பொருளுக்குத் தான் உயிர் அல்லது ஆன்மா அல்லது பசு என்று பெயர்.

உயிர்கள் பல. எண்ணி முடிக்க முடியாதவை. அவை யாராலும் படைக்கப் படாததால், அவற்றிற்குத் தோற்றமும் அழிவும் இல்லை. அவை அறிவுடையன. ஆனால் தாமே அறியாது, அறிவிக்கவே அறியும் தன்மையுடையன.

உயிரின் சார்பு நிலை

உயிர் தனித்து நிற்க இயலாதது. அதன் இருப்பிற்குச் சார்பு அல்லது பற்றுக் கோடுகள் வேண்டும். அச்சார்புகள் இரண்டு வகைப்படும்

- உலகச் சார்பு
- இறைச் சார்பு

இவற்றைச் சார்ந்து நிற்கும் உயிர்கள், செந்நிலத்தில் பெய்த நீர் சிவப்பாவது போல, சார்ந்திருக்கும் பொருளின் தன்மையைப் பெறுகின்றன.

உயிரின் இரு நிலைகள்

- கட்டு நிலை : தளையால் அல்லது பாசத்தால், கட்டுண்டிருக்கும் நிலை
- வீட்டு நிலை : தளையிலிருந்து விடு பட்டு இறையுடன் சேர்ந்திருக்கும் நிலை. இதனை முக்தி நிலை என்றும் கூறுவர்

உயிரின் பொதுவான எழுவகைப் பிறப்புக்கள்

- தாவரம்
- நீர் வாழ்வ
- ஊர்வன
- பறப்பன
- விலங்குகள்
- மக்கள்
- தேவ "புல்லாகிப் பூடாய் புழுவாய் மரமாகிப்

பல்விருகம் ஆகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகி
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்அசுரர் ஆகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லா நின்ற இத்தாவர சங்கமத்துள் ..."

-மா.வா. - தி.வா - சிவபுராணம்

"எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா..."

- தி.வ - தி.கு. 62

"எழுமை எழுபிறப்பும் உள்ளவார்..."

-தி.வ - தி.கு. 107

தளை

தளை என்றால் கட்டுவது, பிணைப்பது. உயிர் அல்லது ஆன்மாவின் தூய்மையை மாற்றித் துன்புறச் செய்து, அதன் அறிவுச் செயல்களைத் தடை செய்து, அது இறையை உணர விடாது தடுத்து நிறுத்துவனவற்றைத் தடைப் பொருட்கள் என்பர். இவை ஆணவம், கன்மம், மாயை என்று மூவகைப்படும். இம்மூன்றையும் சேர்த்து மும்மலங்கள் அல்லது பாசம் என்றும் சொல்வர். தளை, மலம், தடை என்ற சொற்களும் இந்தப் பாசத்தையே குறிக்கும்

- தளை - குற்றவாளிகளின் இயக்கத்தைத் தடுக்கக் கையிலும், காலிலும் விலங்கிடுகிறோம். பிராணிகளைக் கயிற்றால், சங்கிலிகளால் பிணைத்து வைத்து அவற்றைச் சுதந்திரமாக இயங்க விடாது தடுத்து வைக்கிறோம், அதனால் தளை,
- மலம் - உயிர்களின் குற்றம் அல்லது அழுக்கு, அதனால் மலம்
- தடை - உயிர்கள் இறையை உணரவிடாது தடையாக நிற்பதால் தடை

மூவகை எனும்தளை மூழ்கி உற்றிடும்
ஆவிகள் உலப்பில அனாதி உள்ளன
தீவினை நல்வினைத் திறத்தின் வன்மையால்
ஓவற முறைமுறை உதித்து மாயுமே

-க.சி. - க.பு.2.4.6

இனி, இந்த மூன்று தளைகளையும் ஒவ்வொன்றாகப் பார்ப்போம்

ஆணவம்

உயிர் அல்லது ஆன்மா அறிவுப் பொருள். ஆனால் சில நேரங்களில் செம்மையாக இருக்கும் அறிவு, ஏனைய நேரத்தில் மங்கியோ, தடைப்பட்டோ கிடக்கக் காண்கிறோம். அதனோடு தொடர்பு கொண்டுள்ள மற்றொரு புறக் காரியத்தினாலே தான் இவ்வாறு கிடக்கிறது. அதற்குத் தான் ஆணவம் என்று பெயர்.

ஆணவத்தின் இயல்பு

"நண்ணிய பாசத்தில் நான் எனல் ஆணவம்"

- தி.மூ. - தி.ம. 2421

"யான், எனது" என்ற செறுக்கோடு உயிர் தொழிற்பட முயலும் போது ஆணவம் தன் உயிரின் அறிவை மறைத்து அறியாமையை வெளிப்பட வைக்கிறது. ஆனால், அதே சமயம் தன்னுடைய இருப்பையும் காட்டாது. இந்த மறைத்தல் சக்தி காரணத்தால் ஆணவத்தை "இருள் மலம்" என்றும் சொல்வர். நெல்லுக்கு உமியும், செம்பிற்கு களிம்பும் போல ஆணவம் உயிரோடு குற்றமாய் உடனிருந்து, அதன்

மேன்மையை விளங்க விடாது தடுத்து, உயிரை அணுத் தன்மைக்கு அதாவது சிறுமை நிலைக்குக் கொண்டு வந்து விடுகிறது

“ஒரு பொருளும் காட்டாது இருள் உருவம் காட்டும்,
இரு பொருளும் காட்டாது இது”.

- உமாபதி சிவம் - திருவருட்பயன்

- இறைவனைக் காட்டாது
- தன்னையும் காட்டாது

ஒரு பேரொளிக்கு முன்னே நின்று படலம் (ripe cataract) படர்ந்த கண்ணால் அதைப் பார்த்தால், அந்தப் பேரொளி தெரியாது, இருளே தெரியும், அது போல் உயிர் இறையின் அருட் பேரொளியில் மூழ்கி அதில் அடங்கி நின்றாலும் உயிரோடு உடனிருக்கும் ஆணவத்தால் அது அருட் பேரொளியை விடுத்து அறியாமையாகிய இருளையே பற்றி நிற்கும்.

ஆணவத்தின் இரு சக்திகள்

- ஆவாரத சக்தி அல்லது இருள்

உயிரின் அறிவை மறைப்பது. நிலையில்லாதவற்றை நிலைத்தன என்று நினைக்கச் செய்வது

- அதோநியமிகா சக்தி அல்லது மருள்

உயிரின் உணர்வை மறைத்துக் கீழ் நோக்கிச் செலுத்துவது. கீழான இன்பங்களை மேலானவை என்று மயங்க வைப்பது

உயிர் செய்த நற்செயல்களாலோ அல்லது தீய செயல்களுக்காக இறையால் திருத்திப் பணி கொள்ளும் பொழுதோ இறையின் அருள் கிட்டும். அப்பொழுது இந்த இருளும் மருளும் நீங்கி, தெளிவு அல்லது ஞானம் உயிருக்குக் கிட்டும்

கன்மம்

கன்மம் பொதுவாக வினை எனப்படும். வினை இரண்டு வகைப்படும். உயிர் உடம்போடு கூடி மனம், மொழி, மெய்யால் செய்யும் நல்லன நல்வினை என்றும், தீயன தீவினை என்றும் சொல்லப்படும், நல்வினையின் விளைவு புண்ணியம் என்றும், தீவினையின் விளைவு பாவம் என்பதும் மரபு. இப்புண்ணிய, பாவங்களுக்கு ஏற்பவே ஒவ்வொரு பிறவிக்கும், இந்த உயிருக்கு இந்த உடல் என்று இறை நிர்ணயித்து நல்கிறது.

“இருவினையின் தன்மைகளுக்கு ஈடான யாக்கை
அண்ணல் அருளால் நண்ணி”

சிவப்பிரகாசம் செ.19

“செய்வானும் செய்வினையும் சேர்பயனும் சேர்ப்பவனும்
உய்வான் உளன் என்று உணர்

உ.சி. திருவருட்பயன்

செய்பவன்	- ஆன்மா
செய்வினை	- செய்த வினை
சேர்பயன்	- வினையின் பலன்
சேர்ப்பவன்	- இறைவன்

ஆக, வினைக்கொள்கை இந்த நான்கின் அடிப்படையில் நிறுவப்படுகிறது.

கன்ம பலன்

உடம்போடு தோன்றிய ஒவ்வொரு உயிரும் இவ்வுலகில் துய்க்கும் இன்ப துன்ப நுகர்ச்சிகள், ஏனையவை நுகரும் இன்ப துன்பங்களிலிருந்து வெகுவாக மாறுபடும். இதன் காரணம் அந்தந்த உயிரின் கன்ம பலனே அல்லது வினைப்பலனே. சிறு முயற்சியால் பெரும்பயன் பெறுபவரையும் பெருமுயற்சியிருந்தும் சிறு பயனும் இல்லாதிருப்பவரையும் பார்க்கிறோம். இதற்குக் காரணம் முன்வினைப் பயன் அல்லது ஊழ் என்று பொதுவாகச் சொல்லப்படுகிறது.

அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமுஞ் செவ்வியான்
கேடும் நினைக்கப் படும்

-தி.வ. - தி.கு. 169

[அவ்விய - வஞ்சகம், பொறாமை; ஆக்கம் - வளம்; செவ்வியான் - செம்மையானவன்; கேடு - வறுமை]

இருவேறு உலகத்து இயற்கை; திருவேறு
தெள்ளிய ராதலும் வேறு

-தி.வ. - தி.கு. 374

[திரு - செல்வம்; தெள்ளியர் - அறிவாளி]

கன்ம வகைகள் அல்லது வினை வகைகள்

சற்று ஆழ்ந்து பார்த்தால், வினைகள் மூன்று வகைகளில் உயிரை அடைகின்றன

- சஞ்சிதம் - பழவினை - (brought forward account)

முற்பிறப்புகளில் செய்த நல்ல, தீய செயல்களது விளைவுகளின் தொகுதியே சஞ்சிதம் அல்லது பழவினை எனப்படும். இதை அனுபவிப்பதற்காகவே புதிய உடலோடு உயிர் மீண்டும் பிறப்பிக்கப் பெறுகிறது

- பிரார்த்தம் - நுகர் வினை (current account)

முன் சொன்னபடி பழவினையை நுகர்வதற்கான உடலோடு பிறப்பிக்கப் பெற்ற உயிருக்கு இந்தப் பிறவியில், அதன் பழவினையைப் பொறுத்தே அதன் வாழ்க்கைச் சூழ்நிலை-ஆயுள், செல்வம்-வறுமை, உயர்வு-தாழ்வு, இன்ப-துன்பம் முதலியன அமையும் என்பர். இந்த நிலையில் அந்த உயிர் இந்தப் பிறவியில் செய்யும் நல்லன தீயனவற்றால் அது சேர்க்கும் வினை பிரார்த்தம் அல்லது நுகர்வினை எனப்படும்

• ஆகாமியம் - ஏறு வினை (carried over account)

இப்பிறவிக்கு உயிர், தான் கொண்டு வந்த பழவினையோடு, இப்பிறப்பில் அது சேர்த்த நுகர்வினையையும் கூட்டி, இப்பிறப்பில் அது துய்வித்த வினையைக் கழித்து, எஞ்சிய பகுதி ஆகாமியம் அல்லது ஏறு வினை என அடுத்த பிறவிக்கு வைப்பாக இருக்கும். அதைத் துய்ப்பதற்கு உயிர் அதற்கேற்ற உடலோடு மீண்டும் பிறப்பிக்கப்படும்

இப்படித் தொடரும் இந்த வினை ஏதேனும் ஒரு பிறவியில் முற்றிலுமாகத் துய்க்கப் பெற்றோ அல்லது சிறப்பு இறை அருளால் வினைக்கழிவு (Remission) கிடைக்கப்பெற்றாலோ அந்த நல்வினை, தீவினைக் கணக்கு நேராகி விடும்.

இப்படி உயிர் முன் வினைகளின் பலன்களை அனுபவிக்க வேண்டுமானால், அதற்குக் களமும், கருவிகளும், நுகர் பொருட்களும் வேண்டுமல்லவா?

மாயை

மாயை கண்ணுக்கு புலனாகாத அருவமான நித்தியப் பொருள். ஆனால் அறிவற்ற சடப் பொருள். இது இறையின் வைப்பாற்றலாகச் செயல்படுகிறது. இறை வேண்டும்போது இதை இயக்கிச் செயல்படச் செய்யும். மா-ஒடுங்குதல், யா-தோன்றுதல். தனு (உடல்), கரண (கருவிகள்), புனன (உலகு அல்லது களம்), போகம் (நுகர்வுப் பொருட்கள்) ஆகியவற்றை இறை மாயையினின்றே தோற்றுவித்து அளிக்கிறது. அதே போல் தன் அழித்தல் தொழிலை மேற்கொள்ளும் பொழுது, தோற்றுவித்த அனைத்தையும் நீக்கி மறைப்பதற்கும் இதே மாயையைத்தான் இறை பயன்படுத்துகிறது

இறையின் பெருங்கருணை

கன்ம, மாயைச் சேர்க்கை

ஆணவம் உயிரின் அறிவை மறைத்து அறியாமையில் பிணிக்கிறது. ஆனால் இந்த ஆணவத்தின் ஆளுமையிலிருந்து உயிரை வெளிக்கொணர, இறை தன் பெருங்கருணையால் கன்மம், மாயை ஆகிய ஏனைய இரண்டு மலங்களையும் உயிரோடு பொருத்துகிறது.

இரவில் இருள் சூழ்ந்திருக்கிறது. அந்த இரவு நேரத்தில் நாம் செயலாற்ற ஒரு விளக்கின் ஒளி உதவுகிறது. ஆனால் காலையில் கதிரவன் உதிக்கும் பொழுது படிப்படியாக இரவின் இருள் விலகிக் கதிரவனின் ஒளி பரவுகிறது. அப்புறம் விளக்கின் ஒளி அவசியமில்லை! அதே போன்று கதிரவனின் ஒளியாகிய இறையருள் உயிரிடம் பதியும் வரை அதன் வினைக்கேற்ப மாயையிலிருந்து தோன்றிய உடல், கருவிகள், உலகம், நுகர்ச்சிப் பொருட்கள், ஒரு விளக்கின் ஒளி இரவின் இருள் நீக்கத்திற்கு உதவுவது போல, ஆணவ மல நீக்கத்திற்கு உதவுகின்றன.

ஆணவ மலத்தை நீக்குவதற்கு மற்ற இரு மலங்களாகிய கன்மத்தையும், மாயையையும் உயிரோடு பிணைக்கிறது என்றால் வியப்பாக இருக்கிறதல்லவா? முள்ளை முள்ளால் எடுத்தல் போல, பாம்பு கடி விஷத்தை நீக்க அவ்விஷத்திலிருந்தே தயாரித்த மாற்று மருந்து (antidote) கொடுப்பதைப் போல இறை ஏனைய இரண்டு மலங்களையும் கூட்டுவிக்கிறது. நல்வினை செய்தவர்களுக்கு நல்லன நடக்கும். தீவினை செய்தவர்கள் உரிய வகையில் தண்டனை பெறுவதைப் போல் துன்புறவும் வேண்டும். துன்பம் துய்க்கும் பொழுது குற்றத்தை உணர்ந்து, உயிர் தன்னைத் திருத்திக் கொண்டு நல்லன செய்யும். குற்றம்

செய்த குழந்தையை அடித்து திருத்துவது, குழந்தை திருந்த வேண்டும் என்பதற்குத் தானே ஒழிய அதை துன்புறுத்துவதற்கு அல்லவே! இது தாயின் பரிவையே காட்டுகிறது.

“தந்தைதாய் பெற்ற தத்தம் புதல்வர்கள் தம் சொல் ஆற்றின்
வந்திடாவிடின் உறுக்கி வளாரினால் அடித்துத் தீய
பந்தமும் இடுவர்! எல்லாம் பார்த்திடில் பரிவேயாகும்
இந்தநீர் முறைமை யன்றோ ஈசனார் முனிவும்”

- சிவ ஞான சித்தியார் - சுபபக்கம் செ.106

தேனில் குழைத்தெடுத்து மருந்தினைத் தந்தும், தேவையாகில் வாளால் அறுத்துச் சுட்டும், நோயினைக் குணப் படுத்தும் ஒரு மருத்துவனுக்கு ஒப்பாகும் இறை.

சேர்ப்பிக்கும் வாயில்கள்

ஆனால் கன்ம பலன்களை இறை உயிரோடு எப்படி இணைக்கின்றது? அதற்கு மூன்று வாயில்களை இறை வைத்திருக்கிறது. இவற்றை “தாபத் த்ரயம்” என்பர்.

● ஆதி தைவிகம்

பேய்களால், கணங்களால், தெய்வங்களால் வரும் துன்பங்கள், கருப்பையில் இருப்பு, பிரசவ, மரண வேதனைகள் முதலியன. இவை சேதனப் பொருட்களால் வருபவை.

● ஆதி பௌதிகம்

ஐம்பெரும் பூதங்களாகிய நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, வானம் முதலியவற்றால் வரும் நில நடுக்கம், வெள்ளம், வறட்சி, தீவிபத்து, சூறாவளி, மின்னல், இடி முதலியன. இவை சடப் பொருள்கள் (அசேதனம்) காரணமாக வருபவை

● ஆதியான்மிகம்

தன்னாலேயோ பிற உயிர்களாலோ வருபவை. தன் உடலால் வரும் வியாதிகள், மனத்தால் வரும் சோகம், பொறாமை, ஒவ்வாமை, பிற உயிர்களாகிய விலங்குகள் தரும் துன்பங்கள், அரசால் வரும் இன்னல்கள், கள்வரால் வரும் திருட்டு முதலியன

இந்த ஏனைய மலச்சேர்க்கையால் இரு வினைகளின் பலன்களையும் உயிர் அனுபவித்து ஆணவ மலத்தினைப் படிப்படியாகத் தேய்க்கிறது. இப்படித் தனக்குத் தரப் பெற்றிருக்கும் தனு, கரண, புவன, போகங்களினால், பலன் கருதாது, உயிர் செய்து வரும் புண்ணியங்களினால், இறையிடம் ஆழ்ந்த பக்தி கொண்டு சரணாகதி அடைவதினால் உயிரது அறிவில் அறியாமை நீங்கி, இருவினை ஒப்பு என்ற குறி தோன்றும். அதாவது நல்விளைவாகிய இன்பத்தையும், தீய விளைவாகிய துன்பத்தையும் சமமாக ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவம். இதை அடுத்து ஆணவ மலமும் நீங்கும். இப்படி மூன்று மலங்களும் நீங்கி விட்டால் மலபரிபாகம் நிகழ்ந்து விட்டது என்பர். அதற்குப் பின் உயிர் நல்வழியிலேயே நின்று செயல்புரியும். அது சமயம் இறையின் கருணைத் திருவருள் உயிரின் கண் பதியும். இப்பதிவு சத்தி நிபாதம் எனப்படும். இதைத் தொடர்ந்து வருவது தான் மெய்யுணர்வு அல்லது மெஞ்ஞானம்.

இப்படி மெஞ்ஞானம் பெற்ற உயிர் இறையின் திருவடி சேர்ந்து, முக்தி அடையும். அதாவது மீண்டும் பிறவாமை எனும் வீடு பேறு பெறும்.

இந்தக் குறு வரைவில் இதுவரை நாம் பார்த்தவற்றின் திரண்ட சாரம்.

முன்வினைக்கேற்ற உடல் தாங்கி வரும் ஆன்மா, இந்த உலகத்தில் உள்ள இன்ப, துன்பங்களை அனுபவித்து, நற்செயல்கள் பல புரிந்து, இறையின் திருவருளோடு, இறையினைத் தூய்மையான பக்தியுடன் வழிபாடு செய்து, இறையே கதி என்ற நம்பிக்கையுடன் தொடர்ந்தால், ஆன்மாவைக் கட்டியிருக்கும் தளையிலிருந்து விடுதலை பெற்று இறையின் திருவடி அடைந்து முக்தி பெறலாம். அதாவது மீண்டும் பிறவாமை எனும் பேறு பெறலாம்.

இதையே தான் ஆதி சங்கரரும் கடலையும், கடற்கரையையும், கந்தமாதன மலையையும், செந்திலாண்டவர் திருவடியினையும் வைத்து ஒரு உருவகமாக்கிச் சொல்கிறார்.

முன்வினைக்கேற்ற உடல்கள் தாங்கி வந்துள்ள ஆன்மாக்களாகிய நாம், உலகமும் அதிலுள்ள இன்ப, துன்பங்களும், மறுபிறவிகளுமாகிய, செந்தில் ஆண்டவர் திருமுன் இருக்கும் கடலில், தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆதிசங்கரர், பெருங்கருணையோடு ஸ்ரீ ஸுப்ரமணிய புஜங்கம் என்ற படகினை நமக்கு தந்து, அந்தப் பெருங்கடலினைக் கடக்கச் செய்து, கரை சேர்த்துக் கயிலை மலையாகிய கந்தமாதன மலையில் இருக்கும் முக்தி நிலையாகிய அவரது திருவடியினை அடையும் பேற்றினை நமக்குத் தருகிறார்.

சங்கரரின் புஜங்கத்தில் ஆங்காங்கே வரும் சொற்களின் / சொற்றொடர்களின் அடியாக இங்கே கூறப் பெற்றிருக்கும் சூர சம்ஹார நிகழ்வும் இந்த ஆன்ம முக்தியின் உருவகமே என்பதும் இங்கு நினைவு கூரற்பாலது.

தேவர்கள், ஆன்மாக்களின் உருவகம். சூரனும், சிங்கமுகாசூரனும், தாரகனும் முறையே மும்மலங்களாகிய ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகியவற்றின் உருவகங்கள். உலகிலுள்ள இன்ப, துன்பங்கள் மாயையின் வடிவமே என்பதை உணர்ந்து, அவற்றிலிருந்து ஆன்மா விடுதலை பெறுதலே கிரௌஞ்ச மலை நீக்கமும் தாரக வதமும். முன்வினைப் பயனைத் துய்த்து இப்பிறவியிலும் நல்வினைகளைச் செய்து வினை நீக்கம் செய்தலைக் கன்மத்தின் வடிவமான சிங்கமுகாசூரனின் வதம் குறிக்கிறது.

எஞ்சியிருக்கும் ஆணவத்தின் வடிவம் சூரன். ஆணவத்தின் நீக்கலைச் சித்தரிப்பதுதான் சூர சம்ஹாரம். சூரனை அழித்தல் என்பது இதன் உண்மைப் பொருளன்று! சூரனைத் தண்டித்துத் திருத்தி சேவலாகவும், மயிலாகவும் மாற்றிப் பணி செய்ய வைப்பது என்பதே உள்ளுரை. ஆக இந்த மூன்று மலங்களின் ஆளுமையிலிருந்து விடுதலை பெற்ற தேவர்களாகிய ஆன்மாக்கள் முருகனாகிய இறையின் திருவடியின் கீழ் பேரின்ப வாழ்வாகிய முக்தி நிலை அடைகிறார்கள்.

பின்குறிப்பு:

முக்திக்கான நெறிகள் பல உண்டு. நாம் இதுவரை பார்த்தது பெருமளவில் அத்வைத / சைவ சித்தாந்த மரபுகள் சார்ந்தவை என்பதை இங்கே குறிப்பிடவேண்டும்.

1.3 திருமுருக வழிபாட்டு வரலாறு

உன்னை ஒழிய ஒருவரையும் நம்புகிலேன்
பின்னை ஒருவரை யான்பின் செல்லேன் - பன்னிருகைக்
கோலப்பா வானோர் கொடியவினை தீர்த்தருளும்
வேலப்பா செந்தி வாழ்வே

- தி. மு. ப.வெ. மா - 5

[திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளி இருந்துகொண்டு எப்பொருளின் வாழ்விற்கும் மூலப் பொருளாக விளங்கும் பெருமானே, பன்னிருகைகளோடு அருள் பாலிக்கும் அழகப்பனே, வானவர்தம் கடும்வினை தீர்த்துக் காப்பாற்றி அருளிய பெருமை சார்ந்த திருவேலினைக் கரத்தில் ஏந்தி இருப்பவனே, அடியேன் உன்னைத்தவிர வேறு யாரையும் நம்ப மாட்டேன். உன்னையன்றி எவரையும் பின்பற்றிச் செல்ல மாட்டேன். ந்யே எனக்குப் புகலிடம்!]

சங்க காலம்

அழகன் முருகனை வழிபடுவது தமிழர்களிடையே நீண்ட நெடுங்காலமாய் இருந்து வருகிறது. சங்க காலத்தில் கி. மு. 300 க்கு முற்பட்டதாகக் கூறப்பெறும், சாலச் சிறந்த தமிழ் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் இதற்குச் சான்று உண்டு என்பர் அறிஞர். எடுத்துக்காட்டாக அதன் பொருள் அதிகாரத்தில் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், என்ற நான்கு நிலப்பகுதிகளுக்குரிய வழிபடு தெய்வங்களைப் பற்றிக் கூறும் நூற்பா ஒன்று உண்டு. அதில் மலையும் மலை சார்ந்த பகுதிகளுமாகிய குறிஞ்சி நிலத் தெய்வமாக “சேயோன்” என்ற சொல்லால் முருகன் குறிக்கப் பெற்றுள்ளான்.

“சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்”

-தொல் . பொருள் 3.1.5

சங்க காலத்தில் முருக வழிபாடே சிறந்திருந்ததாக அக்கால நூல்களில் இருந்து அறிகிறோம். இதற்கு ஒரு மிகப் பெரியசான்று நக்கீரர் அருளிய 317 வரிகளைக் கொண்ட திருமுருகாற்றுப்படை என்ற அரிய நூல். இந்த நூல் சங்க இலக்கியத்தின் முதன்மை தொகுதியான பத்துப்பாட்டில் உள்ள முதலாவது பாடல். எனவே இது தமிழிற்கே கடவுள் வாழ்த்தாகக் கருதப் பெறுகிறது. திருமுருகன் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆறு

திருத்தலங்களையும் “படைவீடுகள்” என்று இந்நூல் போற்றுகின்றது. முருகனைப் பற்றிய நூல்களுள் இந்த நூல் தான் முதன்மையானது என்று சைவத் தமிழ் அறிஞர்களும் முருக வழிபாட்டில் முருகியவர்களும் நெடுங்காலமாகக் கூறி வருகிறார்கள் என்றாலும் சாமானிய மக்களிடம் இந்த நூல் வெகுவாகப் பரவவில்லை. காரணம், நூல் தமிழிலேயே இருந்தாலும் அதன் சொற்களும், பொருட்களும் அவற்றின் கட்டமைப்பாகிய நடையும், அவற்றில் அடங்கியுள்ள தத்துவங்களும், முருகன் வழிபாட்டு நிலையில் தொடக்க நிலையில் உள்ள பெரும்பான்மையான அடியார்களின் எளிய எல்லைக்குள் வராமையே!

ஏனைய சங்க கால நூல்களிலும் முருக வழிபாடு பற்றிய பாடல்கள் உள்ளன. எட்டுத்தொகை நூல்களில் இரண்டாவதாகிய குறுந்தொகையில் உள்ள கடவுள் வாழ்த்தே, முருகனை வாழ்த்தும் பாடல்தான். இதைப் இயற்றியவர் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் எனச் சொல்லப் பெறுகிறது. முருகனின் தாமரைத் திருவடிகள், சிவந்த திருமேனி, க்ரௌஞ்ச மலையை துளைத்த நெடுவேல், சேவல் கொடி முதலியவை இப்பாடலில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன.

தாமரை புரையும் காமர் சேவடி
பவழத்து அன்ன மேனி, திகழ்ஒளி
குன்றி ஏய்க்கும் உடுக்கை, குன்றின்
நெஞ்சு பக எறிந்த அம்சுடர் நெடுவேல்
சேவல் அம் கொடியோன் காப்ப,
ஏம வைகல் எய்தின்றால் உலகே

எட்டுத்தொகையினுள் உள்ள மற்றொரு நூல் பரிபாடல். அதிலுள்ள பாடல்களுக்கு அக்காலத்திலேயே பண் இசை அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. அதில் ஐந்தாவது கடவுள் வாழ்த்து செவ்வேளாகிய முருகனை வாழ்த்தும் பாடல். பாடியவர் கடுவன் இளவெயினனார். பாலையாழ் பண்ணில் இசை அமைத்தவர் கண்ணாகனார். பின்னர் தோன்றிய இசையோடு கூடிய தேவாரப் பாடல்களுக்கு இந்தப் பரிபாடலே முன்னோடி என்பர். முருகனின் பிறப்பு, அவனது மூவிரு தலை, முன்னான்கு தோள், செவ்விய நிறம், வாகனங்களான ஆடு, யானை, மயில், பல்வேறு ஆயுதங்கள் பற்றிய குறிப்புக்களும் அவன் அமரர் சேனைக்கு அதிபதி ஆனது பற்றியும் கூறி நிறைவாகப் பாடலாசிரியரின் பிரார்த்தனை செவ்வேளின் திருத்தாள்களில் வைக்கப் பெறுகிறது.

..... யாவும் இரப்பவை
பொருளும், பொன்னும், போகமும் அல்ல, நின்பால்
அருளும், அன்பும், அறனும் மூன்றும்
உருள் இணர்க் கடம்பின் ஒலி தாரோயே!

- பரிபாடல் - வரிகள் 78-81

எட்டுத்தொகையில் உள்ள இன்னொரு நூல் பதிற்றுப்பத்து. இந்த, நூலிலும் திருமுருகன் பற்றிய குறிப்பு உள்ளது. இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதனைக் குமட்டுர் கண்ணனார் பாடிய இரண்டாம் பத்தின் முதற் பகுதியில் உள்ள சில வரிகள், முருகன் கடலுள் சென்று சூரர் குலத்தை அழித்த பெரு வீரம் பற்றிப் பேசுகிறது.

நளி இரும் பரப்பின் மாக்கடல் முன்னி
அணங்குடை அவுணர் ஏமம் புணர்க்கும்

சூருடை முழுமுதல் தடிந்த பேர் இசை
கடுஞ்சின விறல் வேள்

- வரிகள் 3-6

பின்னர் வந்த காப்பியமான சிலப்பதிகாரத்தின் மூன்றாவது பகுதியான வஞ்சிக் காண்டத்தில் உள்ள குன்றக் குரவையில் முருகன் குறித்த பாடல்கள் நிறையவே இடம் பெற்றுள்ளன. அவர்களது முருக வழிபாட்டு முறைகளும் இசைப்பாடல்களும் அப்பகுதியில் உள்ளன. அதிலிருந்து மூன்று பாடல்கள்

சீர்கெழு செந்திலும் செங்கோடும் வெண்குன்றும்
ஏரகமு நீங்கா இறைவன்கை வேலன்றே
பாரிரும் பௌவத்தின் உள்புக்குப் பண்டொருநாள்
சூர்மா தடிந்த சுடர் இலைய வெள்வேலே

அணிமுகங்கள் ஓராறும் ஈராறு கையும்
இணையின்றித் தானுடையான் ஏந்திய வேலன்றே
பிணிமுகமேற் கொண்டவுணர் பீடழியும் வண்ணம்
மணி விசும்பிற் கோனேத்த மாறட்ட வெள்வேலே

சரவணப்பூம் பள்ளியறைத் தாய்மார் அறுவர்
திருமுலைப்பா லுண்டான் திருக்கைவே லன்றே
வரு திகிரி கோலவுணன் மார்பம் பிளந்து
குருகு பெயர்க்குன்றம் கொன்ற நெடுவேலே

- பாடல்கள் 7-9

தளர்ந்த காலம்

அடுத்து வந்த காலப் பகுதி தமிழிற்கும் சைவத்திற்கும் இருண்ட காலம் எனக் கருதப்படுகின்றது. களப்பிரர்கள் ஆதிக்கத்தாலும் சமண, புத்த சமயக் குறுக்கீடுகளாலும் சைவமும் தமிழும் தளர்ந்த நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுவிட்டன.

தேவார, திருவாசக காலம்

இதைத் தொடர்ந்து வந்த தேவார, திருவாசக காலத்தில் இறையருளோடு தமிழகத்தில் அவதரித்த அருளாளர்களால் சைவமும் தமிழும் மீண்டும் தூக்கி நிறுத்தப் பெற்றன. ஆனால் முருக வழிபாட்டைப் பொறுத்த வரையில், இந்தப் பொற்காலத்தில் சிவன்-உமை வழிபாடே விஞ்சி நின்றது. கந்தனின் தந்தையாகிய சிவன், குன்றுரைக் குமரனின் அன்னையாகிய உமை என்ற அளவில் உமையொரு பாகனாகிய சிவனை முன்னிலைப்படுத்தியே பெரும்பாலான பாடல்கள் படைக்கப் பெற்றுள்ளன.

திருவிசைப்பா

கி.பி.9 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் எனப்பெரும் சேந்தனார் என்ற பெருமகனார் இயற்றிய, ஒன்பதாம் திருமுறையில் உள்ள, திருவிசைப்பாவில் திருவிடைக்கழி என்ற திருத்தலத்தினைப் பற்றிய பதிகம் உள்ளது. இது அங்கு குராமரத்தடியில் கோயில் கொண்டருளும் குமரனைப் பற்றிய அழகியதொரு அகத்துறைப் பதிகம். அவன் களிதேறித் திரு உலா வரும்பொழுது அவனைக் கண்டு மயங்கிய பெண் ஒருத்தியின் நிலை பற்றிய செவிலித்தாயின் கூற்றாய் அமைந்த பாடல் தொகுதி. அதிலிருந்து ஒரு பாடல்.

மாலுமா மனம்தந்த(து) என்கையில் சங்கம்
வல்வினான் மலைமகள் மதலை

வேலுலாந் தேவர் குலமுழு தாளும்
 குமரவேள் வள்ளிதன் மணாளன்
 சேலுலாங் கழனித் திருவிடைக் கழியில்
 திருக்குரா நீழற்கீழ் நின்று
 வேலுலாந் தடக்கை வேந்தன்என் சேந்தன்
 என்னும் என் மெல்லியல் இவளே

- பாடல் 1

கந்த புராணம்

அடுத்து, கி.பி.12 ஆம் நூற்றாண்டில் காஞ்சிபுரத்தில் உள்ள குமரக் கோட்டம் என்ற முருகன் திருக் கோவிலில் குருக்களாகப் பணியாற்றி வந்தார் கச்சியப்ப சிவாச்சாரியர் என்ற பெரியவர். அவர் ஒரு இருமொழி மறையவர் அதாவது வடமொழியிலும், தமிழிலும், ஆழ்ந்த புலமை பெற்று வேதங்களையும், ஆகமங்களையும், திருமுறைகளையும் நன்கு பயின்றவர். வைணவத்தில் இவரைப் போன்றவர்களை "உபய வேதாந்தி" என்பர். "திகட சக்கர" என அடி எடுத்துக் கொடுத்து "எமது வரலாற்றைப் புராணமாகத் தமிழில் ஆக்கி மக்களுக்கு அளித்திடுக!" எனக் கச்சியப்பர் கனவில் தோன்றி முருக வேளே ஆணை பிறப்பித்தார். அதைச் சிரமேற்கொண்டு கச்சியப்பர் ஆறு காண்டங்களில் 141 படலங்களில் 10346 பாடல்கள் கொண்ட கந்த புராணம் என்ற மாபெரும் நூலினை இயற்றி உள்ளார். முருகனின் திருவவதாரத்தில் தொடங்கி, வள்ளி திருக்கல்யாணத்தில் நூல் நிறைவு பெறுகிறது. அவ்வப்போது கையெழுத்துப் படியில் குமரவேளே திருத்தங்கள் செய்தும், நூல் அரங்கேற்றத்தின்பொழுது தோன்றிய மறுப்புக்களுக்கு விடை கூறியும் அருளினார் என்பர். கம்பரது இராமாயணத்திற்கு இணையான நூல் இது என்றும் கூறுவர். இத்தகு சிறப்புக்களும், தெய்வீக இணைப்பும் பெற்ற இக்கந்த புராணம் மக்கள், ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்களிலிருந்து நீக்கம் பெற்று, இருவினை ஒப்பு நிலை அடைந்து, உய்வு பெறுவதற்கானதொரு அற, ஆன்மீக வழிகாட்டியாக இருக்கின்றது.

அருணகிரியார் தொடக்கம்

இதற்குப் பின்னர் கி.பி.14 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து முருக வழிபாட்டுப் பாடல்கள் தோன்றத் தொடங்கின. ஆனாலும் இதில் சிறப்பானதொரு மாற்றத்தைத் தோற்றுவித்தவர் கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த, முருகனின் தரிசனமும், திருவருளும், "முத்தைத் தரு" என்று அவளே முதல் அடியும் எடுத்துக் கொடுக்கப் பெற்ற பெரும் பேறும் பெற்ற அருளாளர் அருணகிரிநாதர். அவரது திருப்புகழ், கந்தர் அலங்காரம், கந்தர் அநுபூதி போன்றவை முருகனது அடியார்களால் பக்தியுடன் பாராயணம் செய்யப் பெற்று வருகின்றன.

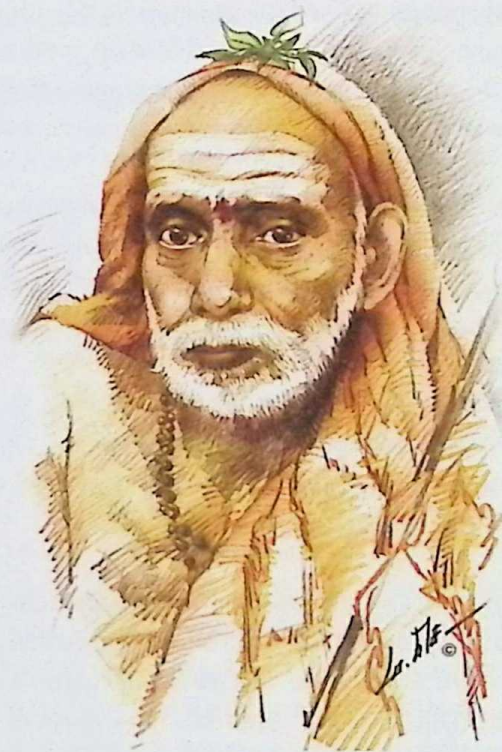
குமரகுருபரரின் கந்தர் கலிவெண்பாவும் அடியார்களிடையே வரவேற்பினைப் பெற்றுள்ளது

இவர்களுக்குப் பின் வந்த பகழிக்கூத்தரின் பிள்ளைத்தமிழ் பாடல்களும், வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகளின் பிரபந்தங்களும், பாலன் தேவராயன் சுவாமிகளின் கந்தர் ஷஷ்டி கவசங்களும், பாம்பன் சுவாமிகளின் சண்முகக் கவசமும், வள்ளலார் இராமலிங்க சுவாமிகளின் முதலாம் திருமுறைப் பாடல்களும் முருக பக்தர்களைப் பெரிதும் ஈர்த்துள்ளன.

ஆதி சங்கரரின் புஜங்கம்

இப்பொழுது நாம் கடந்து வந்த காலத்தை மீண்டும் ஒரு முறை பின்னோக்கிப் பார்த்தால் கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஏறத்தாழ கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள இடைப்பட்ட காலத்தில் முருகனைக் குறித்து, சிறப்பான, பெரிய பாடல் தொகுதி தமிழில் எதுவும் தோன்றியதாகத் தெரியவில்லை.

ஆனால் இந்த இடைக்காலத்தின் தொடக்கத்தில் அதாவது கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டில் அவதரித்தவர் என்று இன்று பல ஆய்வாளர்களும், வரலாற்று விற்பன்னர்களும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ள, அருளாளர் ஆதி சங்கரர் அவர்கள் இந்து மதத்திற்கே புத்துயிர் தந்தவர். அந்தப் பெருமகனார் இந்து மதம் சார்ந்த அனைத்து தெய்வங்களையும் அந்தந்தத் தெய்வங்களைத் தமக்கு இசைவான மூல தெய்வங்களாகக் கொண்டவர்கள், பாராயணம் செய்வதற்கு ஏதுவாகப் பல தோத்திரப் பாடல்களை இயற்றி அருளியுள்ளார். இத்தனைக்குள்ளும் மிகச் சிறந்த சக்தி வாய்ந்த தோத்திரப் பாடல் ஒன்று உண்டு. அந்தத் திருப்பாடல் தான் ஸ்ரீஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம். இத்திருநூலைப் பற்றி ஜகத்குரு மஹா பெரியவாள் ஸ்ரீசந்திர சேகரேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகள் ஒரு சொற்பொழிவில் கூறியது.

“ஆசார்யாள் பல

தெய்வங்களின்

மேலே புஜங்கம் பாடியிருக்கிறார். ‘புஜங்கம்’ என்ற மாத்திரத்தில் நினைப்பது ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத்தைத் தான். மற்ற சுவாமிகளின்மேலே அஷ்டகம், பஞ்சரத்தினம் இன்னும் பலவிதமான ஸ்துதிகளையும் பண்ணிவிட்டு ஒரு புஜங்கமும் பண்ணியிருக்கிறார். ஆனால் ஸுப்ரஹ்மண்யர் பேரில் தான் சொல்ல வேண்டியது அத்தனையும் அடக்கி ஒரே ஒரு புஜங்கம் மட்டும் பண்ணி நிறுத்தி விட்டார்”

- தெய்வத்தின் குரல் - ஏழாம் பகுதி - பக்கம் 605

இத்திருப்பாடலின் மகத்துவம் கருதி, அது நீண்ட நெடுநாட்களாக அருள்மிகு செந்திலாண்டவர் திருமுன் தினமும் காலை விஸ்வரூப தரிசனத்திற்கு அடுத்து செந்தில் வாழ் திரிசுதந்திரர்களால் (சிவாச்சாரியர்களால்) சேவிக்கப் பெறுகிறது. தவிரவும் இப்பாடலின் மூல வடிவம் வடமொழி எழுத்துக்களிலும், தமிழ் எழுத்துக்களிலும் மற்றும் தமிழாக்கம் செய்யப்பெற்ற பாடல் வடிவமும் செந்திலாண்டவர் திருக்கோவிலின் சுற்றுச் சுவர் உட்புறத்தில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளன. ஆனால் அதன் மேல் படிந்துள்ள பல வண்ணத் துளிகளும் அழுக்குகளும் அதைப் படிக்க இயலாதபடி செய்து விடுகின்றன! கருவறையின் முன் மண்டபத்தில் ஆதி சங்கரது திருமேனியும் சிறு அளவில் ஒரு தூணில் வடிவமைக்கப் பெற்றுள்ளது. செந்திலாண்டவர் சன்னிதியில் தரிசனத்திற்கு வரிசையாக நிற்கும் பக்தர்கள் அந்தத் தூணில் உள்ள சங்கரது திருமேனியை முற்றிலுமாக மறைத்து விடுகிறார்கள்!

சாமானிய மக்களும் ஸு ப்ரஹ்மண்ய புஜங்கமும்

சிறப்பும் புனிதமும் பெற்ற இந்த புஜங்கத் துதிப்பாடல் சாமானிய முருக அடியார்களை இத்தனை நூற்றாண்டுகள் ஆன பின்னரும் சரிவரச் சென்றடையவில்லை என்றே தோன்றுகிறது. மூலம் வடமொழியில் இருக்கிறது என்றாலும் இதுவரை பல அறிஞர் பெருமக்கள் தமிழில் தெளிவுரை வழங்கியுள்ளார்கள். மேலும் பலர் பாடல் வடிவிலேயே மொழிபெயர்த்தும் தந்திருக்கிறார்கள். ஆனாலும் அருளாளர் அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழும், கந்தர் அலங்காரமும், அநுபூதியும், பாலன் தேவராயன் சுவாமிகளின் கந்தர் ஷஷ்டி கவசமும், பாம்பன் சுவாமிகளின் சண்முகக் கவசமும் முருகனடியார்களைப் ஈர்த்துப் பரவியுள்ள அளவிற்கு 33 பாடல்களே கொண்ட இந்த ஸு ப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம் பரவவில்லை என்பதே என் ஆதங்கம். இந்த நிலைக்கான காரணங்கள் என்று நான் எண்ணுவது:

- முருகு என்றால் அழகு, இளமை என்பது பொதுவான பொருள். ஆனால் முருகு என்றாலே இனிய தமிழ் என்று அவர் தம் பக்தர்கள் எண்ணும் அளவிற்கு தமிழோடு ஒன்றிவிட்டவர் முருகன். எனவே முருக பக்தர்கள் பாராயணம் செய்வதற்கு எடுத்துக் கொள்ளும் தோத்திரப்பாடல்கள் தமிழிலேயே இருத்தல் நலம் என்பது அவர்களது விருப்பம் போலும்.
- ஒரு துதிப் பாடலைப் பாராயணம் செய்யும் பொழுது அதன் முழுப் பொருளையும் முற்றிலுமாக அறிந்து கொண்டு, அதை நினைவில் நிறுத்திப் பாராயணம் செய்தால் நாம் வழிபடும் அந்தத் தெய்வத்திடம் மனத்தாலும் ஒன்றி நிற்க வாய்ப்புக்கள் அதிகம். இதனால் நமக்குக் கிட்டும் பலனும் அதிகம்.

- பொருள் முற்றிலுமாகப் புரியாவிட்டாலும் அருளாளர்களின் துதிப்பாடலுக்கு உள்ள மந்திரசக்தி நமக்குப் பலன் தராதா என்று கேட்டால், கட்டாயம் தரும்! ஆனால் சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லும் பொழுது கிட்டும் பலன் அதிகம் என்றுதான் ஆன்மிகச் சான்றோர்கள் சொல்கிறார்கள்!

ஸ்ரீ ஸு ப்ரஹ்மண்ய புஜங்க விளக்கஉரைத் தொண்டு

ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம் முழுக்க முழுக்க வடமொழியில் ஆக்கப்பெற்ற, சந்தத்தோடு கூடிய துதிப்பாடல். இதைப் பதம் பிரித்து, பொருள் கூறி, உள்ளுறையும் தத்துவங்களுக்கும் நூற்பயனுக்கும் பாமரமக்களும் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் எளிமையான சொற்களால் விரிவான விளக்க உரை

எழுதியும் வழங்கியும் முருக பக்தர்களை தனக்கே உரித்தான தனித் தன்மையோடு ஈர்த்து வருகிறார்கள் - வேத, உபநிடதங்களிலும், ஆதிசங்கரரது அருள் நூல்களிலும், ஸ்ரீ வித்யை நூல்களிலும், திருக்குறள், பன்னிருதிருமுறைகள், அருணகிரியார், பட்டினத்தார், தாயுமானவர் முதலிய அருளாளர்களது நூல்களிலும் ஆழங்கால்பட்ட, புதுக்கோட்டை ஸ்ரீபுவனேஸ்வரி அதிஷ்டானத் தலைவர் பூஜ்ய ஸ்ரீ ஓம்காராநந்த மஹாஸ்வாமிகள். அவர்களது முயற்சி மேலும் பெருமளவு வெற்றி பெறவும், அவர்களைப் போல் நிரந்து இனிது சொல்லும் கலையில் வல்லமை பெற்ற இன்னும் பலர் இத்திருப்பணியில் பங்கு பெறவும் ஞானபண்டிதனாகிய முருகனின் திருத்தாள்களைப் பணிந்து வேண்டுவோமாக.

இங்கு பொங்கி வரும் நன்றி உணர்வோடு ஒரு செய்தியை நான் பதிவு செய்கிறேன். புதுக்கோட்டை அதிஷ்டானத்திலிருந்து மாதந்தோறும் வெளிவரும் "ஸ்ரீ புவனேஸ்வரி விஜயம்" என்ற தூய ஆன்மிக இதழில் ஸ்ரீ ஸு ப்ரஹ்மணய புஜங்கத்திற்கு மஹாசுவாமிகள் எழுதி வந்த விளக்க உரையும் அவர்களது இப் புஜங்கம் பற்றிய அந்தர் யோக ஒலிப் பேழை ஒன்றும், வடமொழி அறிவே இல்லாத எனக்கு வடமொழி மூலத்தின் பொருளினைத் தெரிந்து கொள்ள மிக்க உதவியாக இருந்தன. இவை இரண்டிலும் இருந்து நான் தெரிந்து கொண்டவையே என்னை மேலும் சிந்திக்கத் தூண்டின. ஆக இந்த நூல் எழுதுவதற்கான துணிவே மஹா சுவாமிகளது துல்லியமான விளக்க உரைகளிலிருந்து பிறந்தது தான் என்பதை மிகப் பணிவோடு மஹா சுவாமிகளின் திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

ஏனைய பாடல்கள் ஏற்கப் பெற்றுள்ளமை

அருணகிரிநாதர், பாலன் தேவராயன் சுவாமிகள், பாம்பன் சுவாமிகள், குமரகுருபரர் முதலியோரது முருகன் துதிப்பாடல்கள் பல, வடமொழிக் கலப்போடும், தத்துவ மிகுதியோடும், சந்தத்திற்கு ஏற்ப சொற்கள் சேர்க்கப் பெற்றும் உள்ளன. என்றாலும் அவை எப்படி மக்களை ஈர்த்துத் தினமும் பாராயணம் செய்ய வைக்கின்றன? நல்ல கேள்வி!

இதற்கு ஒரு மாபெரும் காரணம், தமிழையும், வடமொழியையும், வேத, உபநிடத, புராணங்களையும், இசையினையும் கசடறக் கற்றுக் தேர்ந்த, விரிவுரை வித்தகர் திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் சுவாமிகள் பாடல்களைப் பதம் பிரித்து, எளிய வார்த்தைகளால் உரை வழங்கி, ஆங்காங்கே தொடர்புடைய புராணக் கதைகளையும், நாட்டு நடப்புகளையும் சேர்த்து, அவ்வப்போது இனிய இசையோடும், சுருங்கச் சொன்னால் ஜனரஞ்சகமாக, உலகத்தில் தமிழ் பேசும் நாடுகள் அனைத்திற்கும் சென்று, சாமானிய மக்கள் மத்தியில், பல்லாண்டு காலம் அவர் நிகழ்த்திய பல்லாயிரக்கணக்கான இசைச் சொற்பொழிவுகளே என்று துணிவோடு கூறலாம். இங்கு வாகீச கலாநிதி, மூதறிஞர் கி.வா.ஜகந்நாதன், புலவர் கீரன், பித்துக்குளி முருகதாஸ் சுவாமிகள், பல இலங்கைத் தமிழறிஞர்கள், சச்சிதாநந்த சுவாமிகள், சாந்தானந்த சுவாமிகள், வள்ளிமலை சுவாமிகள், திருப்புகழ்மணி டி.எம். கிருஷ்ணசாமி ஐயர், குருஜி ஏ.எஸ். இராகவன் முதலியோரின் பெரும் பங்களிப்புகளையும் நினைவு கூரல் வேண்டும். இந்த அரும் தொண்டினை இன்றும் குருஜி ஏ.எஸ். ராகவன், பேராசிரியை திருமதி சரசுவதி இராமனாதன், சொல்லின் செல்வர் சுகி சிவம், முனைவர் செல்வக்கணபதி, பேராசிரியை திருமதி இளம்பிறை மணிமாறன், திருமதி தே.ச. மங்கையர்க்கரசி ஆகியவரும் இன்னும் பலரும் வாரியார் சுவாமிகள் வழிநின்று தொடர்ந்து வருகிறார்கள்.

இத்தருணத்தில், அவதார புருஷர்களான இராமனையும், கண்ணனையும் ஆச்சாரியார் இராமாநுஜரையும் பற்றிக் காப்பியங்கள் புனைந்த பின்னரும் நிறைவு பெறாத மனத்தை நிறைவிக்க, தான் பால்ய காலம் தொட்டு இஷ்ட தெய்வமாய் வணங்கி வந்த கந்தனின் கதையைக் கவினுரு காப்பியமாக்கி, அதற்கு மிகப் பொருத்தமாகத் “தமிழ்க் கடவுள்” என்ற திருநாமமுமிட்டுத் தாம் ஆயிரம் பிறை கண்ட அண்மைக் காலத்திலே, 370 பக்கங்களையும் தன் கையெழுத்தாலேயே எழுதி வெளியிட்டு, முருக வழிபாட்டின் வளர்ச்சிக்கு அரும் தொண்டாற்றிய பெருங்கவிஞர் வாலி அவர்களையும் இங்கு நினைவு கூரல் வேண்டும்.

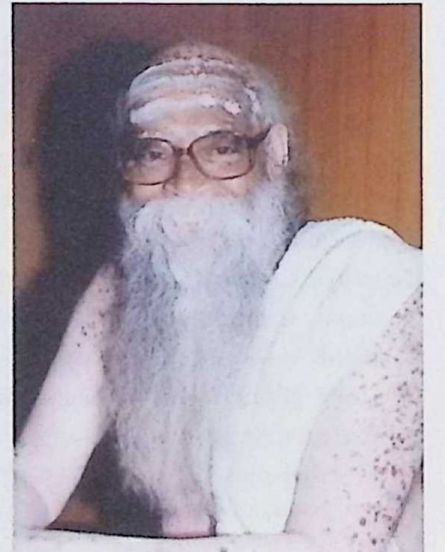
இவர்கள் அனைவருக்கும் நம் நன்றியும் பாராட்டுதல்களும்! இவர்களது அனைவரது திருப்பணிகளும் இன்னும் பல்லாண்டுகள் தொடர முருகன் திருவருளை வேண்டுவோமாக.

தனிஅடியார் திருத்தொண்டு

வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் கீழ் மின்னல் ஒரு சிறு கிராமம். கந்தசாமி முதலியாரின் திருமகன் சச்சிதானந்தம். அரசு மின்சாரத் துறையில் ஒரு சாதாரண கீழ் நிலை எழுத்தராகப் (lower division clerk) பணி புரிந்து கொண்டிருந்தார். மணமாகி மூன்று நல்ல பிள்ளைகளின் தந்தை. என்றாலும் 27 வயதே ஆன இளைஞர். நாற்பத்தி மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன், சரியாகச் சொல்வதானால், 1968 மார்ச்சு 20 ஆம் நாள். கீழ்மின்னலில் உள்ள குன்றோரம் வந்த சச்சிதானந்தத்தை, ஏதோ ஒரு சக்தி உந்தியது. மலை உச்சிக்கு ஏறி வந்தார் சச்சிதானந்தம். எதிரே கல்லாலான ஒரு சிறு கர்ப்பக்கிரஹம். அதன் முன்னே ஓட்டைகள் விழுந்த கூரைக் கூடம். உள்ளே பார்த்த சச்சிதானந்தத்தைத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. இடுப்பிலே கட்டிக்கொள்ள ஒரு முழத் துணிகூட இல்லாது வெற்றுத் திருமேனியுடன் நிற்கின்ற குமரனைக் கண்டார். ஆனால் தன்னைப் பார்த்த சச்சிதானந்தத்தை ஒரே நொடியில் ஈர்த்து விட்டான் குன்றுக் குமரன். அவன் கண்களில் தோன்றிய ஒளி, சச்சிதானந்தத்தின் உள்ளத்தில் ஒரு ஞானச் சுடராய் நிலை கொண்டது. அப்பர் பெருமானது அருள் வாக்குப் படி ஊனைக் கழித்து, உய்யக் கொண்டு, அருள் செய்வன உத்தமர்க்கு ஞானச் சுடராய் நடுவே உதித்தது. அடுத்த வினாடியே அங்கே நடந்தது ஒரு ரசவாதம். அருள் மணிவாசகர் சொன்னதை சற்று மாற்றிச் சொன்னால்,

உற்றாரையான் வேண்டேன் ஊர்வேண்டேன் பேர் வேண்டேன்
கற்றாரையான் வேண்டேன் கற்பனவும் இனி அமையும்
குன்றிலே அமர்ந்துறையும் குமரா உன் குரைகழற்கே
கற்றாவின் மனம் போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே

என நின்றார். உடனே உதிர்ந்தன அவரது உடைமைகள் அனைத்தும். பூர்வாசிரமப் பிறவியும், பெயரும், ஊரும், உறவும், உடையும் அற்று விழுந்தன. “சும்மா இரு, சொல்லற!” என்ற அருணகிரியாரின் அநுபூதி வாக்கியப்படி பேச்சும் உடன் சேர்ந்து விழுந்தது. அந்தக் குன்றுறை பால முருகனின் அடிமையாய், மெய்ஞ்ஞானம் பெற்ற பூரணணாய் மாறி, மௌனியாய் நின்றார். அன்று தொடங்கிய மௌனமும், தவமும் இன்னும் தொடர்கிறது. இடையில் தோன்றியது, குன்றுக் குமரனுக்கு பல கோடி ரூபாய் செலவில், இன்று ஏழாவது படைவீடாகத் திகழும் ஒரு மாபெரும் திருமானிகைக் கோவில். அதை அடைய வாகனங்கள் ஓடும், மலைவழிச் சாலை. திருக்கோவிலில் தினமும் முறை பிறழாது, அமைதியாக நடைபெறும் வழிபாட்டினைக் காணக் கண்கள் கோடி

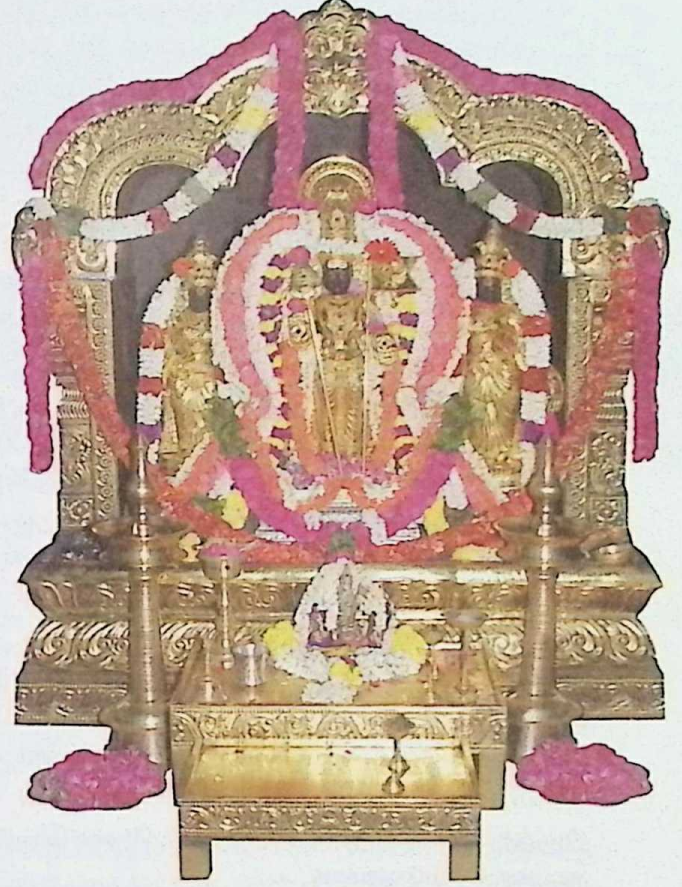

▼ இரத்தினகிரியில் பாலமுருகனின் திருக்கோவில்

▲ துர்க்கை அம்மன் சன்னிதி

▼ வள்ளி - தெய்வயானை உடனாய
அலங்காரப் பாலமுருகன்

திருக்கோவில் ராஜகோபுரமும் முன் மண்டபமும் ▼

வேண்டும்! தூய, ஆனால் எளிய, இனிய தமிழில் உறுதிப்பாடு அல்லது சங்கல்பத்துடன் தொடக்கம். பல பொருள் நீராட்டல், உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் அலங்காரம், தமிழ்க் கடவுள் முருகனுக்குச் சொல் சுத்தம் குறையாத தண் தமிழால் 108 திருநாம அர்ச்சனை, நிறைவாக முரசுகள் முழங்க அடுக்குத் தீப ஒளி வழிபாடும் மங்கல வாழ்த்தும். இத்தனைக்கும் பின்னணியாக பக்திச்சுவை நனி சொட்டச்சொட்ட திருமுறை, திருப்புகழ் பாராயணம்! இந்த வழிபாட்டில் நேரில் பங்கு கொண்டு நம்மை இழத்தல் நம் நினைவில் என்றும் நிலைத்திருக்கும் ஒரு அநுபவம்!

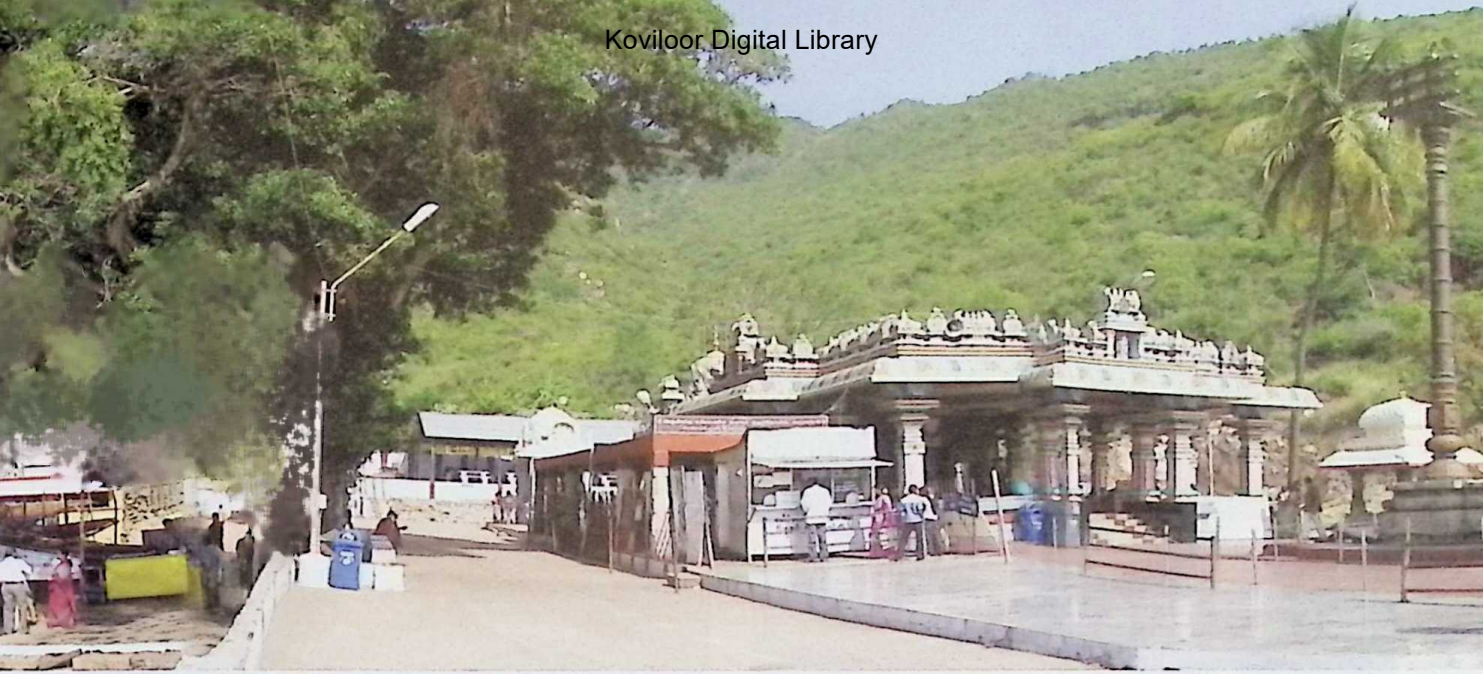
அது மட்டுமா? சுற்றிலுமுள்ள பாமர மக்கள் உடல் நலம் பேண ஒரு மருத்துவமனை. கல்வி நலம் பெற ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி.பைந்தமிழுக்கு வளம் சேர்க்க ஒரு பதிப்பகம். தொழில் வளர்ச்சி பெற முதல் கட்டமாக பங்காளரில் உள்ள Rural Shores என்ற நிறுவனத்தின் ஆலோசனையுடனும், ஒத்துழைப்புடனும், உதவியுடனும் ஒரு கணினி சார்ந்த சிறு BPO மையம் ஒன்றும் அண்மையில் துவக்கப் பெற்றுள்ளது. இப்படி ஜீவ-ப்ரஹ் ஐக்கியம் போல சமூகமும் சமயமும் இணைந்து வளர்ந்து வருகின்றன.

இத்தனையும் எளிமை ததும்பும் ஒரு துறவி, ஆரவாரம், அரசியல் சார்பு, பந்தா, பரிவாரம் எதுவும் இல்லாது, தமது அருள்வாக்கால் மட்டுமே செய்த சாதனை. இப்பொழுது அடுத்த பணிக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருக்கிறார். குமரனுக்கு ஒரு ஆறு பட்டைத் திருக்குளம் கட்டுவது! அது தவிர, பழைய திருக்கோவில்களைப் புதுப்பிப்பதற்கும் புதுக் கோவில் திருப்பணிகளுக்கும் ஆலோசனைகள் வழங்குவதுடன் தானே முன்னின்று மேலாண்மை செய்து இப்பணிகள் செவ்வனே நிறைவு பெற உதவி வருகிறார்.

இவ்வாறு தனித்தன்மையோடு கடந்த, 40 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக புனிதம் கமழும் தூய மௌனத்தாலேயே திருமுருகவழிபாட்டினைப் பெருமளவில் மக்களிடையே பரப்பி வருகிறார். அவர்தான் அருளாளர் இரத்தினகிரி பாலமுருகனடிமை சுவாமிகள். சுவாமிகளுடைய திருத்தொண்டு இன்னும் பல்லாண்டு, பல்லாண்டு காலம் தொடர அவர்கள் நாளும் வழிபடும் அந்த பாலமுருகனின் திருத்தாள்களை நாமும் பணிந்து வேண்டுவதுடன் அவரது தொண்டுகள் சிறப்பாக நிறைவுற நம்மால் ஆவன செய்வோமாக.

மருதப்பருக்குச் சின்னப்பரின் திருப்பணி

குமரன் குன்று தோறும் ஆடும் திருத்தலங்களில் இன்று மிக முக்கியமானதாகத் திகழ்வதும் முருகனடியார்கள் வெள்ளமெனத் திரண்டு வந்து வழிபடுவதுமான திருத்தலம் மருதமலை. கோயம்புத்தூரிலிருந்து மேற்கே 12 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் அமைந்துள்ள திருக்கோவில். இந்த மருதமலைக்கு ஒரு புறம் உள்ள வெள்ளியங்கிரியைச் சிவன் திருவுருவாகவும் மறுபுறம் உள்ள நீலி மலையை அம்பிகையின் திருவுருவாகவும் கொண்டு இந்த மும்மலைத் தொகுதியைச் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தமாகப் போற்றுகிறது கச்சியப்ப முனிவரின் பேரூர் புராணம். தவிரவும் இத் திருக்கோவில் அமைப்பும் சோமாஸ்கந்தர் வடிவிலேயே அமைந்துள்ளது. மருதாசலமூர்த்தி சன்னிதிக்கு இடப்புறத்தில் ஒரு சிவலிங்கச் சன்னிதியும் வலப்புறத்தில் மரகதாம்பிகையின் சன்னிதியும் உள்ளன. மலையில் ஏறச் செம்மையான படி வரிசையும், வாகனங்கள் செல்ல வாகான மலைவழிச் சாலையும் இருக்கின்றன. முருகனுக்குரிய விழாக்கள் அத்தனையும் மிகச் சிறப்பாக நடக்கின்றன. முருகன் திருஉலா வரத் திருத்தேரும் தங்க ரதமும் உள்ளன. மருதமலை ஆண்டவர் வலது கரத்தில் தண்டத்துடனும், இடது கரத்தை இடுப்பில் வைத்தும், வேலுடனும், சேவல் கொடியுடனும், தலைப்பாகையுடனும் அழகின் திருஉருவமாக, கம்பீரமாகக் காட்சி தந்து அருள் பாலிக்கிறார். இம் மலையில் உள்ள ஒரு குகையில் பாம்பாட்டிச் சித்தர் என்பவர் இருந்து முருகனை வழிபட்டு வந்ததாகச் சொல்லப் பெறுகிறது. அவருடைய சிறிய பஞ்சலோகத் திருமேனி ஒன்றும் மருதாசலபதியின் திருவடியின் கீழ் இப்போதும் இருக்கிறது.

▲ மருதமலை திருக்கோவில்

மலைமேலே சுற்றித் திரிந்த சித்தர் ஒருவருக்குத் தாகம் எடுத்ததாம். அவர் அங்கிருந்த மருத மரத்தின் அடியில் அமர்ந்து தமது வழிபடு தெய்வமாகிய முருகனை உள்ளத்தில் நிறுத்தி ஜலம் வேண்டித் துதித்தாராம். உடனே அந்த மரத்தடியிலிருந்து ஒரு ஊற்று பீரிட்டுக் கொண்டு எழுந்து சித்தரின் தாகத்தைத் தணித்ததாம். இப்படி மருதமரத்தடியில் ஜலம் வந்த தலத்தில் தோன்றியது தான் இந்தத்

திருக்கோயில் என்பதனால் இத் திருக்கோவில் முருகனுக்கு மருதம்+ஜலம்+பதி (தெய்வம்) அதாவது மருதாசலபதி என்ற திருநாமம் வந்தது என்பர். இத்திருநாமத்திற்கு இன்னுமொரு விளக்கமும் கூறுகிறார்கள்! மருதம்(மரம்) + அசலம்(மலை) + பதி(தெய்வம்) இதுவே மருதாசலபதி என்று வந்தது என்றும் சொல்கிறார்கள்.

திருக்கோவில் சன்னிதிக்குச் செல்லுமுன்னர் இடது புறத்தில் பஞ்ச விருட்சம் என்ற ஐந்து புண்ணிய மரங்கள் சேர்ந்து வளர்ந்துள்ள வயதான திருமரத் தொகுதி ஒன்றின் அடியில் வீற்றிருந்து அருள்பாலிக்கும் விநாயகப் பெருமானை முதலில் முறையாக வணங்கி மேல் செல்லுதல் வழக்கம்.

இத்திருக்கோவில் தவிர மற்றுமொரு கோவில் இங்கே இருக்கிறது. அது தான் ஆதி மூல ஸ்தானம் என்று கூறுகிறார்கள். அங்கு மூன்று சிவலிங்க வடிவச் சுயம்புத் திருமேனிகள் இருக்கின்றன. வள்ளி தெய்வயானை சமேதராக சுப்பிரமணியர் அருள் பாலிப்பதாக ஐதீகம். இங்கு தான் முதலில் பூசை நடைபெறுகிறது.

தற்சமயம் இத்திருக்கோவிலுக்கு மலைமேல் வாகனங்கள் நிறுத்தும் திடலிலிருந்து அழகிய, அகலமான படி வரிசையுடன் கூடிய பெரிய ராஜ கோபுரத் திருப்பணி நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இத்திருப்பணிக்கு நிதி வழங்க விரும்பும் அடியார்கள் திருக்கோவில் இணை ஆணையரை அணுகலாம். தொலைபேசி எண். (0422) 422490.

இதெல்லாம் சரி! இப்படி எங்கோ மலைமேல் 800 ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றியது எனச் சொல்லப் பெறும் இந்தத் திருக்கோவிலை மக்கள் மத்தியில் தோன்றச் செய்து அவர்களை அக்கோவிலை நோக்கி

வெள்ளமென நாளும் ஈர்த்தவர் யார்? அவர் ஒரு ஆச்சாரியார் அல்லர், சுவாமிகள் அல்லர், அருளாளருமல்லர்! அப்படியானால்? அவரும் நம்மைப் போன்ற ஒரு முருகனடியார் தான். மிகவும் எளியவராயிருந்த அவருக்கு மருதமலையாண்டவரே மிகுந்த நல்வாழ்வு தந்ததாகத் தான் வாழ்ந்த நாள் முழுதும் நம்பிக்கையோடு இருந்தவர். இருந்தவர் என்றால் சும்மா இருந்துவிடவில்லை. உடல் வளம், திரைப்படம் ஆகிய துறைகளில் மட்டுமல்லாது முருகன் திருப்பணியிலும் தம்மை முழுமையாக அர்ப்பணித்துக் கொண்ட பெருமகனார்.

“திருச்செந்தூரின் கடலோரத்தில் செந்தில்நாதன் அரசாங்கம்”,

“வருவாண்டி தருவாண்டி பழநி மலையாண்டி”,

“குன்றத்திலே குமரனுக்குக் கொண்டாட்டம்”

முதலிய முருகன் பற்றிய பல திரை இசைப் பாடல்களையும், திரைப்படங்களையும் தமிழ் கூறும் உலகமெங்கும் பரவச் செய்த பக்தர். கவியரசர் கண்ணதாசன் அவர்களை,

“மருதமலை மாமணியே முருகையா,

தேவரின் குலம்காக்கும் வேலையா!”

என்ற திரை இசைப் பாடலையும்,

“எங்கெங்கே முருகனுக்கோர் இடமுண்டோ அங்கங்கே

பங்காகத் தேவருக்கோர் பாகமுண்டு கண்டோமே!

இறைவனுக்குப் பங்காளி எத்தனைபேர் இருந்தாலும்

முருகனுக்குப் பங்காளி முதலுறவு தேவர்பிரான்!”

என்ற வாழ்த்துப் பாடலையும் எழுத வைத்தவர்.

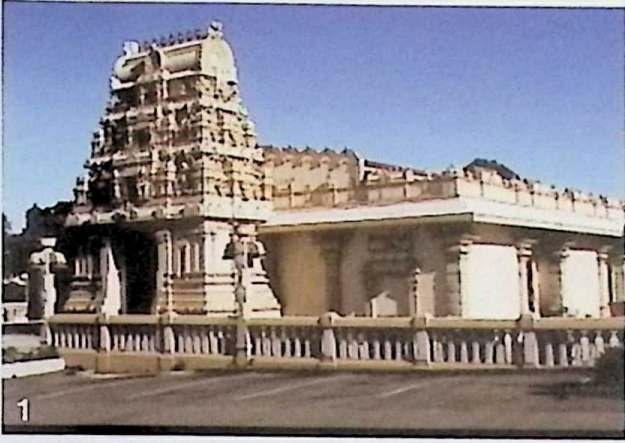
இப்படி மருதப்பருக்கு திருத்தொண்டாற்றிய அந்த அமரர் சாண்டோ M.M.A சின்னப்ப தேவரை முருக வழிபாட்டின் வளர்ச்சிக்கு பங்களிப்புச் செய்தவர்களின் வரிசையிலே சேர்த்து இங்கு கட்டாயம் நினைவு கூரல் வேண்டும்.

என்னைப் பொருத்த வரையில் நீண்ட பல ஆண்டுகளாக இயன்ற போதெல்லாம் சென்று, வழிபாடு செய்து, பலன் பெற்று வரும் திருமுருகத் தலங்களில் மருதமலையும் ஒன்று என்பதை இங்கே உங்களுடன் மகிழ்வோடு பகிர்ந்து கொள்கிறேன்.

சேக்கிழாரின் பெரிய புராணத்திற்கு மிக விரிவான விளக்கவுரை எழுதி வழங்கி மாபெரும் தொண்டாற்றிய சிவக்கவிமணி C.K.சுப்பிரமணிய முதலியார், வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள், சிரவணபுரம் கந்தசாமி சுவாமிகள் முதலிய பெருமக்கள் இத்தலம் பற்றிய உயிர்வருக்க மாலையும், அந்தாதிகளும், யமகங்களும், சந்தப் பதிகங்களும் பாடி உள்ளார்கள்.

இலங்கைத் தமிழர்களின் பங்களிப்பு

இலங்கைத் தமிழர்களும் தீவிர முருகன் அடியார்கள். இலங்கையிலும், அவர்கள் வாழும் ஏனைய உலக நாடுகளிலும் பல முருகன் திருக்கோவில் திருப்பணிகள் செய்து, தினசரி வழிபாடுகளையும், திருவிழாக்களையும் மிகச் சிறப்பாக நடத்தி வருகிறார்கள்.

1. சிட்னி திருமுருகன் திருக்கோவில், ஆஸ்திரேலியா
2. மேரிலாண்ட் திருக்கோவில், அமெரிக்கா
3. லண்டன் முருகன் கோவில்
4. மொரீஷியஸ் முருகன் கோவில்
5. ஜெர்மனியில் முருகன் கோவில்

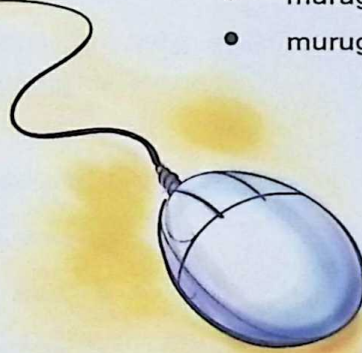
முருகன் பாடல்களைத் தொகுத்து வழங்கும் தொண்டு

இலங்கையில் உள்ள தட்சிணத்தார் வேளாளர் மகமை பரிபாலன சொசைட்டி லிமிட்டெட் என்ற நிறுவனத்தார் முருகன் பாடல்கள் அத்தனையையும் முறையாகத் தொகுத்து, ஒவ்வொரு தொகுதியையும் 350லிருந்து 400 பக்கங்களுக்குள் அடக்கி, ஆறு அழகிய திண்மையான தொகுதிகளாக வெளியிட்டு முருகன் அடியார்களுக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கும் ஒரு மாபெருந் தொண்டு ஆற்றி உள்ளனர்.

திருப்புகழில் கண்ட திருத்தலங்களுக்கெல்லாம் நேரில் சென்று முருகன் தொடர்பான பல தகவல்களைச் சேகரித்து தல வாரியாக அவ்வவற்றிற்குரிய சில திருப்புகழ் பாடலுடன் தொகுத்து “அருணகிரிநாதர் அடிச்சுவட்டில்” என்ற அரியதொரு நூலில் பேராசிரியர் R.இராமசேஷனும் வலையப்பேட்டை R.கிருஷ்ணனும் வழங்கி உள்ளார்கள்.

www.kaumaram.com என்ற இணைய தளத்தில் பெரும்பாலான முருகன் பாடல்களும் முருகன் பற்றிய கட்டுரைகளும் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் உள்ளன. திருப்புகழ் பாடல்களுக்கு திரு கோபால சுந்தரம் அவர்கள் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் உரை வழங்கி உள்ளார்கள். நிறையப் பாடல்கள் ஒலி வடிவத்திலும் அந்தத் தளத்தில் உள்ளன. இதுவும் திருமுருகன் வழிபாட்டு வளர்ச்சிக்கு மிகப் பெரிய தொண்டாகும். இந்தத் தளம் தவிர, முருகன் சிறப்பினைப் பரப்பிடும் ஏனைய சில இணைய தளங்கள் :

- murugan.org
- chendurmurugan.com
- lordmurugan.com
- katargama.org
- ratnagiri.com
- palani.com
- tiruchendur.org
- pongi.org
- murugantemple.org
- muruganarul.blogspot.com

1.4 திருமுருக வழிபாட்டில் நகரத்தார் பங்களிப்பு

கி.மு.மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே தனித்துவமிக்க ஒரு இனமாக வாழ்ந்து வருபவர்கள் நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்கள்.

பூர்விகம்

இதுவரை தெரிந்துள்ள வரலாற்றுப்படி ஆந்திராவிற்கு அருகில் இருந்ததாகச் சொல்லப் பெறும் நாக நாட்டிலிருந்து, தாங்கள் தொன்று தொட்டு வணங்கி வந்த மரகத விநாயகருடன் தொண்டை நாட்டிலுள்ள காஞ்சீபுரம் சென்று, பிறகு அங்கிருந்து சோழநாட்டிலுள்ள காவிரிப்பூம்பட்டினம் வந்து, மன்னர்களுக்குப் பின்னவர் என்று சோழ மன்னர்களுக்கு முடி சூடும் பெருமையும், தமக்கென சிங்கக்கொடி வைத்துக்கொள்ளும் உரிமையும், தாங்கள் வாழும் மாளிகைகளில் தங்கக் கலசங்கள் அமைத்துக் கொள்ள அனுமதியும் பெற்றுப் பெருமதிப்போடு வாழ்ந்தனர்.

இப்போதைய இருக்கையும் நிலையும்

பின்னர், அங்கிருந்தும் நீங்கிப் பாண்டிநாடு அடைந்து அங்கே சவுந்தரபாண்டியன் அளித்த, வங்காளவிரி குடாக்கடலுக்கு மேற்கும், பிரான்மலைக்குக் கிழக்கும், வைகையாற்றுக்கு வடக்கும், வெள்ளாற்றிற்குத் தெற்கும் ஆகிய நிலப் பகுதியில் இப்பொழுது வாழ்ந்து வருகிறார்கள். முத்தான செட்டிநாட்டுப் பழம்பெரும் கவிஞர் பாடுவார் முத்தப்ப செட்டியாரின் வெண்பா ஒன்று இந்த எல்லைகளைக் குறிப்பிடுகிறது.

வெள்ளாறது வடக்கா, மேற்குப் பிரான்மலையாம்,
தென்னார்புனல் வைகை தெற்காம், - ஒள்ளியநீர்
எட்டிக்கடல் கிழக்காம் இஃதன்றோ நாட்டு அரண்சேர்
செட்டிநாட்டு எல்லையெனச் செப்பு

தொன்மைப் பழமையும் அண்மைப் புதுமையும் கொண்டது அவர்களது பண்பாடு. சைவமும் தமிழும் தழைத்தினிதோங்க என்றும் பாடுபடுவார்கள். ஆழ்ந்த ஆன்மிக உணர்வும், சமய நல்லிணக்கப் பொறையும், சமுதாய நலப்பணிகளில் ஈடுபாடும் மிக்கவர்கள்.

பொருளிட்டலைக் தொழிலாகக் கொண்ட இந்த தன வைசியர்கள் தங்கள் இனக் கட்டுப்பாடுகளுக்குள் நெடுங்காலமாக நின்று, செட்டாக, அதாவது இருக்கின்ற வசதிக்கு ஏற்ப, வாழ்ந்து அதிலும் சேமித்து சமய, சமுதாய வளர்ச்சிக்குத் தயங்காது உதவ முன்வருபவர்கள். நகரத்தாரின் இந்த இயல்பினை மிக அழகாகத் தொகுத்து வழங்குகிறார், குருபாத தாசர் என்ற முருகனடியார், தனது குமரேச சதகத்தில்!

கொண்டபடி போலும்விலை பேசிலாபம் சிறிது
 கூடிவர நயம் உரைப்பார்
 கொள்ளும் ஒரு முதலுக்கு மோசம்வராதபடி
 குறுகவே செலவு செய்வார்
 வண்டப் புரட்டர்தாம் முறிதந்து, பொன் அடகு
 வைக்கினும் கடன் ஈந்திடார்
 மருவு நாணயமுளோர் கேட்டனுப்புகிலும் அவர்
 வார்த்தையிலெலாம் கொடுப்பார்
 கண்டெழுது பற்றுவர வினில்மயிர் பிளந்தே
 கணக்கில் அணுவாகிலும் விடார்
 காசு வீணில்செலவிடார் உசித மானதிற்
 கன திரவியங்கள் விடுவார்
 மண்டலத்து ஊடுகன வர்த்தகம் செய்கின்ற
 வணிகர்க்கு முறைமை இவைகாண்!
 மயிலேறி விளையாடு குகனே புல்வயல் நீடு
 மலைமேவு குமரேசனே!

- குமரேச சகதம், பாடல் 4

[முறி - சொத்து பற்றிய ஆவணங்கள்]

ஆன்மிகத் தொண்டு

தமிழகத்திலும், கிழக்கு ஆசிய நாடுகளிலும் உள்ள திருக்கோவில்களில் பல,

- இவர்கள் புதிதாகக் கட்டிய திருப்பணிகளையும்
- நலிந்துபோனவற்றைப் புதுப்பித்த திருப்பணிகளையும்
- அத்திருக்கோவில்களுக்கு அருகிலேயே அபிஷேகத்திற்கான பால் கொடுப்பதற்குப் பசு மடங்களையும்
- நீராட்டல் செய்யத் தீர்த்தம் எடுப்பதற்குத் திருக்குளங்களும்
- அர்ச்சனை, அலங்காரத்திற்கு மலர் கொடுப்பதற்கு நந்தவனங்களையும்
- பெருமான் திருநாமம் சொல்லவும், புகழ் பாடவும் வல்ல அர்ச்சகர்களையும், ஒதுவாமுர்த்திகளையும் உருவாக்க வேத, தேவாரப் பாடசாலைகளையும்
- தரிசனத்திற்கு வருவோர் தங்குவதற்கான விடுதிகளையும்
- அடியார்களுக்கு அமுதூட்ட அன்னதான மடங்களையும்

- திருக்கோவிலுறை தெய்வத் திருமேனிகளுக்கு வெள்ளி, தங்க அங்கிகளும்
- திருவுலா வருவதற்குத் தங்கம், வெள்ளியால் ஆன பஞ்சலோகத் திருமேனிகளும்
- அவ்வவற்றிற்கு உரிய மர, வெள்ளி, தங்க வாகனங்களையும்
- தங்க, வெள்ளி, மரத் தேர்களையும், சகடங்களையும், சப்பரங்களையும்
- தெய்வத் திருமேனிகளின் திருமுடி முதல் திருவடி வரை அவற்றின் அழகிற்கு அழகு சேர்க்க, நவரத்தினங்கள் இழைத்த பல்வேறு ஆபரண, அணிகலன்களையும், ஆயுதங்களையும்
- திருக்கோவில்களில் நடைபெறும் தினசரி பல கால பூசைகளுக்கான ஏற்பாடுகளையும்
- திருக்கோவில்களில் திருவிழாக்களில் மண்டகப்படி நடத்தி உற்சவ தெய்வத் திருமேனிகளைத் திருஉலா வரச் செய்தலையும்
- திருக்கோவில் குடமுழுக்கு விழாக்களையும்

பற்றிக் கதை, கதையாகச் சொல்லும். இந்தத் திருப்பணிகளும், நற்செயல்களும் தொடர்ந்து நிரந்தரமாக நடைபெற அதற்குத் தேவையான வைப்புநிதி களையோ சொத்துக்களையோ ஆங்காங்கே தோற்றுவித்தல் நகரத்தாருக்கே உரித்தான தனிச் சிறப்பு.

இந்த விபரங்களை உள்ளடக்கி, நகரத்தார் குலக் கவியரசர் கண்ணதாசன் அவர்கள் பாடியுள்ள ஒரு திருப் பாடல்.

திருப்பணியால் சிறப்புப் பெற்றோம்

எண்ணத் தொலையாத எத்தனையோ கோவில்களை(க்)
கண்ணில் இருத்திக் கலையோடு காத்துவந்தோம்;
காசி நகரத்துக் கடவுளரைப் பேச வைத்தால்
காவிரிப்பூம் பட்டினத்தார் கலையுணர்ச்சி தோன்றவரும்;
மாசற்ற பொன்னும், மணிவயிரம், ரத்தினமும்
தூசென்று எண்ணித் தூக்கிக் கொடுத்துவந்தோம்;
பண்டைத் தமிழ்மரபைப் பண்போடு காத்துவந்தோம்;
அண்டை நிலங்களில்நம் ஆண்டவனை ஊன்றிவைத்தோம்;
காசிவிசா லாட்சி, கவின் மதுரை னாட்சி
கட்டியுள்ள ஆடைகளும், கழுத்திலுள்ள பொன்னகையும்,
சுற்றியுள்ள மண்டபமும், தூக்கிவரும் வாகனமும்,
முற்றும் அழியாத மொட்டைக்கோ புரத்தழகும்,
அண்ணா மலையில் அமர்ந்திருக்கும் பேரழகும்,
ஆக்கிக் கொடுத்தவர்கள், அமர்ந்திருந்து காத்தவர்கள்
நாட்டுக்கோட்டை வளர்த்த நகரத்தார் அல்லேமோ!

- கவியரசர் கண்ணதாசன், நன்றி : நகரத்தார் கலைக்களஞ்சியம்

சேக்கிழார் வழி நகரத்தார் தொண்டு

நிறைவாக, நகரத்தாரது ஆன்மிகத் தொண்டுகளில் உள்ள இரண்டு மிகச் சிறப்பான அம்சங்களை இங்கு நினைவுபடுத்தி அதன் முக்கியத்துவத்தையும் இங்கு அடிக்கோடிட்டுக் காட்ட வேண்டும்.

- நகரவிடுதிகளிலும் ஏனைய குடமுழுக்கு விழா மண்டபங்களிலும் அடியார்களுக்கு அன்னதானமிடல். அதுவும் முதலில் அவர்களுக்கு அமுது படைத்து அவர்கள் அமுதுண்ணலைக் கண்டு மகிழ்ந்து அப்புறம் நகரத்தார் உணவு உண்ண அமர்தல்
- பல திருத்தலங்களில் ஆண்டுதோறும் திருவிழாக்களில் குறிப்பிட்ட நாளன்று நடைபெறும் மண்டகப்படியைத் தாங்களே ஏற்று சுவாமிக்கு அபிஷேக, அலங்கார, ஆராதனைகள் செய்து திருவீதி உலாவோ தெப்ப உற்சவமோ நடத்துதல். மற்றும் திருக்கோவில் குடமுழுக்கு விழாக்களை முன்னின்று நடத்துதல்.

இந்த இரண்டு செயல்களுக்கும் என்ன அத்தனை முக்கியம்? விடைக்கு சேக்கிழார் பெருமானிடம் செல்வோம்.

*மண்ணினில் பிறந்தார் பெறும் பயன் மதிசூடும்
அண்ணலார் அடியார் தமை அமுது செய்வித்தல்
கண்ணினால் அவர் நல்விழாப் பொலிவு கண்டு ஆர்தல்
உண்மையாம் எனில் உலகர் முன் வருக என உரைப்பார்*

- சே.பெ.பு. - தி.ச.நா.பு - 1087/2985

[“முன்வினைக்கு ஈடாகிய பிறவிபெற்று இம்மண்ணுலகத்தில் பிறந்த மக்கள் மீண்டும் இங்கு வந்து பிறக்காமல் இருக்க இப்பிறவியில் வினைக் கழிவுக்கு ஏற்றவகையில் சிவ புண்ணியங்களைச் செய்தல் வேண்டும். அதற்கு உறுதியாக நலம் பயக்கும் செயல்கள் இரண்டு. முதலாவது இறைவனது அடியார்களுக்கு அமுதூட்டி மகிழ்தல். இரண்டாவது இறைவனது திருவிழாநாட்களில் அவன் அலங்கார அணிகலன்களோடு பொலிவுடன் விளங்கும் காட்சியைக் கண்ணாரக் கண்டு மகிழ்தல். இவை இரண்டும் உண்மைப்பொருட்கள். எனவே இவற்றைக்காண நீ உலகோர் முன் வருக” என எலும்புருவில் இருந்த பூம்பாவையை அழைக்கிறார் சம்பந்தர்]

இந்த இரண்டு உண்மைப் பொருட்களையும் நெடுங்காலமாகப் புரிந்து கொண்டு அவற்றைச் செவ்வனே செய்து வருபவர்கள் நகரத்தார் பெருமக்கள். அதிலும் இரண்டாவது செயலாகிய இறைவனின் விழா மங்கலங்களைக் காணுதலே பெரும் பயன் தரும் என்கிறார் சேக்கிழார். நகரத்தாரோ அந்த விழா மங்கலங்களை ஆண்டுதோறும் தங்கள் மண்டகப்படிகளாக ஏற்று நடத்தி, சுவாமியினைத் திருஉலா வரச் செய்து பல லட்சக் கணக்கான மக்கள் கண்டுகளிக்கக் காரணமாகவே இருக்கிறார்கள் என்றால் இவர்கள் பெறக்கூடிய பயன் மேலும் அதிகம் தானே? வளர்க அவர்கள் தொண்டு!

சமூகத் தொண்டு

சமூகம் சார்ந்த பல நற்பணிகளையும் நகரத்தார் செய்துள்ளனர். கல்விக்கு ராஜா சர் அண்ணாமலை செட்டியார் அவர்கள் செட்டிநாட்டுப் பகுதி அல்லாத சிதம்பரத்திலும், டாக்டர் பார்-அட்-லா அழகப்ப செட்டியார் அவர்கள் காரைக்குடியிலும், கலைத்தந்தை தியாகராசச் செட்டியார் அவர்கள் மதுரையிலும் நிறுவிய பல்கலைக்கழகங்களும், கல்லூரிகளும் மற்றும் கடந்த நூற்றாண்டில் நிறுவப்பெற்ற பல

நூற்றுக்கணக்கான கல்லூரிகளும், மேல்நிலைப்பள்ளிகளும் கல்வி வளர்ச்சிக்கு இவர்கள் செய்து வரும் தொண்டிற்குச் சான்று கூறும். இலவசமாக மருத்துவமும், பிரசவமும் பார்க்கும் சிறிய, பெரிய மருத்துவ மனைகளையும் தோற்றுவித்துள்ளார்கள். கல்விக்கும், திருமணத்திற்கும், மருத்துவத்திற்கும், இறுதிச்சடங்குகளுக்கும், மற்றும் சமுதாயம் தழுவிய ஏனைய நலப்பணிகளுக்கும் உதவ நகரத்தார் நூற்றுக்கணக்கான அறக்கட்டளைகளை நிறுவியுள்ளார்கள்.

தவிரவும், தாங்கள் வாழும் ஊர்களில், சிவன், விநாயகர், சுப்பிரமணியர், பெருமாள் கோவில்களும், ஊருணிகள், பூங்காக்கள், வாசகசாலைகள், நூலகங்கள், உடற்பயிற்சி நிலையங்கள், முதியோர் இல்லங்கள் முதலியவற்றையும் நிறுவி நடத்தி வருகிறார்கள்.

இதுமட்டுமல்ல, இன்று உலகத்திலுள்ள பல நாடுகளிலும் இவர்களது சந்ததியார் வாழ்கின்றனர். அங்கும் தங்கள் இனத்திற்கே உரித்தான வகையில் நற்பணிகள் பல ஆற்றி வருகின்றனர்.

இத்தனையும் செய்யும் இனத்தின் மக்கள் தொகை தான் எவ்வளவு? நல்ல கேள்வி! இந்தியாவிலும் ஏனைய உலக நாடுகளிலும் வாழ்பவர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை சுமார் 1,25,000 தான்! அப்படியானால் இத்தனை சிறியதொரு இனம் பல நூற்றாண்டுகளாகப் மிகப்பெரிய அளவில் ஆன்மிக, சமய, சமுதாயத் தொண்டுகள் செய்து வந்தாலும் அவை அனைத்தும் வெளி உலகத்திற்கு இன்றுவரை அத்தனை தெரியாமல் இருப்பதன் காரணம் என்ன? அந்த இனத்திற்கே உரிய அடக்கமும், பணிவும் தான்! கவியரசர் கண்ணதாசன் வார்த்தைகளில் சொல்வதானால்,

*ஆனாலும் நம்மவர்கள் அடக்கத்தால் இன்று வரை
தாமாகத் தம்மைத் தலைதூக்கிக் கொண்டதில்லை!*

இவ்வளவு நற்பணிகளும் செய்ய நகரத்தார்களுக்குப் பொருள் எங்கிருந்து கிடைக்கிறது?

பரம்பரைத் தொழில் வாணிபம்

நகரத்தார்களது பரம்பரைத் தொழில் வாணிபம் செய்தலே. வெற்றிகரமாக வாணிபம் செய்வதற்கு அடிப்படையாக எட்டு குணங்கள் தேவை என நம் முன்னோர் கூறியுள்ளனர். அவையாவன

- தனிமை ஆற்றல் (suffering separation)
- முனிவிலன் ஆதல் (avoiding anger)
- இடனறிந்து ஒழுகல் (adapting to people and customs in different countries)
- பொழுதொடு புணர்தல் (keeping pace with changing times)
- உறுவது தெரிதல் (foresight)
- இறுவது அஞ்சாமை (undaunted in crisis)
- ஈட்டல் (accumulation of earnings)
- பகுத்தல் (sharing with the needy and giving to noble causes)

இந்த எட்டு அருங்குணங்களும் இறையருளால் நகரத்தார்களுக்கு பரம்பரை வழிவந்து அவர்கள் இரத்தத்திலேயே ஊடுருவியிருக்கும் சொத்துக்களாகும்! எனவே இவர்கள் தங்களிடமுள்ள முதல் (capital) எத்தனை சிறிதாக இருந்தாலும் வழிவழிவந்த இந்த எட்டுக் குணங்களையுமே பெரும் முதலாகக் கொண்டு வாணிபம் செய்து வெற்றி கண்டனர்.

நம் தாய்த்திருநாட்டில் கடந்த நூற்றாண்டில் நகரத்தார்கள் வணிகம், உற்பத்தி, பதிப்பகம், கட்டுமானம், மருத்துவம், தமிழ், தமிழிசை, கலை, திரைப்படம், சேவை முதலிய பல துறைகளில் தங்களது தடங்களது பெருமளவு பதிவு செய்துள்ளனர்.

இருப்பினும் தங்கள் இனத்திற்கே உரிய தொழில் முனையும் துறையிலிருந்து இக்கால இளைஞர்கள் சற்று மரபு மாறிச் செல்கிறார்களோ என்ற ஆதங்கம் எழத்தான் செய்கிறது. தகவல் தொழில் நுட்பத் துறையின் தொடக்க காலக் கணிசமான சம்பளங்கள் அவர்களை வெகுவாக ஈர்த்து கொண்டிருக்கின்றன. வணிகம் சார்ந்த இனம் நாளடைவில் பணி சார்ந்த இனமாக மாறிவிடுமோ எனப் பலரும் ஐயுறுகிறார்கள். தகவல் தொழில் நுட்பத் துறைக்குள் நுழைவதில் தவறில்லை. ஐந்திலிருந்து பத்தாண்டுகளுக்குள் பணியிலிருந்து விலகித் தானே ஒரு இன்ஃபோசிஸ் (Infosys) மூர்த்தியாகவோ, விப்ரோ (Wipro) அஜித் ப்ரேம்ஜியாகவோ, எச்.ஸி.எல் (HCL) ஷிவ் நாடாராகவோ ஆக வேண்டும் என்ற உந்துதலோடு சிறு அளவிலேனும் அதே தகவல் தொழில் நுட்பத் துறையிலேயே சொந்தமாகத் தொழில் தொடங்கி, நடத்தி, வெற்றி காண வேண்டும்.

இத்துறையையும் அதில் வெற்றிகண்டவர்களையும் குறிப்பிடுவது இக்கால இளைஞர்களுக்குப் பளீரென முதலில் தெரிந்து, ஈர்ப்பது இந்தக்காட்சி தான் என்பதாலே தவிர அத்துறையில் மட்டும் தான் இனி எதிர்காலம் இருக்கிறது எனத் தயவு செய்து யாரும் எண்ணிவிடவேண்டாம்! ஏனைய பல துறைகளிலும் நல்ல வாய்ப்புக்கள் நிறையவே உண்டு. எனவே அந்தத்துறைகளுக்குள் பணிக்கென நுழையும் இளைஞர்களும் அந்தந்தத் துறைகளில் வெற்றி கண்டவர்களை முன் மாதிரிகளாகக் கொண்டு அவற்றிலேயே சொந்தமாகத் தொழில் முனைய வேண்டும் என்பதுதான் நம் நோக்கம்.

ஆக, எந்தத் துறையில் முயன்றாலும் வெற்றி நிச்சயம்! ஏனென்றால் தொழில் முனைவது (entrepreneurship) நகரத்தார் இரத்தத்திலேயே நுண்ணிய அணுவாக அமைந்துள்ளது!

கடல் கடந்த வாணிபம்

நெடுங்காலமாக வங்காள விரிகுடாக் கடலின் ஓரத்திலேயே வாழ்ந்தவர்களாகையால் தமிழ் மூதாட்டி ஓளவை, கொன்றைவேந்தனில் கூறியுள்ள “திரை கடலோடியும் திரவியம் தேடு” (39) என்ற அறிவுரைப்படி நகரத்தார்கள் கடல் கடந்து சென்று வாணிபம் செய்தனர். அக்காலத்தில் கப்பல் என்பது கட்டுமரங்களால் ஆனது தான்! கடலின் சீற்றங்களுக்கும், காற்றின் திசை மாற்றங்களுக்கும் உட்பட்டுச் செல்லும் மரக்கலங்கள் அவை. இப் பாய்மரக் கப்பல்களில் ஏறி இலங்கை, பர்மா, மலேசியா, இந்தோ-சைனா முதலிய பிறமொழிகள் பேசும் கிழக்காசிய நாடுகளுக்குத் துணிவோடு சென்று வாணிபம் நடத்தி வந்தனர்.

கண்ணகியின் தந்தை மாநாய்கன், கோவலன் தந்தை மாசாத்துவான், மணிமேகலையில் வரும் ஆதிரை கணவன் சாதுவன், காரைக்கால் அம்மையாரின் கணவர் பரமதத்தன் முதலியோர் இப்படிக் கடல் வாணிபம் செய்தவர்களே என்று சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெரியபுராணம் போன்ற நூல்களில் இருந்து அறிகிறோம். பின்னர், பட்டினத்தாரும் இந்த வரிசையில் சேர்க்கப்பெற்றார்.

தாங்கள் சென்ற நாடுகளில் உள்ளவர்களின் மொழிகளைக் கற்றுக் கொண்டு, அவர்கள் விவசாயமும், தொழில்களும் செய்யக் கடனாக நியாய வட்டிக்குப் பொருள் கொடுத்தனர். மற்றும் அவர்கள் வேண்டும் பொருட்களையும், இரத்தினங்களையும் தமிழகத்திலிருந்து கொண்டு சென்று அங்கு அவற்றைச் சிறிது லாபத்தோடு விற்பர். இதைத்தான் செட்டிநாட்டுத் தமிழில் “கொண்டு விற்பல்” என்பர். விற்று முதல் செய்த அந்தப் பொருளால் அந்தந்த நாடுகளில் உற்பத்தியாகும் பொருட்களை வாங்கி வந்து தமிழகத்தில்

விற்று அதிலும் சிறிது லாபம் ஈட்டுவர். இப்படி ஏற்றுமதி இறக்குமதி எனத் தொடங்கியது பின்னர் அந்தந்த நாடுகளில் நெல், தேயிலை, காபி, ரப்பர் தோட்டங்களில் பெருமளவு முதலீடு செய்து அவற்றைச் செவ்வனே ஆளுமை செய்தும் வந்தனர்.

இங்கு சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானைப் பற்றிக் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் பாடிய பட்டினப்பாலை என்னும் நூலில், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாழ்ந்த வணிகரின் நடுநிலையான வாணிக முறையினைக் கூறும் சில வரிகளை நினைவு கூரல் பொருத்தமாகும்:

நெடுநுகத்துப் பகல் போல,
நடுவு நின்ற நல் நெஞ்சினோர்
வடு அஞ்சி, வாய் மொழிந்து,
தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடி,
கொள்வதூஉம் மிகை கொளாது,
கொடுப்பதூஉம் குறை கொடாது
பல் பண்டம் பசுர்ந்து வீசும்....

- வரிகள் 201-211

[துலாக்கோலின் ஆணி போல நடுநிலையில் நிற்கும் நல் மனம் படைத்தோர் பழி அஞ்சி, இனியன சொல்லி, தம்முடையவற்றையும் பிறருடையவற்றையும் சமமாகக் கருதி, தாங்கள் கொள்ளும் பொருளும் மிகுதியாகக் கொள்ளாமல், (நியாய விலை) கொடுக்கும் பொருளும் (எந்த விதத்தாலும், அதாவது அளவாலும், தரத்தாலும்) குறைவாகக் கொடுக்காது, பல பண்டங்களிலும் வாணிகம் நடத்தினார்கள்]

பண்டை நகரத்தார் படிப்பு

இப்படித் தொழிலுக்கான தோற்றுவாய்களை இயற்றி, அவை மூலம் பொருள் ஈட்டி, ஈட்டியதைக் காத்து, காத்ததில் ஒரு பங்கினை அறப்பணிகளுக்கும், தக்கார்க்கும் உதவி, வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த அக்கால நகரத்தார் படித்ததெல்லாம் தமிழும், ஆத்திசூடி,கொன்றைவேந்தன், நல்வழி, மூதுரை, உலகநீதி முதலியவையும் சைவம் சார்ந்த பாராயண நூல்களும் தான்! இவை தவிர இன்னுமொன்று உண்டு!

வட்டிக் கணக்குப் பார்த்து, வணிக, வீட்டுக் கணக்குகளைச் சரியாகப் பற்று வரவு முறையில் (double entry book-keeping system), தினமும் ரொக்கச் சிட்டை (cash book) எழுதி, இருப்புக் கட்டி (net balance), திட்டம் பார்த்து (verification of cash balance), குறிப்பு (day book) எழுதி, குறிப்பு நகல் (copy) எடுத்து, பேரேடு பதிந்து (ledger posting) ஐந்தொகை (trial balance) எடுத்து முதலாளிக்கு அனுப்பி, லாப நஷ்டக் கணக்கு (profit & loss account) முடித்து, நிறைவாகச் சொத்துப் பத்து (assets & liabilities - balance sheet) எவ்வளவு "தேறும்" என்பதை ஆண்டு நிறைவில் கண்டறிய வேண்டுமே! அதற்கு அக்காலத்தில் கால்குலேட்டர்களும், கம்ப்யூட்டர்களும் இருக்கவில்லையே! ஆனால் நகரத்தார்கள் மிக நுண்ணிய பின்னங்களைக் (minute fractions) கூடக் கூட்டிக் கழித்துப் பெருக்கி வகுக்கும் கணக்கிற்கு பின்னப் பெருக்கல் வாய்ப்பாடு (fraction multiplication tables) கற்றும், மனக்கணக்கில் வல்லமை பெற்றும் இருந்தார்கள்.

நகரத்தார் தமது சொந்தக் கணக்குகளில் மட்டுமல்லாது, தாங்கள் தொழில் செய்யும் அயல்நாட்டில், மாறுபடக்கூடிய பொருளாதார நிலையினைக் காட்டும் குறியீடுகளிலும் மிகக் கவனமாக இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். உதாரணமாக அக்காலத்தில் மலையாவிலிருந்து அவர்கள் குடும்பத்திற்கு

எழுதும் கடிதங்கள் உள்ளிட்ட எல்லாக் கடிதங்களிலும் “ஸ்ரீ தண்டாயுதபாணி சுவாமி துணை” என்று நிறைவு செய்வதற்கு முன்பாக இரண்டு குறியீடுகளின் அன்றைய விலை நிலவரத்தை எழுதுவது வழக்கமாக இருந்திருக்கிறது.

- அந்நாட்டின் முக்கிய விளை பொருளான ரப்பரின் விலை - பீக்கோல் என்ற அளவையில்
- அந்நியச் செலாவணிச் சந்தையில் அந்நாட்டின் நாணயமான ரிங்கியின் விலை

இங்கே கவியரசர் கண்ணதாசனின் பொன்னான வரிகள் சிலவற்றை நினைவுகூரல் பொருத்தமாகும்!

செல்வம் சேர்க்கத் திறனொன்று வேண்டும்
சேர்த்த பொருளைச் செம்மையாய்க் காக்க
நல்லதோர் அறிவும் நளினமும் வேண்டும்
காத்தபின் நல்ல காரிய மாற்ற
பக்குவம் வேண்டும்; பயனுள்ள வழியில்
செலவழிக்கவும் திறன்மிக வேண்டும்!

இப்படிச் சேர்த்துக் காத்து ஆக்க வழியில் செலவு செய்கின்ற அரிய திறத்தினையும் நகரத்தார் பெருமக்கள் நிறையவே பெற்றிருந்தார்கள்.

செட்டி கப்பலுக்குச் செந்தூரான் துணை

பொதுவாக நகரத்தார்கள் இறை நம்பிக்கை மிக்கவர்கள். கடலோரத்தில் வாழ்ந்து பாய்மரக் கப்பல்களில் கடல் கடந்து வாணிபம் செய்வதற்குச் செல்லும் நகரத்தார்கள் தங்கள் சைவ மரபுப்படி அன்னை பார்வதி உடனாய சிவனை வணங்கி, தத்தம் குல தெய்வத்தை வணங்கி, குடும்ப முன்னோர்களை வணங்கி, பணம் முடிந்து வைத்து, வீட்டில் உள்ளவரிடம் சொல்லிக் கொண்டு புறப்படுவர்.

அப்படிச் செல்லும்பொழுது, “கடல் கடந்து செல்லும் எங்களைக் காக்க வேண்டும்” என்று குறிப்பாக ஒரு தெய்வத்திடம் வேண்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவர்கள் சிந்தித்திருப்பார்கள் போலும்!

அந்தத் தெய்வம் கடல் கடந்து வெற்றி வாகை சூடித் திரும்பிக் கடற்கரையிலேயே வீற்றிருக்கும் காக்கும் தெய்வமாக இருந்தால் நலம் என எண்ணியிருக்க வேண்டும். இந்தத் தேடலில் அவர்களுக்கு உடனே தெரிந்த தெய்வம் - கடல் கடந்து, வீரமகேந்திரபுரம் சென்று, சூராத்ரி அசுரர்களை அழித்து, வெற்றிவாகை சூடித் தேவர்களைக் காத்துத் திருச்செந்தூர் திருத்தலத்தில் வீற்றிருக்கும் செந்திலாண்டவராகத் தான் இருந்திருக்க வேண்டும். இதன் விளைவு பல நகரத்தார்கள் “தொலை”க்கு, அதாவது கடல் கடந்து, அயல்நாடு செல்லும்பொழுது திருச்செந்தூர் சென்று செந்திலாண்டவரை வழிபாடு செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். இதன் வழி வந்தது தான் “செட்டி கப்பலுக்குச் செந்தூரான் துணை” என்ற பழமொழி போலும்.

உள்நாட்டு வாணிபம்

பாண்டிய நாட்டிற்கு நகரத்தார் குடிபெயர்ந்து வந்தபின்னர் உள்நாட்டு வாணிபமும் செய்யத் தொடங்கினர் என்று பூங்கொன்றை நாட்டு வேலங்குடிக் கல்வெட்டிலிருந்து தெரியவருகிறது.

நகரத்தார் நிர்ணயம் செய்த சாதிமுறை நியாயங்களுள், தொழில் துறை சார்ந்துள்ளவை.

- இரத்தினம், சுவர்ணம் (தங்கம்), பலசரக்கு முதலிய பொருள்களை வாங்கி விற்கல்
- வாய்மை தவறாத மேலோர்களிடத்தில் பணம் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்கிறது
- தரும (நியாயமான) வட்டி வாங்குகிறது
- வெற்றிலை போன்ற அழகல் சரக்குகள், குதிரை வியாபாரங்கள் செய்யக்கூடாது
- ஜீவ வதையான வியாபாரங்கள் செய்யக்கூடாது
- திருட்டு வியாபாரம் செய்யக்கூடாது

இத்தகைய நெறிமுறைகள் வாணிபத் துறைக்கு மட்டுமல்ல. ஆன்மிகத் துறைக்கும் இந்தச் சாதி நெறி முறைகள் உண்டு. நகரத்தார் உலகத்தின் எப்பகுதியில் இருந்தாலும் ஆங்காங்கே உள்ள திருக்கோவில்களில் நகரத்தார் சார்பாக நடைபெறும் விழாக்களுக்கான தொடக்க கால சங்கற்பத்தில் நகரத்தார் அனைவருக்கும் பொதுவாக வைத்துள்ள அநுராதா எனப்பெறும் அநுஷ நட்சத்திரத்தைத் தான் சொல்லி சங்கற்பம் செய்வார்கள். சங்கற்பத்தின் பூர்வாங்கம் சொல்லியபின் இந்த சமூகத்தின் தொழில், அரசு உரிமைகள் முதலியவற்றைச் சேர்த்து,

....அஸ்யாம் சுபதிதௌ

சிவகோத்ரோத்பவஸ்ய அநுராதா நட்சத்திரே

விருச்சிக ராசௌ ஜாதஸ்ய

ரத்ன, மணிமகுட, தனவைஸ்ய,

ஏழகப் பெருந்திருவான நாட்டுக்கோட்டை

நகரத்தார் நாமதேயஸ்ய

அஸ்மாகம் சககுடும்பானாம் ஷேம ஸ்தைர்ய வீர்ய விஜய

ஆயுராரோக்ய ஐஸ்வர்யா அபி வ்ருத்யர்த்தம்....

.....

என்று தான் சங்கல்பம் நடைபெறும்.

இப்படி ஒரு சமூகத்திற்கே ஒரு நட்சத்திரம் என வைத்து அதைத் தொடர்ந்து இன்றும் நடைமுறைப்படுத்தி வருவது ஒரு வியத்தகு செயல்தானே!

சரி! இந்த அநுராதா என்ற அநுஷ நட்சத்திரம் எப்படி நகரத்தாரிடம் ஒட்டிக் கொண்டது? பொதுவாக ஒருவர் பிறந்த நாளையும், நேரத்தையும் வைத்தே அவருக்கான நட்சத்திரம் கணிக்கப் பெறும். இது தெரியாதவர்களுக்கு அவரது பெயரின் முதலெழுத்தை வைத்து நட்சத்திரத்தைக் கணிப்பார்கள். இதை நாம நட்சத்திரக் கணிப்பு என்பர். இந்த நாம நட்சத்திரப் பட்டியலை பஞ்சாங்கங்களில் தருகிறார்கள். அதில் சமூகத்தின் பெயரான நகரத்தாரின் முதல் எழுத்து "ந". பஞ்சாங்கத்தில் "ந-நி-நு-நே" ஆகிய எழுத்துக்களுக்கு உரிய நட்சத்திரம் அநுராதா எனப்பெறும் அநுஷ நட்சத்திரம் என்று பார்க்கிறோம். இதுதான் நகரத்தாரோடு அநுராதா நட்சத்திரம் ஒட்டிக் கொண்ட வரலாறு என்பர்.

இங்கே நம்மைப் பொருத்தவரையில் மற்றொரு பார்வை! அநுஷ நட்சத்திரத்திற்கு உரிய ராசி விருச்சிகம். அந்த ராசி வீட்டிற்கு உரியவர் செவ்வாய். செவ்வாய்க்கு அதிபதி முருகன். எனவே முருகனைத் தமது முதன்மைக் குலதெய்வமாக வழிபடும் நகரத்தார் அவனோடு தொடர்புள்ள அநுஷ நட்சத்திரத்தையே தமது குல நட்சத்திரமாகக் கொண்டிருப்பாரோ?

இனி நாம் மீண்டும் மேற்கண்ட வாணிப நெறி முறைகளுக்கு வருவோம்.

அந்த நெறிமுறைகளின் அடிப்படையில், கவியரசர் கண்ணதாசன் சொன்னது போல்,

கையில் உள்ளதோ கடுகளவு எனினும்
மனத்தில் உள்ளது மலை அளவாகத்
தன்னம்பிக்கையால் தலைநிமிர்ந்து,

வாணிபம் செய்துவரும் பொழுது பழனிக்கு உப்புக் கடகங்கள் எடுத்துச் சென்று உப்பு மாறி (விறறு) வந்ததாகச் சில ஆவணங்கள் கூறுகின்றன.

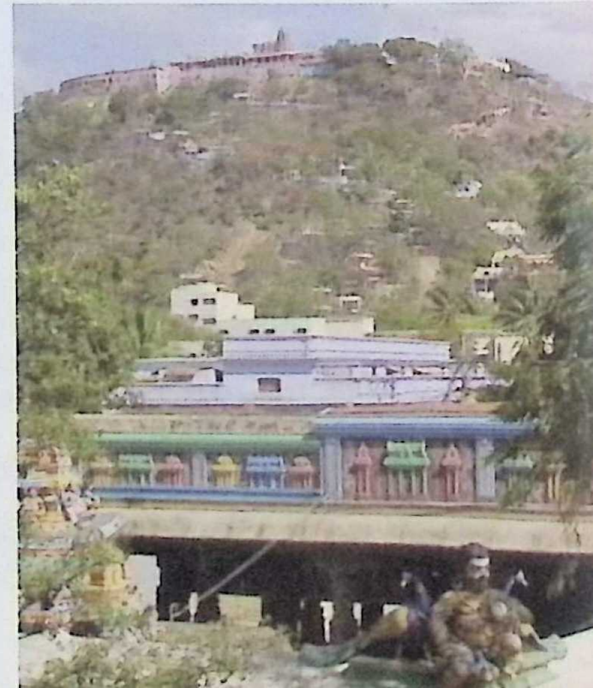
பழனித் தண்டாயுதபாணியுடன் தொடர்பும் பாதயாத்திரையும்

நெற்குப்பையிலிருந்து பழனிக்கு கி.பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் உப்பு விற்க நடந்து வந்த குப்பாபிச்சஞ்செட்டி குமரப்பன் தெய்வநாயக பண்டாரத்தார் வீட்டில் கடகத்தினை இறக்கி வைத்து, உப்பு மாறி, வணிகத்தில் கிடைத்த லாபத்தில் அரைக்கால் பங்கினை அதாவது எட்டில் ஒரு பங்கினை (1/8) "மகமை" அதாவது அறக்கொடைக்காக என்று எடுத்து, "சோறு வடித்துப் போட்டு"த் துவங்கப் பெற்ற தர்மம் பழனிப் பதிவாழ் தண்டாயுதபாணியின் திருவருளால் இன்று நகரத்தார் நகர விடுதிகள் பலவற்றிலும் திருக்கோவில் குடமுழுக்கு போன்ற பெரு விழாக்களிலும், பாத யாத்திரைகளிலும் நகரத்தார் வழங்கும் அன்னதானமாகப் பரிணமித்திருக்கிறது.

அன்று அந்தக் குமரப்ப செட்டியாரும் கடகம் தூக்கியவர்களுமாகச் சேர்ந்து மூவராகத் தொடங்கிய பழனிப் பாத யாத்திரை, முப்பது பேரானது. பின்னர் முந்நூறு என்றாகி, மூவாயிரமாகப் பெருகி, இன்று பல்லாயிரக்கணக்கானவர்கள் காலணிகள்கூட இல்லாது ஆண்டுதோறும் தைப்பூச விழா சமயத்தில் ஆர்வத்துடன், ஆன்மிக உணர்வு மேலிட, "அரோஹரா" என்ற ஒரே குரலோடு நடந்தும் ஓடியும் ஆடியும் சென்று வருகின்றனர். குமரப்ப செட்டியார் விபூதிப் பையுடன் நடந்தார். பின்னர் முருகனுக்கே உரித்தான காவடி சேர்ந்தது. அவனது மறுஉருவான வேல் அதற்குப்பின் சேர்ந்தது. அப்புறம் கண்டனூர் குட்டையன் செட்டியார் மேல் முருகன் "அருள்" வர அவர் அருளாடியாராக மாறினார். அடியார்களது குடும்பம் சார்ந்த

திருவாவினன்குடித் திருக்கோவில் ▼

▼ பழநி மலை

கேள்விகளுக்கு விடைகளையும் குறை தீர்க்கும் வழிகளையும் காட்டித் தரலானார். அவர் இரத்தின வேல் ஒன்றை விபூதிப் பையில் வைத்து, பையை ஒரு பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டிப் பத்திரமாகக் கூட்டு வண்டியில் முருகன் தந்த அருளோடு கொண்டு வருவார்.

அடுத்து பழநியில் அன்னதான மடத்திற்கான கல் திருப்பணி நடந்தது. இந்தப் பணி காரைக்குடி வயிரவன் செட்டியாரிடம் ஒப்படைக்க பெற்றிருந்தது. வாணம் தோண்டுவதில் தடையேற்பட்டபொழுது முருகனே மேற்படி வயிரவன் செட்டியாரிடம் தடைக்கான காரணத்தையும் அதை நீக்குவதற்கான வழியினையும் சொன்னதாகப் பட்டயம் கூறுகிறது. இப்படி முருகனின் நேரடி அங்கீகாரம் பெற்ற காரைக்குடி வயிரவன் செட்டியாருக்கு மூன்றாவது மரியாதை அளிப்பதாக ஏழு ஊர் நகரத்தார் சாசனம் கூறுகிறது.

1. பாத யாத்திரை பக்தர்கள் காலைப் பலகாரத்திற்கு வரிசையாக வருதல்
2. பலகாரம் பரிமாறப் பெறுகிறது
3. சாம்பார் அபிஷேகம் பெற்ற செட்டிநாட்டு இட்டலி
4. கழுவித் துடைத்த பலகாரத்தட்டுகளின் அடுக்குகள்
5. வேனில் வந்து காத்திருக்கும் பலகார அண்டாக்கள்

இன்றும் இந்த மூன்று நகரத்தார் குடும்ப வழிவழி வந்தவர்களில் மூத்தவர்கள் அந்த மரியாதைகளைப் பெறுகிறார்கள். அருளாடியார் எடுத்து வரும் இரத்தினவேல் 160 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தேவகோட்டை நயினப்ப செட்டியார் குடும்பத்தாரால் அளிக்கப் பெற்றது.

இப்போது தைப்பூசப் பழனிப் பாத யாத்திரையில் நடப்பவர்கள் பல்லாயிரவர். அதில் நகரத்தார் அல்லாத பலரும் உள்ளனர். நெற்குப்பை, கண்டனூர், காரைக்குடி, தேவகோட்டை, பள்ளத்தூர், மேலைச்சிவல்புரி, குழிபிரை முதலிய ஊர்களில் இருந்து நூற்றுக் கணக்கான காவடிகள் வருகின்றன. கடுமையான பல நாள் விரதத்தினையும் கட்டுப்பாடுகளையும் ஏற்றுக் காவடி எடுத்துவருகிறார்கள்.

வழிநடைப் பயணம்

இந்தப் பயணத்தில் அடியார்களுக்குச் சிரமம் தோற்றாது இருப்பதற்காகப் பல வழிநடைப் பாடல் புத்தகங்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றிலுள்ள பாடல்களை எல்லோரும் சேர்ந்து பாடும் பொழுது அங்கு தெய்வீகம் பொலிவதை உணரலாம். மாதிரிக்கு இரண்டு பாடல்கள்.

ஆலயம் நாடி வருகின்றோம்

ஆடிப்பாடி ஓடிவாரோம் அரஹர முருகா - உன்
ஆலயத்தை நாடிவாரோம் ஜெய ஜெய முருகா!

அன்னை தந்த வேலேடுத்து
அழகு மயில் மீதமர்ந்து
வையகத்தை வாழ வைக்கும்
வடிவழகே உன்னைக் காண -

ஆடிப்பாடி

வேல் எடுத்த கையனே
வினைகள் தீர்க்கும் வெய்யனே
காலமெலாம் துணை இருக்கும்
கந்தா உன்னைத் தேடித்தேடி -

ஆடிப்பாடி

காவடியைச் சுமந்து வாரோம்
கால்நடையாய் சேர்ந்து வாரோம்
கருணை உள்ளம் கொண்டவனே
காக்க வேண்டும் என்குலமே -

ஆடிப்பாடி

- "அருளிச்செய்த மணி" நேமத்தான்பட்டி சுப்பையா, நன்றி : பாலமுருகன் பாமாலை

வருவாய் இது சமயம்

சின்னவிழிக் கடையோரம் சிந்துகின்ற கண்ணீரை
உன்னழகுக் கைகளினால் ஒதுக்கிவிட்டுச் சேர்ந்திருந்தால்
மன்னவனே, உன்றன் வடிவழகா வாடிவிடும்?
வண்ணமயில் முருகா, நீ வருவாய் இது சமயம்!

செந்தூர்ப் பதிவளரும் சேவற்கொடி முருகா
சந்ததமும் நானிங்கு தவிப்பதுவும் சம்மதமோ?

முந்திவினை தீர்க்கவரும் முத்தமிழின் வித்தகனே
வந்தவினை தீர்ப்பதற்கு வருவாய் இது சமயம்!

- புலவர் இராம.இராமநாதன், நன்றி : பாலமுருகன் பாமாலை

வழிநெடுக அந்தந்த நேரத்திற்கு ஏற்ப இளநீர், ரொட்டி, மிட்டாய், மோர் / தண்ணீர்ப் பைகள் உணவுப் பொட்டலங்கள், உட்கார வைத்துச் சாப்பாடு என நல்மனம் படைத்த பல நகரத்தார் பெருமக்கள் ஆங்காங்கே வழங்கி வருகிறார்கள். இதற்கென வேண்டுதல்கள் செய்து கொண்ட பலர் குழந்தை வேலன் சந்நிதி என்ற இடத்தில் ரொட்டி மிட்டாய்ப் பைகளைக் கொண்டு வந்து குவிக்கிறார்கள். இத்தனை இருந்தும் இடையில் தொடர்ந்து நடக்க இயலாதவரை அருளாடியாரிடம் அழைத்துச் சென்று விபூதி வாங்கிக் கொடுப்பார்கள். அதிலிருந்து எந்தவிதக் களைப்பும் இன்றி அவர் நடக்கத் தொடங்கி விடுவார்!

இதைக் குறிப்பிடும் ஒரு பாடல்

கண்டனூரு சாமியிடம் விபூதி பெற்றேன் என்
கவலைகளைத் தீர்த்திடவே வழியும் கண்டேன்
காவடியைத் தோளிலேந்திப் பழநி சென்றேன் நம்ம
கந்தனவன் பேரருளால் வளமும் பெற்றேன்

- “அருளிச்செய்தி” சுப்பையா, நன்றி : பாலமுருகன் பாமாலை

வழியில் ஊஞ்சல் வழிபாடு

இந்தப் பாத யாத்திரையின் போது நடைபெறும் வழிபாடுகளில் பலர் பக்தியோடு காத்திருந்து, விரும்பிப் பார்ப்பது செம்மடைப்பட்டி என்ற ஊரில் நடைபெறும் ஊஞ்சல் வழிபாடு. இங்கு இதற்கென கொண்டுவரப்பெறும் வெள்ளி ஊஞ்சலில் பவித்திரமான இரத்தின வேலிருக்கும் விபூதிப் பையினை வைத்து அதற்கு பின் பெரியதொரு வேலினை அலங்கரித்து வைத்து, அடியார் அனைவரும் கூடி இருந்து ஒரே குரலில் ஊஞ்சலின் அசைவோடு இணையும் இசையோடு ஊஞ்சலை ஆட்டி வழிபடுவார்கள். தெய்வீகம் அத்தருணத்தில் அங்கு பொங்கி வழிவதை உணரலாம். அந்தக் காட்சியினைக் காணப் பிரமன் நமக்கு “நாலாயிரம் கண்கள் படைத்திலனே!” என்று ஆதங்கப் படவேண்டி வரும்! இதோ அந்தப் பாடலிலிருந்து சில பகுதிகள்.

ஆடுக ஊஞ்சல் ஆடுகவே!

அய்யா முருகா ஆடுகவே!

ஆடுக ஊஞ்சல் ஆடுகவே!

அய்யா முருகா, ஆடுகவே!

(ஆடுக)

ஆடகப் பொன்னால் ஊஞ்சலிட்டு,

அதற்கு வயிரக் கயிறுமிட்டு,

கூடிடும் அடியார் ஆட்டிடவே

குமரா, ஊஞ்சல் ஆடுகவே!

(ஆடுக)

பாடுகள் குறைந்தே மாந்தரெலாம்

பண்பாய் வாழ்ந்து உயர்ந்திடவே,

வாடிடும் பயிர்கள் வளம் பெறவே,

ஆடுக ஊஞ்சல் ஆடுகவே!

(ஆடுக)

சீரடி வணங்கிட வந்துள்ளோம்

செல்வா, அருளைத் தந்திடுவாய்!

ஆரீருள் விலகி ஒளிபெறவே

ஆடுக ஊஞ்சல் ஆடுகவே!

(ஆடுக)

- கவிஞர் மெய்யப்பன், நன்றி : பாலமுருகன் பாமாலை

பழநிப் பாத யாத்திரை நிறைவு

இந்தப் பாத யாத்திரை தொடங்கி வழி நெடுகப் பல இடங்களில் வேலுக்கு அபிஷேகமும், காவடிக்கும் வேலுக்கும் பூசையும், பானக பூசையும் அன்னதானமும் நடத்தி, பழநி அடைந்து, அடிவாரத்தில் காவடி செலுத்தி, மலையேறி, பழநியாண்டவரைத் தரிசித்து, மீண்டும் நடந்து வீடு திரும்ப புறப்படும் ஊரைப் பொருத்து சுமார் பத்து முதல் பதினெட்டு நாட்களாகும். திரும்பும்பொழுது வாகனங்களில் வந்துவிட்டால் நடக்கும் நாட்கள் குறைந்துவிடும்.

இப்படிப் பாத யாத்திரை செல்பவர்களில் பலர் பல்லாண்டுகளாகச் சென்று வருபவர்கள் என்பதும் பழநியாண்டவர் அவர்தம் வேண்டுகளை நிறைவேற்றித் தருகிறார் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்தப் பாத யாத்திரையின் நல்விளைவுகள்:

- கூட்டு வழிபாட்டிற்குப் புதியவர்களாய் இருப்பவர்களுக்கு ஒரு நல் தொடக்கம்
- நகரத்தார் - நகரத்தார் அல்லாதவர், உயர்வு - தாழ்வு, பணக்காரர் - ஏழை, ஆண் - பெண், சிறுவர் - முதியவர் என்ற பேதங்கள் எதுவும் இல்லாது, இறைவன் திருமுன் எல்லோரும் ஒன்றே என்ற ஒன்றுகை உணர்வைத் தோற்றுவிக்கிறது
- குழுக்கள், குழுக்களாக இரவும் பகலும் நடந்து வருபவர்களுக்கு உள்ளே இருக்கும் ஒரே அடிநாதமும் சிந்தனையும் - பழநியாண்டவர் திருவடி தரிசனம் தான். எனவே மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்த இப்பாதயாத்திரை மிக்க உதவியாக இருக்கிறது.

- பலதரப்பட்டவரிடம் தோன்றும் ஒரு புரிந்துணர்வு அவர்களது பின்னாளைய வாழ்க்கைக்கு மிகவும் உதவியாக இருக்கும்
- பல புதிய நல் நட்புகள் ஏற்பட வாய்ப்புக்கள் உண்டு
- இறை வழிபாட்டில் தொடக்கநிலையில் இருப்பவர்கள் உடனடியாகப் பல படிகள் ஏற ஒரு உந்துதலாக இருக்கும்
- இப்படி நடந்துவரும் அடியார்களை வழியில் நின்று பார்ப்பவர்களும் முருக வழிபாட்டிற்கு ஈர்க்கப்படுவார்கள் .
- திருச்செந்தூர், வைத்தீஸ்வரன்கோவில் - செல்வமுத்துக்குமாரசுவாமி, திருத்தணி, சிறுவாபுரி, இரத்தினகிரி, வடபழனி, திருவொற்றியூர் முதலிய முருகன் திருத்தலங்களுக்கு நகரத்தார் பாத யாத்திரைகள் தொடங்கப் பழநிப் பாத யாத்திரையே வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளது.

பழனிப் பாத யாத்திரை பற்றிய இந்தக் குறிப்பினை இங்கு கவியரசர் கண்ணதாசனின் மிகப் பொருத்தமான பாடல் ஒன்றுடன் நிறைவு செய்வோம்.

அப்பன் பழனி அப்பனடா

அப்பன் பழனி அப்பனடா அவன்
அரும் பெரும் திரவியக் கப்பலடா
அற்புதம் காட்டும் தலைவனடா - அவன்
அன்புக்கு பணிசெய்யும் இறைவனடா!

காண்போம் நாம் அவன் படைவீடு - தம்பி
கால்வலி மறந்து நடைபோடு
கண்டால் நமக்கில்லை ஒருகேடு - நீ
காவடி எடுத்து நடமாடு!

வணிகனின் குலத்துக்குத்தாயாவான் - அவர்
வளவினில் ஓடிடும் சேயாவான்
கவிஞர்கள் பாட்டுக்கு வாயாவான் - எங்கு
கடும்பகை கண்டாலும் தீயாவான்

ஆண்டிக்குக் பாரடி சாத்துப்படி - நாம்
ஆடிடப் பழனியில் தீர்த்தமடி
வேண்டிடும் வரம்தரும் தீபமடி - இதில்
வேதனையே இலை லாபமடி!

பழனிக்குப் போவதில் சுகம் அதிகம் - அவன்
பார்வையில் நிற்பதில் குணம் அதிகம்
விழுந்து வணங்கினால் வயததிகம் - அந்த
வீரன் தருவான் பணமதிகம்

[வளவு - செட்டிநாட்டு வீடுகளின் நடுவில் உள்ள நீண்ட சதுரத் திறந்த வெளி முற்றமும் அதைச் சுற்றி நான்கு புறங்களிலும் உள்ள பத்திகள் எனப்பெறும் பகுதி; சேய் - குழந்தை]

செட்டிமக்கள் இந்தப் பூமியிலே பல
தெய்வத்துக்கு அளித்தது கோடியம்மா
கட்டிய கோவில்கள் ஆயிரமே - அதில்
கந்தனின் கோவில்கள் யாவையுமே!

முருகப்பன் இல்லாத ஊருமில்லை ஒரு
முத்தையன் இல்லாத வீடுமில்லை
பழனியப்பன் இன்றி வம்சமில்லை - எங்கள்
பரம்பரைக்கு அவனின்றி அம்சமில்லை!

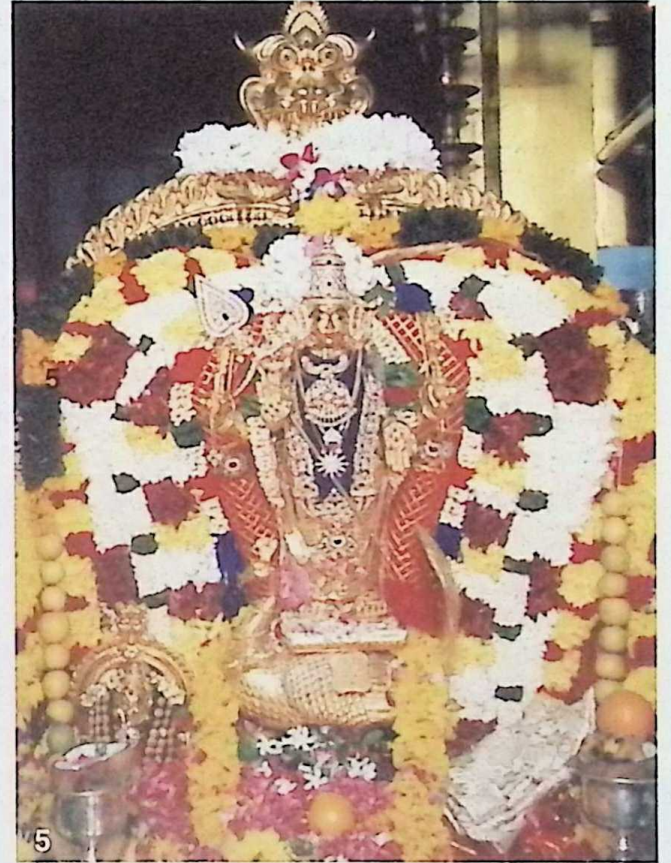
கால்நடைப் பயணத்தில் ஓடிவந்தோம் - உன்
கருணைக்குத் தானுனைத் தேடிவந்தோம்
வேலெமைக் காக்கட்டும் வேலவனே! உன்
விழிஎமை காக்கட்டும் நாயகனே!

- கவியரசர் கண்ணதாசன், நன்றி : பாலமுருகன் பாமாலை

அலைகடலுக்கு அப்பாலும் முருக வழிபாடு

பழநியோடு இப்படி உப்புமாறித் தொடங்கி, அங்கே நகரத்தார் இராக்கால மடம் தோன்றி, பாதயாத்திரையாகப் பரவி, பழநி மலை அடிவாரத்தில் உள்ள மூன்றாவது படை வீடான திருவாவினன்குடியில் குழந்தை வேலன் சுவாமி அருள்பாலிக்கும் திருக்கோவிலைப் புதுப்பித்துக் கட்டி இராஜகோபுரமும் எழுப்பிவித்து பல குடமுழுக்கு விழாக்களும் நடத்தி, நகரத்தாருக்கும் பழனியாண்டவருக்கும் இடையேயான தொடர்பு இறுகிக்கொண்டே வந்தது. அது மட்டுமல்ல! அந்தத் தொடர்பு அலைகடலையும் தாண்டி அப்பால் சென்றதை இனிப் பார்ப்போம்.

பெற்றோரை, மனைவியை, பிள்ளைகளை ஊரிலே விட்டுத் தனியாகப் பாய்மரக் கப்பலேறி, அலை கடலுக்கு அப்பால் சென்று புதியதொருநாட்டில், வேறானதொரு சூழ்நிலையில் சில ஆண்டுகள் தொடர்ந்து தங்கி, வாணிபம் செய்து பொருளிட்டப் புறப்பட்ட நகரத்தார் எப்போதும் தம் உடனிருந்து, தன் தாமரைத் திருவடி காட்டி அருள் தந்து, பொருள் தந்து காக்கும் தெய்வம் ஒன்றினைத் தங்கள் கூடவே கொண்டு வந்தார்கள். அந்தத் தெய்வம் எது? செட்டியார்கள் கெட்டிக்காரர்கள். தங்களது தனிமை நிலையினை ஒத்துத் தாய், தந்தையரை விட்டுத் தனியாக வந்து பழநி மலையில் தவக்கோலத்தோடு தண்டத்தை மட்டும் ஆயுதமாகக் கையில் தாங்கி தண்டாயுதபாணி என்ற திருநாமம் கொண்டவனையே தாங்கள் சென்ற ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் முதலில் எடுத்துச் சென்று ஆலயம் கட்டி ஆராதித்து வந்தனர். தாங்கள் தினமும் காலையிலும், மாலையிலும் சென்று வணங்கும் தெய்வம் இப்படித் கோவணாண்டியாகத் தனியே எதிரில் நின்று அருள் பாலிப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் வாணிபம் செய்யத் தனியே வந்தவர்களின் மனம் மற்றைய எண்ணங்களால் சலனமடையாது அல்லவா? அதனால் தான் முன்கூட்டியே மிகுந்த, கொண்டு விற்கப்போன நகரத்தார், அழகு பொலியும் வள்ளி தெய்வயானை உடனாய் ஆறுமுகப் பெருமானைத் தாய்நாட்டிலேயே விட்டு, பழநித் தண்டாயுதபாணியை அயல்நாட்டில் கொண்டு வைத்து விட்டனர்.

1. கிட்டங்கி மாடியில் தங்க முருகன் திருவிடு
2. விநாயகர் வணக்கம்
3. காவடி பூசை
4. காவடிப் பிள்ளைகள்
5. தங்கத் தண்டாயுதபாணி திருவிதி
உலாவிற்குத் தயார்
6. காவடி ஆடி வாரோம்!

தண்டாயுதபாணி கோவில்களே எங்கும் தோன்றியதற்கு மற்றுமொரு காரணமும் உண்டு என்று சொல்கிறார்கள். சிவன் கோவில் கட்டினால் ஆகமப்படி பூசை செய்ய வேண்டும். அதற்குப் படித்த அந்தணர்கள் வேண்டும். ஆனால் அக்காலத்தில் அந்தணர்கள் கடல் கடந்து செல்வதில்லை. எனவே பண்டாரத்தின் பூசையையே மகிழ்வோடு ஏற்றுக் கொள்ளும் தண்டாயுதபாணியையே நிறுவினார்கள் என்றும் சொல்வர்.

பிணங்கில் தண்டாயுதபாணி கோவில்

நகரத்தார் சென்ற இலங்கை, பர்மா, மலேசியா, இந்தோனேஷியா, இலண்டன், அமெரிக்கா முதலிய எல்லா அயல்நாடுகளிலும் உள்ள நகரங்களிலும் இதே நிலைதான் நிலவியது. அவற்றிலிருந்து இங்கு மாதிரிக்கு ஒரு மிகப் பழமையான தண்டாயுதபாணி கோவிலைப் பார்ப்போம். தென்கிழக்கு ஆசியாவிலேயே முதலில் தோன்றியது (இன்றைய) மலேஷியா நாட்டில், பிணங்கு நகரில் உள்ள தண்ணீர்மலையான் திருக்கோவில் என அழைக்கப்பெறும் அருள்மிகு தண்டாயுதபாணி கோவில் தானாம். 09.08.1850 லிருந்து, பிணங்கு வீதியில் 138 எண் கொண்ட “கிட்டங்கி” வீட்டின் மேல் மாடியில் தண்டாயுதபாணியின் தங்க உற்சவ மூர்த்தி ஒன்றினை நிறுவி வழிபட்டு வருகின்றனர். அது இப்பொழுது கோவில் வீடு என அழைக்கப் பெறுகிறது. பின்னர் வாட்டர் ஃபால் வீதியில், 5 ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் தண்ணீர்மலைத் தண்டாயுதபாணி ஆலயத் திருப்பணி நிறைவு செய்யப் பெற்று 12.12.1857 ல் குடமுழுக்கு விழாவும் நடைபெற்றதாம். அந்தத் திருக்கோவிலின் அமைப்பே தனித்துவம் மிக்கது. ஆலய மரபிலிருந்து விலகி, செட்டிநாட்டு வீடுகள் போல் வளவுகள் வைத்து, பர்மா தேக்குமரத்தாலும், “சீமை” ஓடுகளாலும் கட்டப் பெற்றுள்ளது. ஆனாலும் திருக்கோவில்களின் உட்புறத்தில் வழக்கமாக இருக்கும் கருவறை, அர்த்த மண்டபம், உட்பிரகாரம், வெளிப்பிரகாரம் போன்ற அனைத்து அம்சங்களும் இங்கும் உள்ளன. கருவறையில் அருள்மிகு தண்ணீர்மலை தண்டாயுதபாணி கையில் தண்டம் தாங்கி, நெடிதுயர்ந்து, நின்ற திருக்கோலத்தில் அருட்காட்சி தருகிறான். பிரதம அர்ச்சகர்கள் முருகனுக்கே வழி வழி ஆட்பட்ட பண்டாரங்கள் தான்!

இந்தத் திருக்கோவிலுக்கு அருகே ஒரு குன்று. அந்தக் குன்றின் மேலும் ஒரு குமரன். ஆகத் தண்ணீர் மலை அடிவாரக் கோவிலும், மலைக்கோவிலும் சேர்ந்து பழநியில் உள்ள அடிவாரக் கோவிலையும் (திருவாவின்ங்குடி) மலைக்கோயிலையும் தினமும் நினைவுபடுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளது, அந்தப் பழநித் தண்டாயுதபாணியின் திருவுள்ளப்படியே போலும்!

இந்தக் காட்சியினைக் கவியரசர் கண்ணதாசன் வரிகளில் சொல்வதானால்,

தீஞ்சுவைத்தேன் பூமலரும் தெளிவான பிணங்கு நகர்
திருக்கோவில் கொண்டபடி தேடியவன் வந்துவிட்டான்!
தென்னாட்டு தண்டபாணி மலையடியில் சிலையானான்!

விழாக்காலங்களில் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு “அன்னதானம்” இடத் தேவையான சமையல் அடுப்புக்கள், பாத்திரங்கள் அனைத்தும் திருக்கோவிலில் உள்ளன. அடுப்புப் பணி தவிர அன்னதானத்திற்கான ஏனைய பணிகள் அனைத்தையும் நகரத்தார் ஆண்களும் ஆச்சிமார்களுமே செய்வது வழக்கம். இப்பொழுது ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் உட்கார்ந்து சாப்பிடுவதற்கு ஏதுவாக ஒரு மாபெரும் மண்டபத்தில் மேசை நாற்காலி போட்டு உணவு பரிமாறப்பெறுகிறது. முருக வழிபாட்டில் அன்னதானம் ஒரு முக்கிய அம்சம் என்பதை பரம்பரை, பரம்பரையாக உணர்ந்து, ஆங்காங்கே அதற்கேற்ற வசதிகளை நகரத்தார் செய்து வருபவர்கள்!

- ▲ நவரத்தினங்களால், தங்க மாலைகளால், நறு மலர்களால் இழைக்கப்பெற்ற தண்டாயுதபாணி
- ◀ வெள்ளி ரதத்திற்குள் வீற்றிருக்கிறாள்
- ▼ ஆயிரக்கணக்கான அடியார் முன்னும் பின்னும் வரத் தேரின் திருவிதி உலா

பிணாங்கு தைப்பூசப் பெருவிழா

பிணாங்கில் இந்தக் தண்ணீர்மலைத் தண்டாயுதபாணி சுவாமிக்கு ஆண்டுதோறும் தை மாதம் பூச நட்சத்திரமும் பெள்ளாணி திதியும் கூடிய நன்னாளில் உலகப் பிரசித்தி பெற்ற தைப்பூசப் பெருவிழா வெகு விமரிசையாக ஐந்து நாட்களில் கொண்டாடப் பெறுகிறது. இதில் கலந்து கொண்டு தண்டாயுதபாணியின் திருவருள் பெற மலேஷியா முழுவதிலிருந்தும், இந்தியாவிலிருந்தும், ஏனைய உலக நாடுகளிலிருந்தும் பல்லாயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் வருகிறார்கள்.

“செட்டி பூசம்” என்றே அழைக்கப்பெறும் இந்த விழாவிற்கு ஒரு நாள் அரசாங்க விடுமுறை உண்டு என்றால் பார்த்துக்கொள்ளுங்களேன்! இதில் கலந்து கொள்பவர்களில் நகரத்தார்களின் எண்ணிக்கையைக் காட்டிலும் ஏனைய இந்தியர்கள், சீனப்பெருமக்கள், முருக வழிபாட்டிற்கு மாறியுள்ள மேலைநாட்டு மக்கள் ஆகியவர்களுடைய எண்ணிக்கையே அதிகமாகி வருகிறது என்கிறார்கள்.

பூசத்திற்கு முதல்நாள், பிணாங்கு வீதியில் உள்ள கோவில் வீட்டில், காலையில் விநாயகர் பூசையும், காவடிகள் கட்டிக் காவடிப் பூசையும் நடைபெறுகின்றன. அடுத்தநாள் அதிகாலை பொன்னாலும், வைரத்தாலும், ஏனைய நவரத்தினங்களாலும் இழைக்கப் பெற்ற ஆபரண அலங்காரத்துடனும், வேலுடனும், மணம் பரப்பும் மாலைகளுடனும் கோவில் வீட்டிலுள்ள தங்க உற்சவ மூர்த்தியான தண்டாயுதபாணியை மங்கள வாத்திய முழக்கத்துடன் முறைப்படி கட்டியம் கூறி எழுந்தருள் செய்து, மின் விளக்குகளால் ஒளிரும் 25 அடி உயரமுள்ள வெள்ளி ரதத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்வார்கள். மரபு மாறாது இன்றும் கம்பீரமான மாடுகள் பூட்டிய ரதம் தான்! இந்த வெள்ளித் தகடுகள் வேய்ந்த ரதம் தமிழ்நாட்டில் தயாராகிப் பிணாங்கு நகர் சேர்ந்து ஆண்டுகள் 116 ஆகி உள்ளதாம். ரதம் தாங்கி வரும் தண்டாயுதபாணியைப் போல் ரதமும் இன்றும் இளமைப் பொலிவோடு திகழ்கிறது! ரதத்தோடு பின்னே பலநாள் விரதமிருந்து, விழாவிற்குப் பல தொண்டுகள் புரிந்து, தண்டாயுதபாணியின் திருவருளை வேண்டி நிற்கும் “காவடிப் பிள்ளைகள்” பூசை செய்யப் பெற்ற, பவித்ரமான காவடிகளைத் தூக்கித் தோளில் வைத்துத் தன்னை மறந்து, மங்கல வாத்தியங்கள் முழக்கும் காவடிச் சிந்துகளுக்கு ஏற்ப அவர்கள் ஆடி வருவதைக் காணக் கண் கோடி வேண்டும்! “காவடிப் பிள்ளைகள்” என்றால் சிறுவர்கள் மட்டும் என்று நினைத்து விடாதீர்கள். காவடி தூக்கி ஆடிவரும் சிறுவர் முதல் பல முதியவர்கள் வரை அனைவரும் இதற்குள் அடக்கம்! அவர்களுக்குப் பின்னே பாத யாத்திரையாக நடந்து வருபவர்களின் எண்ணிக்கை பல்லாயிரம் என்று சொல்கிறார்கள். இப்படி ஆடி அசைந்துவரும் தண்டாயுதபாணியின் திரு உலாவைக் கண்டு மகிழ்ச் சாலைகளின் இருபுறமும் காத்திருப்பவர்கள் மேலும் பல்லாயிரம்!

சிதறும் பல்லாயிரம் தேங்காய்கள்

உடைபட்ட தேங்காய்கள் ▼

▼ உடனே அள்ளிச் செல்லும் புல்டோசர்கள்

இப்படிக் காத்திருப்பது மக்கள் மட்டுமல்ல. மலைக் குன்றுகள் எனக் குவிக்கப் பெற்றிருக்கும் தேங்காய்களும் கூட! அந்தக் குன்றுகளின் உச்சியில் வேலென நின்று, மணம் பரப்பும் ஊதுபத்திக்கட்டுக்கள்! தங்கள், தங்கள் வீடுகளுக்கும், கடைகளுக்கும் முன்பாகத் தேங்காய்க் குவியல்களுடன் நிற்பவர்களில் பலர் சீனப் பெருமக்கள் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. ரதம் அருகே வந்ததும் அவர்கள் குடும்பத்தினர் மட்டுமல்ல, அங்கே கூட நிற்பவர்களும் தேங்காய்களை எடுத்து தண்டாயுதபாணியின் அருளினை வேண்டி உடைப்பார்கள். இப்படி அடுத்தடுத்து இரண்டு மூன்று குவியல்கள் உடைக்கப்பெற்றதும் சாலையின் மேற்புறம் முழுவதையும், தேங்காய் மூடிகள் மூடிவிடும் அதிசயத்தை, பார்த்தால் தான் நம்ப முடியும்! அடுத்த வினாடியே சில சிறிய புல்டோசர்கள் (bull-dozers) திடீரென வந்து தேங்காய் மூடிகளை இருபுறமும் ஒதுக்கி முருகனின் திருத்தேர் தன் திரு உலாவினைத் தொடர வழி அமைத்துத் தரும். இப்படி ஆயிரமாயிரம் தேங்காய்களின் புனித இளநீரால் தூய்மைசெய்யப் பெற்ற சாலையில் தண்டாயுதபாணியின் ரதம் தன் பயணத்தைத் தொடரும்.

ரதத்தோடு நடந்து வரும் அடியார்களை “வருக, வருக!”, என வரவேற்று அவர்களுக்குப் பலவித பாணங்களைத் தரும் தண்ணீர் பந்தல்களும், மீகூன் (இடியாப்பம் போன்றது), கலவை சாதங்கள் முதலியன இலவசமாக வழங்கும் தற்காலிக உணவுக்கூடங்களும் வழி நெடுக உள்ளன.

இளநீர் கழுவிய சாலைகளில் ரதம், நகர் வலமாய் வந்து, இரவு தண்ணீர்மலை தண்டாயுதபாணி திருக்கோவிலை அடையும். உற்சவமூர்த்தியைக் கவனமாக இறக்கி, கட்டியம் கூறி, திருக்கோவிலின் உள்ளே கருவறையின் முன் வாசல் படியில், வலது புறமாக எழந்தருள்ச் செய்வார்கள். அப்பொழுது இரவு வெகு நேரமாகி விடும்.

அடுத்த நாள் அதிகாலையிலிருந்து பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் மூலவரையும், உற்சவரையும் வரிசையாக, அமைதியாக வந்து தரிசித்து அவர்கள் இருவரது திருவருளையும் பெற்றுத் திரும்புவர். நூற்றுக்கணக்கான வண்ண வண்ணக் காவடிகள் (நகரத்தார் அல்லாதவர்கள் கொண்டு வருபவை) பால்குடங்கள், கரும்புக்கட்டுகளில் குழந்தைகளைத் தாங்கிவரும் பட்டுச் சேலைத் தொட்டில்கள், தேங்காய் மூடிகளில் கற்பூர தீபங்கள் என எத்தனையோ முறையிலான வேண்டுதல் நிறைவுகள். இவற்றிற்கும் மேலானது ஒன்று. “முருகன் அடியார்களின் திருவடிகள் பதிந்த சுற்றுப் பிரகாரத் தடத்தில் என் மேனியைக் கிடத்தி உருள்வது என் பிறவிப் பயன்!” எனக் கருதி வெளிப் பிரகாரத்தில் அங்கப் பிரதக்ஷிண வேண்டுதலை நிறைவு செய்பவர்கள் பலர். மற்றொரு சாரார் பல நூறு தங்க, வெள்ளி ஆபரணங்களும், உபகரணங்களும் தண்டாயுதபாணிக்கு சமர்ப்பித்து அருள் வேண்டுவர். காலையிலிருந்து வந்த நூற்றுக்கணக்கான பால்குடங்களின் பாலோடு ஏனைய பொருட்களையும் சேர்த்து மூலவருக்கு ஒரு சிறப்பு அபிஷேகமும், அலங்காரமும், மஹாதீபாராதனையும் நடைபெறும்.

அதைத் தொடர்ந்து தண்டாயுதபாணியின் அருளாசிகள் கொண்ட விபூதியுடன் அர்ச்சகர் அன்ன சாலைக்கு வந்து அங்கு மலைபோல் குவிக்கப் பெற்றிருக்கும் வெண்ணிற அன்னத்தை, முழுமையாகத் திருநீறு பூசிக்கொண்டிருக்கும் முருகனாகவே கருதித் தீபாராதனை செய்து விபூதி இடுவார். அடுத்து சமையல் மண்டபத்தில் உள்ள சாம்பார் அண்டாக்களுக்கும் காய்கறி அண்டாக்களுக்கும் இதே போன்ற பூசை நிறைவு பெற்றதும் சாப்பாட்டு மண்டபத்தில் அமைதியோடு காத்திருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான மக்களை, உட்காரவைத்துப் பகல் உணவு (பூசைச் சாப்பாடு) வழங்கப் பெறும்.

விழா பூர்த்தி

மறுநாட் காலை “காவடிப்பிள்ளை”கள் கொண்டு வந்த காவடிகளுக்குப் பூசை செய்து அவற்றை எடுத்து, ஆடித் திருக்கோவிலை வலம் வந்து தண்டாயுதபாணி திருவடிகளில் காவடிகளைச் “செலுத்து”வர்.

1. தண்ணீர்மலையானுக்குப் பாலால் அபிஷேகம்
2. பல் பொருள் அபிஷேக நிறைவில் ராஜ அலங்காரம்
3. சாம்பார் அண்டாக்களுக்குத் தீபாராதனை
4. அன்னதானம் - இல்லை, பகல் விருந்து
5. விழாக் கண்டு நெகிழ்ந்து பேசும் சீனக் குடும்பத் தலைவர்

காவடிகளின் இருபுறமும் கட்டியிருக்கும் செம்புகளில் உள்ள சர்க்கரையுடன் ஏனைய பொருட்களையும் சேர்த்துப் பஞ்சாமிர்தம் கரைத்து வைப்பர். மீண்டும் தண்டாயுதபாணிக்கு ஒரு சிறப்புப் பஞ்சாமிர்த அபிஷேகம், அலங்காரம், தீபாராதனை! அதைத் தொடர்ந்து முதல் நாளைப் போலப் பூசைச் சாப்பாடு. மாலையில் தங்க உற்சவ மூர்த்தி திருக்கோவிலிலிருந்து வெள்ளி ரதத்திற்கு எழுந்தருளி மறுபடியும் தேங்காய் நீரால் தூய்மை செய்யப்பட்ட பிளாங்கு நகர் சாலைகளை வலம் வந்து கோவில் வீடு அடைந்து தண்டாயுதபாணி தன் வழக்கமான இருக்கையில் சேர்த்தி பெற்று விழா நிறைவு பெற அடுத்த நாள் காலை ஆகிவிடுமாம்.

விழா நடத்தும் நேர்த்தி

இந்த விழாவினைப் பொறுத்தவரையில் ஒன்றைக் கட்டாயம் குறிப்பிட வேண்டும். அதுதான் அந்த விழா நடைபெறும் அழகு! “அழகு” என்று ஒரே சொல்லில் அத்தனை விஷயங்களையும் அடக்கி விட முடியுமா? நிச்சயமாக முடியாது! விநாயகர் பொங்கலில் தொடங்கி ஐந்தாம் நாள் காலை மீண்டும் கோவில் வீட்டில் தங்க உற்சவ மூர்த்தியான தண்டாயுதபாணி அவரது இருக்கையில் சேர்க்கப் பெற்று விழா நிறைவு பெறும் வரை, இடையில் எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள், பூசைகள், திருஉலாக்கள் ஒவ்வொன்றும் எந்தவித அசம்பாவிதமும், ஆரவாரமும், பரபரப்பும் இல்லாது கடிகார ஒழுங்கு முறையுடன் அடுத்தடுத்து நடைபெறுகின்றன.

ஒவ்வொருநாளும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் கூட்டத்தின் போக்குவரவு, விலைமதிக்க முடியாத ஆபரணங்களுடன் தங்க உற்சவமூர்த்தி வெள்ளி ரதத்தில் சென்று வரும் பதினான்கு கிலோமீட்டர் திருஉலா, நூற்றுக்கணக்கான காவடிகள், பாற்குடங்கள் ஆகிய அனைத்திற்கும் தக்க பாதுகாப்புத் தரப் பெறுகிறது. உடைபெறும் தேங்காய் மூடிகளும், குளிர்பான, உணவுக் கழிவுப் பொருள்களும் உடனுக்குடன் அப்புறப் படுத்தப் பெற்றுச் சாலைகளும் திருக்கோவிலின் உட்புறமும், வெளிப்புறமும் எப்பொழுதும் தூய்மையாகத் திகழ்கின்றன. கோவிலில் பல்லாயிரவரின் தரிசனமும் “தள்ளு, முள்ளு” எதுவுமின்றி அமைதியாகச் சீராக நடைபெறுகிறது. இந்த அரிய முருகன் திருப்பணிக்கான பாராட்டுதல்களுக்கு உரியவர்கள் :

- ஆராவாரம் எதுவுமின்றி, அமைதியாகச் செயலாற்றும் பினாங்கு நாட்டுக்கோட்டை செட்டியார் திருக்கோவில் அறங்காவலர்களான:

டாக்டர் அ. நாராயணன் செட்டியார் அவர்கள், காரைக்குடி
டத்தோ நா. ராமனாதன் செட்டியார் அவர்கள், கண்டரமாணிக்கம்
திரு. AL. லெட்சுமணன் செட்டியார் அவர்கள், தேவகோட்டை
திரு. PR. சொக்கலிங்கம் செட்டியார் அவர்கள், காரைக்குடி

- விழாவினைத் திட்டமிடுவதிலிருந்து அதைச் செயல்படுத்தி நிறைவு செய்யும் வரை அவர்களோடு தோளோடு தோள் கொடுத்து உதவும் ஏனைய நகரத்தார் தொண்டர்கள், காவடிப் பிள்ளைகள்
- தயங்காது ஒத்துழைக்கும் மலேஷியா வாழ் நகரத்தார் அல்லாத ஏனைய இந்திய மக்கள்
- இவ்விழாவினைத் தங்கள் மத விழாவாகவே ஏற்று வழிபாடு செய்வதிலிருந்து அன்னதானம் வழங்குவது வரை அனைத்து நிலைகளிலும் உதவியும் ஒத்துழைப்பும் தரும் மலேஷியா வாழ் சீனப் பெருமக்கள்
- அனைத்திற்கும் மேலாக பினாங்கு மாநில முதல்வர் உள்ளிட்ட அரசு இயந்திரம்,

பாதுகாப்புப் படையினர், நகர் தூய்மைக் குழுவினர் முதலிய அனைவரும் இதைத் தங்களது அன்றாடப் பணியெனவோ, வெறும் கடமை எனவோ கருதாமல், தெய்வீகப் பணி ஆற்ற

இது தங்களுக்கு கிடைத்த ஒரு வாய்ப்பு எனக் கருதி அத்தனை ஈடுபாடோடும்,

கவனத்தோடும், முன்னெச்சரிக்கையுடனும், உடனடித் தீர்வுகள் கண்டும் பணி ஆற்றும் பாங்கு எங்கும் காணாத ஒன்று!

பல்வளமும் நிறைநலமும் பெற்று இத்திருக்கூட்டம் மங்களமாய்ப் பல்லாண்டு, பல்லாண்டு, பல கோடி நூறாண்டு வாழ்ந்திடத் தண்ணீர்மலைத் தண்டாயுதபாணி அருள்புரிவானாக!

அடியேன் ஒருமுறை இந்த விழாவினைக் நேரில் காணும் பேறு பெற்றிருந்ததோடு, இந்தக் குறிப்பில் உள்ள பல படங்களும், செய்திகளும் சேகரிக்க மேலும் உதவியது பிணங்கு நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் திருக்கோவில் அறக்கட்டளையினர் வெளியிட்டுள்ள ஒரு ஒளிப்பேழை (DVD) என்பதை இங்கு மிகுந்த நன்றி உணர்வோடு பதிவு செய்கிறேன்.

இந்தப் பிணங்கு தைப்பூச விழாவினைச் சற்று விரிவாகவே எழுதியுள்ளேன். அதற்கு காரணங்கள் சில.

- என்னை முருக வழிபாட்டிற்கு வெகுவாக ஈர்த்த சில நிகழ்வுகளில் இந்த விழாவும் ஒன்று.
- விழா நடைபெறும் விதம் நம் உள்ளத்தைத் தொட்டு, “இந்தத் தண்டாயுதபாணியை மீண்டும், மீண்டும் பார்!” என உசுப்பி விடுகிறது. அது ஒரு தனி அநுபவம்.
- இந்த விழாவினைப் பலரும் பிணங்கு சென்று, கண்டு, களித்து, இந்தச் சொல்லொணாத அநுபவத்தைப் பெற வேண்டும் என்பது என் நோக்கம்.

சிங்கப்பூர் டேங்க் ரோட்டில் உள்ள நகரத்தார் ஸ்ரீ தண்டாயுதபாணி திருக்கோவிலிலும் இதே போலக் காவடி எடுப்பு, வெள்ளி ரதத்தில் சுவாமி திருவிதி உலா, அபிஷேக, அலங்காரம், அன்னதானம் முதலிய அனைத்தும் அடங்கிய தைப்பூச விழாவினை அங்குள்ள நகரத்தார் பெருமக்கள் ஆண்டுதோறும் கொண்டாடி வருகிறார்கள்.

மலேஷியாவைவிட்டுப் புறப்படுமுன் அனைத்து நிகழ்வினையும் தொகுத்து வழங்குவது போன்ற, பேராசிரியர் மா.கண்ணப்பன் அவர்களின் அழகான பாடலையும் மற்றும் ஒரு முக்கியமான செய்தியையும் தெரிந்து கொள்வோம்.

பாடல்

துள்ளி விளையாடும் - சின்னப்
பிள்ளை முகம் மறந்து
வெள்ளி விளையாடும் - மலையா
சீமைநகர் அடைய
நாகப்பட்டினத்து - கடலில்
நங்கூரம் பாய்ச்சி நிற்கும்
செட்டிக்கப்பலுக்கு - துணையாம்
செந்தில் ஆண்டவனே
செந்தில் ஆண்டவனே - ஐயா
செந்தில் ஆண்டவனே

வந்த வினை தீர்க்கும் - எங்கள்
செந்தில் ஆண்டவனே

கப்பல் ஏறுகையில் - முதலில்
கடல் முகம் தெரியும்
கண்களில் நீரோடு - நிற்கும்
மனைவி முகம் தெரியும்
அன்னை முகம் தெரியும் - அன்பு
பிள்ளை முகம் தெரியும்
அந்த முகங்களிலே - செந்தில்
கந்தன் முகம் தெரியும்
(செந்தில் ஆண்டவனே ...)

பிணங்குத் துறைமுகத்தை - கப்பலும்
நெருங்கி விட்டதையா
கப்பல் அடியினிலே - கூட்டம்
கண்டிட வந்திருக்கு
தண்ணீர் பூ மலையில் - நிற்கும்
தண்ணிமலையானே - எங்கள்
பெண்பிள்ளைகளைக் - காக்கும்
புனித மலையானே
தண்ணிமலையானே - எங்கள்
தண்ணிமலையானே
கண்களில் நீர் வழிய - நாங்கள்
கைகள் கூப்புவிவோமே
(செந்தில் ஆண்டவனே ...)

தைப்பூச நாளினிலே - அவனும்
நகரத்தைக் கண்டிட
தங்க ரதமேறி - தேரில்
நகர்ந்து வருவானாம்
பார்க்குமிடமெங்கும் - மக்கள்
பக்தி முகம் தெரியும்
காவடி ஆடிவரும் - சீனர்
காலடியும் தெரியும்
(தண்ணி மலையானே ...)
(செந்தில் ஆண்டவனே ...)

கந்தனுக்கு வேல்வேல் - அந்தக்
காவடிக்கும் வேல் வேல்
கந்தனுக்கும் வேல் வேல் - எங்கள்
கடம்பனுக்கும் வேல் வேல்

செய்தி

மலேஷியாவில் இருக்கும் நகரத்தார் திருக்கோவில்களின் எண்ணிக்கை 17. அதில் தண்டாயுதபாணி திருக்கோவில்களே 15. தொடக்ககாலத்தில் முருகனைத் தண்டாயுதபாணியாக வழிபாடு செய்ததற்கு தனியாக வந்த நகரத்தார் ஆண்மக்களே காரணம் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இப்பொழுதோ மலேஷியாவில் பல்லாயிரக்கணக்கான நகரத்தார் பெருமக்கள் குடும்பத்தோடு அங்கே வாழ்கிறார்கள். இருப்பினும் தண்டாயுதபாணித் திருஉருவ வழிபாடே இன்றும் தொடர்கிறது என்றால் அந்தத் தண்டாயுதபாணியின் ஈர்ப்புச் சக்தியினை, அவனது திருவருளினை, மகிமையினை எப்படிச் சொல்லில் வடிக்கமுடியும்? அருணகிரியார் சொன்னது போல “சும்மா இரு, சொல்லற!” என்று தண்டாயுதபாணியின் ஈரத் திருவடிகளில் ஆழ்ந்து போய் இருக்க வேண்டியது தான்! மேலும் வளர்க அவன் புகழ்!

மலேஷியா வாழ் நகரத்தார் எழுதும் கடிதங்களை “ஸ்ரீ தண்டாயுதபாணி சுவாமி துணை” என்றெழுதியே எப்பொழுதும் நிறைவு செய்வார். அதே மரபில் நின்று, நாமும் பிணங்கு தைப்பூச விழா பற்றிய இந்தக் குறிப்பினை நிறைவு செய்வோம்!

ஸ்ரீ தண்டாயுதபாணி சுவாமி துணை!

உள்நாட்டில் முருகர் வழிபாடு

நகரத்தார் 96 ஊர்களில் வாழ்ந்ததாக வரலாறு சொன்னாலும் இப்பொழுது வாழும் ஊர்கள் 75 தான். அதில் 43 ஊர்களில் நகரச் சிவன்கோவில்கள் கட்டப்பெற்று அவை அந்தந்த ஊருக்குச் சமுதாய மையங்களாகவே இயங்கி வருகின்றன. இந்தச் சிவன்கோவில்களில் சிவன் சன்னிதிப் படிக்கட்டிற்கு இடதுபுறத்தில் விநாயகரும், வலது புறத்தில் தண்டாயுதபாணியும் அருள்பாலிப்பார்கள். இது தவிர திருமானிகைப் பத்தியில் வடமேற்கு முலையில், வாஸ்துப்படி சொன்னால் வாயுமுலையில், இளைய குமாரனான முருகன் வள்ளி-தெய்வயானை சமேதராக அருள்பாலிக்கும் சன்னிதி இருக்கும். பெரும்பாலான கோவில்களில் முருகனுக்கு உகந்த நாட்களான மாதக் கார்த்திகை, திருக்கார்த்திகை, கந்தர் ஷஷ்டி, தைப்பூசம், வைகாசி விசாகம், பங்குனி உத்திரம் ஆகிய நாட்களில் அந்தந்த நாளுக்கு உரிய சிறப்பு அபிஷேகங்களும், தீப அலங்காரங்களும், அன்னதானமும், காவடி எடுப்பும், அக்னியில் இறங்குதலும், சுவாமி திருவுலாவும் நடைபெறும்.

பெரும்பாலான நகரத்தார் அதிலும் பெண்கள் மாதாமாதம் ஷஷ்டி விரதம் இருந்து கந்தர் ஷஷ்டி தினத்தன்று பூர்த்தி செய்வர். தவிரவும் நகரத்தார் இல்லங்களில் திருச்செந்தூர் கந்த ஷஷ்டி கவசம் தினமும் பாராயணம் செய்யப் பெறுகின்றது.

சில நகரத்தார் ஊர்களில் நகரத்தாரது சிவன் கோவில்கள் இல்லை. ஆனால் அவர்கள் முருகனிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்ட நிலையில் அவர்களது சுப்பிரமணியசுவாமி கோவிலையே நகரத்தார் ஊர் மையமாகக் கொண்டு இயங்கி வருகின்றனர்.

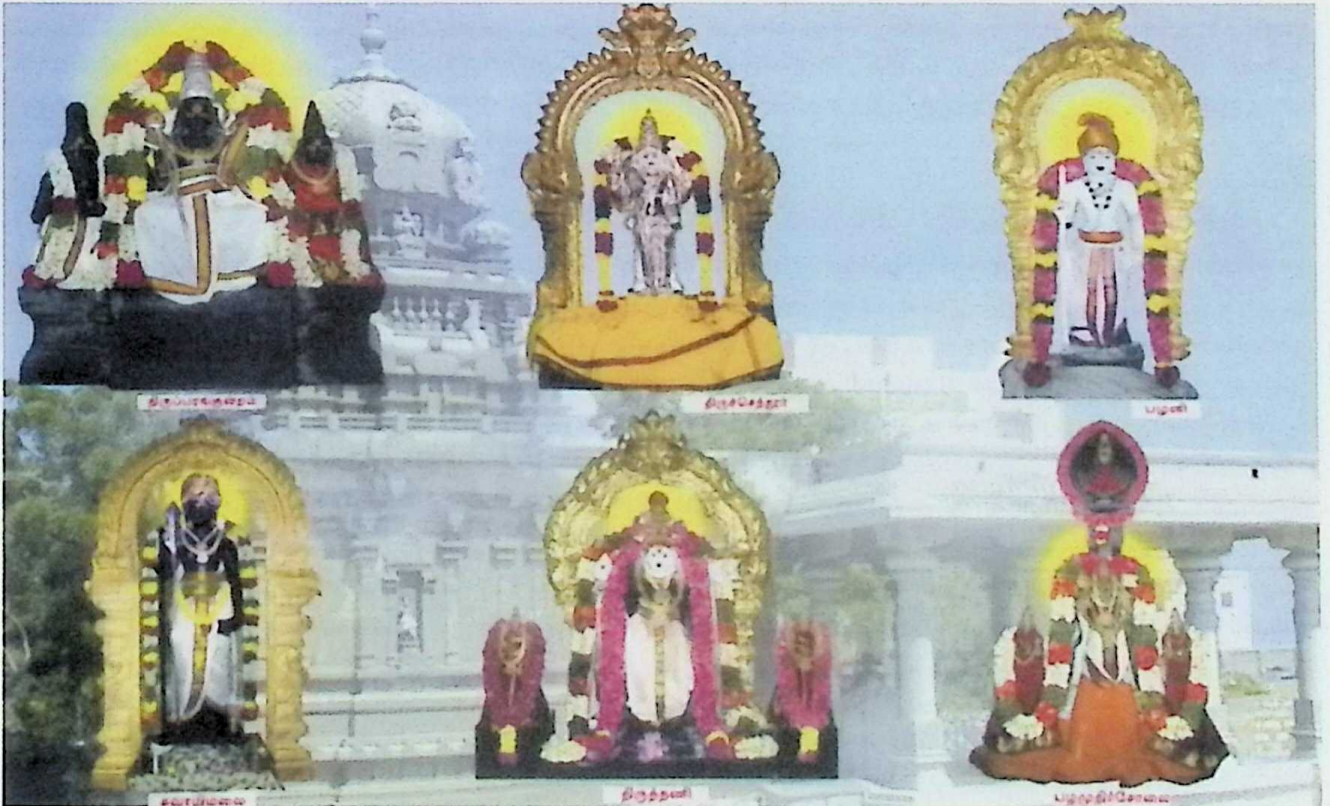
சென்னையில் ஆறுபடை வீடு

இக்காலத்தில் தொழில் நிமித்தமும் பணி நிமித்தமும் செட்டிநாட்டு ஊர்களிலிருந்து சென்று இந்தியாவில் ஏனைய ஊர்களிலும், உலகநாடுகளிலும் நகரத்தார் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். அந்தந்த ஊர்களிலும்

சென்னை ராஜா அண்ணாமலைபுரத்திற்கே வந்திருந்து அருள் பாலிக்கும் அருள்மிகு ஐயப்ப சுவாமியின் திருக்கோவில் ▲

சென்னை திருவான்மியூரில் காட்சிதரும் ஆறுபடை வீட்டு முருகர்கள் ▼

நாடுகளிலும் திருக்கோவில் திருப்பணிகளில் அதிலும் முருகன் கோவில் திருப்பணிகளில் தங்களை வெகுவாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டுள்ளார்கள். இவற்றில் சென்னையிலுள்ள ஆறுபடைவீடு திருக்கோவில் மையம் குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் பரவி அமைந்திருக்கும் முருகனின் ஆறுபடை வீடுகளான திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர், பழமுதிர்ச் சோலை, திருவாவினங்குடி (பழநி), சுவாமிமலை, திருத்தணிகை ஆகிய தலங்களுக்கு இந்த அவசர கால யுகத்தில் அடியார் ஒருவர் சென்று தரிசனம் செய்து வருவது சற்று சிரமமானதும், அதிக நாட்கள் எடுக்கக்கூடியதும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

கேரள நாடு சென்று, ஏழுமலை ஏறி, ஆறுமுகனின் சோதரனான சுவாமி ஐயப்பனைத் தரிசனம் செய்ய இயலாத ஐயப்ப பக்தர்களுக்கு அதே அளவிலான பதினெட்டாம்படியினையும் பஞ்சலோக ஐயப்பனின் திருமேனியினையும் சாந்தித்யம் குறையாது, அதே தந்திரிகளால் ராஜா சர் முத்தையா செட்டியார் அவர்களது பெருங்கருணையுடன் டாக்டர் மு.அ.மு. ராமசாமி செட்டியார் அவர்கள் பெருத்த பணச் செலவோடு சென்னை ராஜா அண்ணாமலைபுரத்தில் நிறுவியுள்ளதையும் அங்கு ஐயப்பனுக்கு உரிய நாட்களில் இருமுடிகளோடு திரண்டு வரும் ஆயிரக்கணக்கான ஐயப்ப பக்தர்களையும், திருக்கோவிலில் தங்க ரதத்திலும், திருவீதிகளில் வெள்ளி ரதத்திலும் உலா வரும் ஐயப்பனைக் கண்ட முன்னாள் ஐ.நா. சபை சார்ந்த டாக்டர் அழகப்பா அழகப்ப செட்டியார் ஒரு உந்துதல் பெற்றிருக்க வேண்டும்!

தான் வாழும் அமெரிக்க நாட்டில் பல ஆலயத்திருப்பணிகளுக்கு உறு துணையாக இருந்த அவர் உடனே செயலாற்றத் தொடங்கினார். காஞ்சி பரமாச்சாரிய சந்திரசேகரேந்திர சுவாமிகளின் ஆசியுடன் சென்னைக் கடற்கரையில் பாம்பன் சுவாமிகளின் திருக்கோவிலுக்கு அருகில் ஒரு ஏக்கர் நிலம் பெற்றார். இந்தத் திருக்கோவில் மையத்தின் நடுவே விநாயகர். அவரைச் சுற்றி ஆறு படை வீடுகளும் இருக்கின்ற அந்தந்தத் திசைகளில் ஆறு திருமுருகன் சன்னிதிகளும் அழகோடும், கலை நயத்தோடும் திரு முத்தையா ஸ்தபதி அவர்களின் வடிவமைப்பில் உருவாகி, 21.06.2002 ல் குடமுழுக்கு விழாவும் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. இப்பொழுது, விழாக்களையும், சொர்பொழிவுகளையும் நடத்துவதற்கு ஏதுவாக சண்முக விலாசம் என்ற புதியதொரு மண்டபத்தையும் கட்டி உள்ளார்கள். இன்று சென்னை வரும் ஆன்மிகப் பெருமக்கள் எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும் இந்த ஆறுபடை வீடு திருக்கோவில் மையத்திற்குக் கட்டாயம் வந்து முருகனின் திருவருள் பெற்றுச் செல்கிறார்கள்.

நகரவிடுதிகள்

நகரத்தார்களின் பல்வேறு நற்செயல்களில் முருக வழிபாட்டைப் பொருத்தவரையில் அவர்கள் முருகனது ஆறுபடை வீடுகளிலும் ஏனைய அயல்நாட்டு, உள்நாட்டு முருகன் திருத்தலங்களிலும் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பாகவே நிறுவி, நடத்திவரும் நகரவிடுதிகளும் அங்கு நடைபெறும் அன்னதானங்களும் முக்கியமானவை. முற்காலத்தில் நகரத்தார்களுக்கு மிகவும் பிடித்தமான வேண்டுகோள் - கணவனும், மனைவியுமாகச் சமையலுக்குத் தேவையான பொருட்களைக் கூடவே எடுத்துக் கொண்டு இத்தகைய திருத் தலங்களுக்குச் சென்று அங்கு குறிப்பிட்ட வாரங்கள் தங்கி, தினமும் "தீர்த்த" மாடிக் காலையிலும் மாலையிலும் அத் தலமூர்த்தியை வழிபட்டு, இடைப்பட்ட காலத்தில் துதிப்பாடல்களைப் பாராயணம் செய்து, தேவைப்பட்ட பொழுது ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டு, உடலையும் உள்ளத்தையும் தூய்மைப்படுத்திக் கொண்டு வீடு திரும்புவதற்கான வேண்டுகோள் இது! ஒரு தம்பதி தனியாக அத்தலங்களில் இருத்தல் பாதுகாப்போடு செயல்பட வேண்டிய ஒன்று.

இந்தத் தேவைகளை மனத்தில் தேக்கி, அதற்கு ஒரு கட்டட வடிவம் கொடுத்தனர் நகரத்தார். அந்த வடிவம் தான் இந்த நகர விடுதிகள்.

நகரத்தார் வடிவமைத்த நகரவிடுதிகளின் நற்பலன்கள்:

- பல தம்பதியரும் உடன் தங்குவதற்குப் போதுமான அளவுள்ளதாக இருத்தல்
- சில தம்பதியார் உடனிருந்தால் கூட்டுவழிபாடு செய்யவும், ஒருவருக்கொருவர் ஆன்மிக, உலகியல் கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் செய்து கொள்ளவும், ஒருவருக்கொருவர் துணையாக இருக்கவும், புதிதாக வருபவருக்கும் பழக்கமான சூழ்நிலைத் தோற்றத்தையே தருவதற்கும் ஏதுவாக இருத்தல்
- பாதுகாப்புடனும், இயன்றளவு சிக்கனத்துடனும் ஆனால் அடிப்படை வசதிகளோடும் தங்கிச் செல்ல உதவியாக இருத்தல்
- காலையிலும், மாலையிலும் வழிபட விநாயகர், தலமூர்த்திகள் ஆகியவரின் திருமேனிகள் அங்கேயும் பிரதிஷ்டை செய்யப் பெற்றுத் தினமும் பூசை நடைபெறுதல்
- தீர்த்தமாடவோ, சுவாமி தரிசனத்திற்கோ செல்லும்பொழுது உடைமைகளைப் பாதுகாப்பாக வைப்பதற்குத் தனித்தனி அறைகளும், பாதுகாப்பு அலமாரிகளும் அமைக்கப் பெற்றிருத்தல்
- அன்னதானமிடுவதற்கு ஏற்ற மண்டபமும் வடித்த அன்னத்தைக் குவித்துப் பூசை செய்யச் சுத்தமான அன்னக்கூடமும் இருத்தல்
- தனிச் தனிச் சமையலுக்கு ஏற்ற வகையிலும், அன்னதான, விழாக்காலப் பெரும் சமையலுக்கு ஏற்ற வகையிலும் சமையல் கட்டு இருத்தல்
- சுத்தமாக வைக்கப்பெறும் தனித்தனிக் குளியல், கழிப்பறைகள்
- குடிப்பதற்கும், சமைப்பதற்கும், குளிப்பதற்கும் அனைத்து இடங்களையும் கழுவித் தூய்மையாக வைத்துக் கொள்ளவும் ஏற்ற அளவு தண்ணீர் வசதி இருத்தல்
- திருக்கோவிலுக்கும் பஸ், இரயில் நிற்குமிடங்களுக்கும் அருகாமையில் இருத்தல்
- நகரத்தாருக்கே உரிய பிள்ளையார் நோன்பு, மகா நோன்பு முதலிய விழாக்காலங்களில் அந்த விழாக்களை மரபுப்படி சேர்ந்து கொண்டாடவும் மற்றும் அவசியம் நேரும் பொழுது அந்த விடுதியைச் சார்ந்த நகரத்தார் பொதுக் காரியங்கள் குறித்துக் கூடிப் பேசி நல்முடிவுகள் எடுக்கின்ற ஒரு நகரத்தார் மையமாகவும் திகழவேண்டும்.
- தொழில், பணி நிமித்தம் அந்த ஊருக்குச் சில நாட்கள் வந்து போகும் நகரத்தாருக்குச் சிக்கனமான, பத்திரமான தங்குமிடமாகவும் அவை இருத்தல்
- மாற்று மின் வசதியோடு இருத்தல்

நகரத்தார் கட்டியுள்ள விடுதிகளில் மேற்கண்டவற்றில் பெரும்பாலான அம்சங்கள் கட்டாயம் இருக்கும்.

அயல்நாடுகளில் பல நகரங்களிலும், இந்தியாவில் காசி, அயோத்தியா, அலகாபாத், கல்கத்தா, சென்னை, திருவண்ணாமலை, இராமேஸ்வரம் முதலிய பல தலங்களில் பெரிய பெரிய நகர விடுதிகள் இருந்தாலும்

முருகன் திருத்தலத்தில் உள்ளவற்றின் பட்டியலை மட்டும் இங்கு பார்ப்போம்.

1. நகரத்தார்கள் நகர மடம்	எட்டுக்குடி
2. ரமடம்	சுவாமிமலை
3. நகரத்தார் அன்னதான மடம்	திருச்செந்தூர்
4. நகரவிடுதி	திருத்தணி
5. நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் சத்திரம்	திருப்போரூர்
6. நகரவிடுதி	திருப்பரம்குன்றம்
7. நகரவிடுதி	மதுரை (பழமுதிர்ச் சோலைக்கு சமீபம்)
8. நகரத்தார் இராக்கால மடம்	பழநி
9. நகர விடுதி	மைலம்
10. நகர விடுதி	வைத்தீஸ்வரன் கோவில்

பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பு கட்டப் பெற்ற இந்த விடுதிகளில் பல மீண்டும் புதுப்பிக்கப் பெற வேண்டிய நிலையிலும், தற்காலத் தங்கும் வசதிகளான குளியலறை உடனான அறைகள், குளிர் சாதனம் செய்விக்கப் பெற்ற அறைகள், மின் தூக்கிகள், மின் வேம்பாக்கள், கட்டில், மேசை, நாற்காலி முதலியன சேர்ப்பிக்கப் பெற வேண்டிய நிலையிலும் உள்ளன.

சுவாமி மலை நகரவிடுதி புதிப்பிக்கப் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இராமேஸ்வர விடுதியும், திருப்பரங்குன்ற விடுதியும் புதுவடிவு பெறப் பூர்வாங்க ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

திருச்செந்தூர் நகர அன்னதான மடம்

புதுவடிவு பெறும் இவற்றிற்கெல்லாம் முன்னோடியாகத் திகழ்வது, நாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் துதிப்பாடலாகிய “ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்” பிறந்த தலமான திருச்செந்தூரில் உள்ள நகரத்தார் அன்னதான மடம். இங்கு திருப் பணிகள் பெரும்பாலும் நிறைவு பெற்று, விடுதி முழுமையாக இயங்கி வருகிறது. எனவே அதைப்பற்றிச் சற்று விரிவாகத் தெரிந்து கொள்தல் நலம்.

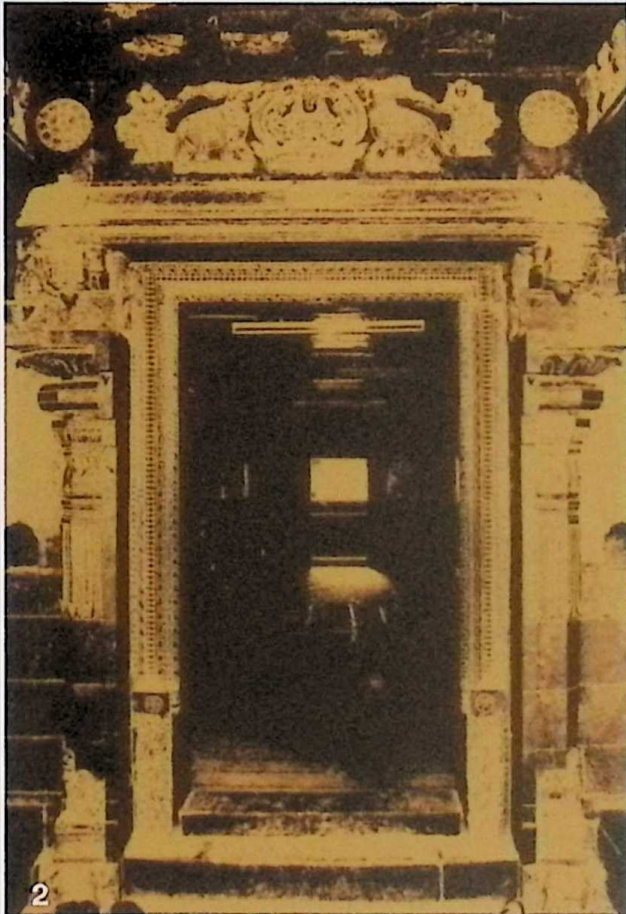
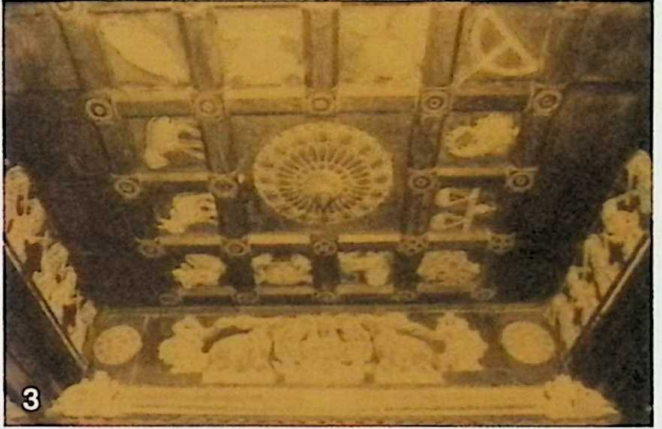
விடுதிக்கு வித்து

இந்தத் திருச்செந்தூர் நகரத்தார் அன்னதான விடுதிக்கு வித்து நூறாண்டுகளுக்கு முன்னதாகக் அன்னை காந்திமதி உடனாய நெல்லையப்பர் அருள்பாலிக்கும் திருநெல்வேலியில்தான் இடப் பெற்றது! அங்கு உண்டியல் கடை வைத்து நடத்தி வந்த நகரத்தார் நாற்பதின்மர், தாம் ஈட்டும் லாபத்தில் ஒரு பகுதியை “மகமை”யாக எழுதிப் பொருள் சேர்த்து, இன்று அண்ணா சாலை என அழைக்கப் பெறும் அந்த நாளைய கனக ராயர் தெருவில், திருநெல்வேலிக்கும் அருகிலுள்ள திருத்தலங்களுக்கும் வந்து போகும் நகரத்தார் தங்கிச் செல்ல ஏதுவாகத் திருநெல்வேலி நகர விடுதியைக் கட்டினர்.

அதன் பின்னர் செந்திலாண்டவரின் திருவருள் பெறத் தினமும் வெளியூர்களிலிருந்து திருச்செந்தூர் வந்து போகும் நகரத்தாரின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பதை உணர்ந்த, வள்ளல் மனம் படைத்த நெல்லை நகரத்தார் திருச்செந்தூரிலேயே சன்னிதித் தெருவில் திருக்கோவிலுக்கு அருகில் திருச்செந்தூர் நகர அன்னதான மடம் என்ற மற்றொரு விடுதியையும் தோற்றுவித்து நடத்தி வந்தனர். இந்த விடுதிகளை நெல்லை நகரத்தாரின் மகமைகளோடு தோற்றுவித்து, மேற்பார்வை பார்த்தவர்கள் எனத் திருநெல்வேலியில், சிட்டி எலெக்டிரிக்கல்ஸ் என்ற நிறுவனத்தை நடத்தி வந்த கண்டனூர் லெ.சித.பழ. பழனியப்ப செட்டியார் அவர்களையும் மற்றும் கண்டனூர் லெ.ராம. சண்முகம் செட்டியார் அவர்களையும் நன்றியோடு நினைவு கூர்கிறார்கள்.

புதிப்பிக்கப்பெற்ற விடுதி

மாறி வரும் தேவைகளுக்கு ஏற்பவும், கூடி வரும் நகரத்தார் யாத்ரீகர்களின் எண்ணிக்கையைச் சமாளிக்கவும் திருச்செந்தூர் நகர அன்னதான விடுதியைப் புதுப்பிப்பது எனத் திருநெல்வேலி நகர விடுதி மகமைதாரர்கள் முடிவு செய்து, அதற்கென அந்த நகரவிடுதியின் முன்னாள் தலைவர் வலையபட்டி "அருட்பணி அண்ணல்" S.M.நடராஜன் செட்டியார் அவர்களைத் தலைவராகவும், கண்டனூர் லெ.சித.லெ.பழ.பழனியப்ப செட்டியாரின் மூத்த குமாரர் "இலக்கியச் சிந்தனை" ப.லெட்சுமணன் செட்டியார் அவர்களை ஆலோசகராகவும், ஆத்தங்குடி K.சிவ அழகுமாணிக்கம் செட்டியார் அவர்களைத்

1. திருச்செந்தூர் நாட்டுக்கோட்டை செட்டியார் நகரவிடுதி
2. சிற்பங்கள் நிறைந்த கல்லால் அமைந்த முன் நுழைவாயில்
3. நுழைவாயில் மேல்விதானத்தில் பன்னிரண்டு இராசிக் கட்டடங்கள்
4. அன்னக்கூடத்திற்கு ஆசி வழங்கும் கஜலட்சுமி

துணைத் தலைவராகவும், காரைக்குடி பழ. முருகப்ப செட்டியார் அவர்களைச் செயலாளராகவும், வேந்தன்பட்டி கவிஞர் ந.மோகனசுந்தரம் செட்டியார் அவர்களை இணைச் செயலாளராகவும், ராயவரம் N.MV.அழகப்பசெட்டியார் அவர்கள், N.MV.நாராயணன் செட்டியார் அவர்கள் ஆகிய இருவரையும் பொருளாளர்களாகவும் நியமித்தனர். இவர்கள் உள்ளிட்ட பதினைந்து திருமுருகன் அடியார்களைக் கொண்ட ஒரு திருப்பணிக் குழுவினையும் நிறுவினர்.

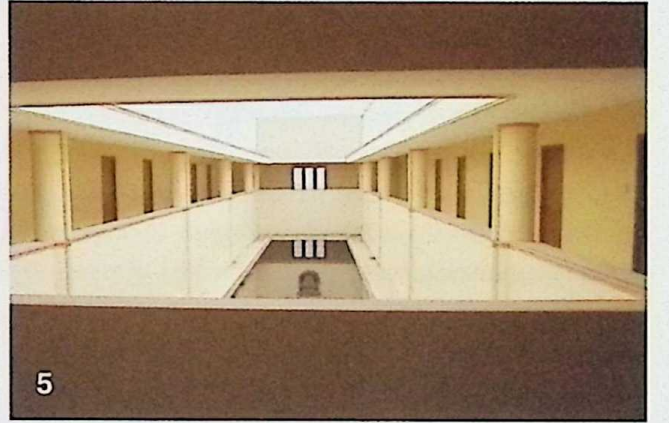
திருப்பணிக்குழு தனக்கிட்ட பெரும் பணியினைத் தொடங்கியது. செந்திலாண்டவரின் அளப்பரும் கருணையாலும் திருப்பணிக் குழுவினரின் சீரிய முயற்சியாலும், அயராது அலைந்து ஆற்றிய தொண்டினாலும் உள்நாட்டிலிருக்கும், அயல்நாடுகளிலிருக்கும் நகரத்தார் பெருமக்கள் பொருளைக் கோடிகளாக குவித்தனர். விடுதிக்கட்டடம் விறுவிறுவென எழுந்தது, குளியல் அறை, ஒரு அறைக்கு இரண்டு கட்டில்கள், நாற்காலி, மேசை, மின் வேம்பா, குளிர் சாதனம் முதலிய தற்கால வசதிகள் அனைத்தும் தன்னகத்தே கொண்ட நாற்பது அறைகளுடனும், நூறு அடியார்கள் ஒரே சமயத்தில் உணவு உண்பதற்கு ஏற்ற வகையில் மேசை நாற்காலி உடனான அன்னதான மண்டபத்துடனும், நவீன சமையல் கட்டடத்துடனும், சுத்தி செய்யப்பெற்ற குடிநீர், மின் உற்பத்தி சாதனம் முதலிய பல வசதிகளுடன் திருச்செந்தூர் நகர அன்னதான விடுதி மூன்றடுக்குக் கட்டடமாய், சன்னிதித் தெருவில் இன்று வெகு கம்பீரமாக நின்று, பெரும் தொண்டாற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. மின் தூக்கி நிறுவும் பணியும், வாகனங்கள் நிறுத்துவதற்கான ஏற்பாடும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

முன் மண்டபம்

இந்த விடுதியின் கட்டுமானத்தைப் பற்றிய ஒரு குறிப்பு! முன்னிருந்த விடுதியின் முன்மண்டபம் கல் திருப்பணியால் ஆனது. அந்த மண்டபத்தின் வலதுபுறக் கல் சுவற்றில் விநாயகர், வள்ளி - தெய்வானை சமேத சுப்பிரமணியரின் திருமேனிகள் புடைச் சிற்பங்களாகப் படைக்கப் பெற்றுத் தினமும் பூசை நடந்து வருகிறது. மண்டபத்தின் உள் அளவு தாழ்வாக (low ceiling) இருப்பதால் அதையும் பிரித்துப் புதியதொரு மண்டபத்தை அங்கு உருவாக்கிப் புதிய முழுமையான தெய்வத் திருமேனிகளையும் வடித்து அங்கு பிரதிஷ்டை செய்யலாம் என்பது திருப்பணிக்குழுவின் எண்ணம். ஆனால் வேலனின் எண்ணம் வேறுவிதமாக அமைந்தது. அங்கு உள்ள சுப்பிரமணியருக்குச் செந்திலாண்டவருடைய பூரண சாந்தியம் இருப்பதால் அந்தச் சேர்க்கையிலும் முன் மண்டபக் கல்திருப்பணியிலும் எந்தவித மாற்றமும் செய்ய வேண்டாம் என்று முருகனின் அருளாணை பிறந்தது.. ஆணையைச் சிரமேற் கொண்டு முன்மண்டபத்தினை அப்படியே வைத்து ஆனால் அதிலுள்ள சிற்ப, சித்திர வேலைப்பாடுகள் மிளிர்மானாறு மெருகூட்டித் திருப்பணியை நிறைவு செய்தனர். இதுவும் அந்த அருள்மிகு செந்திலாண்டவரின் திருவிளையாடல் போலும்!

விடுதியில் தினமும் நடைபெறும் நிகழ்வுகள்:

- செந்திலாண்டவரின் உச்சிக்கால பூசைக்குத் தினமும் ஆறு புனிதப் பொருட்கள் மூலவர் அபிஷேகத்திற்கென பவித்திரத்தோடு விடுதியிலிருந்து எடுத்து செல்லப் பெற்று மூலவர் அபிஷேகத்தில் சேர்க்கப் பெறுகின்றன
- விடுதியில் உள்ள விநாயகருக்கும், வள்ளி - தெய்வானை உடனாய் சுப்பிரமணியருக்கும், வேலுக்கும் அபிஷேகம் செய்து, அன்றைய அன்னதான உபயதாரர் பெயருக்கு அர்ச்சனை செய்து, அன்னம் படைத்து, தூப, தீபாராதனை செய்து அவர்கள் வந்திருந்தால் அவர்களுக்குக் காளாஞ்சி (தேங்காய்,பழம்,வெற்றிலை,பாக்கு) வழங்கி, மாலை மரியாதை செய்தல்

1. விடுதி முன் மண்டபத்தில் வள்ளி - தெய்வயானை உடனாய் முருகர்
2. அன்னக் கூடம்
3. சித்திர வேலைப்பாட்டுடனான தூண்கள் கொண்ட மண்டபம்
4. அன்னம் பாலிக்கும் மண்டபம்

- அன்ன சாலையில் வைக்கப்பெற்றிருக்கும் அன்னக் குவியலுக்கு தூப தீபம் காட்டி அன்னப் பூசை செய்தல்
- முதல் பந்தியில், வந்திருக்கும் சாதுக்கள் அனைவருக்கும் அவர்கள் வேண்டுமளவு அமுது படைத்து அவர்களைப் பசியாற வைத்தல் - அன்னதானம்
- அதன்பின் விடுதியில் தங்கியிருக்கும் நகரத்தார்கள் பகல் உணவு உண்டல்

- தினம் பகலுணவிற்கு வருபவர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை அந்த நாளின் முக்கியத்துவத்தைப் பொருத்தோ, வரும் குழுக்களைப் பொருத்தோ ஐம்பதிலிருந்து முந்நூறு வரை இருக்கிறதாம்.
- மாதக் கார்த்திகை தினத்தன்று அதற்கென நெடுநாட்களாய் இயங்கிவரும் குழுவின் மேற்பார்வையில் சிறப்பு அபிஷேகமும் அன்னதானமும் நடைபெறுகிறது

இப்படி முறையாகத் தினமும் செந்திலாண்டவருக்கு உச்சிக்கால பூசைக்கான அபிஷேகப் பொருட்கள் எடுத்துச் செல்லப்பெறுவதையும், விடுதியில் சுவையான உணவு இலவசமாகப் பறிமாறப் பெறுதலையும் கண்டு, அதில் பங்கு கொண்டு மனம் நெகிழும் பல நகரத்தார் பெருமக்கள் தாங்களாகவே முன்வந்து அடுத்து வரும் நாட்களில் நிகழவிருக்கும் அபிஷேகத்திற்கும், அன்னதானத்திற்கும் பொருளை அள்ளிக் கொடுத்து வருகின்றனர்!

வைப்பு நிதிகள்

இருப்பினும் எந்தச் செயலையும் தொலைநோக்குடன் தொடங்குவதில் வல்லவர்களான நகரத்தார் மரபினரான திருநெல்வேலி நகரத்தார், செந்திலாண்டவர் உச்சிக் கால அபிஷேகமும், விடுதியில் நடக்கும் தினசரி அன்னதானமும் தொடர்ந்து நீண்ட நெடுங்காலம் நடைபெற, நல்லுள்ளம் கொண்ட சில நகரத்தாரின் கணிசமான நன்கொடைகளுடன் இரண்டு தனித்தனி வைப்பு நிதிகள் தொடங்கியுள்ளார்கள். மேலும் நகரத்தார் நன்கொடைகள் ஏற்று கொள்ளப் பெறுகின்றன.

இத்திருப்பணிகள் அனைத்தும் செவ்வனே நடைபெற இறைநம்பிக்கையுடனும், தளராத உறுதியுடனும் அயராத உழைப்புடனும் தொண்டாற்றிவரும் திருநெல்வேலி நகரவிடுதி, திருச்செந்தூர் நகர அன்னதான விடுதி சார்ந்த நகரத்தார் அனைவருக்கும், இந்த நற்பணிகளுக்கு பொருளைக் கை நிறம்பி வழிய அள்ளித்தரும் அனைத்து நகரத்தார் பெருமக்களுக்கும் அளப்பரிய பாராட்டுதல்களை இங்கே பதிவு செய்வதுடன் செந்திலாண்டவரின் திருத்தாள்களைப் பணிந்து அவர்கள் அனைவருக்கும் பல்லாண்டு கூறுவோமாக.

செந்திலாண்டவர் திருக்கோவிலில் நேரடி ஈடுபாடு

திருச்செந்தூரில் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னரே அன்னதான விடுதி கட்டி வரலாறு போற்றும் வகையில் நடத்தி வந்த திருநெல்வேலி நகரத்தார் திருச்செந்தூர் செந்திலாண்டவர் திருக்கோவில் திருவிழாக்களிலும் ஈடுபட்டுத் தாம் ஏற்றுக்கொண்ட பணியினைச் செவ்வனே செய்து வருகின்றனர். ஆண்டுதோறும் மாசி மாதம் நடைபெறும் பதினோராம் திருவிழாவான தெப்பத் திருவிழா உற்சவக் கட்டளையைத் தமதாக்கிக் கொண்டு மிகச் சிறப்புற நடத்தி வருகின்றனர். பல நூறு வண்ண, வண்ண மின் விளக்குகளின் திரள் ஒளியில், மலர் அலங்காரத்தோடு தெப்பத்தில், இல்லை, மிதக்கும் திருக்கோவில் ஒன்றில், செந்திலாண்டவர் பதினோரு முறை திருக்குளத்தில் வலம் வருவதைப் காணக் கண் கோடி வேண்டும்!

திருக்கோவில் தொடர்பான மற்றும் மூன்று செய்திகள் :

- தேவகோட்டை மீமிசாலார் குடும்பத்தைச் சார்ந்த அமரர், அறச்சான்றோர் நா.ராம. வயிரவன் செட்டியார் அவர்களின் இறைத் தொண்டின் உறைப்பினைக் கண்டு, இவரைத் திருநெல்வேலி

காந்திமதி - நெல்லையப்பர் திருக்கோவிலின் தர்மாகர்த்தாவாக ஆக்கிக் கௌரவித்தனர். அதன் பின்னர் திருச்செந்தூர் செந்திலாண்டவர் திருக்கோவிலின் தர்மாகர்த்தாகவும் ஆக்கப் பெற்றார். இவர் தமது பதவி காலத்தில் (1896-1903) ஆற்றிய பெரும் பணியினைப் பாராட்டி அன்றைய ஆங்கிலேய - இந்திய அரசின் வைசிராய் (viceroy), ஆங்கில மாமன்னர் பெயரால், ஒரு பாராட்டுப் பத்திரம் வழங்கி இவரைப் பெருமைப் படுத்தியிருக்கிறார். திருக்கோவிலுக்காக 359 ஏக்கர் வளமான நன்செயும், 513 ஏக்கர் புன்செயும் கொண்ட, இப்பொழுது சுப்பிரமணியபுரம் என வழங்கப் பெறும் ஓமநல்லூர் கிராமத்தை ஏலத்தில் மைனர் (முருகன்) பெயருக்கு எடுத்துக் கோவில் சொத்தாக்கினார். அதனால் இவரைக் கோவில் சோற்றுக்கு வழி செய்த பெருமகனார் எனக் கூறுகின்றனர்.

- திரு வயிரவன் செட்டியார் அவர்களுக்குப் பிறகு கண்டனூர் லெ.ராம அழகப்ப செட்டியார் அவர்களும் 1913 முதல் 1921 வரை திருச்செந்தூர் திருக்கோவிலின் தர்மாகர்த்தாவாகச் சிறந்த பணி ஆற்றியுள்ளார்.
- திரு அழகப்ப செட்டியாரின் பதவிக் காலத்தில் கொத்தமங்கலம் சி.ராம.சி குடும்பத்தார் திருச்செந்தூர் செந்திலாண்டவருக்கு 100 பவுன் தங்கமும், 40 காரட் வைரமும், நடுவில் பெரிய ஜாதிப் பச்சையும் அதைச் சுற்றி ஜாதிச் சிவப்பும் இழைத்த வைரவேல் ஒன்றினைச் செய்து கொடுத்துள்ளனர் என்பதும் இங்கு நினைவு கூரற்பாலது.

- தகவலுக்கு நன்றி : திருச்செந்தூர் நகர அன்னதான விடுதி
புதிய கட்டிட திறப்புவிழா சிறப்பு மலர்

நகரத்தார் - முருகன் உறவு முறை

நகரத்தார்களுக்கும் முருகனுக்கும் நெடுங்காலமாக உள்ள தொடர்பினை நினைவு கூர்வது போலச் சில அருளாளர்கள் முருகனையே செட்டி என நேரடியாக விளித்தும், அடைமொழியாகக் கொடுத்தும் பாடி உள்ளார்கள்.

முருகனோடு தம்மை முழுமையாக இணைத்துக்கொண்ட அருணகிரியாரின் சேவல் விருத்தத்திலிருந்து நான்காவது பாடலின் ஒரு பகுதி

புத்தி ப்ரியத்தன் வெகு வித்தைக் குணக்கடல்
புகழ்ச் செட்டி சுப்ரமணியன்
செச்சைப் புயத்தன் நவரத்தன் க்ரிடத்தன் மொழி
தித்திக்கு முத்தமிழினைத்
தெரியவரு பொதிகைமலை முநிவர்க்கு உரைத்தவன்
சேவல் திருத் துவசமே

[அறிவும் அன்பும் நிறம்பப் பெற்றவன், சகல கலைகளிலும் கடலெனத் திறமை மிக்கவன், புகழ் மிக்க செட்டியாகிய சுப்பிரமணியக் கடவுள்! வெட்சி மாலையை அணிந்தவன், நவரத்தினக் கிரீடமுடையவன், இனிக்கும் இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழினையும் அறிந்து கொள்ள வந்து, பொதிகை மலையில் இருந்த மாமுனிவரான அகத்தியருக்கு உபதேசம் செய்தவருமாகிய குமரக்கடவுளின் கொடியில் உள்ள சேவல் தான் அது]

செட்டியார்களைப் போல வாணிபம் செய்பவனாம் முருகன்! பண்ட மாற்றுப் போல பக்தியை வாங்கிக் கொண்டு முக்தியைத் தருபவன்! இப்படி வணிக மரபு சார்ந்தவனாக முருகன் காட்டப் பெறுகிறான்.

இதே கருத்தில் மதுரைச் சொக்கநாதப் புலவரின் சிலேடை வெண்பா ஒன்று,

வெங்காயம் சுக்கானால் வெந்தயத்தால் ஆவதென்?
இங்கார் சுமந்திருப்பார் இச்சரக்கை? - மங்காத
சீரகத்தைத் தந்தீரேல், தேடேன் பெருங்காயம்!
ஏரகத்துச் செட்டியாரே!

இது ஒரு பலசரக்குக்கடை வியாபாரம் போல் தோன்றினால் வியப்பில்லை!

[வெங்காயம் - வெம் காயம் - நெருப்பில் வேகின்ற உடல்
சுக்கானால் - வெந்து சாம்பலாகி விட்டால்
வெந்தயத்தால் - வெந்த அயத்தால் - சாம்பலால்
மங்காத சீரகம் - மங்காத சீர் அகம் - வீடுபேறு, முக்தி
பெருங்காயம் - பெரும் காயம் - இந்தப் பெரிய உடலை
ஏரகத்துச் செட்டியாரே - சுவாமிமலையில் வீற்றிருக்கும் (பல சரக்குக்கடைச்) செட்டியாராகிய
சுப்பிரமணியரே!]

பாம்பன் ஸ்ரீ குமரகுருதாச சுவாமிகள் அருளிய சண்முகக் கவசத்தில் நிறைவுப் பாடலில் முருகனைச் செட்டி எனவே அழைக்கிறார்!

இனமெனத் தொண்டரோடும் இணக்கிடும் செட்டி காக்க!
தனிமையில் கூட்டந்தன்னில் சரவண பவனார் காக்க!
நனிஅநுபூதி சொன்ன நாதர் கோன் காக்க! இத்தைக்
கனிவோடு சொன்ன தாசன் கடவுள் தான் காக்க, வந்தே!

- பாடல் 30

கவியரசர் கண்ணதாசனும் “காவிரிபோல் வளர்வோம்” என்ற துதிப்பாடலில் ஒரு பாவினில் இதே கருத்தினை வலியுறுத்துகிறார்.

செட்டி முருகன் எனும் பெயர் பெற்றவன்
தெண்டாயுத மல்லவோ - அந்த
சித்திரவள்ளியும் சாடையில் மற்றொரு
செட்டி மகள் அல்லவோ!

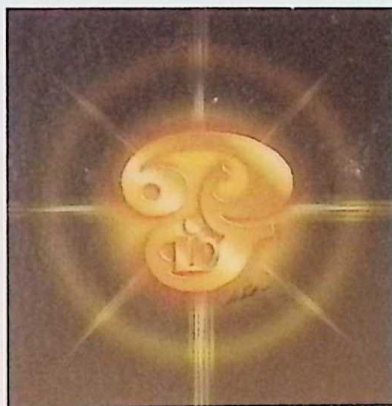
[சாடை - சாயல்]

முருகன் திருப்பெயரோடு இப்படி அவர்கள் இனப் பெயர் ஒட்டிக் கொண்டது மட்டுமல்ல. தங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் முருகனின் திருநாமங்களை இட்டு அந்தப் பிள்ளைகளை அழைக்கும்பொழுதெல்லாம் முருகனின் திருநாமங்களைச் சொல்லுமாறு வைத்துக்கொண்டுள்ளார்கள். சிவன் சார்ந்த இனமாக இருந்தாலும் சிவனின் திரு மைந்தனிடமே மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டுள்ளார்கள் என்பதற்கு ஒரு சான்றுபோல் தோன்றுகிறது இந்த நகரத்தார் பிள்ளைகளின் பெயர்கள்!

அழகப்பன்
அழகுசுந்தரம்
ஆண்டியப்பன்
ஆறுமுகம்
கதிரேசன்
கந்தசாமி
கார்த்திகேயன்
குமரப்பன்
குழந்தையன்
சண்முகம்
சரவணன்
சாமிநாதன்
சிங்காரம்
சுந்தரம்
சுந்தரேசன்
சுப்பிரமணியன்
சுப்பையா
செட்டியப்பன்
செந்தில்நாதன்
சேவகன்

தண்டபாணி
தண்ணீர்மலை
தண்ணீர்மலையான்
பழநியப்பன்
மலையாண்டி
முத்தப்பன்
முத்தழகப்பன்
முத்து
முத்துகுமார்
முத்துப்பழநியப்பன்
முத்துமாணிக்கம்
முத்தையா
முருகப்பன்
முருகன்
வடிவேலு
வள்ளியப்பன்
வீரப்பன்
வேலப்பன்
வேலன்
வேலாயுதம்

நகரத்தாருக்கும் முருகனுக்கும் இடையே பன்னெடுங் காலமாக இருக்கும் இந்த இனிய உறவும், முருக வழிபாட்டிற்கு நகரத்தாரின் பங்களிப்பும் மேலும் வளர அருள்மிகு செந்திலாண்டவரின் திருவடி பணிந்து வேண்டுவாமாக!

நகரத்தார் பற்றி பாரதியின் மதிப்பீடு

உத்தமராந் தனவணிகர் குலத்துதித்த
இளைஞர்பலர், ஊக்கம் மிக்கார்,

உண்மையே தாரகமென் றுணர்ந்திட்டார்
அன்பொன்றே யுறுதி யென்பார்
வண்மையே குலதர்ம மெனக்கொண்டார்,
தொண்டொன்றே வழியாக் கண்டார்,
ஒண்மையுயர் கடவுளிடத் தன்புடையார்,
அவ்வன்பின் ஊற்றத் தாலே
திண்மையுறும் ஹிந்துமத அபிமான
சங்கமொன்று சேர்த்திட் டாரே

பலநூல்கள் பதிப்பித்தும், பலபெரியோர் பிர
சங்கம் மண்ணுவித்தும்
நலமுடைய கலாசாலை புத்தகசாலை பலவும்
நாட்டி யுந்தங்
குலமுயர் நகருயர் நாடுயர் வுழைக்கின்றார்,
கோடி மேன்மை
நிலவுறஇச் சங்கத்தார் பல்லாழி வாழ்ந்தொளிக்,
நிலத்தின் மீதே!

1.5 ஆதி சங்கரர் குறு வரலாறு

பிறப்பு

கேரள வள நாட்டில், பூரணா என்ற நதிக் கரையில், காலடி என்ற கிராமத்தில், சிவகுரு - ஆர்யாம்பா என்ற திவ்ய தம்பதிகளின் திருமகனாய் கி.பி. 788 ஆம் ஆண்டு அருளாளர் ஆதிசங்கரர் அவதரித்தார். பிள்ளைப் பேறு இல்லாதிருந்த இப் பெற்றோர்களின் நீண்டநாளையப் பிரார்த்தனைக்குப் பின்னர் ஆர்யாம்பா அம்மையாரின் கனவில் சிவனே தோன்றி, "நானே வந்து உனக்குப் பிள்ளையாகப் பிறக்கவிருக்கிறேன்!" என்று சொன்னதாகக் கர்ண பரம்பரைக் கதை ஒன்று உண்டு. சிவனுக்கு நன்றி கூறும் வகையில், பிறந்த பிள்ளைக்கு சங்கரன் அல்லது மங்களத்தைத் தருபவன் என்ற திருநாமம் இட்டனர் பெற்றோர். 32

ஆண்டு காலமே வாழ்ந்து, இறை வழிபாட்டு நெறிகளிலும், தத்தவத் துறையிலும் ஒரு பிரளயத்தையே உண்டாக்கி, மக்கள் நல்வழி வாழவும், நிறைவாக உய்வு பெறவும் பல மாற்றங்களைத் தோற்றுவித்து கி.பி. 820 ஆம் ஆண்டு இறைவனோடு ஒன்றி மறைந்தார். இவர் வாழ்ந்தது 32 ஆண்டுகள் தான் என்பது எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப் பெற்றிருந்தாலும், வாழ்ந்த காலம் பல ஆய்வாளர்களும், வரலாற்றுக்காரர்களும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ள கி.பி. 788 - 820 அல்ல, கி.மு. 509 - 477 தான் சரியான காலம் என்று பூரி, துவாரகை, காஞ்சியிலுள்ள பீடங்கள் கூறுகின்றன.

இளமைக் காலம்

இறையருள் பெற்ற பிள்ளை ஆதி சங்கரர், என்பது அவரது இளமைக்காலத்திலேயே தெளிவுறத் தெரிந்தது. இறையருள் தந்த ஞானத்தால் வேதங்களையும், உபநிடதங்களையும், இதிகாசங்களையும், புராணங்களையும் கசடறக் கற்று, உணர்ந்து, அவற்றை மற்றவருக்கு விரிவாக விளக்கவும் வல்ல திறமை மிகப்

பெற்றிருந்தார். இது மட்டுமல்ல, இந்து மதம் பற்றியது மட்டுமல்லாது ஏனைய மதங்களின் தத்துவங்களையும் நன்கு அறிந்த ஒரு தத்துவ வித்தகராகவே விளங்கினார்

தொடக்க கால அருளிச் செயல்கள்

பிரம்மச்சாரி சங்கரன் அந்த நிலைக்கு ஏற்ப பிச்சை எடுத்துத் தான் உண்ணவேண்டும். ஒரு நாள் பிச்சைப் பாத்திரத்துடன் ஒரு வீட்டின் முன் நின்றான். பிச்சையிட ஏதுமில்லாத ஏழை மாதரசி வெளியே வந்து மறுநாள் காலை தன் ஏகாதசி விரத நிறைவுக்காக வைத்திருந்த ஒரே நெல்லிக்கனியைப் பாத்திரத்தில் இட்டாள். அம்மையாரின் ஏழ்மை நிலையும், இருப்பினும் எப்படியும் பிச்சை இட வேண்டும் என்ற உளமார்ந்த உணர்வும் கண்டு இரங்கினான் இளைய பிரம்மச்சாரி. அவன் உள்ளுணர்வு உந்த, அவனது திருவாய் அருவியாய் கொட்டியது ஒரு திருப்பாடலை. ஆம்! அதுதான் இன்று நாடெங்கும், வீடெங்கும் ஒலிக்கும் ‘கனகதாரா ஸ்தோத்திரம்’. அன்னை இலக்குமியிடம், “இந்த அம்மையாரது இல்லத்தில் நீ பொன்னை மழையாகக் கொட்ட வேண்டும்!” என்று வேண்டிய பாடல். வேண்டமுமுதும் தரும் இலக்குமி கேட்டதைக் கொடுத்தாள். இந்தத் திருப்பாடலை நம் கவியரசர் கண்ணதாசன் அவர்கள் எளிய தமிழில், புனிதம் குறையாது “பொன் மழை” என்ற பெயரில் நமக்காக மொழி மாற்றம் செய்து தந்துள்ளார்கள். மூலத்தைப் பாடினால் என்னென்ன நலங்கள் கிட்டுமோ அவை அத்தனையும் இந்தப் “பொன் மழை”யைப் பாராயணம் செய்தாலும் கிட்டும் என்பது உறுதி. பலர் தம் சொந்த அனுபவங்களில் கண்ட உண்மையும் கூட!

அடுத்து ஒரு அதிசய நிகழ்வு. மூன்று வயதிலேயே தந்தையை இழந்து விட்ட சங்கரன் அன்னை ஆர்யாம்பாளின் அரவணைப்பிலேயே வளர்ந்து வந்தான். காலடிக் கிராமத்தில் பூரணா நதி அவரது வீட்டிற்கு அருகாமையில் இல்லாது தூரத்தில் உள்ள ஒரு காட்டிற்குள் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அவரது அன்னை ஆற்றில் நீராடிவர நீண்ட தூரம் நடந்து சென்று திரும்பும்பொழுது, ஒரு நாள் களைப்பின் மிகுதியால் வழியிலேயே மயங்கி விழுந்துவிட்டார். நதிக்கரைக்குத் போன அன்னை வெகுநேரமாகியும் திரும்பி வரவில்லையே என்ற ஆதங்கத்துடன் நதியை நோக்கி நடந்தான் எட்டுவயதுச் சங்கரன். மயங்கிய நிலையில் அன்னையை வழியில் கண்டான். உடனே ஆவன செய்து வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தான்.

▼ காலடியில் தடம் மாறிச் செல்லும் தயாள குணம் படைத்த பூரணா நதி

இரவில் ஒரு சிந்தனை. “இந்த நதி இப்படி எங்கோ காட்டிற்குள் ஓடுவதால் தானே என் அன்னைக்கு மட்டுமல்ல, அனைவருக்கும் இத்தனை சிரமம். ஊருக்கு அருகே ஓடினால் மக்களுக்கும் என் அன்னைக்கும் நடைப்பயணம் வெகுவாகக் குறையுமே!” பூர்ணா நதியிடமே தன் பிரார்த்தனையைச் சமர்ப்பித்தான். காலையில் விழித்தெழுந்து பார்த்தான். என்ன அதிசயம்! பூர்ணா நதி தன் தடம் மாறி அவன் வீட்டோரம் அமைதியாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது!

சந்நியாஸம்

இந்தத் தெய்வாம்சம் பொருந்திய இளைஞருக்கு இல்வாழ்க்கையில் பிடிப்பு எதுவுமில்லை. தன் அம்மாவிற்கு மட்டும் பிள்ளையாக இராது உலகிற்கே பிள்ளையாகி, உலக மக்கள் உய்வதற்கான வழியினைக் காட்டவேண்டும் என்ற ஆவல் அவனை ஒரு துறவியாக மாற உந்தியது. ஆனால் தவமிருந்து ஈன்றெடுத்த அன்னைக்கு அதில் விருப்பமில்லை. அன்னையின் மனம் மாறும் காலம் வரை பொறுத்திருந்தான். அந்த நேரமும் ஒரு நாள் வந்தது. தாயும் மகனும் ஆற்றுக்கு நீராடச் சென்றனர். தாயாரை நீராட்டிக் கரை சேர்த்துவிட்டு சங்கரன் ஆற்றுக்குள் இறங்கினான். அடுத்த நிமிடம் அப்பிள்ளையின் காலை ஒரு பெரும் முதலை கவ்விக் கொண்டது. அன்னையை உதவிக்குக் கூவி அழைத்தான். அவரால் முதலையின் பிடியிலிருந்து அன்பு மகனை மீட்க முடியவில்லை.

“இது தான் தன் துறவிற்கு அன்னையின் சம்மதத்தைப் பெற, தக்க தருணம்” என்று சங்கரனது உள்ளுணர்வு கூறியது. “அன்னையே, இப்பொழுது நீ என்னக் காப்பாற்ற ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு! உன் பிள்ளை என்ற என் பூர்வாஸ்ரம வாழ்க்கையை இந்த முதலையின் வாயில் கழித்து விட்டு, புதுப்பிறவி எடுத்து ஊருக்கெல்லாம் பிள்ளை என்ற துறவியாக மாறுவதை நீ ஏற்றுக்கொண்டால் நான் மீண்டும் உயிரோடு ஆற்றை விட்டு வெளியேவர வாய்ப்புண்டு! அருள்சூர்ந்து அனுமதி தா!” என்று வேண்டினான். வேறு வழி இல்லாத நிலையில், எங்கிருந்தாலும் என் மகன் உயிரோடு வாழட்டும் என்ற பெருநோக்கத்தோடு “உனக்கு எது சரியென்று தோன்றுகிறதோ, அதையே செய்து கொள்!” என்றார் தவமிருந்து, கருவுற்றுப், பத்துமாதம் சுமந்து பெற்ற அருட்குழந்தையின் அன்னை. அவ்வளவுதான் அடுத்த கணமே ‘ப்ரைஷோச்சாரணம்’ பண்ணி அதாவது ‘ப்ரஷை’ என்ற உரிய மந்திரத்தைச் சொல்லி, சந்நியாஸ்ரமம் வாங்கிக் கொண்டு துறவியாக மாறிவிட்டார் சங்கரர்.

இந்த சந்நியாஸம் வாங்கிக்கொள்வதில் மூன்று முறைகள் உண்டாம். முதலாவதாகத் துறவிலேயே ஈடுபாடு கொண்ட ஒருவர் எந்த வயதிலும், உடல்நலத்தோடு இருக்கும்பொழுதே முறைப்படி ஸ்ரார்த்தங்கள், ஹோமங்கள் முதலியன செய்து, தக்க குரு ஒருவரிடமிருந்து சந்நியாஸம் பெற்றுக் கொள்ளுதல். இதற்கு “க்ரம சந்நியாஸம்” என்று பெயராம். அடுத்தது நோய்வாய்ப்பட்ட ஒருவர் விரக்தி, வைராக்கியம் ஏற்பட்டு சந்நியாஸம் வாங்கி கொள்வது. அவர் நலக் குறைவோடு இருப்பதால் விரிவான சடங்குகள் செய்ய முடியாத நிலையில், விரைவான எளிதான முறையில் குருவானவர் தீட்சை கொடுத்தல். இதற்கு “ஆத்ரா சந்நியாஸம்” என்று பெயர். மூன்றாவது, மேலும் சுலபமாக்கப் பெற்றது. ஒருவருக்கு வந்த வியாதி முற்றியோ அல்லது வேறு ஏதேனும் விபத்து காரணமாகவோ மரணம் விரைவில் வந்துவிடும் என்ற நிலையில், சட்டென்று சந்நியாஸம் வாங்கிக் கொள்வது. இதற்கு “அதி ஆத்ரா அல்லது ஆபத் சந்நியாஸம்” என்று பெயர். இதிலும் இரண்டுவிதம் உண்டு. குரு கிடைத்தால் அதற்கேற்ற அவகாசமும் கிடைத்தால் அவர்மூலம் பெறுவது. இல்லையானால் சங்கரர் செய்தது போல் ப்ரஷை மந்திரத்தைச் சொல்லித் தானே சந்நியாஸத்தை ஸ்விகரித்துக் கொள்வது.

க்ரம சந்நியாஸம் வாங்கிக்கொள்பவர்களைப் போல, நீரின் மத்தியில் நின்று சந்நியாஸத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் வாய்ப்பு சங்கரருக்குத் தானாகவே அமைந்து விட்டது. இங்கே இரண்டு முக்கிய குறிப்புகள்

1. அன்னை தர்மாம்பாள் வழிபாடு செய்த
கிருஷ்ணன் கோவில்
2. ஆதி சங்கரர் ஜன்ம பூமியில் எழுந்துள்ள
மையத்தின் முன் வாயில்
3. அன்னை ஆர்யாம்பா திரு இருக்கையுள்ள
இடத்தில் துளசி மாடம்
4. முதலைக் கடவு நுழைவாயில்
5. பார்வையாளர் தளம்

- பின்னர் உலகக் குருக்களுக்கெல்லாம் குருவாக வரப்போகிறவருக்கு-பகவத்பாத ஆச்சாரியருக்கு, அதாவது இறைவனது திருவடியில் அமர்ந்திருக்கும் குருவானவருக்கு-சந்நியாஸம் கொடுக்க மற்றொரு குரு அவசியமில்லை என்பது இறைவன் திருவுள்ளம் போலும்.
- இந்த முதலை நிகழ்ச்சியை ஒரு உருவகமாகவும் சிலர் காட்டுவர். சம்சாரம் அல்லது இவ்வுலக வாழ்வாகிய ஆழமான ஆற்றில் நிற்கும், ஜீவாத்மாவாகிய மானுடரை, மாயையாகிய முதலை

கவ்விக் கொண்டிருக்கிறது. நம் உலகப் பற்றுக்களை அறுத்துவிட்டால் இந்த மாயையாகிய முதலையின் பிடியிலிருந்து நாம் விடுபட்டு விடலாம் என்பதை நமக்கு காட்டுவதே இந்த நிகழ்ச்சி என்பர்.

அன்னைக்கு இறுதிச் சடங்கு

துறவியானதும் பூர்வாஸ்ரமத் தாயாரான ஆர்யாம்பா அம்மையாரிடம் விடைபெற முனைந்தார். ஆனால் அன்னையோ விடைகொடுக்கு முன் ஒரு கேள்வி கேட்டார்.

“என் அந்திமக் காலத்தில் கூட ஒரே பிள்ளையான உன்னைப் பார்க்காதே என் ஆவி பிரிய வேண்டுமா?”.

துறவி சங்கரரின் தீர்க்கமான பதில்.

“இல்லை! உன் மன நிம்மதிக்காகவேனும் அந்த நேரத்தில் உன் பக்கத்திலேயே இருப்பேன். உனக்கான இறுதிச் சடங்குகளையும் நானே செய்வேன். அந்த நேரத்தில் நீ என்னை நினைத்தால் போதும். உடனே நான் வந்து விடுவேன்”

இப்படி வாக்குக் கொடுத்து, அன்னையை வணங்கிப் புறப்பட்டுச் சென்றார். அது போலவே 12 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் ஆதிசங்கரர் சிருங்கேரியில் இருக்கும் பொழுது அன்னையின் இறுதி நேரம் நெருங்கிவிட்டதை உணர்ந்தார். உடனே புறப்பட்டு காலடிக் கிராமத்தை அடைந்து, அவர் அருகில் அமர்ந்து, *சிவ புஜங்கத்தையும்*, அன்னையின் இஷ்ட தெய்வமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் மேல் *விஷ்ணு புஜங்கத்தையும்* பாடி அருளினார். அமைதியாக அன்னையின் ஆவி பிரிந்தது. உள்ளூர் அந்தணர்கள் துறவியான ஒருவர் இறுதிச் சடங்குகள் செய்யக்கூடாது எனத் தடுத்தனர். அதைப் பொருட்படுத்தாது தாயாரின் இறுதிச் சடங்குகளை தனி ஒருவராகத் தானே நிறைவு செய்துவிட்டுத் திரும்பினார்.

இங்கு துறவறம் ஏற்ற நம் பட்டினத்தடிகள் திரும்ப வந்து உறவினர் தடுத்ததைப் பொருட்படுத்தாது, தன் தாயாரின் உடலை ஈர வாழை மட்டையில் வைத்து இறுதிச் சடங்குகள் செய்ததையும் அது சமயம் அவர் பாடிய பாடலையும் நினைவு கூரல் வேண்டும்.

முந்தித் தவம்கிடந்து முந்நூறு நாள்சுமந்தே
அந்திபக லாச்சிவனை ஆதரித்துத் - தொந்தி
சரியச் சுமந்துபெற்ற தாயார் தமக்கோ
ளரியத் தழல்முட்டு வேன்

[ஆதரித்து-வணங்கி; தொந்தி-வயிறு; தழல்-நெருப்பு]

ஆர்யாம்பாள் சமாதி

காலடியில், பூர்ணா நதிக்கரையில் கண்ட கல்தூண் விளக்கினையும், ஆர்யாம்பாள் தினமும் வழிபாடு செய்து வந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோவிலையும் ஆதாரங்களாகக் கொண்டு அதுவே ஆதி சங்கரர் அவதரித்த புண்ணிய பூமி என்ற முடிவிற்கு வந்து, அங்கே ஸ்ரீ சிருங்கேரி மடத்தார் ஒரு ஆதி சங்கரர் மையத்தை நிறுவியுள்ளனர். அதனுள் கல்தூண் விளக்கிற்கு அருகே ஆர்யாம்பாளின் சமாதிக்கான புனிதச் சின்னமாகத் துளசி வளரும் பீடம் ஒன்றும், ஆதி சங்கரர் கோவிலும் மடத்தின் இஷ்ட தெய்வமான அன்னை சாரதாம்பாளின் திருக்கோவிலும், ஸ்ரீ சக்தி விநாயகர் ஆலயமும் சங்கரர் குடும்பத்தின் குல

தெய்வமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோவிலும், வேத பாடசாலையும் உள்ளன.

இவை தவிர, பூர்ணா நதியில் சங்கரரின் காலை முதலை கவ்விய துறையின் மேலே யாத்திரீகர்கள் நின்று நதியினைத் தரிசிக்க ஏதுவாக தடுப்பு வேலியோடு கூடிய தளமும் அமைத்துள்ளார்கள். இதை ஆராட்டுக் கடவு என்றும் முதலைக் கடவு என்றும் அழைக்கிறார்கள்.

இவை தவிர, இப்போது சிறு நகரமாகி விட்ட காலடியின் நடுப் பகுதியில் ஸ்ரீ காஞ்சி மடத்தினர் ஒரு எட்டடுக்குக் கீர்த்தி ஸ்தம்பத்தைக்கட்டி அதன் உட்புறச் சுவர்களின் மேல் சங்கரரின் வரலாற்று முக்கிய நிகழ்வுகளை சுதையால் ஆன புடைச் சிற்பங்களாக வடிவமைத்து பக்தர்களின் பார்வைக்கு வைத்துள்ளார்கள். இத்துடன் அதன் அருகிலேயே ஒரு மேல் நிலைப் பள்ளியும் நடத்தி வருகிறார்கள். நான் இந்த நூலை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் நானும் என் மனைவி விசாலாட்சியும், பேரன் அருண் ராமனாதனும் காலடி செல்லும் வாய்ப்பினைப் பெற்று, அந்தப் புண்ணிய பூமியை எங்கள் பாதங்கள் தொடும் பாக்கியத்தையும் பூரணா நதித் தீர்த்தத்தை அருந்தும் பேற்றினையும் பெற்றோம். பூர்ணா நதிக் கரையும், அங்கே நிலவும் அமைதியும், புனிதமும் என் சலன மிகு உள்ளத்தினை இதமாக நீவி விடுவது போலிருந்தது. இது சத்தியம்! இந்த நிகழ்வு என் நினைவின் பீடத்தில் என்றும் நின்றாடும்!

புனித யாத்திரை

தக்கதொரு குருவினைக் காணக் காடுகளையும், நதிகளையும், மலைகளையும் கடந்து சென்றார். நர்மதா நதிக்கரையில் உள்ள ஒரு குகையில் பல ஆண்டுகளாகத் தியானத்தில் மஹா குரு கௌடபாதரின் சீடரான, குரு கோவிந்த பாதர் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு, அக்குகையினை அடைந்து காத்திருந்தார். தியான நிறைவில் குரு விழித்துப் பார்த்தார். தன்னைச் சீடனாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டித் தன் முன்னே சாஷ்டாங்க (சக + அஷ்ட + அங்க) நமஸ்காரம் செய்த பால சந்நியாசியின் தெய்வீகத் திருமுகத்தினை ஏறிட்டுப் பார்த்த குரு கோவிந்தபாதர் கேட்டார், “குழந்தாய்! நீ யார்?” அவ்வளவுதான்! சிறுவனின் திருவாயிலிருந்து மடைதிறந்தால் போல் வெள்ளமென வந்தன பத்துப் பாடல்கள்! “தஸ ஸ்லோகி” என்று அழைக்கப் பெறும் அந்தத் தொகுப்பின் முதல் பாடல் :

ந பூமிர் ந தோயம் நதேஜோ ந வாயு
ந கம் ந இந்திரியம் வா ந தேஷாம் ஸமூஹ:
அனைகாந்தி கத்வாத் ஸுஷுப்த்யேக ஸித்த:
ததே கோ஽வசிஷ்ட: சிவ: கேவலோ஽ஹம்

[நான் பூமியல்ல, நீரல்ல, தேஜஸ் அல்ல, காற்றல்ல, ஆகாயமும்ல்ல, கர்ம - ஞான இந்திரியங்களும்ல்ல, இவற்றின் தொகுதியும்ல்ல, இவையனைத்திலிருந்தும் மாறுபட்ட பரமதத்துவமான சிவம் எதுவோ அதுவே நான்!]

இது சங்கரரின் அறிமுகம் மட்டுமல்ல, அத்வைதத்தின் அறிமுகம் போலவும் தோன்றுகிறது, இல்லையா?

◀ சங்கரரின் கீர்த்தி ஸ்தம்பம்

இங்கே கிட்டத்தட்ட இதே கருத்துக்களுடன், சொற்களுடன் முருகன் அருணகிரிநாதருக்கு, மெய்ப்பொருளை உபதேசித்தது பற்றிய அவரது பாடலை நினைவு கூரல் வேண்டும்.

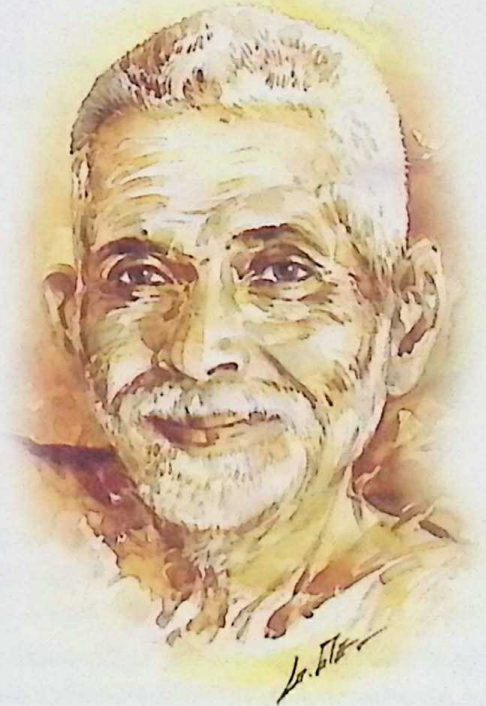
தேன் என்று பாகுஎன்று உவமிக்
கொணாமொழித் தெய்வவள்ளி
கோன் அன்று எனக்கு உப தேசித்தது
ஒன்று உண்டு, கூறுவற்றோ?
வான்அன்று, கால்அன்று, தீஅன்று
நீர்அன்று, மண்ணும் அன்று
தான்அன்று, நான்அன்று, அசரீரிஅன்று
சரீரி அன்றே!

- அ.நா. - க.அ. பாடல் 9

[தேன் என்றோ பாகு என்றோ உவமை கூற இயலாத இனிய மொழியை உடையவளும் தெய்வத்தன்மை உடையவளுமாகிய வள்ளிநாயகியுடைய கணவன் முருகன் அன்றைக்கு எனக்கு உபதேசித்தது ஒன்று உண்டு! ஆனால் அது கூறும் தகைமைத்தோ? அது வானம் அன்று; காற்று அன்று; நெருப்பு அன்று; நீர் அன்று; மண்ணும் அன்று; அவன் அன்று; நான் அன்று; சரீரம் இல்லாதது அன்று; சரீரம் உடையதும் அன்று!]

நான் யார்?

குரு கோவிந்தர் சங்கரரைப் பார்த்துக் கேட்ட கேள்வி, "நீ யார்?" என்று முன்னர் பார்த்தோம். ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் இந்தக் கேள்வியைச் சற்று மாற்றி "நான் யார்?" என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டு, அந்த கேள்விக்கு விடை காண வீட்டை விட்டே கிளம்பினான் பதினாறு வயதுச் சிறுவன் வெங்கட்டராமன். அருப்புக் கோட்டைக்கு அருகில் உள்ள திருப்புழி என்ற ஊரில் வக்கீல் சுந்தரமய்யருக்கு மகனாகப் பிறந்தவன். உறவினர் ஒருவர் சொன்ன அருணாசலம் என்ற திருவண்ணாமலைக்கு உள்ளுணர்வு உந்த ஓடினான். பசித்திருந்தான். தாகித்திருந்தான். இருண்ட பாதாளக் குகைகளில் தவமிருந்தான். பூச்சிகள் கடித்து உடலைப் புண்ணாக்கின. எனினும் "நான் யார்? எனக்கும் இந்த உடலுக்கும் என்ன தொடர்பு?" என்ற வினாக்களுக்கு விடை காணும் முயற்சியினைச் சிந்தனையைத் தொடர்ந்தான். "இந்த உடல் நானில்லை, பஞ்சேந்திரியங்கள் நானில்லை, பஞ்ச தன் மாத்திரைகள் நானில்லை, பஞ்ச கர்மேந்திரியங்கள் நானில்லை, பஞ்சப் பிராணன்கள் நானில்லை, அந்தக் கரணங்கள் நான்கும் நானில்லை, விஷய வாசனைகளுடன் பொருந்தி இருக்கும் அஞ்ஞானமும் நானில்லை என்று ஒவ்வொரு தொகுதியாகத் தள்ளி விட்டு எஞ்சியுள்ள ஆத்மசொருபமே நான்! இந்த சொருபமே ஈஸ்வரன், இதுவே ஜகம், எல்லாம் சிவ சொருபமே என்ற அத்வைத நிலையைத் தன் சுய அனுபவத்தால் (self - realisation) உணர்ந்தான். அந்த வெங்கட்டராமன் தான் நாம் இப்பொழுது வணங்கி வழிபடும் அருளாளர் ரமண மகரிஷி!

சீடர் சங்கரர்

சங்கரரின் உள்ளொளி கண்டு வியந்து போனார் குரு. அவரைத் தமது சீடராகவும் ஏற்றுக் கொண்டார். மூன்றாண்டுகள் முறையாகப் பாடமும் பயிற்சியும் பெற்றார், சங்கரர்.

திக்விஜயம்

குருநாதர் விருப்பப்படி, சங்கரர் இந்து மதத்திற்குப் புத்துயிர் கொடுக்கும் திருப்பணிக்காக இந்திய நாட்டின் நான்கு திசைகளிலும் உள்ள ஓங்காரநாத், காசி, பத்ரிநாத், ஜ்யோதிஷ்மட், கேதார்நாத், குருக்ஷேத்ரம், பிருந்தாவனம், மதுரா, பிரயாகை, கோகர்ணம், கொல்லூர், கூகே, சிருங்கேரி, காலடி, ராமேஸ்வரம், திருச்செந்தூர், ஸ்ரீரங்கம், காஞ்சிபுரம், திருப்பதி, ராஜமந்திரி, பூரி, உஜ்ஜயினி, சோம்நாத்பூர், துவாரகை, பசுபதிநாத், காஷ்மீர் முதலிய திருத் தலங்களுக்கெல்லாம் சென்று, அங்குள்ள தெய்வங்களை எல்லாம் தரிசித்தார். இந்தப் புனித யாத்திரையில் அவர் பல சீடர்களையும் ஏற்றுக் கொண்டார்.

வெட்டியான் காட்டித் தந்த விவேகம்

சீடர்களுடன் காசிக்கு யாத்திரை சென்ற சங்கரர் கங்கையில் நீராடிக் கரை சேர்ந்து, குறுகிய பாதை வழி நடந்து வந்தார். எதிரே ஒரு வெட்டியான் தன் மனைவியுடனும் நான்கு நாய்களுடனும் வந்தான். உடல் தூய்மை பெற்று வந்த சங்கரர் வெட்டியானைப் பார்த்துத் "தூர விலகிப் போ, விலகிப் போ" என்றார். வெட்டியான் கேட்டான்.

*அந்நமயாத் அந்நமயம் அதவா சைதன்யம் ஏவ சைதன்யாத்
த்விஜ்வர! தூரீ கர்தும் வாஞ்சஸி கிம் ப்ருஹி கச்ச கச்ச இதி*

உணவாலான உடலிலிருந்து
மற்றொரு உணவாலான உடலையா?
அல்லது,
உள் ஒளியான ஆன்மாவிலிருந்து
இன்னொரு உள் ஒளியான ஆன்மாவையா?
ஓ, இரு பிறப்பாளனே!
எதை நீ தூர விலக்கிட விரும்புகிறாய்,
"விலகு, விலகு" என்று சொல்லி?

வெட்டியானது கேள்விக்குச் சற்று விளக்கம் தேவை!

நீ உன் உடலிலிருந்து என் உடலை விலகச் சொன்னால், உன் உடல், என் உடல் - இரண்டுமே ஐந்து பூதங்களால் (நீர், நெருப்பு, நிலம், காற்று, வானம்) ஆனவைதானே? இதிலென்ன பேத புத்தி? அது போகட்டும்! நீ உன்னுளே சைதன்யமாக ஒளிரும் ஆன்மாவிலிருந்து என்னுளேயும் அது போல் ஒளிரும் ஆன்மாவை விலகென்று சொன்னால் இரண்டுமே பிரம்மத்திலிருந்து தோன்றிய துளிகள் தானே? இதெலென்ன அஹங்கார பேதம்? ஐயா, இருபிறப்பாளரே, இப்பொழுது சொல்லுங்கள், எதை எதிலிருந்து விலகிப் போகச் சொல்கிறீர்கள்?

இந்தக் கேள்விக்குள்ளேயே பதிலையும் மறைமுகமாக வைத்துள்ளான், வெட்டியானாக வெளி வேடம் தரித்து, சங்கரருக்குப் பக்குவச் செறிவு தர வந்த இறைவன்! "இரு பிறப்பாளரே" என்ற சொற்றொடருக்குள் அடங்கி இருக்கிறது அந்த விடை! இரு பிறப்பாளன் யார் என்று ஒரு ஸ்லோகம் அடையாளம் காட்டுகிறது.

ஐந்மநா ஜாயதே ஷூத்ர:
 கர்மணா ஜாயதே த்விஜ:
 வேதாத்யாயி பவேத் விப்ரோ
 ப்ரஹ்ம ஜாநாதி ப்ராஹ்மண:!!

பிறப்பால் அனைவரும் சூத்திரர்களே,
 செயலால் மாறியவர்கள் தான் இருபிறப்பாளர்கள்;
 வேதங்களைப் படிப்பதனால் ஆவது பண்டிதனாய்,
 ப்ரஹ்மத்தை அறியும்போது ஆவதுதான் பிராமணனாய்!

ஆக, "இருபிறப்பாளரே!" என்ற விளியாலேயே சங்கரருக்கு வெட்டியான் உணர்த்திவிட்டான் தான் சொல்ல வந்த தத்துவத்தை!

"ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனான பிராமணனுக்கு இந்த பேத புத்தி கூடாது, எல்லா உயிர்களையும் சமமாகவே பார்க்க வேண்டும்!"

வெட்டியானின் கேள்வி சங்கரரின் உள்ளத்தினுள் கூரிய அம்பாய் ஊடுருவியது. நிலைகுலைந்து, குனிந்து நின்ற சங்கரர் நிமிர்ந்து பார்த்தார். வெட்டியானையும் உடன் வந்த அவன் மனைவியையும் நாய்களையும் காணோம்! ஆனால் அவன் விட்டுச் சென்று வினா அவரது பக்குவத்தை அன்று பூரணமாக்கியது! நிறை ஞானி ஒருவன் வெளிப் பார்வைக்கு ஒரு வெட்டியானாகவோ அல்லது முதிர்ந்த அறிவுச் செறிவு பெற்ற பண்டிதனாகவோ காட்சி தரலாம். அவன் தோற்றம் ஒரு அளவுகோல் அல்ல. அவன் காட்டும் வழியால் அவனே குருவாகிறான். இதை முற்றிலுமாக ஏற்றுக்கொண்ட சங்கரரின் இரண்டாவது முன்னுரைப் பாடலின் தமிழ்வடிவம்

புனிதக் கங்கையில் பொலிந்திடும் சூரிய பிம்பத்திற்கும்
 புலையர் தெருவின் சாக்கடைநீரில் தெரியும் சூரியபிம்பத்திற்கும்
 வேறுபாடு உண்டோ?
 பொன்னாலான கலசத்தினுள்ளே உள்ள ஆகாயத்திற்கும்
 மண்ணாலான குடத்தினுள்ளே உள்ள ஆகாயத்திற்கும்
 வேறுபாடு தான் உண்டோ?
 அலையும் மனம் அமைதி பெற்று,
 ஆனந்த மயமான ஞானக் கடலாக மாறியபின்
 பண்டிதன்-புலையன் எனப் பேதம் காணும்
 விபரீத மனமயக்கம் ஏன்?

- தமிழ்வடிவம் : நூலாசிரியர்

வெட்டியான் கேட்ட கேள்வியாக மேலே நாம் பார்த்த பாடலை முதலாவதாகவும், இந்தப் பாடலை இரண்டாவதாகவும் காசியில் தான் எதிர்கொண்ட வெட்டியான் கதையைச் சொல்லும் முன்னுரைப் பாடல்களாக்கி, அடுத்து தீர்க்கமான நம்பிக்கை காட்டும் ஐந்து பாடல்களையும் கொண்ட தொகுப்பினை, **மனீஷா பஞ்சகம்** என்ற ஒரு சிறு தத்துவ நூலாய் சங்கரர் ஆக்கித் தந்துள்ளார். முதல் நான்கு பாடல்களும் நான்கு மஹா வாக்கியங்களை விளக்குவதாகவும் ஐந்தாவது பாடல் "ஆன்மாவே நான்" என உணர்ந்தவரின் ஆனந்தப் பெரும் பேற்றிற்கு ஒரு கோடி காட்டியும் பாடி உள்ளார்.

மஹா சமாதி

நிறைவாக கேதாரநாத்தை அடைந்தார். அங்கு தனது சீடர்கள் முன்னிலையில், தான் முன்னர் தன் குருவின் சன்னிதானத்தில் பாடிய தஸ ஸ்லோகி என்ற திருப்பாடலை மீண்டும் பாடி அமைதியாகத் தன் பூத உடலை பஞ்ச பூதங்களுடன் கரைத்துவிட்டு மஹா சமாதி அடைந்தார்.

மேதை மண்டன மிஸ்ரர், சீடர் சுரேஸ்வரர் ஆனது

அவரது யாத்திரையின் பொழுது, எதிர் வந்தவரையும், சிலரைத் தேடியும் சென்று, மாற்று மதவாதிகளுடன் வாதம் புரிந்து, வெற்றி வாகை சூடி, இந்து மத தத்துவத்தின், வேதங்களின், உபநிடதங்களின், மற்றுமுள்ள முக்கிய நூல்களின் முதன்மைத்துவத்தை நிலைநாட்டினார். இதில் குறிப்பிடத்தக்க விவாதம் ஒன்றினை இங்கே பார்ப்போம்.

மண்டன மிஸ்ரர் கடவுளைப் பற்றிக் கவலைப்படாது, கர்மாக்களையே முக்கியமாகக் கருதும் பூர்வ மீமாம்சை நெறியில் ஒரு மேதை. விவாதங்கள் என்பவை அவர் வீட்டின் தினசரி நிகழ்ச்சிகள்! அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவர் வீட்டில் வளரும் கிளிகள் கூட தங்களுக்குள் இந்த நெறி பற்றி விவாதித்துக் கொள்ளுமாம். இத்தகைய மேதையைத் தேடிச் சென்று, விவாதித்து, நிறைவாக அத்தவை நெறியே சாலச் சிறந்தது என்று நிறுவினார் சங்கரர்.

இவ்விவாதத்திற்குத் தீர்ப்புச் சொல்ல மண்டன மிஸ்ரரின் மனைவியாகிய உபய பாரதி என்ற பேரறிவு பெற்ற அம்மையாரையே நடுவராக இருவரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். இவரை சரஸ்வாணி என்றும் அழைப்பர்.

உபய பாரதி அம்மையார் இருவர் கழுத்திலும் இரு மாலைகளை அணியச் செய்தார். யார் கழுத்தில் உள்ள மாலை முதலில் வாடுகிறதோ, அவரே வாதத்தில் தோற்றவர் ஆவார் என்பதையும் அவர் மற்றவரின் வாழ்க்கை முறைக்கு மாறிவிட வேண்டும் என்பதையும் இருவரும் ஏற்றுக்கொண்டனர். நீண்ட விவாதங்களுக்குப் பின் மண்டன மிஸ்ரரின் கழுத்து மாலை வாடிவிட்டது. தன் கணவராகிய மண்டன மிஸ்ரர் தோற்று விட்டார் என்று நேரடியாகச் சொல்லாது, அறிவார்ந்த அந்த அம்மையார் “இருவரும் பிணைக்கு வாருங்கள்!” என அழைத்தார். அதாவது முன் ஒப்புக்கொண்டபடி விவாதத்தில் தோற்றுப் போன மண்டனமிஸ்ரர் இல்லற வழியிலிருந்து சங்கரரின் துறவற வழிக்கு மாறிவிட வேண்டும் என்பதை நினைவுபடுத்தும் வகையில், வழக்கமாகத் தன் கணவனை “உணவு உண்ண வாருங்கள்!” என்று அழைப்பவர் இப்பொழுது அவரையும் சேர்த்து “இருவரும் பிணைக்கு வாருங்கள்!” என்றார். இந்த அழைப்பில் நேர்மை, பணிவு, தற்கொண்டானது சொல் காக்கும் பாங்கு ஆகிய அத்தனையும் அடங்கியுள்ளமையை நினைத்து, நினைத்து, வியந்து மகிழலாம்!

மண்டன மிஸ்ரர் சுரேஸ்வரர் என்ற புதிய தீட்சாநாமத்துடன் சங்கரரின் பிரதம சீடர்களில் ஒருவராகி அவரது திருக்கூட்டத்தில் சேர்ந்து விட்டார்.

உபய பாரதி அம்மையாரின் வினாவிற்கு விடைகண்டது

அந்த விவாதம் இத்துடன் நின்று விடவில்லை. உபய பாரதி அம்மையார் தொடர்ந்தார். “நானும் என் கணவரும் ஒரு தொகுதி. இந்தத் தொகுதியில் ஒரு பாதியைத் தான் தாங்கள் வென்றுள்ளீர்கள். நீங்கள் மறு பாதியாகிய என்னையும் விவாதத்தில் வென்றால் தான் உங்கள் வெற்றி பூரணத்துவம் பெறும்!” என்று சொல்லி சங்கரரை அவரோடு விவாதம் செய்ய அழைத்தார். அதிலும் வெற்றி இலக்கினை சங்கரர்

நெருங்கும் பொழுது, அம்மையார் கேட்ட இறுதி வினாவிற்கு சங்கரரால் விடையளிக்க இயலாது போயிற்று. அது இல்லற வாழ்க்கை பற்றிய வினா! பிள்ளைப் பிராயத்திலிருந்து சுத்த சந்நியாச வாழ்க்கையை ஏற்றுக் கொண்டுள்ள அவருக்கு இது பற்றி என்ன தெரிந்திருக்க முடியும்? என்றாலும் சங்கரர் தளரவில்லை. வினாவிற்கு விடையளிக்க அம்மையாரிடம் ஒரு மாத கால அவகாசம் வாங்கிக் கொண்டு, தமது சீடர்களுடன் புறப்பட்டுச் சென்று விட்டார். காட்டு வழி நடந்து செல்லும்பொழுது அங்கே வேட்டைக்கு வந்த அமருகன் என்ற மன்னன் இறந்து கிடப்பதையும், அவனைச் சுற்றி அவன் மனைவிகளாகிய ராணிகளும் ஏனையோரும் அதிர்ச்சியில் மயங்கி விழுந்து கிடப்பதையும் கண்டார். இதுவே உபயபாரதி அம்மையாரின் வினாவிற்கு விடை காண வாய்ப்பு என்று முடிவிற்கு வந்த சங்கரர், அருகே இருந்த ஒரு குகைக்குள் சென்று தனது சங்கல்பத்தால் உடலைவிட்டுப் பிராணனை மட்டும் பிரித்துக் கொண்டு மரணித்துக் கிடக்கும் மன்னனின் உடலுக்குள் சென்றார்! குகையில் உள்ள தனது உடலைப் பேணும் பொறுப்பினைச் சீடர்களிடம் விட்டு, உயிர் பெற்ற மன்னனாக அரண்மனை அடைந்தார். அங்கு இல்லற வாழ்க்கை பற்றிய அனைத்தையும் தெரிந்து கொண்டார். அது மட்டுமல்லாது அதைப் பற்றிய 101 பாடல்கள் கொண்ட "அமருக சதகம்" என்ற நூலையும் இயற்றியுள்ளார் என்பர். சங்கரர் மீண்டும் தம் உடலுக்குத் திரும்பினார். உபயபாரதி அம்மையாரிடம் வந்தார். அவரைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே உபயபாரதி சங்கரரது முழுமை பெற்ற வெற்றியை ஏற்றுக் கொண்டார்! வியப்பாக இருக்கிறதா?

உபய பாரதியாக வந்திருந்தது சாட்சாத் சரஸ்வதி தேவியே என்றும் மண்டன மிஸ்ரராக வந்தது பிரம்மாவே என்றும் மக்களால் நம்பப் பெறுகிறது.

உலகிற்கு வழிகாட்ட அவதரித்துள்ள சங்கரரை, தர்ம, அர்த்த, காம, மோக்ஷம் அல்லது அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு புருஷார்த்தங்களைப் பற்றியும் அதாவது காமம் என்ற இல்லற வாழ்க்கை பற்றிய அனுபவத்தினையும் சேர்த்துத் தெளிவு பெறச் செய்து அவரது வழிகாட்டலுக்கு ஒரு பூரணத்துவம் நல்க வேண்டும் என்பதே உபயபாரதியாக வந்த சரஸ்வதிதேவியின் விருப்பமாகும். இதைத் தான் அவர் முன்னரே, "உங்கள் வெற்றி பூரணத்துவம் பெற வேண்டுமானால் என் கேள்விகளுக்கு ஏற்புடைய பதிலினைத் தந்து, என்னையும் நீங்கள் விவாதத்தில் வென்றாக வேண்டும்" என்று மறைமுகமாகச் சொன்னார் போலிருக்கிறது! "தேவியின் கருணை அளப்பரியது!" என்ற வாக்கு எத்தனை உண்மை என்பதை நாமும் உணர்கிறோம். தவிரவும் பழங்காலத்தில் மூத்த முனிவர்கள் வனத்தில் வாழ்ந்தாலும் இல்லறவாசிகளாகவே இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் ரிஷி பத்தினிகள் அரிய பல செயல்களையும் செய்துள்ளார்கள் என்பதையும் நம் புராணங்கள் சொல்வதை இங்கே நினைவு கூரல் வேண்டும்.

இங்கே ஒரு செய்தியைக் இங்கே குறிப்பிடல் வேண்டும். இந்த நிகழ்வு ஆதி சங்கரரின் வரலாற்றுக்கு அடிப்படை நூலான *மாதவீயத்தில்* காணப் பெற்றாலும் "அது தேவையில்லாத இடைச் செறுகல்; ஆதி சங்கரர் ஒரு ப்ரம்ம ஞானி. அப்படியென்றால் அனைத்தும் அறியப் பெற்றவர் என்று பொருள். எனவே அவர் இத்தகைய அட்டமாசித்திகளில் ஒன்றான "பரகாயப் பிரவேசம்" எனப்பெறும் "கூடு விட்டுக் கூடு" பாய்ந்து தான் இல்லற இன்பம் பற்றி அறிந்த கொள்ள வேண்டும் என்பதில்லை என்று கூறுவாரும் உள். (ஆதாரம் பக்.117 - Sri Sankara by Dr.S.Sankaranarayanan)

சர்வஞ்ஞ பீடமேறியது

நிறைவாக, காஷ்மீரத்தில் உள்ள சாரதா பீடத்தில் வீற்றிருந்த மாபெரும் ஞானிகளின் வரிசைகளை வாத்தத்தில் வென்று அங்குள்ள சர்வஞ்ஞ பீடத்தில், அனைத்தும் அறிந்தவருக்கான ஞான பீடத்தில், ஏறி அமர்ந்தார்.

அத்வைத நெறி நிறுவனர்

இவ்வுலக வாழ்க்கையில் மானுடர், தளை அல்லது பாசம் என்ற கட்டுக்குள் சிக்கித் துன்புறுகின்றனர் என்பது வேதாந்தங்களின் அடிப்படைக் கருத்துக்களில் ஒன்று. மானுடர் இந்தத் தளையிலிருந்து பரம்பொருளின் பெரும் கருணையால் விடுபட்டு, வீடு பேறு பெறுவதற்கான ஆன்மிக நெறியினைக் கண்டறிந்து, அந்நெறியில் நடந்து, வீடுபேறு பெறுதலே மானுடரின் மேலான குறிக்கோளாகும். இன்னும் சொல்லப்போனால் அதற்காகவேதான் நமக்கு இந்த மானுடப்பிறவி தரப் பெற்றிருக்கிறது என்பதையும் நம்புகிறோம்.

இக்குறிக்கோளை மானுடர் அடையப் பல சமயத்தவரும் பல ஆன்மிக நெறிகளைத் தெரிவு செய்து அருளியிருக்கிறார்கள். ஆனால் தடங்கள் பலவானாலும் சேருமிடம் ஒன்றேதான் என்பதை நாம் இங்கே நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அவரவர் இயல்பு, சூழ்நிலை, புலக் கட்டுப்பாடு முதலியவற்றிற்கு ஏற்றதொரு நெறியினைத் தேர்ந்தெடுத்து, அதில் நம்பிக்கை வைத்துத் தளராது, அந்த நெறியினின்றும் பிறழாது, ஆன்மிக ஏணியில் ஏற முயல வேண்டும்.

இந்த ஆன்மிக நெறிகளில், இந்து மதத்தைப் பொருத்தவரையில் முக்கியமானவை மூன்று:

- அத்வைதம்
- விசிஷ்டாத்வைதம்
- த்வைதம்

அத்வைதம்

இந்த அத்வைத நெறியினை வகுத்து நிறுவியவர் ஆதிசங்கரர். அத்வைதம் என்றால் இரண்டற்றது என்று பொருள். ஒன்று என்று சொல்லி இருக்கலாம். ஆனால் அப்படிச் சொன்னால், இரண்டாவது ஒன்றும் இருக்கலாமோ என்ற ஐயம் எழலாம். எனவே அதற்கே இடம் கொடாது இரண்டல்லாதது என்று தீர்க்கமாகச் சொல்லி விட்டார் சங்கரர்.

தத்துவ சாரம்

அத்வைத நெறியின் சாரத்தை கீழ்க்கண்ட ஸ்லோகத்திலிருந்து அறியலாம்.

“ ப்ரம்ம சத்யம் ஜகத்மித்யா
ஜீவோ ப்ரம்மைவ நாபர ”

-ஆ.ச. - வி.சூ. - 20

[ப்ரம்மமே உண்மைப் பொருள். இவ்வுலகம் நிலையில்லாதது. ஜீவன் அல்லது ஆன்மா ப்ரம்மத்திலிருந்து வேறுபட்டதல்ல]

இந்த ஸ்லோகத்திலிருந்து அத்வைத தத்துவத்தின் சாரம் என்று நாம் அறிபவை :

- பிரம்மம் அல்லது பரம்பொருள் மட்டுமே உண்மையான பொருள்.
- குணங்கள், குறிகள் எதுவும் இல்லாத நிர்க்குணமானது பிரம்மம்.
- உலகம் அதன் ஒரு நிலையற்ற தோற்றமே.
- ஒவ்வொரு ஜீவாத்மா எனப்பெறும் ஆன்மா அல்லது உயிரும் பிரம்மமே.

பாதையும், பயணமும், சேருமிடமும்

உலகத்தில் கட்டுண்ட ஜீவாத்மா அல்லது ஆன்மா, பிரம்மத்தின் திருவருளால், தன்னுடைய அவித்தையாகிய அஞ்ஞானம் அல்லது அறியாமையை விலக்கி, "நானும் பிரம்மமே" என்ற தெளிவு பெற்றதும், முக்தி அல்லது வீடு பேறு அல்லது பிறப்பு - இறப்புச் சங்கிலி வட்டத்திலிருந்து விடுதலை அடைந்து, பிரம்மத்துடன் ஒன்றி, ஜீவ - ப்ரம்ம ஐக்யம் என்ற நிலையினை அடைவது.

இந்தக் கருத்தினை நாம் தொடர்ந்து நினைவில் கொள்வது மிக, மிக அவசியம். ஆதி சங்கரர் புஜங்கத்தில் உள்ள பல பாடல்களில் இந்த அத்வைத மையக் கருத்தான ஜீவ - ப்ரம்ம ஐக்யத்தை ஒரு நுண்ணிய நூல் இழைபோல் ஓட விட்டிருக்கிறார்!

இந்த அத்வைத நெறி ஏனைய நெறிகளில் இருந்து எப்படி மாறுபடுகிறது என்பதை அறிந்து கொள்ள அந்த நெறிகளின் அடிப்படைக் கருத்துக்களை ஓரளவாவது தெரிந்து கொள்வது அவசியம் அல்லவா?

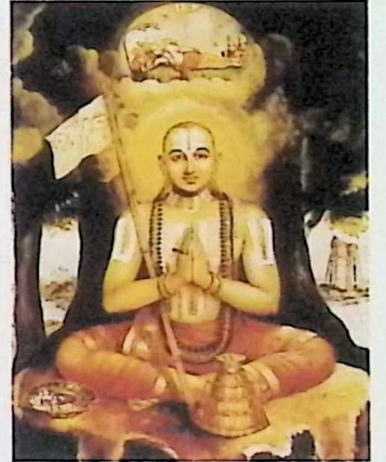
ஏனைய இரண்டு நெறிகள்

விசிஷ்டாத்வைதம்

இதன் நிறுவனர் ஸ்ரீ இராமானுஜர்.

விசிஷ்டம் என்றால் விசேஷம் என்று பொருள். அதாவது இது விசேஷமான அத்வைத நெறியாகும். மனித உடலும் அதன் உறுப்புக்களும் உயிரை அல்லது ஆத்மாவைச் சார்ந்திருப்பது போல், இந்த ஐக்யத் என்ற உலகமும் ஜீவன் என்ற ஆத்மாவும் பரம்பொருளைச் சார்ந்தே இருக்கின்றன.

பரம்பொருள் அல்லது ப்ரம்மம் இருமையற்றது தான். ஆனால் அது பல்வேறு குணங்களையும் குறிகளையும் உடைய ஒரு சகுணமான பொருள்.

ரஹஸ்ய த்ரயம் அல்லது மூன்று இரகசியங்கள்

திருமந்திரம் : ஓம் நமோ நாராயணாய

த்வயம் : ஸ்ரீமத் நாராயண சரணை சரணம் ப்ரபத்யே;
ஸ்ரீமதே நாராயணாய நமஹ!

சரம ஸ்லோகம் : சர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ
அஹம் த்வா சர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷ இஷ்யாமி மா ஸீசஹ

தத்துவ த்ரயம் அல்லது மூன்று தத்துவங்கள்

அசித்தாகிய அதாவது உயிரற்ற உலகப் பொருள்களை தனது உடலாகவும்,

சித்தாகிய உயிர்களை அல்லது ஆத்மாக்களைத் தனது உடைமைகளாகவும் கொண்டு, தானிட்ட வழக்காய் அதாவது தான் விரும்பியபடி அவை இரண்டையும் இயக்கி வைக்கும் விசேஷத்தை உடைய, ஈஸ்வரனாகிய, சகுணமான ஸ்ரீமந் நாராயணனே இந்த ப்ரம்மம்.

அர்த்த பஞ்சகம் அல்லது ஐந்து செம்பொருட்கள்

உயிர்கள் ஐந்து செம்பொருட்கள் பற்றி அறிந்து கொண்டால் அவை துன்பம் நீக்கி, இன்பம் துயத்து முக்தி அல்லது வீடு பேறு பெறலாம்

1. இறை	-	பரம்பொருள் பற்றிய ஞானம்
2. உயிர்	-	ஆன்மாவாகிய தன்னை உணரும் ஞானம்
3. நெறி	-	பரம் பொருளை அடையும் நெறியைப் பற்றிய ஞானம்
4. தடை	-	இதற்குத் தடையாய் இருப்பவை பற்றிய ஞானம்
5. பேரின்பம்	-	வீடு பேற்றினப் பற்றிய ஞானம்

தாயாருக்குப் புருஷகாரத்துவம்

“தாயார்” என அன்போடு அழைக்கப் பெறும் ஸ்ரீதேவி என்ற அன்னை இலக்குமி மூலம் பிரார்த்தனைகளைச் சமர்ப்பித்தலே மரபு. அன்னை தக்க தருணம் பார்த்து, தக்க முறையில் ஸ்ரீமந் நாராயணனிடம் பரிவுரை வழங்கி, அந்தப் பிரார்த்தனைகளை நிறைவேற்றித் தருவார். புருஷகாரத்துவம் அதாவது பரிவுரை வழங்கத்தான் செய்வாரே தவிர நேரடியாக அவரே பிரார்த்தனைகளை நிறைவேற்றுவது இல்லை.

பரம்பொருளை அல்லது ப்ரம்மத்தை அடையும் பாதைகள்

உயிர் முக்தி பெற கர்ம, ஞான, பக்தி, யோக வழிகளோடு ப்ரபத்தி என்ற பூரண சரணாகதியையும் போதிக்கிறது.

சேருமிடம்

முக்தி பெற்ற உயிர் அல்லது ஆத்மா பிரம்மத்தின் திருவடிகளின் கீழே தான் இருக்கும். பிரம்மத்தோடு ஒன்றும் நிலை இல்லை.

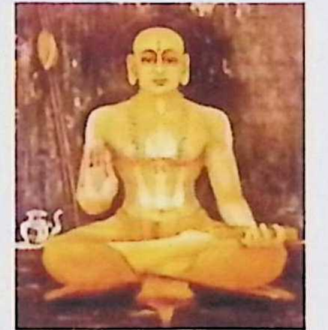
த்வைதம்

இதன் நிறுவனர் ஸ்ரீ மத்வர்

த்வைதம் என்றால் இரண்டு என்று பொருள்.

தத்துவச் சுருக்கம்

நாராயணன், விஷ்ணு என்றெல்லாம் அழைக்கப்பெறும் அரியே பரம்பொருள் அல்லது பரமாத்மா அல்லது ப்ரம்மம். எனவே இந்த நெறியும் விசிஷ்டாத்வைதத்தைப் போல சகுணமான நாராயணனையே இறைவனாகக் கொண்டிருக்கிறது. இலக்குமியை அவனது தேவியாகவும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. அத்வைதம் அபேதத்தின் அதாவது பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் வேற்றுமையில்லை என்ற

அடிப்படையில் அமைந்தது. ஆனால் த்வைதம் அதற்கு நேர் மாறான பேதத்தின் அதாவது வேற்றுமையின் அடிப்படையில் அதாவது பரமாத்வாவிலிருந்து ஜீவாத்மாவும் பிரபஞ்சமும் எந்த நிலையிலும் வேறானவையே என்ற கொள்கையைக் கொண்டிருக்கிறது.

தத்துவ சாரம்

- அரியே, அதியர்ந்த, இருந்தபடி இருக்கும் பொருள்
- ஆன்மாக்கள் யாவும் அரியையே சார்ந்துள்ளன
- உலகம் ஒரு உண்மையான பொருளே அன்றி ஒரு தோற்றம் அல்ல. உலகிலுள்ள பொருள்கள் பலவாய் தன்மைகளையும் இயல்புகளையும் பெற்று ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வேறுபடுகின்றன என்றாலும் அனைத்தும் அரியையே சார்ந்திருக்கின்றன.
- பேதமே உண்மையானது.
- அரி அல்லது ஈஸ்வரனை "a" என்றும், ஆன்மாவை "b" என்றும், ஜடப் பொருளை "c" என்றும் கொண்டு இந்த பேதத் தத்துவத்தைப் புரிந்து கொள்ள முயல்வோம்!
- அரிக்கும் ஆன்மாவிற்கும் இடையே (ஈஸ்வர - ஜீவ பேதம்; "a" and "b"), அரிக்கும் ஜடப்பொருளுக்கும் இடையே (ஈஸ்வர - ஜட பேதம்; "a" and "c"), ஆன்மாவிற்கும் ஜடப் பொருளுக்கும் இடையே (ஜீவ - ஜட பேதம்; "b" and "c"), ஒரு ஆன்மாவிற்கும் மற்றொரு ஆன்மாவிற்கும் இடையேயும் (ஜீவ - ஜீவ பேதம்; "b1" and "b2"), ஒரு ஜடத்திற்கும் மற்றொரு ஜடத்திற்கும் இடையே (ஜட - ஜட பேதம்; "c1" and "c2") ஆக பேதங்கள் உண்டு. இதைப் பஞ்ச பேதம் என்பர்.

முக்திப் பாதையும் சேருமிடமும்

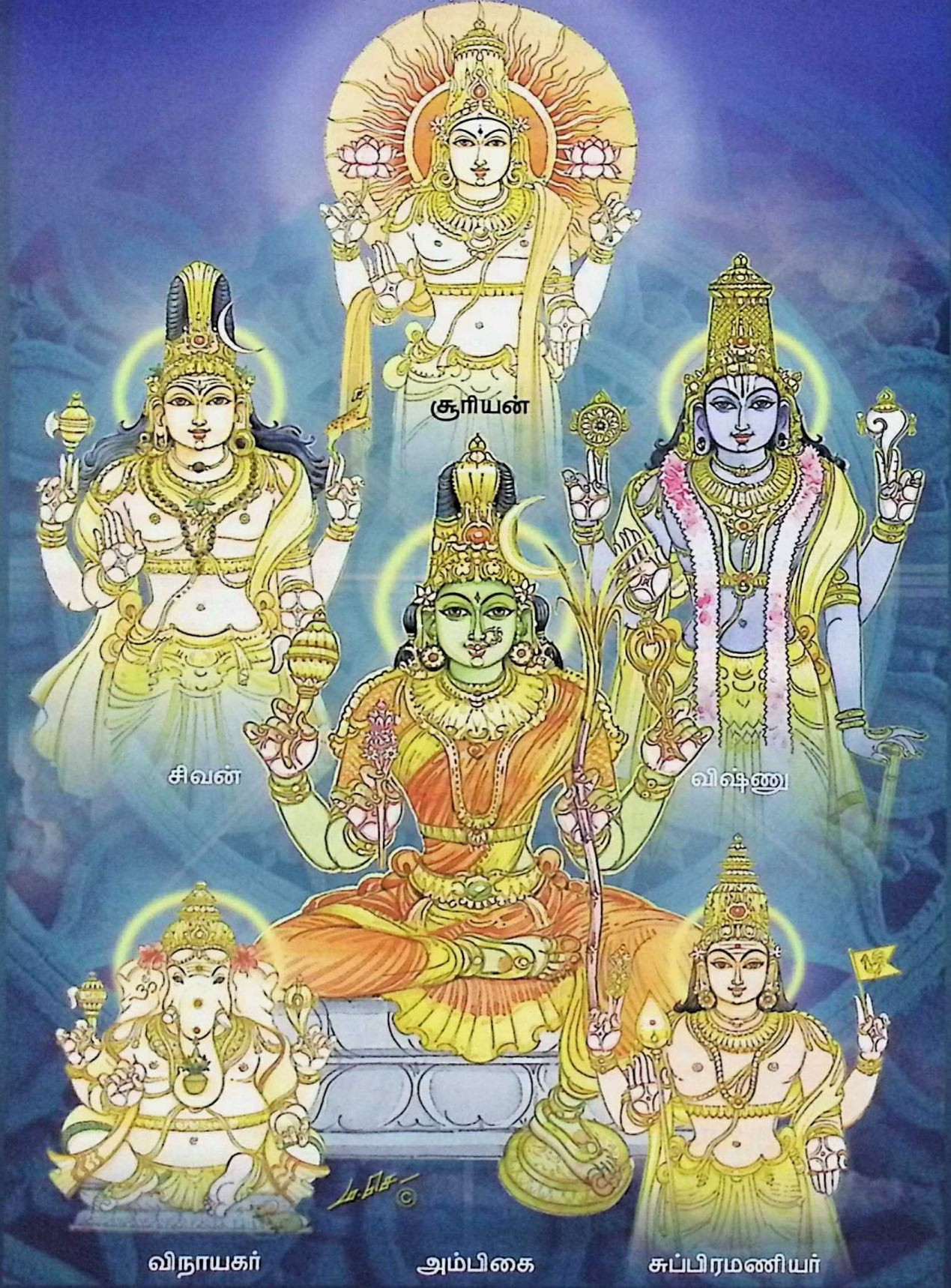
- பக்தியே முக்திக்கு வழி
- பக்தி செய்பவர்களது பிராத்தனைகள் விஷ்ணுவின் மகன் என ஏற்றுக் கொள்ளப் பெற்றிருக்கும் வாயு பகவானாகிய நடுவரின் மூலமே விஷ்ணுவைச் சென்றடைகிறது
- முக்தி பெற்ற ஆத்மாக்கள் விஷ்ணுவோடு அல்லது இறைவனோடு ஒன்றுவதோ, சரிசம நிலையினை அடைவதோ இல்லை. அது இறைவனுக்குப் பணி செய்பவராக (Master - Servant Relationship) மட்டுமே இருக்க முடியும்.

மூன்று நெறிகளுக்கிடையே ஒரு முக்கிய வித்தியாசம்

சிக்கலான தத்துவப் பின்னல்களை விடுத்து, எளிமையான ஒரு உதாரணத்துடன் இந்த மூன்று நெறிகளையும் புரிந்து கொள்ள முயல்வோம்.

ப்ரம்மத்தை ஒரு பெரிய பொம்மை என்று வைத்துக் கொள்வோம் ஆன்மாவினை ஒரு குழந்தை என்று கொள்வோம்.

ஒரு குழந்தை அந்தப் பொம்மையைச் சற்று தூரத்திலேயே வைத்து, அதைப் பார்த்து மரியாதை செய்வதில் மகிழ்ச்சியடைகிறது. இந்தக் குழந்தை த்வைத நெறி சார்ந்தது. இது வெவ்வேறாக இருக்கும் நிலை.

மற்றொரு குழந்தை பொம்மைக்கு ஆடை அணிகலன்கள் அணிவித்து அருகிலேயே இருந்து விளையாடி மகிழ்கிறது. இது விசிஷ்டாவை நெறி சார்ந்த குழந்தை. இது பொம்மையும் குழந்தையும் தனித்தனியே, ஆனால் பக்கத்திலேயே இருக்கும் நிலை.

இன்னுமொரு குழந்தை இப்படி விளையாடுவதுடன் நில்லாது, நிறைவாகத் தானும் அந்த பொம்மையுடன் தன் உள்ளத்தை இணைத்துக்கொண்டு அந்த பொம்மைக்குள்ளேயே ஒன்றி விடுகிறது. இதுவே அத்வைத நெறி சார்ந்த குழந்தை. இது ஒன்றிய நிலை.

மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்தால் இந்த மூன்று நிலைப்பாடுகளும் வெவ்வேறானவையாகத் தோன்றினாலும், சற்று ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் இவை ஆன்மிக வளர்ச்சி ஏணியின் மூன்று படிகளே என்பது படிப்படியாகப் புரியும்! அவரவர் நிலைக்கு, இயல்புக்கு ஏற்றதொரு படியிலிருந்து தொடங்கி மேலே ஏறலாம்!

இந்த முப்பெரும் தத்துவங்களிலிருந்து மீண்டும் சங்கரருக்கு வருவோம்!

அறு சமய நெறி வகுத்தவர்

வேதம் சார்ந்த இந்து மதத்தில் இருப்பவர்கள் காலம் காலமாகத் தனித் தனித் தெய்வங்களைத் தம் இஷ்ட தெய்வங்களாகக் கொண்டு அவற்றையே முதன்மைத் தெய்வங்களாகவும் வழிபாடு செய்து வந்தனர். இந்த இஷ்டதெய்வ வழிபாட்டு முறைகளிலும் ஒரு ஒழுங்கையும் நியதியையும் கொண்டுவர முனைந்த சங்கரர், இந்து மதத்தின் அடியாக ஷண்மதம் என்ற ஆறு பக்தி மார்க்கங்களை நெறிப்படுத்தினார்

சைவம்	-	சிவன்
வைணவம்	-	விஷ்ணு
சாக்தம்	-	அம்பிகை
சௌரம்	-	சூரியன்
காணாபத்யம்	-	விநாயகர்
கௌமாரம்	-	சுப்பிரமணியர்

இவை ஒவ்வொன்றினையும் புரிந்து கொண்டு வழிபட ஏதுவாக, இவற்றைப்பற்றிய மக்களின் அறிவு வளர்ச்சி பெற, அறிவார்ந்த நூல்களையும், அவர்களின் பக்தி வளர உணர்வு பூர்வமான தோத்திரப் பாடல்களையும் அவரே ஆக்கித் தந்துள்ளார்

இது ஒருபுறம் இருக்க, மூதறிஞர் அ.ச.ஞா அவர்களது ஒரு கருத்தினையும் இங்கு நினைவு கூரல் வேண்டும்.

“எட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தோன்றிய “ஆதி சங்கர பகவத் பாதரை” “ஷண்மத ஸ்தாபனாச்சார்ய”, என்று குறிப்பிடுவார்கள். ஆனால் அவருக்கு இரண்டரை நூற்றாண்டு முற்பட்ட நாவரசர் பெருமான் அறுவகைச் சமயத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே, காணாபத்யம் தொடங்கி வைணவம் ஈறாக உள்ள அறுவகை அகச் சமயங்களும் நாவரசர் காலத்திலேயே சிறந்து விளங்கின என்பதைப் பின்வரும் அவர் பாடல் அறிவிக்கின்றது

...தாமரையான் நான்முகனுந்தானேயாகி...

..தொண்டர்க்கு அங்கங்கே அறுசமயமாகிநின்ற.. (6928)

என்ற இப்பாடலிலிருந்து மும்மூர்த்திகளும் ஒருவனே என்றும் அறுவகைச் சமயத்தாராலும், வெவ்வேறு பெயர்களில் வழிபடப்படுபவன் இறைவன் ஒருவனே என்றும் நாவரசர் கருதினார் என்பதை அறியமுடியுகின்றது”

அ.ச.ஞா அவர்கள் குறிப்பிடும் நாவரசரது தேவாரத் திருப்பாடல்

தக்கனது பெருவேள்வி தகர்த்தான் ஆகித்
தாமரையான் நான்முகனும் தானே யாகி
மிக்கதொரு தீ,வளி,நீர், ஆகா சமாய்
மேலுலகுக்கு அப்பாலாய் இப்பா லானை
அக்கினொடு முத்தினையும் அணிந்து தொண்டர்க்கு
அங்கங்கே அறுசமயம் ஆகி நின்ற
திக்கினை என் திருமுதுகுன் றுடையான் தன்னைத்
தீவினையேன் அறியாதே திகைத்த வாறே

-தி.நா.தே. 6.68.5/6928

ஆக்கிய நூல்கள்

இவை பாஷ்யங்கள் என அழைக்கப்பெறும் விரிவான விளக்கவுரைகள்; ப்ரக்கிரியாக்கள் எனப் பெறும் மூல நூல்கள்; ஸ்லோகங்கள், புஜங்கங்கள், ஸ்துதிகள், பஞ்சரத்னங்கள் என்றெல்லாம் அழைக்கப் பெறும் பல தோத்திரப் பாடல்கள். இந்துமதத்தின் “பிரஸ்தான த்ரயம்” என்று போற்றப் பெறும் மூன்று முதன்மைத்துவ நூல்களான ப்ரம்மசூத்திரம், உபநிடதங்கள், கீதை ஆகியவற்றிற்கு இவர் வழங்கியுள்ள பாஷ்யங்கள் காலத்தை வென்றவை. மூல நூல்களில் விவேக சூடாமணியும், பஜ கோவிந்தமும், சௌந்தர்ய லஹரியும் மக்களை வெகுவாக ஈர்த்துள்ளன. புஜங்கங்களில் ஸ்ரீஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம் மக்களுக்குப் பெரிதும் பயன் தரத் தக்கதாகும். அனைத்து நூல்களும் வடமொழியிலேயே ஆக்கப் பெற்றுள்ளன.

ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத் தோற்றம்

ஆதி சங்கரர் தனது திக் விஜயத்தில் ஏனைய மதங்கள், தத்துவங்கள் சான்ற அறிஞர்கள் ஆச்சாரியார்கள் பலருடன் வாதம் செய்து வென்றதாக முன்னர் பார்த்தோம். அந்த வாதங்களில் தோற்றவர்களில் ஒருவர் அபிநவ குப்தர் என்பவர். தனது தோல்வியைக் கண்டு மனம் வெதும்பிய அந்தச் சித்தாந்தி ஒரு ஆபிசார வேள்வி அதாவது நம் பகுதிகளில் செய்வினை செய்வது, ஏவல் வைப்பது என்றெல்லாம் சொல்கிறோமே அது போன்ற ஒன்றினைச் செய்து ஆதி சங்கரருக்கு உடலை வருத்தும் நோய் உண்டாகச் செய்து விட்டார். அந்த நோயினை உடனே உதறித்தள்ளுவது, தெய்வ அவதாரம் எனக் கருதப்பெறுபவரும், பல அதிசயங்களை நிகழ்த்தியவருமான ஆதி சங்கரருக்கு இயலாத ஒன்றா என்ன? என்றாலும் மக்களின் துயர் துடைக்க வந்த அவர், அந்தத் துயரினைத் தானும் அனுபவித்தால் தானே அதை அகற்றுவதற்கான வழியினை மக்களுக்குக் காட்ட முடியும். அதைத்தானே இராமபிரானும் செய்தார்.

இங்கே மகாகவி அரவிந்தரின் சாவித்திரியிலிருந்து சில வரிகளை நினைவு கூரல் வேண்டும் :

ஆனால் கடவுளின் தூதரானவர், உலகத்திற்கு உதவ எனவும்,
பூமியினுடைய ஆன்மாவினை - உயரமான தகைமைகளுக்கு
உயர்த்தவெனவும் இங்கு வரும்போது,
அவரும் இங்கே அவர் அவிழ்க்க வந்த
நுகத்தடியின் முடிச்சைத் தூக்கிச் சுமந்தாக வேண்டும்.
அவர் இங்கே குணமாக்க வந்த நலிவின் வேதனையினைப்

பொறுத்தாக வேண்டும்.

பூமியினுடைய விதியில் இருந்து

தனிச்சலுகை விலக்குப் பெற்றவராகவும்,

பூமியினுடைய விதியால் காயப்படுத்தப்படாதவராகவும் அவர் இருப்பின்,

அவர் இதுகாறும் உணர்ந்திருக்காத தீமைகளை

அவரால் எப்படி ஆற்றி அகற்ற முடியும்?

-அ.வி. - 6.2. -தமிழாக்கம்: ஆ.ஐ. இரவி ஆறுமுகம்

இப்பொழுது நமக்குப் புரியும், இந்த நிகழ்வும் சங்கரரது ஒரு திருவிளையாடல் என்று! துன்பத்தைக் கண்டு துவண்டுவிடாது அதை ஏற்றுக் கொண்டு முறையான வழிகளில் அதை நீக்க முயல வேண்டும். இது தான் இந்தத் திருவிளையாடல் நமக்குக் கற்றுத் தரும் பாடம்!

திருச்செந்தூர் யாத்திரை

அப்பொழுது அவர் வடகர்நாடகாவில் உள்ள கோகர்ண நாயகி உடனாய ஆத்மலிங்கேஸ்வரர் என்ற கோகர்ணேஸ்வரர் அருள்பாலிக்கும் கோகர்ணம் என்ற திருத்தலத்தில் தங்கி வழிபாடு செய்து கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் இரவு சங்கரர் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது கோகர்ணேஸ்வரர் அவர் கனவில் தோன்றி,

“ஜயந்திபுரம் என்ற திருச்செந்தூர் திருத்தலத்தில் சூரபதுமன் என்ற அசுரனை வென்றழித்துவிட்டு என் குமாரன் ஷண்முகன் வருபவருக்கெல்லாம் அருள் பாலித்து வருகிறான். அவனைச் சென்று தரிசித்தால் இந்த நோய் முற்றிலுமாக நீங்கி விடும்!”

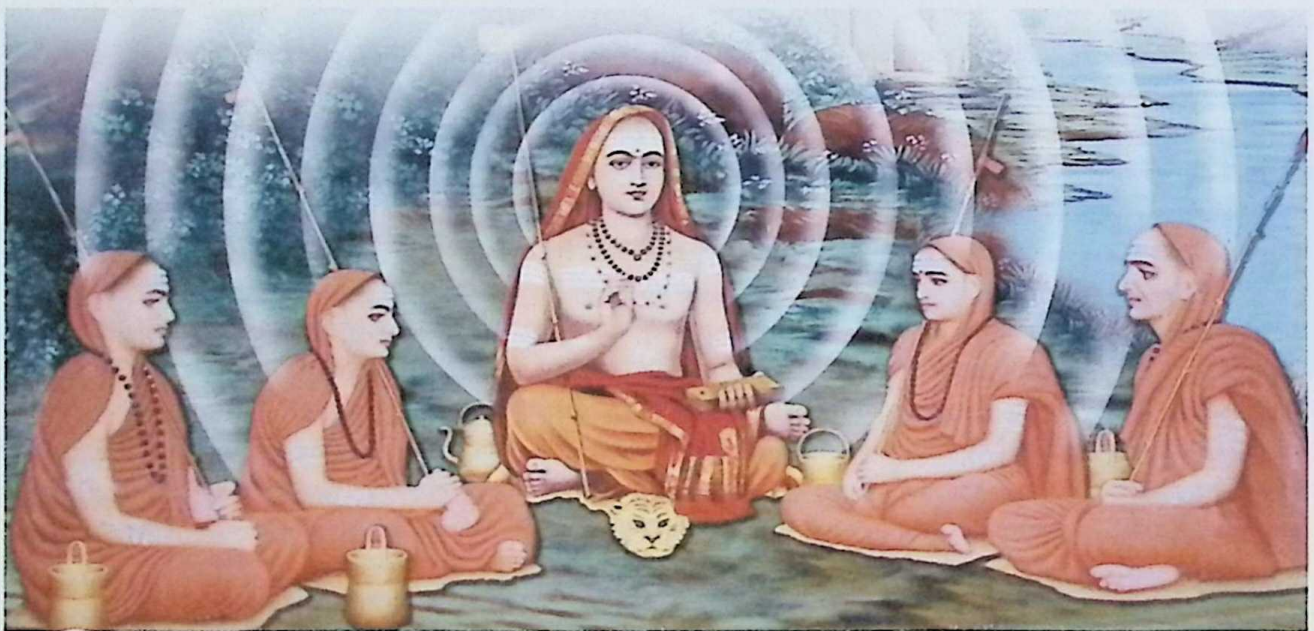
என்று சொல்லி விபூதியைக் கையில் வைத்துவிட்டு மறைந்து விட்டார். விழித்துப் பார்த்த சங்கரர் கையில் விபூதி இருந்தது. பக்தி சிரத்தையோடு சிரத்திலும் நெற்றியிலும் அதை அணிந்து கொண்டார். அடுத்து ஈஸ்வரனின் ஆணைப்படி திருச்செந்தூர் திருத்தலம் சென்று சேர்ந்தார். திருக்கோவிலுக்கு எதிரே உள்ள வங்கக் கடல் தீர்த்தத்தில் நீராடி, செந்தில் ஆண்டவன் சன்னிதி முன் நெஞ்சருகி நின்றார். அப்பொழுது மூலவரின் திருவடியில் ஆதிசேஷனாகிய பாம்பு வழிபாடு செய்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். பாம்பை வடமொழியில் புஜங்கம் என்பர். அவர் உள்ளத்தினுள்ளே ஒரு தெய்வீக அருட்பேரொளி தோன்றியது. இப்படி ஆட்கொள்ளப் பெற்ற சங்கரருக்கு ஷண்முகரது அருள்ஜோதி தரிசனமும் இந்த நேரத்தில் கிட்டியதாகக் கூறுவர். அவன் அருளாலே அவர் திருவாயிலிருந்து சொற்கள் தானே அருவியாய்க் கொட்டின. வடமொழிப் பாவிலக்கணப்படி புஜங்க விருத்தம் என்ற அமைப்பில் பாடல்கள் இருந்தன. நிகழ் நிலைக்குத் திரும்பிய சங்கரர் அங்கு தரப் பெற்ற பன்னீரிலை விபூதியைப் பக்தியோடு வாங்கி, நம்பிக்கையோடு அணிந்து கொண்டார். முருகன் திருவடியில் அவர் கண்ட பாம்பு நொடிப்பொழுதில் மறைந்து விட்டது போல, அவரை வருத்திய நோயும் கணப்பொழுதில் முற்றிலுமாக நீங்கிவிட்டது. இது முருக வழிபாட்டின் முக்கியத்துவத்தை நமக்கு எடுத்துக்காட்ட, சங்கரர் நடத்திய திருவிளையாடல் என்றே தோன்றுகிறது.

ஐகத்குருவின் திருவாக்கு

நிறைவாக, ஐகத்குரு காஞ்சிமாமுனிவர் சந்திர சேகரேந்திர சரஸ்வதி மஹா சுவாமிகள் அருளியதை நினைவு கூரல் பொருத்தமாக இருக்கும்.

“ஆசார்யாளின் ஸ்தோத்திரங்களில் ஸுப்ரசித்தமாக இருக்கிற ஒன்று ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம். பரம பக்தியும் கவித்வமும் லளிதமாகச் சேர்ந்து பாராயண க்ரந்தமாக அது இருக்கிறது. திருச்செந்தூர் முருகன் மேல் பாடியது. ஆசார்யாளும் நரலீலையாக அவதார விளையாட்டு விளையாடியதில் க்ரூர சுபாவம் படைத்த ஒரு எதிர்ஸித்தாந்தி அவருக்கு ஆபிசாரம் (செய்வினை) பண்ணியதை ஏற்றுக்கொண்டு சரீர உபாலைப்பட்ட போது திருச்செந்தூருக்கு வந்து ஸ்வாமியை ஆராதித்து, அந்த சேஷத்திரத்திற்கே உரியதான பன்னீரிலை விபூதியினால் ரோக நிவ்ருத்தி பெற்றார் என்று அங்கே ஸ்தல மாஹாத்மயம் சொல்கிறார்கள்”

-தெய்வத்தின் குரல் - ஐந்தாம் பகுதி - பக்கம் 947

1.6 முருகன் - புஜங்கம் - ஆதிசங்கரர்

மூவருக்கும் உள்ள தொடர்பு

என்னுடைய சிற்றாய்வில், முருகனுக்கும், புஜங்கத்திற்கும், ஆதிசங்கரருக்கும் நிறையத் தொடர்புகள் உள்ளதாகத் தெரிந்தது. எனவே அதையும் இங்கே பகிர்ந்து கொள்வது பொருத்தமாகும்.

புஜங்கம்

புஜங்கம் என்றால் தோளால் நகரும் உயிரினம். அதாவது பல்லிக்கும், தேளுக்கும், சிறு கம்பளிப் பூச்சிக்கும், மரவட்டைகளுக்கும் கூட கால்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் சில அங்குலங்களிலிருந்து பல அடிகள் வரை நீளமுள்ள பாம்புகளுக்குக் கால்களை இறைவன் தரவில்லை. கழுத்துக்குக் கிழேயிருந்து வால் வரை தோள் தான்! அதனால் பாம்புகள் தோளாலே ஊர்ந்து செல்கின்றன. அது எப்படி சாத்தியம்? பாம்பினது உடலின் இரு பக்கங்களிலும் அடுக்கடுக்கான தசை மடிப்புக்கள் உண்டு. இந்த மடிப்புக்களைப் பாம்பினால் வேண்டும் பொழுது விரித்துக்கொள்ளவும் சுருக்கிக் கொள்ளவும் முடியும். வலப்புறம் சுருக்கி இடப்புறம் விரித்தால் பாம்பினால் வலப்புறம் வளைய முடியும். அதேபோல இடப்புறம் சுருக்கி வலப்புறம் விரித்தால் இடப்புறம் வளைய முடியும். இப்படி வலப்புறமும் இடப்புறமும் மாறி மாறி சுருக்கியும் விரிக்கவும் செய்யும்பொழுது பாம்பினால் வளைந்து வளைந்து நகர்ந்து செல்ல முடிகிறது!

புஜங்க விருத்தம்

இப்படிப் பாம்பு வளைந்து வளைந்து ஊர்ந்து செல்வதற்கும் புஜங்க விருத்தத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம்? புஜங்க விருத்தப்பாடலில் உள்ள சொற்களும், அதன் கட்டமைப்பில் அடுத்தடுத்து வரும் எதுகைகளும், அந்தப் பாடலைப் பாடும்பொழுது வரும் சந்தமும், ஒரு பாம்பு வளைந்து வளைந்து செல்வதைப் போலிருக்கும். அதனால் தான் செந்திலாண்டவர் திருவடியில் ஒரு நாகப் பாம்பு வழிபாடு செய்வதைக் கண்டதும் ஆதிசங்கரர் புஜங்க விருத்தத்திலேயே ஸ்ரீஸூப்ரஹ்மணயர் மேல் அந்தத் திருப்பாடலைப் பாடியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக மூலத்திலிருந்து சில பாடல் பகுதிகள்:

ந ஜாநாமி சப்தம் ந ஜாநாமி சார்த்தம்
ந ஜாநாமி புத்யம் ந ஜாநாமி கத்யம்

ஸ்ரீ சு.பு. - பாடல் 2

மயூராதி ஸூடம் மஹாவாக்ய கூடம்
மநோஹாரி தேஹம் மஹச்சித்த கேஹம்
மஹதேவ கேவம் மஹாவேத பாவம்
மஹாதேவ பாலம் பஜேலோக பாலம்

ஸ்ரீ சு.பு. - பாடல் 3

முருகனுடன் தொடர்பு

நாகப் பாம்பு முருகனது ஒரு ஸ்வரூபம் என்று கருதப்பெறுகிறது.
சகஸ்ரநாம ஸ்தோத்திரத்தில் 946 ஆவது திருநாமம்.

ஸ்ரீஸுப்ரஹ்மணியர்

ஓம்! ஸர்ப்ப ராஜாய நம:

ஆந்திராவிலும், கர்நாடகாவிலும் நாகரை ஸுப்ரஹ்மணியராகவே ஏற்று, நாகர் திருமேனியைப் பிரதிஷ்டை செய்து வணங்கி வருகின்றனர்.

கூக்கே முருகன் கோவில்

இதற்குச் சான்றாகத் திகழ்வது வடகர்நாடகாவில் நெருக்கமான வனத்திற்கு நடுவே அமைந்துள்ள கூக்கே என்ற ஊரில் உள்ள மிகப் பிரசித்தி பெற்ற ஸ்ரீசுப்பிரமணிய சுவாமி திருக்கோவில். வட கர்நாடகாவிற்குப் புனித யாத்திரை மேற்கொள்ளும் பக்தர்கள் கட்டில், உடுப்பி, ஆனைக்கொண்டன், கொல்லூர், முருதேஷ்வர், கோகர்ணம், தர்மஸ்தனா, சிருங்கேரி, ஹொரநாடு முதலிய திருத்தலங்களுக்குச் செல்வதுடன் இந்த கூக்கே சுப்பிரமணிய சுவாமி கோவிலுக்கும் கட்டாயம் சென்று வருவர்.

இத்திருக்கோவிலில் நாகப்பாம்புகள் இன்றும் வாசம் செய்வதாக மக்கள் நம்புகிறார்கள். அங்கு கருவறையிலும் நாகர் திருமேனிகள் இரண்டு உள்ளன. அடியில், தெய்வீகத் தன்மை பெற்ற ஆதிசேஷன். அதன் மேல் வாசுகி. அதற்கு மேல் மயில்வாகனத்தில் சுப்பிரமணியர் உற்சவர் திருமேனியோடு அமர்ந்திருக்கிறார். வாசுகி பிரதிஷ்டை செய்ததாகச் சொல்லப்பெறும் லிங்கத்திருமேனிகளும் இங்கு உள்ளன. திருக்கோவில் நுழைவாயிலுக்கும் சன்னிதிக்கும் இடையே கருடக் கம்பம் ஒன்று கட்டியுள்ளார்கள். உள்ளிருக்கும் நாகப் பாம்புகளின் மூச்சிலிருந்து திருக்கோவிலுக்கு வரும் பக்தர்களைக் காப்பதற்காக அவற்றிற்குப் பகையான கருடனை முன்னிருத்தி உள்ளதாக ஐதீகமாம்!

இக்கோவிலைப் பற்றிய இன்னும் சில விபரங்கள்:

ஆதி சுப்பிரமணியர் திருக்கோவில்

இங்கிருந்து மிக அருகாமையில் ஆதி சுப்பிரமணியர் திருக்கோவில் ஒன்று உள்ளது. அங்கு ஒரு பெரிய பாம்புப் புறும் படமெடுக்கும் நாகரின் உலோகத் திருமேனியும் இருக்கின்றன. தினமும் பூசை இந்தப் புற்றிற்கே நடைபெறுகிறது. கூக்கே கோவிலுக்குச் செல்பவர்கள் இந்த ஆதி சுப்பிரமணியர் கோவிலுக்கும் சென்று வந்தால் தான் வழிபாடு நிறைவு பெறும் என்று நம்புகிறார்கள்.

ஆதி சங்கரர் விஜயம்

இத்திருக்கோவிலுக்கு அருகே குமார பர்வதம் என்ற மலையும் குமார தாரா என்ற நதியும் உள்ளன. திருக்கோவில் தரிசனத்திற்கு வரும் பக்தர்கள் இந்த அமைதி தவழும் நதியில் தீர்த்தமாடிச் செல்கிறார்கள். ஆதி சங்கரர் இந்தத் திருத்தலத்திற்கு வந்து வழிபாடு செய்ததாக அவர் வாழ்க்கை வரலாறு கூறும் “ஆனந்த கிரீயம்” என்ற நூலில் ஒரு ஸ்லோகம் இருக்கிறது

ஸ்நாத்வா குமாரதாராயாம் நத்யாம் சிஷ்ய-சமன்வித:

பக்தயா ஸம்பூஜயாமாஸ ஷண்முகம் சேஷ ரூபிணம் :

[குமாரதாரா என்ற நதியில் ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டு ஸர்ப்ப ரூபத்திலிருக்கும் ஷண்முகரை பக்தியோடு வழிபட்டார்]

முருகன் விஜயம்

▼ கூக்கே ஸ்ரீசுப்பிரமணிய சுவாமி திருக்கோவில்

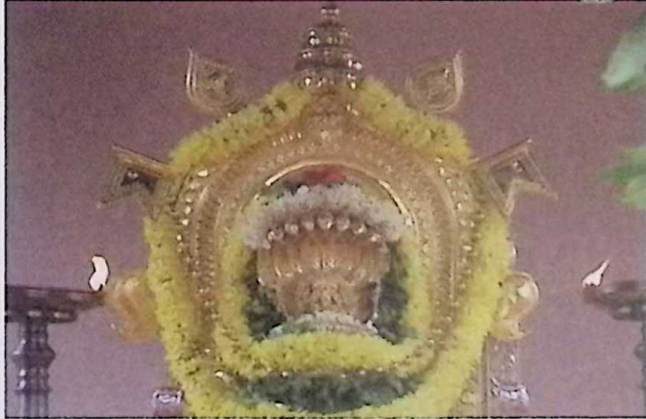
சூரசம்ஹாரத்திற்குப் பின்னர் முருகனே திருச்செந்தூரிலிருந்து இங்கு வந்து குமார தாரா நதியில் தனது வேலினைக் கழுவி, தானும் நீராடித் திருக்கோவிலில் உள்ள சிவலிங்கத்தை வழிபட்டார் என்ற ஒரு கர்ண பரம்பரைக் கதையும் உண்டு.

இத்திருக்கோவில் இருக்குமிடம்

மங்களுரிலிருந்து 105 கி.மீ.

பங்களுரிலிருந்து 285 கி.மீ.

சுப்ரமணிய ரஸ்தா ரயில் நிலையத்திலிருந்து 7 கி.மீ.

◀ உற்சவர்

மங்களுரிலிருந்து செல்ல தினமும் ரயில், பஸ் வசதிகள் உண்டு. திருக்கோவிலுக்கு அருகாமையில் தங்குவதற்கும் நல்ல ஹோட்டல்கள் உள்ளன.

மேலும் விபரங்களுக்கு அணுக வேண்டியது :

செயல் அலுவலர் அவர்கள்,
கூக்கே ஸ்ரீசுப்ரமணிய திருக்கோவில்,
சுப்ரமணியா-574238 (த.க.மாவட்டம்),
கர்நாடகா மாநிலம், இந்தியா.

தொலைபேசி

91-825-681224/681423/681400

◀ குமார தாரா நதி

காவடியில் சர்ப்பம்

இடும்பன் என்ற திருத்திப் பணி கொள்ளப்பெற்ற அசுரன், அகத்திய முனிவரின் ஆணையை ஏற்று சிவமலை, சக்திமலை என்ற இரண்டு குன்றுகளை ஒரு தடித்த கம்பின் இரு முனைகளிலும் உரிபோலக் கட்டித் தொங்கவிட்டு தெற்கு நோக்கி தூக்கிக் கொண்டு வந்தாராம். இதுதான் இன்றைய காவடிகளுக்கு முன்னோடி! இந்தக் “காவடி எடுப்பு” இன்று உலகெங்கும், தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழும் நாடுகளிலெல்லாம் நிகழ்ந்து வருகிறது. ஆமாம், அங்கெல்லாம் தமிழ்க் கடவுளான முருகன் என்ற தண்டாயுதபாணிக்குத் திருக்கோவில்கள் உண்டு. முறையாக 48 நாட்கள் விரதமிருந்து காவடி கட்டித் தைப்பூச நன்னாளில் அதைத் தோளில் சுமந்து சென்று, ஆங்காங்கே குழுக்களாக நாதஸ்வரத் குழுவினர் அல்லது நையாண்டி மேளக் குழுவினரின் “காவடிச் சிந்து” இசைக்கு ஏற்ப ஆட்டம் ஆடி நிறைவாக முருகனது சன்னிதியில் “செலுத்துவது” நீண்ட நெடு நாட்களாக முருக பக்தர்களிடம் உள்ள பழக்கம். இந்தக் காவடிகளில் பல விதம் உண்டு. பொதுவாக முருகனுக்கான அபிஷேகப் பொருள்களைக் காவடியின் இருபுறமும் உள்ள கலசங்களில் வைத்து மஞ்சள் துணியால் மூடிக்கட்டி எடுத்துச் செல்வார்கள். பால், பன்னிர், இளநீர், சர்க்கரை, சந்தனம், தான்யம், மலர், தேன், சாம்பிராணி எனப் பல புனிதப் பொருட்கள் உண்டு. அவற்றுள் வித்தியாசமானவை இரண்டு:

மச்சக்காவடி

மீனை மூன்று இடங்களில் இலேசாகக் கீறி உப்பிட்டு மண் சட்டியில், மஞ்சள் இட்ட தண்ணீரில் போட்டுத் துணியால் மூடிக் காவடித் தண்டின் இருபுறமும் கட்டி கொண்டு வருவர். செந்திலாண்டவர் திருமுன் காவடி செலுத்திய பின் கடலுக்குள் சென்று, துணியை அவிழ்த்து, சட்டியைத் தலைக்கு மேலே வைத்துக் குப்புறக் கவிழ்க்கும் பொழுது முருகன் திருவருளால் மீன் உயிரோடு கடலில் துள்ளி விழுந்து ஓடும் என்கிறார்கள் பக்தர்கள்.

சர்ப்பக் காவடி

இதுதான் நமக்கு இப்பொழுது தொடர்புள்ள காவடி! சர்ப்பக் காவடி எடுப்பவர் கடும் விரதமிருந்து, வனம் சென்று, ஆறு நாட்கள் தங்கி, மனம் உருகி, முருகனை வேண்டுவாராம். ஆறாம் நாள் இரவு முருகன் கனவில் தோன்றி நாகம் இருக்குமிடத்தைக் காட்டுவாராம். விரதமிருப்பவர் அங்கு சென்று பாம்பினைப் பிடித்து பச்சை மண் சட்டியில் அடைத்துக் காவடியில் கட்டி கொண்டு வருவாராம். திருச்செந்தூர் அடைந்து வள்ளியம்மன் குகைக்கு அருகே மண் சட்டியைத் திறந்ததும் பாம்பு வெளியேறி விடுமாம். விரதமிருப்பவர் பின்னர் செந்திலாண்டவரைத் தரிசித்து வழிபாடு செய்து வீடு திரும்பி விரதத்தை நிறைவு செய்வாராம்.

குடும்பத்தாரது தொடர்பு

நாகத்தோடு முருகனுக்கு மட்டும்தான் தொடர்பு என்பதல்ல அவனது குடும்பத்தினர் அனைவருக்குமே தொடர்பு உண்டு!

தமையனாரான கணபதி நாகப் பாம்பினைத் தன் இடுப்பில் பட்டயமாக அணிந்துள்ளார். இதைக் கந்தபுராணம் பாடிய கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் முதல் பாடலான கணபதி காப்புச் செய்யுளிலேயே அமைத்துப் பாடியுள்ளார்.

அகடு அசக்கு அரவின் மணியாவுறை

[அகடு-வயிறு; அசக்கு-அசைகின்ற; அரவு-பாம்பு]

[குரியன், விநாயகரின் வயிற்றில் உள்ள உதரபந்தனமாகத் திகழும் அசைகின்ற பாம்பின் மணியாக ஒளிக்கின்றான்]

தவிரவும், நம் கிராமப்புறங்களில் அரசமரத்தடியில் உள்ள விநாயகர் திருமேனியின் ஒரு புறத்திலோ அல்லது இருபுறங்களிலுமோ நாகர் திருமேனிகள் பிரதிஷ்டை செய்யப் பெற்று மக்கள் வழிபாடு செய்து வருகின்றனர்.

தந்தை பரமசிவனுக்கு, பாம்பு கழுத்தில் உள்ள ஆபரணம். சிவாலாயங்களில் சிவலிங்கத் திருமேனிக்கு நாகாபரணம் சாத்தப் பெறுவது வழக்கம். திருஞானசம்பந்தரின் மூன்றாம் திருமுறையில் 97ஆவது திருச்சிறுகுடிப் பதிகத்தில், ஒரு திருப்பாடல்

திடமலி மதிலணி சிறுகுடி மேவிய

படமலி அரவுடை யீரே!

படமலி அரவுடை யீருமைப் பணிபவர்

அடைவது அமருல கதுவே

-தி.ச.தே-3.97.1

[அரவு - பாம்பு]

இதை நினைவு கூரும் வகையில், கவியரசர் கண்ணதாசனின் பாடல் வரிகள்!

பரமசிவன் கழுத்தில் உள்ள

பாம்பு கேட்டது "கருடா!சௌக்கியமா?"

"இருக்கும் இடந்தனிலே இருந்தால்

எல்லாம் சௌக்கியம் தான்!"

என்று கருடன் சொன்னது

அன்னை பராசக்தி? நாகத்தை, ஏன், நாகம் வாழும் புற்றினைக்கூட அன்னையின் மறுவடிவமாகக் கொண்டு வணங்குவது நம் வழக்கம் தானே! குண்டலினி யோகம் பயில்பவர்கள் மூலாதாரத்தில் சர்ப்ப வடிவத்தில் குண்டலினி சக்தி இருப்பதாகவும், அந்தச் சக்தி அம்பிகையின் ஸ்வரூபம் என்றும் கருதுகின்றனர்

அவனது மாமன் விஷ்ணுவிற்கோ, நாகம், அல்லது வைணவ சம்பிரதாயப்படி அழைத்தால் ஆதி சேஷன், பல வடிவங்களில் அவரோடு திகழ்கிறார்.

சென்றால் குடையாம், இருந்தால் சிங்காசனமாம்
நின்றால் மரவடியாம், நீள்கடலுள் - என்றும்
புணையாம், மணிவிளக்காம், பூம்பட்டாம், புல்கும்
அணையாம் திருமாற்கு அரவு

-பொ.ஆ - நா.தி.பி.

[மரவடி-பாதுகை; புணை-தெப்பம்; புல்கும் அணை-படுக்கை]

ஆக முருகனுக்கும், புஜங்கத்திற்கும், ஆதிசங்கரருக்கும் இத்தனை தொடர்புகள் இருக்கும் பொழுது ஆதி சங்கரர் முருகனைத் துதித்த பாடலைப் புஜங்க விருத்தத்தில் பாடியது பொருத்தமானது தானே!

1.7 ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கப் பாடல் கட்டமைப்பு

ஆதி சங்கரர் அருள்மிகு செந்திலாண்டவர் சன்னிதி சென்று, அவர் முன் நின்று, வழிபாடு செய்யத் தொடங்கியதும் அவர் உள்ளத்தில் ஆறுமுகங்களோடு ஒளிர்ந்த சைதன்யத்தின் விளைவால் பாடல்கள் தானே வந்து அருவியாய்க் கொட்டின என்று சொல்கிறார். ஆனால் அவ்வாறு தானே கொட்டிய பாடல்களின் கட்டமைப்பினைப் பார்த்தால் நாம் வியப்பில் ஆழ்ந்து போகிறோம்.

புஜங்க விருத்தம்

முதலில் பாடலின் பா இலக்கண வகை. வடமொழி இலக்கணப் படி இப்பாடல் தொகுதி புஜங்க விருத்தத்தில் அமைந்துள்ளது என்றும் அதற்கான காரணத்தையும் முன்னரே பார்த்துவிட்டோம்

தோத்திரப் பாடலுக்கான இலக்கணங்கள்

இறை வழிபாட்டிற்குரிய தோத்திரப் பாடல்களுக்கு ஆறு இலக்கணங்கள் உண்டு என்பர் அறிஞர்.

நமஸ்காரஸ் - ததாச்சீச் சலித்தாந்தோக்தி : பராக்ரம : I

விபூதி, ப்ரார்த்தனா சேதி ஷட்விதம் ஸ்தோத்ர லக்ஷணம் II

[விபூதி-பெருமைகள், ஷட்விதம் - ஆறு வகைகள்]

• நமஸ்கரித்தல்	[வணங்குவது]
• ஆசி கூறுதல்	[வாழ்த்துவது]
• ஸித்தாந்தம் எடுத்துரைத்தல்	[சித்தாந்தத்தை விளக்குவது]
• பராக்கிரமத்தைப் புகழ்தல்	[வீரச் செயல்களை வியந்து பாடுவது]
• பெருமைகளை விளக்குதல்	[அருமைப் பண்புகள் போற்றப் பெறுவது]
• பிரார்த்தனை செய்தல்	[வேண்டுகோளுடன் வணங்குதல்]

இந்த ஆறு இலக்கணங்களும் ஸ்ரீஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத்தில் அமைந்துள்ளன. அந்த அமைப்பினையும் ஆதி சங்கரர் மிக நேர்த்தியாகத் தற்கால உத்திகளுடன் கலந்து தந்திருக்கிறார். அதை ஒரு பருந்துப் பார்வையாகப் (Bird's Eye View)

பார்த்தபின் உள்ளே சென்றால், பாடல்களை நாம் புரிந்து கொள்ளவும், அவற்றின் மகத்துவத்தை உணர்ந்து கொள்ளவும் உதவியாக இருக்கும்.

கருத்து வடிவத்தின் காட்சித் தொகுப்பு

இந்தத் துதிப்பாடலின் கருத்து வடிவத்தில் (Concept) இரு பகுதிகள் தெரிகின்றன. முதலாவது பாயிரப் பகுதி. இதில் பாடல்கள் மரபுவழியிலேயே இருக்கின்றன.

பாடல் 1 - கணபதி வணக்கம்

பாடல் 2 - அவை அடக்கம்

பாடல் 3 - பாட்டுடைத் தெய்வத்தின் பொது அறிமுகம்

அடுத்தது தோத்திரப் பகுதி. இப்பகுதி ஒரு காட்சிப்படம் போலத் தொகுக்கப் பெற்றிருக்கிறது!

இந்தத் துதிப்பாடலின் கருத்து வடிவம். ஒரு அடியார் கடல் கடந்து மலையேறித் திருக்கோவிலுள் சென்று, மூலவர் முன் நின்று, அவரது உறுப்புக்களின் அழகினையும் திரள் அழகினையும் கண்டு ரசித்து, அவற்றை வர்ணிக்கும் பொழுது, அவரது வீரச் செயல்களை வியந்தும், அருமைப் பண்புகளைப் போற்றியும், பொதுவாக இந்து சமயத்தின் முக்கிய சித்தாந்தங்களைப் பற்றியும் சிறப்பாகத் திருமுருக வழிபாட்டின் சித்தாங்களை பற்றியும் பாடித் தனது வேண்டுகோள்களைச் சமர்ப்பித்து வணங்கி, வாழ்த்துகின்ற முறையில் காட்சிகள் மிக நேர்த்தியாகக் கோர்க்கப் பெற்றுள்ளன. நிறைவாக மரபுப்படி பலஸ்ருதி எனப் பெறும் நூல் பயன் பாடப் பெற்றிருக்கிறது.

நிகழ்விடம் காட்டுதலுக்கான உத்தி

வெளியூரிலிருந்து ஒருவர் சென்னைக்கு வருகிறார். அவர் சென்னை மயிலாப்பூரில் உள்ள சித்திரைக்குளம் மேற்குத் தெருவில் உள்ள ஒரு வீட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும். இதற்கு நம் திரைப்பட இயக்குனர்கள் எப்படிக் காட்சிகளைத் தொகுப்பார்கள் என்பதைப் பார்ப்போம். ஓடும் ரயில் - உள்ளே அந்தக் கதா பாத்திரம் தூங்கி எழுகிறார் - சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன் - ரயில் நிற்கிறது - ஆட்டோவில் ஏறுகிறார் - ஆட்டோ மயிலாப்பூர் கபாலீஸ்வரர் கோவில் வழி செல்கிறது - ஒரு தெருவிற்குள் நுழைகிறது - தெருமுனையில் தெருப் பெயர் உள்ள வழிகாட்டிப் பலகை - அந்தக் தெருவில் உள்ள ஒரு வீட்டின்முன் ஆட்டோ நிற்கிறது - வந்தவர் இறங்கி வீட்டினுள் செல்கிறார். படம் பார்ப்பவர்களுக்கு அந்தக் கதாபாத்திரம் ஊரிலிருந்து புறப்பட்டுச் சென்னை வந்து சித்திரைக் குளம் மேற்குத் தெருவில் உள்ள வீடு சென்று சேர்ந்து விட்டதை இந்தக் காட்சித் தொகுப்பின் மூலம் இயக்குனர் புரிய வைத்துவிடுகிறார்.

இதே போல் ஆதி சங்கரரது பாடல்களில் காணும் காட்சித் தொகுப்பு நமக்கு எத்தனை தெள்ளிதாக நிகழ்விடத்தைக் காட்டுகிறது என்று பாருங்கள்.

பாடல் 4 - வங்கக் கடல்

பாடல் 5 - கடல் கரை

பாடல் 6 - கரையில் உள்ள கந்தமாதன மலை

பாடல் 7 - கந்தமாதன மலையில் உள்ள ஒரு குகை

பாடல் 8 - அந்தக் குகைக்குள் ரத்தினங்கள் பதித்த கட்டிலின் மேல் அருட்பெரும் சோதியுடன் கூடிய சுப்பிரமணியர் அமர்ந்திருக்கிறார்

அண்மைக் காட்சிகள்

நிகழ்விடத்திற்கு, அதாவது திருச்சீரலைவாய் என்னும் திருச்செந்தூரில் வங்கக் கடற்கரையில் உள்ள கந்தமாதனம் என்ற சந்தனமலையில் உள்ள குகை ஒன்றினுள்ளே நம்மை அழைத்துச் சென்று அங்கே இருக்கும் ரத்தினங்களால் இழைக்கப் பெற்ற அழகிய கட்டிலின் மேல் வீற்றிருக்கும் மூர்த்தியான முருகனை முழுமையாகக் காட்டியாகிவிட்டது. இனி முருகனின் உறுப்பழகினை நமக்குக் காட்ட வேண்டும். இவ்வுறுப்புக்களை ஒவ்வொன்றாக நமக்கு அண்மைக் காட்சிகளாகப் (Close-up Shots) படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

இதிலும் ஒரு முறைமை உண்டு. ஆண் தெய்வங்களைப் பாதாதிகேசம் அதாவது திருவடி முதல் திருமுடி வரை வர்ணனை செய்வது, பெண் தெய்வங்களுக்கு கேசாதி பாதம் அதாவது திருமுடி முதல் திருவடி வரை-என்பது மரபு. பாட்டுடைத் தெய்வம் சிவனாக இருந்தால் இரண்டில் எந்த முறையிலும் பாடலாம். ஏனென்றால் அவர் ஆண்பாதி-பெண்பாதி ஆனவர்!

ஒரு உதாரணம். ஸ்ரீ ரெங்கநாதனின் ஆணைப்படி லோகசாரங்க முனிவர் திருப்பாணாழ்வாரைத் தம் தோள்களில் (முனிவாகனம்) சுமந்து கொண்டு திருவரங்கத்துக் திருக்கோவில் கருவறை அருகில் வந்தார். இப்படி வந்த திருப்பாணாழ்வார் பாம்பணையில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் ரங்கநாதப் பெருமானைப் பார்க்கிறார். பெருமானின் “கமல பாதங்கள்” தொடங்கி “வாட்டமில் கண்கள்” வரை ஒவ்வொரு அவயவ அழகினையும் வர்ணித்துப் பின் பெருமானது சமுதாய அழகினை அதாவது திரள் அழகு அல்லது ஒட்டுமொத்த அழகினைப் பாடுகிறார். இந்தப் பாசுரத் தொகுதிக்கு “அமலனாதி பிரான்” என்று நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தத்தில் பெயர். அதைப்பற்றி திருமலை நம்பிகள் அருளிச் செய்த ஒரு தனியனில் அதாவது தனிப் பாடலில் பாணாழ்வார் பாடிய வரிசையை அழகாகக் காட்டுகிறார்.

காட்டவே கண்ட கமலபாதம், நல்லாடை, உந்தி,
தேட்டரும் உதரபந்தம், திருமார்பு, கண்டம், செவ்வாய்,
வாட்டமில் கண்கள், மேனி, முனி ஏறித் தனி புகுந்து
பாட்டினால் கண்டு வாழும் பாணர் தான் பரவினோமே

[கமல பாதம் - தாமரைத் திருவடி; நல்லாடை - சிவந்த பீதாம்பர ஆடை இடுப்பில்; உந்தி - கொப்பூழ்; உதர பந்தம் - வயிற்றில் கட்டியிருக்கும் ஆபரணம்; திரு மார்பு - திருமகள் திகழும் மார்பு; கண்டம் - கழுத்து; செவ்வாய் - சிவந்த வாய் உதடுகள்; வாட்டமில் கண்கள் - ஒளியுடன் கூடிய கண்கள்; மேனி - எல்லையிலா அழகுடைய நீலத் திருமேனி]

அடுத்துப் பெண் தெய்வ வர்ணனைக்கு ஒரு உதாரணம். ஆதி சங்கரரே அருளிச் செய்தது. “சௌந்தர்ய லஹரி” (அழகு வெள்ளம்) என்ற அன்னை திரிபுரிசுந்தரியைப் பற்றிய திவ்ய மங்கள ஸ்தோத்திரம். “ஸ்ரீ வித்யா” வழிபாட்டாளர்கள் மிகவும் விரும்பிப் பக்தியோடு பாராயணம் செய்யும் தோத்திரப் பாடல். அதில் பாடல் 42ல் தொடங்கி 90 வரை, 49 பாடல்களில் அன்னையின் கிரீடத்தில் ஆரம்பித்து முடி, வகிடு, நெற்றி, புருவம், கண்கள் என்று ஒவ்வொரு உறுப்பின் சௌந்தர்யத்தையும் - அழகினையும் விரிவாக வர்ணனை செய்து அன்னையின் திருவடிகளில் நிறைவு செய்கிறார்.

அன்னையைப் பற்றி அவ்வளவு பாடியவர் பிள்ளையைப் பற்றியும் பாடுவார் தானே! எனவே நாம் மீண்டும் சுப்பிரமணிய புஜங்கத்திற்கு வருவோம்!

- பாடல் 9 - திருவடி அழகும் மகிமையும்
 பாடல் 10 - இடுப்பின் பொலிவும் புனிதமும்
 பாடல் 11 - மாம்பழமும் அதன் சித்தாந்தமும்
 பாடல் 12 - ஆறு ஜோடிக் கைகளின் வலிமையும் சாதனைகளும்
 பாடல் 13 - முகவழகும் அதன் பூரணத்துவமும்
 பாடல் 14 - புன்னகைக்கும் அழகும் அதன் பண்புகளும்
 பாடல் 15 - கண்ணழகும் கடைவிழிப்பார்வை வேண்டுதலும்
 பாடல் 16 - பொலிவுநிறை மகுடம் தாங்கிய ஆறுதலைகளும் அதன் தத்துவமும்

முன்னிகழ்ச்சியின் இடைப்பதிவு

கதை தொடங்குவதற்கு முன் நிகழ்ந்தவற்றைக் கதையின் இடையிலே பதிவு செய்தலை முன்னிகழ்ச்சியின் இடைப்பதிவு (Flash-back Shots) என்பர். ஆதி சங்கரர் மிக லாவகமாக ஒரே சொற்றொடரில் திருமுருக அவதாரத்தை அடக்கிச் சொல்லி விடுகிறார்.

பாடல் 17 - திரள் அழகும் முருகன் தோற்றமும்

அம்மா-பிள்ளை-அப்பா உறவு

முன் பாட்டில் திருமுருக அவதாரத்தினைக் கோடிகாட்டி நமக்கு நினைவுபடுத்தினார். அடுத்த பாடலில் அந்தக் குழந்தையோடு அம்மாவும் அப்பாவும் கொஞ்சி விளையாடுவதைக் காட்டுகிறார்.

பாடல் 18 - அம்மா-பிள்ளை-அப்பா உறவின் இனிமை

பிரார்த்தனைகள்

நாம் இப்பொழுது செந்திலாண்டவர் சன்னிதி அடைந்து அவன் முன் நின்று பக்தியோடு வணங்குகிறோம். ஆன்மிக ஏணியில் தொடக்கப் படிகளில் உள்ள நாம் சும்மாவா வணங்குவோம்? நிறைய வேண்டுதல்கள் அல்லது பிரார்த்தனைகளை அவன் முன் வைக்கிறோம். இல்லையா? அவற்றில் சிலவற்றை நம் சார்பாக ஆதி சங்கரரே செந்திலாண்டவர் திருமுன் வைக்கிறார்.

- பாடல் 19 - அனைத்தும் அடங்கிய, “என்னைக் காப்பாற்று!” என்ற பொது வேண்டுதல்!
 பாடல் 20 - மரணத் தறுவாயில் என் முன்னே வந்து ஆட்கொள்வாயாக!
 பாடல் 21 - துஞ்சலுக்கு முன் வந்து “அஞ்சேல்” என்று சொல்!
 பாடல் 22 - மரணகாலக் கருணைக்கென இப்போதே சொல்லி வைக்கிறேன்
 பாடல் 23 - என் மனக்கவலையை நீக்கு!
 பாடல் 24 - துக்கச் சுமைதாங்கியான எனக்குத் தடைகள் வாராத பக்தியைத் தா!
 பாடல் 25 - நோய்களை நீக்கி அருள் - பன்னீரிலை மகிமை

பன்னீரிலை விபூதி

பிரார்த்தனைகளுக்குப் பின் வழிபாடு நிறைவடையும் நிலைக்கு வருகிறது. அப்பொழுது திருச்செந்தூருக்கே உரித்தான பன்னீரிலை விபூதி தரப்பெறுகிறது. அதைக் கண்ட மாத்திரத்தில்

அத்தனை துன்பங்களும் நோய்களும் நீங்கிவிடும் என்று சுய அநுபவ பூர்வமாகச் சொல்கிறார் ஆதி சங்கரர்.

சமர்ப்பணங்கள்

நம்முடைய வேண்டுதல்கள் அனைத்தையும் பட்டியலிட்டு முருகன் திருமுன்பு சங்கரர் படைத்துவிட்டார். பன்னீரிலை விபூதி பெற்ற இந்த நிலையில், இதுவரை புறவளர்ச்சியும் புறப்பார்வையும் கொண்ட அடியார் மெதுவாக தமது திசையைத் திருப்பி அகப் பார்வையாகப் பார்க்கத் தொடங்குகிறார். இப்படி அடியாரின் நிலை படிப்படியாக மாறி எப்படி அகவளர்ச்சி பெறுகிறது என்பதை இனி வரும் பாடல்களில் காட்டுகிறார் சங்கரர். அக வளர்ச்சி அடைந்து கொண்டிருக்கும் அடியார் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை நமக்குச் சொல்லித் தரும் முகத்தான் அடியாரது சார்பாக அதையும் ஆதி சங்கரரே விண்ணப்பித்து விடுகிறார்!

பாடல் 26 - என் புலன்கள், மனம், மெய், மொழிகளால் எப்போதும் உன்னோடு ஒன்றிச் செயல்படுவேனாக!

பாடல் 27 - பாமரனாகிய எனக்கு உன்னையன்றி வேறு தெய்வமில்லை, உன்னையே வணங்குவேனாக!

பாடல் 28 - என் முழுக் குடும்பமும் உன்னையே வணங்கட்டும்!

விட்டுப் போன பிரார்த்தனை

முருகன் முன் நின்று பிரார்த்தனைகளைப் பட்டியலிடும் அவசரத்தில், பரவசத்தில் ஒன்றிரண்டை விட்டு விடுவது மனித இயல்பு தானே? இங்கே பட்டியலில் பிற்சேர்க்கையாக ஒன்றைச் சேர்க்கிறார். மிருகங்களாலும் கிருமிகளாலும் ஏனையவற்றாலும் வரும் தொல்லைகளையும் நீக்கிடுக என வேண்டுகிறார்.

பாடல் 29 - விட்டுப்போன பிரார்த்தனைகள்

மன்னிக்க வேண்டுதல்

அர்ச்சனைகளின், பூசைகளின், வேள்விகளின், தோத்திரப் பாடல்களின் பாராயண நிறைவில், வழிபாட்டின் போது பின்பற்றிய முறைகளில், சொல்லிய மந்திரங்களில், தோத்திரங்களில், உபயோகித்த கருவிகளில், சமர்ப்பித்த பொருள்களில், நேர்ந்திருக்கக் கூடிய குற்றம், குறைகளை மன்னிக்க வேண்டுதல் மரபு.

பாடல் 30 - மன்னிப்புக் கோருதல்

வணக்கம் கூறுதல்

தோத்திரப் பாடலின் நிறைவு நெருங்கி வரும்பொழுது, இரு கைகளையும் கூப்பி, வழிபடும் தெய்வத்திற்கும் அத்தெய்வத்தின் வாகனம், ஆபரணம், ஆயுதம், கொடி போன்ற அனைத்தையும் ஒவ்வொன்றாக அழைத்து அவர்களுக்கும் வணக்கம் கூறுதல் வழக்கம்.

பாடல் 31 - வணக்கம் கூறல்

வெற்றி கூறுதல்

இப்பொழுது வழிபாடு நிறைவெய்துகிறது. செந்திலாண்டவர் சன்னிதியில் தரையில் விழுந்து “சாஷ்டாங்க (சக+அஷ்ட+அங்கம்) நமஸ்காரம்” அதாவது நம் உடம்பில் உள்ள எட்டு அங்கங்களும் - நெற்றி, இரண்டு தோள்கள், இரண்டு கைகள், மார்பு, இரண்டு கால்கள் ஆகிய எட்டு அங்கங்களும் தரையில் படும்படி வீழ்ந்து வணங்கி, எழுந்து திருக்கோவிலை விட்டு அகலும் முன்னர் செந்திலாண்டவரின் திருஉருவத்தை சிந்தையில் இருத்தி, அவர் புகழ் பாடி அவருக்கு வெற்றி கூறி நமக்கு வீடு பேற்றினை அருள வேண்டி, இல்லம் திரும்புகிறோம்.

பாடல் 32 - வெற்றி கூறல்

நூற் பயன்

பொதுவாக ஒரு செயலைச் செய்து முடித்ததும், அதனால் நமக்குக் கிடைக்கவிருக்கும் பயன்கள் யாவை என்பதைப் பற்றி அறிய விரும்புவது மானுட இயற்கை. எனவே மரபுப்படி “பலஸ்ருதி” அதாவது நூற் பயன் என்னென்ன என்று பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறார் ஆதி சங்கரர். அவருக்கு எதுவும் தேவையில்லை! ஆனால் இன்னும் பயன் கருதும் வழிபாட்டிலேயே (காம்ய பக்தி) இருக்கும் நமக்காக இங்கே சிலவற்றைச் சொல்லி “ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்” என்ற இந்த அரிய தோத்திரப் பாடலை நிறைவு செய்திருக்கிறார்.

பாடல் 33 - நூற் பயன்

இப்பொழுது நின்று, நிதானித்து 33 பாடல்களின் வரிசைக் கிரமத்தை மீண்டும் பின்னோக்கிப் பார்த்தோமானால் முன் சொன்ன இப்பாடலின் கருத்து வடிவம் நம முன்னே விரிவாக ஒளிர்ந்து நம்மைக் கட்டாயம் ஈர்க்கும். இங்கே வள்ளுவப் பெருந்தகையின் குறள் ஒன்றினை நினைவு கூரல் வேண்டும்.

விரைந்து தொழில்கேட்கும் ஞாலம் நிரந்தினிது

சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்

- தி கு 648

[கருத்துக்களை முறையாக வரிசைப்படுத்தி, இனிமையாகச் சொல்ல வல்லவரைப் பெற்றால், இவ்வுலக மக்கள் விரைவாக அவர் சொற்படி கேட்டு நடக்க முற்படுவர்]

இந்தக் குறளுக்கு “ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்” பாடிய ஆதி சங்கரர் எத்தனை பொருத்தமான உதாரணமாகத் திகழ்கிறார் என்பதை எண்ணுந்தோறும் மகிழ்ச்சி பொங்குகிறது.

திருசெந்திலாண்டவராற்றுப் படை

நக்கீர தேவர் அருளியது திருமுருகாற்றுப்படை. ஆற்றுப்படை, தொன்மைத் தமிழில் உள்ள தொண்ணூற்றாறு வகை இலக்கிய நூற் பிரிவுகளில் ஒரு வகைப் பாட்டுடை நூல். ஆற்றுப்படை என்பது மூன்று சொற்கள் ஒருங்கிணைந்த ஒரு சொல். அது ஆறு + படு + ஐ எனப் பிரிக்கப் பெறும். ஆறு என்றால் வழி. படு என்றால் படுத்தல், செலுத்துதல். ஐ என்பது தொழிற்பெயர் என்னும் பொருளை உணர்த்தும் விசுவயாகும். இங்கு தொல்காப்பியம் ஆற்றுப்படை நூலுக்குக் கூறும் இலக்கண நூற்பாவினை நினைவு கூரல் பொருத்தமாகும்.

கூத்தரும், பாணரும், பொருநரும், விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுறீஇச்
சென்று பயன் எதிரச் சொன்ன பக்கமும்....

-தொல் - பு.தி.இ - செ. 30

அதாவது ஆற்றுப்படை நூல்கள் பரிசில் பெற விளையும் கூத்து, இசை, நடனம் முதலிய கலைகளில் வல்லவர்களையோ புலவர்களையோ, முன்னரே பரிசில் பெற்ற மற்றொருவர் தமக்குப் பரிசில் தந்த வள்ளலிடம், மன்னனிடம் வழிகாட்டி ஆற்றுப்படுத்துதலைப் பற்றிய பாடல். இத்தகைய ஆற்றுப்படை நூல்களும் ஆற்றுப்படுத்துபவர் பெயராலேயே வழங்கி வருகின்றன. ஆக ஆற்றுப்படை நூல்களில் ஆறு அம்சங்கள் உண்டு.

- தான் பரிசில் பெற்றபின் மற்றவரை ஆற்றுப்படுத்துபவர்
- பரிசில் பெற விரும்பி ஆற்றுப்படுத்தப் பெறுபவர்
- பரிசில் தரும் வள்ளல், மன்னன்
- பரிசு தருபவர் இருக்கும் இடம்
- பரிசு
- ஆற்றுப்படையின் பெயர்

இந்த ஆறு அம்சங்களும் திருமுருகாற்றுப்படையில் இருந்தாலும் இந்நூல் பத்துப்பாட்டில் முதன்மை இடம் பெறும் வகையில் அதற்குச் சில மகத்துவங்கள் உண்டு.

ஆற்றுப்படுத்துபவர் : முருகனின் திருவருட் கருணையையே பரிசாக முன்பே பெற்ற நக்கீர தேவர்

ஆற்றுப்படுத்தப்பெறுபவர் : பக்குவம் பெற்று, முக்தியையே பரிசாக நாடும் முருகன் அடியார்கள்

பரிசில் தருபவர் : ஒரு மானுடனில்லை! மாறாக ஒரு மாபெரும் தெய்வம் - முருகப்பெருமான்

பரிசு தருபவர் இருக்கும் இடம் : முருகப் பெருமான் அருளாட்சி புரியும் ஆறு படைவீடுகள் : திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர், திருவாவினன்குடி (பழநி), திருவேரகம் (சுவாமிமலை), குன்றுதோறாடல் (திருத்தணி), பழமுதிர்ச்சோலை

பரிசு : உலோகாதயப் பரிசு இல்லை. முக்தி அல்லது வீடுபேறு

ஆற்றுப்படையின் பெயர் : ஆற்றுப்படுத்தும் நக்கீரர் பெயரைத் தாங்காது பரிசில் தரும் தெய்வத்தின் பெயரைத் தாங்கி திருமுருகாற்றுப்படை என அழைக்கப் பெறுகிறது.

இந்தத் திருமுருகாற்றுப்படைப் பின்னணியில் ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத்தின் கட்டமைப்பினை மீண்டும் ஒருமுறை திரண்ட பார்வையாகப் பார்த்தால் அதிலும் திருமுருகாற்றுப்படையில் உள்ள ஆறு அம்சங்களையும் காணலாம்!

ஆற்றுப்படுத்துவர்	:	முன்னரே இறையருள் மிகப்பெற்ற அருளாளர் , பகவத் பாதர் ஆதி சங்கரர்
ஆற்றுப்படுத்தப்பெறுவர்	:	முக்தியை நாடும் முருகன் அடியார்கள்
பரிசில் தருபவர்	:	செந்திலாண்டவர்
பரிசில் தருபவர் இருக்கும் இடம்	:	திருச்செந்தில் எனப்பெறும் திருச்செந்தூர்
பரிசு	:	முக்தி அல்லது வீடுபேறு
ஆற்றுப்படையின் பெயர்	:	பரிசு தருபவராகிய செந்திலாண்டவரின் திருப்பெயர் கொண்டு, திருச்செந்திலாண்டவராற்றுப்படை என்றும் இந்த புஜங்கத்தை அழைக்கலாம் தானே!

செந்திலாண்டவர் அருளாட்சி புரியும் திருக்கோவிலுக்குக் கடலிலிருந்து நமக்கு ஆதி சங்கரர் வழிகாட்டுகிறார். அதாவது ஆற்றுப்படுத்துகிறார். அடுத்து பரிசு தரக் காத்திருக்கும் செந்திலாண்டவரை திருவடி முதல் திருமுடி வரை அடையாளம் காட்டுகிறார். அப்புறம் அவனது ஆற்றல்களை அடுக்கி வைக்கிறார். அப்புறம் நம் சார்பாக நமது இடர்களைப் பட்டியலிட்டுச் சொல்லி, அவற்றிலிருந்து விடுதலை வேண்டி, அவன் புகழ் பாடுகிறார். இறுதியில் “**முக்தி தான ஈச ஸுநோ**” அதாவது முக்தியை, வீடுபேற்றினை நல்கிடும், ஈசனின் திருமகனான முருகன் என்று 33வது பாடலில் சொல்லி நிறைவு செய்கிறார். எனவே இந்த ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத்தினை திருசெந்திலாண்டவராற்றுப்படை என்றும் அழைக்கலாம் தானே?

இனி, விரைவாக நீங்கள் உள்ளே சென்று ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத்தின் ஒவ்வொரு மூலப் பாடலையும் அதன் விளக்க உரையோடும் உள்ளுறையும் தத்துவங்களோடும் படித்துப் புரிந்து கொண்டபின், உங்களுக்கு எது இயல்பாக வருகிறதோ, எளிதாக இருக்கிறதோ அந்த வடிவத்தினை - அது வடமொழி மூல வடிவமானாலும் சரி, இந்த நூலில் உள்ள தமிழ் வடிவமானாலும் சரி, ஏனைய தமிழாக்கங்கள் ஆனாலும் சரி இயன்றபோதெல்லாம் பாராயணம் செய்யுங்கள். நற்பலன் கிட்டுவது உறுதி.

2

ஆதிசங்கரர் அருளிய
ஸ்ரீ ஸு ப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்

வடமொழி மூலம்

ஸதா பாலரூபாஅபி விக்நாத்ரி ஹந்த்ரீ
மஹாதந்தி வக்த்ராஅபி பஞ்சாஸ்ய மாந்யா ।
விதீந்த்ராதி ம்ருக்யா கணேசாஅபிதா மே
விதத்தாம் ச்ரியம் காபி கல்யாண மூர்த்தி: ॥

1

ந ஜாநாமி சப்தம், ந ஜாநாமி சார்த்தம்
ந ஜாநாமி பத்யம், ந ஜாநாமி கத்யம் ।
சிதேகா ஷடாஸ்யா ஹ்ருதித்யோததே மே
முகாந் நிஸ்ஸரந்தே கிரஸ்சாபி சித்ரம் ॥

2

மயூராதிரூடம், மஹாவாக்ய கூடம்
மநோஹாரி தேஹம், மஹச்சித்த கேஹம் ।
மஹதேவ தேவம், மஹாவேத பாவம்
மஹாதேவ பாலம், பஜே லோக பாலம் ॥

3

யதா ஸந்நிதாநம் கதா மாநவா மே
பவாம் போதி பாரம் கதாஸ் தே ததைவ ।
இதி வ்யஞ்ஜயந் ஸிந்துதீரே ய ஆஸ்தே
தமீடே பவித்ரம் பராசக்தி புத்ரம் ॥

4

யதாப்தேஸ் தரங்கா: லயம் யாந்தி துங்காஹா:
ததைவாபதஸ் ஸந்நிதௌ ஸேவதாம் மே ।
இதீவோர்மி பங்க்தீர் ந்ருணாம் தர்சயந்தம்
ஸதா பாவயே ஹ்ருதஸரோஜே குஹம் தம் ॥

5

கிரௌ மந்நிவாஸே நரா யேஅதிரூடாஹா:
ததா பர்வதே ராஜதே தேஅதிரூடாஹா: ।
இதீவ ப்ருவன் கந்த சைலாதீரூடாஹ:
ஸ தேவோ முதே மே ஸதா ஷண்முகோஅஸ்து ॥

6

மஹாம்போதி தீரே மஹாபாப சோரே
முநீந்த்ராநுகூலே ஸு கந்தாக்ய சைலே |
குஹாயாம் வஸந்தம் ஸ்வபாஸா லஸந்தம்
ஜநார்த்திம் ஹரந்தம் ச்ரயாமோ குஹம் தம் ||

7

லஸத் ஸ்வர்ணகேஹே ந்ருணாம் காமதோஹே
ஸு மஸ்தோம ஸஞ்சந்த மாணிக்ய மஞ்சே |
ஸமுத்யத் ஸஹஸ்ரார்க்க துல்ய ப்ரகாசம்
ஸதா பாவயே கார்த்திகேயம் ஸு ரேசம் ||

8

ரணத்தம்ஸகே மஞ்ஜுலேஅத்யந்த சோணே
மநோஹாரி லாவண்ய பீபூஷ பூர்ணே |
மந: ஷட்பதோ மே பவக்லேச தப்தஹ:
ஸதா மோததாம் ஸ்கந்த தே பாதபத்மே ||

9

ஸு வர்ணாப திவ்யாம்பரைர் பாஸமாநாம்
க்வணத் கிங்கிணீ மேகலா சோபமாநாம் |
லஸத்தேம பட்டேந வித்யோத்தமாநாம்
கடிம் பாவயே ஸ்கந்த தே தீப்யமாநாம் ||

10

புளிந்தேச கந்யா கநாபோக துங்க-
ஸ்தநா லிங்கநாஸக்த காச்மீர ராகம் |
நமஸ்யாம்யஹம் தாரகாரே தவோரஹ:
ஸ்வபக்தாவநே ஸர்வதா ஸாநுராகம் ||

11

விதௌ க்லுப்த தண்டாந் ஸ்வலீலா த்ருதாண்டாந்
நிரஸ்தேப சுண்டாந் த்விஷத் காலதண்டாந் |
ஹதேந்த்ராரி ஷண்டாந் ஜகத்ராண செளண்டாந்
ஸதா தே ப்ரசண்டாந் ச்ரயே பாஹீ தண்டாந் ||

12

ஸதா சாரதா: ஷண்மருகாங்கா யதி ஸ்யு:
ஸமுத்யந்த ஏவ ஸ்திதாஸ்சேத் ஸமந்தாத் |
ஸதா பூர்ணபிம்பா: கலங்கைச்ச ஹீநா:
ஸதா த்வந்முகாநாம் ப்ருவே ஸ்கந்த ஸாம்யம் ||

13

ஸ்புரந்மந்த ஹாஸை: ஸஹம்ஸாநி ஸஞ்சத்
கடாஷாவலீ ப்ருங்க ஸங்கோஜ்வலாநி |
ஸு தாஸ்யந்தி பிம்பா தராணீச ஸூநோ
தவாலோகயே ஷண்முகாம்போருஹாணி ||

14

விசாலேஷு கர்ணாந்த தீர்கேஷ்வஜஸ்ரம்
தயா ஸ்யந்திஷு த்வாதச ஸ்வீக்ஷணேஷு ।
மயீஷத் கடாஷு: ஸக்ருத் பாதிதச் சேத்
பவேத்தே தயாசீல கா நாம ஹாநி: ॥

15

ஸு தாங்கோத்பவோ மேஸி ஜீவேதி ஷட்தா
ஜபந் மந்த்ரமீசோ முதா ஜிக்ரதே யாந் ।
ஜகத்பார ப்ருத்ப்யோ ஜகந்நாத தேப்யஹ:
கிரீடோ ஜ்வலேப்யோ நமோ மஸ்தகேப்யஹ: ॥

16

ஸ்புரத் ரத்ன கேபூர ஹாராபிராம-
ச்சலத்குண்டல ஸ்ரீலஸத் கண்டபாகஹ: ।
கடௌ பீதவாஸாஹா: கரே சாருசக்திஹி:
புரஸ்தான் மமாஸ்தாம் புராரேஸ் தநூஜஹ: ॥

17

இஹாயாஹி வத்ஸேதி ஹஸ்தாந் ப்ரஸார்யா-
ஹவயத் யாதராத் சங்கரே மாதூரங்காத் ।
ஸமுத்பத்ய தாதம் ஸ்ரயந்தம் குமாரம்
ஹராச்சலிஷ்ட காத்ரம் பஜே பால மூர்த்திம் ॥

18

குமாரேச ஸூநோ குஹ ஸ்கந்த ஸேநா
பதே சக்திபானே மயூராதிருட ।
புலிந்தாத்மஜா காந்த பக்தார்தி ஹாரிந்
ப்ரபோ தாரகாரே ஸதா ரக்ஷ மாம் த்வம் ॥

19

ப்ரசாந்தேந்த்ரியே நஷ்ட ஸம்ஜ்ஞே விசேஷ்டே
கபோத்காரி வக்த்ரே பயோத்கம்பி காத்ரே ।
ப்ரயானோந்முகே மய்யநாதே ததாநீம்
த்ருதம் மே தயானோ பவாக்ரே குஹ த்வம் ॥

20

க்ருதாந்தஸ்ய தூதேஷு சண்டேஷு கோபாத்
தஹ ச்சிந்தி பிந்தீதி மாம் தர்ஜயத்ஸு ।
மயூரம் ஸமாருஹ்ய மா பைரிதி த்வம்
புரஸ்: சக்தி பாணிர் மமாயாஹி சீக்ரம் ॥

21

ப்ரணம்யா ஸக்ருத் பாதயோஸ்தே பதித்வா
ப்ரஸாத்ய ப்ரபோ ப்ரார்த்தயேஅநேக வாரம் ।
ந வக்தும் ஷமோஅஹம் ததாநீம் க்ருபாப்தே
ந கார்யாந்தகாலே மநாகப்யுபேக்ஷா ॥

22

ஸஹஸ்ராண்ட போக்தா த்வயா சூரநாமா
ஹதஸ்தாரகஸ்: ஸிம்ஹ வக்த்ரஸ்ச தைத்யஹ: |
மமாந்தர் ஹருதிஸ்தம் மநக்லேசமேகம்
ந ஹம்ஸி ப்ரபோ கிம் கரோமி க்வ யாமி ||

23

அஹம் ஸர்வதா துக்க பாராவஸந்தோ
பவாந் தீநபந்து: த்வதந்யம் ந யாசே |
பவத் பக்தி ரோதம் ஸதா க்லுப்தபாதம்
மமாதிம் த்ருதம் நாசயோமாஸு த த்வம் ||

24

அபஸ்மார குஷ்டக்ஷயார்ச: ப்ரமேஹ
ஜ்வரோந்மாத குல்மாதிரோகா மஹாந்தஹ: |
பிசாசாஸ்ச ஸர்வே பவத் பத்ரபூதிம்
விலோக்யக்ஷணாத் தாரகாரே த்ரவந்தே ||

25

த்ருசி ஸ்கந்த மூர்த்திஹி: ச்ருதௌ ஸ்கந்த கீர்த்திஹி:
முகே மே பவித்ரம் ஸதா தச்சரித்ரம் |
கரே தஸ்ய க்ருத்யம் வபுஸ்தஸ்ய ப்ருத்யம்
குஹே ஸந்து லீநா மமாசேஷ பாவாஹா: ||

26

முனீநா-முதாஹோ ந்ருணாம் பக்திபாஜாம்
அபீஷ்ட ப்ரதாஸ் ஸந்தி ஸர்வத்ர தேவாஹா: |
ந்ருணா-மந்த்ய ஜாநா மபி ஸ்வார்த்ததானே
குஹாத் தேவமந்யம் ந ஜானே ந ஜானே ||

27

களத்ரம் ஸு தா பந்துவர்க: பசர்வா
நரோ வாத நாரீ க்ருஹே யே மதீயா: |
யஜந்தோ நமந்த: ஸ்துவந்தோ பவந்தம்
ஸ்மரந்தச்ச தே ஸந்து ஸர்வே குமார ||

28

ம்ருகா: பக்ஷிணோ தம்ஸகா யே ச துஷ்டா:
ததா வ்யாதயோ பாதகா யே மதங்கே |
பவச்சக்தி தீக்ஷணாக்ரபிந்நாஸ்: ஸு தூரே
விந்ச்யந்து தே சூர்ணித க்ரௌஞ்ச சைல||

29

ஜநிதீ பிதா ச ஸ்வபுத்ராபராதம்
ஸஹேதே ந கிம் தேவஸேநாதி நாத |
அஹம் சாதி பாலோ பவாந் லோக தாதஹ:
க்ஷமஸ்வாபராதம் ஸமஸ்தம் மஹேச ||

30

நம: கேகிநே சக்தயே சாபி துப்யம்
 நம: சாக துப்யம் நமஹ: குக்குடாய /
 நம: ஸிந்தவே ஸிந்து தேசாய துப்யம்
 புந: ஸ்கந்த மூர்த்தே நமஸ்தே நமோஸ்து //

31

ஜயாநந்தபூமன் ஜயாபார தாமன்
 ஜயாமோககீர்த்தே ஜயாநந்த மூர்த்தே /
 ஜயாநந்தஸிந்தோ ஜயாசேஷபந்தோ
 ஜய த்வம் ஸதா முக்தி தானேச ஸூனோ //

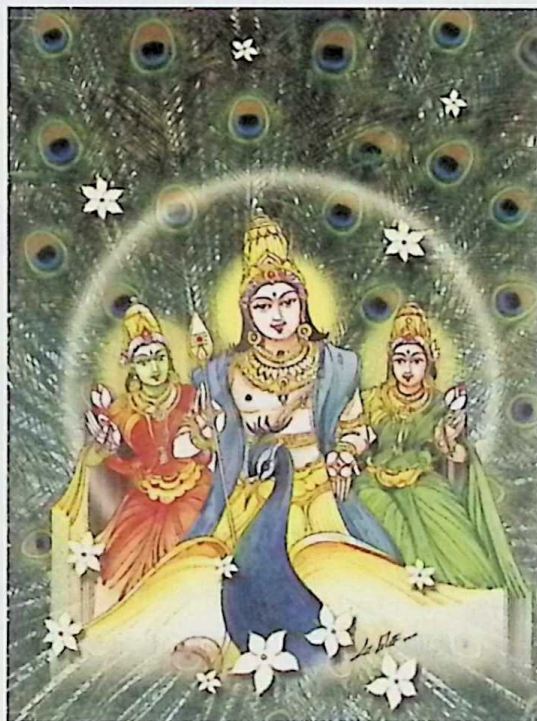
32

புஜங்காக்ய வ்ருத்தேன க்லுப்தம் ஸ்தவம் யஹ:
 படேத் பக்தி யுக்தோ குஹம் ஸம்ப்ரணம்ய /
 ஸு புத்ராந் களத்ரம் தநம் தீர்க்க மாயுர்:
 லபேத் ஸ்கந்த ஸாயுஜ்ய மந்தே நரஸ் ஸஹ: //

33

ஸு ப்ரஹ்மண்யோம் - ஸு ப்ரஹ்மண்யோம் - ஸு ப்ரஹ்மண்யோம்

மங்களம்

உ

சிவமயம்

அருள்மிகு ஆதி சங்கரர் அருளிய
ஸ்ரீ ஸு ப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத்தின்

தமிழ் வடிவம்

எப்போதும் வடிவத்தால் குழந்தையே என்றாலும்
மலைகளென வரும் இடர்களையும்
பொடிப்பொடி ஆக்கிடுவான்
ஆனைமுகத்தவனே ஆனாலும் ஐந்துமுகச் சிவனும்
இவனது ஆற்றலைப் போற்றிடுவான்!
இந்திராதி தேவர்களும் பிரம்மாவும் தேடி வணங்கிடும்
இவன் பெயர் கணேசன்!
மங்கலத் திருமேனி தனை உடைய அவன் எனக்கு
வளம் அனைத்தும் வழங்கிடவே வேண்டுகிறேன்!

1

இன்னிசைச் சொற்களும்,
அன்னவை தரும் அரும்பொருளும் நானறியேன்;
செய்யுள் புனையவும், வசனமெழுதவும் தானறியேன்;
என்றாலும் என் உள்ளத்திலே ஒரு சைதன்யம்
எல்லையிலாப் பேரொளியாய்,
ஆறு திருமுகங்களோடு அருட்காட்சி தருகிறதால்,
அழகுமிகு சொல்லும், பொருளும் சுமந்த பாடல்கள்
என் வாயிலிருந்து தானே வந்து
அருவியாய்க் கொட்டுகின்றன!

2

நீல மயில் வாஹனனே!
ஆழமிகு வேத மகாவாக்கியங்களின் நுண்பொருளே!
அடியார் தம் மனங்களை ஈர்த்திழுக்கும்
பேரழகுப் பெட்டகமே!
பெருமுனிவர் உளம்வாழும் பெரியோனே!
தேவர்களின் திருத்தேவே!
நான்மறையின் நற்கருப்பஞ் சாறே!
மஹாதேவன் மைந்தனே!
இப்புவி காக்கும் இறைவனே!
உன்னை நான் துதிக்கிறேன்!

3

நிகரிலாச் சீரலைவாய்க் கரையோரத்தில்,
 நித்தம் அரசாளும் உத்தமனாய் நின்று,
 “என் சன்னிதானத்தை அடைந்தவர்
 எவரானாலும் அவர் அப்போதே இந்தப்
 பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடந்தவர் ஆவார்!”
 என்று சொல்லாமல் சொல்லும்,
 அன்னை பராசக்தியின் அருமைத் திருமகனே!
 என்னைத் தூய்மைப்படுத்துபவனே,
 உன்னை நான் துதிக்கிறேன்!

4

அடுக்கடுக்காய் உயர்ந்து வரும் கடலைகள்
 நீயிருக்கும் குன்றின் தரை தொட்டதும்
 ஒடுங்கி அடங்கி விடுவதுபோல,
 உன் திருவடிவாரம் சேரும்
 அடியார் தம் மனக்கவலை அலைகளும்
 பொடிப்பொடி ஆகிவிடும் எனக் காட்டுகின்ற
 குகனே! உன்னையே நான்
 என் இதயத் தாமரையில் வைத்து,
 எப்பொழுதும் தொழுது வணங்குகிறேன்!

5

“எந்தன்மலை ஏறிவரும் எவருக்கும்
 எந்தைதன் வெள்ளிமலை ஏறிய பலனான
 வீடுபேறு கிட்டுவது உறுதி”
 என்று சொல்லுவது போலக்
 கந்தமாதன பர்வதமெனும்
 சந்தனமலை மீது நிற்கும் கந்தனே!
 கருணை பொழி முகம் ஆறு கொண்டவனே,
 எப்போதும் என்னைப் பரிவோடு காத்திடுக!

6

பக்தர்களின் பாவக் குவியலைக் கரைத்து நீராக்கிடும்
 புண்ணிய தீர்த்தக் கடலின் கரையில்,
 முனிபுங்கவர்கள் விரும்பித் தவம் செய்யும்
 நறுமணச் சந்தனத் திருமலை தன்னில்,
 உள்ளதொரு குகையில் வீற்றிருந்து
 சுயஜோதியால் ஒளிரும் குகனே!
 அடியார்தம் துயர் துடைப்பவனே,
 உன்னையே நாங்கள் சார்ந்திருப்போமாக!

7

அங்கே பொலிகின்றதொரு பொற்கோவிலில்,
மின்னும் நவரத்தினங்கள் பதித்த
ஆணிப்பொன் கட்டிலில்,
கொத்துக் கொத்தாய் மலர்க்கூட்டம் மணம்பரப்ப,
ஆயிர உதயசூரியரின் ஒளித்திரளுடன் கொலுவிருக்கும்
வானவர் தம் ஈசனான கார்த்திகேயனே,
உன்னையே நான் என்றும் தியானிக்கிறேன்!

8

பொன்னோடு மணி கிண்கிணிக்கும் சதங்கை பூண்ட,
உள்ளங்கவர் அழகும் மென்மையும் கொண்ட,
அமுதம் நிறை சிவந்த நின்
திருவடித் தாமரைகளையே, கந்தனே,
பிறவித் துன்பத்தில் தவிக்கும் என் மனமெனும் வண்டு
எப்போதும் வட்டமிட்டு மகிழ்ந்திருக்கட்டும்!

9

கம்பீரமான உன் இடையதனில்
கட்டிய திவ்ய பூம்பட்டாடை
பொன்னென மிளர்கின்றது;
ஒலிக்கும் மணிகளும் நவரத்தினங்களும்
சேர்த்துக் கோர்த்த
பொன்னரை ஞாண் மின்னுகின்றது;
இவை அனைத்தையும் இணைத்துக் கட்டி
ஒளிக்கின்றது ஒரு தங்கப்பட்டயம்;
இப்படிப் பளிச்சிடும் அந்த அழகுமிகு இடுப்பினை,
கந்தனே, நான் எந்நாளும் தியானிக்கிறேன்!

10

வேடர் குல அரசன் திருமகளான
வள்ளியை நீ ஒன்றித் தழுவுகையில்
அவள் திருமுலைகளின் மேலிருந்த
காஷ்மீரக் குங்குமப்பூ சிவப்பு
உன் மார்பினில் ஒட்டிக் கொண்டுள்ளது!
அடியார் படுதுயர் களைய
எப்போதும் ஆவலுடனிருப்பவனே,
அடாத தாரகனை விடாது வீழ்த்திய வீரனே!
அப்படிச் சிவந்த உன் மார்பினை
என் மனத்தில் இருத்தி வணங்குகிறேன்!

11

பிரணவத்தின் பொருள் அறியாப்
பிரம்மன் தலையைக் குட்டிய கை !
தரணிதனை ஒரு திருவிளையாட்டாய் படைக்கும் கை !
தாரகயானை தன் துகிக்கையைத் தடிந்த கை !

எதிரிகளுக்கு எமனாகத் திகழும் கை !
 இந்திராதி தேவர் தம் பகைவர்களை அழித்த கை !
 வையத்தை காக்கும் வல்லமை மிக்க கை !
 இத்தகைய மகிமைமிகு ஈராறு கைகளையே
 எப்போதும் நான் துதிக்கின்றேன்!

12

சரத்காலச் சந்திரனைப் போல்,
 ஒருவேளை, அறுவர் இருந்து,
 அந்த அறுவருமே ஒரே நேரத்தில் உதித்து,
 எப்போதும் பூரணமாய், எத்தகைய களங்கமும்
 இல்லாது ஒளிர்வார்கள் என்றால் தான்
 அந்தச் சந்திரரை, கந்தனே!
 உன் ஆறு முகங்களுக்கு சமம் என்று சொல்வேன்!

13

உன் புன்னகையில் தெரியும் பற்கள்,
 அன்னங்களின் வரிசை!
 வட்டமிடும் உன் கடைக்கண்கள்
 பரிவுடைய வண்டுகளின் கூட்டம்!
 அமுதூறும் உன் உதடுகளோ கோவைப்பழங்கள்!
 இத்தனையும் சேர்ந்த உன் திருமுகங்கள் ஆறும்,
 ஆறு செந்தாமரைகளாய் மலர்ந்தனவோ
 என்றறிய,ஈசனின் மைந்தனே, அவற்றை நான்
 ஆவலோடு கூர்ந்து நோக்குகிறேன்!

14

காதளவு நீண்டும், அகன்றும், கருணை பொழியும்
 கண்களோ உனக்குப் பன்னிரண்டு உண்டு;
 அவற்றில் ஒன்றால், அதுவும் கடைக்கண்ணால்,
 ஒரு கணமாகிலும் உனதருட் பார்வையை
 சிறிதளவேனும் என்மீது செலுத்தினால்,
 தயாள குணசீலனே!
 உனக்குத்தான் என்ன குறை வந்துவிடும்?

15

உந்தன் தந்தை உன் உச்சிதனை முகர்ந்து,
 “என் உடலிலிருந்து உதித்த மைந்தனே!
 வாழிய நீ,வாழிய நீ!” என ஆறுமுறை
 மந்திரம் ஒதி மகிழ்வோடு
 ஆசீர்வதித்தது எந்தத் தலைகளோ,
 உலக மக்களின் துன்பச் சுமையைத்
 தாங்கி அருளுவது எந்தத் தலைகளோ,
 நவரத்தினங்கள் ஒளிரும் மணி மகுடங்கள் அணிந்த
 அந்தத் தலைகள் ஆறினையும்,

அகில உலகத் தலைவனே, என்
தலை தாழ்த்தி வணங்கி வழிபடுகிறேன்

16

திருத்தோள்களில் ஒளிரும் இரத்தினவளை;
தடமார்பினில் முத்துமணிமாலை;
காதுகளிலோ, உன் கண்ணாடிக் கன்னங்களில்
அசைந்தாடும் அழகுமணிக் குண்டலங்கள்,
கட்டான இடுப்பில் மஞ்சள் பட்டிலான ஆடை;
அன்னை தந்த அருட்சக்திவேல் திருக்கரத்தில்;
திரிபுரம் எரித்தவனின் திருமகனே!
இந்த ஆபரணம் நிறை அழகுத் திருமேனியோடு
எப்போதும் என் முன்னே நயிருக்க வேண்டுகிறேன்!

17

“பாலகனே, நீ வாராய்!” எனப்பரிவோடு கரம் நீட்டி
உன் தந்தை அழைத்ததும்,
அன்னை தன்மென்மலர் மடி மீதிருந்த நீ,
மின்னலென அன்னவர்தம்
அகன்ற மார்பின் மேல் தாவ,
அவரும் தன் இரண்டு கையால் கட்டி அணைத்திட்ட
திருமேனிதனை உடைய பாலமுருகனே,
உன்னை நான் தியானிக்கிறேன்!

18

தீமைகளைத் தீய்த்திடும் தூயவனே!
ஈசன்மகனே! நேசமிகு அடியார்தம்
மனக் குகையில் ஒளிரும் குகனே!
அவர்தம் பற்றுக்கோடான கந்தனே!
தேவர்தம் சேனாபதியே! தீவினை களைந்திடும்
திண்மைமிகு வேலைக் கரத்தில் ஏந்தியவனே!
மயில் வாகனனே! வேடமகள் வள்ளிதன் மணாளனே!
பரிவுடனே பக்தர் தம் துயர் துடைப்பவனே!
பெருமைசால் பிரபுவே!
மாயைமிகு தாரகனைத் தடிந்தவனே!
எங்களை நீ என்றும் காத்திடுவாய்!

19

ஐம்புலனும் அடங்கி, அறிவும், நினைவும் மழுங்கி,
கண்டமதும் கபத்தை நுறையாய்த் தள்ள,
உடலும் மரண பயத்தில் நடுங்கித் தவிக்க,
அனாதையாய் நான் இறக்கும் தறுவாயில்,
கருணைக்கடலே! குகனே! விரைந்து நீ வந்து,
என்முன்னே இருந்திட வேண்டுகிறேன்!

20

எல்லையிலாத் துன்பம் தரும் எமதூதர் வந்தென்னைக்
கோபத்துடன் “கொல்லு, எரி, குத்து!” என மிரட்டிக்
கொண்டு போக முனையும் தருணத்தில், குமரா நீ!
கணமேனும் தாமதியாது, என்னைக் காத்திடவே
அன்னை தந்த அரிய திருவேலோடு
அழகுமயில் ஏறிச் சீக்கிரமே வந்து,
“என்னவனே நீ அஞ்சாதே!”
என்றெனக்கு அபயம் தர வேண்டுகிறேன்!

21

கந்தப்பிரபுவே! உந்தன் திருவடித் தாமரைகளில்
இப்போது பலமுறை வீழ்ந்து பணிந்து வணங்கி
உன்னை நான் மகிழ்விக்கிறேன்,
ஆனால் நான் போகும் அந்தக் கடைசி வேளையில்
பேசக்கூடச் சக்தியற்று இருப்பேன்.
அப்போது துளியேனும் அசட்டையுடன் இருந்திடாது,
தப்பாது நீ வந்து அருள்
தந்திடவேண்டும், கருணைக்கடலே!

22

அண்டங்கள் ஆயிரம் ஆண்டு அனுபவித்த
சூரபதுமனையும், அவன் தம்பியரான தாரகனையும்,
சிங்கமுகனையும் சேர்த்து வதம் செய்த
சிறப்புமிகு பிரபுவே!
நீங்காது என் மனக்குகையில் குடியிருக்கும் கவலை
ஒன்றினை மட்டும் இன்னும் நீ ஏன் அழிக்கவில்லை?
என்ன நான் செய்வேன்? எங்கு நான் செல்வேன்?

23

நாளும் நான் துக்கச் சுமை தாளாது துவள்கிறேன்!
நீயோ ஏழைக்கு உதவும் உறவினன்! எனவே இந்த
இன்னல்களைக் களைய இன்னொருவரிடம்
சென்று நான் என்றும் யாசிக்கவே மாட்டேன்!
உன் தொண்டன் உன்னைப்
பக்தியுடன் தொழுதிட விடாது
தடுக்கும் இந்தத் தடைகளை, உமையின் மைந்தனே,
சீக்கிரமே நீ நீக்கி விடு!

24

தீராத வியாதிகளான வலிப்பு, தீமையிடு காசம்,
குஷ்டம், சுரம், மேகவெட்டை, குடல்புண்,
புற்று நோய், பிசாசு, பொல்லாத மனப்பயம்
இன்னபிற நோய்கள் அனைத்தும்
தாரகனை வதம் செய்தவனே!

பன்னீரிலையில் மடித்த உன் திருநீற்றைப்
பார்த்த மாத்திரத்தில் பறந்தோடி மறைந்திடுமே!

25

எப்போதும் என் கண்கள் கந்தனையே கண்டிடுக!
செவிகள் அவன் பொருள் சேர் புகழையே கேட்டிடுக!
வாய் என்றும் பவித்திரமான
அவன் சரித்திரத்தையே பாடிடுக!
என் உடலும் உடனான கரங்களும் அவனது
திருத்தொண்டினையே புரிந்திடுக! இப்படியே என்
சிந்தையும், செயலும், சொல்லும், குகையிலுறை கந்தனே,
உன்னிலேயே என்றும் ஒன்றியிருந்திடட்டும்!

26

முனிவரும், பக்தி செய்யும் அடியாரும்
வேண்டும் வரம் அனைத்தும் அருளிடத்
தெய்வங்கள் எத்தனையோ இருந்தாலும்,
கடைப்பட்ட பாமரனான என் போன்றார்க்கும்
பரம கருணையுடன் வேண்டியதைத் தந்திடும்
தெய்வம், குகனே, உன்னையன்றி வேறு யாரும்
இருப்பதாக நானறியேன்! நானறியேன்!

27

குமார்க் கடவுளே! உனதருளால் என் மனை சார்ந்த
மனைவி, மக்கள், உற்றார், உறவினர், மற்றுமுள்ள
ஆடவர், பெண்டிர், பேணி வளர்க்கும் பசு,
பிராணிகள் என அனைவரும் உன்னையே
நினைத்தும், துதித்தும், திருநாமம் சொல்லியும்,
வேள்வி செய்தும் வணங்கிடட்டும்!

28

எதிர் வந்து நின்ற க்ரௌஞ்சமெனும் பெரு மலையை
பொடிப் பொடியாக்கியவனே!
கொடிய மிருகங்களும், பறவைகளும்,
கொசுபோன்று கடிக்கும் பூச்சிகளும், கிருமிகளும்
தருகின்ற துயர்களையும்,
என்னிலேயே இருந்து துன்புறுத்தும்
ஏனைய நோய்களையும், நீ ஏந்தும்
கூரான சக்திவேல் என்னிடமிருந்து நீக்கி
வெகுதூரத்தில் தள்ளி அழித்திடட்டும்!

29

தாம் பெற்ற பிள்ளைகள் செய்த தவறுகளை
தாயும் தந்தையும் தவறாது மன்னிப்பர்தானே?

நானோ ஒரு அறியாத சிறுபிள்ளை!
நீயோ இந்தஅகில உலகத் தந்தை!
மங்கை தேவயானையின் மணாளனே,
என் பிழை யாவையும்,
நீ தானே பொறுத்து அருளவேண்டும் ?

30

மயிலுக்கும் உனக்கும் வணக்கம்!
சக்தி வேலுக்கும் உனக்கும் வணக்கம்!
ஆட்டுக்கடாவிற்கும் உனக்கும் வணக்கம்!
சேவலுக்கும் உனக்கும் வணக்கம்!
கடலினுக்கும் அக்கடலின் கரையிலிருக்கும்
திருச்செந்தூர் தலத்திற்கும் வணக்கம்!
கந்தப்பெருமானே,
உனக்கு மீண்டும் வணக்கம், வணக்கம்!

31

ஆனந்தத்தின் ஊற்றானவனுக்கு வெற்றி!
எங்கும்நிறை பேரொளியானவனுக்கு வெற்றி!
அளவிலாப்புகழ் உடையானுக்கு வெற்றி!
ஆனந்தத்தின் திருவுருவானவனுக்கு வெற்றி!
ஆனந்தக் கடலாயிருப்பவனுக்கு வெற்றி!
அனைவருக்கும் உறவானவனுக்கு வெற்றி!
அடியார்க்கு முக்திதருபவனுக்கு வெற்றி!
ஈசனின் திருமகனுக்கு எப்போதும் வெற்றியே!

32

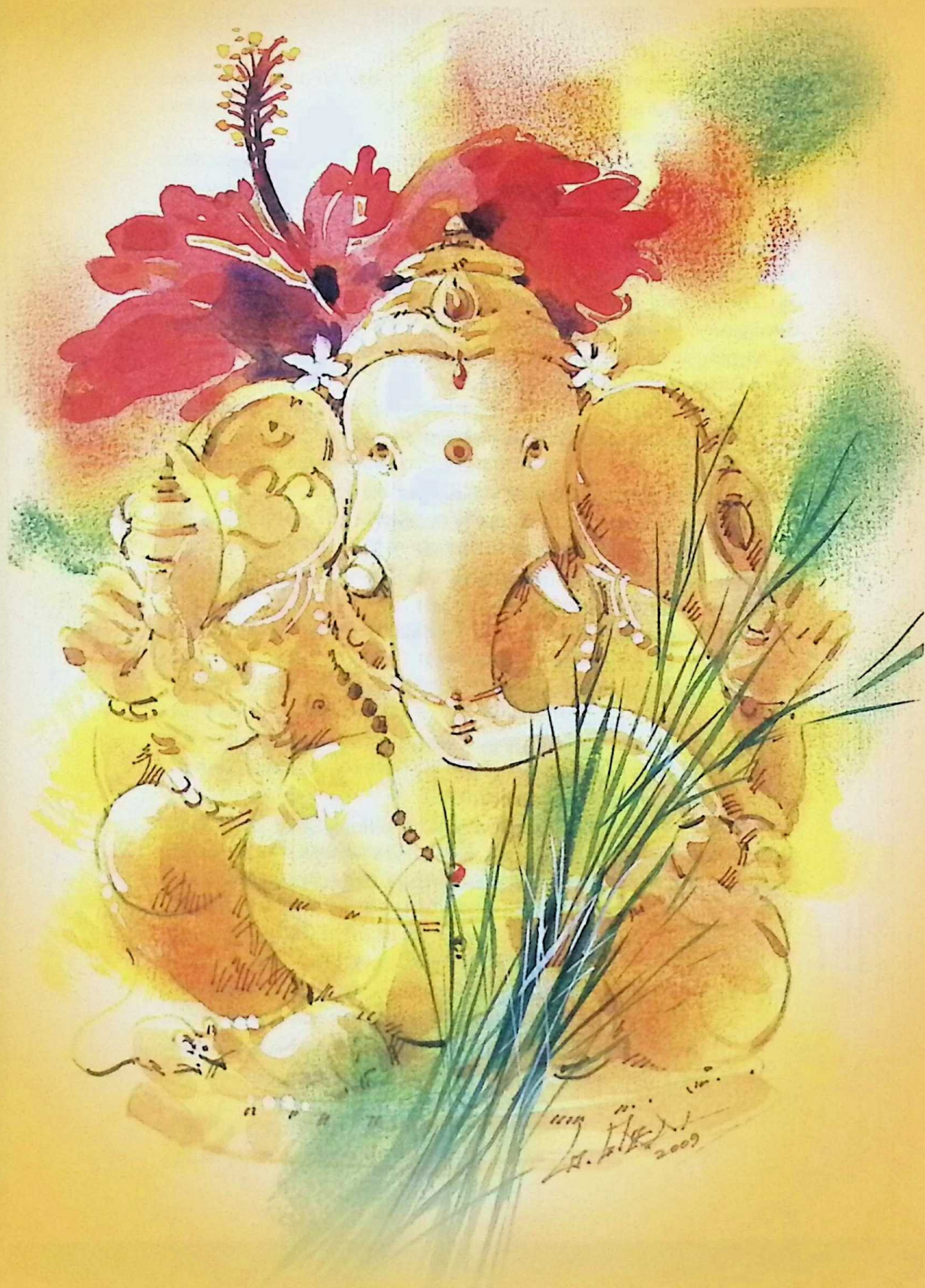
புஜங்க விருத்தத்தில் அமைந்த இப்புனிதப்
பாடலினை பக்தியுடன் பாராயணம்
செய்யும் அடியார்க்கு மெய்யாகக் கிட்டும்
நன்மக்கள், நல்மனைவி, நிறைசெல்வம், நீண்டஆயுள்!
இவையோடு இன்னுமுண்டு - கந்தப் பெருமானோடு
நிரந்தரமாக இணைந்திருக்கும் உய்வு எனும் பெரும் பேறு!

33

ஸு ப்ரஹ்மண்யோம் - ஸு ப்ரஹ்மண்யோம் - ஸு ப்ரஹ்மண்யோம்

மங்களம்

தமிழ் வடிவம் தந்தது : இராமநாதன் பழனியப்பன்

பாடல் 1

விநாயகர் வணக்கம்

ஸதா பாலருபாஅபி விக்நாத்ரி ஹந்த்ரீ
மஹாதந்தி வக்த்ராஅபி பஞ்சாஸ்ய மாந்யா /
விதீந்த்ராதி ம்ருக்யா கணேசாஅபிதா மே
விதத்தாம் ச்ரியம் காபி கல்யாண மூர்த்தி: //

எப்போதும் வடிவத்தால் குழந்தையே என்றாலும்
மலைகளென வரும் இடர்களையும்
பொடிப்பொடி ஆக்கிடுவான்
ஆனைமுகத்தவனே ஆனாலும் ஐந்துமுகச் சிவனும்
இவனது ஆற்றலைப் போற்றிடுவான்!
இந்திராதி தேவர்களும் பிரம்மாவும் தேடி வணங்கிடும்
இவன் பெயர் கணேசன்!
மங்கலத் திருமேனி தனை உடைய அவன் எனக்கு
வளம் அனைத்தும் வழங்கிடவே வேண்டுகிறேன்!

எந்த ஒரு செயலை யார் தொடங்கினாலும் முதலில் விநாயகரை வணங்கியும் எதையும் எழுத முனையும்பொழுது பிள்ளையார் சுழி (உ) போட்டே எழுதத் தொடங்குவதும் நம் வழக்கம். இதற்கு யாரும் விதிவிலக்கல்ல! ஆமாம், அந்தப் பரமசிவனாரும் கூடத்தான்!

தாரகாஷ்டன், வித்யுன்மாலி, கமலாஷ்டன் ஆகிய மூன்று அசுரர்களும் பிரம்மாவிடமிருந்து பெற்ற வர பலத்தால் திரிபுரங்கள் எனப் பெற்ற இரும்பு, வெள்ளி, தங்கம் ஆகியவற்றால் ஆக்கப் பெற்ற மூன்று பறக்கும் கோட்டைகளைக் கொண்டு, இவர்கள் மூவரும் தேவர்களைத் துன்புறுத்தி வந்தனர். வழக்கம் போல் தேவர்களின் வேண்டுகோளை ஏற்று, தேவர்களும் பிரம்மாவும் திருமாலும் தயார் செய்த ரதத்தில் ஏறி இந்தத் திரிபுரங்களைத் தகனம் செய்ய சிவனார் புறப்பட்டார். ஆனால் நகரச் தொடங்கிய ரதத்தின் அச்சு திடீரென முறிந்து விட்டது. காரணம்? கணபதிக்கான பூசை செய்யாது புறப்பட்டது தான்! இதை அருளாளர் அருணகிரிநாதர் திருச்செந்துார் திருப்புகழில் முதலாவது பாடலாகிய விநாயகர் வணக்கப் பாடலில் நமக்கு அறிவுறுத்துகிறார்

முத்தமிழ் அடைவினை முற்படுகிரிதனில்
முற்பட எழுதிய முதல்வோனே
முப்புரம் எரிசெய்த அச்சிவன் உறைரதம்
அச்சது பொடி செய்த அதிதீரா!

[இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழ் நூல் முறைமையை, மலைகளுள் முற்பட்டதான மேரு மலையில் முதல் முதலில் எழுதிய முதன்மையானவனே, அசுரர்களின் திரிபுரங்களையும் எரித்த அந்தச் சிவபெருமான் எழுந்தருளிய ரதத்தின் சக்கர அச்சை ஒடித்துப் பொடிப் பொடியாக்கிய, வீரம் மிகுந்த தீரனே!]

அவ்வாறு திருப்புகழ் சொல்கிறபடி முறிந்த அச்சோடு கதையை விட்டு விடாது நாம் அதை நிறைவு செய்யத்தானே வேண்டும்! அதற்குப் பின் என்ன நடந்தது? திரிபுரங்களும், தானவர் மூவரும் என்னவாயினர்? முறையாக விநாயகர் பூசை முடித்துச் சிவனார் வில்லோடும் அம்போடும் புறப்பட்டுச் சென்றார். வானவர் அனைவரும் திரிபுர எரிப்பிற்காக உருவாக்கிய ரதத்திற்கும் ஆயுதங்களுக்கும் ஆன தங்களது பங்களிப்புக்களாலேயே வெற்றி கிட்டப் போகிறது என்று எண்ணி இறுமாப்போடு இருந்தனர். ஆனால் சிவனோ திரிபுரங்களை எரிப்பதோடு இவர்களது ஆணவத்தினையும் அடக்க எண்ணினார். இப்படி ஆயத்தமாக இருந்த அத்தனையையும் தவிர்த்து விட்டு திரிபுரங்களைப் பார்த்து ஒரு சிரிப்புச் சிரித்தார். அவ்வளவுதான்! திரிபுரங்கள் மூன்றும் நொடிப்பொழுதில் எரிந்து விழுந்தன. வானவரும் சிவனிடம் வந்து மன்னிப்புக்கேட்டு விழுந்தனர். “சிரித்துப் புரமெரித்த பெருமான்” என்ற திருநாமத்தோடு சிவன் திரும்பினார்.

சிவனுக்கே இந்த நிலை என்பது ஆதிசங்கரருக்கு தெரியும். எனவே அவர் முறைப்படி முதலில் விநாயகர் வணக்கத்தைப் பாடி விட்டார். ஆதிலும் நுணுக்கத்தோடு அந்த ஒரு பாடலிலேயே ஒரு துதிப்பாடலுக்கான இலக்கணங்கள் என்று சொல்லப்பெறும் முக்கிய அம்சங்கள் பலவற்றையும் உள்ளடக்கிப் பாடி இருக்கும் அழகினை எண்ணி, எண்ணி மகிழலாம்.

வடிவழகினை வர்ணனை செய்தல்

01.1 ஸதா பாலருபா அபி :

எப்போதும் குழந்தை வடிவானவரே!

ருண்டு திரண்ட குழந்தை எப்போதும் அழகாயிருக்கும். அதிலும் அதன் தொந்திக்கு ஒரு தனி அழகு உண்டு. ஒரு கையில் இனிப்பான, பாதி உண்ட கொழுக்கட்டை அல்லது மோதகம் வேறு! “ஸதா” அதாவது எப்போதும் என்ற அந்தச் சொல்லில் ஒரு அழுத்தம். இதன் உள்ளர்த்தம் விநாயகர் முதுமையே அடையாது என்றும் இந்தக் குழந்தை வடிவத்திலேயே இருந்து நம்மை ஈர்த்து, நமக்கு வரும் இடர்களை நீக்குவார் என்பதாகும்.

01.2 மஹாதந்தி வக்த்ராபி :

பெரிய தந்தங்களையுடைய யானையின் முகத்தினை உடையவரே!

“குழந்தை” என்று முன்னே சொல்லியதால் பெரிய செயல்களை அவரால் செய்ய முடியாதோ என்ற ஐயம் தோன்றுவதற்கே அவகாசம் கொடுக்காது அடுத்த அடியிலேயே விநாயகரது, அளவில் மிகப்பெரிய ஆனை முகத்தினை நமக்கு நினைவு படுத்துகிறார்.

வீரச் செயல்களை வியத்தல்

01.1 விக்நாத்ரி ஹந்த்ரீ :

இடர்களாகிய மலைகளைப் பொடிப் பொடி ஆக்கிடுபவரே!

பெரிய செயல்களைச் செய்யும் ஆற்றல் பெற்றவர் என்பதற்கு ஒரு உதாரணம். அடியார்களை நோக்கி இன்னல்கள் ஒரு மாமலை போல் வந்தாலும் அதைப் பொடிப் பொடி ஆக்கிவிடுவாராம். நம்மில் பலர் தினமும் காலையில் சொல்லும் மந்திரம்

ஓம்! சுக்ல அம்பரம் தரம்; விஷ்ணும்; சசிவர்ணம்;
சதுர்புஜம்; ப்ரசன்ன வதனம் த்யாயேத்;
ஸர்வ விக்ன உப சாந்தயே

[வெண்மையான ஆடை அணிந்தவரும், எங்கும் வியாபித்திருப்பவரும், சந்திரனின் நிறத்தவரும், நான்கு கரத்தவரும், உவகை ஒளிரும் முகத்தவரும் ஆனவரை என்னுடைய எல்லா இடர்களையும் நீக்குமாறு தியானிக்கிறேன்]

அருளாளர் திருஞானசம்பந்தரின் திருவலிவலத் தேவாரப் பாடல் ஒன்றினையும் இங்கு நினைவுபடுத்திக் கொள்ளலாம்:

பிடியதன் உருஉமை கொளமிசு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடும் அவரிடர்
கடிகண பதிவர அருளினன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை இறையே

-தி ச தே 1.123.5

[பெண் யானையின் வடிவினை உமையம்மை ஏற்று, ஆண்யானையின் வடிவினை வலிவலத்தில் உள்ள இறைவன் ஏற்று, தன்னை வழிபடும் அடியார்களது இடர்களைக் களைந்திடும் கணபதியை உலகிற்கு அருளினார்கள்]

அடியாரது இன்னல்களை நீக்குபவர் கணபதி என்ற செய்தியையும் கணபதி தோற்றம் பற்றிய செய்தியையும் இத்திருப்பாடல் நமக்குத் தருகிறது. பாடலை வாய்விட்டுப் பாடினால் அதன் சந்தமும் நம்மை ஈர்க்கிறது

பொருள் சேர் புகழ் போற்றுதல்

01.3 விதீந்திராதி ம்ருக்யா :

விதி இந்திராதி ம்ருக்யா

பிரம்மாவாலும் இந்திரனாலும் தேடித் தொழப் பெறுபவர்.

விதிக்கு அதிபதி பிரம்மா. இங்கு விதி என்ற சொல் ஆகு பெயராகி பிரம்மாவைக் குறிக்கிறது. தற்காலத்தில் வழிபாட்டுத் தலங்களிலும், மக்கள் வழிபாட்டிலும் இந்திரன் அத்தனை முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. ஒரு வேளை இந்திரன் என்றதும் கௌதம மகரிஷியின் மனைவியான அகலிகையின் நினைவும் நமக்குக் கூடவே வந்துவிடுவதாலோ, என்னவோ! ஆனால் வேதங்களிலும் உபநிடதங்களிலும் இந்திரன் பல இடங்களில் முக்கியமானவராகப் பேசப்படுகிறார். தவிரவும் சூரசம்ஹாரத்திற்குப் பின்னர், முதற் படைவிடாகிய திருப்பரங்குன்றத்தில் தன் வளர்ப்பு மகள் தெய்வயானையைச் சுப்பிரமணியருக்குத் திருமணம் செய்வித்து அவருக்குத் தன்னை மாமனார் ஆக்கிக் கொண்டவரல்லவா!

கணேசாபி :

இவரது பெயர் கணேசன்.

கணங்களுக்குத் தலைவர் என்பதனால் கணேசன்

அருமைப் பண்புகளைப் போற்றல்

01.4 காபி கல்யாணமூர்த்தி :

எப்போதும் மகிமையோடு கூடிய மங்களகரமான வடிவினை
உடையவர்.

மங்களத்தின் மறு உருவம் விநாயகரின் திருவுருவம் என்று
போற்றுகிறார்

சித்தாந்த விளக்கம்

பஞ்சாஸ்ய மான்யா :

ஐந்து முகம் கொண்ட சிவனாலும் மதிக்கப் பெறுபவர்.

இந்தச் சொற்றொடருக்கு பல நோக்கில் விளக்கம் கூற வாய்ப்புண்டு.
முதலில் பஞ்சமுகச் சிவன்!

▲ பஞ்சமுக சிவன்

● சத்யோஜாதம்	- படைக்கும் (ஸ்ருஷ்டி) சக்தி பெற்ற பிரம்மா	- மேற்கு
● வாமதேவம்	- காக்கும் (ஸ்திதி) சக்தி பெற்ற விஷ்ணு	- வடக்கு
● அகோரம்	- அழிக்கும் (ஸம்ஹார) சக்தி பெற்ற ருத்ரன்	- தெற்கு
● தத்புருஷம்	- மறைக்கும் (திரோதான) சக்தி பெற்ற மஹேஸ்வரன்	- கிழக்கு
● ஈசானம்	- அருளும் (அநுகரண) சக்தி பெற்ற சதாசிவன்	- வானம்

ஆக இப்படிப் படைத்து, காத்து, நீக்கி, மறைத்து, அருளும் பெற்றி பெற்ற பெருமானாகிய சிவனாலும்
மதிக்கப் பெறுபவர் விநாயகர்.

மற்றொரு விளக்கம்: மந்திரங்களுக்கெல்லாம் மந்திரமாகிய நமசிவாய என்ற பஞ்சாക്ഷர மந்திரத்திற்கு
உரியவராகிய சிவனாலும் போற்றப் பெறுவர்.

இன்னொரு விளக்கம்: பஞ்சாஸ்யம் என்றால் சிங்கம். சிங்கத்திற்கும் யானைக்கும் பொதுவாகப் பகை.
ஆனால் இங்கேயோ சிங்கம் யானையை மதித்துப் போற்றுகிறது என்று சொல்லி யானைக்கு அதாவது
யானையின் முகம் தாங்கும் விநாயகருக்குப் புகழ் சேர்க்கிறார் ஆதி சங்கரர்.

"இத்தனையும் விநாயகர் என்ற சொல்லிலேயே அடங்கியுள்ளது; நாயகர் என்றால் தலைவர்; வி-நாயகர்
என்றால் இந்தத் தலைவருக்கு மேலே இன்னொரு தலைவர் இல்லாதவர்" என்பார் வாரியார் சுவாமிகள்.

வேண்டுகோளுடன் வணங்குதல்

மே சீரியம் விதத்தாம் :

எனக்கு வளத்தை வழங்கிடட்டும்.

“சீரியம்” என்ற சொல்லிற்கு செல்வம், வளம் என்று பொருள் சொல்லலாம். இந்த செல்வத்திலும் பல வகைகள் உண்டு.

- பொருட் செல்வம்
- அறிவுச் செல்வம்
- அருட் செல்வம்

இந்த வேண்டுகோளை முதலில் ஒரு சாமானிய அடியாரின் நோக்கில் பார்ப்போம்! நாம் இந்த விநாயகர் வணக்கத்தைப் பாராயணம் செய்யும்பொழுது கேட்பது பொருட் செல்வமும், அறிவுச் செல்வமும் என்று கொள்ளலாம். அந்த வரிசையிலேயே வைத்துக் கொள்ளலாம், தப்பில்லை! அருளாளர் அபிராமி பட்டர் கூட “தனம் தரும், கல்வி தரும்” என்று தானே வரிசைப் படுத்தியிருக்கிறார்.

ஆனால் ஆதி சங்கரர் இந்தப் பாடலைப் பாடும் பொழுது, அவர் மனத்தில் எந்தச் செல்வம் இருந்திருக்கும்? அவர் ஒரு ஆன்ம ஞானி; அறிவு ஜீவி; சந்நியாசி; அலைபாயும் மனத்தோடு உலவும் மக்களை நெறிப்படுத்தி, இறை நோக்கி ஆற்றுப்படுத்தி, உய்விக்க வந்த அருளாளர். எனவே ‘சீரியம்’ என்ற சொல்லால் அவர் வேறு எதையாவது குறித்திருப்பாரா என்ற ஒரு ஐயம்! அதற்கு விடை என ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒன்று அவருடைய ஆன்மிக வழிகாட்டி நூல்களில் மிக முக்கியமானதாகக் கருதப் பெறும் விவேக சூடாமணியில் உள்ள 19ஆவது ஸ்லோகத்தில் இருக்கிறது. நமக்குத் தேவையான செல்வம் “ஷமாதி ஷட்க சம்பத்தி” என்ற ஆறு நற்பண்புகளின் தொகுதி என வலியுறுத்தியிருக்கிறார்.

- அமைதியான மனம்
- சுயக்கட்டுப்பாடு
- உள்முகமாகத் திருப்பப் பெற்ற சிந்தனை
- பொறுமை
- இறை நம்பிக்கை
- ஒருமுகப்படுத்தப் பெற்ற சிந்தனையுடன் இருத்தல்

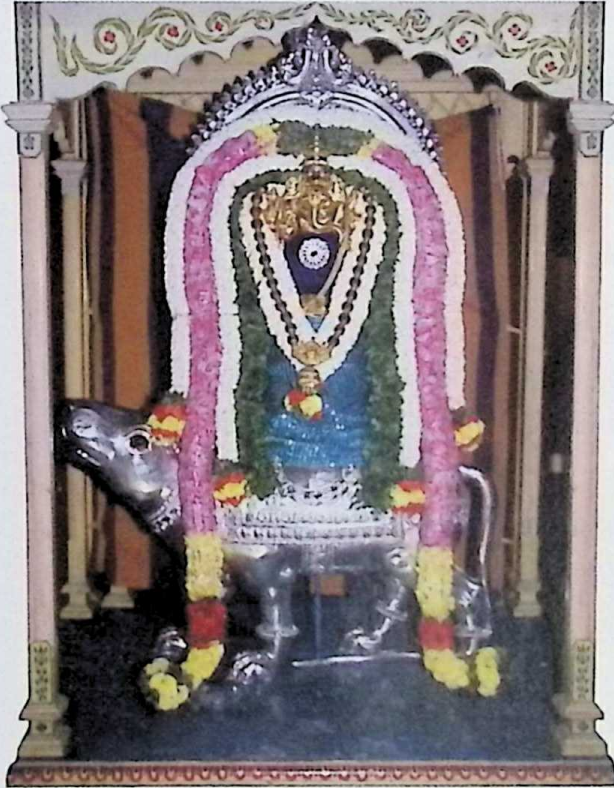
இவற்றை வளர்த்துக் கொண்டால் ஞானம் பிறக்கும். இந்த ஞானம் தான் உயிர் உய்வு பெறுதலுக்கான நுழைவாயில். பொதுவாக ஞானத்தைத் தருபவர் விநாயகர் என்பதை அறிவோம். அதனால் தான் அவரை “ஞான விநாயகனே” என அழைத்து வழிபடுகிறோம்.

அருளாளர் திருமூலரும் தன்னுடைய பெரு நூலான திருமந்திரத்தின் காப்புச் செய்யுளில் விநாயகனை ஞானக் கொழுந்து என்று தான் விளிக்கிறார்.

ஐந்து கரத்தனை யானை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன் தனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்து அடி போற்றுகின்றேனே

[இந்து-சந்திரன்; எயிற்றினை-கொம்புதனை உடையவனை; நந்தி-சிவன்; புந்தி-புத்தி]

நிறைவாக, இந்த ஸீப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத்தினைப் படித்து, புரிந்து கொண்டு, தினமும் பாராயணம் செய்ய இடையில் உள்ள தடைகள் அனைத்தையும் நீக்கி அருள் பாலித்திட அந்த ஆனை முகத்தானை நாமும் வேண்டி, அவர்முன்னே காதுகளைப் பிடித்துக் கொண்டு மூன்று முறையேனும் தோற்புக்கரணம் போட்டு வணங்கி விட்டு மேலே தொடர்வோம்!

அற்புத கீர்த்தி வேண்டின்
ஆனந்த வாழ்க்கை வேண்டின்
நற்பொருள் குவிதல் வேண்டின்
நலமெலாம் வேண்டின்
கற்பகமூர்த்தி தெய்வக் களஞ்சியத்
திருக்கை சென்று பொற்பதம் பணிந்து
பாரீர் பொய்யில்லை கண்ட உண்மை
பிள்ளையார்பட்டி என்னும்
பேரருள் சுரங்கத்தின் கண்
உள்ளவன் மலையில் பூத்த
உருவத்தின் -யற்கைத் தோன்றல்
தெள்ளிய மனத்தர்க்கு எல்லாம்
கள்ளமில் பக்தர் தந்தை
கற்பக மூர்த்தி போற்றி

- கவியரசர் கண்ணதாசன்

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வடிவம்

பாடல் 1

விநாயகர் வணக்கம்

எப்போதும் வடிவத்தால் குழந்தையே என்றாலும்
மலைகளென வரும் இடர்களையும்
பொடிப்பொடி ஆக்கிடுவான்
ஆனைமுகத்தவனே ஆனாலும் ஐந்துமுகச் சிவனும்
இவனது ஆற்றலைப் போற்றிடுவான்!
இந்திராதி தேவர்களும் பிரம்மாவும் தேடி வணங்கிடும்
இவன் பெயர் கணேசன்!
மங்கலத் திருமேனி தனை உடைய அவன் எனக்கு
வளம் அனைத்தும் வழங்கிடவே வேண்டுகிறேன்!

பாடல் 2 அவை அடக்கம்

ந ஜாநாமி சப்தம், ந ஜாநாமி சார்த்தம்
ந ஜாநாமி பத்யம், ந ஜாநாமி கத்யம் /
சிதேகா ஷடாஸ்யா ஹ்ருதித்யோததே மே
முகாந் நிஸ்ஸரந்தே கிரஸ்சாபி சித்ரம் //

இன்னிசைச் சொற்களும்,
அன்னவை தரும் அரும்பொருளும் நானறியேன்;
செய்யுள் புனையவும், வசனமெழுதவும் தானறியேன்;
என்றாலும் என் உள்ளத்திலே ஒரு சைதன்யம்
எல்லையிலாப் பேரொளியாய்,
ஆறு திருமுகங்களோடு அருட்காட்சி தருகிறதால்,
அழகுமிகு சொல்லும், பொருளும் சுமந்த பாடல்கள்
என் வாயிலிருந்து தானே வந்து
அருவியாய்க் கொட்டுகின்றன

எனக்கு எதுவுமே தெரியாது !

02.1 ந ஜாநாமி சப்தம்

எனக்குச் சொல் தெரியாது

ந ஜாநாமி சார்த்தம்

எனக்குப் பொருள் தெரியாது

02.2 ந ஜாநாமி பத்யம்

எனக்குச் செய்யுள் தெரியாது

ந ஜாநாமி கத்யம்

எனக்கு வசனமும் தெரியாது

ஆதி சங்கரர் ஒரு ஆன்ம ஞானி; சர்வஞ்ஞ பீடமேறிய பெருந்தகையாளர்; உபநிடதங்கள், கீதை, பிரம்ம சூத்திரம் என்ற முப்பெரும் முதன்மைத்துவ நெறி நூல்களுக்கு விரிவான விளக்க உரை வழங்கியவர்; பல மூல நூல்களை ஆக்கியவர்; அவை நெறி நிறுவனர்; அறு சமய விரிவிற்கு அடிகோலியவர்; அறிவுக்கு எட்டாத அதிசயங்களை நிகழ்த்தியவர்; அனைத்திற்கும் மேலாக ஒரு தெய்வீக அவதாரம் எனக் கருதப்பெறுபவர். இத்தனை மஹத்துவங்கள் பெற்ற அருளாளருக்குத்தான் எத்தனை அடக்கம், பணிவு? வள்ளுவரின் குறள் ஒன்றிற்கு நல்லதொரு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கிறார்!

பணியுமாம் என்றும் பெருமை; சிறுமை

அணியுமாம் தன்னை வியந்து

-தி.கு.-978

[அறிவார்ந்த பெரியவர்கள் எப்பொழுதும் பணிவோடு இருப்பார்கள்; அத்தகு தன்மையில்லாத சிறுமை உடையவர்கள் தம்மையே புகழ்ந்து கொண்டு இறுமாந்து இருப்பர்]

சங்கரர் ஏன் இப்படித் தம்மைத் தாழ விட்டுக் கொள்கிறார்? அதுதான் அவர் நமக்கு கற்றுத் தரும் பாடம். “கற்றது கைம்மண் அளவு; கல்லாதது உலகளவு!” என்ற நிறைமொழி மாந்தர் தம் முது மொழியை நமக்கு நினைவு படுத்தி பணிவுடைமையின், அடக்கத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகிறார்.

“இந்தப் பாடல் புனைவதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாத ஒன்று!” என்று அவர் சொல்கிறார். அப்படியானால் இத்தனை அழகான, அர்த்தமும், சந்தமும் உள்ள துதிப்பாடலைப் பாடியது யார்? அதற்குத்தான் அடுத்த இரண்டு அடிகளில் விடை தருகிறார்!

02.3 ஷடாஸ்யா சிதேகா :

ஆறுமுத்தோடு கூடிய ஒரே சைதன்யம்

மே ஹ்ருதி த்யோததே :

என்னுடைய உள்ளத்தில் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறது

02.4 கிரஸ்சாபி சித்ரம் :

(அதனால்) அழகான சொற்கள்

முகாந்திஸ் ஸரந்தே :

முகத்திலிருந்து (அதாவது வாயிலிருந்து) வெளிவருகின்றன

ஆதி சங்கரர், "சுகன் அவன் என் சிந்தையுள் ஆறு திருமுகங்களோடு ஒரு சைதன்யமாய் ஒளிர்ந்து கொண்டிருப்பதனால் சொற்கள் தானே கொட்டுகின்றன" என்று சொல்கிறார்.

"சைதன்யம்" என்பது ஆத்மாவின் நிஜஸ்வரூபத்தை அறிவதற்கு ஏதுவாகப் புத்தியை மலர, பிரகாசிக்கச் செய்யும் அருள் சக்தி.

இந்த உள் ஒளியினை அருளாளர் மாணிக்கவாசகரும் தம் திருவாசகத்தில் கூறியுள்ளார்.

ஒப்பு உனக்கு இல்லா ஒருவனே அடியேன்

உள்ளத்துள் ஒளிக்கின்ற ஒளியே

- மா.வா. - தி.வா. 540/37.5

சங்கரர் மேலே கண்ட வரிகளுக்குள் இன்னுமொன்றையும் மறைமுகமாக வைத்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. முதல் பாடல், மரபுப்படி கணபதி வழிபாடு. அதற்கடுத்தும் மரபு வழி நின்று, காயத்ரி மந்திரத்தை இந்த வரிகளில் நுணுக்கமாகச் சொல்வதுபோல் இருக்கிறது

ஓம்! பூர் புவஸ்ஸுவ:

தத் சவி துர் வரேண்யம்

பர்கோ தேவஸ்ய தீமஹி ।

தியோ யோ ந:ப்ரசோதயாத் ॥

[யார் நம் அறிவைத் தூண்டுகிறாரோ அந்தச் சுடர்க் கடவுளின் பேரொளித்திரனைத் தியானிப்போமாக]

இங்கு நாம் குறித்துக் கொள்ள வேண்டியவை : பேரொளித் திரள், அறிவைத் தூண்டுபவர்

"ஒரு சைதன்யம் என் உள்ளத்தில் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அதனால் என் வாயிலிருந்து சொற்கள் உதிர்கின்றன" என்று சொல்லும்பொழுது காயத்ரி மந்திரத்தின் உயிர்ச் சொற்களான பேரொளித் திரளும், தூண்டுதலும் உள்ளுரையாகத் திகழ்ந்து காயத்ரி மந்திரத்தையும் சொன்னது போல் ஆகிவிடுகிறது அல்லவா?

ஆதி சங்கரர் செந்திலாண்டவர் திருச்சன்னிதியில் மனம், மொழி, மெய்களால் ஒன்றி நின்ற பொழுது அவருக்குக் கிட்டிய இறையனுபவத்தின் வெளிப்பாடே இந்த ஸ்ரீ ஸு ப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம். இத்தகைய இறை அனுபவம் பெற்ற ஏனைய அருளாளர்களும் "நான் பாடவில்லை என்னை வைத்து, என்னுள்ளத்துள் இருக்கும் அவனே பாடிக்கொண்டான்!" என்று தான் சொல்லியிருக்கிறார்கள்!

- அருளாளர் மாணிக்கவாசகருக்கும் இத்தகைய அனுபவம் இறைவனிடமிருந்து திருவடி தீட்சை பெற்றபோது கிட்டியது. எனவே அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவாசம் முற்றிலும் அவரது இறையனுபவங்களின் வெளிப்பாடே ஆகும்.

அவரது சிவ புராணத்தில்

“சிவன் அவன் என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவன் அருளாலே அவன் தான் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுராணம் தன்னை
முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பன் யான்”

என்று மாணிக்கவாசகப் பெருமான், தான் பாடியது அவர் சிந்தையுள் நின்ற சிவனருளால் தான் என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்லிவிடுகிறார்!

- சூலை நோயால் துன்புற்றுக்கொண்டிருந்த மருள்நீக்கியார் தன் தமக்கையாரகிய திலகவதியார் தந்த புனிதத் திருநீற்றினை அணிந்து கொண்டு திருவதிகை வீரட்டானத்தார் திருமுன் நின்றவர் நெஞ்சில் ஈசன் பால் நேசம் மிகுந்தது, “கூற்றாயினவாறு விலக்ககலீர்” என்ற திருப்பதிகத்தினைத் தன்னுணர்வு இன்றிப் பாடி அருளினார். சூலை நோய் ஓடி ஒழிந்தது. பதிகத்தைக் கேட்டு வீரட்டானம் அமர்ந்த பிரான், அவர் பாடிய பான்மை, பாநயம், இனிய தமிழ், சொல்வளம் முதலியவை கருதி அவருக்கு நாவுக்கரசர் என்ற திருநாமம் சாத்தினார்.

பாவுற்று அலர் செந்தமிழின் சொல் வளப் பதிகத்
தொடை பாடிய பான்மையினால்
நாவுக்கரசு என்று உலகு ஏழினும் நின்
நல்நாமம் நயப்புற மன்னுக”

-சே.பெ. பு. - 1339

இதுதான் திருநாவுக்கரசருக்கு பெற்றோர் இட்ட பெயரான மருள்நீக்கியாரை மாற்றி, சமணர் தந்த பெயரான தருமசேனரையும் மாற்றி, நாவுக்கரசர் என்ற திருநாமம் இடப் பெற்ற வரலாறு. இதற்குப் பின்னர் சீர்காழிப் பிள்ளையான திருஞான சம்பந்தர் இவரை “அப்பர்” என்று அழைத்ததால் இவருக்கு அப்பர் என்ற பெயரும் இன்று வழக்கில் உள்ளது. ஆனால் நமக்கு இங்கே இதுவல்ல முக்கியம். திருநாவுக்கரசு நாயனார் திரு எறும்பியூர் திருத்தாண்டகத்தில் பாடுகிறார் :

பன்னிய செந்தமிழியேன் கவியேன் மாட்டேன்
எண்ணோடு பண்நிறைந்த கலைகளாய்
தன்னையும் தன் திறத்தறியாப் பொறியிலேனைத்
தன் திறமும் அறிவித்து நெறியும் காட்டி
அன்னையையும் அத்தனையும் போல அன்பாய்

அடைந்தேனைத் தொடர்ந்தென்னை ஆளாகக் கொண்ட
தென்னெறும்பியூர் மலைமேல் மாணிக்கத்தைச்
செழுஞ்சுடரைச் சென்றடையப் பெற்றேன் நானே!

- தி.நா.தே - 6-91-1

[அறிஞர் பலர் ஆராய்ந்து சொல்லிய செந்தமிழ் எனக்குத் தெரியாது, கவி பாடத் தெரியாது, எண்ணும் பண்ணும் நிறைந்த பாடல் பாடும் ஆற்றலை எனக்கு அருளி அத்திறமைக்கேற்ற வழியிலும், தாயாய் தந்தையாய் இருந்து, என்னை அன்போடு ஆற்றுப் படுத்தி ஆட்கொண்டவர் திரு எறும்பியூர் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறார். மாணிக்கம் போன்ற இந்தப் பெருஞ்சுடரை நான் அடையப் பெற்றது எனக்கு வாய்த்த பெரும் பேறு]

இப்படிச் சொல்பவர் யார்? “நாவுக்கு அரசர்” என இறைவனாலேயே திரு நாமம் இடப் பெற்றவர். வடமொழியின் புஜங்கத்தினைப் போன்று தமிழில் திருத்தாண்டகம் என்ற சிக்கலான பாடல் வகையினைப் பாடும் திறமை பெற்றிருந்ததால் “திருத்தாண்டக வேந்தர்” எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றவர். இவருக்கும் சங்கரரைப் போல் எத்தனை பணிவும் அடக்கமும்!

- திருஞானசம்பந்தர் தன் திரு இலம்பையங்கோட்டிர் தேவாரப் பதிகத்தில் இதே கருத்தினை இரத்தினச் சுருக்கமாக ஒரே தொடரில் வலியுறுத்துகிறார்

“எனதுரை தனதுரையாக”

-தி.ச.தே. - 1.76.6

- மற்றுமொரு அருளாளர். வைணவர். தமிழ் வேதமெனக் கருதப்பெறும் திருவாய்மொழியினை அருளிச் செய்த நம்மாழ்வர்

என்றைக்கும் என்னை உய்யக் கொண்டு போகிய
அன்றைக்கு அன்று என்னைத் தன்னாக்கி என்னால் தன்னை
இன்தமிழ் பாடிய ஈசனை ஆதியாய்
நின்ற சோதியை என் சொல்லி நிற்பேன?

- நா.தி.பி. - 3649

[எம்பெருமான் எல்லாக் காலத்தும் என்னை ஆட்கொண்டு உய்வு பெறச் செய்தான். ஞானம், சக்தி முதலியன அருளி என் மூலம் தன்னையே கவி பாடிக் கொண்டான். இனிய தமிழ்ப் பாசுரங்களைப் பாடுவித்த எல்லாம் வல்ல அந்த சோதியை என்ன சொல்லிப் புகழ்வேன்?]

இப்படி ஒரு பாசுரமல்ல, 11 பாசுரங்கள் பாடியுள்ளார். திருவாய் மொழி நிறைவிலும்

என் நெஞ்சத்து உள் இருந்து இங்கு
இரும் தமிழ் நூல் இவை மொழிந்து

- நா.தி.பி - 3949

என்று பாடுகிறார்.

சொல்லால், கருத்தால், பணிவால், பக்தியால் சங்கரருக்கும் மாணிக்கவாசகருக்கும், நாவுக்கரசருக்கும், சம்பந்தருக்கும், நம்மாழ்வாருக்கும் இடையே காணும் ஒரு தன்மைத்தாகிய தகைமையை எண்ணி, எண்ணி மகிழலாம்.

ஆதி சங்கரரது வரலாற்றில், அவர் அத்வைத நெறியினை நிறுவியவர் என்று பார்த்தோம். அந்த அத்வைத நெறியின் அடிப்படைக் கருத்து “ஜீவ-ப்ரம்ம ஐக்யம்”. அதாவது நம்மில் மறைந்திருக்கும் ஆத்மாவும், இறைவனும் இரண்டறக் கலந்திருக்கும் நிலையினை, இங்கே “என் உள்ளத்துள் ஆறு திருமுகங்களோடு ஒளிரும் சைதன்யம்” என்ற கூற்றில் போகிற போக்கில் சொல்லிச் செல்கிறார் என்பதையும் நாம் குறித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ஆனால் அந்த சைதன்யம் எப்போது ஒளிரத் தொடங்கியது? “எனக்கு எதுவும் தெரியாது” என்று சொல்லித் தன்னுடைய தன்முனைப்பினை, அகந்தைக் கிழங்கினை அடியோடு அகழ்ந்து எடுத்து அகற்றி, அடக்கத்தினை முன் நிறுத்தி, முழுச் சரணாகதி பண்ணிய பின் தான் அந்தச் சைதன்யம் இயங்கத் தொடங்கியது என்பதையும் நினைவிற் கொள்ளவேண்டும்.

இப்படி அவை அடக்கமாக “எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது!” என்று சொல்கிற பாவனையில் சங்கரர் மற்றுமொரு பாடலிலும் பாடியிருக்கிறார். அவருடைய “ஸ்ரீ தேவி அபராதக்ஷமாபண ஸ்தோத்திரம்” என்ற துதியில் முதல் பாடலே இதே போலத்தான் தொடங்குகிறது.

ந மந்த்ரம் நோ யந்திரம் ததபி ச ந ஜானே ஸ்துதிமேஹா
ந சாஹ்வாநம் த்யானம் ததபி ச ந ஜானே ஸ்துதிகதா
ந ஜானே முத்ராஸ்தே ததபி ச ந ஜானே விலபணம்
பரம் ஜானே மாதா த்வதநுசரணம் க்லேஷஹரணம்

- தமிழ்வுடிவம் : நூலாசிரியர்

மந்திரம் எதுவும் அறியேன்; தந்திரமும் தானறியேன்
உந்தன் புகழ் பாடும் துதியறியேன்;
உன்னை எழுந்தருளப் பண்ணும் முறையினையும்,
அந்தர் முகமாய் தியானிக்கும் வழியினையும்,
உன் புனிதக் கதைகளையும்,
பொருள் பொதிந்த முத்திரைகளையும்,
என் சொந்தக் துயர்களையும் சொல்லத் தெரிந்தேனில்லை!
ஆனால் ஒன்றுமட்டும் பூரணமாய்ப் புரிகிறது எனக்கு!
எந்தாயே! உன் எழிலார் திருவடியில்
நிரந்தரமாய் சரண புகுந்தால்
தீருமென் கவலைகள் அனைத்துமென்று!

- தமிழ்வுடிவம் : நூலாசிரியர்

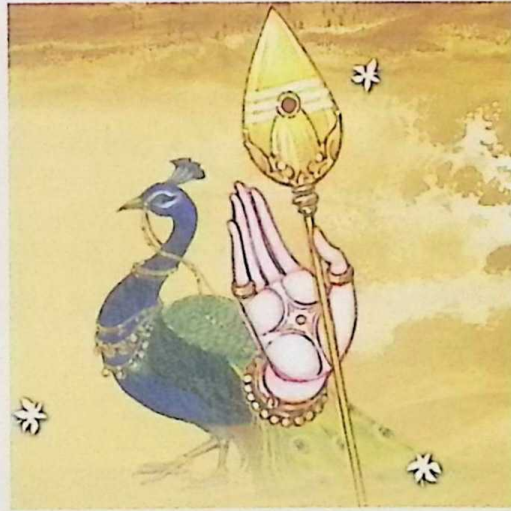
இந்த அவை அடக்கப் பாடலுக்கான விளக்க உரையை நிறைவு செய்வதற்குமுன், வடமொழியில் “சுபாஷிதம்” எனப் பெறும் நல்வார்த்தை ஒன்றினையும் நினைவு கூரல் பொருத்தமாக இருக்கும்.

வித்யா ததாதி விநயம்
விநயாத் யாதி பாத்ரதாம்
பாத்ரத்வாத் தனம் ஆப்நோதி
தனாத் தர்மம் தத: சுகம்

- ஹிதோபதேசம் - முன்னுரை பாடல் 6

கல்வி தருவது பணிவு
பணிவு நல்கும் தகுதி
தகுதியால் வருவது செல்வம்
செல்வத்தால் கிடும் அறவாழ்க்கை
அதுவே பேரின்பம்!

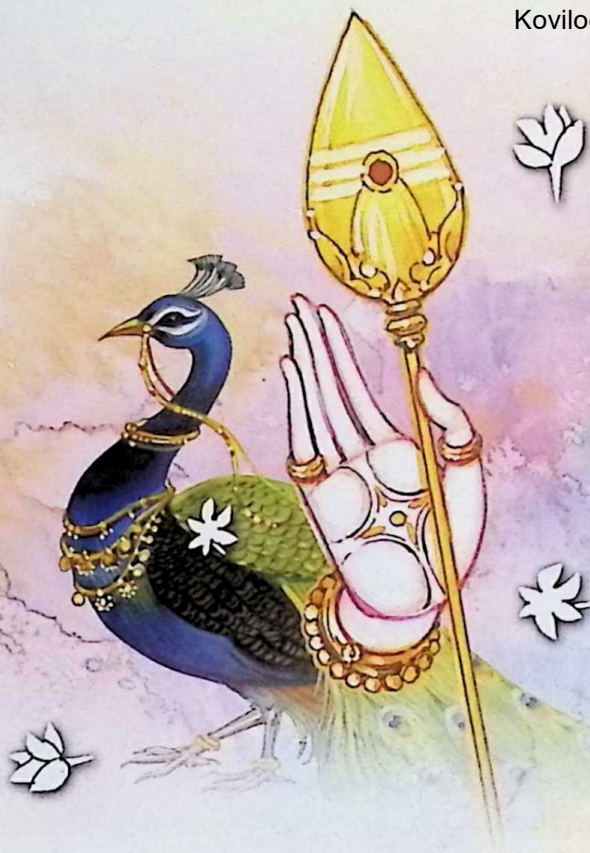
இந்த நல்வார்த்தைச் சிறு பாடல் எவ்வளவு அழகாக ஆதி சங்கரருக்கு பொருந்துகிறது என்பதைப் பாருங்கள்! கற்கவேண்டிய கல்வி அனைத்தும் கற்று, கற்றவற்றைச் சிந்தித்து மேம்பாடு அடைந்து, மற்றவருக்கும் அதைப் பரிமாறிய பெருமகனாரிடம் எத்தனை பணிவு! இதன் விளைவு சர்வஞ்ஞபீடமேறும் தகுதியினைப் பெற்றார். இந்தத் தகுதியும் அது தந்த “செல்வங்கள்” என நாம் முதல் பாடலில் பார்த்த “ஷமாதி ஷட்க சம்பத்தி” என்ற ஆறு நற்பண்புகளும் அவரது பூரணமான அறவாழ்க்கைக்கு அடித்தளமாக அமைந்தன. நிறைவாகப் பேரின்பத்தினையும் பெற்று இறைவனோடு ஐக்கியமானார்.

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வுடிவம்

பாடல் 2
அவை அடக்கம்

இன்னிசைச் சொற்களும்,
அன்னவை தரும் அரும்பொருளும் நானறியேன்;
செய்யுள் புனையவும், வசனமெழுதவும் தானறியேன்;
என்றாலும் என் உள்ளத்திலே ஒரு சைதன்யம்
எல்லையிலாப் பேரொளியாய்,
ஆறு திருமுகங்களோடு அருட்காட்சி தருகிறதால்,
அழகுமிகு சொல்லும், பொருளும் சுமந்த பாடல்கள்
என் வாயிலிருந்து தானே வந்து
அருவியாய்க் கொட்டுகின்றன

பாடல் 3 திருமுருக தரிசனம்

மயூராதிருடம், மஹாவாக்ய கூடம்
மநோஹாரி தேஹம், மஹச்சித்த கேஹம் ।
மஹீதேவ தேவம், மஹாவேத பாவம்
மஹாதேவ பாலம், பஜே லோக பாலம் ॥

நீல மயில் வாஹனே!
ஆழமிகு வேத மகாவாக்கியங்களின் நுண்பொருளே!
அடியார் தம் மனங்களை ஈர்த்திழுக்கும்
பேரழகுப் பெட்டகமே!
பெருமுனிவர் உளம்வாழும் பெரியோனே!
தேவர்களின் திருத்தேவே!
நான்மறையின் நற்கருப்பஞ் சாறே!
மஹாதேவன் மைந்தனே!
இப்புவி காக்கும் இறைவனே!
உன்னை நான் துதிக்கிறேன்!

மூர்த்தி அறிமுகம் :

முதலில் கணபதியை வழிபாடு செய்தார். அப்புறம் காயத்ரியை உள்ளடக்கி, அவை அடக்கம் பாடினார். அடுத்து, வழிபாடு செய்யும் மூர்த்தியை நமக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறார்!

03.1 மஹாவேத பாவம் (பஜே) :

உன்னதமான வேதங்களின் உட்பொருளாக இருப்பவனைத் துதிக்கிறேன்

இந்துக்களின் மதம் இந்து மதம். ஏனைய மதங்களைப் போல், இது தனி ஒருவராலோ ஒரு கூட்டத்தினராலோ தோற்றுவிக்கப் பெற்ற மதம் (Founded Religion) அல்ல. இதற்குக் காலக் கணக்கீடும் இல்லை. இறைவனாலேயே வெளிப்படுத்தப் பெற்ற மதம் (Revealed Religion). அதனால் தான் அதற்கு, நாம் உபன்யாசங்களில் அடிக்கடி கேள்விப்படும் “அபௌருஷேய மதம்” என்ற பெயர் வந்தது. ஒரு புருஷனால் தோற்றுவிக்கப்பெறாதது. “அ” என்பது இங்கே எதிர்மறைப் பொருள் உணர்த்தும் எழுத்து. மறுபுறம் பார்த்தால், தெய்வாம்சம் பொருந்திய மதம் என்றாகும். இதைச் “சனாதன தர்மம்” என்றும் அழைப்பர். சனாதன தர்மம் என்றால் நிலையான மதம் என்று பொருள். நிரந்தரமான நிலை பெற்று நேற்று, இன்று, நாளை என என்றுமிருக்கும் மதம். அதுமட்டுமல்ல, அம்மதம் ஆண்டவனின் திருவருள் பெற்றுள்ளமையால், அதைச் சார்ந்துள்ள மக்களுக்கும் மரணமிலாப் பெருவாழ்வு பெற்றுத் தரும் ஆற்றல் உடையதாலும் என்றும் நிலையான மதமானது.

இந்து மதத்தின் மிக முக்கியமான அம்சங்கள்:

- என்றும் உயிர்த்துடிப்புள்ள சமயம்
- ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட ஆதிக்கக் கொள்கைகளும், சர்வாதிகாரப் போக்கும் கிடையாது.
- இறை அருளினைப் பெற்றுப் பேரின்பம் எனும் நிறை நிலை அடைய, கொள்கைக் கடைப்பிடிப்பிலும், வழிபாட்டு முறைகளிலும் பூரண சுதந்தரம் உண்டு. தத்தம் இயல்புக்கு ஏற்றவற்றைப் பற்றி, அதன் வழி நடக்கலாம்
- இறைவன் எங்கும் எதிலும் இருக்கிறார்
- மதக் கருத்துக்களும், கொள்கைகளும் விவாதத்திற்கு அப்பாற்பட்டவை அல்ல. எப்பொழுதும் ஆய்வுக்கு உட்பட்டவையே
- கற்பன கற்று, கேட்பன கேட்டு, இறையுணர்வுடன் அறவழி நின்று, பொருளீட்டியும், இன்பம் துய்த்தும், தக்கார்க்குத் தக்க அளவில் கொடுத்தும், கூடி வாழ்ந்தும், படிப்படியாக அனைத்து ஆசைகளையும் அகற்றி, ஆன்மிகத்தில் வளர்ச்சி பெற்று, இறையருளால் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்களிலிருந்தும் விடுதலை பெற்று, நம் பாவ புண்ணிய வினைக்கணக்கையும் நேர் செய்து, நிறைவாக அமைதியோடு இறைவன் திருவடி அடைந்து, மீண்டும் பிறவாமை எனும் முக்தி பெறுதலே பொதுவான குறிக்கோள்.
- ஓம் அஸதோ மா சத் கமய |
தமஸமோ ஜ்யோதிர் கமய |
மருத்யோர் மா அம்ருதம் கமய || ஓம் ||

- ப்ருஹதாரண்யக உபநி - 1.3.28

“பொய்மையிலிருந்து மெய்மைக்கு,
 இருளிலிருந்து ஒளிக்கு,
 மரணத்திலிருந்து மீண்டும் பிறவாமைக்கு-
 இவை நோக்கி இறைவா, எங்களை வழிநடத்து!”-

இதுவே ஒரு பொதுப் பிரார்த்தனை

- மதக் கொள்கையைக் காட்டிலும் மானுட ஒழுக்கம் முக்கியமானது. முக்தி பெற இல்லற வழி எளிதானது, சிறந்தது.
- அடையா நெடுங்கதவுள்ள சமயம். யாரும் எப்போது வேண்டுமானாலும் தானே உள்ளே நுழையவும், வெளியே செல்லவும் முடியும்
- ஆன்மிகத்தோடு சமூக வளர்ச்சிக்கும் உந்துதல் தரும் சமயம்

இந்த மதத்திற்கு “வைதிக தர்மம்” என்ற பெயரும் உண்டு. இது “வேதங்களின் மதம்” எனப் பொருள்படும். அப்படியானால் இந்த வேதங்கள் எங்கிருந்து வந்தன?

வேதங்கள்

நம் வேதங்கள் அல்லது இந்து சமயத் திருநூல்கள் வெளிப்படுத்தப் பெற்ற விதமே வியப்பானதொன்று. உலகத்தின் பெரும் பகுதி அறியாமை இருளில் ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த பொழுது பாரதத் திருநாடு ஆன்மிக ஒளியில் விழித்திருந்தது. பாரம்பரியங்களின் ஒரு துளி ஒளிகூட ஊடுருவாத காலத்தின் நெடுந் தொலைவில், காற்றில் ஒலி அலைகளாய் மிதந்து வந்தவற்றை, அக்காலத்தில் வாழ்ந்த இந்திய மகரிஷிகளின் நுண் செவிகள் சேகரித்து, அவற்றில் இருந்த செய்திகளைத் தம் உள்ளுணர்வால் உணர்ந்து, புரிந்து கொண்டு, நினைவில் வைத்துக் கொண்டனர். மக்கள் உலகத்தில் கொள்ளத் தக்கனவற்றை ஏற்றுக் கொண்டு தள்ளத்தக்கனவற்றைத் தள்ளி, எல்லாம் வல்ல இறைவனின் துணையோடு நல்வழி நடந்து, அவனை மறவாது வழிபாடு செய்து, நிறைவாக அவன் திருவடி அடைந்து மரணமிலாப் பெருவாழ்வு பெறுவதற்கான வழி வகைகளை, ரிஷிகள் சேகரித்து வைத்த இந்தச் சிந்தனைக் கருவூலங்கள் காட்டின. செவி வழி கேட்கப்பட்ட இவை, செவி வழியாகவே குரு-சிஷ்ய பாதைமூலம் பரம்பரை பரம்பரையாகப் பரிமாற்றம் செய்து வரப்பெற்றன. இப்படி உய்த்துணர்ந்த இந்த உண்மைகள், அவற்றின் தொடர்ச்சிக்கு மானுட நினைவாற்றலையே நம்பியிருந்தன. இந்த முறையின் தவிர்க்க முடியாத, முழுமைக் குறைவான செயல்திறனாலும், காலத்தாலும் மறைந்தவை போக எஞ்சிய உண்மைகளைப் பின்னாளில் வியாச மகரிஷி நான்கு தொகுதிகளாகப் பிரித்தார். அவை தான்

- ரிக்
- யஜுர்
- சாம
- அதர்வண

என்று இப்போது அழைக்கப் பெறும் சதுர் வேதங்கள் அல்லது நான்மறைகள். இவை ஒவ்வொன்றும் மீண்டும் நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப் பெற்றுள்ளன.

- மந்திர சம்ஹிதைகள் :

இறை வழிபாட்டிற்கான துதிப்பாடல்கள்

- பிராம்மணங்கள் :

மந்திரங்களின் விளக்கங்கள் அல்லது ஆசார விதிகளடங்கிய சாஸ்திரங்கள்

- ஆரண்யகங்கள் :

வனத்திலிருக்கும் பொழுது கற்றுக் கொள்ளும் பகுதி. சடங்குகளுக்குரிய தத்துவ விளக்கங்கள் அடங்கியது. துறவறத்திற்குத் தயாராக்கும் பகுதி

- உபநிடதங்கள் :

வேதங்களின் சத்தான கருத்துக்கள், தத்துவங்கள், ஆழமான உண்மைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டவை. ஆன்மாவைத் தட்டி எழுப்பி ஜீவாத்மா (மானுடன்) பரமாத்வை (பரம்பொருளை) அடையும் வழிகளைக் காட்டுகின்ற உன்னதமான சிந்தனைக் கருவூலங்கள்

இந்தப் பகுப்பு முறை வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு படியிலும் கற்றுக்கொள்ள ஏற்றவாறு அமைந்துள்ளது. மானுட வாழ்க்கையில் நான்கு படிக்களை வைத்துள்ளது இந்து மதம். அதாவது

● மாணவப் பருவம்	(பிரம்மச்சரியம்)
● இல்லறம்	(கிருகஸ்தம்)
● இல்லறத்திலிருந்து விலகி வாழ்தல்	(வானப்ரஸ்தம்)
● துறவு	(சந்நியாசம்)

வேதங்களை மற்றுமொரு வகையாகவும் பிரித்துள்ளனர்

- கர்ம காண்டம் :

மத ஆசாரங்கள், சடங்குகள், வேள்விகள் பற்றியது

- உபாசனா காண்டம் :

இறை வழிபாட்டிற்கான துதிகள், தியானம் முதலியன அடங்கியது

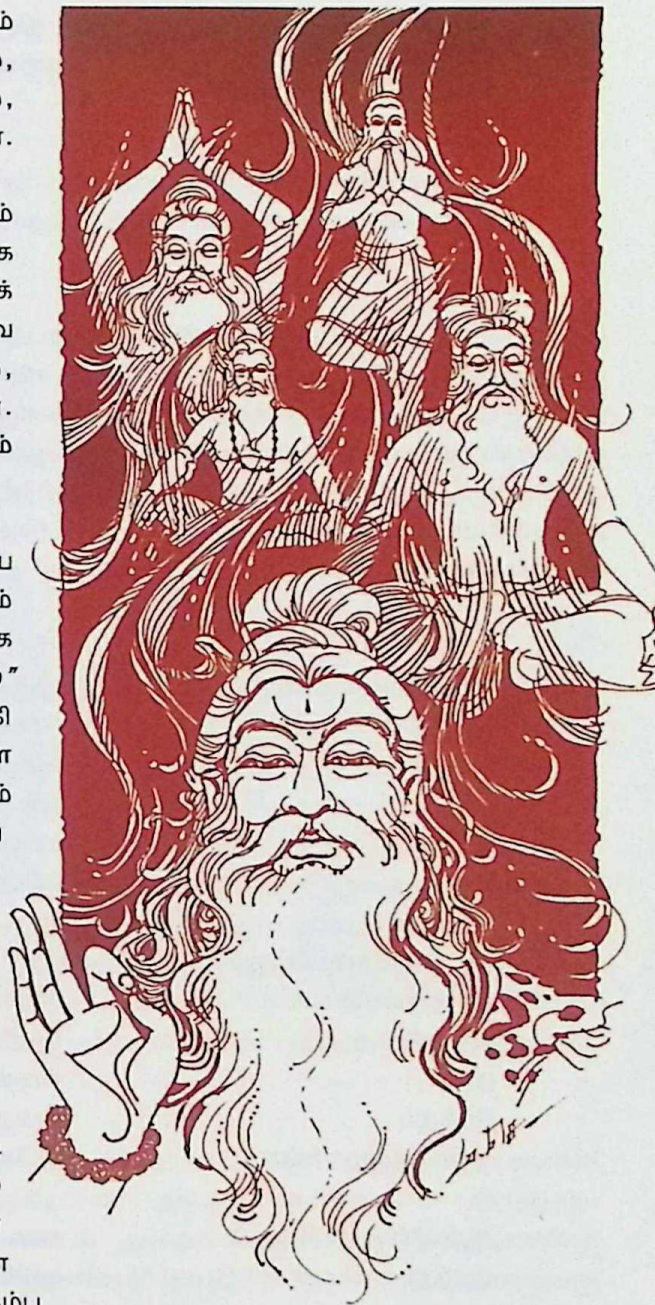
- ஞான காண்டம் :

அறிவுப் பகுதி

முதல் முறையில் உள்ள மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களும் இங்குள்ள கர்ம காண்டத்திலும், ஆரண்யகங்கள் உபாசனா காண்டத்திலும், உபநிடதங்கள் ஞான காண்டத்திலும் அடங்கி உள்ளன.

செவிவழி பரப்பப்பெற்ற இந்த வேதங்கள் அனைத்தும் காலப்போக்கில் வடமொழியில் நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. இவ்வேத உபநிடதக் கருத்துக்களையும், தத்துவங்களையும் நம் சைவ அருளாளர்களும், வைணவ ஆழ்வார்களும், ஆச்சாரியர்களும் தமிழில் வடித்துத் தந்துள்ளனர். இவர்களில் திருஞானசம்பந்தரும், நம்மாழ்வாரும் இதற்காகவே பிறப்பிக்கப் பெற்றவர்கள் என்பர்.

இனி மீண்டும் சங்கரருக்கு வருவோம்! இத்தகைய பெருமை பெற்ற வேதங்களையும் உபநிடதங்களையும் சங்கரர் கசடறக் கற்று, உள்வாங்கி, அவற்றில் மிக முக்கியமான பத்து உபநிடதங்களுக்குப் “பாஷ்யம்” எனப்பெறும் விரிவான விளக்கவுரைகள் வழங்கி உள்ளார். வேதங்கள் இறைவனின் திருவடிவங்களே என்று கருதும் மரபு நம் சமயத்தில் உண்டு. எனவே, நம் அருளாளர்கள் ஆக்கியுள்ள துதிப்பாடல்களில், அந்தப் பாடல் குறிப்பிடும் தெய்வத்தினை “வேதத்தின் திருவடிவே” என விளிப்பது வழக்கம். அதற்கேற்ப சங்கரர், அவர் எதிரே நின்று அருள்பாலித்திடும் செந்திலாண்டவரை “உன்னதமான வேதங்களின் உட்பொருளாக இருப்பவனே” என விளிப்பதோடு நமக்கும் அவரை அப்படியே அறிமுகப்படுத்துகிறார். இங்கும் ஒரு நுணுக்கம். வேதம் ஒரு மாபெரும் கடல். அக்கடலையே செந்திலாண்டவருக்கு நேரடி உருவகமாகச் சொல்லாது அந்தக் கடலில் உள்ள விலை மதிக்க முடியாத முத்துக்கள் போன்ற வேதங்களின் உட்பொருளானவனே என்று சொல்லி முருகனின் அருள் திரட்சியைக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறார். கரும்பு இனிமையானது. ஆனால் அதைக் கடித்துச் சுவைக்க வேண்டும். சரி, சாறாகப் பிழிந்து சாப்பிட்டால்? இனிமை சற்றுக் கூடவே தெரிந்தாலும் நீர்ச் சத்தும் இருக்கும்! அந்தச் சாற்றினைக் கட்டியாக்கிச் சாப்பிட்டால் குறைந்த அளவுடைய பொருளில், கூடிய இனிமை கிடைக்கும்! இதை நம் அருளாளர் திருநாவுக்கரசர் திருக்கடவூர் தேவாரத்தில் பாடியுள்ள உவமையோடு ஒப்பிட்டு மகிழலாம்!

கரும்பினில் கட்டி போல்வார் கடவூர் வீரட்டனாரே

-தி.நா.தே.- 6.31.4

நம் அருளாளர் அருணகிரிநாதரும் பழனித் திருப்புகழில் முருகனை "வேத மந்திர சொருபன்" என்றே அழைக்கிறார் என்பதும் இங்கே நினைவு கூரற் பாலது

நாதவிந்து கலாதீ நமோ நமோ
வேத மந்திர சொருபா நமோ நமோ
ஞானபண்டித சாமீ நமோ நமோ

-அ.நா. ப.தி.பு- 170

வேதங்கள் ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவை. எனவே அவற்றைப் பற்றிய ஆய்வு தொடர வேண்டும். வேதங்களால் முற்றிலுமாக ஈர்க்கப் பெற்ற சங்கரர் தனக்குப் பின்னும் இந்த ஆய்வு என்றும் தொடர வேண்டும் என்ற பெருநோக்கத்தோடு ஒவ்வொரு வேதத்திற்கும் ஒரு திருமடத்தினை நிறுவினார். இந்த நற்செயல் நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் நடைபெற ஒவ்வொரு வேதத்திற்குமான திருமடத்தினை ஒவ்வொரு திருத்தலத்தில் நிறுவினார். தம் சீடர்களில் சிறந்தவர்களை அந்த மடங்களுக்கு முதல் ஆச்சாரியர்களாக நியமித்தார். அதுமட்டுமல்ல, அந்த மடங்களை நடத்திச் செல்வதற்கான வழிவகைகளையும் முறைமைப் படுத்தி கொடுத்தார். அந்த விபரங்கள் வருமாறு.

1. ஆய்விற்கான வேதம்	:	இருக்கு
மடத்தின் பெயர்	:	கோவர்த்தனா
மூர்த்தி	:	ஜகன்நாத்-கோவர்த்தன மாதா
தலம்	:	புரி
தீர்த்தம்	:	வங்கக்கடல்
முதல் ஆச்சாரியார்	:	பத்மபாதர்
2. ஆய்விற்கான வேதம்	:	யஜுர்
மடத்தின் பெயர்	:	சாரதா
மூர்த்தி	:	சந்திர மௌலீஸ்வரர்-சாரதா மாதா
தலம்	:	சிருங்கேரி
தீர்த்தம்	:	துங்கபத்திரை நதி
முதல் ஆச்சாரியார்	:	:சுரேஸ்வரர்
3. ஆய்விற்கான வேதம்	:	சாம
மடத்தின் பெயர்	:	காளிகா
மூர்த்தி	:	சித்தேஸ்வரர்-பத்ரகாளி
தலம்	:	துவாரகை
தீர்த்தம்	:	கோமதி நதி
முதல் ஆச்சாரியார்	:	ஹஸ்தாமலகர்
4. ஆய்விற்கான வேதம்	:	அதர்வண
மடத்தின் பெயர்	:	ஜ்யோதிர்
மூர்த்தி	:	நாராயண-பூரணிகிரி

தலம்	:	ஜோஷிமட்
தீர்த்தம்	:	அலகானந்தா நதி
முதல் ஆச்சாரியார்	:	தோடகர்

இப்படி, வேத ரீதியாக நிறுவிய இந்த நான்கு திருமடங்களைத் தவிர தமிழ்நாட்டில் அன்னை காமாட்சி அரசாளும் காஞ்சிபுரத்தில் உள்ள ஸ்ரீ காம கோடி பீடத்தையும் ஆதி சங்கரரே நிறுவினார் என்பர்.

03.2 மஹா வாக்ய கூடம் (பஜே):

ஆழமிகு வேத மகாவாக்கியங்களின் நுண்பொருளாக இருப்பவனைத் துதிக்கிறேன்

வேத மகாவாக்கியங்கள் என்பவை, நாம் முன்னர் வேதங்களின் நான்காம் பகுதி எனப் பார்த்த உபநிடதங்களில் இருந்து தெரிவு செய்து எடுக்கப் பெற்றவை. இந்த உபநிடதங்கள் பற்றிய ஒரு சிறு குறிப்பு.

உபநிடதங்கள்

“உபநிசத்” என்ற வடமொழி வார்த்தையின் மறு வடிவம் தான் உபநிடதம் என்ற சொல். இதை உப+நி+சத் என்று பிரிப்பார்கள். “உப” என்றால் அருகே என்றும், “நி” என்றால் கீழே என்றும், “சத்” என்றால் அமர்தல் அல்லது உட்காருதல் என்றும் பொருள் கூறுவர். அதாவது குருவின் அருகே, கற்றுக் கொள்ள ஆர்வமுள்ள சீடன், அமர்ந்திருத்தல். குரு சற்று உயரமான பீடத்தில் அல்லது ஒரு மரத்தைச் சுற்றியுள்ள குறட்டில் அமர்ந்து எதிரே உட்கார்ந்திருக்கும் சீடர்களுக்குத் தம் ஆன்மிக சிந்தனைகளைப் பாடமாகச் சொல்லிக் கொடுப்பார். அருகே இருந்தால் தானே குரு இரகசியமான விஷயங்களையும் சொல்லிக் கொடுக்க முடியும்! ஆக இந்த உபநிசத் என்ற ஒரு சொல்லே அங்கே நடக்கும் நிகழ்வினை நமக்குப் படமாக்கிக் காட்டுகிறதல்லவா?

உபநிடதத்திற்கு இன்னுமொரு பொருளும் கூறுகிறார்கள். ஜீவாத்மாவை பரமாத்மாவின் அருகாமைக்கு அழைத்துச் செல்லும் வழிகாட்டி!

அறுதி உண்மையைப் பற்றிய ஆய்வில் மானுட மனத்தால் தொடக்கூடிய எல்லையை இந்தச் சிந்தனைகள் தொட்டுவிட்டன என்று உலகத் தத்துவ ஞானிகள் கருதுகிறார்கள். அந்தச் சிந்தனைகளின் தொகுப்பே இந்த உபநிடதங்கள். இவை எண்ணிக்கையில் 108 என்பர். அவற்றில் பத்திலிருந்து பதினான்கு உபநிடதங்கள் முக்கியமானவை என்று சொல்கிறார்கள். ஆதி சங்கரர் இவற்றில் பத்து உபநிடதங்களுக்கு விரிவான விளக்க உரை வழங்கி உள்ளார். இந்த உபநிடதங்களில் பெரும்பாலானவை குரு அல்லது குரு நிலையில் உள்ள நிறை ஞானி ஒருவருக்கும் சீடன் ஒருவனுக்கும் இடையே நடக்கும் கேள்வி-பதில் அதாவது உரையாடல் முறையிலேயே உள்ளன. அறிவார்ந்த பதில்களைத் தருபவர் ஆங்காங்கே பொறுத்தமான கதைகள் மூலம் விளக்கங்கள் தருகிறார். இன்னொரு செய்தி. இப்படி விளக்கங்கள் கூறுபவர்கள் தாங்கள் சொல்வதாகச் சொல்லாமல் “நம் முன்னோர்கள் இவ்வாறு கூறி உள்ளார்கள்” என்றே குறிப்பிடுகிறார்கள். அதாவது இவற்றிற்குத் தோற்றுவாய் இறைவனே என்று நேரடியாய்ச் சொல்லாமல் நம்மை ஊசித்துக் கொள்ளச் செய்கிறார்கள்.

இந்த உபநிடதங்களைக் கற்றுப் புரிந்து கொள்ள இரண்டு முன்தேவைகள் (pre-requisites) வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள்.

- உபநிடதங்களை வெறும் புலமையால் உணர முடியாது. குரு ஒருவரின் உதவியோடு நாம் அவற்றை அணுகும்போது, நமக்குப் பணிவும், வழிபாட்டு உணர்வும் இருந்தால்தான் அவற்றைப் புரிந்து கொள்ள இயலும்.
- படிக்கப் புகுமுன் நமது சிந்தனையை அவற்றுடன் இயைபுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அதற்கு ஏதுவாக ஒவ்வொரு உபநிடதமும் ஒரு சாந்தி மந்திரத்துடன் தொடங்குகிறது.

எடுத்துக்காட்டாக, கேன உபநிடத தொடக்கத்தில் உள்ள சாந்தி மந்திரம். அதுவும் இந்தக் குரு-சீட உறவிற்குப் பொருத்தமான மந்திரம்.

ஓம் ஸஹ நாவவது /
 ஸஹ நௌ புனக்து /
 ஸஹ வீர்யம் கரவாவஹை /
 தேஜஸ் விநா வதீதமஸ்து மா வித்விஷாவஹை//
 ஓம் சாந்தி : சாந்தி : சாந்தி : //

ஆச்சாரியன் - சீடன் ஆகிய நம் இருவரையும் இறைவன் காப்பற்றுவராக !
 நம் இருவரையும் அறிவின் ஆற்றலை அனுபவிக்குமாறு ஊக்குவிப்பாராக !
 நாம் இருவரும் சேர்ந்து ஈடுபாடுமிக்க ஆற்றலுடன் உழைப்போமாக !
 கற்றது நமக்குப் பயனுள்ளதாக விளங்கட்டும் !
 எதற்காகவும் நாம் ஒருவரையொருவர் வெறுக்காமல் இருப்போமாக !

நாம் முன்னர் பார்த்த "தாபத் த்ரயங்கள்" எனும் ஆதியான்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம் என்ற மும்முனைத் துன்பங்களிலிருந்தும் நாம் விடுபடுவதற்காகத் தான் மந்திரத்தின் நிறைவில் ஓம் சாந்தி : சாந்தி : சாந்தி : என்று மூன்று முறை சொல்லப்பெறுகிறது.

வேத மகா வாக்கியங்கள்

வேத காலச் சிந்தனைகளுக்கு மணிமகுடமாகத் திகழ்வது உபநிடதங்கள். அந்த மணிமகுடத்தில் பல இரத்தினங்கள் உள்ளன. என்றாலும் அவற்றில் நிறத்தின் செம்மை, கிறல் இன்மை, மின்னும் ஒளி, கல்லின் அடர்த்தி - இவை மிகப் பெற்றவை என அக்கால ரிஷிகளின் பூதக் கண்ணாடிக் கண்களால் தெரிவு செய்யப் பெற்ற இரத்தினங்கள் தான் இந்த வேத மகா வாக்கியங்கள். இவை வார்த்தைச் சிக்கனமும், அர்த்த அடர்த்தியும், ஆன்மிக முதிர்ச்சியும், சுடர்விடும் ஒளியும் கொண்டவை. மகா வாக்கியங்கள் என இருபதுக்கு மேற்பட்டவை தெரிந்தெடுக்கப் பெற்றுள்ளதாக அறிஞர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆனால் அவற்றுள் ஆதி சங்கரருக்கு மிகவும் பிடித்தமான நான்கு மகா வாக்கியங்களைப் பற்றி நாம் தெரிந்து கொண்டால், அவர் ஏன் செந்திலாண்டவரை இத்தகு "தகைமைசால் மகாவாக்கியங்களின் நுண்பொருளாக இருப்பவனே" என்று விளிக்கிறார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இந்த நான்கு மகா வாக்கியங்களும் நான்கு உபநிடதங்களில் இருந்து தெரிவு செய்யப் பெற்றுள்ளன

1. பிரக்ஞானம் ப்ரஹ்மம்		
பேரறிவுணர்வுப் பொருள் பிரம்மம்	: அய்த்ரேய உபநிடதம்	- 3.3.3
2. தத் த்வம் அஸி		
அது நீ ஆகிறாய்	: சந்தோக்ய உபநிடதம்	- 6.8.7
3. அயம் ஆத்மா ப்ரஹ்மம்		
இந்த ஆன்மா பிரம்மம்	: மண்டூக்ய உபநிடதம்	- 1.2
4. அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி		
நான் பிரம்மமாக இருக்கிறேன்	: ப்ருஹதாரண்யக உபநிடதம்	-1.4.10

இந்த மகா வாக்கியங்களுக்கு உள்ளே புகுமுன் முதலில் ப்ரஹ்மம், பிரக்ஞானம் என்ற இரண்டினைப் பற்றியும் ஓரளவு தெரிந்து கொண்டால் நலம்.

ப்ரஹ்மம்

“ப்ரஹ்” அல்லது “ப்ரஹி” என்ற வித்திலிருந்து பிறந்த சொல் “ப்ரஹ்மம்”. “ப்ரஹ்” என்றால் ஞானம், வளர்ச்சி, எங்கும் நிறைந்துள்ளமை என்று பொருள்படும். ப்ரஹ்மம் ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத, ஒன்றேயான, அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் நிறைந்திருக்கும், சர்வ வல்லமையும் பரிபூரணத்துவமும் பெற்ற, என்றும் நிலையான, எல்லாவற்றையும் கடந்தும், எல்லாவற்றினுள்ளும் (கட+உள்) இருக்கின்ற, அனைத்தையும் இயக்கவும் செய்கின்ற பொருள். எத்தனை முயன்றாலும் அதைச் சொற்களால் விரித்துச் சொல்ல இயலாத பொருள். ஒருவர் தானே தனது நீண்ட, தொடர்ந்த அநுபவத்தால், அவனருளால் உய்த்து, உணர வேண்டிய பொருள். “கண்டவர் விண்டிலர், விண்டவர் கண்டிலர்” என்ற நம்மாழ்வாரின் அரிய வரிக்குப் உரிய பொருள். ஆக இதைத்தான் ப்ரஹ்மம் என்பர்.

இங்கே குமரகுருபர சுவாமிகள் தனது கந்தர் கலிவெண்பாவின் தொடக்கத்தில் செந்திலாண்டவனை ஒரு ப்ரஹ்மமாகவே கொண்டு பாடியுள்ள திருப்பாடல்களில் சிலவற்றை நினைவு கூரல் வேண்டும்.

பூமேவு செங்கமலப் புத்தேளும் தேறிய
பாமேவு தெய்வப் பழமறையும்.. தேமேவு
நாதமும் நாதாந்த முடிவும் நவைதீர்ந்த
போதமும் காணாத போதமாய்.. ஆதிநடு

அந்தம் கடந்தநித்தி யானந்த போதமாய்ப்
பந்தம் தணந்த பரஞ்சுடராய்.. வந்த
குறியும் குணமுமொரு கோலமுமற்று எங்கும்
செறியும் பரம சிவமாய்.. அறிவுக்கு

அனாதியாய் ஐந்தொழிற்கும் அப்புறமாய் அன்றே
மனாதிகளுக்கு எட்டா வடிவாய்த்.. தனாதருளின்
பஞ்சவித ரூப பரசுகமாய் எவ்வுயிர்க்கும்
தஞ்சமென நிற்கும் தனிப்பொருளாய் ... எஞ்சாத3

பூரணமாய் நித்தமாய்ப் போக்குவரவும் புணர்வும்
காரணமும் இல்லாக் கதியாகித்.. தாரணியில்
இந்திரசாலம் புரிவோன்4

1. [பூமேவு செங்கமலப் புத்தேள் தேற்றிய - தாமரை மலர் மீது வீற்றிருக்கும் பிரம்மாவும் காண முடியாத; பாமேவு தெய்வப் பழமறை - பாட்டு வடிவில் உள்ள வேதங்கள்; தேமேவு நாதம் - தெய்வீகம் பொருந்திய நாத தத்துவம்; நாதாந்த முடிவு - நாத தத்துவத்திலிருந்து பிருதிவி தத்துவம் வரைக்கும் உள்ளான முப்பத்தாறு தத்துவங்கள்; நவை தீர்ந்த போதம் - குற்றமற்ற அறிவு; காணாத போதமாய் - இவையனைத்தாலும் காண முடியாத ஞான சொரூபி]

2. [ஆதி நடு தொடக்கமும், நடுவும், அந்தம் கடந்த நித்தியானந்தம் - முடிவும் இல்லாத சச்சிதானந்தன்; பந்தம் தணந்த பரஞ்சுடர் - பாசம், பற்றுக்கள் இல்லாத ஜோதி; குறியும் குணமும் ஒரு கோலமும் - பெயர், குணம், உருவம், எதுவும் இல்லாதவன்; செறியும் - இருக்கின்ற]

3. [அறிவுக்கு அனாதியாய் - அறிவுக்கு எட்டாதவன்; ஐந்தொழில் - படைத்தல், காத்தல், நீக்கல், மறைத்தல், அருளல்; மனாதிகள் - மனம், வாக்கு, உடம்பு, புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம்; தனாது அருளின் பஞ்சவிதரூப பரசுகமாய் - உயிர்கள் உய்வதற்கு ஐந்தொழிலும் இயற்றத் தனது கிருபையினாலேயே ஐந்து வித ரூபங்களையும் கொள்கிறவன்; எவ்வுயிர்க்கும் தஞ்சமென நிற்கும் தனிப் பொருள் - உலகத்து உயிர்களுக்கெல்லாம் பற்றுக் கோடாக இருந்து காப்பவன்]

4. [எஞ்சாத பூரணமாய் - என்றுமே குறையாது பூரணனாய்; போக்கும் வரவும் புணர்வும் இன்றி - அவன் எங்கும் நிறைந்திருப்பதால் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு போகவோ, வரவோ போய்ச் சேரவோ அவசியமில்லாதவன்; காரணமும் இல்லாக் கதியாகி - கதி, எல்லோரும் போய்ச் சேர வேண்டிய இடம் அவன் தான், உயிர்கள் அனைத்திற்கும் ஆதாரம் அவன் தான், அவனுடைய "மறைத்தல்" சக்தியே அவனை நாம் அறியாமல் இருப்பதற்குக் காரணம்; தாரணியில் இந்திர சாலம் புரிவோன் - இப்படி வையகத்தில் வித்தைகள் செய்து நம்மை ஏமாறச் செய்கிறான், ஆனால் அவன் ஏமாறுவதில்லை!]

அத்துடன் நம் அருளாளர் திருநாவுக்கரசர் என்ற அப்பர் பெருமானின் ஒரு திருப் பாடல் வரிகளை நினைவு கூரலும் பொருத்தமாகும்

..... நல்லான்,
ஒப்புடையன் அல்லன், ஒருவன் அல்லன்,
ஒருரன் அல்லன், ஓர் உவமன் இல்லி,
அப்படியும் அந்நிறமும் அவ்வண்ணமும் அவனருளே
கண்ணாகக் காணின் அல்லால்

இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன் இவனிறைவன்
என்றெழுதிக் காட்டொணாதே

[ஓர் உவமன் இல்லி - உவமை காட்ட இயலாதவன்]

-தி.நா.தே. 6.97.10

பிரக்ஞானம்

உடல், மனம், புத்தி ஆகியவை நம் கருவிகள். இவற்றைக் கொண்டே நாம் நம்மைச் சுற்றி இருக்கும் உலகத்தோடு தொடர்பு கொள்கிறோம். அவ்வப்போது அனுபவங்களைப் பெற்றும் அவற்றை அலசி, ஆராய்ந்து, சீர்தூக்கியும் பார்க்கிறோம். ஆனால் இதில் முக்கியமான ஒன்றை நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். உடல், மனம், புத்தி ஆகிய மூன்றையும் நாம் தனித்தனியே பார்த்தால் அவை மூன்றுமே உணர்வற்ற ஜடப் பொருள்கள். உடல் தானாக எந்த ஒரு பொருளையும் அறிய முடியாது. மனமும் தானாக எந்த உணர்ச்சியையும் உணர முடியாது. அது போல் புத்தியும் தானே எந்த ஒரு எண்ணத்தையும் சிந்திக்க முடியாது. அப்படியானால் எப்படி நாம் உலக அனுபவங்களைப் பெற்று, அலச முடிகிறது? இந்த மூன்றினையும் இயக்க நம் உள்ளேயே, நம் புறக் கண்களால் காண முடியாத, ஒரு நுண்பொருள் இந்தக் கருவிகளை இயக்கிக் கொண்டிருக்கிறது! அந்தப் பேரறிவுணர்வுப் பொருளைத் தான் பிரக்ஞானம் என்று சொல்கிறார்கள். இந்தப் பேரறிவுணர்வான ஆன்மா, உடல்-மன-புத்திக்கு அறிவுணர்வைக் கடனாக அளித்து உணர்வூட்டுவதால் தான் நம்மால் இந்த உலகை அறிய முடிகிறது.

இந்தப் பேரறிவுணர்வு நம்முள் இருந்து கொண்டு, நான்கு அவஸ்தைகளில் அல்லது நிலைகளில், முதலில் நமது மூன்று நிலைகளிலும் அதாவது விழிப்பு, கனவு, ஆழ்ந்த உறக்க நிலைகளிலும் அந்தந்த நிலைக்கேற்ப நம்மை இயக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

தனி மனிதனிடம் உள்ள இதே பேரறிவுணர்வுப் பொருள் தான் பிரபஞ்சத்தையும் அதாவது தேவர்கள் முதல் சிற்றெறும்பு வரையிலும் மரம், செடி, கொடி ஆகிய அனைத்திலும் ஒரு ஆன்மாவாக, உயிர்ப் பொறியாக, கனலாகக் கனன்று கொண்டிருக்கிறது. அதனால் தான் அவை அனைத்தும் தத்தம் இயல்புக்கு ஏற்ப இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

எங்கும் நிறைந்திருந்து, உள்ளேயும் வெளியேயும் வீற்றிருந்து, அனைத்தையும் இயக்குவது ப்ரஹ்மம் என்று முன்னர் பார்த்தோம். அப்படியானால் பிரபஞ்சத்தின் உள்ள அனைத்திலும் அதாவது நாம் உள்பட எல்லாவற்றிலும் உள்ளே கனலாகக் கனன்று கொண்டு அவற்றை இயக்கும் அந்தப் பேரறிவுணர்வுப் பொருளாகிய ஆன்மாவிற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் என்ன தொடர்பு? இதுவரைக்கும் இவை நமக்கு வெவ்வேறான இரண்டாகவே தோன்றுகின்றன அல்லவா? அதற்குக் காரணம் விழிப்பு, கனவு நிலைகளில் மட்டுமல்லாது, நம் ஆழ்ந்த தூக்க நிலையில் கூட புலன்கள், பொறிகள், உணர்வு மனம் (conscious mind), ஆழ்-மனம் (subconscious mind), புத்தி, சித்தம் ஆகியவற்றின் செயல்பாடுகள் ஒடுங்கிய நிலையில் இருந்தாலும், "நான்-உணர்வு" மட்டும் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. இது எப்படித் தெரிகிறது? ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருக்கும் ஒருவரை அவர் பெயர் சொல்லி அழைத்தால் உடனே விழித்துக் கொண்டு "என்ன?" என்று கேட்கிறார், இல்லையா?

விழிப்பு, கனவு, ஆழ்ந்த உறக்க நிலைகள் ஆகிய மூன்றிற்கும் அடுத்த நான்காவது நிலையைத் துரியநிலை என்பர். இந்த நிலை நான்-உணர்வும் நீங்கிய, முற்றிலும் பற்றற்ற, எதனையும் பிடித்துக் கொண்டிராத பேரின்ப நிலை.

இங்கே நம் அருளாளர் அருணகிரிநாதர் தம் கந்தர் அநுபூதி இரண்டாவது பாடலில் உள்ள வரியினை நினைவு கூரல் வேண்டும்.

“எல்லாம் அற என்னை இழந்த நலம்”

[புறப்பற்றுக்கள் யாவும் அற்றுப்போக, “நான்” என்ற அகப்பற்றும் அற்றுப் போன பின் எய்தும் பேரின்ப நலம்]

இந்த நிலைதான் ஜீவனில் இன்னும் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிற ஆனால் கண்ணுக்குத் தெரியாத அந்தப் பேரறிவுணர்வுப் பொருளான ஆன்மாவும், அதையே தாங்கிக்கொண்டும் இயக்கிக்கொண்டும் இருக்கிற ப்ரஹ்மமும் இணைந்து ஒன்றாகிய நிலை. செயல்களற்றது. பிரபஞ்ச உணர்வு கடந்தது. மங்கலமானது. இரண்டற்றது. இதுவே ஜீவப்-பிரஹ்ம ஐக்யம்.

இதை ஒரு உதாரணத்துடன் பார்ப்போம். கடல் நீரிலிருந்து ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டு உயரமாக அலை எழுகிறது. ஆனால் அது வழி, வழி வந்து கரை தொட்டதும் அமைதியடைந்து மீண்டும் கடலோடு கலந்து நீரோடு நீராகி விடுகிறது. கடல், அலை என்று இரண்டு போல் தோன்றியவை இப்பொழுது ஒன்றேயான நீராகி விடுகின்றன!

சரி, இந்த நான்காவது நிலையை எட்டிப் பிடிப்பது எப்படி? எவ்வித குதிக்க முடியாது! ஆனால் ஆன்மிக ஏணியில் படிப்படியாக ஏறினால் அந்த உச்ச நிலையை அடைய இயலும். அதற்கான மன உறுதியுடன், நம் இயல்புக்கு ஏற்ற ஒரு பாதையைத் தேர்வு செய்து, கொள்ளத் தக்கனவற்றைக் கொண்டு, தள்ள வேண்டியவற்றைத் தள்ளி, தடம் மாறாது, தொடர்ந்து முயற்சி செய்தால் அந்தப் பேரின்ப இலக்கினை அடையலாம். இன்னும் சொல்லப் போனால், அதற்காகத் தான் ஏனைய பிறவிகளையெல்லாம் கடந்து, இதற்குச் சாத்தியக் கூறுகள் நிறைந்த இந்த மானுடப் பிறவியையே நாம் பெற்றிருக்கிறோம்.

இந்தப் பின்னணியோடு, அந்த நான்கு மகா வாக்கியங்களையும் பார்ப்போம். நிறைகுடம் போலப் பூரண ஞானம் பெற்றிருக்கும் குரு ஒருவர் அமர்ந்திருக்கிறார். அவரை நோக்கி ஆன்மிக அறிவு வளர்ச்சி பெறும் ஆர்வத்தோடு சீடன் ஒருவன் பணிவோடும் பக்தியோடும் வருகிறான். சீடன் மனத்தை ஒரு சந்தேகம் உறுத்திக்கொண்டிருக்கிறது.

சீடன் வந்ததும் தன் சந்தேகத்தைப் பற்றிக் கேட்குமுன்னர், முதலில் வழக்கம் போல் குரு பரம்பரை வணக்கம் சொல்லி குருவை வணங்குகிறான்.

குரு பரம்பரை வணக்கம்

சதாசிவ சமாரம்பாம்
சங்கராச்சாரிய மத்யமாம்
அஸ்மதாச்சாரிய பரியந்தாம்
வந்தே குரு பரம்பராம்

சதாசிவத்தில் தொடங்கி
ஆதி சங்கராச்சாரியாரை இடையில் கொண்டு
என்னுடைய குரு வரைக்கும் உள்ள
குரு பரம்பரையை வணங்குகிறேன்!

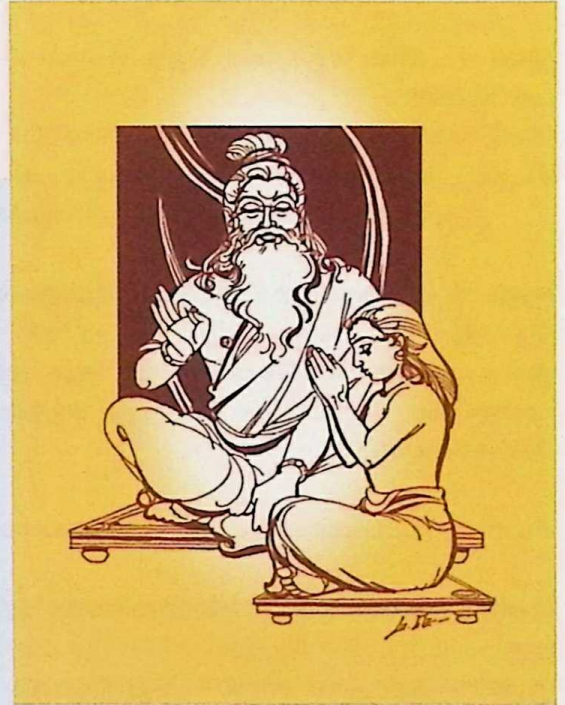
குரு வணக்கம்

குருர் ப்ரம்மா:
குருர் விஷ்ணு:
குருர் தேவோ மஹேஷ்வர:
குருர் சாக்ஷாத் பரப்ப்ரஹ்ம
தஸ்மை ஸ்ரீ குருவே நமஹ

குரு ப்ரம்மா ஆனவர்;
குரு விஷ்ணு ஆனவர்;
குரு மஹேஸ்வரன் ஆனவர்;
குருவே பரப்ப்ரஹ்மம்.
அத்தகைய என் குருவை வணங்குகிறேன்

விளக்கம் :

- படைக்கும் கடவுளாகிய பிரம்மாவினைப் போல், குரு என்னிடம் சீடனுக்கான நல் தகுதிகளைத் தோற்றுவிக்கட்டும்.
- காக்கும் கடவுளாகிய விஷ்ணுவினைப் போல், குரு எனக்கு நல்நெறி காட்டி, காத்து இறைநோக்கி என்னை ஆற்றுப்படுத்தட்டும்.
- அழிக்கும் கடவுளாகிய சிவனைப் போல், குரு எனது தாமஸ, ராஜஸ குணங்களை நீக்கி, சாத்வீக குணத்தை மேம்படுத்தட்டும்.
- இந்த குருவே எனக்கு - எல்லாம் அறிந்த, எங்கும் நிறைந்த பரம் பொருள்.
- அந்த குருவை நான் வணங்குகிறேன்.

குழந்தையைப் பெற்றுப் பேணி வளர்ப்பது தாய். குழந்தை வளர்ந்து பெரியவனாவதற்குத் தேவையானவற்றை அவ்வப்போது கொண்டு கொடுப்பது தந்தை. குழந்தை பெரியவனாகும்வரை தாயிடமே எதையும் கேட்பான். தாய், தந்தையிடம் சொல்லி அதை வாங்கிக் கொடுப்பான். இங்கே குழந்தை-சீடன்; தாய்-குரு; தந்தை-இறைவன். குருவின் முக்கியத்துவமும் புனிதமும் இப்பொழுது நமக்கு புரிகிறது அல்லவா?

இளைஞன் நரேந்திரன், சுவாமி விவேகானந்தரானது சுவாமி இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸருக்குச் சீடனாக ஆன பின்னர் தானே!

இனி சீடனின் சந்தேகம் தொடர்பாகச் சீடனுக்கும் குருவிற்கும் இடையே நடந்த உரையாடலைப் பார்ப்போம்!

சீடன்: எல்லாவற்றிற்கும் உயிர் தந்து, அவை ஆடவும் மேடை தந்து, ஆனால் தான் ஆடாத அந்த அடிப்படைப் பொருள் எது?

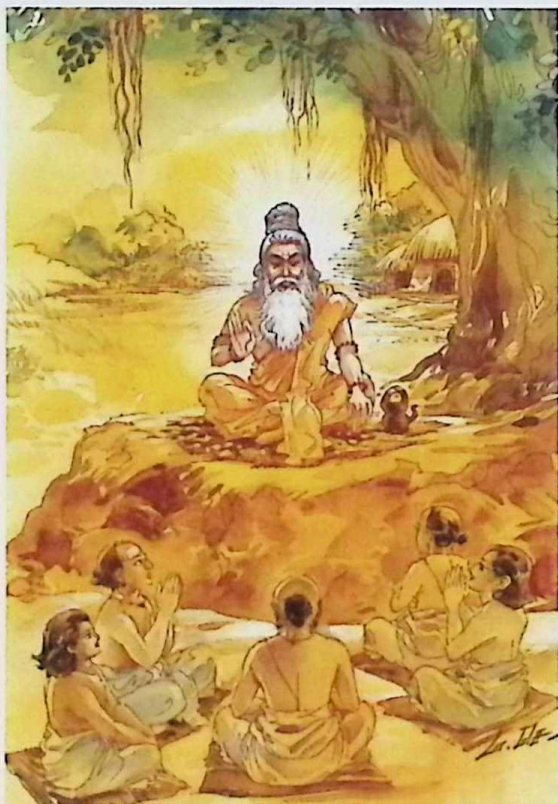
குரு: பிரக்ஞானம் "ப்ரஹ்ம!" - பேரறிவுணர்வுப் பொருளான பிரம்மம்!

இதை லக்ஷண வாக்கியம் என்பர். குரு தந்த பதில் சீடனச் சிந்திக்க வைக்கிறது. தவிரவும் அக்கால முறைப்படி, கேட்டதைச் சிந்தித்து, சிந்தனையின் விளைவாக எழும் வினாவினைத் தான் அடுத்துக் கேட்கவேண்டும்!

சீடன்: அப்படியானால் அந்த ப்ரக்ஞானம் எங்கே இருக்கிறது?

நிறை ஞானியான குருவின் விரைவான பதில்!

குரு: தத் த்வம் அஸி! - அது நீ தான்!

இதை உபதேச வாக்கியம் என்பர். குருவிடமிருந்து உபதேசம் பெற்ற சீடன் மேலும் சிந்தித்தான். அரிச்சுவடி படிக்கும் சீடனல்லவே அவன்! குருவிடம் சில ஆண்டுகளேனும் ஆன்மிகப் பாடங்கள் கற்றவன். ப்ரஹ்மம், பிரக்ஞானம், ஆத்மா - இவை பற்றி நாம் முன்னர் பார்த்தவையெல்லாம் அவன் சிந்தனைத் திரையில் ஓடியிருக்க வேண்டும். காலம் கடந்து கொண்டிருந்தது. எண்ணை ஒழுக்குப் போன்று இடைவிடாத ஆழ்ந்த தியானத்தில் இருந்தான். கேள்விக்கு விடை அவன் உள்ளத்தின் உள்ளே பேரொளியாய் ஒளிர்ந்தது.

உள்ளத்து ஒளி முகத்திற்கு ஒரு தெய்வீகப் பொலிவு தந்தது. வாய் விட்டு உரத்த குரலில் சொன்னான்.

சீடன் : அயம் ஆத்மா ப்ரஹ்ம! - இந்த ஆன்மா ப்ரஹ்மம்!

இதை அனுபவ வாக்கியம் என்பர். தானே தன் அனுபூதியால் கண்ட உண்மை. குருவிடம் சீடன்

திரும்பி வருகிறான். ஞானம் பெற்றுப் பூரணனாக வரும் பொலிவுடைய சீடனைக் குரு பார்க்கிறார். வாயைத் திறக்காது, அவர் பார்வையிலேயே ஒரு கேள்வி!

குரு : அது எங்கே இருக்கிறது?

சொற்களால் விளக்க முடியாத நிலை அது என்று நாம் முன்பே பார்த்தோம். என்றாலும் ஞானம் பெற்ற சீடன் சொல்ல முயற்சிக்கிறான்!

சீடன்: “அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி!” - நான் பிரம்மமாக இருக்கிறேன்!

இதை அனுசந்தான வாக்கியம் என்பர். இதை ஒரு நடைமுறை உதாரணத்தால் புரிந்து கொள்ள முயல்வோம். ஒரு தங்க வளையலைக்காட்டி “இது என்ன?” என்று கேட்டால் அதற்கு ஒருவர் இரண்டு பதில்கள் தரலாம்!

“அது தங்க வளையல்!”

“அது தங்கம்!”

இவை இரண்டில் எது சரியான பதில்? முதல் பதில் சரியானது போல் தோற்றமளித்தாலும் அது முற்றிலும் சரியானதல்ல. இன்று அது வளையல் வடிவத்தில் இருக்கிறது. நாளையே அது தங்க மோதிரமாக உரு மாறலாம். ஆனால் இதில் நிரந்தரமானது தங்கம் தானே? அந்த நிரந்தரமான நிலையைத் தான் சீடன் “நான் பிரம்மமாக இருக்கிறேன்” என்று குறிப்பிடுகிறான்.

ஆக இந்த நான்கு மகா வாக்கியங்களும் ஆன்மிகத்தில் நிறைநிலை அடைய எண்ணுபவர்களுக்கு மிக உறுதியான நான்கே படிசுள்ளுள்ள ஒரு ஏணி. தொடக்கநிலையில் ப்ரஹ்மத்திலிருந்து வேறாக, நிற்பது போல் தோன்றும் ஆன்மா அதனோடு உடனாகிப் பின்னர் அதனுடனேயே இணைந்து ஒன்றாகி அத்வைத நிலையை அடைய வைக்கும் ஏணி. வழக்கமாக நாம் ஏணியில் கவனத்துடன் ஏறுவது போல ஒவ்வொரு படியிலும் காலை, இல்லை, மனத்தை உறுதியாக வைத்து, திரும்பிக் கிழே பார்க்காமல் தொடர்ந்து ஏறிச் சென்றால் நிறைவான படியாகிய “நான் பிரம்மமாக இருக்கிறேன்” என்ற நிலையை அடையலாம். வேதங்களைக் கரும்பு என்றால் உபநிடதங்களைக் கருப்பஞ்சாறு எனலாம். அந்த உபநிடதங்களைக் காய்ச்சி எடுத்த வெல்லக் கட்டி தான் இந்த நான்கு மகாவாக்கியங்கள் என்றால் மிகையாகாது.

இந்த நான்கு மகா வாக்கியங்களும் ஆதி சங்கரருக்கு மிகவும் பிடித்தமானவை. இவை பற்றி அவர் தனது உபநிடத விரிவுரைகளில் விளக்கங்கள் தந்திருந்தாலும் கீழே தந்துள்ள நூல்களில் விரிவான விளக்கவுரை வழங்கி உள்ளார்.

- மநீஷா பஞ்சகம்
- சாதனா பஞ்சகம்
- ஆத்ம போதம்
- தத்வ போதம்

இதற்குப் பின்னரும் அவருக்கு ஒரு திருப்தி ஏற்படவில்லை போலும். அதனால் இந்த நான்கு மகாவாக்கியங்களில் ஒவ்வொன்றினையும் மேல் ஆய்வு செய்வதற்கு எனத் தான் நிறுவிய நான்கு திருமடங்களுக்கும் ஒதுக்கிக் கொடுத்துள்ளார்.

- ப்ரக் ஞானம் ப்ரஹ்ம - புரி - ஜகந்நாத்
- தத் த்வம் அஸி - துவாரகை - காளிகா
- அயம் ஆத்மா ப்ரஹ்ம - ஜோஷிமட் - ஜ்யோதிர்
- அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி - சிருங்கேரி - சாரதா

இப்படிப் புரிந்து கொள்ளச் சற்றுக் கடினமான ஆனால் மகத்துவம் வாய்ந்த மகாவாக்கியங்களிலிருந்து நாம் மீண்டும் நம் புஜங்கத்திற்கு வருவோம்!

செந்திலாண்டவரை “மஹா வேதங்களின் சாறாக உள்ளவனே” என விளித்தார். அடுத்து “மஹா வாக்கியங்களின் நுண்பொருளானவனே” என விளித்தார். இந்த நான்கு வேத மஹா வாக்கியங்களையும் அவற்றின் நுண்பொருளையும் மேலே பார்த்தோம்.

ஒளவையார் அருள்வாக்கு

இங்கே நம் தனிப்பெரும் தமிழ் மூதாட்டி ஒளவையாரின் நல்வழியிலிருந்து ஒரு பாடலை நினைவு கூரல் பொருத்தமாகும்.

நன்று என்றும் தீது என்றும் நான் என்றும் தான் என்றும்
அன்று என்றும் ஆம் என்றும் ஆகாதே - நின்ற நிலை
தான் அதாம் தத்துவாம் சம்பறுத்தார் யாக்கைக்கும்
போனவா தேடும் பொருள்

- ஒள - நல்வழி - பாடல் 38

[“இது நல்லது, இது தீயது” என்றும், “இதை நான் செய்தேன், இது அவன் செய்தது” என்றும், “இது நல்லது அல்லாதது, இது நல்லது” என்றும் வேறுபடுத்தாது இரண்டறக் கலந்து ஒன்றி நின்ற நிலையே தான் அதுவாகும் தத்துவமாகும் - அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி (இதை விடுத்து இறைவனை வெளியேதேடுவது) எப்படி இருக்கிறது என்றால் சம்பா நெல்லை அறுத்தவர்கள் அந்த நெல்லைக் கட்டுவதற்கு அதிலுள்ள தாள்களையே பிரியாக்கிக் கட்டாது வெளியே கயிறு தேடிப் போவது போலாகும்!]

03.3 மஹத் சித்த கேஹம்(பஜே) :

பெருமுனிவர் உளமாகிய வீட்டில் வாழும் பெரியோனைத் துதிக்கிறேன்

திருமுருகனின் இருக்கைகளைக் குறிப்பிட்டு அவனை விளிக்கிறார் ஆதிசங்கரர் “வேதங்களின் ஸ்வரூபமாய் இருப்பவனே” என்றார். அடுத்து, “வேத மகா வாக்கியங்களின் இரகசியப் பொருளானவனே” என்றார். இப்பொழுது அடுத்த நிலைக்கு வருகிறார். நிறை ஞானிகளின் “உள்ளக் குகையில் உள்ளவனே” என்கிறார். எல்லோருடைய இதயத் தாமரையிலும் இருப்பவன் என்று பொதுவாகப் போகிற போக்கில் சொல்லி விட்டால் அது அடியார்கள் மனத்தில் நிற்காது. எனவே நிறை ஞானிகளின் உள்ளத்தில் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறார். ஏனென்றால் அவர்கள், அவன் அங்கே இருப்பதை முற்றிலுமாக உய்த்து

உணர்ந்தவர்கள் மட்டுமல்ல, அவனை அங்கேயே வைத்து வழிபாடும் செய்பவர்கள்.

சித்தர்கள்

அடுத்தது "சித்த கேஹம்" என்ற சொற்றொடருக்கு நேரடியாக சித்தர்களின் மனமாகிய வீட்டில் என்றும் பொருள் கொண்டு சிந்திக்கலாம். சித்தர்கள் இறைவனின் நேரடிப் பிரதிநிதிகள் என்றும், மானுடரை இறைவன் அருகாமைக்கு அழைத்துச் செல்ல இறைவனால் அனுப்பிவைக்கப் பெற்ற குருமார்கள் என்றும் கருதப்பெறுபவர். நந்தி, அகத்தியர், சிவவாக்கியர், திருமூலர், புலஸ்தியர், இடைக்காடர், போகர், கருஷ்ரார், அமுகுணி, பாம்பாட்டி, குதம்பை முதலிய பதினெட்டுச் சித்தர்கள் இருந்தார்கள் என்பது மரபு. ஒளவையார், பட்டினத்தார், பத்ரகிரியார், தாயுமானவர், அருணகிரியார், வள்ளலார் ஆகியோரையும் சித்தர்கள் வரிசையிலே சேர்ப்பது வழக்கம். மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் தாமே இந்த வரிசையில் சேர்ந்து கொண்டார்.

"எனக்கு முன்னே சித்தர் பலர் இருந்தார் அப்பா
யானும் வந்தேன் ஒரு சித்தன், இந்த நாட்டில்"

- பாரதி அறுபத்தாறு - 1

சித்தர்கள் நாம் முன்னர் பார்த்த ஆன்மிக வளர்ச்சி ஏணியில் துரிய நிலையை அடைந்து விட்டவர்கள். அதாவது தன் பற்றுக்களையும் ஆணவம் உள்ளிட்ட அனைத்து மலங்களையும் நீக்கி ப்ரஹ்மத்தோடு ஒன்றிவிட்டவர்கள். இந்தத் தன்மையைத் தான் முதலில் "சித்தி" என்று அழைத்தார்கள். ஆனால் இப்பொழுது இந்தச் சொல் அணிமா முதலிய எட்டுவிதமான சித்து விளையாட்டுக்களைக் குறிப்பதாகிவிட்டது! இவை பாதி வழி போனவனின் கதை! இவற்றையும் தாண்டி மேலே போனால் தான் முத்தி நிலை கிட்டும்.

இந்த அணிமா முதலிய சித்திச் சக்திகள் முத்திச் சத்தியாகிவிடாது என்று தாண்டவ மூர்த்தி சுவாமிகள், "கைவல்ய நவநீதத்தில்" உறுதியாகச் சொல்கிறார்.

முனிவர் சித்திகள் வினோத மாத்திரம் தரும்
முத்தியைத் தாராவே

-பாடல் 46

[விநோதமாத்திரம் - காலம் போக்கும் விளையாடல் போன்ற எட்டுச் சித்திகளை மட்டும்]

உள்ளொளி பெற்ற சித்தர்கள் உண்மையை உணர்ந்து மக்களுக்கு உபதேசம் செய்தனர். ஆனால் அவர்கள் பாடல்களில் காணும் இன்றைய சமூகப் பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றிய தாக்குதல்கள், குறியீட்டுச் சொற்கள், நுண்ணுணர்வு, ஆழ்நிலை எண்ணங்கள், வெடிப்புறு சிந்தனைகளில் வீசும் அனல் பொறிகள் முதலியவற்றால் அப்பாடல்களையும் தத்துவங்களையும் சாமானிய மக்களால் புரிந்து கொள்ள இயலவில்லை. தவிரவும் அவர்களது எதனையும் எடுத்தெறிந்து பேசும் இயல்பும், இகழ்ச்சி நோக்கும் மக்களை அணுகவிடாது தடுக்கின்றன.

இந்தக் குழப்பத்தை நீக்க சித்தர் இலக்கியங்களில் ஆழங்கால்பட்ட அறிஞர் மீ.ப. சோமு அவர்கள் சொல்கிறார்கள்:

“வெளிச் சடங்குகளையும், வெளிச் செயல்களையும் உதறிப் பேசுகிற பேச்சானது, சித்தனுடைய ஆன்ம பக்குவத்திலிருந்து தெறித்து வருகிற ஞானப் பொறியாகும்; ஊருக்குப் போய்ச் சேரவேண்டியவன் கைகாட்டி மரத்தையே பார்த்துக் கொண்டு அந்த இடத்திலேயே நின்று விடக்கூடாதே என்ற பரிவிலும் கவலையிலும் எழுந்த பேச்சு அது. அவநம்பிக்கையினாலோ, அலட்சியத்தினாலோ எழுந்த வார்த்தைகள் அல்ல அவை”

- சித்தர் இலக்கியம் - பகுதி 1 - பக்கம் 6

அகத்தியர்

இந்தச் சித்தர்களில் சிலருக்கு முருகனுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. முருகனுக்கே சித்தன் என்ற பெயருமுண்டு! தமிழுக்கும் முருகனுக்கும் உள்ள தொடர்பு தெரியும். எனவே அகத்தியருக்கும் முருகனுக்கும் தொடர்பு இருக்கத் தானே வேண்டும். தெரிந்த வரலாற்றுப்படி பார்த்தால் அகத்தியரின் தென்னிந்திய யாத்திரையின்போது இலங்கையில் உள்ள திரிகோணமலையில், முருகன் கந்த குருவாய் அகத்தியருக்குக் காட்சி கொடுத்ததாகவும் பின்னர் அங்குள்ள மாணிக்க கங்கை நதிக்கு கரையில் உள்ள கதிர்காமத்தில் அவருக்கு அருள்தீட்சை கொடுத்ததாகவும் அறிகிறோம். அதற்குப் பின்னர் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் உள்ள பொதிகை மலையில் அவருக்கு முத்தமிழினையும் முருகனே போதித்தாக அருளாளர் அருணகிரிநாதர் சேவல் விருத்தத்தில் பாடியுள்ளார்.

புத்தி ப்ரியத்தன் வெகு வித்தைக் குணக்கடல்
புகழ்ச் செட்டி சுப்பிரமணியன்
செச்சைப் புயத்தன் நவரத்தனக் கீர்த்தன் மொழி
தித்திக்கும் முத்தமிழினைத்
தெரியவரு பொதிகை மலை முனிவர்க்கு உரைத்தவன்
சேவல் திருத்துவசமே!

-அ.நா.-சே.வி.-4

[அன்பும் அறிவும் நிரம்பப் பெற்றவன்; சகல கலைகளிலும் கடலெனத் திறமை மிக்கவன்; புகழ் மிக்க செட்டியாகிய சுப்பிரமணியக் கடவுள்; வெட்சி மாலையை அணிந்தவன்; நவரத்தினங்கள் பதித்த கிரீடத்தை அணிந்திருப்பவன்; மொழிக்கு மொழி இனிமை மிக்க, இயல் - இசை - நாடகம் என்கின்ற மூன்று தமிழையும் அறிந்து கொள்வதற்காக வந்த பொதிகை மலையில் வாழும் முனிசிரேஷ்டரான அகத்தியருக்கு உபதேசம் செய்தவருமாகிய குமாரக் கடவுளின் கொடியில் உள்ள சேவலே தான் அது.]

இங்கே பொதிகை மலையில் தோன்றிய தமிழைப் பற்றிய கவியரசர் கண்ணதாசனின் அமுதத் தமிழ்ப் பாடல் வரிகள்

நதியில் விளையாடி கொடியில் தலை சீவி
நடந்த இளம் தென்றலே!
வளர் பொதிகை மலை தோன்றி
மதுரை நகர் கண்டு பொலிந்த
தமிழ் மன்றமே!

போகர்

அடுத்து போகர் என்ற சித்தர். பழனி மலையில் இருந்து அருள்பாலிக்கும் முருகன் இவருக்கு குருவும் தெய்வமும் ஆவார். அந்த முருகனின் திருமேனியே இன்றளவும் புரிந்து கொள்ள முடியாத மர்ம மருந்துச் சேர்க்கையால் (நவபாஷாணம்) போகராலேயே உருவாக்கப் பெற்றது என்பர். இவரது சமாதி பழனித் திருக்கோவில் உள்ளேயே இருக்கிறது. மக்களும் சென்று வழிபடுகிறார்கள்.

ஒளவையார்

தொன்மை மூதாட்டி ஒளவையையும் ஒரு சித்தர் என்றே சொல்வர். அவரது குறளை சித்தர்களின் சாத்திர நூலாகவும், பெரிதும் மக்கள் விரும்பிப் பாடும் விநாயகர் அகவலை சித்தர்களின் தோத்திர நூலாகவும் கொள்வர். இதைவிட இங்கு நினைவு கூர வேண்டியது முருகன் அவரோடு நிகழ்த்திய திருவிளையாடல்களே!

ஒளவையார், நாவல் மரத்தின் மேல் சிறுவன் உருவில் உட்கார்ந்திருந்த முருகனிடம் சுட்ட பழம் கேட்டு, கீழே விழுந்த பழத்தில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த மணலை ஊதி, ஊதி உண்ணும் பொழுது, அவனது சிரிப்பிற்கு ஆளாகி, “கருங்காலிக் கட்டைக்கு நாணாத கோடாலி இருங்கதலித் (வாழை) தண்டுக்கு நாணும்” என்று தொடங்கும் அழகிய வெண்பாப் பாடியது நினைவிற்கு வரலாம். ஆனால் முருகன் இத்தோடு விடவில்லை! அன்போடு ஒளவையாரிடம் தன் திருவிளையாடலை மேலும் தொடர்ந்தான். அரியது, பெரியது, இனியது, கொடியது கேட்க, ஒளவையாரின் இவ்வினாக்களுக்கான பதில்கள் தாங்கிய பாடல்கள் பல அரிய தத்துவங்களைக் கொண்டவை. அவற்றில் முதலாவது, நம் இப்போதைய சிந்தனைக்குத் தொடர்புடைய பாடல்

அரியது கேட்கின் தனிநெடுவேலோய்!
மக்கள் யாக்கையில் பிறத்தலும் அரிதே!
மக்கள் யாக்கையில் பிறந்த காலையும்,
மூங்கையும், செவிடும், கூனும், குருடும்,
பேடு நீக்கிப் பிறத்தல் அரிது!
பேடு நீக்கிப் பிறந்த காலையும்
ஞானமும் கல்வியும் நயத்தல் அரிது!
ஞானமும் கல்வியும் நயந்த காலையும்
தானமும் தவமும் தரித்தல் அரிது!
தானமும் தவமும் தரித்தார்க்கு அல்லது
வானவர் நாடு வழி திறவாதே!

[மக்கள் யாக்கை - மானுட உடம்பு; மூங்கை - ஊமை; பேடு - அலி; வானவர் நாடு - விண்ணுலகம்]

ஏனைய வினாக்களுக்கு ஔவையாரின் முழுப்பாடல்களைப் பார்க்காவிட்டாலும் விடைகளையாவது தெரிந்து கொள்ளலாம் தானே!

- பெரியது - “தொண்டர் தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே”
[தொண்டர்-இறைவன் அடியார்]
- இனியது - “அறிவுள்ளாரைக் கனவிலும் நனவிலும் காண்பது தானே”
- கொடியது - “அன்பிலாப் பெண்டிர் இன்புற அவர் கையில் உண்பது தானே”

இவை ஞானஸ்கந்தனுக்கு தெரியாதவையா என்ன? ஔவையார் மூலம் நமக்குத் தெரிய வைப்பதற்காக அவன் கேட்ட கேள்விகளே அவை!

இப்படிச் சித்தர்களின் உள்ளக் குகையில் அமர்ந்துள்ள முருகனின் வடிவத்திற்கும் உறுப்புக்களுக்கும் கோலங்களுக்கும் ஆன, சித்தர்கள் கூறியுள்ள உட்பொருட்களை, அறிஞர் மீ. ப. சோமு அவர்கள் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார்கள்:

ஆறு முகங்கள்	: நான்கு திசைகள், வானம், கீழ் நிலம்- அதாவது எங்கும் நிறைந்த பரம் பொருள் ஆன தன்மையின் உருவகம்
சிவப்பு நிறம்	: வீரத்தைக் குறிக்கிறது
இளமைத் திருக்கோலம்	: ஞான ஆற்றலின் தன்மை
வள்ளியின் கரிய திருமேனி	: கருணையைக் குறிக்கிறது
தெய்வானையின் சிவந்த திருமேனி	: ஆற்றலை அறிவிப்பது
வேல்	: மும்மலங்களையும் அழிக்கும் ஆயுதம்
மயில்	: அழகின் உருவகம்
குன்றுதோறாடல்	: ஆன்ம ஆற்றலின் உயர்வினை உணர்த்துகிறது

சங்கரரின் மூன்றாவது பாடலில் நாம் இதுவரை பார்த்த விளிகள் :

மஹா வேத பாவம்
மஹா வாக்ய கூடம்
மஹச் சித்த கேஹம்

இந்த மூன்று விளிகளும் முருகனது நிர்க்குண ப்ரஹ்மம் என்ற நிலையைக் குறிப்பவை. அதாவது அருவ நிலை. உருவமில்லாத நிலை. அடுத்த இரண்டு விளிகளும் அவனுடைய அருவுருவ நிலை.

03.4 மஹாதேவ பாலம் (பஜே) :

மஹாதேவனின் பிள்ளையைத் துதிக்கிறேன்

“மஹா தேவனான பரமசிவனின் பிள்ளை” என்று அப்பா பெயரைச் சொல்லி அறிமுகப் படுத்துகிறார் ஆதி சங்கரர். அப்பாவின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து பிறந்தவன் தானே முருகன்? அதனால் அப்பா பெற்ற பிள்ளை! அப்படியா? ஆமாம். அது ஒரு சிறு கதை. இருந்தாலும் சங்கரரின் இந்த விளி அவனுக்கு எப்படிப் பொருந்துகிறது என்பதை நாம் பார்க்கத்தானே வேண்டும்!

தாட்சாயணியின் விண்ணப்பம்

கயிலையில் பெண்ணின் நல்லாள் அம்பிகையுடன் சிவபெருமான் வீற்றிருந்தார். அம்பிகை ஒரு விண்ணப்பத்தினைப் பெருமானிடம் சமர்ப்பித்தாள்.

அம்பிகை : என் தந்தை தட்சன் தங்களை மதித்து அழைக்காது வேள்வி நடத்தினான். பிறந்த வீட்டு நிகழ்வாயிற்றே என்று, தாங்கள் தடுத்ததையும் பொருட்படுத்தாது சென்ற என்னையும் அவமதித்து அனுப்பினான். இறுதியில் அவனுக்கு உரிய தண்டனையை வீரபத்திரர் மூலம் தாங்கள் வழங்கினீர்கள். ஆனால் என்னைப் பொருத்தவரையில் “கணவன் சொல் மீறிய பெண்” என்ற என் குற்றவுணர்வு நீங்கவில்லை. தவிரவும் அவனுடைய பெண் என்று பொருள்படும் தாட்சாயணி என்ற நாமத்தையும் ஒரு சுமை போல் இன்னும் சுமந்து கொண்டிருக்கிறேன். இப்படி ஈசனை இகழ்ந்தவனின் பெண், கணவன் சொல்லை மீறிய பெண், தாட்சாயணி என்ற பெயருடையவள் என்ற பழியோடு இருக்கிறேன். அவன் தந்த இந்த உடலையும், பெயரையும் இனியும் நான் தரிக்க விரும்பவில்லை. எனவே நான் உரிய தவம் இயற்றி இவற்றைக் கழித்துப் புதியதோர் உருவமும், நாமமும் பெற உங்கள் அனுமதியைக் கோருகிறேன்!

சிவன் : மக்களுக்கு நல்வழி காட்ட முனைந்துள்ள நீ உன் விருப்பப்படியே செய்! நலம் பயக்கும்! இமயமலையின் மன்னன் இமவான் உன்னை மகளாக அடைய நெடுங்காலமாகத் தவமிருக்கிறான். அவனுக்கு நீ அருள் செய்து மகளாகப் பிற! ஐந்து வயதிலிருந்து நம்மை அடையத் தவம் செய்! உரிய காலத்தில் உன்னை மணந்து திருவருள் புரிவோம்!

அம்பிகை சங்கல்பித்துக் கொண்டாள். பெருமானின் திருவருளால் அம்பிகையின் உடல் சூடம் கரைவது போல் மறைந்து போயிற்று. நம்மைப் போன்று பருஉடல் கொண்டவளல்லவே! ஞானமெனும் சூசுநீம் வடிவம் தானே அவளுடையது!

இமவான் மகள் பார்வதி

சந்தியாவந்தனம் செய்யத் தடாகத்தில் இறங்கிய இமவான் புதிதாக அங்கே ஆயிரம் இதழ்த்தாமரை ஒன்று பூத்திருப்பதையும் அதில் மரகதப் பச்சை நிறத் திருமேனிகொண்ட அழகே உருவான பெண் குழந்தை

ஒன்றையும் கண்டான். ஆம், உலக உயிர்கள் அனைத்தையும் ஈன்ற அன்னை அங்கே தன்னைத்தானே அவதரித்துக் கொண்டாள்.

மெய்த்தவம் இயற்றிய வெற்பன் காணிய
அத்தட மலரும் ஓர் அரவிந்தத்தின் மேல்
பைத்ததோர் குழவியின் படிவத்து உற்றனள்
எத்திறத்து உயிரையும் ஈன்ற தொன்மையாள்

-க.சி. - க.பு. - 1.2.21

[வெற்பன்-மலையரசன்; அரவிந்தம்-தாமரை; பைத்ததோர்-பச்சை நிறமுடைய; குழவி-குழந்தை;
தொன்மையாள்-பழமையானவள்]

மன்னன் இமவான் தடாகத் தாமரை மலரிலிருந்த அழகுக் குழந்தையை அள்ளி எடுத்து அணைத்துக்கொண்டு அரண்மனைக்கு விரைந்தான். மனைவி மேனையிடம், "இந்தா நமக்கு இறைவன் தந்த பிரசாதம்!" என்று கொடுத்தான். மேனை அந்த தெய்வக் குழந்தையைத் தொழுது வாங்கி மார்போடு அணைத்து கொண்டாள். மேனைக்கு அன்பு மட்டும் சுரக்கவில்லை. பாலும் சுரந்தது. பர்வத ராஜன் பெற்ற குழந்தையாதலால் பர்வதி எனத் திருநாமம் இட்டு, அணிகலன்கள் பூட்டி, மலை மன்னனும், மனைவி மேனையும் குழந்தையைக் கண்போல் காத்து, வளர்த்தனர்.

மன்னுயிர் புவனம் ஏனை மற்றுள பொருளுக்கு எல்லாம்
அன்னையாய் உதவி நாளும் அவற்றினை வளர்த்து நிற்பாள்
தன்னையும் வளர்ப்பார் உண்டோ? வளர்ந்தது சழக்கே அந்தக்
கன்னிதன் அருளின் நீர்மை காட்டினள் போலும் அன்றே

- க.சி. - க.பு. - 1.2.29

[வளர்ந்தது சழக்கே - வளர்த்தனர் என்று சொல்வது குற்றமே! அம்பிகை தன் திருவருள் மேன்மையை,
கருணையை உலகிற்கு காட்டினள் என்றே கொள்ள வேண்டும்]

வளர்ந்த குழந்தைக்கு வயது ஐந்தானதும், தான் வந்த காரியத்தைத் தொடங்க முனைந்தாள் பர்வதி. தவமியற்ற வேண்டுமென விண்ணப்பித்தாள். இமவானும் மேனையும் "இத்தனை சிறு வயதிலா?" எனத் தயங்கினர். "கவலை வேண்டாம்! காப்பவன் சிவனேயன்றி நம்மை நாமே காத்துக் கொள்ள இயலாது" என்று இமவானுக்குச் சிறுமி பர்வதி ஞானோபதேசம் செய்து விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்று சிவபெருமானை நோக்கிய தன் தவத்தினைத் தொடங்கினாள். காலம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

தட்சிணாமூர்த்தி திருக்கோலம்

ஞானமே வடிவான சிவபெருமான் மோனமே ஞானத்தின் வரம்பு என்பதனை உலகோருக்குக் காட்டக் கயிலையில் கல்லால மரத்தின் கீழ், தென்திசை நோக்கி தட்சிணாமூர்த்தியாக (தட்சிணம் - தெற்கு) சதன்முகக் கடவுளாக அமைதியின் திருவுருவமாக அமர்ந்திருந்தார். சனகாதி முனிவர்கள் என அழைக்கப் பெறும் பிரம்மனின் புத்திரர்கள் சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனத்குமாரர் என்ற நால்வர். வேதங்களின் கரை கண்டவர்கள். ஆனால் அவர்கள் கற்ற கல்வி அனைத்தும் அவர்கள் நாடிய

அமைதியை அவர்களுக்குத் தரவில்லை. இவர்களது இந்த ஆன்மிகத் தேடல் கல்லால மரத்தின் கீழிருந்த பெருமானிடம் அவர்களை அழைத்துச் சென்றது. "சுவாமி! சரியை, கிரியை, யோகம் என்ற முப்பாதங்களையும் கற்றறிந்தோம். ஆனால் எங்கள் மனம் ஒடுங்கவில்லை. அது ஒடுங்க எங்களுக்கு நான்காவதான ஞான பாதத்தைப் போதித்து அருள வேண்டும்" என வேண்டினர். சுவாமி சொன்னார் "அதை வாயால் போதிக்க இயலாது. அது அறிவினாலும் பெறமுடியாதது. அனுபவத்தால் மட்டுமே பெற முடியும். இப்படிச் சும்மா இருப்பதே அதுவாகும்" என்று சொல்லி சின்முத்திரையோடு யோகத்தில் மௌனமாக அமர்ந்துவிட்டார்.

சின்முத்திரை

நம் கை விரல்களைப் பார்த்தால் கட்டை விரல் மட்டும் தனித்து, ஏனைய நான்கு விரல்களுடனும் சேராமல் ஒதுங்கி இருக்கும். இந்த

விரல் பதி என்னும் சிவனைக் குறிக்கிறது. ஒன்றாகி, உடனாகி, வேறாகி, நிற்பவன் சிவன்! கட்டை விரல் கையிலேயே ஒரு விரலாக இருக்கிறது. கையிலுள்ள ஐந்து விரல்களில் ஒரு விரலாக அவற்றோடு இருக்கிறது. அப்படி இருப்பினும் ஏனைய நான்கும் சேர்ந்து இருப்பது போல் இல்லாமல் இது வேறாகத் தனித்து இருக்கிறது!

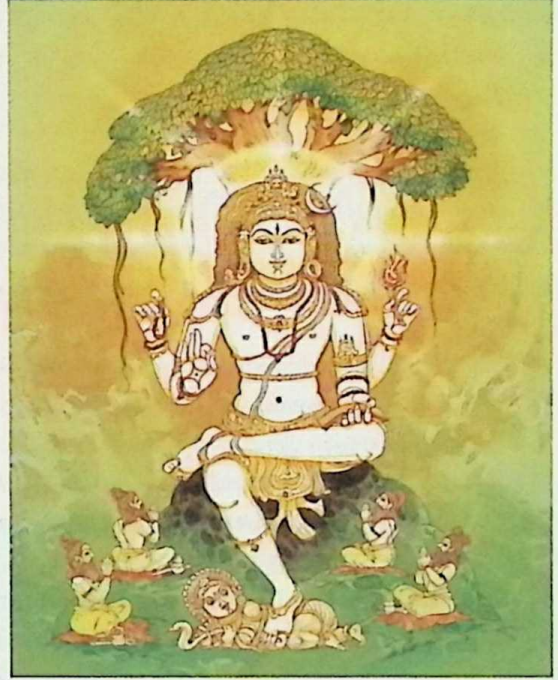
அடுத்தது ஆள் காட்டும் விரல். இது பசு அல்லது ஆன்மாவைக் குறிக்கிறது.

அதற்கு அடுத்து இருப்பவை: நடுவிரல், மோதிர விரல், சுண்டு விரல். இவை மூன்றும் முறையே ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்களை அல்லது பாசத்தினைக் குறிப்பன.

விரல்களின் குறியீடுகளை விளங்கிக் கொண்ட நாம் இப்பொழுது அந்த சின்முத்திரையினையும் அதன் தத்துவத்தினையும் எளிமையாகவே பார்ப்போம்.

கட்டைவிரலோடு ஆள் காட்டும் விரல் சேர்ந்து, ஏனைய மூன்று விரல்களும் இவை இரண்டோடு சேராது, வெளியே நீட்டிக் கொண்டிருக்கும்! இது தான் சின்முத்திரை.

பசுவாகிய ஆன்மா (ஆள்காட்டும் விரல்) தன்னைக் கட்டியிருக்கும் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்களிலிருந்தும் விடுவித்துக் கொண்டு பதி யாகிய சிவன் அல்லது இறைவனோடு சேர்தல் வேண்டும் என்ற குறிக்கோளைக் கையிலே கொண்டு, தன் கையிலேயே உள்ள கட்டை விரலைப் போலத் தன் உள்ளத்திலேயே குடியிருக்கும் இறையோடு ஆன்மா சேர முனைய

வேண்டும் என்பதை உலகோருக்குக் காட்டவே தட்சிணாமூர்த்தி இந்த சின்முத்திரையோடு இருக்கிறார்.

நம்மைப் பொருத்தவரையில் இதுவும் ஜீவ-ப்ரஹ்ம ஐக்கியத்திற்கு ஒரு குறியீடு என்பது நினைவு கூரற்பாலது.

மொழி ஒழிந்த மோனத்தில் நடக்கும் இந்த ஞான பாத போதனை தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது!

கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறை
ஆறங்கமுதல் கற்ற கேள்வி
வல்லார்கள் நால்வர்க்கும் வாக்கிறந்த
பூரணமாய் மறைக்கும் அப்பாலாய்
எல்லாமாய் அல்லதுமாய் இருந்ததனை
இருந்தபடி இருந்து காட்டிச்
சொல்லாமல் சொன்னவரை நினையாமல்
நினைந்து பவத்தொடக்கை வெல்வாம்

-ப.மு. - தி.பு. - கடவுள் வணக்கம் - பாடல் 11

இப்படி அம்பிகை பார்வதியாகி ஒரு புறம் தவம் செய்ய, மறுபுறம் சிவபெருமான் தட்சிணாமூர்த்தி திருக்கோலம் தாங்கி மோனத் தவத்தில் இருக்க, தேவர்களுக்கு அசுரர்கள் தொடர்ந்து தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அசுரர்கள் பெற்ற அதிசய வரம்

கந்த புராணத்தின் எதிர்மறைப் பாத்திரங்கள் அசுரர்களாகிய மூவர். சூரன், சிங்கமுகாசுரன், தாரகன். இவர்கள் காசிப முனிவருக்கும் மாயைக்கும் ஒரு நாள் இரவில் பிறந்தவர்கள். முதல் யாமத்தில் சூரன் பிறந்தான். இரண்டாம் யாமத்தில் இருவரும் சிங்க உருவில் கூடிய பொழுது சிங்கமுகன் பிறந்தான். மூன்றாம் யாமத்தில் யானை உருவில் இருவரும் கூடிய பொழுது யானை முகத்துடன் கூடிய தாரகன் பிறந்தான். மூவருக்கும் தந்தை காசிபர், ஒரு நாள் சிவனை வணங்கிக் காலனை வென்ற மார்க்கண்டேயன் கதையினைச் சொல்லி, நல்வழி நடந்து உய்வு பெறுமாறு உபதேசித்தார். ஆனால் மாயையோ மறுவழி காட்டினாள்! "வாய்மையும், வீடுபேறும் அறிவுடை முனிவர்க்கன்றி உங்களுக்கு உதவாது! இரவில் பிறந்த பிள்ளைகளான நீங்கள் அசுர கணத்தைச் சார்ந்தவர்கள் ஆவீர்கள். எனவே தேவர்கள் உங்களுக்குப் பகைவர்கள். நீங்கள் பெருந்தவம் இயற்றி, சிவபெருமானிடமிருந்து வரம் பெற்று, தேவர் குலத்தின் தலைமையைப் பெற வேண்டும்" என்று சொல்லிச் சென்றாள். தந்தை சொல்லைத் தள்ளி விட்டுத் தாய் சொல்லை மந்திரமாகக் கொண்டு கடும் வேள்வியை விடாது செய்தனர். வேள்வி நிறைவெய்தியதும் ஈசன் தோன்றினான். "வேண்டும் வரம் பெற்றீடுக!" என்றான். அசுரர்கள் மூவரும் கேட்ட வரங்கள்:

- அண்டங்கள், புவனங்கள் அனைத்தையும் ஆள வேண்டும்
- அவற்றிற்கு நாங்கள் செல்வதற்கு ஏற்ற ஊர்திகள் வேண்டும்
- எந்நாளும் அழியாமல் இருக்கின்ற மேனிகளும் எமக்கு ஈதல் வேண்டும்

பெருமான் வரங்களை வழங்கினார். ஆனால் அவர்களுக்கான முடிவையும் அவற்றினுள்ளே மறைமுகமாக வைத்தே வழங்கினார்.

தேவர் யாவரும் சென்று தொழப்படு
மூவராகி மொழிந்திடு நாங்களைத்
தாவிலாத நம் சக்தி ஒன்றேயலால்
ஏவர் வெல்பவர் என்று விளம்புமேல்

- க.சி.- க.பு

[தேவர்கள் வந்து வணங்கிடும் சூரமதுமன், சிங்கமுகன், தாரகன் என்று உலகம் புகழப்போகும் உங்கள் மூவரையும் குற்றமில்லாத நம் சக்தி ஒன்றைத் தவிர வேறு எவரால் வெல்ல இயலும்?]

இந்த வரத்தில் ஒரே கல்லால் இரு மாங்காய்களை அடித்து வீழ்த்தியுள்ளார் இறைவன். தன்னை மதித்து அழைக்காத தட்சன் நடத்திய யாகத்திற்குச் சென்ற தேவர்களைத் துன்புறச் செய்து திருத்திப் பணி கொள்ளவும், வர பலம் பெற்ற அசுரர்களுக்கு முடிவையும் அந்த வரத்திலேயே வைத்துள்ளார்.

“நம் சக்தி” என்ற சொல்லாட்சி உற்று நோக்கற்பாலது. அதற்குப் பொருள் நம்முடைய சக்தி வேலாயுதம் என்று கொள்ளலாம். நம்முடைய சக்தியே ஒரு திருமேனி தாங்கி வரலாம் என்ற பொருளும் தொனிக்கிறது. அசுர சம்ஹாரத்தின் போது இரண்டுமே மெய்யாயின. முருகனாக வந்தவன் இறைவனின் நெற்றிப் பொறிகளிலிருந்து சிவனுடைய ஸ்வரூபமாகவே வந்தவன். அசுரர்களை அழித்த வேல், அன்னை சக்தி தந்த வேல்.

சூரபதுமன் சகோதரர்கள் சிவனிடமிருந்து பெற்ற வரபலத்தால் இத்தருணத்தில் அண்டங்கள் அனைத்தையும் ஆண்டு கொண்டிருந்தார்கள். தேவ சிற்பி விஸ்வகர்மா, சூரபத்மன் இருந்து அரசாள்வதற்கென வீர மகேந்திரபுரம் என்ற மாபெரும் நகரத்தினைத் தெற்குக் கடலின் மத்தியில் தோற்றுவித்தான். விஸ்வகர்மாவின் மகளான பதுமகோமளையை சூரபத்மன் மணந்து கொண்டு அவளைப் பட்டத்தரசி ஆக்கினான். தம்பி சிங்கமுகாசுரனுக்கு, ஆசுரம் என்ற நகரமும் அடுத்தவனான யானைமுகன் தாரகாசுரனுக்கு, மாயாபுரி என்ற நகரமும் நிர்மாணிக்கப் பெற்றன.

தேவர்களைப் பழிவாங்கும் நோக்கத்துடன் அவர்களைக் கீழ்மட்டப் பணிகளான நகர் தூய்மை செய்தல், மீன் பிடித்தல் முதலியவற்றைச் செய்யுமாறு பணித்தான். பிரமனுக்கு அவனது திருமுன் தினமும் பஞ்சாங்கம் படிக்கும் பணி. சூரியனுக்கு எப்போதும் இளங்கதிரோடேயே உலவ வேண்டும் என்ற உத்தரவு. சந்திரனுக்கு தேய்தல், வளர்தல் இன்றி என்றும் முழுநிலாவாகவே வானில் வலம் வரவேண்டும் என்ற ஆணை!

இந்தத் துன்பம் தாங்காது இந்திரன் மேரு மலையின் ஒரு பகுதி சென்று சிவனை நோக்கித் தவமிருந்தான். உரிய காலத்தில் அவன் முன் தோன்றிய சிவன் “இந்திரனே! என்னை இகழ்ந்து தட்சன் செய்த யாகத்தில் நீயும் ஏனைய தேவர்களும் கலந்து கொண்டதால் உங்களுக்கு வந்த விளைவு இது. வருந்த வேண்டாம்! விரைவில் குமரக் கடவுள் தோன்றி சூரதி அசுரர்களை அழித்து உங்கள் துயர் துடைப்பான்!” என்று ஆறுதல் சொல்லி மறைந்தார்.

மன்மத தகனம்

ஆனால் குமரக் கடவுள் எப்படித் தோன்றுவார்? சிவபெருமானோ ஆலமரத்தடியில் யோக மூர்த்தியாகி அமர்ந்திருக்கிறார். உமையம்மையோ இமவான் மகள் பார்வதியாகித் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறாள்! விடை தெரியாது விழித்த இந்திரன் பிரம்மாவிடமும் திருமாலிடமும் சென்றான். அவர்கள் ஆலோசனைப்படி தட்சிணாமூர்த்தியின் தவக் கோலத்தினை மன்மதனின் மலர்க் கணைகளால் கலைக்க முடிவு செய்தனர். தயங்கிய மன்மதனுக்குப் பிரம்மனின் அறிவுரை. "தம்பி! சிவனின் அருள் இன்றி எதுவும் நடவாது. நாம் இதைச் செய்கிறோம் என நினைத்தல் ஆணவம். இதுவும் அவன் செயலே! உற்றவர்க்குக் காலத்தால் உதவி செய்தல் உன் கடமை" என்று சொல்லி உதவி புரிதலைப் பற்றிய விளக்கமும் உரைத்தார்!

என்னானும் ஓர் உதவி யாதொருவன் யார்க்கெனினும்
தன்னால் முடிவதெனில் தானே முடித்தல் தலை;
சொன்னால் முடித்தல் இடையாகும்; சொல்லுகினும்
பன்னாள் மறுத்துப் புரிதல் கடைப் பான்மையதே

- க.சி. - க.பு. - 1.4.45

தன்னால் முடிந்த உதவியைத்
தானாகவே செய்தல் தலை நிலை
சொன்னதும் செய்தல் இடைநிலை;
சொன்னபின்பும் மறுத்துப் பலநாட்கள்
கடந்தபின் செய்தல் கடைநிலை

பாவம் மன்மதன்! அவன் மனைவி ரதிக்கும் அதில் இசைவில்லை. தடுத்துப் பார்த்தாள். தனக்கு வரப் போகும் முடிவினை அறிந்திருந்தாலும் பிரம்மனின் கட்டளையை மீற விரும்பவில்லை மன்மதன். தட்சிணாமூர்த்தி இருக்கைக்குச் சென்றான். ஐந்து மலர்க்கணைகளை யோகமூர்த்தி மீது எய்தான். பெருமான் சிறிதே விழித்துப்பார்த்தார். அவ்வளவுதான்! மன்மதனாகிய காமன் எரிந்த புகை கயிலை மலை முழுவதையும் இருட்டாக்கியது. பெருமானும் மோனத் தவக் கோலத்தை நிறைவு செய்து எழுந்தார்.

பார்வதி திருக்கல்யாணம்

இமவானின் மகள் பார்வதியாக வளர்ந்து
வேண்டித் கடுந்தவம் இயற்றி
வேதியராய் வேடம் தாங்கி
மன உறுதியைச் சோதித்து,
வடிவங்காட்டி, "மணம் புரிய
சொல்லித் தன் இருக்கைக்குத்
நமக்கு நல்மரபு காட்ட அவர்
எனவே இத் தெய்வத் திருமண
முறைப்படி நடக்கின்றன.

வரும் உமை இறைவனை மணம் புரிய
வந்தாள். இறைவனும் கிழ
தவக்கூடம் வந்து, பார்வதியின்
மகிழ்ந்து, தன் உண்மை
முறைப்படி வருவேன்!" என்று
திரும்பினார். உலகத்தோராகிய
நடத்தும் நாடகம் தானே இது!
நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும்

தமிழர்கள் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே கற்பியல் நெறிப்படி திருமணம் புரிந்து வாழ்ந்திருக்கின்றனர். இந்த முறையினைக் கூறும் ஒரு தொல்காப்பிய நூற்பா.

கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே

-தொல் - பொருள் 140

தலை மகளைக் கொள்வதற்கு ஏற்ற தகுதியுடைய மரபில் வந்த தலைமகன், கொடுப்பதற்கு உரிமையுள்ளவர் கொடுக்கச் சடங்குகளுடன் (கரணமொடு புணர) அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுதல் மரபாக இருந்திருக்கிறது. தலைமகனது உற்றார் தான் பெண் கேட்கச் சென்றிருக்கிறார்கள்.

இறைவனே ஆனாலும் மரபுப்படி தானே நடக்க வேண்டும். பெருமான் தனக்கு உற்றாராக அந்த சப்த ரிஷிகளை அதாவது ஏழு முதுபெரும் முனிவர்களை உன்னினார். உடனே பெருமான் திருமுன் அவர்கள் தோன்றினார்கள். அவரது திருவுளப்படி இமவானிடம் சென்று சிவனுக்குப் பார்வதியை மணம் முடிக்க வேண்டினார்கள். “கன்னிகை உமையாள் தன்னைக் கடிமணம் முறையின் நல்கி, என்னையும் அடிமையாக ஈகுவன் இறைவற்கு” என்றான் இமவான். ஆனால் அவன் மனைவி மேனையோ தட்சனுக்கு நேர்ந்த கதி தன் கணவனுக்கும் நேர்ந்தால் என்ன செய்வது என ஐயுற்றான்! “நல்லவர்க்கு அருளுதலும் அல்லவர்க்குத் தண்டனை தருவதும் இறைவனது தன்மை. அதற்கேற்பவே தட்சன் தண்டனைக்குள்ளானான். எனவே அதைச் சிந்தையில் கொள்ளாது எந்தைக்கு நல்வார்த்தை தாரும்!” என ஐய நீக்கம் செய்து வேண்டினர் முனிவர்கள். இமவான் - மேனை தம் இசைவோடு திரும்பினர்.

முகூர்த்தத்திற்குப் பங்குனி மாதம் உத்திரத் திருநட்சத்திரம் நிறைந்த நன்னாள் என நிச்சயிக்கப் பெற்றது. அந்த நன்னாளில் ஐயன் தன் வழக்கமான ஆபரணங்களாகிய பாம்பு, புலித்தோல், மழு, மண்டையோடு முதலியவற்றைக் களைந்து விட்டு, அணி மணிகளும், மலர் மாலைகளும் புனைந்து பொலிவுடைய மணமகனாகத் திருமண மண்டபம் வந்தார். இமவானும் மேனையும் ஐயனை வணங்கி வரவேற்று முறைப்படி மணையில் அமரச் செய்தனர். அடுத்து மணப் பெண் வருகை!

அங்கு அது பொழுது தன்னில் அரசனது இசைவால்
சங்கரி ஐயை காப்ப, சசி என்பாள் அடைப்பை ஏந்த
கங்கைகள் கவரி வீச, காளிகள் கவிகை பற்ற
பங்கயமான்மை பற்றிப் பாரதி பரவ வந்தாள்

- க.சி. - க.பு. - 1-10-66

(ஐயையாகிய தூர்க்கை காக்க, சசியாகிய இந்திராணி தாம்பூலம் தாங்க, வானுலகத்திலும், மண்ணுலகத்திலும் பாதாளத்திலும் பாயும் மூன்று கங்கைகள், சாமரம் வீச, காளிகள் குடைப் பிடிக்க, தாமரை மலரில் இருக்கும் இலட்சுமி கை கொடுக்க, பாரதியாகிய சரஸ்வதி துதிப்பாடல்கள் பாட, பார்வதி தேவி எழுந்தருளி வந்தார்)

காதுகளில் பொன்னாலான குழைகளும், கழுத்திலும், கரங்களிலும், கால்களிலும் ஒளிரும் மணி புனைந்த அணிகள் பலவும் அணிந்து அழகுத் தெய்வமாய் மண்டபத்திற்கு வந்த மணமகள் பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கினார். மேனை நீர் வார்க்க, இமவான் பெருமானது திருவடிகளுக்கு நற்சந்தனம், நறுமலர் கொண்டு பூசனை (பாத பூஜை) புரிந்து, பார்வதியின் திருக்கர மலரை எடுத்து இறைவரது திருக்கரத்தில் வைத்து, “அடியேனது திருமகளைத் தங்களுக்கு நேசமோடு அளித்தேன்” என்று சொல்லி “தாரா தத்தம்” செய்து கொடுத்தான்.

பூசனை புரிந்தபின் புவனமது ஈன்றாள் தன்கையை
பாசமது அகன்ற தொல்சீர்ப் பரஞ்சுடர்க் கரத்துள் வைத்து
“நேசமோடு அளித்தேன்” என்னா நெடுமறை மனுக்கள் கூறி
வாசநல் உதகம் உய்த்தான் மருகன் என்று அவனை உன்னி

(உதகம் - நீர்)

எங்குள பொருளும், கோளும், ஈதலும் தானே ஆகும்
சங்கரன் உலகமெல்லாம் தந்திடும் கன்னி தன்னை
மங்கல முறையால் கொண்டான் மலைமகன் கொடுப்பவென்றால்
அங்கவன் அருளின் நீர்மை ஆர் அறிந்து உரைக்கற் பாலார்?

-க.சி. - க.பு. - 1.10.70 & 71

இப்படி இமவான் தன் மகளைக் “கன்னிகா தானம்” செய்து கொடுக்க, பெருமான் அவளது திருக்கரத்தைத் தன் கைகளில் (பாணிக் கிரஹணம் செய்து) ஏற்றுக் கொண்டார். அடுத்து பிரம்மா தலைமையில் வியாழ பகவான், சுக்கிராச்சாரியார் உடனிருக்க, மணச் சடங்குகள் முறைப்படி நடந்து, இனிது நிறைவு பெற்றன.

மண்ணில் நல்ல வண்ணம் நாமும் இப்படி நலமுடன் வாழலாம் என்று நமக்கு அறிவுறுத்தும் வகையில் பெண்ணில் நல்லாளொடும் பெருந்தகை இருந்தார்.

குமார சம்பவம்

சூரமதுமன் சகோதரர்களின் ஆட்சி அண்டங்கள் அனைத்திலும் பரவியது. தேவர்களை ஆட்டி வதைத்தலும் ஓய்வின்றித் தொடர்ந்தது! இந்திரனும் அவன் மனைவி சசிதேவியும் தமது பொன்னுலகம் விடுத்துப் பூவுலகம் வந்து அதிலும் வந்தாரை வாழ வைக்கும் தமிழ் நாட்டிற்கு ஓடி வந்து சீர்காழித் திருத் தலத்தில் ஒளிந்து வாழ்ந்தனர்.

மெய்த்தரு நீழல் வைகும் வெறுக்கையை வெறுத்துப் பாரில்
சித்திர மனைவியோடும் தெக்கிண தேயம் புக்கு
பத்துடன் இரண்டு நாமம் படைத்ததொல் காழி நண்ணி
இத்தலம் இனிதே என்னா இருந்தனன் இமையோர் கோமான்

- க.சி. - க.பு. - 2.21.39

[வெறுக்கை - பொன்னுலகம்; தெக்கிண தேயம் - தென் திசை நாடு; தொல் காழி - பன்னிரண்டு திருப்பெயர்கள் கொண்ட தொன்மை மிகு திருத்தலமாகிய சீர்காழி; இமையோர் கோமான் - தேவர்களின் அரசனான இந்திரன்]

இதற்கிடையில் அசுரர்கள் இந்திரனின் மகன் சயந்தனைப் பிடித்துச் சிறையில் அடைத்து விட்டனர். அது கேட்ட இந்திரன் இந்திராணியை ஐயனார் காவலில் விட்டுத் தான் மட்டும் கயிலை சென்றான். மீண்டும் பிரம்மாவையும் திருமாவையும் சந்தித்து மூவரும் கலந்தாலோசனை செய்தனர். இந்த முறை வாயு பகவானைச் சிவனிடம் சென்று அவரது நிலை அறிந்து வரப் பணித்தனர். சென்று வர அஞ்சிய வாயுவிற்கு பிரம்மாவின் ஆறுதல் மொழி!

உற்றுழி உதவி செய்வோர், உலப்புறாது எதையும் ஈவோர்
அற்றமில் தவத்தால் உற்றோர், அமர்புரி வீரர் ஆவோர்
மற்றொரு பொருளும் வெஃகார், வருத்தமும் ஓரார் ஆவி
இற்றிட வரினும் எண்ணார், இனிதென மகிழ்வார் அன்றே

- க.சி. - க.பு. - 1.11.9

[தக்க தருணத்தில் உதவி செய்வோர், தயங்காது எதனையும் வழங்கும் தர்மவான்கள், குற்றமொன்றில்லாத தவச்சீலர்கள், போர்புரியும் பெரும்வீரர்கள் வேறு எந்தப் பொருளையும் விரும்பமாட்டார்கள். வருத்தத்தையும் ஒரு பொருட்டாகக் கருத மாட்டார்கள். உயிரே போவதாக இருந்தாலும் அதைக் கூடப் பெரிதாக எண்ண மாட்டார்கள். மகிழ்ச்சியே அடைவார்கள்!]

இந்தத் திருப்பாடல் மஹா பாரதக் கர்ணனை உங்களுக்கு நினைவுபடுத்தினால் வியப்பில்லை!

தயக்கத்தோடு சென்றான் வாயு. வாயிலில் நந்தி தேவர், “வந்த காரணமென்ன?” என வினவினார். வாயு மென்று விழுங்கினான். நந்தி பகவான் போட்ட ஹீங்காரத்தில் மயங்கி விழுந்து “தப்பினேன், பிழைத்தேன்!” எனத் திரும்பி ஓடி வந்தான்.

கயிலாயத்தில் நடந்ததை பிரம்மாவிடம் சொன்னான் வாயு. அது கேட்ட பிரம்மாவும் திருமாலும் ஏனைய தேவர்களும் இப்படி இறைவனையே நோட்டம் பார்ப்பது தவறென உணர்ந்து, அவர்களே நேரில் சென்று சிவபெருமானிடம் முறையிட்டனர்.

இருமையும், ஒருமையும், இரண்டும் ஒன்றிய
ஒருமையும் அன்றென, உலகம் யாவையும்
பெருமையின் இயற்றிய பெரும! நின் செயல்
அருமறை ஆனதும் அறிதல் பாலவோ?

- க.சி. - க.பு. - 1.11.33

[பொருள் இரண்டு என்கின்ற துவைதம், ஒன்றே என்று சொல்லும் அத்வைதம், ஒன்றாயும் இரண்டாயும் உள்ளது எனக் கூறும் விசிஷ்டாத்வைதம் - இந்த மூன்றினையும் கடந்து அகில உலகங்களையும் படைத்த பெருமானே! உனது செயலை அறிய வேதங்களாலும் தெரிந்து கொள்ள முடியுமா?]

“இத்தகு பெருமை பெற்ற தாங்கள் இனியும் காலம் தாழ்த்தாது எங்களைக் காத்தருள வேண்டும். தாங்கள் முன்னர்க் கூறியபடி குமரக் கடவுளைத் தந்தருள வேண்டும்” என வணங்கி வேண்டினர்.

“ஆதியும் நடுவும் ஈறும் அருவமும் உருவும் ஒப்பும்
ஏதுவும் வரவும் போக்கும் இன்பமுந் துன்பமும் இன்றி
வேதமும் கடந்து நின்ற விமல! ஓர் குமரன் தன்னை
நீ தரல் வேண்டும், நிற்பால், நின்னையே நிகர்க்க” என்றார்

-க.சி.-க.பு. 1.11.42

இந்திராதி தேவர்களின் வேண்டுகோளில் ஒரு நுணுக்கம். “நின்னையே நிகர்க்க ஓர் குமரன் நீ தரல் வேண்டும்!” சூரபதுமனுக்கு வரபலம் கொடுத்த சிவனே சென்று அவனை அழித்தல்

முறையல்ல. ஆனால் வேறு யாராலும் அது இயலக்கூடிய செயலுமல்ல. எனவே தான் தேவர்கள் “உன்னையே நிகர்த்த ஒரு குமரனைத் தரல் வேண்டும்” என்று வேண்டினர். அந்த வேண்டுகோளை ஏற்றுச் சிவனும் தன்னுடைய ஸத்யோஜாதம் வாமதேவம், தத்புருஷம், ஈசானம், அகோரம் என்ற வெளிப்படத் தெரியும் ஐந்து முகங்களோடு பரம ஞானியரின் உள்நோக்குக்கு மட்டும் தெரியும் அதோமுகத்தையும் சேர்த்து ஆறு திருமுகங்களின் நெற்றிக்கண்களிலிருந்தும் ஆறு அனல் பொறிகளை விடுத்தார். அவற்றின் வெப்பத்தினைத் தாங்கும் ஆற்றலை வாயு தேவனுக்கும் அக்னி தேவனுக்கும் அளித்து, இருவரையும் அப்பொறிகளைத் தாங்கிக் கொண்டு போய்க் கங்கையில் சேர்க்குமாறு பணித்தார். முதலில் வாயு கைகளில் ஏற்று நடந்தான். வெப்பம் தாங்காது அக்னியிடம் கொடுத்தான். அக்னி தன் சென்னி மேல் தாங்கி ஒரு வழியாகக் கங்கையில் சேர்த்தான். பொறிகளின் வெம்மையால் கங்கையும் வற்றத் தொடங்கியது. என்றாலும் இறைவன் திருஉள்ளப்படி கங்கையும் பொறிகளைக் கொண்டு சென்று அருகில் உள்ள சரவணப் பொய்கையில் சேர்த்தான். ஆனால் சரவணப் பொய்கை வற்றாது தெய்வீகப் பொறிகளை ஏற்றுக் கொண்டது.

ஆறு பொறிகளும் ஒரே பரசிவ ஜோதிப் பிழம்பாகி ஒரு திருமேனியுடனும், ஆறு திருமுகங்களும், பன்னிரண்டு திருக்கரங்களும் கொண்டு உலகமெல்லாம் உய்யும் வண்ணம், அந்தப் பரம்பொருளே முருகனாக உதித்தது.

அருவமும் உருவும் ஆகி அநாதியாய்ப் பலவாய்ப்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனி ஆகக்
கருணைசூர் முகங்கள் ஆறும் கரங்கள் பன்னிரண்டும் கொண்ட
ஒருதிரு முருகன் வந்தாங்கு உதித்தனன் உலகம் உய்ய

- க.சி.-க.பு.-1.11.92

இப்படி வானம், நெருப்பு, காற்று, நீர், நிலம் ஆகிய பஞ்ச பூதங்களின் தொடர்புகளோடும் சிவபெருமானின் ஆறு திருமுகங்களுடனும் அவனது அம்சமாகவே திருமுருகன் உதித்தான்.

உதித்தனன் என்ற சொல்லாட்சியிலிருந்தே முருகன் ஒரு பிறப்பு அல்ல, அவதாரமும் அல்ல, எப்பொழுதும் உள்ள பரம்பொருள் இப்பொழுது வெளிப்படையாக ஒரு உருவத்துடன் உதித்துள்ளது என்பது புலப்படுகிறது. சூரியன் உதித்தான் என்று சொல்கிறோம். நம்முடைய இரவுக்காலத்தில் உலகத்தின் மற்றொரு பாதியைப் பகலாக்க சூரியன் தான் ஒளி தந்து கொண்டிருப்பான். அங்கு இரவு தொடங்கும்பொழுது நம் பாதியில் உதித்து நமக்குப் பகல் காலத்தை தருகிறான். இதிலிருந்து சூரியன் புதிதாகத் தோன்றுவதல்ல எப்பொழுதும் இருந்து கொண்டிருக்கிறான் என்பது தெரிகிறது அல்லவா? அதே நிலையில் தான் முருகனும் உள்ளான் என்பதை நமக்கு உணர்த்துமாறு போல் கச்சியப்பர் “உதித்தனன்” என்ற சொல்லை இங்கு ஆண்டிருக்கிறார்.

கார்த்திகைப் பெண்கள்

இப்படிச் சரவணப் பொய்கையில் திருமுருகனாக உதித்துத் திருவிளையாடல் புரியும் முழுமுதற் கடவுளாகிய குழந்தைக்குப் பாலூட்டி வளர்க்குமாறு கார்த்திகைப் பெண்கள் என்ற தேவ மாதர் அறுவரையும் அழைத்துத் திருமால் உள்ளிட்ட தேவர்கள் ஆணையிட்டனர்.

தீர்த்திகைக் கங்கை தன்னில் திகழ் சரவணத்தில் வந்த
மூர்த்திகைக் குழவியே போல் முதற்புரி ஆடல் நோக்கி
ஆர்த்திகை யுறாத உள்ளத்து அரி முதல் அமரர் யாரும்
கார்த்திகைத் தெரிவைமாரை விளித்து இவை கழலுற்றார்

-க.சி.-க.பு.-1.11.114

ஆவலுடன் தன்னை நோக்கி ஒடோடி வந்த ஆறு கார்த்திகைப் பெண்களையும் பார்த்த ஒரு திருமேனியுடனிருந்த முருகக் குழந்தை, ஆறு திருமேனிகளாகப் பிரிந்தருளினார். ஆறு கார்த்திகைப் பெண்களும் ஆளுக்கொரு குழந்தையாக எடுத்துப் பாலூட்டித் தாலாட்டி வளர்த்தனர்.

கந்தன் கதையைக் கன்னல் தமிழில் காப்பியமாக்கித் 'தமிழ்க்கடவுள்' எனப் பெயருமிட்டு அண்மையிலே வெளியிட்டுள்ளார் இற்றை நாள் கவிஞர் வாலி அவர்கள். கார்த்திகைப் பெண்கள் கந்தக் குழந்தைக்குப் பாலூட்டித் தாலாட்டும் காட்சி கவிஞர் வாலியின் கைவண்ணத்தோடு எளிய, இனிய தமிழில் இதோ ஒளிர்கிறது!

சின்ன சங்கரா!
சின்ன சங்கரா!
தாலோ! தாலேலோ! - எமைச்
சின்னச் சின்னதாய்ச்
சின்தும் சிரிப்பிலே -
தின்ன சங்கரா!
தின்ன சங்கரா!
தாலோ! தாலேலோ!

கைக் குழந்தை ஆனாலும்;
கருவில் அமர்ந்திருந்த
பைக்குழந்தை ஆகாமல்
பரமன் அனற்கண் தந்த
மெய்க்குழந்தை ஆனாலும்;
மெய்ப்பொருள்தான் அட்டா! ஓர்
பொய்க்குழந்தை ஆனதென்று
போற்றாதோ ஆரணங்கள்?

சின்ன சங்கரா!

.....
.....

- கவிஞர் வாலி, 'தமிழ்க்கடவுள்' - பக்.101

கவிஞர் வாலியின் “சின்ன சங்கரா!” என்ற சொல்லாட்சியை ஆதி சங்கரரின் “மஹாதேவ பாலம்” என்ற சொல்லாட்சியோடு ஒப்பிட்டு மகிழலாம்.

இங்கே நாம் சற்று நின்று, நிதானித்து, நினைத்துப் பார்க்க வேண்டியது ஒன்று உளது. அதுதான் இறைவனின் திருவிளையாடல்! திரிபுர தகனத்தின் போது திருமாலும், பிரம்மாவும், திருத்தேரும், தேவர்களும், பரிவாரங்களும் தயார் நிலையில் இருந்தபொழுது எதையும் பயன்படுத்தாது சிவபெருமான் தானே ஒரு சிறு சிரிப்பு ஒன்றினைச் செய்து திரிபுரங்களை எரித்தார். அதே போல் குமார சம்பவத்திற்காகவென அனைவரும் நினைக்கும் வண்ணம் காம தகனம் செய்து, பார்வதியை மணம் புரிந்த சிவபெருமான், அவளிடமிருந்து குமரக் கடவுளைத் தராமல் தானே தன் நெற்றிப் பொறிகளில் இருந்து தந்தருளியதும் அவரது திருவிளையாடல் தானே!

இப்படிச் சந்த புராணப் பகுதியில் மரபுப்படி பார்வதி திருக்கல்யாணத்தையும் குமார சம்பவத்தையும் பார்த்த நாம் மீண்டும் சங்கரரின் புஜங்கப் பாடலுக்கு இனி வருவோம். மேலே நாம் பார்த்த சிவபெருமானின் அரிய திருவிளையாடலை அந்த “மஹாதேவ பாலம்” என்ற ஒரே சொற்றொடரால் நமக்குப் புரிய வைக்கிறார் சங்கரர். ஆமாம் முதலில் மஹாதேவனாகிய சிவபெருமானின் பிள்ளை என்றே சொல்கிறார். அன்னை பார்வதியின் தொடர்பில்லாது அப்பாவே பெற்ற பிள்ளை தானே முருகன்!

“குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடுமிடத்திலே” என்பது பழமொழி. இங்கே ஆதி சங்கரர் தெய்வத்தையும் குழந்தையையும் சேர்த்து ஒன்றாக்கிக் கொண்டாடுகிறார். மானுட வாழ்க்கையில் கொண்டாடுவதற்கு, கொஞ்சி விளையாடுவதற்கு ஏற்ற பருவம் இந்தக் குழந்தைப் பருவம் தான். நம்மை வெகுவாகத் தம் அருகாமைக்கு ஈர்த்து, அன்பு பாராட்டிக் கொஞ்ச வைக்கும் தெய்வங்கள் இரண்டு தான். ஒன்று மாமன், மற்றையது மருமகன்! ஆமாம் பாலகிருஷ்ணனும், பாலமுருகனும்.

மக்கள்மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம் மற்றுஅவர்

சொற்கேட்டல் இன்பம் செவிக்கு

-தி.கு. 65

இந்த மெய் தீண்டி இன்பம் பெற நாம் படும் பாடுதான் எத்தனை?

வாழ்வியலில் இதைக் கண்ட தமிழ் இலக்கியக்காரர்கள் நம்முடைய இந்த மெய்ப்பாடுகளைத் தொகுத்து பிள்ளைத்தமிழ் அல்லது பிள்ளைக்கவி என அதற்குப் பெயர் கொடுத்து பிரபந்தங்களில் உள்ள சிற்றிலக்கியங்களில் உலா, தூது, பரணி, கலம்பகம், கோவை, சதகம், வண்ணம் முதலியவைகளோடு சேர்த்துள்ளார்கள்.

பிள்ளைத்தமிழ்

பெரியாழ்வார் கண்ணனைக் குழந்தையாகக் கற்பனை செய்து, இப்படிக் குழந்தையைக் கொஞ்சும் பல நிகழ்வுகளை பக்திப் பாடல்களாக்கிப் பல பாசுரங்கள் பாடியுள்ளார். பெரியாழ்வார் பாடியுள்ள அம்புலிப் பருவத்திலிருந்து ஒரு அழகிய பாசுரம். கண்ணனை இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு சந்திரனைக்

“கண்ணனோடு விளையாட வா!” என அழைக்கிறாள் யசோதை, அழைப்பிலேயே “கண்ணனைப் பாலனென்று எண்ணி ஏளனம் பண்ணி விடாதே” என்ற எச்சரிக்கையையும் சேர்த்து அவனை விரைவாக ஓடி வருமாறு அறிவுறுத்துகிறாள்.

பாலகன் என்று பரிபவம் செய்யேல் பண்டு ஓர் நாள்!
ஆலின் இலை வளர்ந்த சிறுக்கண் அவன் இவன்;
மேல் எழப் பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும் வெகுளு மேல்,
மாலை மதியாதே மா மதீ! மகிழ்ந்து ஓடி வா!

- நா.தி.பி-பெ - 60

[பரிபவம்-ஏளனம்]

[பெருநிலவே! இவன் சிறு பிள்ளையென்று நினைத்து ஏளனம் பண்ணாதே. முன்னொரு காலத்தில் உலகங்களை எல்லாம் தன் திருவயிற்றில் வைத்து ஆலந் தளிரில் கண் வளர்ந்த சிறு பிள்ளை இவன். இவன் கூடாததையும் செய்து முடிக்கும் குழகன். இவன் சினந்தால், எழுந்து குதித்து உன்னைத் தானே பிடித்துக் கொள்வான். இப் பெரியவனைச் சிறியனென நினையாமல், மகிழ்ச்சியோடு ஓடி வா.]

குலசேகரழ்வாரும் கண்ணனைக் குழந்தையாக அனுபவித்துப் பாடியுள்ளார்.

மிகப் பிரபலமான கேரளத்துக் குருவாயூரிலும் கண்ணன் பிள்ளைத் திருமேனி கொண்டு, பழமும், சர்க்கரையும், வெண்ணெயும் திருக்கைகளில் தாங்கித் தானே அங்கு தினமும் செல்லும் ஆயிரமாயிரம் அடியார்களுக்கு அருள்பாலிக்கிறான்.

இன்று இலட்சக் கணக்கில் மக்களை ஈர்க்கும் சுவாமி ஐயப்பனும் பாலன் வடிவம் தாங்கித்தானே பக்தர்களுக்கு அருளைப் பொழிகிறான்.

நாளடைவில் இந்த நிகழ்வுகளைக் குழந்தையின் பத்துப் பருவங்களுக்குள் அடக்கி ஒவ்வொரு பருவத்திற்கும் பத்துப் பாட்டுக்கள் என நூறு பாடல்கள் கொண்ட பிள்ளைத் தமிழ் இலக்கியங்களைப் பலர் படைத்துள்ளார்கள். இவர்கள் தெய்வங்களை மட்டுமல்லாது அரசர்களின், சான்றோர்களின் புகழைப் பாடுவதற்கும் இதையே ஒரு இலக்கிய வடிவமாகப் பயன்படுத்தி வருகிறார்கள். பிள்ளைத்தமிழில் உள்ள பத்துப் பருவங்கள் வருமாறு :

- காப்புப் பருவம் :

3 ஆம் மாதத்தில் - பாட்டுடைக் குழந்தையைப் பொறுத்துக் காக்கவேண்டும் என்று பல தெய்வங்களையும் அடியார்களையும் வேண்டித் தல.

- செங்கீரைப் பருவம் :

5 ஆம் மாதத்தில் - குழந்தை ஒரு காலால் மண்டியிட்டு, இருகைகளையும் ஊன்றி, தலையை மட்டும் தூக்கி இருக்கும் பொழுது, “ஆடி அழகு காட்டு!” எனக் கொஞ்சுதல் அல்லது கொஞ்சுதல்.

- தாலப் பருவம் :

7 ஆம் மாதத்தில் - தால் என்றால் நாக்கு. குழந்தையைத் தூங்கச் செய்ய நாவை அசைத்துத் தாலாட்டுப் பாடுதல்.

- சப்பாணிப் பருவம் :

9 ஆம் மாதத்தில் - குழந்தையின் இரு கைகளையும் சேர்த்துச் சப்பாணி கொட்ட வேண்டுதல்.

- முத்தப் பருவம் :

11 ஆம் மாதத்தில் - குழந்தையிடம் முத்தம் தர வேண்டுதல்.

- வருகைப் பருவம் :

13 ஆம் மாதம் - குழந்தை ஆடி அசைந்து நடந்து வரும் அழகினை ரசிக்க "வருக, வருகவே" என அழைத்தல்

- அம்புலிப் பருவம் :

15 ஆம் மாதம் - அம்புலி என்றால் சந்திரன். குழந்தையை இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு சந்திரனைக் "குழந்தையுடன் விளையாட வா!" என அழைத்தல்

- சிற்றில் பருவம் :

17 ஆம் மாதம் - ஏனைய குழந்தைகளோடு விளையாடும் பொழுது அவர்கள் மணலில் இழைத்திருக்கும் சிறு வீடுகளைச் சிதைக்காதே என அந்தச் சிறுமியர் வேண்டுதல்

- சிறுபறைப் பருவம் :

19 ஆம் மாதம் - குழந்தையைச் சிறுபறை என்ற வாத்தியக் கருவியை முழக்க வேண்டுதல்

- சிறு தேர்ப் பருவம் :

19 ஆம் மாதம் - குழந்தையைச் சிறிய விளையாட்டுத் தேரை உருட்டிக் கொண்டு வர வேண்டுதல்

இவை ஆண் குழந்தைகளுக்கான பிள்ளைத்தமிழ் முறை. பெண் குழந்தைகளுக்கான பிள்ளைத்தமிழில் கடைசி மூன்று நிலைகளை அம்மானைப் பருவம் (அம்மானை விளையாடல்), நீராடல் பருவம், ஊசல் அல்லது ஊஞ்சல் பருவம் என மாற்றிப் பாடுவது மரபு.

இந்தப் பின்னணியில், நமக்கு இங்கே தொடர்புடைய முருகனைப் பற்றிய பிள்ளைத்தமிழ்களில் சில :

1. திருச்செந்தூர் பிள்ளைத்தமிழ்	- பகழிக்கூத்தர்
2. முத்துக்குமாரஸ்வாமி பிள்ளைத்தமிழ்	- குமரகுருபரர்
3. திருத் தணிகை பிள்ளைத்தமிழ்	- கந்தப்ப அய்யர்
4. பழனி பிள்ளைத் தமிழ்	- சின்னப்ப நாயக்கர்
5. திருத்தணிகைப் பெருமாள் பிள்ளைத்தமிழ்	- நா.ப.தணிகை அரசர்
6. திருப்போரூர் முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்	- சிதம்பர அடிகள்
7. திருமலைமுருகன் பிள்ளைத்தமிழ்	- கவிராச பண்டாரத்தையா
8. திருவிரிஞ்சை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்	- மார்க்க சகாய தேவர்
9. திருவிலஞ்சி முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்	- கவிராச பண்டாரத்தையா
10. கதிர்காமப் பிள்ளைத்தமிழ்	- சிவங் கருணாலாய பாண்டியப் புலவர்

திருச்செந்தூர் பிள்ளைத்தமிழ்

பகழிக்கூத்தர் இயற்றிய திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத்தமிழிலிருந்து பருவத்திற்கு ஒரு பாடலைத் தெரிவு செய்து பார்ப்பது பொருத்தமாகும்.

காப்புப் பருவம்

திருமால் முதல் முப்பத்துமூன்று தேவர்கள் வரை அத்தனை தெய்வங்களையும் திருச்செந்தூர் கந்தக் குழந்தையைக் காக்க வேண்டுகிறார். அதில் அவர் உமையவளை வேண்டும் பாடலின் கடைசி வரிகள்

சரவணம் இலங்க வந்த கந்தனை,
முருகனை, விளங்கு செந்தில் வந்திடு
சமரமோகன வேலனைக் காத்து அளிக்கவே!

- பாடல் 3

செங்கீரைப் பருவம்

பிள்ளைத்தமிழ் என்றாலும் இந்தப் பாடல்களில், அந்தக் குழந்தையின் அழகினை, பின்னாளில் அது காட்டிய அறிவினை, வீரத்தை, அதிசயங்களை, கருணைகளை, அருளிப்பாடுகளை, அது பெற்ற வெற்றிகளைப் புகழ்ந்து பாடுவது மரபு. இங்கு முருகனைப் பற்றிய முதல் நூல் எனப் போற்றப்பெறும் திருமுருகாற்றுப்படையினை இயற்றிய நக்கீரரைப் பூதங்கள் வைத்த சிறையிலிருந்து மீட்ட

அருளிப்பாட்டினையும் அலையடிக்கும் திருச்சீரலைவாய் என்ற திருச்செந்தூரில் மகிழ்வோடு
வீற்றிருக்கும் பாங்கினையும் பாடிப் பரவுகிறார்

சீர்கொண்ட நக்கீரனை சிறை விடுத்தவா,
செங்கீரை ஆடி அருளே!
திரையெறியும் அலைவாய் உகந்த வடிவேலனே,
செங்கீரை ஆடி அருளே!

- பாடல் 13

தாலப் பருவம்

இப்பாடல் வரிகளில் செந்திலாண்டவன் என்பதோடு “சிவன் பெறு சிறுவா” என்ற சொற்றொடருடன்
ஆதிசங்கரரின் விளியாகிய “மகாதேவ பாலம்” என்ற சொற்றொடருடன் ஒப்பு நோக்கி மகிழலாம்.

திரைபொருதென் செந்தில் வளம்பதி வளரவரும்
கந்த! சிவன்பெறு சிறுவா! தாலோ தாலேலோ!
திசைமுகனும், சங்கரியும், சதூர்மறையும் இறைஞ்சும்
பரைஅம்பிகை சிறுவா, தாலோ தாலேலோ!

- பாடல் 28

சப்பாணிப் பருவம்

இந்தப் பகுதியில் ஒரு மிக அழகிய உருவகப் பாடல் உள்ளது.

பௌவம் எறி கடலாடை உலகில் ஒரு வேடுவன்
பறவைக்கு நிறை புகுந்த
பார்த்திவன் பாவையும், இயற்குலச் சிறையும்,
பணித்தருள, மதுரை புக்குத்
தெவ்வரிடு திருமடத்து எரி செழியன் உடலுறச்
சென்று பற்றலும் எவர்க்குந்
தீராத வடவை அனல் வெப்பும், முது கூனுந்
திருத்தி ஒருவாது வென்று,
வெவ்வழல் எழுதி இடும் ஏடும், பெருக்கு ஆற்று
விட்ட தமிழேடும் ஒக்க
வேகாமல் எதிரே குடக்கேற, வெங்கமுவில்
வெய்ய சமணமுகர் ஏறச்
சைவ நெறி ஈடேற வரு கவுணியங் குழவி
சப்பாணி கொட்டி அருளே!
சமர முக ரணவீர பர சமய திமிராரி
சப்பாணி கொட்டி அருளே!

- பாடல் 33

[பார்த்திவன் பாவை-சோழன் மகள் மங்கையர்க்கரசியார்; செழியன்-பாண்டிய மன்னன்; வடவை-தீ;]
காயமுற்று வீழ்ந்த பறவையின் எடைக்கு எடை தன் உடம்பிலிருந்து ஊனை அறுத்து
வேடனுக்குக் கொடுத்து ஈடு செய்த சிபிச் சக்கரவர்த்தி வழி வந்த சோழன் மகளான பாண்டியன்
மாதேவி மங்கையர்க்கரசியார், அவர் தம் அமைச்சர் குலச் சிறையார் ஆகியவரது வேண்டுகளை
ஏற்று, மதுரை சென்று, அவர் தங்கியிருந்த மடத்திற்குச் சமணர்கள் வைத்த தீயினைப் பாண்டிய
மன்னனுக்கு வெப்பநோயாக மாற்றிவிட்டு, பிறகு அந்நோயினையும், நீண்ட நாளாக இருந்த
மன்னனது கூனலையும் நீக்கி அருளி, அனலில் வேகாத, ஆற்றில் எதிர்த்து ஓடிய ஏடுகளோடு
சமணர்களை வாதில் வென்று, தோற்ற அவர்களே கழுவில் ஏறவும், சைவ நெறி மீண்டும் பாண்டிய
நாட்டில் மறுமலர்ச்சி பெற்று வளரவும் செய்த சீர்காழிக் குழந்தையே! சப்பாணி கொட்டி அருளே!

இத்தனை செயற்கரிய செயல்களையும் செய்த சீர்காழிக் குழந்தை அருளாளர் திருஞானசம்பந்தர் என்பது
நமக்குத் தெரிந்த செய்தி. சுப்பிரமணியரே சைவம் மறுமலர்ச்சி பெற திருஞானசம்பந்தராக அவதரித்தார்
என்ற ஒரு கருத்தும் நம்பிக்கையும் தமிழகத்தில் நீண்ட நெடு நாட்களாக உண்டு. அதை ஒட்டியே
பகழிக்கூத்தரும் செந்திலாண்டவரைத் திருஞானசம்பந்தராக உருவகித்து, இப்பாடலைப் பாடி உள்ளார்.

முத்தப் பருவம்

திருச்செந்தூர் வாழும் முருகக் குழந்தையிடம் "முத்தம் தருக!" என வேண்டுகிறார் பகழிக்கூத்தர். அந்த
வேண்டுகூற்றில் அவருடைய கவித்துவம் நமக்கு விளங்குகிறது. நம் மரபுப்படி முத்துக்கள் பிறக்கும்
இடங்கள் :

சந்திரன், மேகம், சங்கு, சிப்பி, மீன், முதலை, உடும்பு, தாமரை, வாழை, கமுகு, கரும்பு, செந்நெல்,
மூங்கில், யானைக் கொம்பு, பன்றிக் கொம்பு, பசுவின் பல், நாகம், கொக்கு, நங்கையர் கழுத்து.

போகிற போக்கில் இவற்றில் சிலவான சங்கு, யானைத் தந்தம், செந்நெல், மேகம் ஆகியவற்றைச் சொல்லி
"அவைதரும் முத்துக்களுக்கெல்லாம் விலையுண்டு; ஆனால் உன் கனிவாயால் நீ தரும் முத்துக்கு
விலையுண்டா முருகா?" என வினவி அவனிடம், "முத்தம் தருக!" என வேண்டுகிறார்

கத்தும் தரங்கம் எடுத்தெறியக்
கடுஞ்சூல் உளைந்து வலம்புரிகள்
கரையில் தவழ்ந்து வாலுகத்தில்
கான்ற மணிக்கு விலையுண்டு!
தத்துங்க கரட விகடதட
தந்திப் பிறைக் கூன் மருப்பில் விளை
தரளந் தனக்கு விலையுண்டு!
தழைத்து கழுத்து வளைந்த மணிக்
கொத்தும் சுமந்த பசுஞ்சாலிக்
குளிர்முத் தினுக்கு விலையுண்டு!
கொண்டல் தரும் நித்திலம் தனக்குக்
கூறுந்தரமுண்டு! உன் கனிவாய்
முத்தம் தனக்கு விலை உண்டோ

முருகாமுத்தம் தருகவே!
முத்தம் சொரியும் கடல் அலைவாய்
முதல்வா முத்தம் தருகவே!

- பாடல் 41

[தரங்கம்-கடல்; வலம்புரி-சங்கு; வாலுக்கம்-மணல்; தந்திப் பிறைக்கூன் மருப்பு-யானைத் தந்தம்; தரளம்-முத்து;
சாலி-செந்நெல்; கொண்டல்-மேகம்; நித்தலம்-முத்து]

வாரானைப் பருவம்

"வள்ளிக் கணவனே! உன்னை வாவாவென்று அழைக்க நீ வராதிருக்க வழக்கொன்றுமில்லையே! நீ வருகவே!" என்று அழைக்கின்றார் அடுத்த பருவத்திற்கான பாடல் ஒன்றில்!

"சேவற்கொடியாய்! திருச்செந்தூர்த்
தேவா! தேவர் சிறைமீட்ட
செல்வா, என்று உன் திருமுகத்தைப்
பாரா மகிழ்ந்து முலைத்தாயர்
பரவிப் புகழ்ந்து விருப்புடன் அப்பா,
வாவா!" என்று உனைப் போற்றப்
பரிந்து மகிழ்ந்து வரவழைத்தால்
வாராதிருக்க வழக்கு உண்டோ?
வடிவேல் முருகா வருகவே!
வளருங் களபக் குரும்பை முலை
வள்ளி கணவா வருகவே!

- பாடல் 60

[களபம்-சந்தனம்; குரும்பை-இளநீர்]

அம்புலிப் பருவம்

செந்தில் வடிவேலனுடன் ஆடி விளையாட வாவென அம்புலியை அதாவது சந்திரனை அழைக்கிறார் புகழியார். சந்திரனோ வரவில்லை. சந்திரனுக்கு உள்ள குறை அவன் மீதுள்ள கறை! அவனை ஈர்க்க ஒரு வழி காணுகிறார் புலவர்!

"நீ எங்கள் முருகனிடம் வந்தால் உன் உடலில் உள்ள கறையை நீக்கிக் கொள்ளலாம் என்பதில் ஐயமில்லை. எனவே மலைகளெல்லாம் நடுங்க மயிலேறி வரும் எங்கள் முருகனிடம் அம்புலியே, நீ ஆட வா!" என அழைக்கிறார் ஒரு பாடல் வரிகளில்!

..... நீயும் இங்கே
ஏகினால் உனது உடல் கறை துடைத்திடலாம்
என்பதற்கு ஐயமில்லை
ஆதலால் நீதிபுனை செந்தில் வடிவேலனுடன்
அம்புலி ஆடவா வே!

- பாடல் 70

சிறுபறைப் பருவம்

திருமாலின் மகிமைகளைச் சொல்லி, அவர் வலம்புரிச் சங்கெடுத்து முழக்குவதைச் சொல்லி, "அவரது மருமகப்பிள்ளையான நீ சிறுபறையை முழக்கிடுக!" என வேண்டுகிறார்.

மண்ணேழும் உண்டு உமிழ்ந்த
திருவாய் வலம்புரி முழக்கு திருமால் மருக!
சிறுபறை முழக்கி அருளே!
செருவில் எதிர் பொருத பரநிருதர் குல கலகனே
சிறுபறை முழக்கி அருளே!

- பாடல் 74

[வலம்புரி-வலம்புரிச் சங்கு; செரு-போர்; பொருத-சண்டையிடும்; நிருதர்-அசுரர்]

சிற்றில் பருவம்

மணலில் சிறு வீடு கட்டி விளையாடும் சிறுமியர் பல காரணங்களைச் சொல்லி "எங்கள் சிற்றில்களை சிதைத்து விடாதே!" எனக் குழந்தை முருகனைக் கெஞ்சுகின்றனர். நிறைவாக அவர்கள் சரணாகதியடைந்து வேண்டுவதாகப் பாடுகிறார் பகழியார்

கையால் இழைத்த சிற்றிலை நின்
காலால் அழிக்கை கடனல காண்!
காப்பான் அழிக்கத் தொடங்கில் எங்கள்
கவலை எவரோடு இனி உரைப்போம்?
ஐயா! உனது வழியடிமை
அடியேம் சிற்றில் அழியேலே!
அலைமுத்து எறியும் திருச்செந்தூர்
அரசே சிற்றில் அழியேலே!

- பாடல் 93

[வழியடிமை-பரம்பரை, பரம்பரையாக வழி, வழி வந்த அடியார்கள்]

சிறு தேர்ப் பருவம்

இந்தப் பருவத்தில் உள்ள ஒரு பாடலில் பகழிக்கூத்தர் முருகனின் இறை தத்துவத்தை விரிவாகச் சொல்லி, அவன் தனது அடியார்களின் தீதகற்றித் திருத்தி ஆட்கொள்ளும் அளப்பரும் கருணையையும் சொல்லி, "இப்படியெல்லாம் திருவருள் புரிந்த நீ, சிறு தேர் உருட்டி அருளிடுக!" என வேண்டுகிறார்.

ஆதிநூல் மரபாகி, அதனூறும் பொருளாகி,
அல்லவை அனைத்தும் ஆகி,
அளவினுக்கு அளவாகி அணுவினுக்கு அணுவாய்
அனைத்துயிரும் ஆகி, அதனின்

சாதியின் பிரிவாகி வெவ்வேறு சமயங்கள்
 தானாகி, நானாகி மெய்ச்
 சாலோக, சாமீப, சாரூப, சாயுஜ்ய
 தன் ஒளியில் லீலை யாகி,
 ஒதியது அனைத்தினும் அடங்காமல் வேறாகி
 உள்ளும் புறம்பும் ஆகி,
 ஒளியில் ஒளி ஆகி, மற்று இரவுபகல் அற்ற இடம்
 ஒப்புவித்து, எனை இருத்தித்
 தீதினை அகற்றி, நின் திருவருள் புரிந்தவா!
 சிறுதேர் உருட்டி அருளே!
 சேவற் பதாகைக் குமார கம்பீரனே
 சிறுதேர் உருட்டி அருளே!

- பாடல் 98

[ஆதி நூல்- வேதம்; சாலோகம்- ஆன்மா இறை உலகம் சேர்தல்; சாமீபம்- சேர்ந்து, இறைக்கு அருகாமையில் இருத்தல், சாரூபம்- இறை வடிவமே தாங்கி இருத்தல்; சாயுஜ்யம்- இறையோடு ஒன்றாதல் அதாவது ஜீவ-ப்ரஹ்ம ஐக்கியம்; பதாகை-கொடி]

இப்பாடல் நாம் இதுவரை ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத்தில் பார்த்த பல கருத்துக்களையும், தத்துவங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது என்பதை மீண்டும் மீண்டும் படித்து, உணர்ந்து, பயன் பெறலாம்.

▼ நல்ல குடும்பம் ஒரு பல்கலைக்கழகம்

பழநி முருகன்

இந்தப் பத்துப் பருவங்களைக் கடந்த பின்னரும் குழந்தை முருகனின் திருவிளையாடல் தொடர்கிறது. கைலாயத்தில் குடும்பத்தோடு வீற்றிருந்த பரமேஸ்வரனிடம் நாரதர், “ஞானப் பழம் இது!” என்று சொல்லி மாம்பழம் ஒன்று கொண்டு வந்து கொடுத்துத் தனது “சேவை”யைத் தொடங்கி வைக்கிறார்! அப்பன் வாங்கி அன்னையிடம் கொடுத்தார். அன்னையோ தாய்க்கே உரித்தான அன்பால் குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்க முனைந்தார். நாரதரோ பழத்தைக் கூறுகளாக்காது ஒருவரே உண்ண வேண்டும் என்றார். பழம் ஒன்று. பிள்ளைகள் இருவர். மூத்தவர் கணபதி, இளையவன் முருகன். யாருக்குக் கொடுப்பது? ஒரு போட்டி! “வையத்தை யார் முதலில் வலம் வருகிறாரோ, அவருக்குப் பழம்!” என்பதை இரு பிள்ளைகளும் ஏற்றுக் கொண்டனர். ஒலியையும் விட அதிவேகமாகப் பறக்கும் தன் மயிலேறிப் புறப்பட்டுச் செல்கிறான் முருகன். தொந்திக் கணபதியோ பரபரப்புக் கிஞ்சித்தும் இல்லாமல் மெதுவாக எழுந்து ஒரு கேள்வி கேட்கிறார்.

“இந்த வையம் என் அம்மை-அப்பருக்குள் அடங்கியது தானே?”

“அதிலென்ன சந்தேகம்?” என்றார் நாரதர்

“அப்படியானால் இவர்களை வலம் வந்தால் வையத்தை வலம் வந்ததாகக் கொள்ளலாம் தானே?”

அங்கிருந்த மூவருக்கும் சிக்கல் புரிந்தது. என்றாலும் பதிலைத் தவிர்க்க முடியவில்லை! மென்று, விழுங்கி “ஆம்” என்றனர்.

அவ்வளவு தான்! அடுத்த நொடியில் அம்மை-அப்பரை வலம் வந்தார் கணபதி. அன்னை பார்வதியும் பழத்தை அவரிடமே கொடுத்து விட்டார். அந்த நேரத்தில் வையத்தைச் சுற்றி வந்த களைப்போடு இளைய பிள்ளை முருகன் வருகிறான். நடந்ததை அறிகிறான். கோபம் பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது. கைலாய வாழ்வினைத் துறந்து ஒற்றைக் கோவணாண்டியாகத் தண்டினைக் கையில் கொண்டு தெற்குக் கோடிவந்து, அங்கேயுள்ள குக்கிராமம் ஒன்றில் நின்று விட்டான். அம்மையும் அப்பனும் அங்கே வந்து கெஞ்சியதையும் பொருட்படுத்தவில்லை. “இந்த மாம்பழம் உனக்கு எதற்கு? முதிர்ந்த ஞானப்பழம் நீ அல்லவா?” என்று அம்மையும் அப்பனும் கெஞ்சிக் கேட்ட கேள்வியே முருகனுக்கும் பெயராயிற்று. பழம் + நீ = பழநி! இப்படிச் சிவயோக ஞான தயாபரணாக முருகன் நின்ற தலம் தான் திருவாவினன்குடி என்ற மூன்றாவது படைவீடு. பின்னர் அருகிலுள்ள குன்றில் ஏறி நின்று விட்டான். அந்தக் குன்றும் பழநி மலை ஆயிற்று. இன்றுவரை அங்கே தான் தண்டு ஒன்று கையில் கொண்ட கோவணாண்டிக் கோலத்தில், திருமேனி தாங்கி நின்று, தினமும் வரும் ஆயிரக்கணக்கான அடியார்களுக்கு அருள் பாலித்துக் கொண்டிருக்கிறான்!

இந்த மாம்பழக் கதை ஒரு காரியம் தான். காரணங்கள் இரண்டு உண்டு என்பர். முதலாவது. “சிவனுக்குள் அனைத்தும் அடக்கம் என்பதைக் கணபதி மூலமும், வையமனைத்துள்ளும் சிவன் விரவியிருக்கிறார் என்பதை முருகன் மூலமும் உலக மக்களுக்கு உணர்த்தவே இந்தத் திருவிளையாடல்!” என்பார் அருளாளர் வாரியார் சுவாமிகள். இரண்டாவது காரணம், தென்திசை வந்து, துறவிக் கோலத்தோடு தண்டபாணியாக நின்று அடியார்களுக்கு அருள்பாலிக்க முருகன் திருவுள்ளம் கொண்டான் என்பதுதான். இங்கே பாலன் தேவராயன் சுவாமிகள் அருளிய திருவாவினன்குடிச் கந்தர் ஷஷ்டி கவசத்திலிருக்கும் நமக்குத் தொடர்புடைய பாடல் வரிகள்:

திருவாவினன்குடி சிறக்கும் முருகா,
குருபரா, குமரா, குழந்தை வேலாயுதா,
சரவண, சண்முகா, சதாசிவன் பாலா
இரவலர் தயாபரா, ஏழை பங்காளா!

- வரிகள் 1-4

இந்த “மஹாதேவ பாலம்” என்ற விளியின் சிறப்புகளை இத்துடன் நிறைவு செய்து, “பஜே லோக பாலம்” என்ற அடுத்த விளிக்குச் செல்வோம்.

03.5 பஜே லோக பாலம்

உலகத்தைக் காப்பவனைப் போற்றித் துதிக்கிறேன்

முன்னைய *பாலம்*, வடமொழி உச்சரிப்பில் B-யில் தொடங்கும். இந்த *பாலம்*, P-யில் தொடங்குகிறது என்பதை நாம் இங்கே நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

அதனால் முருகனைக் காக்கும் கடவுள் என்று விளிக்கிறார் ஆதி சங்கரர். பாலன் தேவராயன் சுவாமிகள் ஆறு படை வீடுகளில் வீற்றிருந்து அருள் பாலிக்கும், அமரர் இடர் தீர அமரம் (போர்) புரிந்த கந்தன் மேல், “துதிப்போர்க்கு வல்வினை போம், துன்பம் போம்” என்று தொடங்கி ஆறு கந்தர் ஷஷ்டி கவசங்கள் பாடியுள்ளார். கவசம் என்பது போர்வீரர்கள் எதிரிகளிடமிருந்து தங்களைக் காத்துக்கொள்ள உடம்பின் மேல் அணிந்து கொள்ளும் உலோகத்தால் ஆன உறை.

எனவே தான் பாலன் தேவராயன் சுவாமிகள் ஆக்கித்தந்துள்ள கந்தன் கவசங்களைப் பாராயணம் செய்பவர்களுக்கு கந்தன் ஒரு கவசம் போல் இருந்து அவர்களை அனைத்துத் துன்பங்களில் இருந்தும் நோய்களில் இருந்தும் எதிரிகளிடமிருந்தும் காத்தருள்புரிவான் என்பது உறுதி. அதிலும்

இருந்தும் எதிரிகளிடமிருந்தும் காத்தருள்புரிவான் என்பது உறுதி. அதிலும் குறிப்பாகத் திருச்செந்தூர் கந்தர் ஷஷ்டி கவசத்தில் அவர் நம் உடலிலுள்ள உறுப்புக்களையும் அவை உள்ளிருக்கும் பொருள்களையும் நமக்கு வரக்கூடிய நோய்களையும் ஒன்று விடாமல் பட்டியலிட்டு தனித்தனியே ஒவ்வொன்றையும் “காக்க, காக்க” என்று நம் சார்பாக வேண்டுகிறார்.

அந்தக் கந்தர் ஷஷ்டி கவசத்தை எடுத்து இப்பொழுது ஒருமுறை படித்துப்பாருங்கள். அதன் உட்பொருளை உணர்வீர்கள்.

ஆதி சங்கரர் இவை அத்தனையையும் “லோக பாலம்” என்ற ஒரு விளியிலேயே அடக்கிவிட்டார். அவர் பத்து உபநிடதங்களுக்கும் “பாஷ்யம்” செய்தவர் என்று முன்னரே பார்த்தோம். அவற்றில் ஒன்று ஐதரேய உபநிடதம். இறை இந்த உலகத்தினையும் அதில் உள்ள பொருட்கள் அனைத்தையும் தோற்றுவித்ததைப் பற்றி அந்த உபநிடதம் கூறுகிறது. உலகத்தைத் தோற்றுவித்த இறைவன், அதில் உள்ளவற்றைக் காப்பதற்குக் காப்பாளர்களையும் தோற்றுவிக்கிறான்.

ஸ ஈஷதேமே நு லோகா லோகபாலாந்னு ஸ்ருஜா இதி ।

- ஐதரேய உபநிடதம் 1.1.3

[உலகங்களைப் படைத்துவிட்டேன். இனி உலகின் காவலர்களைப் படைப்பேன்]

“லோக பாலா” என்ற இந்தச் சொல்லை ஒரு சிறு வித்தாகக் கொண்டு, பெரிய ஆலமரம் போன்ற முருகப் பெருமாளையே அந்தச் சொல்லால் விளிக்கிறார் ஆதி சங்கரர். இதிலும் ஒரு நுண்பொருள் தெரிகிறது.

தனு, கரண, புவன போகங்களை அதாவது புலன்களோடு கூடிய உடலையும், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் ஆகிய அந்தக் கரணங்களையும், இவைகளின் உதவியோடு நாம் இன்பம் துய்க்கத் தேவையான ஆடுகளமாக இந்த உலகத்தையும் இறைவன் நமக்குத் தந்துள்ளான். ஆனால் இவை மட்டும் இருந்தால் அவற்றால் இயங்க இயலாது. எனவே அவனே இவையுள்ளும் உட்புகுந்து ஆன்மாவுடன் ஒன்றியிருந்து இவற்றை இயக்குகிறான். இந்தச் செய்தியையும் இதே உபநிடதம் ஸ்லோகம் 1.3.11 & 1.3.12 ல் நமக்குச் சொல்லித் தருகிறது.

உலகைக் காக்க காப்பாளர்கள் இருப்பது போல், இறையே நுண்பொருளாக நம் உடம்பின் உள்ளிருந்து நம் உறுப்புக்களையும் கரணங்களையும் இயக்கிக்கொண்டிருப்பதால், அந்த உடல் நம்மால் பேணிக் காக்கப் பெற வேண்டும். இந்த சரீரத்தை அழியாமல் பாதுகாப்பதன் முக்கியத்துவத்தையும் அதற்குரிய வழியினையும் பத்தாம் திருமுறையான திருமந்திரத்தில் மூன்றாம் தந்திரத்தில் திருமூலர் “சரீர சித்தி உபாயம்” என்ற அதிகாரத்தில் சொல்லித் தந்திருக்கிறார்.

உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர்

திடம்பட மெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவு மாட்டார்

உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே

உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த் தேனே

[உடம்பு அழியின் உயிரும் நீங்கும்; உடல்வலி குன்றினோர் உறுதியான மெய்ஞ்ஞானத்தை அடையவும் மாட்டார்; ஆதலால் உடம்பைப் பேணிக்காக்கும் முறையை அறிந்து உடம்பைக் காத்து உயிரையும் வளர்த்தேன். உயிர்

வளர்த்தலாவது உடம்புள்ளபோதே உயிர் தனித்தியங்கும் தகுதியைப் பெறுதல். கருத்து: உயிர் உடம்பில் உள்ளபோதே மானுட உடம்பு பெற்றதன் பயனாகிய ஞானத்தைப் பெற்று விட வேண்டும்]

-தி.மூ. - தி.ம - 3.13.1

உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென்று இருந்தேன்
உடம்பினுக் குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன் கோயில்கொண் டான் என்று
உடம்பினை யான் இருந்து ஓம் புகின் றேனே

[முன்னே உடம்பைக் குற்றமுடையது என்று எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் இந்த உடம்புக்குள்ளே சிறந்த பொருளான சிவம் ஆன்மாவோடு நீக்கமற இருப்பதை உணர்ந்தேன். இவ்வுடம்பினை இறைவன் கோயிலாகக் கொண்டு இங்கே எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்று அறிந்து, நான் என் உடம்பைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். கருத்து : உடம்பு இறை உறையும் கோயிலாதலால் அதைப் பேணிக் காக்க வேண்டும்]

-தி.மூ. - தி.ம - 3.13.

03.6 மஹாதேவ தேவம் (பஜே)

மஹிமை வாய்ந்த தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனாவனைத் துதிக்கிறேன்

விண்ணுலகத் தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனாக முருகனை ஏற்றுக்கொண்டு அவனை அவர்கள் சிம்மாசனமேற்றினர் என்ற வரலாறு உண்டு. அதை இங்கு நினைவுபடுத்தி அவனைத் துதிப்பதாகப் பாடுகிறார்.

“மஹாதேவ” என்ற சொல்லுக்கு பூமியில் வாழும் அரசன், அந்தணர் என்ற பொருட்களும் உண்டு என்பர். தில்லை மூவாயிரவரைப் போல திருச்செந்தூரில் ஆறாயிரம் அந்தணர்கள் செந்திலாண்டவரை அக்காலத்தில் முறையோடு வழிபாடு செய்துவந்தனராம். எனவே அந்த அந்தணர் திருக்கூட்டத்தின் தெய்வமானவனைத் துதிக்கிறேன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அந்தணர்களைப் “பூசுரர்கள்” அதாவது பூமியில் வாழும் தேவர்கள் என்று குறிப்பிடுவதும் உண்டு. இப்படிப் பூமியில் வாழும் அந்தணர்களாகிய தேவர்களின் தேவனாக விளங்குபவன் முருகன்.

ஆனால் இங்கு அந்தணர்கள் என்று குறிப்பது இப்பொழுது உள்ள நிலைபோல் பிறந்த குலத்தாலோ அணிந்திருக்கும் பூநூலாலோ அல்ல என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். வேதத்தின் படி பார்த்தால் கற்கவேண்டிய அற, ஆன்மிக நெறி நூல்கள் அனைத்தையும், தான் கற்று, ஏனையோருக்குக் கற்பித்து, மக்களுக்குத் தீங்கு வராதிருக்க நித்திய வழிபாடுகளையும் முத்தீ வேள்விகளையும் முறைப்படி செய்து, உலக நன்மை ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழ்பவர்களை அந்தணர்கள் என்று சொல்வது மரபு. இங்கே பூஜ்ய ஸ்ரீ ஓம்காராநந்த மஹாஸ்வாமிகளின் கூற்றினை நினைவு கூரல் வேண்டும்.

திரும்பத் திரும்பக்கூறுகிறேன்; பண்பட்ட மனிதன்;
ஒழுக்கமுள்ள மனிதன்; ஸமுதாய நன்மை ஒன்றையே
குறிக்கோளாகக் கொண்ட மனிதனே பராஹ்மணன்
எனப்படுவான் (மஹாதேவ:)

-ஸ்ரீ.பி.வி - நவம் 2008 பக் 54

வள்ளுவரின் குறள் ஒன்றை, இங்கே நினைவு கூரலும் பொருத்தமாக இருக்கும்.

அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற்று எவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டுஒழுக லான்

-தி.வ. - தி.கு. 30

[எல்லா உயிர்களிடத்தும் செம்மையான அருளைக் கொண்டு நடந்து, அறவழி நிற்பவர்களே அந்தணர் ஆவார்]

இதே “மஹீதேவ தேவம்” என்ற சொற்றொடருக்கு இன்னுமொரு பொருள் கூறுவாரும் உளர். மகான்களின் பூசைக்கு உகந்த பரமேஸ்வரனுக்கும் மேலாக உள்ள தெய்வத்தைத் துதிக்கிறேன். இது காரண, காரிய சித்தாந்தப்படி கொள்ளும் பொருள். ஸ்ரீஸு ப்ரஹ்மணய புஜங்கத்தைப் பொருத்த வரையில் காரணப் பிரம்மம் ஸு ப்ரஹ்மணயர் என்றும், காரியப் பிரம்மம் சிவன் என்றும் கொள்வர் (consequential status) இதனால் இருவருக்குமிடையே நாம் உயர்வு, தாழ்வுகள் கற்பிக்கக் கூடாது. கந்த புராணத்தின் கதைத் தலைவன் கந்தன். எனவே அதில் கந்தனே காரணப் பிரம்மம். பரமசிவன் காரியப் பிரம்மம். அது போல் சிவபுராணத்தில் சிவனே காரணப் பிரம்மம். கந்தன் காரியப் பிரம்மம்.

03.7 மனோஹாரி தேஹம் (பஜே)

காண்போர் மனத்தை கவர்ந்திழுக்கும் அழகுத் திருமேனியுடையவனைத் துதிக்கிறேன்

முருகன் என்ற சொல்லுக்கே அழகு என்று பொருள். அப்படியானால் முருகன் என்ற முழுமுதல் தெய்வத்திற்கு எத்தனை அழகு இருக்கும் என்று எண்ணிப்பாருங்கள்! கந்தப் பெருமானின் கட்டழகுத் திருமேனி காந்தம் போல் காண்பவரை ஈர்த்துத் தன்வசமாக்கிக் கொள்வதில் வியப்பொன்றுமில்லையே. அவனது அழகினைப் பற்றிப் பல அருளாளர்கள் புகழ்ந்து போற்றியிருக்கிறார்கள். அடியார்கள் போற்றுவதை விட, உற்ற பெரும் பகைவனாகிய சூரபதுமனே முருகனின் திருஉருக் கண்ட நிலையில் கூறும் பாடலைப் படியுங்கள்!

ஆயிர கோடி காமர் அழகெலாம் திரண்டு ஒன்றாகி
மேயின எனினும் செவ்வேள் விமலமாம் சரணம்தன்னில்
தூயநல் எழிலுக்கு ஆற்றாது என்றிடில் இனைய தொல்லோன்
மாயிடு வடிவிற்கெல்லாம் உவமையார் வகுக்க வல்லார்?

-க.சி. - க.பு - யு.கா -பாடல். 439

[மன்மதன் ஒருவனே அழகிற்கு எடுத்துக்காட்டு. அவனைப்போல் ஆயிரம் கோடி மன்மதர்களின் அழகைத் திரட்டி வடிவமைத்தாலும் அது முருகப் பெருமானின் பாத கமலங்களின் நுனியின் அழகிற்குக்கூட ஈடாகாது. அந்த அழகிற்கு உவமை யார் சொல்ல முடியும்?]

ஒரு மானுடப் பெண்ணின் அழகிற்கே ஒப்பான உவமை சொல்ல இயலாமையை நினைந்து அல்லலுற்ற கவிஞர்கள் பலருண்டு. திருவள்ளுவரின் குறள்களில் மூன்று:

நன்னீரை வாழி அனிச்சமே! நின்னினும்
மென்னீரன் யாம்வீழ் பவள்!

-தி.வ. - தி.கு. - 1111

[மென்மைக்கு அனிச்ச மலரை உவமை சொல்வது மரபு. ஆனால் அந்த அனிச்சத்தைப் பார்த்துக் காதலன் ஒருவன் சொல்கிறான் "அனிச்ச மலரே! உனக்கும் மென்மைத் தன்மை உண்டுதான், நீ வாழ்க! ஆனால் நான் விரும்புவன் உன்னை விட மெல்லிய இயல்புடையவள்"]

காணிற் குவளை கவிழ்ந்து நிலன்னோக்கும்
மாணிழை கண்ஒவ்வேம் என்று

-தி.வ. - தி.கு. - 1114

[பெண்களின் கண்களுக்குக் குவளை மலரை உவமை கூறுவது வழக்கம். ஆனால் இங்கே அது போதவில்லை! குவளை மலர்களுக்குக் காணும் சக்தி இருக்குமேயானால், சிறந்த அணிகலன்களோடு வரும் இவளது கண்களைக் கண்ட மாத்திரத்தில் "ஐயோ, நாம் இவள் கண்களுக்கு ஒப்பாக வில்லையே" என்று வருந்தித் தலை குனிந்து நிலத்தைப் பார்த்து நிற்குமாம்]

அண்மைக் காலத்தில் வாழ்ந்து மறைந்த ஒரு முது பெரும் கவிஞர் நாமக்கல் வெ. இராமலிங்கம் பிள்ளை. அவரது நிலையைப் பாருங்கள்.

"மான்" என அவளைச் சொன்னால் மருளுதல் அவளுக்கில்லை!
"மீன் விழி உடையாள்" என்றால் மீனிலே கருமை இல்லை!
"தேன்மொழி"க்கு உவமை சொன்னால் தெவிட்டுதல் தேனுக்குண்டு!
"கூன்பிறை நெற்றி" என்றால் குறைமுகம் இருண்டு போகும்!

இப்படி மரபுவழி உவமைகளின் ஒப்பிலாமையை அடுக்கியபின் கவிஞரே ஒரு முடிவிற்கு வந்து விடுகிறார்.

பற்பல உவமை சொல்லிப் பண்டிதர்களுக்கும் கூடக்
கற்பனை புரிந்திடாத கட்டுரை பின்னிக்காட்டும்
சொற்பல அடுக்க வேண்டா! சுருக்கமாய்ச் சொல்லப் போனால்
அற்புத அழகு முற்றும் இயற்கையில் அமைந்த நங்கை

-நா.ரா.பி. - அ.அ - பக். 7-9

முத்துஸ்வாமி தீட்சிதர்

ஒரு மானுடப்பெண்ணின் அழகினை வார்த்தைகளில் முற்றிலுமாக வடிக்க இயலாதென்றால் மாபெரும் தெய்வம் முருகனின் அழகினைச் சொற்களால் காட்ட முடியுமா? இதற்கு ஒரு வழி கண்டார் முப்பெரும் வாக்கேயகாரர்களில் ஒருவரான முத்துஸ்வாமி தீட்சிதர். தனது குருவின் அந்திமகால ஆணைப்படி காசியிலிருந்து திருத்தணி வந்து, திருக்குளத்தில் தீர்த்தமாடி, மலையேறிக் கொண்டிருந்தார். எதிரே வந்த முதியவர், "முத்துஸ்வாமி, வாயைத் திற!" என்றார். முத்துஸ்வாமியும் மறுமொழி சொல்லாது வாயினைப் பயத்தோடும் பக்தியோடும் திறந்தார். திறந்த வாயில் ஒரு கற்கண்டினைப் போட்டார் முதியவர். நிகழ்ச்சியின் அதிர்ச்சியிலிருந்து நினைவு திரும்பிய முத்துஸ்வாமி சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். யாரையும் காணோம். ஆனால் வாயில் கற்கண்டு இருந்தது! "முதியவராய் வந்தது முருகனே!" என்ற உணர்வு தோன்றியது. அவ்வளவுதான்! அடுத்த விநாடியே அவருக்குக் கிருதிகள் பாடும் வித்தை கிட்டியது. சிவனுக்கே குருவாய் அமைந்த குகனையே குருநாதராக ஏற்றுக்கொண்டு, "உள்ளக் குகையில் வீற்றிருக்கும் குருவே" என்னும் பொருள் கொண்ட "குருகுஹ" என்ற முத்திரையோடு கிருதிகளைப் பாடத் தொடங்கினார்.

"ஸ்ரீ நாதாதி குருகுஹோ ஜயதி" என்ற மாய மாளவ கௌள ராகக் கிருதியில் தொடங்கிப் பல கிருதிகள் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் மேல் பாடியுள்ளார். இப்படி அவருக்கு சுப்பிரமணியருடன் நிறையத் தொடர்பு உண்டு. இன்னும் சொல்லப்போனால் வைத்தீஸ்வரன் கோயிலில் அருளாட்சி புரியும் முத்துக்குமாரஸ்வாமி சன்னிதியில் அவரது பெற்றோர்கள் பல நாட்கள் விரதமிருந்து வேண்டிப் பெற்ற பிள்ளைக்கு அத் தெய்வத்தின் திருப்பெயரையே திருநாமமாக இட்டனர். என்றாலும் அவர் இயற்றிய நவாவரணக் கீர்த்தனைகளாலும் ஏனைய பல அம்பாள் பற்றிய பாடல்களாலும் அவரை ஒரு அம்பாள் உபாசகர் என்றே மக்கள் எண்ணுகிறார்கள். அது போகட்டும்! நம்மைப் பொருத்த வரையில் அவர் சுப்பிரமணியர் மீது இயற்றிய கிருதி ஒன்று உண்டு. காஞ்சி மஹாப்பெரியவாளுக்கு மிகவும் பிடித்தமானது!

பல்லவி

ஸ்ரீ ஸு ப்ரமண்யாய நமஸ்தே! நமஸ்தே!

மனசிஜ கோடி கோடி லாவண்யாய! தீன சரண்யாய!

[ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய ஸ்வாமிக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்! கோடி, கோடி மன்மதர்களின் அழகைத் திரட்டினால் எவ்வளவு அழகோ அவ்வளவு அழகுடையவனுக்கு நமஸ்காரம்! ஏழை, எளியவர்கள், மற்றும் துன்பத்திலிருப்பவர்கள் ஆகிய தீனர்களுக்குப் புகலிடமாய் இருப்பவனுக்கு நமஸ்காரம்!]

[மனசிஜ - விஷ்ணுவின் மனத்திலிருந்து பிறந்த மன்மதன்; லாவண்யம் - அழகு]

கச்சியப்பர் ஆயிரம் கோடி மன்மதர்களின் அழகினை திரட்டி உருவாக்கியவரும் முருகனுக்கு உவமையாக மாட்டார் என்று சொன்னார். முத்துஸ்வாமி தீட்சிதரோ கோடி, கோடி அதாவது கோடியைக் கோடியால் பெருக்கினால் எத்தனை மன்மதர்களோ அத்தனை மன்மதர்களின் திரண்ட அழகுடையவனே என முருகனை விளித்து ஆனந்தப்படுகிறார். ஆதி சங்கரரோ சுருக்கமாக காண்போர் மனத்தை கவர்ந்து இழுக்கும் அழகுடையவன் என்று சொல்லி விட்டார். பூரணத்துவத்தை எப்படிச் சொன்னால் என்ன? பூரணம் பூரணமாகத்தானே எப்பொழுதும் இருக்கும்!

ஓம் பூர்ணமத : பூர்ணமிதம் பூர்ணாத் பூர்ணம் உத்ச்யதே !
 பூர்ணஸ்ய பூர்ணம் ஆதாய பூர்ணம் ஏவ அவசிஷ்யதே !!
 ஓம் சாந்தி : சாந்தி : சாந்தி !!

- ஈசாவாஸ்ய உபநிடத சாந்தி மந்திரம்

[இறைவன் முழுமையானவர். இந்த உலகம் முழுமையானது. முழுமையான இறைவனிலிருந்தே முழுமையான உலகம் தோன்றியுள்ளது. முழுமையிலிருந்து முழுமையை எடுத்த பின்பும் முழுமையே எஞ்சியுள்ளது (Concept of Infinity!)]

03.8 மயூராதிரூடம் (மயூரம் + அதி + ரூடம்) (பஜே) :

மயில் மீது வீற்றிருப்பவனைத் துதிக்கிறேன்

மயிலுக்கும் முருகனுக்கும் நீங்காத தொடர்பு உண்டு. எனவே சங்கரர் ஆறுமுக அறிமுகத்தை மயிலோடே தொடங்குகிறார்! அருணகிரி நாதரும் “ஆடும்பரி” - ஆடுகின்ற மயில் என்று தான் அவரது மிகப் பிரபலமான கந்தர் அநுபூதியைத் தொடங்கினார்

முருகனுக்கு உகந்த மந்திரம் பிரணவம். மயிலின் முழுவடிவமும் பிரணவம். மயிலின் சிறிய தலை, வளைந்த கழுத்து, விரிந்த தோகை தூக்கிய ஒரு கால், ஊன்றிய ஒரு கால் - இவை சேர்ந்த வடிவம் பிரணவம். “இது எனக்குத் தெரியாமல் போனதே!” என்று தாழ்மையுடன் சொல்லி நம் நினைவிற்குக் கொண்டுவருகிறார் அருணகிரிநாதர்

ஆன தனிமந்தர் ரூப நிலை கொண்டது
 ஆடு மயிலென்பது அறியேனே

- திருப்புகழ்

மயிலின் வடிவத்தைப் பார்த்தோம். இனி அதன் ஆற்றலைப் பார்ப்போம். அதன் வேகமோ அளப்பரியது. உலகத்தையே ஒரு நொடியில் வலம் வந்து விடுமாம்.

சிவனை வருமளவில் உலகடைய நொடியில்வரு
 சித்ரக் கலாப மயிலாம்

- அ.நா. மயில் விருத்தம் 1

[கலாபம்-தோகை]

அதன் தோகை விரிந்தால் உலகம் முழுவதிற்கும் நிழலைத் தருமாம்! அந்தத் தோகை அசைந்தால் அதனால் எழும் சூறாவளி இமயமலையின் வேரையே பறித்து விடுமாம்! இப்படிச் சொல்வது, கோவை கவியரசு கு.நடேசக்கவுண்டர். அவர் இயற்றிய “மயில் விடுதூது” என்ற பாடலில் இருந்து அழகிய சில வரிகள்.

“மாமயிலே, நின் பெருமை நீ மதிக்க மாட்டாய், கேள்!
 தாம் அறியார் சான்றோர்கள் தம் பெருமை - பூமி தனில்

வாழ்வோரில், வானகத்தில் வாழ்வோரில், பாதலத்தில்
வாழ்வோரில், உன் புகழை வாழ்த்தார் ஆர்? - கேழ்கிளரும்
நீலக்கலாயியே! நின் தோகை மேல் விரிந்தால்
ஞால முழுதுநிழல் நல்குமே - ஆலித்த உன்
தோகை உதரில் தோன்றும் சுழல்காற்றின்
வேகம் பொருது இமயம் வேர் பறியும்!"

[ஆலித்தல்-அசைதல்]

இவை இருக்க, சங்கரரின் பாடுகளமாகிய திருச்செந்தூரில் தான் முருகன்-சூரபதுமன் போரில், மாயைமிகு சூரன் மாமரமாய் மாறி வந்த பொழுது முருகனின் சக்திவேல் அதனை இரண்டாகப் பிளந்து ஒரு பகுதியைச் சேவலாகவும், மறு பகுதியை மயிலாகவும் ஆக்கியது. அசுரனைத் தண்டித்துத் திருத்திப் பணிகொள்ளும் பான்மையில் சேவலைத் கொடியாகவும், மயிலைத் தன்னை விட்டுப் பிரியாத வாகனமாகவும் கொண்டான் முருகன்.

இங்கே இன்னுமொரு நுணுக்கமான உட்பொருள்! மயில் ஜீவாத்மாவின் சின்னம். பரமாத்மா திருமேனி எடுத்து வந்தது முருகன். மயிலின் மேல் முருகன். பரமாத்மா தன்னைத் தாழ் விட்டுக்கொண்டு திருமேனி தாங்கிக் கீழிறங்கி ஜீவா த்மாவைத் தேடித் திருத்தித் தன்னோடு இணைத்துக் கொண்ட பெருங் கருணையை, ஜீவ-ப்ரஹ்ம ஐக்யத்தைக் குறிப்பாக உணர்த்துவது "மயூராத்ரி ரூடம்" என்ற விளி என்றும் கொள்ளலாம்.

இந்தப் பாடல் நிறைவுபெற்றதும் ஆதி சங்கரருக்கு செந்திலாண்டவரின் அருள் தரிசனம் கிட்டியதாகச் சொல்வர்.

இந்த மூன்றாவது பாடலில் செந்திலாண்டவரை எட்டுவிதமாக விளித்து "உன்னைத் துதிக்கிறேன்!" என்று பாடியிருக்கிறார் சங்கரர்.

மஹாவேத பாவம் (பஜே)
மஹாவாக்ய கூடம் (பஜே)
மஹச் சித்த கேஹம் (பஜே)

இவை மூன்றும் நிர்க்குண ப்ரம்மமாக அமைந்த விளிகள். உருவம் இல்லாத அருவ நிலை!

மஹாதேவ பாலம் (பஜே)
லோக பாலம் பஜே

இவை இரண்டும் அருவமாக அமையாமலும் உருவம் எதையும் பெறாமலும் இருப்பதால் அருவுருவ நிலை

மஹிதேவ தேவம் (பஜே)
மனோஹாரி தேஹம் (பஜே)
மயூராத்ரி ரூடம் (பஜே)

இவை மூன்றும் திருமேனி தாங்கி சகுண ப்ரம்மமாக வந்த முருகனைக் குறிப்பவை. உருவ நிலை

இப்பொழுது எட்டு விளிகளையும் ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்த்தால், நமக்குப் புரிய வைப்பதற்காக ஆதி சங்கரர் அருவ நிலையில் உள்ள ப்ரம்மத்தைப் படிப்படியாக உருவ நிலைக்கு மாற்றி ஆன்மிகத்தில் தொடக்க நிலையில் உள்ளவர்களாகிய நாம் வழிபடுவதற்கு ஏற்ற வகையில் நம் முன்பு காட்டுகிறார். நம் மீது அவருக்குத் தான் எத்தனை அக்கரை!

பாடலில் காணும் விளிகளின் வரிசை வேறு விதமாக உள்ளதே என்ற வினா எழலாம். நியாயமான வினாத்தான்! அதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. முதலாவது. அவர் தனது பாடலின் மூர்த்தியை முதலிலேயே மக்கள் தெரிந்து கொண்டால் தான் மேலே படிப்பார்கள் என்ற மனோதத்துவரீதியில், "நான் முருகனைப் பற்றிப் பாடுகிறேன்" என்று சொல்லுவதற்காக "மயூராதிரூடம்" என்று தொடங்குகிறார். மயில் வாகனன் என்றதும் ஏறு மயிலேறி வரும் முருகன் நம் மனத்திரையில் நிற்பான் தானே? அடுத்துப் பாடலின் இலக்கணமான பஜங்க விருத்தத்திற்குள் நிற்க, ஏதுகைகள் அவைக்குரிய இடங்களில் இருக்க, வரிசையை மாற்றி மாற்றிப் பாடியிருக்கிறார். ஆனால் பொருளையும் உள்ளுரையையும் புரிந்து கொள்வதற்காக, அருவத்திலிருந்து உருவத்திற்கு வருவதற்கு ஏதுவாக நான் இங்கே வரிசை மாற்றம் செய்துள்ளேன்.

இதுபோல் பாவிலக்கணத்திற்காக வரிசை மாற்றிப் பாடுவது வழக்கம் தான். அருளாளர் மாணிக்கவாசகர் சிவபுராணத் தொடக்கத்தில்,

புல்லாகிப் பூடாய் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருகமாகி பறவையாய் பாம்பாகி
கல்லாய் மனிதராய் பேயாய் கணங்களாய்
வல்அசுரராகி முனிவராய்த் தேவராய்
செல்லாநின்ற இத்தாவர சங்கமத்தின்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தேன்

- மா.வா. - தி.வா. - சி.பு. வரிகள் 26-31

என்று பாடுவார். ஆனால் இந்த வரிசை நமக்குத் தெரிந்த உயிர்களின் பரிணாம வளர்ச்சி வரிசையிலிருந்து பெரிதும் மாறு பட்டிருக்கிறது என்பது வெளிப்படை. இதுவும் பாவிலக்கண வரம்பிற்குள் நிற்பதற்காகச் செய்த வரிசை மாற்றமே.

நிறைவாக, இந்த பாடலுக்கு இன்னொரு முக்கியத்துவமும் உண்டு. எந்த ஸ்லோகத்திலும் அல்லது துதிப்பாடலிலும் கணபதி வழிபாடு, அவை அடக்கம் - இவற்றிற்கு அடுத்து துதிப்பாடலின் மூர்த்தியின் திருவுருவ தியானத்திற்கென ஒரு பாடல் இருக்கும். அதாவது அந்தத் திருவுருத்தினை மனத்தில் இருத்தி அந்த மூர்த்தியை நாம் பின்னர் வரும் பாடல்களால் துதிக்கத் தொடங்குகிறோம் என்பது கருத்து. அந்தத் திருவுருவ தியானத்திற்கான பாடல் தான் இந்த "மயூராதிரூடம்". மயில் வாகனனே எனத் தொடங்கும் இந்த மூன்றாவது பாடல்.

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வடிவம்

பாடல் 3

திருமுருக தரிசனம்

நீல மயில் வாஹனே!
ஆழமிகு வேத மகாவாக்கியங்களின் நுண்பொருளே!
அடியார் தம் மனங்களை ஈர்த்திழுக்கும்
பேரழகுப் பெட்டகமே!
பெருமுனிவர் உளம்வாழும் பெரியோனே!
தேவர்களின் திருத்தேவே!
நான்மறையின் நற்கருப்பஞ் சாரே!
மஹாதேவன் மைந்தனே!
இப்புவி காக்கும் இறைவனே!
உன்னை நான் துதிக்கிறேன்!

பாடல் 4
வங்கக் கடல்

யதா ஸந்நிதாநம் கதா மாநவா மே
பவாம் போதி பாரம் கதாஸ் தே ததைவ ।
இதி வ்யஞ்ஜயந் ஸிந்துதீரே ய ஆஸ்தே
தமீடே பவித்ரம் பராசக்தி புத்ரம் ॥

நிகரிலாச் சீரலைவாய்க் கரையோரத்தில்,
நித்தம் அரசாளும் உத்தமனாய் நின்று,
“என் சன்னிதானத்தை அடைந்தவர்
எவரானாலும் அவர் அப்போதே இந்தப்
பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடந்தவர் ஆவார்!”
என்று சொல்லாமல் சொல்லும்,
அன்னை பராசக்தியின் அருமைத் திருமகனே!
என்னைத் தூய்மைப்படுத்துபவனே,
உன்னை நான் துதிக்கிறேன்!

இந்தப் பாடலை ஒவ்வொரு வரியாகப் பார்ப்போம்

04.1 யதா ஸந்திதாநம் கதா மாநவா மே

இது மூலம். இதை நாம் பொருள் கொள்வதற்கு வசதியாக, வார்த்தைகளை அன்வயப்படுத்தி, அதாவது வரிசையைச் சற்று மாற்றி அமைத்துக் கொள்வோம்

யதா மாநவா மே ஸந்திதாநம் கதாஹ

எப்பொழுது மானுடர்கள் என்னுடைய சன்னிதியை அடைந்து விட்டார்களோ,

04.2 பவாம் போதி பாரம் கதாஸ்தே ததைவ

ததா ஏவ தே பவ அம்போதி பாரம் கதாஹ

அப்பொழுதே அவர்கள் சம்சாரம் / துன்பம் / பிறவி ஆகிய கடலைத் தாண்டிக்

கரையை

அடைந்துவிட்டவர்கள் ஆவர்கள்

04.3 இதி வியந்ஜயந் சிந்துதீரே யஹ ஆஸ்தே

என்று மறைமுகமாகக் காட்டுவதுபோல் அந்தக் கடற்கரையில் இருக்கிறவனும்

04.4 தமீடே பவித்ரம் பராசக்திபுத்ரம்

பவித்ரம் பராசக்திபுத்ரம் தம் ஈடே

நம்மைத் தூய்மைப்படுத்துபவனும், பராசக்தியின் மகனுமான அவனைத் துதிக்கிறேன்!

இனி இந்த முழுப்பாடலையும் ஒரு காட்சி வடிவத்தில் காண்போம். வங்கக் கடலுக்குள் மானுடர்களாகிய நாம் இருக்கிறோம். கடற்கரையில் முருகன் இருக்கிறான். அவன் படிப்படியாகத் நம்மைத் தூய்மைப்படுத்திக் கடலைக் கடக்கச் செய்து, கரை சேர வைத்து, அவனை அடைய வைக்கிறான். கரை சேர்ந்ததும் அந்த முருகனைத் துதிக்கிறோம்.

சம்சாரக்கடல், பிறவிக்கடல், துன்பக்கடல், பாவக் கடல் என்றெல்லாம் அழைக்கப்பெறும் கடலுக்குள் கிடந்து மானுடராகிய நாம் உழல்கின்றோம். இந்தக் கடலுக்கு அந்த வங்கக் கடலை உருவகமாகச் சொல்கிறார் சங்கரர். இத்தகு கடலைத் தாண்டிச் சேரும் கரைக்கு அந்தத் திருச்செந்தூர் கடற்கரையில் இருக்கும் முருகனை உருவகமாக்கி இருக்கிறார்.

பவித்ரம்

ஆதி சங்கரர் இப்பாடலில் பெய்துள்ள சில சொற்கள் நுட்பமானவை. அவற்றில் ஒன்று “பவித்ரம்” அதாவது தூய்மைப்படுத்தும் கருவி. நாம் மாசுகள் நிறைந்த உடம்பினையும் மனத்தினையும் உடையவர்கள். தினமும் நீராடி உடல் அழுக்கினை நீக்கிக் கொள்கிறோம். மன அழுக்கினை நீக்குவது அத்தனை சுலபமல்ல.

புறந்தூய்மை நீரால் அமையும் அகம்தூய்மை

வாய்மையால் காணப் படும்

[புறந்தாய்மை - அழுக்கினை நீக்குதல்; அகம்தாய்மை - குற்றங்களை நீக்குதல்; வாய்மை - எந்த ஒரு உயிருக்கும் தீமை நேராத சொல்லும் செயலும்]

மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்துஅறன்
ஆகுல நீர பிற

- தி.வ. - தி.கு. - 34

[மனத்தில் குற்றம் எதுவும் இல்லாதவனாகித் தாய்மையோடு வாழ்தலே அறம். மற்றைய எல்லாம் ஆரவாரமும் விளம்பரமும் ஆகும்]

இத்தனை சிரமமான மன அழுக்கு நீக்குதலையும் செய்து முருகன் நம்மைப் பவித்திரமாக்கிக் கரையேற்றுகிறார் என்பதை ஒரே சொல்லில் அடக்கியுள்ளார்!

மாசற்ற ஜோதியாகிய முருகவேளை நினைந்தால்
மனமாசுகள் அகலும்

- பூஜ்ய ஸ்ரீ ஓம்காராநந்த மஹாஸ்வாமிகள்

பராசக்தி புத்ரம்

முருகனை “அப்பா பெற்ற பிள்ளை” என்று பொருள்பட முன் பாடலில் சங்கரர் சொல்லிவிட்டாரே என்ற உறுத்தல் முதலில் நமக்கு இருந்தது. ஆனால் அதன் பின்புலமான கந்த புராண வரலாற்றுப் பகுதியைப் பார்த்த பிறகு, புராணப்படி சரியாகத்தான் இருக்கிறது. இருப்பினும் தேவர்களின் வேண்டுகோளின்படி குமரக் கடவுளைத் தோற்றுவிப்பதற்கெனவே பார்வதியை முறைப்படி திருமணம் செய்து கொண்ட சிவபெருமான் பார்வதியின் தொடர்பில்லாமலேயே முருகக் குழந்தையைத் தோற்றுவித்துள்ளாரே என்ற ஆதங்கம் இன்னும் இருக்கத்தானே செய்கிறது. சங்கரருக்கும் இருந்திருக்க வேண்டும்! ஏன் சிவபெருமானுக்கும் கூட இருந்திருக்கும் போலிருக்கிறது!

அம்மை பார்வதி தொடர்பு

முன் பாடலில், குமரக் குழந்தையின் உதயத்திலிருந்து அவன் சரவணப் பொய்கையில் ஆறு திருமேனிகளாகப் பிரிந்து ஆறு கார்த்திகைப் பெண்கள் ஆளுக்கொரு குழந்தையாக எடுத்துப் பாலூட்டித் தாலாட்டி வளர்த்து வருவதைப் பார்த்தோம். இனி அதன் தொடர்ச்சி!

குமரக் குழந்தைகள் ஆறும் சரவணப் பொய்கைக் கரையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. கயிலைமலையில் வீற்றிருந்த அம்மையும் அப்பரும் ரிஷப வாகனத்தில் ஏறி அந்த அதிசயக் குழந்தைகளைக் கயிலைக்கு அழைத்து வரச் சென்றனர். அதற்கு முன்னர் இருவருக்கும் இடையே நடந்த சமத்காரமான உரையாடல்!

சிவன் : பிரம்மா முதலான அமரர் இடர்தீர முன்னே நம் விழிகளிலிருந்து உதித்த உன்னுடைய குமாரனை இங்கு அழைத்து வரலாம், வா!

பொம்மல் உற்றிடு நான்முகன் ஆதியோர் புந்தி
வீம்மல் அற்றிட முந்து நம் விழியிடைத் தோன்றிச்
செம்மலர்ப் பெரும் சரவணத்து இருந்த நின் சேயை
இம்மலைக்கணே உய்க்குதும் வருக! என இசைத்தான்

- க.சி. - க.பு. - 1.13.3

பார்வதி : நல்லது! நமது குமாரனை நாம் அழைத்து வருவோம், எழுந்திருங்கள்!

நம்பெரு மதலையை நாம் கொண்டு ஏகுதும்
எம்பெரு முதல்வ நீ எழுதியால் என்றாள்

-க.சி. - க.பு - 1.13.14

இந்தச் சொல் விளையாடலைப் பாருங்கள்! சிவன் "முந்து நம் விழியிடைத் தோன்றி" என்று சொன்ன சொற்றொடரில் உள்ள, "நம்", பெருமானின் பெருமை குறிக்க வந்த தன்மைப் பன்மை (Royal we!) என்று ஒரு பொருளும் "என்னில் பாதி நீ, அதனால் என் நெற்றிக் கண்ணில் பாதி உன்னுடையது. ஆகவே அந்த நெற்றிக் கண்ணில் தோன்றிய குழந்தை, நம் குழந்தை தானே?" என்று மற்றொரு பொருளும் கொள்ளலாம். சரி அடுத்த சொற்றொடரைப் பாருங்கள்! "சரவணத்து இருந்த நின் சேயை", உன்னுடைய குழந்தையை என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்லி தன் குழந்தை என்று முன்பு சொன்ன ஆதங்கத்தைத் தீர்த்துக் கொள்கிறார். ஆனால் அம்மையின் பதிலைப் பாருங்கள்! "நம் பெரு மதலையை" நம்முடைய பெருமை மிகு குழந்தையை எனச் சொல்லி இருவருக்கும் உள்ள தொடர்பினை உறுதிப்படுத்துகிறார். அது பெண்மைக்கே உரித்தான பெருந்தன்மையும் தாய்மைப் பண்பும்!

சங்கரர் நிலை

சங்கரரும் "பராசக்தி புத்ரம்" என்று இந்தப் பாடலில் சொல்லி அவரது ஆதங்கத்தையும் தீர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்! இதற்கு இன்னொரு காரணமும் இருக்கலாம். அவரே "ஸௌந்தர்ய லஹரி" என்ற மிகப் பெருமை பெற்ற, பிரபலமான நூறு பாடல்கள் கொண்ட "அம்பிகை வழிபாட்டு" நூல் ஒன்றினை இயற்றி உள்ளார். அந்த நூலின் முதல் பாடல்:

சிவ: சக்த்யா யுக்தோ யதி பவதி சக்த: ப்ரபவீதும்
ந சேதேவம் தேவோ ந கலு குசல: ஸ்பந்திதும்பி
அதஸ்த்வாம் ஆராத்யாம் ஹரிஹரவிரிஞ்சாதி பிரபி
ப்ரணந்தும் ஸ்தோதும் வா கதம் அக்ருதபுண்ய: ப்ரபவதி

[தாயே! ஸர்வ மங்களங்களையும் பெற்ற சிவனானவன், ஜகத்தை நிர்மாணம் பண்ணுகின்ற வல்லமை பெற்ற சக்தியோடு கூடியிருப்பாரேயானால் தான் இப்பிரபஞ்சத்தை நிர்மாணம் பண்ண அவருக்கு சாத்தியமாகும். அப்படிச் சேர்ந்திருக்காவிட்டால் அவரால் கொஞ்சம் அசைவதற்குக் கூட இயலாது. இதனால் தானே விஷ்ணு, ருத்ரன், ப்ரஹ்மா முதலியவர்களும் கூட உன்னை ஆரதிக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் முன்பிறவிகளில் கிஞ்சித்தும் புண்ணியம் எதுவும் செய்யாதவர்கள் உன்னை வணங்கவோ, துதிக்கவோ எப்படித் தகுதி உள்ளவர் ஆவார்கள்?]

ஆக, சக்தியாகிய பார்வதியோடு கூடியிருக்காவிடில் சிவனால் சிறிதளவு அசையக்கூட முடியாது! “ஏவம் ந சேத ஸ்பந்திதும் அபி குசல : ந கலு” என்று அங்கே திட்டவட்டமாகச் சொன்ன சங்கரர் முருகக் குழந்தையின் உதயத்தில் கட்டாயம் பார்வதிக்கும் பங்கு உண்டு என்று தானே புஜங்கத்திலும் சொல்ல வேண்டும். அதனால் தான் அடுத்த பாடலிலேயே நேரடியாகப் “பராசக்தி புத்ரம்” என்று சொல்லி இருக்கிறார் போலும்!

அம்பிகையின் சதுரப்பாடு

இந்த நிகழ்வினை மற்றுமொரு கோணத்தில் காண்கிறார் அருளாளர் அபிராமி பட்டர், அவரது அபிராமி அந்தாதியின் 65 ஆவது பாடலில். இந்தப் பாடலைத் தினமும் பாராயணம் செய்தால் நன்மக்கட் பேறு அடையலாம் என அடியார்கள் நம்புகின்ற பாடல். அம்பிகையின் அருளும் கருணையும் புகழ் வந்த அந்தாதியாகையால், இந்நிகழ்வில் அம்பிகையின் பங்கினை ஒருபடி அதிகமாகவே உயர்த்திப் பாடியுள்ளார் பட்டர்.

ககனமும் வானும் புவனமும் காண வில் காமன் அங்கம்
தகனம் முன் செய்த தவப் பெருமாற்குத் தடக்கையும் செம்
முகனும் முந்நான்கு இருமுன்று எனத் தோன்றிய மூதறிவிள்
மகனும் உண்டாயது அன்றோ வல்லி நீ செய்த வல்லபமே!

- அ.ப. - அ.அந் 65

[அனைத்துலகங்களும் அண்டங்களும் காணக் கரும்பு வில்லேந்தி வந்த காமனின் உடலை முன்னரே எரித்த அதாவது காமத்தை முன்னரே நீக்கிவிட்ட “தாழ்சடை பொலியும் அருந்தவத்தோனாகிய” சிவபெருமானுக்கே நீண்ட திருக்கரங்களையும், சிவந்த அழகிய திருமுகங்களையும், முறையே பன்னிரண்டும் ஆறும் எனக் கொண்ட பேரறிவு பெற்ற ஒரு திருமகனையே தோற்றுவித்தது வல்லிக்கொடி போன்ற நீ செய்த சதுரப்பாடான அருஞ் செயல் அல்லவா!]

பிறவிக் கடல் கடத்தல்

சம்சாரம் என்னும் வாழ்க்கையையும், அஞ்ஞானம் என்னும் அறியாமையையும், பிறவியையும், நாம் வாழ்வில் அனுபவிக்கும் துன்பங்களையும் காலம் காலமாக அருளாளர்கள் அனைவரும் கடலோடேயே ஒப்பிட்டு வந்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கடலினைத் தாண்டிக் கரைசேர இறைபக்தி என்னும் படகு வேண்டும் என்றும், அந்த இறைபக்தியால் இறைவன் திருவருள் நமக்குக் கிட்டும் என்றும் அந்தத் திருவருள் நம்மைக் கட்டாயம் கரைசேர்த்துவிடும் அதாவது கடையேற்றிவிடும் என்றும், ஏன், நமக்கு பிறவியிலாப் பேரின்பமாகிய வீடு பேற்றினையே பெற்றுத் தரக்கூடும் என்றும் சொல்லித் தந்திருக்கிறார்கள். இங்கே வள்ளுவரின் குறட்பாக்கள் இரண்டினைப் பார்ப்போம்

அறவாழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க்கு அல்லால்
பிறஆழி நீத்தல் அரிது

- தி.வ. - தி.கு. - 8

[அறக்கடல் வடிவினனும் பெருங்கருணை கொண்டவனுமாகிய இறைவனுடைய திருவடிகளை அடைந்தவருக்கு அல்லாது மற்றையவர் பொருள், இன்பம் முதலியன உடைய வாழ்க்கைக் கடலை நீந்திக் கடத்தல் இயலாது]

பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவன் அடிசேரா தார்

-தி.வ. - தி.கு. - 10

[இறைவன் திருவடிகளைப்பற்றியவரால் பிறவியாகிய பெரிய கடலைக் கடக்க முடியும்; மற்றவரால் கடக்க முடியாது]

இதிலிருந்து நாம் புரிந்து கொள்வது :

- பிறவிப் பெருங்கடலினை நீந்திக் கரை சேர்தல் மிக, மிகக் கடினமானது.
- பிறவியில் இருந்து உழல்வதற்கு காரணமாகிய அறியாமை எனும் அஞ்ஞானம் என்ற இருளிலிருந்து வெளிவந்தால் தான் கரை சேரலாம்.
- அதற்கு இறைவன் திருவருளின் துணை வேண்டும்.
- அது அவன் திருவடிகளைப் பற்றினால் கிட்டும்.

அருளாளர் அருணகிரிநாதர் அருளிச் செய்த ஒரு பாடல்

முடியாப்பிறவிக் கடலில் புகார், முழுதுங் கெடுக்கும்
மிடியால் படியில் விதனப் படார், வெற்றிவேல் பெருமான்,

அடியார்க்கு நல்ல பெருமான், அவுணர் குலமடங்கப்
பொடியாக்கிய பெருமான் திருநாமம் புகல்பவரே

- அ.நா. - க.அ. பாடல் 33

[வெற்றிவேலைத் தாங்கிய பெருமானாகிய முருகனின், தமது திருவடியை வணங்கும் அடியார்க்கு நல்ல பெருமானின், அசுர, இராட்சதர் குலம் வற்றும்படி தூளாக்கிய பெருமானின், தெய்வீகமான திருநாமத்தைச் சொல்பவர் தாண்ட முடியாத பிறவியாகிய பெருங்கடலில் முழுக மாட்டார்கள்; எல்லாவற்றையும் கெடுக்கும் வறுமைப் பிணியால் இப் பூவுலகில் வேதனைப் படவும் மாட்டார்கள்]

நிறைவாக ஒரு செய்தி. சம்சாரம் என்ற கடலில் ஜீவாத்மா உழன்று கொண்டிருக்கிறது. கரையில் பரமாத்மாவாகிய முருகன் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான்! அந்த ஜீவாத்மாவின் அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி, தன்னிடம் ஆற்றுப்படுத்தி, கரையேறச் செய்து தனது திருவடியினை அடையச் செய்கிறான். ஆக இந்தப் பாடலிலும் ஜீவ-ப்ரஹ்ம ஐக்கியத்தை அதாவது அத்வைத தத்துவத்தை இலை மறை காயாக வைத்துள்ளார் ஆதி சங்கரர்.

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வுடிவம்

பாடல் 4
வங்கக் கடல்

நிகரிலாச் சீரலைவாய்க் கரையோரத்தில்,
நித்தம் அரசாளும் உத்தமனாய் நின்று,
“என் சன்னிதானத்தை அடைந்தவர்
எவரானாலும் அவர் அப்போதே இந்தப்
பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடந்தவர் ஆவார்!”
என்று சொல்லாமல் சொல்லும்,
அன்னை பராசக்தியின் அருமைத் திருமகனே!
என்னைத் தூய்மைப்படுத்துபவனே,
உன்னை நான் துதிக்கிறேன்!

பாடல் 5
கடல் கரை

யதாப்தேஸ் தரங்கா: லயம் யாந்தி துங்காஹா:
ததைவாபதஸ் ஸந்நிதௌ ஸேவதாம் மே ।
இதீவோர்மி பங்க்தீர் ந்ருணாம் தர்சயந்தம்
ஸதா பாவயே ஹ்ருதஸரோஜே குஹம் தம் ॥

அடுக்கடுக்காய் உயர்ந்து வரும் கடலலைகள்
நீயிருக்கும் குன்றின் தரை தொட்டதும்
ஒடுங்கி அடங்கி விடுவதுபோல,
உன் திருவடிவாரம் சேரும்
அடியார் தம் மனக்கவலை அலைகளும்
பொடிப்பொடி ஆகிவிடும் எனக் காட்டுகின்ற
குகனே! உன்னையே நான்
என் இதயத் தாமரையில் வைத்து,
எப்பொழுதும் தொழுது வணங்குகிறேன்!

முன்னைய பாடலைப்போல இந்தப் பாடலையும் வரி வரியாகப் பார்ப்போம்.

05.1 யதாப்தேஹ தரங்கா லயம்யாந்திதுங்கா:

யதா அப்தேஹ துங்காஹ தரங்காஹ லயம் யாந்தி

எப்படி இந்தக் கடலில் எழும் உயரமான அலைகள் ஒடுங்கி விடுகின்றனவோ

05.2&3 ததைவாபதஸ் ஸந்நிதௌ ஸேவதாம் மே /

இதீவோர்மி பங்க்தீர் ந்ருணாம் தர்சயந்தம்

ததைவ மே ஸந்நிதௌ ஸேவதாம்

அப்படியே என்னுடைய சன்னிதியில் (வந்து) வழிபடுகின்ற

ந்ருணாம் ஆபதஹ (லயம் யாந்தி)

மனிதர்களுடைய துன்பங்களும் ஒடுங்கி விடுகின்றன

இதி இவ ஊர்மி பங்க்தே தர்சயந்தம்

என்பது போல அலையின் வரிசைகளைக் காட்டிக்கொண்டிருக்கும்

05.4 ஸதா பாவயே ஹ்ருதஸரோஜே குஹம் தம் II

தம்குஹம் அஹம் ஹ்ருத்ஸரோஜே ஸதா பாவயே

அந்த முருகனை நான் என் உள்ளத்தாமரையில் வைத்து எப்பொழுதும் துதிக்கிறேன்

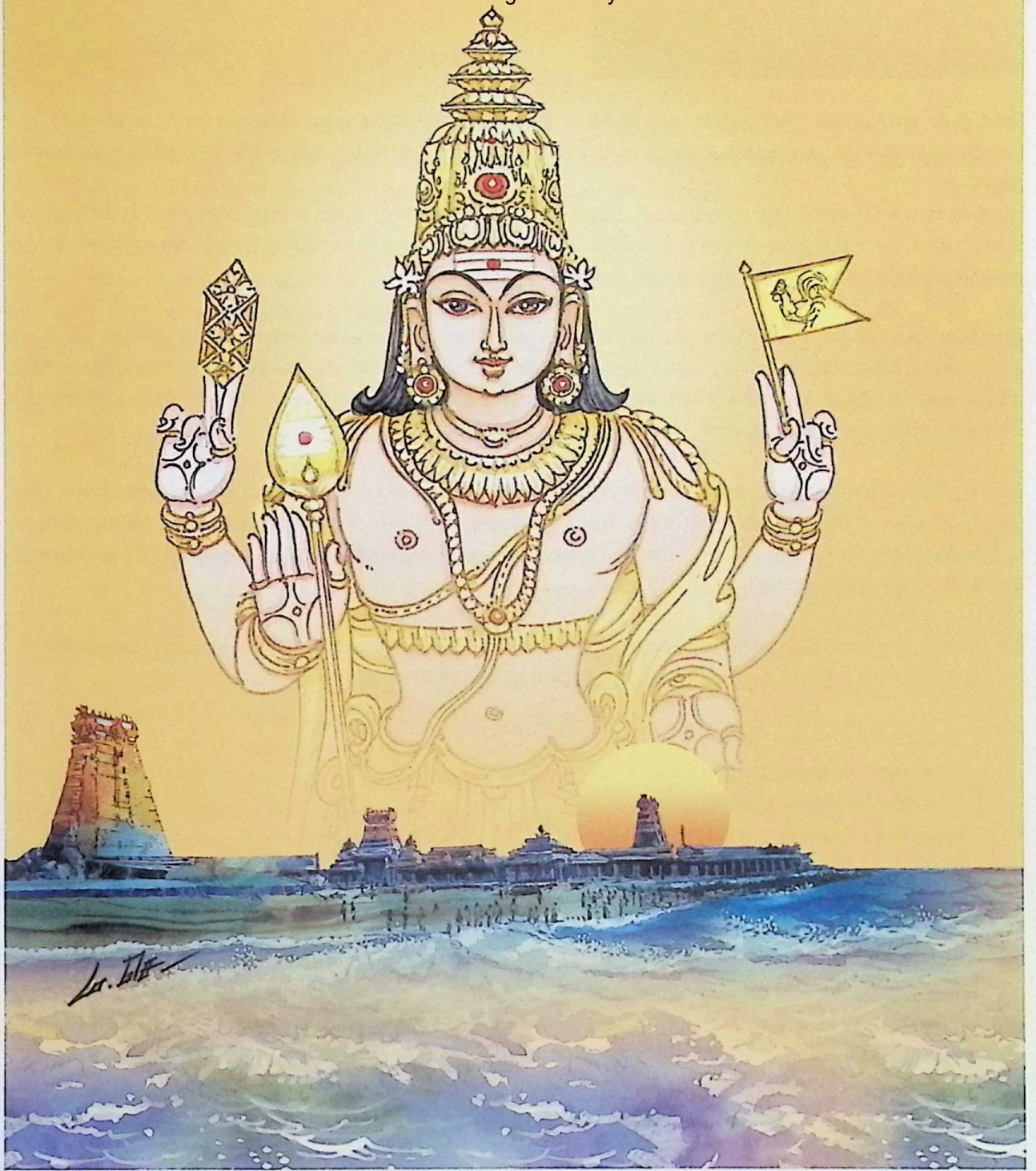
இந்தப் பாடலின் முதல் பகுதி செந்திலாண்டவர் தம் அடியார்களுக்குக் கூறுவது போல் அமைந்துள்ளது.

“நீ உன்னுடைய தூய பக்தியினால் என்னிடமிருந்து பெற்ற திருவருளாகிய படகின் துணைகொண்டு கடலைக்கடந்து கரைச்சேர்ந்துவிட்டாய். அதோ பார்! உயர்ந்து வரும் அந்தக் கடலலைகள் என் கரை சேர்ந்து தரைதொட்டதும் எப்படி ஒடுங்கி விடுகின்றன! அந்த அலைகளைப் போல் உனக்கு வரிசையாக வரும் துன்பங்களும் இனி, கரை சேர்ந்துவிட்ட உன்னை எதுவும் செய்யாது அடங்கி ஒடுங்கிவிடும்! கவலையை விட்டு, மேலே நட!”

“யதா அப்தேஹ துங்காஹ தரங்காஹ லயம் யாந்தி”

கடலில் எழும் உயரமான அலைகள் ஒடுங்கி விடுகின்றன

ஆதி சங்கரரின் பாடலில், இந்த வரியில் உள்ள “லயம் யாந்தி” என்ற சொற்றொடருக்கும் செந்திலாண்டவர் திருக்கோவிலில் இப்பொழுது தினமும் இரவு நடக்கும் பள்ளியறை பூசைக்கும் ஒரு தொடர்பு உள்ளது போல் தோன்றுகிறது. நித்திய பூசைகளில் இறுதியானது பள்ளியறை பூசை. அது நிறைவு பெற்றதும் திருக்கோவில் நடையினைத் திருக்காப்பிட்டு திருப்பள்ளி எழுச்சி அல்லது திருவனந்தல் என்ற பூசைக்கு அடுத்த நாள் அதிகாலை நடைதிறந்து பூசைகள் தொடங்கும். இப்படி தினமும் இரவு 9 மணி அளவில் நடைபெறும் பள்ளியறை பூசைக்கு செந்திலாண்டவர்

கோவிலில் வழங்கும் பெயர் லயாங்க பூசை! சகல ஜீவர்களுடைய உணர்வும் முருகனுள் அடங்குவதைக் குறிக்கிறதாம் இந்த பெயர்! மீண்டும் அடுத்த நாள் காலை நடக்கும் திருப்பள்ளி எழுச்சி என்ற விஸ்வரூப பூசைக்கு போகாங்க பூசை என்பது பெயராம்! அனைத்து ஜீவர்களுக்கும் முருகன் மீண்டும் உணர்வு அளிப்பதைக் குறிக்கிறதாம்!

செந்தில் நாதனின் அந்தமில் கருணை நம்மை நெகிழ்விக்கிறது இல்லையா? அது சரி! நம் நன்றியுணர்வினை அவனுக்குக் காட்ட நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? அதையும் ஆதி சங்கரர் சொல்லித் தருகிறார்.

குஹன் என்றால் குகையில் இருப்பவன். அதாவது தன் பக்தர்களது மனம் என்னும் குகையில் வாழ்பவன். மனமாகிய மலர்மிசை ஏகினான் என்பார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. அந்த குஹப்பெருமானை நம் ஹிருதயமாகிய தாமரையில் வைத்துத் துதிக்கச் சொல்கிறார்.

திருச்செந்தூரில் தன் முன்னே உள்ள கடலையும் அதில் எழும் அலைகளையும் அங்கு தினசரி நடக்கும் சாதாரண நிகழ்வாகிய உயர்ந்து வரும் அலைகள் கரைதட்டி ஒடுங்கித்திரும்புவதையும் உதாரணமாக்கிப் “பிறவிக்கடல் நீந்தி, முக்திக் கரை சேர்தல்” என்ற பெரும் தத்துவத்தினை சங்கரர் எளிய முறையில் விளக்கியுள்ள பான்மை எண்ணி, எண்ணி மகிழ வேண்டிய ஒன்று!

இன்னுமொரு செய்தி. கடலைப் பரமாத்விற்கும் அதிலிருந்து எழும் அலையை ஜீவாத்மாவிற்கும் பின் அந்த அலை மீண்டும் கடல் நீரோடு சேர்ந்து நீராகி விடுவதை ஜீவ - ப்ரஹ்ம ஐக்கியத்திற்கும் உதாரணமாகச் சொல்லுதல் மரபு. எனவே சங்கரர் இந்தப் பாடலிலும் தனது அத்வைத தத்துவத்தைக் கோடி காட்டிச் செல்கிறார்.

இங்கு அருணகிரிநாதரின் கந்தர் அநுபூதிப் பாடல் ஒன்றினையும் அதற்கு வாரியார் சுவாமிகள் அருளியுள்ள விளக்கவுரையினையும் நினைவு படுத்திக் கொள்ளலாம்.

உல்லாச நிராகுல யோகவிதச்

சல்லாப விநோதனும் நீயலையோ!

எல்லாமற என்னை இழந்தநலம்

சொல்லாய் முருகா, சுரூபதியே!

-அ.நா. - க.அ. பாடல் 2

[முருகப்பெருமானே, விண்ணுலகிற்கும் மண்ணுலகிற்கும் தலைவரே! இன்பமுடையவரும், துன்பம் இல்லாதவரும் சிவயோக மூர்த்தியும், இனிமையாகப் பேசுபவரும், மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றவரும், அருள் விளையாடல்களைப் புரிபவரும் நீரே அல்லவா? ஆதலால் புறப்பற்றுக்கள் யாவும் அற்றுப் போகவும் யான் என்ற அகப்பற்றும் அற்றுப்போகவும் அதனால் எய்தும் பேரின்ப நலத்தை (எல்லாமற என்னை இழந்த நலம்) அடியேனுக்கு உபதேசித்து அருள்வாயாக]

உல்லாச :

உல்லாசம்-இன்பம். சூராதியவுணர்களை வதைத்த பின் முருகவேள் தெய்வயானையம்மையை மணந்து, உயிர்கட்கு இன்பத்தைத் தரும் பொருட்டு திருப்பரங்குன்றத்தில் அமர்ந்த அருள் திறத்தை குறிக்கின்றது.

நிராகுல :

ஆகுலம் - துன்பம், நிராகுலம் - துன்பம் இல்லாமை. கடல் அலைகள் சதா வந்து கரையில் மோதுவது துன்ப அலைகளைக் குறிக்கும். இந்தச் சொல் செந்திலம்பதியில் நிகழ்வதைக் குறிக்கிறது. பிறவிப்

பெருங்கடலில் தோன்றும் துன்ப அலைகள் அப்பெருமானுடைய திருவடியில் வந்து ஓய்ந்து அமைதி பெறுகின்றன. இன்பத்தைத் தந்து துன்பத்தைத் துடைக்கின்ற மூர்த்தி.

யோக :

ஞானத்தண்டினை ஊன்றித் துறவுக்கோலத்துடன் பழநியில் எம்பெருமான் சிவயோக தயாபரனாக நிற்கின்ற அருட்கோலத்தை இது குறிக்கின்றது.

இத :

திருவேரகத்தில் எந்தை கந்தவேள் குருபரனாக இருந்து தந்தைக்கு ஞான உபதேசத்தை இதமாக உரைத்த அருள் திறத்தை இது குறிக்கின்றது.

சல்லாப :

குன்று தோறாடிய குருபரன் திருத்தணிகையில் இச்சா சக்தியாகிய வள்ளிப் பிராட்டியைத் திருமணம் புரிந்து எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் மகிழ்ச்சியை வழங்குகின்ற வள்ளன்மையைக் குறிக்கின்றது

விநோதனும் நீ :

பழமுதிர்சோலையில் ஞான தயாபரனாக வேதாகமங்களுடன் விளையாடி அருள்புரியும் ஞானத் திறத்தை இது குறிக்கின்றது.

எனவே, திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய், திருவாவினன்குடி, திருவேரகம், திருத்தணிகை, பழமுதிர்சோலை என்ற ஆறுபடை வீடுகளில், ஆறுமுகப் பெருமான் புரியும் அருள் திறங்களை இந்த ஆறு சொற்கள் குறிக்கின்றன.

- வாரியார் சுவாமிகள்

பெருமானின் ஆறு நற்குணங்களால் விளித்து, அந்த குணங்களுக்குரிய ஆறுபடைவீடுகளைக் குறிப்பால் உணர்த்தியுள்ளமையை சொற்களின் உட்புகுந்து, கண்டு, அதை எளிமைப்படுத்தி நமக்கு சொல்லித்தரும் வல்லமை வாரியார் சுவாமிகளுக்கே உரித்தானது. இங்கு நமக்குத் தொடர்புடையது திருச்சீரலைவாயினைக் குறிக்கும் "நிராகுல" என்ற சொல். அதற்குச் சுவாமிகளது விளக்கத்தினைத் தனியே இங்கு மீண்டுமொரு முறை பார்ப்போம்.

ஆகுலம்-துன்பம், நிராகுலம்-துன்பம் இல்லாமை, கடல் அலைகள் சதா வந்து கரையில் மோதுவது துன்ப அலைகளைக் குறிக்கும். இந்தச் சொல் செந்திலம்பதியில் நிகழ்வதைக் குறிக்கிறது. பிறவிக் பெருங்கடலில் தோன்றும் துன்ப அலைகள் அப்பெருமானுடைய திருவடியில் வந்து ஓய்ந்து அமைதி பெறுகின்றன. துன்பத்தைத் துடைத்து இன்பத்தைத் தருகின்ற மூர்த்தி முருகன்.

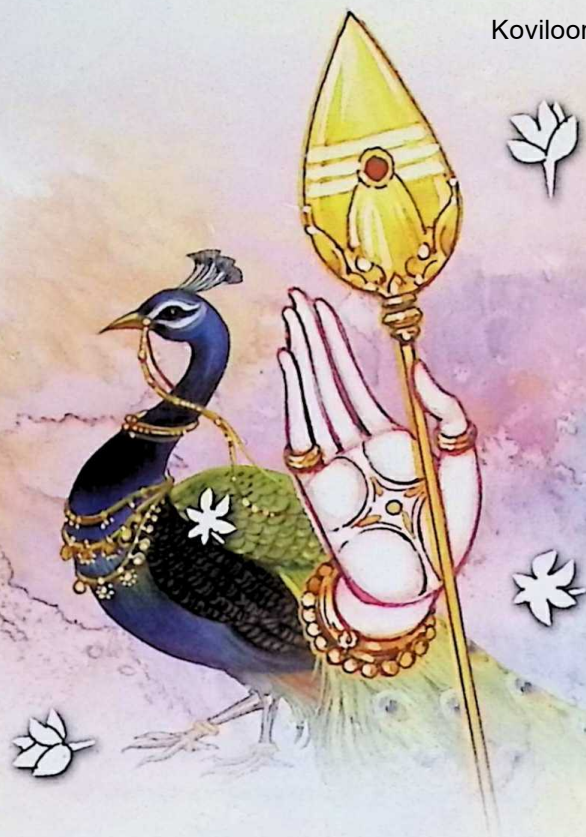
இந்த விளக்கஉரை ஆதி சங்கரரின் பாடலுக்கும் விளக்க உரை போல், தோன்றும் பாங்கினைக் கண்டு மகிழுங்கள்!

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வடிவம்

பாடல் 5

கடல் கரை

அடுக்கடுக்காய் உயர்ந்து வரும் கடலலைகள்
நீயிருக்கும் குன்றின் தரை தொட்டதும்
ஒடுங்கி அடங்கி விடுவதுபோல,
உன் திருவடிவாரம் சேரும்
அடியார் தம் மனக்கவலை அலைகளும்
பொடிப்பொடி ஆகிவிடும் எனக் காட்டுகின்ற
குகளே! உன்னையே நான்
என் இதயத் தாமரையில் வைத்து,
எப்பொழுதும் தொழுது வணங்குகிறேன்!

பாடல் 6

கந்தமாதன மலை

கிரௌ மந்நிவாஸே நரா யேஅதிருடாஹா
ததா பர்வதே ராஜதே தேஅதிருடாஹா !
இதீவ ப்ருவன் கந்த சைலாதீருடாஹ:
ஸ தேவோ முதே மே ஸதா ஷண்முகோஅஸ்து //

“எந்தன்மலை ஏறிவரும் எவருக்கும்
எந்தைதன் வெள்ளிமலை ஏறிய பலனான
வீடுபேறு கிட்டுவது உறுதி”
என்று சொல்லுவது போலக்
கந்தமாதன பர்வதமெனும்
சந்தனமலை மீது நிற்கும் கந்தனே!
கருணை பொழி முகம் ஆறு கொண்டவனே,
எப்போதும் என்னைப் பரிவோடு காத்திடுக!

06.1 கிரௌ மந்நிவாளே நரா யேஅதிருடா :

ஏ நராஹ மந்நிவாளே கிரௌஅதிருடாஹா

எந்த மனிதர்கள் எனது இருப்பிடமாகிய (இந்தக் கந்தமாதன) மலையில் ஏறியிருக்கிறார்களோ

06.2 ததா பர்வதே ராஜதே தேஅதிருடாஹா /

தே ததா ராஜதே பர்வதே அதிருடாஹா

அவர்கள் அப்பொழுதே (வீடுபேறு தரும்) வெள்ளிமலையினை அதாவது கயிலைமலையினை அடைந்து விட்டவர்கள் ஆவார்கள்

06.3 இதீவ ப்ருவன் கந்த சைலாதீருடா /

இதி ப்ருவன் இவ கந்தசைல அதிருடாஹா

என்று சொல்வது போல சந்தனமலையில் வீற்றிருக்கின்ற

06.4 ஸ தேவோ முதே மே ஸதா ஷண்முகோஅஸ்து /

ஸ ஷண்முகஹ தேவஹா மே ஸதா முதே அஸ்து

ஒளிபொருந்திய அந்த ஆறுமுகக்கடவுள் என்னிடத்தில் எப்பொழுதும் கருணையோடு, பிரியத்தோடு இருக்கட்டும்!

இப்பாடலில் இருந்து நமக்கு இரண்டு செய்திகள் தெரிய வருகின்றன.

- “எனது இருக்கையாகிய இந்தக் கந்தமாதனம் என்ற சந்தன மலை ஏறியவர்கள் கயிலை மலையையே ஏறி விட்டவர்கள் ஆவார்கள்” என்று முருகன் சொல்கிறார்.
- இப்படிச் சொல்கின்ற முருகனை ஷண்முகர் அல்லது ஆறுமுகக் கடவுள் என சங்கரர் அழைக்கிறார்

முதல் செய்தியைச் சற்று ஆழமாகவே பார்ப்போம். இமயமலையில் ஒரு பகுதியைக் கயிலை மலை என்பர். அப்பகுதியின் உயரம் மிக அதிகமாகையால் அதை எப்பொழுதும் தூய வெண்மையான பனி மூடியிருக்கும். அதனால் அதற்கு வெள்ளிப்பனி மலை என்ற பெயரும் உண்டு. இம்மலையின் பனி மூடிய சிகரம் மிகப்பெரியதொரு லிங்க வடிவில் அமைந்திருக்கும். இங்கே தான் சிவன் உமையம்மையுடனும் தன் பரிவாரங்களுடனும் இருப்பதாக ஐதீகம். இந்த மலையினையே சிவஸ்வரூபமாகக் கொண்டு அதனுள்ளே சிவனையும் மானசீகமாகக் கண்டு வணங்குவது மரபு.

இப்புனிதமலையினைப் பற்றிச் சேக்கிழார் பெருமானது பெரிய புராணத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ள திருமலைச் சருக்கத்தில் உள்ள முதல் இரண்டு பாடல்களை இங்கே நினைவுபடுத்திக் கொள்ளலாம்.

பொன்னின் வெண்திருநீறு புனைந்தெனப்
பன்னு நீள்பனி மால்வரைப் பாலது
தன்னை யார்க்கும் அறிவரியான் என்றும்
மன்னி வாழ் கயிலைத் திருமாமலை

-சே.பெ.பு.- தி.ச. 1

[பொன்றிறமான அடிப்பாகத்தினையுடைய மலையின் மேலே வெண்மையான திருநீற்றை அணிந்தாற் போல
என்று சொல்லற்குரியது நீண்ட இமயமலை. இதன் ஒரு பகுதியில் உள்ளது யாவர்க்கும் தனது தன்மையை
இன்னதென்று அறிவதற்கு அரிதாக இருக்கின்ற, சிவபெருமான் எக்காலத்தும் நீங்காமல் பொருந்தி
வாழ்தற்கு இடமாகிய, கயிலை என்கின்ற பெரிய, புனிதத் திருமலையாகும்]

அண்ணல் வீற்றிருக்கப் பெற்றது ஆதலின்
நண்ணுமூன்று உலகும் நான் மறைகளும்
எண்ணில் மாதவம் செய்து வந்து எய்திய
புண்ணியம் திரண்டுள்ளது போல்வது

-சே.பெ.பு.- தி.ச. 2

[யாவருக்கும் மேலாம் அளவில்லாத சீருடையானாகிய பெருமையுடைய சிவபெருமான் விரும்பி எழுந்தருளி
என்றும் நீங்காதிருக்கும் பேறு பெற்ற மலை ஆதலால் அது, மேல்-நடு-கீழ் என்ற மூன்று நிலையிலும் உள்ள
உலகங்களின், நான்கு வேதங்களின் தவத்தின் பயனான சிவபுண்ணியங்கள் திரண்டு ஒரு வெள்ளி
மலையாக உருவெடுத்து நிற்பது போலுள்ளது. (புண்ணியத்தின் நிறமும் வெண்மை என்பர்)]

இப்படிச் சிவன் உள்ளுறையும் இப்புனித வெள்ளிமலையினையே சிவம் என்று ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.
அப்படியானால் அந்த மலையை அடைபவர்கள் சிவனின் திருவடி அடைந்தவர்கள் ஆவர்கள்
என்றுதானே ஆகிறது.

அடுத்த நிலையில் பார்த்தால் சிவனின் திருவடியை அடைந்தவர்கள் பிறவிப் பெருங்கடலைத் தாண்டி
முக்தி அல்லது வீடு பேறு பெற்றுவிட்டவர்கள் ஆவார்கள் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

இதே கருத்தினைத் திருமுருகனின் பெருவடியார், அருளாளர் அருணகிரிநாதரும் தம் திருச்செந்தூர் திருப்புகழில் ஏற்றுப் பாடுகிறார்.

கயிலைமலையனைய செந்தில்பதி வாழ்வே!

கரிமுகவன் இளைய கந்தப் பெருமானே!

- அ.நா.-தி.செ.தி.-13

இனி மீண்டும் சங்கரரின் புஜங்கப் பாடலுக்கு வருவோம்!

“நான் இருக்கும் கந்தமாதன மலையை ஏறினவர்கள் வெள்ளிமலையை அதாவது கயிலைமலையை ஏறிவிட்டவர்கள் ஆவர்கள்” என்று முருகன் சொல்வதாகச் சங்கரர் பாடியுள்ளார். ஆகக் கயிலை மலைக்கு கந்தமாதன மலை ஒப்பாகிறது. அதனடியாகக் கயிலை மலை தரும் வீடுபேற்றினை கந்தமாதன மலையும் தரும் என்றாகிறது.

கிடைத்தற்கரிய வீடு பேறு, கந்தமாதன மலை ஏறியதும் கிட்டிவிடும் என்று முருகன் போகிற போக்கில் சொல்லிவிட்டான். இதிலிருந்து முருகனின் சாந்நித்தியம் அந்தக் கந்தமாதன மலைக்கு எத்தனை மஹத்துவத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது என்று பாருங்கள்!

இன்னுமொரு நுணுக்கம். கந்தமாதன மலையேறிய ஜீவாத்மாவாகிய நாம் கயிலை மலை என்னும் சிவமாகிய பரமாத்வாவின் திருவடியையே அடைந்து விட்டவர்கள் ஆகிவிடுவோம் என்றால் இதுவும் ஜீவ-பரஹ்ம ஐக்கியத்தைக் குறிக்கிறது அல்லவா?

இதை மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்துக் கயிலை மலை ஏறுவது ஒன்றும் அத்தனை கடினமான காரியமல்ல என்று யாரும் எண்ணி விடக்கூடாது! நம்முடைய அருளாளர்களின் கயிலை மலை ஏறும் அனுபவங்கள் முற்றிலுமாக வேறுபடுகிறது. அவர்களில் கயிலை மலை ஏறுவதை விரும்பியவர்களிலிருந்து அதில் வெற்றிகண்டவர்கள் வரையில் உள்ள பட்டியலையும் அவர்களது அனுபவங்களையும் சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்.

வட கயிலை / தென் கயிலை

கயிலை மலையை வட கயிலை என்றும் அதற்கு இணையாகத் திருக்காளத்தியை தென் கயிலை என்றும் போற்றி வழிபடுவர் பெரியோர். திருக்காளத்தியில் மானுடரும், தேவரும் வந்து சிவனை வணங்குவர் என்றும், வடகயிலையில் தேவர் மட்டும் வந்து சிவனை வணங்குவர் என்றும் பொதுவாகச் சொல்வர். அதற்கு விதி விலக்குகள் உண்டு என்றும் கூறுவர்.

நக்கீர தேவ நாயனார்

தனது பக்தனான ஏழைத் தருமி என்ற புலவனுக்கு இரங்கி பாண்டிய மன்னன் அறிவித்த பொற்கிழிப் பரிசினை அவனுக்குப் பெற்றுத் தருவதற்காக மதுரைச் சொக்கேசப் பெருமான் “கொங்குதேர் வாழ்க்கை” (குறுந்தொகைச் செய்யுள் 2) எனும் செய்யுளை எழுதிக் கொடுத்தனுப்பினான்.

அதில் “மகளிர் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் உண்டு” என்று சொல்வது போல் ஒரு கருத்து இருந்தது. அக்கருத்துத் தவறு என மறுத்தார் அரசவைத் தலைமைப் புலவர் நக்கீரர். தருமிக்காக இறைவனே

அரசவை வந்து வாதாடினார். “திருக்காளத்தியில் வீற்றிருக்கும் ஞானப் பூங்கோதையின் கூந்தல் கூட இயற்கை மணம் அற்றதோ” என வினவி நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டி நக்கீரரை வெருட்டினார் பெருமான். ஆனால் நக்கீரர் தளரவில்லை. “நெற்றிக்கண்ணைக் காட்டி வெருட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே!” என்று கூறிவிட்டார். நெற்றிக்கண்ணின் வெப்பத்தைத் தாங்காத புலவர் கோபப் பிரசாதம் பாடிப் பொற்றாமரைக் குளத்தில் நீராடி வெப்பு நீங்கி வெளியே வந்த பின்னர் திருக்காளத்தி சென்று வழிபாடு செய்தார். அப்போது கயிலைக் காட்சி அவருக்குக் கிட்டியது என்பர். அவ்வமயம் “கயிலை பாதி, காளத்தி பாதி” என்ற அரியதொரு அந்தாதி நூலைப் பாடினாராம் இந்த நூல் பதினொன்றாம் திருமுறையில் சேர்க்கப்பெற்றிருக்கிறது.

அதிலிருந்து ஒரு பிரார்த்தனைப் பாடல்

வரமாவது எல்லாம் வடகயிலை மன்னும்
பரமா உன் பாதாரவிந்தம் - சிரமார
ஏத்திடும் போதாக வந்து என் மனத்தில் எப்பொழுதும்
வைத்திடு நீ! வேண்டேன் யான் மற்று!

- ப.தி.மு. - ந.தே.நா. - க.பா.கா.பா.-99

[வடகயிலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமானே! நான் உன்னிடம் வேண்டும் வரம் எல்லாம் உன்னுடைய திருவடித் தாமரைகளையே! நான் தலை வணங்கி வழிபடும் பொழுதெல்லாம் நீ அந்தத் திருவடித் தாமரைகளை என் மனத்தில் வைத்திடுக! வேறு எதுவும் நான் வேண்டவில்லை]

திருஞானசம்பந்தர்

தனது வடபுறத் தலயாத்திரையில் தென் கயிலை எனக் கருதப் பெறும் திருக்காளத்தி அடைந்து பெருமானை வணங்கி வழிபாடு செய்து கொண்டிருந்த நாட்களில் வடகயிலையை நினைவு கூர்ந்தார்.

திங்கள்புனை முடியார்தம் தானம் தோறும்
சென்று தமிழிசை பாடும் செய்கைபோல
மங்கையுடன் வானவர்கள் போற்றிடைப்ப
வீற்றிருந்தார் வடகயிலை வணங்கிப் பாடி
செங்கமல மலர் வாவித் திருகேதாரம்
தொழுது திருப்பதிக இசை திருந்தப்பாடி

- சே.பெ.பு. - தி.ச.பு 2924

[திங்கள் புனை முடியார் - பிறைச் சந்திரன் அணிந்த சிவன்; தானம் தோறும் - திருத்தலங்கள் தோறும்; மங்கை - உமையம்மை; வானவர்கள் - தேவர்கள்; வாவி - திருக்குளம்]

கயிலைமலையின் சிறப்புக்களைப் பாடி மகிழ்கிறார் சீர்காழிப் பிள்ளையாரான திருஞானசம்பந்தர் தன் திருக்கயிலாயப் பதிகத்தில்!

புற்றரவு பற்றியகை, நெற்றியது மற்றொரு கண், ஒற்றைவிடையன்,
செற்றதெயில், உற்றதுமை, அற்றவர்கள் நற்றுணைவன், உற்றநகர்தான்
சுற்றுமணி பெற்ற தொளி செற்றமொடு குற்றமில் தெற்றளவினாய்க்
கற்றவர்கள் சொற்றொகையின் முற்றுமொளி பெற்றகயி லாயமலையே!

- தி.ச.தே - 3.68.1

[கையினில் பாம்புடையவர்; நெற்றியில் மற்றுமொரு கண்ணுடையவர்; ஒற்றைக்காளை வாகனமுடையவர்; முப்புரங்களை எரித்தவர்; உமையம்மையை உடலின் ஒரு பாதியிலே கொண்டவர்; பற்றுக்களைத் துறந்தவர்களுக்கு நல்ல நண்பர்; இத்தகு பெருமைகள் பெற்றவர் வீற்றிருக்கும் திருத்தலம் தான் மலையில் தோன்றும் மணிகளின் ஒளிகளைவிடப் பேரொளியோடும், கற்ற பெரியவர்கள் போற்றிப் புகழ்வதால் பூரணமாய் ஒளிரும் திருமலையாகிய கயிலாய மலை]

இத்திருப்பாடலின் ஓசை நயமும் தாளக்கட்டும் உள்ளத்தைக் கவரும். இது “முடுகு வண்ணம்” வைத்துப் பாடுதல் என்ற மரபினைச் சார்ந்தது. திருவிராகம் என்றும் சொல்வர். சங்கரரின் புஜங்கப் பாடல்களில் உள்ள ஓசை, தாள நயம் இப்பாடலிலும் இருப்பது கண்டு மகிழலாம்.

திருநாவுக்கரசர்

நக்கீரரும், சம்பந்தரும் தென்கயிலையாகிய திருக்காளத்தியில் இருந்து கொண்டே வட திசை நோக்கி வடகயிலையைப் பற்றிப் பாடிவிட்டார்கள். சம்பந்தர் அன்போடு “அப்பர்” என அழைத்த திருநாவுக்கரசருக்கும் காளத்தி மலை கயிலைமலையை நினைவூட்டிற்று, ஆனால் அவர் கயிலை மலையேறிக் கண்ணுதலானைக் கண்டே திரும்புவேன் என உறுதி கொண்டார். தள்ளாடும் உடல், ஆனால் தளராத உள்ளம். நடந்தார் பல காதம். கடந்தார் ஸ்ரீசைலம், கன்னடம், மாளவம், காசி எனப் பல நாடுகள். பாதங்கள் தேய்ந்தன; கைகளால் நகர்ந்தார்; கைகள் ஓய்ந்தன; மார்பினால் ஊர்ந்தார்; மார்பும் நைந்து போனது; உருண்டு, உருண்டு புரண்டும் பார்த்தார். இம்மியும் இனி நகரமுடியாது என்ற நிலையில் செயலற்றுக் கிடந்தார் அந்த வனம் சூழ்ந்த கயிலாய மலைச் சாரலில்.

சிவனின் திருவுள்ளமோ வேறுவிதமாக இருந்தது! தமிழ் மறைக்கு அப்பரின் தொண்டு இன்னும் தேவை என எண்ணிய பெருமான் அவருக்கு வடகயிலையில் காட்சி தர விழையவில்லை. ஒரு முனிவரின் வேடத்தில் வந்து அப்பரின் முன் நின்றார். முனிவரின் திருமேனிக் காட்சியே அப்பருக்குச் கொஞ்சம் ஆற்றலைத் தந்தது.

முனிவர்	:	உடலெல்லாம் தேய்ந்து போக நீவிர் இங்கு வருவதன் நோக்கமென்ன?
அப்பர்	:	கயிலைக் காட்சிக்காக!
முனிவர்	:	தேவர்களுக்கே கிட்டுதல் அரிதான அது, மானுடர்க்கு எங்ஙனம் கிட்டும்? நீ திரும்புவதே நலம்!

ஆனால் அப்பரின் உறுதி தளரவில்லை.

அப்பர் : இவ்வுடல் மாளும் தகையது தானே!
கயிலையைக் காணாது திரும்பேன்!

அடியாரின் மாளாத அன்பினைக் கண்டால் தளர்வது
ஆண்டவன் தானே? மேலும் தாமதியாது பெருமான்
தன் உண்மைத் திருவுருக் காட்டி ,

சிவபெருமான் : நாவுக்கரசனே! எழுந்திரு!

தீங்கெலாம் நீங்கி ஒளி திகழ் மேனியுடன் எழுந்த
அப்பரின் பிரர்த்தனை!

அப்பர் : கயிலைக் காட்சி வழங்கி அருள
வேண்டுகிறேன்!

சிவபெருமான் : எதிரே உள்ள பொய்கையில்
மூழ்கித் திருவையாற்றுத்
தடாகத்திலே எழு. அங்கு நாம்
உனக்கு கயிலைக் கோலத்தில்
காட்சி தருவோம்

என்றருளி இறைவன் மறைந்தார்.

அப்பரும் எதிரில் இருந்த பொய்கையில் மூழ்கி

திருவையாற்றுக் குளத்திலிருந்து கரையேறி அங்குள்ள இறைவன் திருக்கோவிலை அடைந்தார். அங்கே அவர் கண்ட காட்சியைச் சேக்கிழாரின் பாடல் ஒன்றின் துணையோடு பார்ப்போம்

வெள்ளிவெற்பின் மேல் மரசுதக் கொடியுடன் விளங்கும்
தெள்ளு பேரொளிப் பவளவெற்பென இடப்பாகம்
கொள்ளும் மாமலையாளுடன் கூட வீற்றிருந்த
வள்ளலாரை முன் கண்டனர் வாக்கின் மன்னவனார்

-சே.பெ.பு - தி.நா.பு 1644

[வெள்ளிமலையான கயிலை மலையின்மேல் பச்சைக் கொடியுடனே விளங்குகின்ற தெளிந்த பேரொளியினையுடைய பவளமலை என்று சொல்லும்படியாக இடது பாகத்தைக் கைக் கொண்ட பார்வதியம்மையுடனே கூடி வீற்றிருந்து அருளுகின்ற வள்ளலாராகிய சிவபெருமானை நாவுக்கு அரசரான அப்பர் தன் முன்னே கண்டார்]

இத்திருக்காட்சி கண்ட அப்பர் ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கினார். இருகை கூப்பி இறைவனின் கருணையை, பொருள் சேர் புகழைப் போற்றி, திருத்தாண்டகம் என்ற தேவாரம் பாடினார். பின்னர் தன் அருள் அனுபவத்தை “மாதர் பிறைக் கண்ணியானை” என்ற அரியதொரு திருப்பதிகத்தால் பாடினார்.

மாதர் பிறைக் கண்ணியானை மலையான் மகளொடும் பாடிப்
போதொடு நீர் சுமந்தேத்திப் புகுவார் அவர்பின் புகுவேன்
யாதும் சுவடுபடாமல் ஐயாறு அடைகின்ற போது
காதல் மடப்பிடியொடும் களிறு வருவன கண்டேன்
கண்டேன் அவர் திருப்பாதம்; கண்டறியாதன கண்டேன்!

[மலையரசன் மகளான பார்வதியம்மை உடனாய், பிறைச் சந்திரனை முடியில் சூடிக்கொண்டிருக்கும் பெருமானின் புகழ் பாடி, அவருக்குப் புனித நீராட்டல் செய்ய நீரும், பொலிவு சேர்க்க மலரும் எடுத்துக் கொண்டு வரிசையாகச் செல்லும் அடியார் பின் நானும் சென்றேன். (முன்னர் நடந்து, நகர்ந்து, ஊர்ந்து புரண்டு மலையேறிய பொழுது என் உறுப்புக்கள் அனைத்தும் தேய்ந்து போயின. ஆனால்) இப்போது என் உடலில் அதற்கான எந்தத் தடமும், வடுவும் இல்லை. இப்படி நான் ஐயாறு அடைந்தபோது சராசரங்கள் எல்லாம் தத்தம் துணையுடனே சக்தி-சிவம் ஐக்கியத்துடன் தோன்றக் கண்டேன். அந்த நிலையில் இறைவனின் திருவடிக் கமலங்களைக் கண்டேன். அதுமட்டுமல்ல, இதுவரை நான் பார்த்துப் புரிந்து கொள்ளாதவற்றையும் கண்டு புரிந்து கொண்டேன்; சுவடு - அடையாளங்கள்]

காரைக்காலம்மையார்

சிவனடியார்க்கு இட்ட கனிக்குப் பதிலாக மற்றொரு மாங்கனியை இறைவனிடமிருந்தே பெற்றுத் தந்த “இவள் ஒரு நற்பெருந்தெய்வம்” என்று சொல்லிப் பிரிந்து, மற்றொரு பெண்ணை மணந்து கொண்டு, மகள் ஒன்று பெற்று வாழும் தன் கணவனது நிலையைக் கண்டார். “இனி எனக்கு ஏனிந்த வனப்பு?” என்று எண்ணி “இந்தத் தசைப் பொதி கழித்து உன் தாள் போற்றும் பேய் வடிவம் எனக்குத் தா!” என்று சிவனிடம் வரம் கேட்டு வடிவமும், பிறந்த நாள் முதல் அவனையே நினைந்து வழிபட்டதால், அவனோடு ஒருப்பட வேண்டிய ஞானத்தையும் பெற்றார். “அற்புதத் திருவந்தாதி”, “திருவிரட்டைமணி மாலை” என்ற அரிய பாமாலைகளைப் புனைந்து அவனுக்கு அணிவித்தார். பின்னர் அண்ணலைக் கயிலை மலையிலே கண்டு வணங்கவும் ஆவல் கொண்டார்.

படர் ஒளிக் கயிலை வெற்பின்

பாங்கு அணைந்து ஆங்குக் காலின்

நடையினைத் தவிர்ந்து பார் மேல்

தலையினால் நடந்து சென்றார்.

-சே.பெ.பு. - கா.அ.பு. 1776

கயிலைத் திருமலையின் புனிதம் கருதிக் காலினால் நடப்பதைத் தவிர்த்து தலையினால் ஏறிச் சென்றார். இதைக் கண்ட உமையம்மை தம் பெருமானை நோக்கி, “தலையினால் நடந்து வரும் இந்த எலும்புடம்பின் அன்பு தான் என்னே?” என்று கேட்டார். “வரும் இவள் நம்மைப் பேணும் அம்மை. இப்பெருமைசேர் எலும்பு வடிவத்தினையும் இவளே வேண்டிப் பெற்றாள்!” என்று பதிலளித்து, வந்தவரை நோக்கி “அம்மையே!” எனக் கனிவோடு அழைத்தார். காரைக்காலில் புனிதவதி என அழைக்கப் பெற்ற அந்தப் பெண், அத்தருணமே காரைக்கால் அம்மையார் ஆனார். தம்மிடம் வந்தணைந்து, திருத்தாள்களில் வீழ்ந்து வணங்கிய அம்மையாரைப் பரிவோடு பார்த்து, “நீ வேண்டுவது யாது?” என வினவினார். அம்மையார் கேட்டார்,

“பிறவாமை வேண்டும்; மீண்டும் பிறப்புண்டேல் உன்னை என்றும்

மறவாமை வேண்டும்; இன்னும் வேண்டும் நான் மகிழ்ந்து பாடி
அறவா! நீ ஆடும் போது உன் அடியின் கீழ் இருக்க"

-சே.பெ.பு.1776

அனைத்துயிர்க்கும் அறத்தோடு அருள் பாலிக்கும் இறைவன், "ஆலங்காட்டில், திருவடியை மேலே தூக்கி நாம் ஆடும் மாநடனம் நீ கண்டு ஆனந்தத்துடன் எப்போதும் நம்மைப் பாடிக் கொண்டு அங்கு இருப்பாயாக!" என்று அம்மையார் வேண்டியது அனைத்தையும் அருளினார். மீண்டும் தலையாலே இறங்கி ஆலங்காடு அடைந்து இறைவனது திருநடனம் கண்டு மகிழ்ந்து, "கொங்கை திரங்கி" என்ற மூத்த திருப்பதிகத்தினையும் "எட்டி இலவம்" என்ற பதிகத்தினையும் பாடியருளினார். இவ்வாறு ஐயனது தூக்கிய திருவடியின் கீழ் என்றும் இருக்கும் பெரும் பேறு பெற்றார் காரைக்கால் அம்மையார்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

திருக்கயிலாயத்தில் சிவனுக்கு அணுக்கத் தொண்டராக இருந்து திருப்பணி ஆற்றி வந்தார் ஆலால சுந்தரர். பூசைக்கு மலர் கொய்யத் திருநந்தனவனம் வந்த அவர் அதே பணிக்கு அங்கு வந்த அம்மையின் தொண்டர்களான அநிந்திதை, கமலினி என்பவரைக் கண்டு அவர் பால் மனம் போக்கினார். இந்நிகழ்வினைத் தம் அருள் நோக்கால் கண்ட பரமர், "தென்னாட்டில் மானுடனாகப் பிறந்து பெண்கள் மீது கொண்ட இவ்வேட்கையினைத் தணிவித்துக் கொண்டு திரும்புக" எனப் பணித்தார். இப்படிக்கயிலைமலையிலிருந்தே பிறப்பிக்கப் பெற்றவர் தான் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். தம் அடியாரின் பெருமையினை உலகத்தார் அறியச் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக இறைவன் நடத்திய திருவிளையாடல்!

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் திருநாவலூரில் பிறந்து, திருவாரூரில் சிவனாரின் துணையோடு பரவையாரான கமலினியை மணந்து, பல திருத்தலங்கள் சென்று, தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் பாடி, அதிசய நிகழ்வுகள் பல நிகழ்த்தி, அவதார நோக்கமான அறுபது தனியடியார்களையும் ஒன்பது தொகையடியார்களையும் பட்டியலிட்டுத் "திருத்தொண்டத் தொகை" என்ற அரியதொரு பதிகத்தினையும் பாடி, பின்னர் திருவொற்றியூரில் சங்கிலியாரான அநிந்திதையையும் மணந்து, அவருக்குச் செய்து கொடுத்த சபதத்தினை மீறித் திருவாரூர் நோக்கித் திரும்ப முனைந்ததால் கண்களில் பார்வை இழந்து, அம்பிகையின் கருணையால் காஞ்சியில் மீண்டும் இடக்கண் பார்வை பெற்று, திருவாரூரில் வலக்கண் பார்வை பெற்றார்.

தோழமை நெறிக்கு ஒரு நல் உதாரணமாய், சிவனை ஒரு உற்ற தோழனாகவே கொண்டு தனக்குத் தேவை நேர்ந்த பொதெல்லாம் அவரின் திருஅருளால் அவற்றைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டார்.

சேரமான் பெருமாள் என்ற கழறிற்றறிவார் நாயனாராகிய சேர மன்னன் இவருக்கு உற்ற நண்பரானார். அவரது நகரமான திருவஞ்சைக் களம் என்ற திருத்தலத்தில் அவரோடு

தங்கியிருந்தார். சேரமான் பெருமான் நாயனார் திருக்குளத்தில் நீராடச் சென்றார். சுந்தரர் திருக்கோவில் சென்று, ஆண்டவன் திருமுன் நின்று, குழைந்து, குழைந்து பிறவிப் பெருங்கடலினின்று கரையேற்றுமாறு வேண்டினார். அடியார்கள் பலரும் விரும்பிப் பாடுகின்ற “தலைக்குத் தலைமாலை” எனத் தொடங்கும் அந்தத் திரு அஞ்சைக்களத் தேவாரப் பதிகத்திலிருந்து ஒரு பாடல்.

சிந்தித்து எழுவார்க்கு நெல்லிக் கனியே
சிறியார் பெரியார் மனத்து தேறலுற்றால்
முந்தித் தொழுவார் இறவார் பிறவார்
முனிகள் முனியே அமரர்க்கு அமரா
சந்தித் தடமால் வரைபோல் திரைகள்
தணியாது இடறுங் கடலங்கரை மேல்
அந்தித் தலைச்செக்கர் வானே ஒத்தியால்
அணியார் பொழில் அஞ்சைக் களத்து அப்பனே

- சு.தே. 7.4.3 (7259)

[மூங்கில்கள் நிறைந்த உயர்ந்த மலைகள் போல மேல் எழுந்து மோதுகின்ற அலைகளைக் கொண்ட கடலின் அழகிய கரையிலுள்ள எழில்மிக்க சோலைகள் சூழ்ந்த திரு அஞ்சைக்களம் எனும் திருக்கோவிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் தந்தையே! உன்னையே நினைந்து உறக்கத்திலிருந்து எழுவார்க்கு சாவா மருந்தாகிய நெல்லிக்கனி போன்றவனே! முனிவர்களுக்கு முனியானவனே! தேவர்களுக்கும் தேவே! நாளும் சிந்தித்து சிந்தனையில் தெளிவு பெற்றவர் சிறியவரெனினும் பெரியவராவார். விரைவாக வந்து உன்னை வணங்குவார். அவர் இறத்தலும், பிறத்தலும் அற்றவர் ஆவர் (அதாவது அவருக்கு இனிப் பிறவி கிடையாது) அவர் வணங்குவதற்கென மாலைப் பொழுதில் தோன்றும் செவ்வானம் போன்ற அழகிய திருமேனியோடு விளங்குகிறாய்]

நாம் இதுவரை பார்த்துள்ள சங்கரரின் திருப்பாடல்களில் கண்ட அகன்ற கடலும், உயர்ந்து எழும் அலையும், கடல் கரையும், கரையிலுள்ள செந்திலாண்டவர் அருள் பாலிக்கும் கருணையும் சுந்தரரின் இந்த ஒரு பாடலிலும் அமைந்துள்ளமை கண்டு மகிழலாம்.

கயிலையிலிருந்து வானவர் வெள்ளையானையுடன் வந்து சுந்தரரை ஏற்றி கயிலைக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

அப்போதைய சுந்தரரின் நிலையை அவர் பாடலாலேயே அறிவோம்.

மண்ணுலகில் பிறந்து நும்மை வாழ்த்தும் வழியடியார்
பொன்னுலகம் பெறுதல் கொண்டனேன் இன்று கண்டொழிந்தேன்
விண்ணுலகத்தவர்கள் விரும்ப வெள்ளையானையின் மேல்
என்னுடல் காட்டுவித்தான் நொடித்தான்மலை உத்தமனே

-சு.தே - 7.100.5

[“மண்ணுலகில் பிறந்து உன்னைப் பல பரம்பரைகளாகப் போற்றி வணங்கும் பழவடியார் பின்னர்

பொன்னுலகமாகிய விண்ணலகு எய்துவர்" என்ற செய்தியைக் கேட்டிருக்கிறேன். அதை இன்று உன் தொண்டனாகிய நான் நேரில் கண்டேன். விண்ணவர் விரும்ப வெள்ளையானையின் மேல் என் உடலை ஏற்றுவித்தான் திருநொடித்தான் மலையில் வீற்றிருந்து அருள் பாலிக்கும் உத்தமனாகிய எம்பெருமான்!]

நொடித்தல் என்றால் அழித்தல் என்று பொருள். அழித்தல் செய்பவனே ஆக்கவும், காக்கவும், மறைக்கவும், அருளவும் வல்லவன் இத்தகைய முதன்மைப் பொருளான சிவபெருமான் கொலுவீற்றிருக்கும் கயிலாய மலைக்கு திருநொடித்தான் மலை என்ற மற்றொரு பெயருமுண்டு.

திருக்குளத்தில் நீராடச் சென்ற நண்பர் சேரமான் பெருமானை நினைத்துக் கொண்டு, "இந்திரன் மால் பிரமன் எழிலார் மிகு தேவரெல்லாம் வந்து எதிர்கொள்ள" கயிலை அடைந்து, மீண்டும் ஆலால சுந்தரர் ஆகிப் பெருமானுக்கு திருத்தொண்டு செய்யத் தொடங்கினார்.

கழறிற்றறிவார் நாயனார்

சேர நன்னாட்டில் அரசு குலத்தில் பிறந்தவர். பெருமாக்கோதையார் என்ற திருப்பெயரினர். ஆனாலும் "உலக இயல்பும் அரச வாழ்வும் உறுதியுள்ளவை அல்ல" என்பதை உணர்ந்தவர். நாட்டை ஆண்டு வந்த அக்கால மன்னன் தவம் மேற்கொண்டு வனம் சென்றுவிட்டதால் அமைச்சர் குழுவும் ஏனையோரும் வேண்ட, அரசு பதவியை பெருமாக்கோதையார் ஏற்க வேண்டி வந்தது. திருக்கோவில் சென்று சிவனின் "திருவுள்ளம்" கேட்டார். திருத்தொண்டிற்குத் திடையூறு வராதவாறு, அரசு இயற்றும் ஆற்றலும், யாரும், யாவும் அதாவது அனைத்துப் பிராணிகளும் கழறுவதை அல்லது சொல்வதை விளங்கிக் கொள்ளும் உணர்வும், பெருங்கொடை முதலியனவும் இறைவன் திருவருளால் பெருமாக்கோதையாருக்குக் கிடைத்தன. அரசு பதவியினை ஏற்றார்.

சேரர் பெருமானாகிய கழறிற்றறிவார் சிவநேயமும் திருநீற்றுச் செல்வமும் விளங்க நீதி நெறி பிறழாது அரசினை ஆட்சிபுரிந்து வந்தார்.

மதுரைச் சொக்கேசர் தன்னைத் தினமும் இசையால் வழிபடும் ஏழைப் பாண பத்திரருக்குத் தக்க உதவி செய்யுமாறு பணித்து அவரே திருமுகப் பத்திரம் ஒன்று எழுதி தன் அடியாரான சேரர் மன்னனாகிய சேரமான் பெருமாளுக்கு அனுப்பி வைத்தார். தான் இடைவிடாது சிவன் பால் கொண்டுள்ள நேசத்திற்கு அவன் தனக்கே அளித்த அத்தாட்சிப் பத்திரம் அதுவென மகிழ்வோடு ஏற்றுப் பாண பத்திரருக்கு ஆவன செய்து அனுப்பி வைத்தார்.

தினமும் அவர் செய்யும் சிவபூசை நிறைவில் பெருமானின் சிலம்பொலி கேட்கும். ஒரு நாள் அப்புனித ஒலி கேட்கவில்லை. பூசையில் தவறு ஏதும் நிகழ்ந்து விட்டதோ என ஐயுற்று வருந்தினார் சேரமான் பெருமான்.

"உன் திருவருளான சிலம்பொலி கேட்க இன்று தாமதமானதேன்?" என்று உரிமையோடு பெருமானை உளத்தால் நினைந்து வினவினார். உடனே கிட்டியது பதில், அசரீரி வழியாக!

“மன்றின் இடை நம் கூத்தாடல்
வந்து வணங்கி வன்தொண்டன்
ஒன்றும் உணர்வால் நமைப் போற்றி
உரை சேர் பதிகம் பாடுதலால்
நின்று கேட்டு வரத் தாழ்த்தோம்”
என்றார் அவரை நினைப்பிப்பார்

-சே.பெ.பு. - க.நா.பு. 3796

[மன்றின் - தில்லைச் சிற்றம்பலத்தின்; வன் தொண்டன் - சுந்தரர்;]

அவ்வளவு தான். அத்தகு பெருமை பெற்ற சுந்தரரைக் காணச் சேரமான் பெருமாள் தில்லை சென்றார். சிற்றம்பலத்தில் “பொன் வண்ணத்து அந்தாதி” என்ற நூலினைப் பாடி ஆடலரசனை மகிழ்வித்தார். வழியிலுள்ள ஏனைய திருத்தலங்களில் வழிபாடு செய்து திருவாரூர் அடைந்து சுந்தரரைக் கண்டு வணங்கி, நெருங்கிய தோழமை பூண்டு அவரோடு தங்கி மகிழ்ந்தார். திரு அஞ்சைக்களத்திற்கு சுந்தரரையும் அழைத்து வந்து உபசரித்து, உடனிருந்து இன்புற்றுப் பின் திருவாரூருக்குப் பிரியா விடை கொடுத்து அனுப்பி வைத்தார்.

திருவாரூர் திரும்பிய சுந்தரர் மீண்டும் தம் உற்ற நண்பரான சேரமான் பெருமானைக் காணத் திரு அஞ்சைக்களம் வந்து தங்கி இருந்தார். தினமும் இருவரும் அஞ்சைக்களத்து அப்பன் திருக்கோவில் சென்று தரிசித்து வந்தனர். ஒருநாள் சுந்தரர் திருக்கோவிலில் இருக்க, சேரமான் பெருமாள் நீராடி வரத் திருக்குளத்திற்குச் சென்றார். அவர் திரும்பும்பொழுது சுந்தரர் வெள்ளையானையின் மீது வானில் செல்வதைக் கண்டு வாய் புதைத்து ஒரு கணம் நின்றார். அடுத்த கணம் அங்கு கட்டப்பெற்றிருந்த குதிரையின் காதில் ஏதோ சொல்லிப் பஞ்சாட்சரமும் ஒதினார். குதிரையின் மேல் தாவி ஏறி அமர்ந்தார். குதிரையும் விண்ணில் பறந்து வெள்ளையானையை வலம் வந்து கயிலையை அடைந்தது. ஆனால் வாயில் காக்கும் கணத்தவர் உள்ளே அனுமதிக்க மறுத்தனர். சுந்தரர் சிவபெருமானிடம் முறையிட, பெருமான் சேரமானை அழைத்துவர நந்தி எம்பெருமானுக்கு ஆணை பிறப்பித்தார். சேரமான் பெருமாள் இறைவன் திருமுன் சென்று, அவரது அனுமதி பெற்று அவர் மேல் “ஞான உலா” என்ற நூலினைப் பாடினார். பெருமான் இருவரையும் தமது கணங்களுக்குத் தலைவர்களாக்கித் அங்கேயே திருப்பணி செய்யுமாறு திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

சேரர் காவலர் பரிவுடன்
கேட்பித்த திருஉலாப் புறம் கொண்டு
நாரி பாகரும் நலம் மிகு
திருவருள் நயப்புடன் அருள் செய்வார்
ஊரன் ஆகிய ஆலால
சுந்தரனுடன் அமர்ந்து இருவீரும்
சார நம் கண நாதராம்
தலைமையில் தங்கும் என்று அருள் செய்வார்

-சே.பெ.பு. - வெ.ச 4281

பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனார்

புதுக்கோட்டைக்கு அருகில் மிழலை நாட்டில் தோன்றிய பெருமகனார் பெருமிழலைக் குறும்பர். சிவனடியார்களைச் சிவமாகவே பேணி அவர்கள் கேட்காமல், தானே முன்னம் உணர்ந்து அவர்கட்கு உண்ணக் குறையாத உணவும், அள்ளக் குறையாத செல்வமும் அளித்து திருத்தொண்டு செய்து வந்தார். அடியார் பெருமை உலகறியச் செய்யத் திருத்தொண்டத் தொகை பாடிய நம்பி ஆரூரர் என்ற தம்பிரான் தோழராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பற்றிக் கேள்விப்பட்டார். அந்த நாள் முதல் அவரது திருவடிகளையே தொழுது, வாழ்த்தி, வணங்கி வரலானார்

*“மையார் தடம்கண் பரவையார் மணவாளன்தன் மலர்கழல்கள்
கையால் தொழுது, வாய் வாழ்த்தி, மனத்தால் நினைக்கும் கடப்பாடு”*

- சே.பெ.பு - பெ.நா.பு - 1710

இதுவே சிவனாரின் திருவடிகளை அடைந்து உய்வுபெறுவதற்கு உற்ற நெறி என உறுதி பூண்டார். இப்படி அவர் மனம், மொழி, மெய்யால் நாளும் நம்பி ஆரூரர் தம் திருநாமம் நவின்ற நலத்தினால் அணிமா முதலிய எட்டு சித்திகளும் கைவரப் பெற்றார். இந்த நிலையில் திரு அஞ்சைக்களத்தில் இருந்த நம்பி ஆரூரராகிய சுந்தரர் இம்மண்ணுலகம் நீக்கி விண்ணுலகும் செல்லத் “தலைக்குத் தலைமாலை” முதலிய பதிகம் பாடி மறுநாள் கயிலைமலை அடைய இருக்கிறார் என்பதைக் குறும்பரின் மனம் கண்டு தெளிந்தது. குறும்பர், தான் சிவமாகவே ஏற்றுக்கொண்டு தினமும் அவர் திருநாமம் சொல்லியதனால் சுந்தரரின் எண்ணங்களை முன்னமே உணரும் வல்லமை (Telepathy) பெற்றிருந்தார் போலும்! உடனே அவர் ஒரு முடிவிற்கு வந்தார்.

*“மண்ணில் திகழும் திருநாவலூரில் வந்த வன்தொண்டர்
நண்ணற்கரிய திருகயிலை நாளை எய்த நான் பிரிந்து
கண்ணிற்கரிய மணி கழிய வாழ்வார் போல வாழேன்!”*

- சே.பெ.பு - பெ.நா.பு - 1714

[கண்ணிற்கரிய மணி கழிய - கண்ணன் கருமணி கழிந்து கண் பார்வை போனபின்]

உடனே நிட்டையில் அமர்ந்தார். அவரது யோக பலத்தால், கபாலத்தின் உச்சி திறந்து, உயிருக்கு வழி விட்டது! வீடு பெற்ற உயிர் கயிலை அடைந்து பெருமானின் திருவடியினை, சுந்தரர் சென்று சேர்வதற்கு முன்னரே அடைந்தது. சிவனை நேரடியாக வணங்காது சிவனின் அடியாராகிய நம்பி ஆரூரர் என்ற சுந்தரரின் திருநாமத்தையே தினமும் சொன்னாலும் சிவன் அதைத் தன் நாமத்தையே அல்லது பஞ்சாட்சரமாகிய “நமச்சிவாய” வையே உரு ஏற்றியதாக, ஐபித்ததாகக் கொண்டு ஆவன செய்வார் என்பதற்கு பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனார் புராணம் ஒரு மிக அழகிய உதாரணம். இப்படித் திருஅடியாரின் திருநாம ஐபத்தினை ஆச்சாரிய பஞ்சாட்சரம் ஐபித்தல் என்பர்.

இங்கு நம்மாழ்வாரையே நாராயணனாகக் கொண்டு அவரது பொருள் சேர் புகழினை மட்டுமே பாடி ஆழ்வார்களோடான சமநிலைக்கு உயர்ந்த மதுரகவி ஆழ்வாரை நினைவு கூரல் பொருத்தமாக இருக்கும்

*நாவினால் நவிறு இன்பம் எய்தினேன்
மேவினேன் அவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே;*

தேவு மற்று அறியேன்; குருகூர் நம்பி
பாவின் இன்னிசை பாடித் திரிவனே

- நா.தி.பி - க.நு.சி - 936

[குருகூர் நம்பி - திருக்குருகூரில் வாழ்ந்த நம்மாழ்வார்]

ஒளவையார் :

சுந்தரர் வெள்ளை யானையின் மேலும் அவரது உற்ற நண்பர் சேரமான் பெருமாள் நாயனார் குதிரையின் மேலும் கயிலை செல்லும் பொழுது கீழே பார்த்தார்கள். பாலும், தெளிதேனும், பாகும், பருப்பும்-இவை நாலும் கலந்து பிள்ளையாருக்குப் படைத்து, முத்தமிழ் மூதாட்டி ஒளவைப் பிராட்டியார் வழிபாடு செய்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டார்கள். ஒளவையின் வயது முதுமைக்கும் அவரது எளிமையான தமிழின் இனிமைக்கும் என்றும் தலை வணங்குபவர்கள் அவர்கள் இருவரும். எனவே அவர்கள் ஒளவையிடம் தங்களது கயிலாயப் பயணத்தைக் கூறி அவரையும் உடன் வருமாறு அழைத்தார்கள். ஆனால் ஒளவை, "முதலில் என்னுடைய விநாயகர் வழிபாட்டினை நிறைவு செய்த பின்னர் தான், ஏனைய எல்லாம்! அது கயிலாயப் பயணமாக இருந்தாலும், அப்படித்தான்!" என்று அன்போடு மறுத்துவிட்டுப் பூசையைத் தொடர்ந்தார். ஒளவையோடு முருகன் மட்டும் தானா விளையாடுவான்? அவன் அண்ணனுக்கும் விளையாட விருப்பம் இருக்காதா என்ன? அதனால் அன்று விநாயகர் தன் முன் படைக்கப் பெற்ற பொருள்களை ஏற்றுக் கொள்ளத் தாமதம் சிச்ய்தார்.

ஆனால் தொடுத்த வழிபாட்டில் ஈடுபாடு குறையாத ஒளவை அதைப் பற்றிக் கவலைப்படவே இல்லை! இறுதியில் பிள்ளையாரே கேட்க வேண்டிய தாயிற்று.

விநாயகர் : உனக்கு கயிலாலத்திற்குத் தானே போக வேண்டும்? அதற்கு நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன். அதற்கு முன்னதாக நீ எனக்கு ஒன்று செய்ய வேண்டும்! உலகக் குழந்தைகளுக்கு உபகாரமாக நிறையப் பாட்டு நீ பாடிக் கொடுத்திருக்கிறாய். ஆனால் தெய்வக் குழந்தையான எனக்கு மட்டும் விநாயகர் வணக்கம் என்று சொல்லி ஒவ்வொரு முறையும் ஒரு பாட்டோடு நிறுத்தி விட்டாய். அதனால் என்னைப் பற்றி ஒரு முழுப் பாடல் நீ பாடி, நான் கேட்க வேண்டும். நீ பாடி முடித்ததும் நானே உனக்குக் கயிலாயப் பராப்தி கிடைக்க ஆவன செய்கிறேன்!

"முத்தமிழ் அடைவினை முற்படு கிரிதனில் முற்பட எழுதிய முதல்வோ"னுக்கே ஒளவையின் அமுதத் தமிழினைக் கேட்க ஆசை என்றால் ஒளவை மறுப்பாரா என்ன?

ஒளவையார் : சுவாமி! நீ இருக்கிற இடமே எனக்குக் கயிலாயம் தான்! ஆனால் நீயே எனக்கு இந்த மண்ணுலக வாழ்வு போதும் என எண்ணி அங்கே அனுப்புவதாக இருந்தால் அதையும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்! நீ கேட்டபடி மிக்க மகிழ்ச்சியோடு உன்னைப் பற்றி ஒரு முழுப்பாடல் பாடுகிறேன். ஆனால் அது நீ என்னைக் கயிலாயத்திற்கு அனுப்புவாய் என்பதற்காக அல்ல! உன்னைப் பாடுவதே மோகனம் என்பதனால் தானே தவிர வேறு எதனாலும் அல்ல!

இப்படி விநாயகரது பூரணத் திருவருளினால், ஓளவைக்குக் கிட்டியிருந்த யோக சித்தியின் அளப்பரும் மகிமையை உலகத்துக் காட்டும் வகையில், விநாயகரைப் பற்றி ஒரு முழுத் தோத்திரப் பாடல். சித்தர்களின் தத்துவங்களை உள்ளடக்கிய பாடல். இன்று வீடெங்கும், நாடெங்கும், தமிழர் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளிலும் தினமும் ஒலிக்கின்ற பாடல்!

“சீதக்களபச் செந்தாமரைப் பூம்
பாதச் சிலம்பு பல இசை பாட”

என்று தொடங்கி,

“கூடு மெய்த்தொண்டர் குழாத்துடன் கூட்டி
அஞ்சக் கரத்தின் அரும் பொருள் தன்னை
நெஞ்சக் கரத்தின் நிலை அறிவித்துத்
தத்துவ நிலையைத் தந்து எனை ஆண்ட
வித்தக விநாயகன் விரைகழல் சரணே!”

என்று பாடலைக் கன்னல் தமிழில் ஒரு தத்துவப் பிரவாகமாய் ஓடச் செய்தார். பிறவி எடுத்த ஆன்மா மும்மலங்களைக் களைந்து, இருவினை ஒப்புப் பெற்று, இறையின் திருவருட் காட்சியோடு இறையருளால் ஆட்கொள்ளப் பெற்று, முக்தி நிலை பெறுவது வரை ஜீவ-ப்ரஹ் ஐக்கியத்தை உள்ளடக்கி எழுபது வரிகளில் அகவல் முறையில் பாடி நிறைவு செய்தார். இதுதான் விநாயகர் அகவல் பிறந்த கதை!

ஓளவையின் பெருமையை உலகிற்குக் காட்டப் பிள்ளையார் நடத்திய திருவிளையாடல் நிறைவு பெற்றதும் அவர் தனது துதிக்கையில் ஓளவையைத் தூக்கினார். துதிக்கை நீண்டு கொண்டே போய் கயிலாயத்தில் பெருமானின் திருச்சன்னிதியில் நின்று, ஓளவையை அந்த புனிதத் தலத்தில் இறக்கியது. இதில் ஒரு ஆச்சரியம்! முன்னரே புறப்பட்டு வந்த சுந்தரரும், சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் ஓளவைக்குப் பின்னரே கயிலாயத்தை அடைந்தனராம்!

இதுவரை நாம் பார்த்த அருளாளர்களின் கயிலை அனுபவங்களை மீண்டும் நினைவுபடுத்திக் கொண்டு பார்த்தால்,

நக்கீரர் :

மதுரைச் சொக்கேசரின் திருவருளை முன்பே பெற்றவர். திருக்காளத்தியோடு நின்றவர்

திருஞான சம்பந்தர் :

உமைஅம்மையின் திருமுலைப்பாலுண்ட குழந்தை; நான் மறைகளை நற்றமிழில் நல்கிடவும், பரசமயம் நிராகரித்துச் சைவ நெறி தழைத்தோங்கச் செய்திடவும் அவதரிப்பிக்கப் பெற்ற பெருமகனார். ஆனாலும் திருக்காளத்தியிலிருந்தே திருக்கேதாரப் பதிகம் பாடி அமைந்தவர்

திருநாவுக்கரசர் :

இறைவனாலேயே “நாவுக்கரசர்” என்ற நல் நாமம் இடப் பெற்றவர்; தன் உடலையும், உறுப்புக்களையும் தேய்த்துக் கயிலை மலை ஏற முயன்றவர்; பக்தியின் ஆழமும், உறைப்பும், உடல் தள்ளாமையும் கண்டு இறைவனே அம்மையுடன் இறங்கி வந்து தரிசனம் கொடுக்கும் பேற்றினைப் பெற்றவர்.

காரைக்கால் அம்மையார் :

பிறந்த நாள் தொட்டுச் சிவ வழிபாடு செய்து வந்தவர்; பேய் வடிவத்தினையும் பெரும் ஞானத்தினையும் பெருமானிடமிருந்து வேண்டிப் பெற்று, கயிலை மலைக்கு தலையாலே ஏறிச் சென்றவர்; பெருமானாலேயே “அம்மையே” என அழைக்கப்பெற்றவர். கயிலை சென்று திரும்பியவர்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் :

ஆலால சுந்தரனாகப் பெருமானுக்கு அணுக்கத் தொண்டனாகக் கயிலாயத்திலேயே பணிபுரிந்தவர்; பெண்கள் பால் கொண்ட வேட்கை தணிவித்துக் கொள்ளவும் அடியார் திருத்தொண்டினைப் பதிவு செய்யவும் மண்ணுலகுக்கு அனுப்பி வைக்கப் பெற்றவர்; தம்பிரானின் தோழராகவே இவ்வுலகில் உலா வந்தவர்; வெள்ளையானை அனுப்பி மீண்டும் கயிலாயத்திற்கு அழைத்துக் கொள்ளப் பெற்றவர்.

கழறிற்றறிவார் நாயனார் :

சுந்தரனாரின் உற்ற நண்பர்; மதுரைச் சொக்கேசரே அவருக்குத் திருமுகப் பத்திரம் எழுதுமளவு நேசப் பேறு பெற்ற அடியார்; தில்லை நடராசரே தினமும் சிலம்பொலி தந்து அவரது சிவ பூசையை நிறைவு செய்யும் பேறு பெற்றவர்; கயிலாயமலையில் பெருமான் திருமுன் நின்று ஞான உலா பாடும் திருவருள் பெற்றவர்.

பெருமிழலைக் குறும்பு
நாயனார் :

சிவனடியார்களுக்கு நிறை உணவும் பெருநிதியும் அளித்துத் திருத்தொண்டு புரிந்தவர். சுந்தரரின் அடியாராக அவர் திருநாமத்தையே ஐபித்து அட்டமா சித்திகளையும் பெற்றவர். திரு அஞ்சைக்களத்திலிருந்து சுந்தரர் கயிலை செல்ல இருக்கிறார் என்பதை முன்னமே உணர்ந்து நிட்டையில் ஆழ்ந்தார். கபாலத்தின் உச்சி திறந்தது. சுந்தரர் கயிலை அடைவதற்கு முன்னரே அவர் உயிர் கயிலையில் சிவன் திருவடி அடைந்தது.

ஒளவையார் :

கயிலைமலை வாழ் இறைத் தம்பதியரது இரு குழந்தைகளான விநாயகர், முருகன் ஆகிய இருவருடனும் நேரடியாகப் பேசி அவர்களது திருவருளைப் பெற்றவர். விநாயகரே தனது துதிக்கையால் இவரை அலாக்காகத் தூக்கி கயிலைமலையில் பெருமானின் திருமுன் கொண்டுபோய் இறக்கி விட்டார்.

ஆக, இவர்கள் அத்தனை பேருக்கும் கயிலைமலை அனுபவத்திற்கு முன்னரே பெருமானோடு ஏதாவது ஒரு வகையில் முன் தொடர்பு இருந்திருக்கிறது என்பதும், அந்தக் கயிலைமலைப் பேறு கிட்டுவது எத்தனை கடினம் என்பதும் நமக்கு நன்றாகவே புரிகிறது.

இப்பொழுது நிறைவாக மீண்டும் சங்கரரின் ஆறாவது பாடலின் கருத்தினை நினைவு படுத்திக் கொள்வோம். “நான் இருக்கும் சந்தன மலை ஏறியவர்களுக்கெல்லாம் கயிலை மலை ஏறிய பலன் கிட்டும்” என்று செந்திலாண்டவர் கூறுகிறார். முருகனின் அளவிலாக் கருணையினைப் பாருங்கள்! நமக்கு மிக எளிதாகவே கயிலைமலை ஏறிய பலனைத் தர வங்கக் கடற்கரையில் திருச்செந்தூர் கந்தமாதன மலையில் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான் முருகன்! இன்னும் ஏன் தாமதம்? சென்று அவன் திருவருளைப் பெற்று வரலாம், வாருங்கள்!

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வுடிவம்

பாடல் 6

கந்தமாதன மலை

“எந்தன்மலை ஏறிவரும் எவருக்கும்
எந்தைதன் வெள்ளிமலை ஏறிய பலனான
வீடுபேறு கிட்டுவது உறுதி”
என்று சொல்லுவது போலக்
கந்தமாதன பர்வதமெனும்
சந்தனமலை மீது நிற்கும் கந்தனே!
கருணை பொழி முகம் ஆறு கொண்டவனே,
எப்போதும் என்னைப் பரிவோடு காத்திடுக!

பாடல் 7
குகையில் வாசம்

மஹாம்போதி தீரே மஹாபாப சோரே
முநீந்த்ராநுகூலே ஸீகந்தாக்ய சைலே /
குஹாயாம் வஸந்தம் ஸ்வபாஸா லஸந்தம்
ஐநார்த்திம் ஹரந்தம் ச்ரயாமோ குஹம் தம் //

பக்தர்களின் பாவக் குவியலைக் கரைத்து நீராக்கிடும்
புண்ணிய தீர்த்தக் கடலின் கரையில்,
முனிபுங்கவர்கள் விரும்பித் தவம் செய்யும்
நறுமணச் சந்தனத் திருமலை தன்னில்,
உள்ளதொரு குகையில் வீற்றிருந்து
சுயஜோதியால் ஒளிரும் குகனே!
அடியார்தம் துயர் துடைப்பவனே,
உன்னையே நாங்கள் சார்ந்திருப்போமாக!

வங்கக் கடலை, கடல் அலையை, கடற்கரையைக் கடந்து கந்தமாதன மலையேறி வந்த நம்மை இப்பொழுது சங்கரர், அந்தப் புனித மலைக்குள் இருக்கும் குகைக்கு அழைத்துச் சென்று அந்தக் குகையின் மகத்துவத்தை நமக்குச் சொல்கிறார்.

07.1 மஹாம்போதி தீரே மஹாபாப சோரே

மஹா பாப சோரே மஹாஅம்போதி தீரே

மாபெரும் பாவங்களையும் நீக்கிடும் புண்ணிய தீர்த்தமான சமுத்திரக் கரையில்

“பாவங்களை நீக்கிடும்” என்ற மொழிமாற்றத்தில் “சோரே” என்ற வடமொழிச் சொல்லில் உள்ள பொருள் முழுமையாக வரவில்லை. “சோரே” என்றால் திருடுதல். நமக்குத் தெரியும் “நவந்த சோர்” வெண்ணைத் திருடனான கண்ணன் என்று! ஆக இந்தத் “திருடல்” என்ற சொல்லோடு தொக்கி நிற்கும் ஏனைய பொருள்கள் இரண்டு உண்டு. ஒன்று விரைவு. ஆமாம்! திருடன் விரைந்து தானே செயல்படவேண்டும். இல்லையானால் அகப்பட்டுக் கொள்வானே! மற்றொரு பொருள் உடையவருக்குத் தெரியாமை. தெரிந்து எப்படித் திருடுவது? இப்பொழுது இந்த உவமச்சொல் செந்திலநாதன் திருமுன் உள்ள கடல் தீர்த்தத்திற்கு எப்படிப் பொருந்தும் என்று பார்ப்போம். அந்தக் கடலில் நாம் மூழ்கி எழும்பொழுது நம் புற உடம்பில் உள்ள அழுக்கு நீங்கித் தூய்மை பெறுகிறது என்பது மட்டுமல்ல, நம் மாபெரும் பாவக்குவியலும் அந்தப் புண்ணியக் கடல் நீரால் கரைக்கப்பட்டுவிடுகிறது.

இந்தப் பாவ நீக்கச் செயல் மிகவும் விரைவாக நிகழ்ந்து விடுமாம். அத்தனை விரைவில் அந்தச் சுமை நீக்கப்படும் பொழுது நமக்கு ஏதாவது தெரிகிறதா? ஒன்றும் தெரிவதில்லை! தினம் வீட்டில் நீராடுவது போல்தானே அங்கும் குளித்து வெளிவருகிறோம். இடையில் நமக்குத் தெரியாமலேயே பாவ மூட்டையைக் கடல் எடுத்துக் கரைத்து விடுகிறது. இத்தனை பொருளும் தொனிக்குமாறு சங்கரரின் ஒரே சொற்றொடர்,

“மஹா பாப சோரே”!

இப்படிப் புற உடலையும் உள்ளத்தினையும் தூய்மைப்படுத்திக் கொண்டுவிட்டோம். அடுத்துத் தூய்மைபெற்ற இடத்தில் புண்ணியத்தைச் சேர்க்கிறார் சங்கரர். “மஹா அம்போதி”. “அம்போதி” என்றால் கடல். “மஹா” என்றால் சிறப்பு வாய்ந்த என்று சொல்லலாம். இந்தக்கடலுக்கு என்ன சிறப்பு? செந்திலாண்டவர் என்ற மூர்த்திக்கு இந்தக் கடல் தீர்த்தமாகத் திகழ்வது சிறப்பு! நம் உடலைத் தூய்மையாக்குவது நீர். நம் உடலையும் உள்ளத்தையும் தூய்மையாக்கி அதாவது நாம் செய்த, உடன் கொண்டு வந்த, பாவங்களை நீக்கி நமக்குப் புண்ணியத்தைத் தரும் வல்லமை படைத்தவை தீர்த்தங்கள். தவிரவும் “கடல் ஸ்நானம் பாப விநாசனம்” அதாவது “கடலில் நீராடினால் பாவங்கள் தொலையும்” என்பது வழக்கில் உள்ள நம்பிக்கை! அத்தகைய தீர்த்தங்களிலும் செந்திலாண்டவர் திருமுன் உள்ள இந்தக் கடல் தீர்த்தம் மிகவும் புனிதமானது, மகத்துவம் பெற்றது என்று கருதப் பெறுகிறது. வதனாரம்பத் தீர்த்தம் என அழைக்கப் பெறுவது.

“தீரே” என்றால் கரையில் என்று பொருள்

07.2

முனிந்த்ரானுகூலே ஸீகந்தாக்யசைலே

முனி இந்திரன் அனுகூலே ஸீகந்தாக்ய சைலே

முனி புங்கவர்கள் தவம் செய்வதற்கு ஏற்றதாய் இருக்கும் நறுமணமிக்க சந்தன மலையில்

இந்திரன் எப்படித் தேவர்களுக்குத் தலைவனோ அதுபோல் முனிவர்களுக்குத் தலைவர்களாக இருப்பவர்களை முனிந்திரர்கள் என அழைக்கிறார் சங்கரர். இந்த நறுமணமிக்க சந்தன மலை அவர்கள் தவம் செய்வதற்குத் தகுந்த இடமாக இருக்கிறதாம். அந்த மலையில் குகைகள் உள்ளன. பொதுவாக மகரிஷிகள் தவம் புரிய இத்தகைய குகைகளையே நாடுவார்கள் என்பர். அப்படி இந்தக் குகைகளில் என்ன இருக்கிறது? நல்ல கேள்வி. இந்தக் கேள்விக்கான பதிலுக்கு வருமுன்னர் தவம் செய்ய ஏற்ற இடத்திற்கான தகுதிகள் யாவை என்று பார்ப்போம்

- தனிமை
- அமைதி
- மிதமான தட்ப வெப்ப நிலை
- இயற்கையோடு இயைபு
- தெய்வீக விழிப்புணர்வைத் தூண்டும் சுற்றுப்புறம்
- கவனச் சிதறல்களுக்கான காரணிகள் இல்லாமை

இந்தத் தகுதிகள் அனைத்தையும் மலைக் குகைகள் பெற்றிருக்கின்றன.

கீதையில் (6.19) கண்ணன் சொல்லியிருப்பது போலக் காற்றில் அசையாமல் சீராக எரிந்து கொண்டிருக்கும் தீபச் சுடர் போலச் சிந்தனைகளை எல்லாம் குவித்து, திரட்டி, ஆன்மாவில் நிலை நிறுத்தி, தவத்தில் ஆழ்ந்திருப்பவர்களுக்கு இந்தக் குகைகள் ஏற்றவையாக இருக்கின்றன.

அதனால் தான் பன்னெடுங்காலமாக முனிவர்கள் தவம் செய்ய இத்தகைய குகைகளையே நாடிச் சென்றனர். ஆதி சங்கரர் தமது குருவான கோவிந்த பாதரைத் தேடிப் பல நதிகளையும், மலைகளையும் கடந்து நிறைவாக ஓங்காரநாதா என்ற யாத்திரை மையத்தில் நம்மதை நதிக்கரையில் உள்ள மலைக்குகை ஒன்றிலே தான் அவரைக் காணும் பேற்றினைப் பெற்றார்.

இந்த நறுமண மிக்க கந்தமாதன மலையிலும் அக்காலத்தில் முனிவர்கள் தவம் செய்ய அனுசூலமான நிறையக் குகைகள் இருந்தன போலும்!

07.3&4

குஹாயாம் வஸந்தம் ஸ்வபாஸா லஸந்தம்
ஜநார்த்திம் ஹரந்தம் ஸ்ரயாமோ குஹம் தம்

குஹாயாம் வஸந்தம், ஸ்வபாஸா லஸந்தம்
ஜநார்த்திம் ஹரந்தம் தம் குஹம் ஸ்ரயாமஹ

கந்தமாதன மலையில் உள்ள இத்தகைய குகைகள் ஒன்றில்
வீற்றிருக்கின்ற, சுய ஜோதியால் ஒளிர்கின்ற, மக்களின் துன்பங்களை
அபஹரித்து நீக்குகின்ற குகப் பெருமானை நாம் சார்ந்திருப்போமாக!

கடலில் தொடங்கி சங்கரர் இப்பொழுது கந்தன் இருக்கும் கந்தமாதன மலையில் உள்ள குகைக்கு நம்மைக் கூட்டி வந்து விட்டார். பொதுவாகக் குகையுள் வெளிச்சம் இருக்காது. அங்கே கந்தன் எப்படி இருக்கிறான்? ஸ்வயம் பிரகாசமாக இருக்கிறான். அதாவது, தன்னுடைய ஒளியாலேயே ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறான்.

இங்கே ஒரு செய்தி. ஜ்வலிக்கின்ற இரத்தினங்கள் என நாம் சொல்லும் வைரம், மாணிக்கம் என்ற சிவப்புக்கல், மரகதம் என்ற பச்சைக்கல், நீலக்கல் முதலிய அனைத்திற்கும் சுய ஒளி (self luminescence) எதுவும் கிடையாது! அவற்றின் மேல், வெளியில் இருந்து விழுகின்ற ஒளியினை அவை பிரதிபலிக்கும் பொழுது தான் அவற்றின் நிறமும் ஜ்வலிப்பும் நமக்குத் தெரிகின்றன. இந்தப் பிரதிபலிக்கும் தன்மையை அதிகரிப்பதற்குத்தான் அந்தக் கற்களில் பட்டைகள் தீட்டப் பெறுகின்றன. சுருக்கமாகச் சொன்னால், இருளில் விளக்கை அணைத்துவிட்டு உங்கள் கையிலுள்ள வைரம் உள்ளிட்ட நவரத்தினக்கல் மோதிரத்தைப் பார்த்தீர்களானால் எதுவுமே தெரியாது! வேண்டுமானால் ஒரு முறை சோதனை செய்து பாருங்கள்! சந்திரனுக்குக்கூட சுய ஒளி கிடையாது, சூரியனின் ஒளியையே அது பிரதிபலிக்கிறது என்று தானே சொல்கிறார்கள்!

இந்தப் பின்னணியில் இருள் சூழ்ந்த குகைக்குள்ளே இருக்கும் குகனை நாம் எப்படிப் பார்க்க முடிகிறது? சங்கரரின் பதில், அவனது திருமேனியில் இருந்து பெருகிவரும் சுய ஒளி ஒளிர்வதனால் என்கிறார். சரி, அங்கே இருந்து கொண்டு முருகன் என்ன செய்கிறான்?

“ஜனார்த்தம் ஹரந்தம்”

மக்களின் துன்பங்களை அகற்றி விடுகிறானாம். அந்தத் தயாள குணசீலனாகிய, ஒளியின் தோற்றுவாயாகிய குகனை நாம் சார்ந்திருப்போமாக!

“தம் குஹம் ச்ரயாமஹ!”

என்று நிறைவு செய்கிறார். இதுவரை தன்மை ஒருமையில் பாடியவர் இந்தப் பாடலில் பன்மையில், அதாவது, நம்மையும் சேர்த்துக் கொண்டு பாடுகிறார். அதிலும் ஒரு நுணுக்கம். “தம் குஹம்”. அந்தக் குஹன் என்று அழுத்திச் சொல்கிறார். குஹனைத் தவிர வேறு யாரையும் சார்ந்திருக்கவில்லை என்ற அனன்ய பக்தியையும் சேர்த்துச் சொல்வது போலிருக்கிறது! சார்புகளே இன்ப துன்பங்களுக்குக் காரணம். அதனால் தான் வள்ளுவர் சொன்னார்.

சார்பு உணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின் மற்று அழித்துச்
சார்தரா சார்தரும் நோய்

-தி கு 359

[எல்லாப் பொருள்களுக்கும் சார்பான மெய்ப்பொருளை அறிந்து
அதனையே சார்ந்து, ஏனைய சார்புகளை நீக்கி நடக்க வல்லவனானால்
அவனைச் சாரக்கூடிய துன்பங்கள் சாடாது போய்விடும்]

இங்கே திருமுருகாற்றுப்படை வெண்பா மாலையில் உள்ள
ஒரு பாடலையும் நினைவு கூரல் வேண்டும்

◀ திருச்செந்தூர் திருக்கோவில் ராஜகோபுரம்

உன்னை ஒழிய ஒருவரையும் நம்புகிலேன்
பின்னை ஒருவரை யான்பின் செல்லேன் - பன்னிருகைக்
கோலப்பா வானோர் கொடியவினை தீர்த்தருளும்
வேலப்பா செந்தி வாழ்வே!

- தி. மு. ப. மா - 5

திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளி இருந்துகொண்டு எப்பொருளின்
வாழ்விற்கும் மூலப் பொருளாக விளங்கும் பெருமானே,
பன்னிருகைகளோடு அருள் பாலிக்கும் அழகப்பனே,
வானவர்தம் கடும்வினை தீர்த்துக் காப்பாற்றி அருளிய பெருமை
சார்ந்த திருவேலினைக் கரத்தில் ஏந்தி இருப்பவனே,
அடியேன் உன்னைத்தவிர வேறு யாரையும் நம்ப மாட்டேன்.
உன்னையன்றி எவரையும் பின்பற்றிச் செல்ல மாட்டேன்.
நீயே எனக்குப் புகலிடம்!

நிறைவாக இந்தப் பாடலிலும் சங்கரரின் மங்கல முத்திரை.

“குஹாயாம் வஸந்தம் ஸ்வபாஸா லஸந்தம்”

இந்த வரிக்கு மற்றுமொரு பொருளும் உண்டு. நம் இதயமெனும் குகையில் சைதன்யமாய் இருந்து
சுயஜோதியாய் ஒளிர்ந்து கொண்டிருப்பதால் குஹன் என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளான். ஆன்மாக்களின்
இதயக் குகைகளிலும் இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கின்றான் என்று தைத்திரீய உபநிடதமும் கூறுகிறது

சத்யம் ஞானம் அனந்தம் ப்ரஹ்ம யோவேத
நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வியோமன்

- தை. உ-2.1.1[

இறைவன் உண்மை வடிவினர்; உணர்வு வடிவினர்; எல்லையற்றவர்; அனைத்தையும் கடந்த அவர் இதயக் குகையில்
வீற்றிருக்கிறார்]

வள்ளிக் குகை

ஆக இந்தப் பொருளையும் உள்ளுறையாக வைத்து சங்கரர்
தமது அத்வைத தத்துவமான ஜீவ - ப்ரஹ்ம ஐக்கியத்தைத்
தொட்டுக்காட்டிச் செல்கிறார்.

அடுத்ததாக ஒரு கேள்வி எழலாம்! திருச்செந்தூரில்
இப்பொழுது, ஒரு பெரிய திருக்கோவிலில் உள்ள
கருவறையிலிருந்து தானே செந்திலாண்டவர்
அருள்பாலிக்கிறார்; குகை ஒன்றும் அங்கே காணாமே?
உண்மை தான். குகையில் முருகன் இருந்த காலம் பலப்பல
நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்டது. நாளடைவில்

அப்பகுதியை ஆண்டுவந்த மன்னர்களும் செல்வந்தர்களும் படிப்படியாகப் மூன்று சுற்றுக்களையும் பல சன்னிதிகளையும் கொண்ட திருக்கோவிலைக் கட்டியுள்ளார்கள். ஆனால் குகைகள் அந்தச் சந்தன மலையில் இருந்தன என்பதற்கு அடையாளமாக அங்கே வள்ளிக் குகை ஒன்றும், பெருமாள் சன்னிதியில் மலையின் ஒரு பகுதியும், திருமுருகன் சன்னிதிக்குக் கீழே பஞ்ச லிங்கங்கள் உள்ள குகை போன்ற ஒன்றும் இன்றும் உள்ளன.

மலைக்குகையில் முருகனைப் பார்க்க விரும்பினால் மலேஷிய நாட்டில், கோலாலம்பூர் நகரத்திலிருந்து 13 கிலோமீட்டர் தொலைவில் பத்து மலைக் குகைகள் (Batu Caves) உள்ளன. உலகத்திலேயே மிக உயரமானது எனக் கருதப்பெறும் 140 அடி உயரமுள்ள பொன் வண்ணத்திலான பால முருகன் அழகுத் திருமேனியுடன் நுழைவாயிலில் கம்பீரமாக நின்று நம்மை ஈர்க்கிறார். 276 படிகள் ஏறி மலைக் குகையின் உள்ளே சென்றால் ஒரு குகை எப்படி இருக்கும், அதன் உள்ளே தட்ப வெப்பநிலை எப்படி இருக்கும் என்பதையும் அறிந்து கொண்டு திருமுருகனின் தரிசனமும் பெற்று வரலாம். ஆனால் ஒரு வித்தியாசம், அக்காலக் குகைகளில் உள்ள அமைதியை இங்கு உணரமுடியாது. அடியார்களின் நடமாட்டம் மிக அதிகம்.

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வுடிவம்

பாடல் 7 குகையில் வாசம்

பக்தர்களின் பாவக் குவியலைக் கரைத்து
நீராக்கிடும்
புண்ணிய தீர்த்தக் கடலின் கரையில்,
முனிபுங்கவர்கள் விரும்பித் தவம் செய்யும்
நறுமணச் சந்தனத் திருமலை தன்னில்,
உள்ளதொரு குகையில் வீற்றிருந்து
சுயஜோதியால் ஒளிரும் குகனே!
அடியார்தம் துயர் துடைப்பவனே,
உன்னையே நாங்கள் சார்ந்திருப்போமாக!

பாடல் 8
மாணிக்கக் கட்டிலின் மேல்
செந்திலாண்டவர்

லஸத் ஸ்வர்ணகேஹே ந்ருணாம் காமதோஹே
ஸுமஸ்தோம ஸஞ்சந்ந மாணிக்ய மஞ்சே ।
ஸமுத்யத் ஸஹஸ்ரார்க்க துல்ய ப்ரகாசம்
ஸதா பாவயே கார்த்திகேயம் ஸுரேசம் ॥

அங்கே பொலிகின்றதொரு பொற்கோவிலில்,
மின்னும் நவரத்தினங்கள் பதித்த
ஆணிப்பொன் கட்டிலில்,
கொத்துக் கொத்தாய் மலர்க்கூட்டம் மணம்பரப்ப,
ஆயிர உதயசூரியரின் ஒளித்திரளுடன் கொலுவிருக்கும்
வானவர் தம் ஈசனான கார்த்திகேயனே,
உன்னையே நான் என்றும் தியானிக்கிறேன்!

08.1 லஸத் ஸ்வர்ணகேஹே

ஒளிரும் பொன் நிற அறையில்

ந்ருணாம் காமதோஹே

மக்களுக்கு அவர்கள் வேண்டுவனவற்றைத் தருகின்ற

08.2 ஸுமஸ்தோம ஸஞ்சந்த மாணிக்ய மஞ்சே

மணமுள்ள மலர்க்கொத்துக்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற மாணிக்கம் போன்ற இரத்தினங்கள் பதித்த கட்டிலில்

08.3 ஸமுத்யத் ஸஹஸ்ரார்க்க துல்ய ப்ரகாசம்

நன்கு உதித்த ஆயிரம் சூரியர்கள் பிரகாசிப்பது போல் ஒளிர்வனும்

08.4 ஸதா பாவயே கார்த்திகேயம் ஸுரேசம்

ஸுரேசம் கார்த்திகேயம் ஸதா பாவயே

தேவர்களின் ஈசனான, தலைவனான கார்த்திகேயனை எப்பொழுதும் ஆராதிக்கிறேன்

இதற்கு முதல் பாடலில் குகைக்குள் முருகன் இருக்கிறான் என்று சொன்ன சங்கரர் இந்தப் பாடலில் நம்மை முருகன் திருமுன்பே அழைத்துச் சென்று அவனை நமக்குக் காட்டுகிறார். அந்தக் குகையின் உள்ளே மின்னும் தங்க நிறக் கட்டில். மாணிக்கங்களும் ஏனைய இரத்தினங்களும் பதிக்கப் பெற்ற கட்டில். மணமுள்ள மலர்க்கொத்துக்கள் அந்தக் கட்டில் முழுவதையும் அலங்கரிக்கின்றன. இப்படி அழகு பொலியும் கட்டிலில் நறுமணச் சூழலில் அமர்ந்திருப்பது யார்?

திருக்கோவில்களில் உள்ள பள்ளியறைகளில் “மாணிக்கம் கட்டி வயிரம் இடை கட்டி” ஆணிப் பொன்னால் ஆன கட்டிலில், பல வண்ணமும் நறு மணமும் மிகுந்த கொத்துக் கொத்தான மலர்களால் கட்டிய சரங்களைச் சுற்றிலும் தொங்க விட்டும், அதன் மேலுள்ள அன்னத்தின் தூவிகளால் ஆன பட்டு மெத்தையின் மேல் மென்மை மிகு மலர்களைத் தூவியும், அங்கே எழுந்தருளும் தெய்வத் திருமேனியோ திருவடிகளோ அமரத் தயார் நிலையில் வைப்பது மரபு. இப்படி அலங்கரிக்கப் பெற்ற கட்டில், அது இருக்கும் சுற்றுப்புறத்திற்கே ஒரு சாந்நித்தியத்தைத் தருகிறது. இந்தக் குகையிலும் அப்படி ஒரு பொலிவுடைய கட்டில் இருப்பதாகச் சங்கரர் கூறுகிறார். அந்தக் கட்டிலில் அமர்ந்திருப்பதோ ஒரு தெய்வக் குழந்தை! அவன் எப்படி இருக்கிறானாம்?

“ஸமுத்ய ஸஹஸ்ரார்க்க துல்ய ப்ரகாசம்”

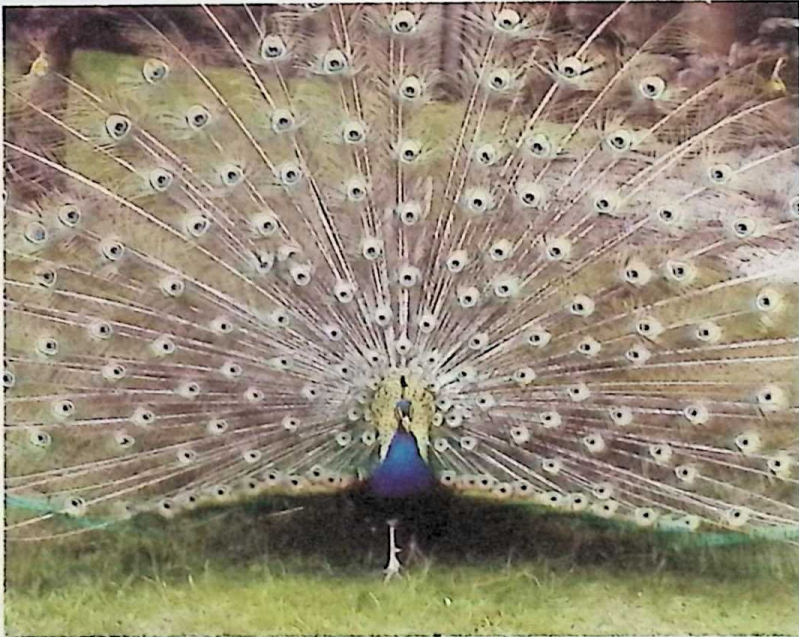
ஆயிரம் சூரியர்கள் ஒரே நேரத்தில் உதித்து உச்ச நிலையினை எட்டியதும் எத்தனை பிரகாசத்துடன் இருப்பார்களோ அத்தனை பிரகாசத்துடன் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறாராம். சரி, அவன் யார்?

“ஸுரேசம்”

“ஸுரானாம் ஈசஹ ஸுரேசஹா” என்றபடி சுரர்களுக்கு ஈசன். அதாவது தேவர்களுக்குத் தலைவன்! அவன் பெயர்? கார்த்திகேயன்! கந்தன், முருகன், குஹன் என்று தானே இதுவரை பார்த்தோம். இந்தப் புதுப்பெயர் எங்கிருந்து, எப்படி வந்தது?

பாடல் 3 ல் வரும் “மஹாதேவ பாலம்” என்ற சொற்றொடருக்கு உள்ள விளக்க உரையில் திருமுருகன் உதித்த வரலாறு பற்றிப் பார்த்தோம். அதில் சரவணப் பொய்கையில் ஒரு திருமேனியில் ஆறு முகங்களும் பன்னிரண்டு கரங்களும் கொண்ட தெய்வக் குழந்தையாகத் உதித்து திருவிளையாடல் புரிந்து வந்ததையும் முழுமுதற் கடவுளாகிய இந்தக் குழந்தைக்குப் பாலூட்டி வளர்க்குமாறு கார்த்திகைப் பெண்கள் என்ற தேவ மாதர் அறுவரையும் அழைத்து, திருமால் உள்ளிட்ட தேவர்கள் ஆணையிட்டதையும், ஆவலுடன் தன்னை நோக்கி ஒடோடி வந்த ஆறு கார்த்திகைப் பெண்களையும் பார்த்த, ஒரு திருமேனியுடனிருந்த குழந்தை, ஆறு திருமேனிகளாகப் பிரிந்து அருள, ஆறு கார்த்திகைப் பெண்களும் ஆளுக்கொரு குழந்தையாக எடுத்துப் பாலூட்டித் தாலாட்டி வளர்த்தனர் என்பதையும் பார்த்தோம். இப்படிக் கார்த்திகைப் பெண்களால் வளர்க்கப் பெற்ற குழந்தை என்பதால் கார்த்திகேயன் என்ற பெயர் பெற்றான் திருமுருகன். வட இந்தியாவில் முருகனை இந்தத் திருநாமத்தாலேயே அழைக்கிறார்கள்.

கந்தமாதன மலைக் குகையில் ஆணிப் பொன் கட்டிலில் அமர்ந்திருக்கும் செந்திலாண்டவரைக் கார்த்திகேயன் என விளித்து, அவருக்கு இந்தப் பெயர் வந்த வரலாற்றை நாம் உணரும்படி செய்து “அத்தகைய கார்த்திகேயனை நான் எப்பொழுதும் ஆராதிக்கிறேன்” என்று பாடலை நிறைவு செய்திருக்கிறார் ஆதி சங்கரர்.

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வடிவம்

பாடல் 8

மாணிக்கக் கட்டிலின் மேல்

செந்திலாண்டவர்

அங்கே பொலிகின்றதொரு பொற்கோவிலில்,
மின்னும் நவரத்தினங்கள் பதித்த
ஆணிப்பொன் கட்டிலில்,
கொத்துக் கொத்தாய் மலர்க்கூட்டம் மணம்பரப்ப,
ஆயிர உதயசூரியரின் ஒளித்திரளுடன்
கொலுவிருக்கும்
வானவர் தம் ஈசனான கார்த்திகேயனே,
உன்னையே நான் என்றும் தியானிக்கிறேன்!

பாடல் 9
திருவடிகள்

ரணத்தம்ஸகே மஞ்ஜுலே அத்யந்த சோணே
மநோஹாரி லாவண்ய பியூஷ பூர்ணே ।
மந: ஷட்பதோ மே பவக்லேச தப்தஹ:
ஸதா மோததாம் ஸ்கந்த தே பாதபத்மே ॥

பொன்னோடு மணி கிண்கிணிக்கும் சதங்கை பூண்ட,
உள்ளங்கவர் அழகும் மென்மையும் கொண்ட,
அமுதம் நிறை சிவந்த நின்
திருவடித் தாமரைகளையே, கந்தனே,
பிறவித் துன்பத்தில் தவிக்கும் என் மனமெனும் வண்டு
எப்போதும் வட்டமிட்டு மகிழ்ந்திருக்கட்டும்!

09.1 ரணத்தம்ஸகே மஞ்ஜுலே Sத்யந்த சோணே
ரணத் ஹம்ஸகே, மஞ்ஜுலே, அத்யந்த சோணே

ஒலிக்கின்ற பாதசரங்களை உடைய, மென்மையான செக்கச் சிவந்த

09.2 மனோஹாரி லாவண்ய பீயூஷபூர்ணே

உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் அழகு அமிர்தமாய் நிரம்பியுள்ள

09.3 மன: ஷட்பதோ மே பவக்லேஸ தப்த:

&4 ஸதா மோததாம் ஸ்கந்த தே பாதபத்மே

(ஹே) ஸ்கந்த! தே பாதபத்மே
பவ க்லேஸ தப்தஹ மே மநஸ்ட்பதஹ
ஸதா மோததாம்!

ஸ்கந்தனே!

பிறவித் துன்பத்தில் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் என்னுடைய மனமாகிய வண்டு எப்பொழுதும்
உன்னுடைய அந்தத் திருவடித் தாமரைகளிலேயே மகிழ்ந்திருக்கட்டும்

முன் பாடலில் குகையில் உள்ள கட்டிலில் அமர்ந்திருப்பது முருகனாகிய கார்த்திகேயன் என்று சொன்ன
சங்கரர் இந்தப் பாடல் தொடக்கம் அந்தக் கார்த்திகேயனுடைய அவயவ அழகினை வர்ணிக்கிறார். முன்பு
பார்த்தபடி ஆண் தெய்வமாகிய முருகனை அவனது திருவடியிலிருந்து வர்ணனையைத் துவக்குகிறார்.

முருகனின் அழகுத் திருவடி ஆதி சங்கரரின் வர்ணனையில் மேலும் அழகு பெறுகிறது. அந்தத்
திருவடிக்குத்தான் எத்தனை அடைமொழிகள்!

ரணத் ஹம்ஸகே	- ஒலிக்கின்ற பாதசரங்களையுடைய
மஞ்ஜுலே	- மென்மையான
அத்யந்த சோணே	- செம்மை மிகுந்த
மனோஹாரி	- உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் அழகு லாவண்ய
பீயூஷபூர்ணே	- அமுதம் நிரம்பி வழியும்
பத்ம பாதம்	- தாமரைத் திருவடிகள்

இவற்றை ஒவ்வொன்றாய்ப் பார்ப்போம்!

பாதசரங்கள்

குழந்தைத் தெய்வங்களில் மக்கள் விரும்பி வணங்குவது பால முருகனையும், பால கிருஷ்ணனையும்
தான் என்பதை நாம் முன்னரே பார்த்தோம். இருவருக்குமே அவர்கள் திருவடிகளில் இன்னொலி

இசைக்கும் மணிகள் கோர்த்த தண்டையும் சதங்கையும் மானுடக் குழந்தைகளுக்கு அணிவிப்பது போல் அணிவித்து மகிழ்வது அடியார்களது மரபு. இவற்றைத் தான் பாதசரங்கள் என்று சொல்வர்.

வயது வந்த ஆண்கள் அணிவதைக் கழல் என்றும், பெண்கள் அணிவதைச் சிலம்பு என்றும் கூறுவர்.

ஒவ்வொரு திருவடியிலும் ஒன்றுக்கு மேலான கணுக்கால் அணிகள் அணிவிப்பது வழக்கம். அவற்றிற்கு தண்டை, தளை, காப்பு, சிலம்பு, வெண்டையம், நூபுரம், கழல் என்றெல்லாம் பெயர். இவற்றில் சிலவற்றில் மணிகள் கட்டப் பெற்று வெளியே தொங்கும். கூடாக இருக்கும் சிலவற்றின் உள்ளே இரத்தினங்களோ பொன், வெள்ளியால் ஆன குண்டுமணிகளோ இருக்கும். இந்தக் கணுக்கால் அணிகள் பொன், வெள்ளி, வெங்கலம், செம்பு முதலிய உலோகங்களால் ஆக்கப் பெற்றிருக்கும். இப்படி இவை அனைத்தும் சேர்ந்து ஆடும்பொழுது தோன்றும் இன்னொலி, சேர்ந்திசை (orchestra) கேட்பது போல இருக்கும்.

அவற்றின் இசை மகிழ்ச்சி தருவது மட்டுமல்ல. ஓடி விளையாடும் குழந்தை எங்கு இருக்கிறது என்ற திசையையும் காட்டித் தரும். தவிர்வும் அந்தப் பிஞ்சுக் கால்களின் வளர்ச்சிக்கும் இந்தக் கனமான தண்டைகள் உதவுகின்றன என்பர்.

இவர்கள் இருவரது திருவடிகளிலும் உள்ள தண்டையின், சதங்கையின் இன்னிசை பற்றி அத்தனை புலவர்களும், அருளாளர்களும் பாடியுள்ளார்கள்

தண்டையணி வெண்டையம் கிண்கிணி சதங்கையும்
தண் கழல் சிலம்புடன் கொஞ்சவே

- அருணகிரி நாதர் - திருச்செந்தூர் திருப்புகழ் 40

இனிய நாத சிலம்பு புலம்பிடும்
அருண ஆடக கிண்கிணி தங்கிய அடி தாராய்!

- அருணகிரி நாதர் - திருச்செந்தூர் திருப்புகழ் 62

[வெண்டையம் - காலணி; கழல் - திருவடி; சிலம்பு - காலணி; அருண ஆடகம் - செம்பொன்; தங்கிய - அணியப்பெற்றிருக்கும்; அடி - திருவடி]

பாதமிரண்டில் பன்மணிச் சதங்கை
கீதம் பாடக் கிண்கிணியாட

- பாலன் தேவராயன் சுவாமிகள் - தி. செ. கந்தர் ஷஷ்டி கவசம்

நாதக் கழலும் நகுமணிப் பொற் கிண்கிணியும்
பாதத்து அணிந்த பரிபுரமும்

- குமரகுருபரர் - கந்தர் கலிவெண்பா 28

செம்பொனடிச் சிறு கிண்கிணியோடு சிலம்பு கலந்தாட
திருவரை அரைஞாண் அரைமணியோடும் ஒளி திகழ் அரைவடமாட

- குமரகுருபரர் - முத்துக்குமராசுவாமி பிள்ளைத் தமிழ் 2.6

குழந்தைக் கண்ணனின் கிண்கிணிக்கும் சதங்கை ஒலிகளைப் பெரியாழ்வார் கேட்டு, தனக்கே உரித்தான அமுதத் தமிழில் அனுபவிப்பதையும் இங்கு நினைவு கூரல் பொருத்தமாகும். யசோதை பெருமிதத்தோடு உடன் வாழும் பெண்களை இப்படி அழைக்கிறாளாம்!

அழகிய பைம்பொன் கோல் அழகைக் கொண்டு
கழல்கள் சதங்கை கலந்து எங்கும் ஆர்ப்ப
மழ கன்றினங்கள் மறித்துத் திரிவான்
குழல் இருந்தவா காணீரே,
குவிமுலையீர் வந்து காணீரே!

- நா.தி.பி. - பெ.தி.மொ. 42

[கண்கவர் பசும்பொன்னால் செய்யப் பெற்ற கோலைக் கன்றுகளை மறிப்பதற்காகக் கையிலேந்தி, வீரக் கழலும் சதங்கையும் தண்டையும் ஒலிக்கும் படியாக ஓடி ஓடித், துள்ளித் திரிகின்ற கன்றுக் கூட்டங்களை எட்டிச் சென்று விடாமல் ஒன்று திரட்டிக் காப்பதால் கண்ணனின் சுருண்டு, இருண்ட தலை முடியைக் குவிந்த முலையுடைய இளம் பெண்களே, வந்து பாருங்கள்!]

.... இப்பிள்ளை
இணைக்காலில் வெள்ளித் தளை
நின்று இலங்கும்
கணைக்கால் இருந்தவா காணீரே!
காரிகையீர் வந்து காணீரே!

- நா.தி.பி. - பெ.தி.மொ. 25

[இப் பிள்ளையின் ஒன்றுக்கொன்று இணையாக இருக்கும் கால்களின் அழகினையும் கணுக்கால்களில் அழகாகப் பொருந்தியிருக்கும் வெள்ளிக் காப்பினையும் வந்து பாருங்கள்]

இப்படிச் ஓடிக் களைத்து வந்த கண்ணனை யசோதை தாலாட்டித் தூங்க வைக்க முயற்சிக்கிறாள்.

எந் தம்பிரானார் எழில் திரு மார்வற்குச்
சந்தம் அழகிய தாமரைத் தாளற்கு
இந்திரன் தானும் எழிலுடைக் கிண்கிணி
தந்து உவனாய் நின்றான்; தாலேலோ!
தாமரைக் கண்ணனே தாலேலோ!

- நா.தி.பி. - பெ.தி.மொ. 46

[எனக்குத் தலைவனாயும், அழகிய திருமார்பினையும் செந்தாமரைத் திருவடிகளையும் உடையவனாயும் உள்ள உனக்கு இந்திரன் அழகுடைய கிண்கிணியைத் தனது காணிக்கையாகக் கொடுத்து நின்றான். தாலேலோ! தாமரை போன்ற கண்களை உடையவனே தாலேலோ!]

முருகனின் ஒலிக்கும் பாதசரங்களைப் பற்றியும் அவை தொடர்பான ஏனைய சில செய்திகளையும் பார்த்த நாம் இனி முருகனின் திருவடிக் ஆதி சங்கரர் அருளியுள்ள அடுத்த அடைமொழியைப் பார்ப்போம்.

மென்மை

குழந்தைகளின் பிஞ்சுக் கால்கள் மென்மையாகத் தானே இருக்கும்! திருமுருகன் திருவடியின் மென்மையை இப்போது தொட்டுப்பார்த்து உணர முடியாத நம் நிலையில், ஒரு உவமையினாலாவது புரிந்து கொள்ள முயல்வோம். மென்மைக்கு எடுத்துக் காட்டாகப் புலவர்கள் கூறுவது அனிச்ச மலர். “கந்தர் அலங்காரத்தில்”, அருணகிரியார்,

விழிக்குத் துணை திருமென் மலர்ப் பாதங்கள்

- பாடல் 70

என்று பாடுவார். அவர் மென்மலர் என்று பாடும் பொழுது இந்த அனிச்ச மலரைத்தான் உள்ளத்தில் நினைத்திருப்பார். அதற்கு முன்னே உள்ள சொல்லான “திரு” விற்கு ஞானம் என்று பொருள் கூறி ஞானம் கமழும் மெல்லிய திருவடி என விளக்குவார் வாரியார் சுவாமிகள்!

மோப்பக் குழையும் மென்மை பெற்றது அனிச்ச மலர் என்று முன் சொன்ன வள்ளுவர் அதையே நெருஞ்சி முள் போல் குத்தக்கூடியது என்று பின்னர் சொல்லிவிட்டார். அப்படி அது யாருக்குக் குத்துமாம்?

அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதர்

அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்

- தி கு 1120

[அனிச்ச மலரும் அன்னப் பறவையின் இறகும் பெண்ணின் பாதங்களுக்கு நெருஞ்சி முள் போலக் குத்தி வருத்தம் தரும்]

மென்மைக்குக் குறியீடுகளான அனிச்ச மலரும் அன்னப் பறவையின் இறகுகளும் மானுட மாதர் தம் அடிக்கே ஏற்புடைத்தான உவமையாகாது என்றால், அவை எப்படி நம் திருமுருகனின் செவ்விய திருவடிகளுக்கு உவமையாக முடியும்? ஆகத் திருச்செந்தில் உறை முருகனின் மெல்லிய திருவடி ஒப்பிலாத அளவு மென்மை பெற்றது என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

இனி அடுத்த அடைமொழி.

மிகு செம்மை

செம்பொன் போன்ற திருமேனியுடையவனது திருவடிகள் சிவப்பாக இருப்பது வியப்பல்ல என்றாலும் ஆதி சங்கரர் “அத்யந்த சோணை”- அதிகமான சிவப்பு என்று அதற்கு ஒரு அழுத்தம் கொடுத்திருக்கிறார்.

ஏனைய உறுப்புக்களை விட திருவடி அதிகச் சிவப்பு அடைந்திருப்பது எங்ஙனம்? சிந்தித்துப் பார்ப்போமே!

- அவன் திருத்தாள்களை அடியார்கள் தம் தலைகளிலே வைத்து ஆசீர்வதிக்க வேண்டும் என்பது தானே அவர்களது வேண்டுகோள்? தகுதியுள்ள அடியார்களின் தலைகளிலாவது அவன்

திருவடியைப் பதிக்கத் தானே வேண்டும்? அவன் திருவடியோ மென்மை மிகு திருவடி. அடியார்கள் திருமுடிகளின் எண்ணிக்கையோ நீளும் ஆயிரக் கணக்கில்! இப்படி இத்தனை ஆயிரம் தலைகளை அந்த மெல்லிய திருவடிகள் தொட்டு ஆட்கொண்டால் அவை மேலும் சிவக்கத்தானே செய்யும்!

இதற்கு அருணகிரியாரின் அநுபூதியே சான்றாகும்

சாடும் தனிவேல் முருகன் சரணம்
சூடும்படி தந்தது சொல்லுமதோ
வீடும், சுரர் மாமுடி, வேதமும், வெங்
காடும், புனமும் கழலே

- அ.நா. - க.அநு. 44

[பகைவர்களையும், ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்களையும் அழிக்கும் ஒப்பிலா வேலாயுதத்தையுடைய முருகனுடைய திருவடிகள் முத்தி தரும் தலங்களிலும், தேவர்களின் சிறந்த தலைகளிலும், வேதங்களிலும், வள்ளியம்மை வாழ்ந்த வெப்பமான சுரடு முரடான காட்டிலும், தினைப் புனத்திலும் நடந்து திரிந்ததால் அவற்றையெல்லாம் மணக்கும் படி செய்தன. அத்தகு சிறப்புப் பெற்ற திருவடியை அடியேன் தலை மீது சூட்டிக் கொள்ளும்படி தந்தருளிய கருணையைச் சொல்ல இயலுமா? இயலாது! தவிரவும், இத்தகைய திருவடிகள் மேலும் சிவந்து போவது தவிர்க்க முடியாத ஒன்று அல்லவா?]

இதிலுமொரு நுணுக்கம்! அடியார் முடியில் ஐயன் முருகனின் திருவடி. ஆமாம் ஜீவ-ப்ரஹ்ம ஐக்கியம்!

- அடியார்கள் சார்பாக தினமும் முருகனின் திருவடிகளை தாமரை, செம்பருத்தி, பிச்சி, செவ்வரளி ஆகிய சிவப்பு நிற மலர்களால் 108 (அஷ்டோத்திர சத நாமாவளி) அல்லது 1008 (அஷ்டோத்திர சஹஸ்ர நாமாவளி) திருநாமங்களால் சாயரட்சையில் அர்ச்சனை செய்த மலர்கள் இரவு நடை சாத்தித் திருக்காப்பிட்டது முதல் அடுத்த நாள் காலை விஸ்வரூப தரிசனம் வரை அவனது இரக்கம் அமுதமெனப் பொங்கும் ஈரத் திருவடிகளிலேயே தங்கி இருப்பதால் அந்த மலர்களின் சிவப்பு நிறம் முருகனின் திருவடியில் இறங்கி மேலும் சிவப்பாக்கியிருக்கலாமோ?
- இந்திராதி தேவர்களும் பிரம்மாவும் முருகன் திருவடியில் தங்கள் கிரீடங்களோடு சென்னி பதித்து தினமும் வணங்குவதால் அவன் திருவடிகள் கன்னி மேலும் சிவப்பாகி இருக்கலாமோ?
- மகளிர் கட்டி விளையாடும் சிற்றில்களைத் தன் திருவடிகளால் தினமும் சிதைப்பதால் அத் திருவடிகள் உராய்ந்து மேலும் சிவந்திருக்கலாமோ? சிற்றில் சிதைத்தல் என்பது பிள்ளைத் தமிழில் வரும் எட்டாவது பருவம்.

- கவியரசர் கண்ணதாசனின் "ஸ்ரீ வெங்கடேச ப்ரபத்தி" யின் தமிழாக்கத்தில் ஒரு பாடலில் திருமால் திருவடி சிவப்பாக இருப்பதற்கு இது ஒரு காரணமாக இருக்கலாமோ என ஐயுறுவார்! அது எது?

ஸ்ரீ தேவி அவன் திருவடி வருட
 பூ தேவி அவன் பொன்னடி வருட
 இவர்கள் தமக்கு இணையாய் நினைக்கும்
 நீளாதேவியும் நேரடி வருட
 தேவியர் கையின் சிவப்பு விழுந்து
 திருமால் திருவடி சிவப்பா யிற்றோ?

இதேபோல்

முருகனின் திருவடிகளைத் தினமும்
 வள்ளியும், தெய்வானையும் வருடியதால்
 அவர்தம் கைவண்ணம் ஒட்டி
 இவனது சீரடிகள்
 மேலும் சிவப்பா யிற்றோ?

இருக்கலாம்! ஆனால் ஒரு கேள்வி எழலாம்! அருணகிரியார் முருகனல்லவா தேவியர் திருவடியை வருடியதாகச் சொல்கிறார்!

பாகு கனிமொழி மாத்ரு குறமகள்
 பாதம் வருடிய மணவாளா!

- அ.நா. - சு.ம.திருப்புகழ் - 228

ஐயநீக்கம்! அருணகிரியார் பாடியிருப்பது முருகனுக்கும் குறமகள் வள்ளிக்கும் இடையே மறைவாக நடந்த ஊடற் கால நிகழ்ச்சியாகும்!

அடுத்த அடைமொழி!

உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் அழகு

முருகு என்றால் அழகு என்று பொருள். அழகு, இனிமை, இளமை, தெய்வத்தன்மை, மணம், மகிழ்ச்சி என்ற ஆறு பண்புகளோடும் ஒன்றி இருப்பவன் முருகன். இத்தனை பண்புகளும் ஒன்றி இருக்கும் அத்தெய்வம் நம் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளாதா என்ன?

இத்தகு திருப்பாத அழகினை மிகச் சிறப்பாகவும் சுருக்கமாகவும் சொல்லியவர் வடலூர் அருட்பிரகாச வள்ளலார் சுவாமிகள்

பண்ணேறு மொழியடியார் பரவி வாழ்த்தும்
 பாதமலரழகினை இப் பாவி பார்க்கில்
 கண்ணேறு படுமென்றோ கனவி லேனும்
 காட்டென்றால் காட்டுகிலாய், கருணையீதோ?

- அ.இ.அ - 1...

இப்பாடல் வரிகளுக்கு வாரியார் சுவாமிகளது விளக்க உரை:

"ஞானமனம் கமழ்கின்றதும், சிறந்த பண்களால் அடியார்கள் பரவித் துதிக்கின்றதுமாகிய உனது திருவடிக் கமலங்களின் அழகினை இப்பாவியாகிய அடியேன் கனவிலேனும் பார்ப்பேனா? அங்ஙனம் பார்த்தால் கண்ணேறு படுமென்றோ காட்டாமல் ஒழித்து வைத்தனை?" என்று அருட்பிரகாச வள்ளலார் கல்லும் கரையுமாறு கூறுகிறார்

அமுதம்

ஆதி சங்கரர் நிறை அழகு என்று சொல்லி நிறுத்தி விடவில்லை. அதை நிரம்பி வழியும் அமுதம் என்று அந்த அழகிற்கே ஒரு பூரணத்துவம் கொடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். அமுதம் சாவா மருந்து! செந்திலாண்டவரின் திருவடிகளை வழிபடுபவர் அமுதம் அருந்திய பலனினைப் பெறுவர் என்பது கருத்து.

இன்னுமொரு அடைமொழி!

தாமரைத் திருவடி

இறைவன், இறைவியரின் திருவடிகளைப் பொதுவாக அருளாளர்களும், புலவர்களும் செந்தாமரை மலரோடு ஒப்பிடுவது மரபு. பாதாரவிந்தம், பாதபங்கயம் என்றும் சொல்வர். அதாவது பாதம் + அரவிந்தம், பாதம் + பங்கயம் (பங்கஜம்) அரவிந்தம், பங்கயம், கமலம், சரோஜம், நளினம், வனசம், வெளவம் - எல்லாம் தாமரை தான்!

தாமரையின் மட்டுவாச மலரொத்த தாள் இணை

- அ.நா. - வயலார் திருப்புகழ் 911

[மட்டுவாசம் - நிரம்பிய மணமுள்ள, தாள் இணை - இரு தாள்கள்]

... மடவார்

மலர்கை சிவப்ப மணல் கொழித்து
 வண்டல் இழைத்த மனை அழிக்கை
 அன்பே சுரநு மகவானுன்
 தேடும் கமலத் திருத்தாளால்
 சிறியேம் சிற்றில் சிதையேலே

- பகழிக் கூத்தர் பி. தமிழ் 9.87

தாட உடுக்கையன் தாமரைப்பூஞ் சேவடியன்

- திருநாவுக்கரசர் தேவாரம் 4.19.10

செய்ய தாமரைகளன்ன சேவடி இரண்டும் காண்பான்

- திருநாவுக்கரசர் தேவாரம் 4.26.2

பங்கய பாதனிடம் பழமண்ணிப் படிக்கரையே

- சுந்தரர் தேவாரம் 7.22.5

.... அம்பலவன்

தேன் ஆர் கமலமே சென்று ஊதாய் கோத்தும்பீ

- மாணிக்கவாசகர் திருவாசகம் 10.2 / 216

செந்தாமரை மலரும் சிறுபுலியூர் சலசயனத்து

அம்தாமரை அடியாய்! உனது அடியேற்கு அருள்புரிவாயே!

- நா.தி.பி. - திருமங்கையாழ்வார் - 1632

அப்பொழுதேயே அப்பொழுதேயே

கப்பென மலர்ந்த கமலம் போலச்

செப்பரும் பாதம் சிவப்பது மணப்பது

தாமரையிலும் அது தனிச் சிறப்புடையது

- கவிஞர் கண்ணதாசன் - ஸ்ரீ வெங்கடேச ப்ரபத்தி -4

நாம் இதுவரை பார்த்தவை திருமுருகன், சிவன், திருமால் ஆகியோரது திருவடிகளைத் தாமரைக்கு ஒப்புமை கூறியவை.

அம்பிகையின் திருவடித் தாமரைகளைப் பற்றியும் ஒரு பாடலாவது பார்க்க வேண்டுமல்லவா?

அன்னை காஞ்சி காமாட்சியின் தாம்பூல சாரத்தினை அவளே ஊட்ட மூகராக அதாவது அதுவரை வாய் பேசாதவராக இருந்தவர், அருள் கவி பாடும் திறம் பெற்றார். அதன் பின்னர் அவர் பெயர் ஸ்ரீ மூககவி. இவர் கி.பி. 398 ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஸ்ரீ காஞ்சி காம கோடி பீடத்தின் இருபதாவது ஆச்சாரியாராக 39 ஆண்டுகள் வீற்றிருந்து கி.பி. 437 ல் சிராவண பெளர்ணமி நாளில் சித்தி பெற்றார்.

அம்பிகையின் அழகு, கருணை முதலியவற்றை ஐந்து கோணங்களில் பார்த்து ஒவ்வொரு கோணத்திற்கும் ஒரு நூறு என ஐந்து நூறு பாடல்கள் கொண்ட “ஸ்ரீ மூகபஞ்ச சதீ” என்ற வடமொழி நூலினை ஸ்ரீமூககவி இயற்றி உள்ளார்.

ஸ்ரீவித்யா உபாசகர்களுக்கு முக்கியமான நூல்கள் மூன்று. பிரம்மாண்ட புராணத்தில், மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரமான ஸ்ரீஹயக்ரீவர் அகத்தியருக்குச் சொன்னதாகச் சொல்லப் பெறும் “ஸ்ரீ லலிதா சஹஸ்ரநாமம்”, ஆதி சங்கரரின் “சௌந்தர்ய லஹரி”, ஸ்ரீ மூககவியின் “ஸ்ரீ மூகபஞ்சசதீ”. ஸ்ரீமூகபஞ்ச சதீயில் உள்ள ஐந்து சதகங்கள்:

- ஆர்யா சதகம் - அன்னை அறிமுகம் நூறு
- கடாஷ சதகம் - கடைக்கண் பார்வை நூறு
- பாதாரவிந்த சதகம் - தாமரைத் திருவடிகள் நூறு
- மந்தஸ்மித சதகம் - புன்னகை நூறு
- ஸ்துதி சதகம் - தோத்திரம் நூறு

அம்பிகையின் தாமரைத் திருவடிகளைப் பற்றிய நூறு பாடல்களிலிருந்து ஒரு பாடல் எடுத்து, அதை நாம் இப்பொழுது பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஆதி சங்கரரின் ஒன்பதாவது பாடலில் முருகனது தாமரைத் திருவடிகளின் மஹிமை பற்றிக் கூறியுள்ளவையோடு ஒப்பிட்டு மகிழலாம்.

அத்துடன் ஸ்ரீ மூககவி அம்பிகையின் திருவடி மஹிமைகளை உருவகப்படுத்தி அதை ஒரு நவக்கிரகத் தோத்திரப் பாடல் போல் ஆக்கியுள்ளமையையும் கண்டு இன்புறலாம்.

ததானோ பாஸ்வத்தாம் அம்ருதநிலயோ லோஹிதவபு:
விநம்ராணாம் ஸௌமயோ குரு: அபி கவித்வம் கலயந் /
கதௌ மந்தோ கங்காதர மஹிஷி காமாஷி! பஜதாம்
தம : கேது : மாத :? தவ சரண பத்மோ விஜயதே //

-மூ.ப.ச - 3.59

[கங்கையைத் தாங்குபவரின் பட்டமகிஷியே! தாயே! காமாஷி! உன் திருவடியாகிற தாமரை (தவ சரண பத்மோ) ஒளி மிக்க சூரியனாக, அமுதத்தின் இருப்பிடமான சந்திரனாக, செந்நிறமேனியனான செவ்வாயாக, வணங்குபவரிடம் மென்மை காட்டுகிற புதனாக, குருவான பிருஹஸ்பதியாக, கவிதை அருள்கிற சுக்கிரனாக, நடையில் மந்தனான சனியாக, இருட்டைக் கொடியாகக் கொண்ட (ராகுவும்) கேதுவுமாக விளங்குகிறது]

இந்தத் தாமரைத் திருவடிக்கான விளக்கத்தை நிறைவு செய்யுமுன் ஒரு வார்த்தை! இதை வஞ்சப் புகழ்ச்சி அணி வரிசையிலே சேர்த்துக் கொள்ளலாம்! முருகனின் திருவடிகளுக்குத் தாமரை உவமையின் பொருத்தத்தில் போதாமை இருக்கிறதாம்! அவற்றில் சில:

- சேற்றில், அழுக்குள்ள நீரில் மலர்வது தாமரை - அடியார்களின் தூய உள்ளங்களான மலர்மிசை ஏறுபவன் முருகன்
- சூரியனைக் கண்டு மலர்வதும் சந்திரனைக் கண்டு குவிந்து மூடிக் கொள்வதும் தாமரையின் குணம் - எப்பொழுதுமே மலர்ந்த நிலையில் இருப்பவை முருகனின் திருவடிகள்
- தாமரை பனியில் கருகிவிடும் - பனிமலையிலேயே ஒளிரும் முருகனின் திருவடி

- தாமரை இலக்குமிக்கு மட்டும் இருப்பிடம் - முருகனின் திருவடி அனைத்து ஜீவராசிகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளும்
- தாமரை மலரில் மகரந்தப் பொடிகள் இருக்கும் - முருகன் திருவடிகள் தூய்மையானவை

இந்தப் போதாமையை எழுப்பியவர்களே “சௌந்தர்ய லஹரி” - ஸ்லோகம் 89 ல் ஆதி சங்கரரும், “முகபஞ்சசுதீ”யின் பாடல் 3.72 ல், மூககவியும் தான்!
கவியரசர் கண்ணதாசனும் “கமலம் போலச் செப்பரும் பாதம் சிவப்பது மணப்பது” என்று முதலில் பாடியவர், அடுத்துப் பாடுகிறார்.

“கண்ணன் பாதம் கமலம் என்று
பொருத்திச் சொல்வது பொருத்தமில்லாதது
அவனது பாதம் அதனை விடவும்
அழகு மிகுந்தது, அற்புதமானது”

- ஸ்ரீ வெங்கடேச ப்ரபத்தி - பாடல் 4

இந்த ஐயம் இந்து சமயத்திற்கே தனிப்பெரும் சின்னமாக விளங்கும் தாமரையைக் குறைத்துக் கூறுவதற்காக அல்ல! அத்தகு பெருமைமிகு தாமரையைப் பல கோணங்களில் தெய்வத் திருவடிகளுக்கு ஒப்புமை சொல்லலாம் என்றாலும் சில கோணங்களில் உவமைப் பொருத்தம் போதவில்லை என்ற ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்துவதன் நோக்கம் இதுதான். தெய்வத் திருவடிகள் ஒப்பே இலாதவை! இதைத்தான் வள்ளுவர், “தனக்குவமை இல்லாதான் தான்” (குறள் 7) என்றார்.

இனி நமது பாடலில் உள்ள எஞ்சிய சொற்றொடர்களைப் பார்ப்போம்.

பவ க்லேஸ தப்தஹ

- பிறவித் துன்பத்தில் தவித்துக் கொண்டிருக்கும்

ஓரறிவுள்ள புல்லிலிருந்து பல பிறவிகள் எடுத்துக் கழித்து ஆற்றிவுள்ள மானுடப்பிறவி தாங்கி வந்துள்ள ஆன்மா, இந்தப் பிறவியைப் பயன்படுத்தி இந்தப் பிறப்பு - இறப்பு - மறுபிறப்பு என்ற பிறவிச் சங்கிலியிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு வீடு பேறு அல்லது முக்தி நிலை அடைய முயற்சி செய்தல் வேண்டும். இதுவே நம் வாழ்வின் குறிக்கோள். வாழ்க்கை அல்லது சம்சாரம் இன்பமும் துன்பமும் நிறைந்த கடல். இந்தக் கடலில் பிரமன் நம் தலையில் எழுதியபடி வாழ்க்கை நடத்துகிறோம். ஆனால் இந்தப் பிறவியில் நாம் கட்டாயம் பிறவிக் கடலைக் கடந்தே ஆக வேண்டும். அதற்கு ஒரு படகு தேவை. அந்தப் படகுதான் முருகனது திருவடி என்று இந்தப் பாடலில் நமக்குக் காட்டுகிறார் சங்கரர்.

அது எத்தகைய படகு என்பதை அருணகிரியார் மிக விளக்கமாகவும் உறுதியோடும் கூறுகிறார் ஒருபாடலில்.

சேல்பட்டு அழிந்தது செந்தூர் வயல் பொழில்; தேங்கடம்பின்
மால்பட்டு அழிந்தது பூங்கொடியார் மனம், மாமயிலோன்
வேல்பட்டு அழிந்தது வேலையும் சூரனும் வெற்பும்; அவன்
கால்பட்டு அழிந்தது இங்கு என் தலைமேல் அயன் கையெழுத்தே!

-அ.கி.நா. - க.அ. - பாடல் 40

[திருச்செந்தூரில் உள்ள கழனிகள், அதனுள்ளே மீன்கள் குதித்துத் திரிவதால் அழிந்து போயின; மலர்க்கொடி போன்ற பெண்களின் மனங்கள் சோலையில் உள்ள மண மிகு கடப்ப மலர் மாலையில் உண்டான ஆசையினால் அழிந்து போயின; கடலும், சூரபதுமனும், கிரௌஞ்ச மலையும் மகிமை வாய்ந்த மயில் வாகனத்தையுடைய வேலாயுதம் படுதலால் அழிந்து போயின; இவ்வுலகில் அடியேனுடைய தலைமேல் எழுதியுள்ள பிரம தேவனுடைய கையெழுத்து அக் கந்தவேளுடைய திருவடி பட்டு அழிந்து போயிற்று]

இந்த அரிய பாடலுக்கு வாரியார் சுவாமிகளது விளக்கவுரையிலிருந்து சில பகுதிகள்.

எந்தை கந்தவேள் எழுந்தருளியுள்ள செந்திலம்பதி
மிக்க வளம் பொருந்தியது....

.....

மையால் எழுதிய எழுத்துக்களை அழிப்பதற்கு
ஒரு கருவி (ரப்பர்) உள்ளது! அது போல்
எதனாலும் அழித்திடமுடியாத தலையிலுள்ள
அயன் (பிரம்மா) எழுத்தை அழிக்கும்
கருவி (ரப்பர்) கந்தவேளின் கழலினையாகும்

.....

சேல்பட்டழியும் செந்திலாண்டவனைக் காதலித்து
அவருடைய கடப்ப மாலையில் மால் பட்டு
மனம் அழிதலும் (நாயகி பாவத்தில்) அம் மயில்
வாகனன் வேல் பட்டு ஆசையாகிய கடலும்,
ஆணவமாகிய சூரனும், சஞ்சித வினைக்கூட்டமாகிய
வெற்பும் (மலையும்) அழிந்தன. இவை
அழிந்ததும் அவருடைய கால் பட்டு அயன்
எழுத்தும் அழிந்தது. அதனால் இம்மையிலும்
துன்பமில்லை. இனிப் பிறக்க வேண்டிய பெற்றியும் இல்லை

.....

கருத்துரை

செவ்வேளை எவ்வேளையும் தொழுவோர்க்கு அயன்
எழுத்தழியும்; அதனால் பிறவித் துன்பம் இன்றி
இன்பமே உண்டாகும்

திருவள்ளுவர் தம் திருக்குறளில் முதல் அதிகாரமாகிய கடவுள் வாழ்த்து, பத்துக் குறட்பாக்கள் கொண்டது. அதில் ஏழு குறட்பாக்களில் இறைவன் திருவடியின் பெருமை பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார். அவற்றில் நமக்கு இங்கே தொடர்புடைய துன்பத்தைத் தவிர்த்தல், மனக்கவலை நீக்கல், பிறவிக் கடலைக் கடத்தல் ஆகியவை பற்றிய மூன்று குறட்பாக்கள்!

வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான்அடி சேர்ந்தார்க்கு
யாண்டும் இடும்பை இல -தி.கு 4

[விருப்பு வெறுப்பில்லாத இறைவன் திருவடியை நாடி வணங்கி இருப்பவருக்கு எங்கும் என்றும் துன்பமில்லை]

தனக்குவமை இல்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது -தி.கு 7

[உவமை கூறுதற்கு இயலாத உயர்வுடைய இறைவனின் திருவடியைச் சார்ந்தவரால் மனக்கவலையை நீக்க முடியும்; ஏனையவரால் முடியாது]

பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவன் அடிசேரா தார் - தி.கு 10

[இறைவன் திருவடியைச் சார்ந்தவர் பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்திக் கரையேறுவார். ஏனையோரால் நீந்த இயலாது]

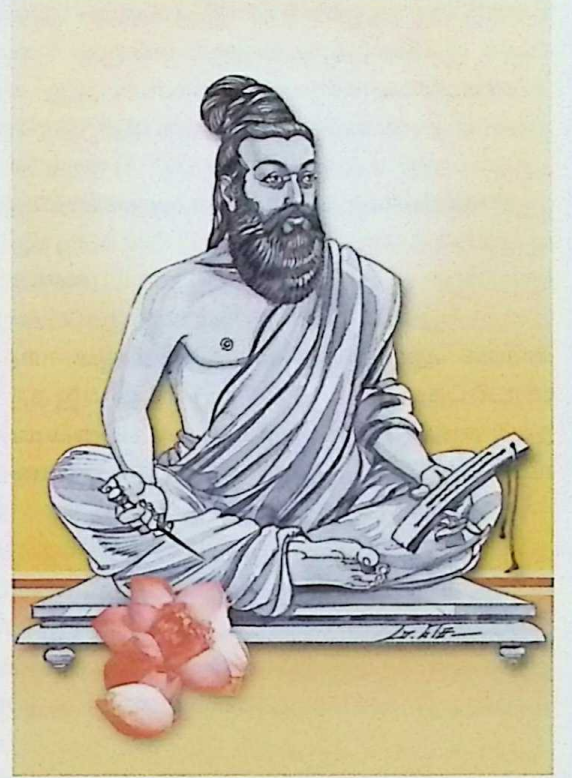
நாமும் திருச்சீரலைவாய்க் கடற்கரையில் நமக்காகக் காத்திருக்கும் செந்திலாண்டவர் திருவடியைச் சார்ந்து இப்பிறவிக் கடலைக் கடக்க முயல்வோமாக.

இனி, அடுத்த சொற்றொடர்.

மே மநஸ் ஷட்பதோ

- என்னுடைய மனமாகிய வண்டு

“என்னுடைய மனம்” என்று சங்கரர் சொன்னாலும். அவர் நம்முடைய மனத்தையே மறைமுகமாகக் குறிப்பிடுகிறார். அருளாளரான அவருடைய மனம் தூய்மையானது. அலை பாயாது. நிலைத்து நிற்கக் கூடியது. நம்முடைய மனம் தான் இங்கும் அங்குமாக வண்டுபோல் பறந்து திரியும் பழக்கமுள்ளது. ஒரு பூவில் மட்டும் நிலை கொள்ளாது பூவிற்குப் பூ பறந்து செல்லும் வண்டினைப் போல் நம் மனமும் எந்த ஒரு பொருளிலும் நிலை கொள்ளாது ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றிற்கு வண்டின் விரைவோடு பறந்து விடும். இதனால் தான் நம் மனத்திற்கு வண்டினை உவமை கூறுவர் புலவர்கள். இந்த உவமைக்கு மற்றுமொரு பொருத்தமும் உண்டு.

வண்டுக்கு ஆறுகால்கள் இருப்பதால் அதற்கு “ஷட் சரணம்” என்று பெயர். அது போல் மானுடருக்கும் பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களும் மனமும் சேர்ந்து ஆறு கரணங்கள் இருப்பதால் மானுடரும் வண்டுக்குச் சமானமானவர்கள்! மானுடர்களின் ஆறு கரணங்களில், ஒரு நிலையில் நிலலாது ஓடித் திரிவது மனம் தான் என்பதால் ஆகு பெயராக மனத்திற்கே வண்டை உவமையாகச் சொல்வது மரபு!

ஆதி சங்கரரின் “சௌந்தர்ய லஹரியில்” இதே கருத்து 90 ஆவது ஸ்லோகத்தில் இருக்கிறது

அஸ்மிந் தவ சரணே நிமஜ்ஜந் கரண சரண

ஷட் சரணதாம் மஜ்ஜீவ: யாது

[இந்த உன்னுடைய பாத கமலங்களில் நன்றாக முழுகினதாய் (ஷட் சரணங்களோடு கூடிய) வண்டாக இருக்கும் தன்மையை (ஷட் கரணங்களோடு கூடிய) என் ஆத்மாவானது அடையட்டும்]

தாமரையில் தேன் உண்டு. அந்தத் தேனை நாடி வண்டுகள் வந்து மொய்ப்பது இயற்கை. ஆனால் “முருகனின் தாமரைத் திருவடிகளில் வண்டாகிய என் மனம் வந்து, தங்கி மகிழ்ந்திருக்கட்டும்” என்று நம் சார்பாக வேண்டுகிறார் சங்கரர். பொதுவாகப் பூவிற்குப் பூ தாவும் வண்டு இந்த முருகனின் திருவடித் தாமரையில் வந்து தங்கி இருக்க வேண்டுமென்றால் அது கட்டாயம் அருள்மணிவாசகப் பெருமானின் அறிவுரையைக் கேட்ட வண்டாகத்தான் இருக்க வேண்டும்!

தினைத்தனை உள்ளது ஓர் பூவினில் தேன் உண்ணாதே,
நினைத்தொறும், காண்தொறும், பேசும்தொறும், எப்போதும்
அனைத்து எலும்பு உள்நெக ஆனந்தத் தேன் சொரியும்
குனிப்பு உடையானுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பி!

- மா.வா. - தி.வா. - 10.3 / 217

[தினைத்தனை - தினையளவு, சிறிதளவு; உள்நெக - இளகி உருகும்படி; குனிப்புடையானுக்கே சென்றாதாய் - குனிந்து அனைத்துக் கொள்ளும் கூத்தனின் திருவடியில் சென்று ஊதுவாயாக! கோத்தும்பி - வண்டுகளின் அரசன்]

இனிப் பாடலின் நிறைவான சொற்றொடர்.

ஹே ஸ்கந்த தே பாதபத்மே ஸதா மோததாம்

- ஹே! ஸ்கந்தனே! உன்னுடைய திருவடித் தாமரைகளிலேயே எப்பொழுதும் மகிழ்ந்திருக்கட்டும்

இந்தச் சொற்றொடரில் திருவடித் தாமரைகளைப் பற்றி முன்பே விளக்கமாகப் பார்த்துவிட்டோம். எஞ்சியதில் இரண்டு சொற்கள் முக்கியமானவை. “ஸதா” - எப்பொழுதும். மனத்தினை பூவிற்குப் பூ பறக்கும் வண்டிற்கு உவமை கூறியதால் சங்கரர் இங்கு வெகு ஜாக்கிரதையாக “எப்பொழுதும்” என்ற சொல்லைப் பெய்து மனம் கந்தனின் திருவடித் தாமரைகளை அடைந்ததும் அதிலேயே லயித்து, இன்புற்று அங்கேயே தங்கியிருக்கட்டும் என்று தெளிவு படுத்துகிறார்.

அடுத்த சொல் “ஸ்கந்தன்” அல்லது கந்தன். திருமுருகனின் திருநாமங்களில் இதுவும் ஒன்று. இந்தப் பெயர் வரக் காரணம்? உண்டு!

சிவபெருமானின் ஆறு திருமுகங்களின் நெற்றிகளில் இருந்து தோன்றிய அனல் பொறிகள் வாயு, அக்னி, கங்கை, ஆகியவர்களால் தாங்கிச் செல்லப்பெற்று, சரவணப் பொய்கை அடைந்து, ஆறு திருமுகங்களையுடைய ஒரு தெய்வக் குழந்தையாக அங்கு விளையாடியதையும், ஆறு கார்த்திகைப் பெண்கள் வந்ததும் இந்தக் குழந்தை ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் ஒரு குழந்தையென ஆறு குழந்தைகளாகப் பிரிந்ததையும், அந்தக் கார்த்திகைப் பெண்கள் அக்குழந்தைகளுக்குப் பாலூட்டித் தாலாட்டி வளர்த்து வருவதையும், அதனால் முருகன் கார்த்திகேயன் என்ற திருப்பெயர் பெற்றதையும் மூன்றாவது, நான்காவது, எட்டாவது பாடல்களின் விளக்க உரைகளில் பார்த்தோம். இனி அதன் தொடர்ச்சி.

அந்த அதிசயக் குழந்தைகளைக் காண அம்மையும் அப்பருமாகிய பார்வதி-பரமேஸ்வரன் கயிலையிலிருந்து சரவணப் பொய்கைக் கரைக்கு ரிஷப வாகனத்தில் வந்தனர். கரையில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் ஆறு அழகுக் குழந்தைகளையும் பார்த்து மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்ந்தனர்.

பெருமான் பிராட்டியிடம் “நீ உன் புதல்வனைக் கொண்டு வருவாயாக!” எனப் பணித்தார். தாய்மையின் திரு உருவான அம்மையும் ரிஷப வாகனத்தில் இருந்து இறங்கிக் குழந்தைகளை நோக்கி ஓடினார். இந்தத் தாய்மைப் பண்பினை கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் மிக அழகாக ஒரு பாடலில் வடித்துள்ளார்.

அந்த வேலையில் கவுரியை நோக்கி எம்மையன்
இந்த நின்மகன் தனைக் கொடு வருக! என இயம்பச்
சுந்தரம் கெழி விடையினும் துண்ணென இழிந்து
சிந்தை கொண்ட பேராதரம் தன்னொடும் சென்றான்

- க.பு. - பாடல் 1.13.19

[சுந்தரம் கெழு விடையினும் - அழகு பொருந்திய ரிஷப வாகனத்திலிருந்து; துண்ணென - விரைவாக;
இழிந்து - இறங்கி; பேராதரம் - பேரன்பு]

ஒவ்வொரு குழந்தையாகத் தூக்கிக் கொஞ்சும் அளவிற்கு அந்த அன்னைக்கு ஆசையைத் தேக்கிக் கொள்ள இயலவில்லை. தவிரவும் ஆறு குழந்தைகளும் அவர்களுடையவை தானே. அவைகளுக்குள் முதலாவது, இரண்டாவது என்று எப்படி வரிசைப்படுத்துவது? ஆகக் காரணம் எதுவாக இருந்தாலும், ஆறு குழந்தைகளையும் ஒன்றாக அள்ளி அணைத்தார். அப்படி வாரி எடுத்ததும் ஆறு குழந்தைகளின் உடல்களும் இரு கால்களுடன் ஒரு உடலாக மாறின. முகங்கள் ஆறும், கரங்கள் பன்னிரண்டும் அந்த உடலோடு ஒன்றின.

எந்தை சக்திகள் உயிரொலாம் ஒடுங்குறும் எல்லை
முந்து போல ஒன்றாகியே கூடிய முறைபோல்
அந்த மில்ல தோர் மூவிருவடிவும் ஒன்றாகி
கந்தன் என்று பேர் பெற்றனன் கவுரி தன் குமரன்

-க. பு. பாடல்

[உயிர்கள் எல்லாம் சர்வ சங்கார காலத்தில் ஒடுங்கும் போது இறைவனுடைய சக்திகள் ஒன்றுபடுவது போல் அம்பிகை ஆறு குழந்தைகளையும் அணைத்த போது ஆறு திருவுருவங்களும் ஒன்று கூடினர். அதனால் முருகவேள் கந்தன் என்ற பெயரைப் பெற்றான்]

இந்த அன்பு கரை புரண்டோடும் நிகழ்வினைக் குமரகுருபரரும் அழகாகப் பாடியுள்ளார்.

அன்னவள் கண்டு அவ் உருவம் ஆறினையும் - தன்னிரண்டு
கையால் எடுத்துஅணைத்துக் கந்தன்எனப் பேர்புனைந்து
மெய் ஆறும் ஒன்றாக மேவுவித்து

-கந்தர் கலிவெண்பா 42

[மெய் ஆறு - ஆறு உடல்களையும்]

திருமுருகன் வரலாற்றில் இது ஒரு முக்கிய நிகழ்வு என்பதாலும் அப்பாவாகிய சிவனின் நெற்றியிலிருந்து தோன்றிய அனல் பொறிகளே ஆறு குழந்தைகளாகின என்ற நிலையில், மாட்சிமிகு செயல்கள் பல புரியப்போகும் அந்த மகன் உதித்ததில் அம்மா பார்வதிக்கும் பங்கு உண்டு என்பதை உலகிற்கு காட்டவே பெருமான் “நின் மகன் தனைக் கொடு வருக” என்று பிராட்டியிடம் சொல்லி இந்தத் திருவிளையாடலை நிகழ்த்தியுள்ளார். நம் பொது வழக்குச் சொல், “தாய் காட்டத் தந்தை”! ஆனால் இங்கோ “தந்தை காட்ட மகன்” என்றும் “தந்தை காட்டத் தாய்!” என்றும் நிலை மாறியிருக்கிறது. தெய்வங்களுக்கிடையே இதுபோன்ற மாற்றங்களைக் காண்பதில் வியப்பில்லை.

அன்னை பார்வதியைத் தொடர்பு படுத்தியதற்கு இன்னுமொரு காரணமும் உண்டு. பின்னர் சீர்காழிச் சிவபாத இருதயரும், பகவதி அம்மையாரும் பெற்றெடுத்த குழந்தைக்கு ஞானப் பாலாட்டி ஞானத்துடன் சம்பந்தப் படுத்தி அக் குழந்தையைத் திருஞானசம்பந்தராக்கிய பிராட்டியும் பெருமானும் தங்கள் அருமைக் குழந்தைக்கும் பரஞானம், அபரஞானம் - இவற்றின் கொள்கலன்கள் எனப்பெறும் அம்மையின் திருமுலைகளில் சுரக்கும் பாலினை ஊட்டி அக்குழந்தையையும் ஞானத்திற்கே பண்டிதன் எனப்பெறும் ஞானஸ் கந்தன் ஆக்க, ஞானபண்டிதன் ஆக்க வேண்டுமல்லவா? அதுவும் நடந்தது. இதோ கச்சியப்ப சிவாச்சாரியாரின் வர்ணனை!

அன்னை அணைத்த குழந்தையின் முதுகினை அன்போடு தடவியதும் அன்னையின் பெருத்த திருமுலைகளில் பால் தானே சுரந்ததுவாம். தலையாய தாயின் அன்பு இதுவல்லவா என்று கச்சியப்ப சிவச்சாரியார் வியந்து போகிறார்.

முன்பு புல்லிய குமரவேள் முடிதொறும் உயிர்த்து
மின்பி றங்கிய புறந்தனை நீவலும் விமலை
தன்பெ ருந்தனஞ் சுரந்துபால் சொரிந்தன தலையாம்
அன்பெ னப்படு கின்றதுஇத் தன்மையே அன்றோ

- க.சி.- க.பு. - 1.13.22

ஆதி நாயகன் கருணையாய் அமலமாய்ப் பரம
போத நீரதாய் இருந்ததன் கொங்கையிற் பொழிபால்
ஏதி லாததோர் குருமணி வள்ளம் மீது ஏற்றுக்
காதல் மாமகற்கு அன்பினால் அருத்தினாள் கவுரி

- க.சி.- க.பு. - 1.13.23

[ஏதிலாதோர் குருமணி வள்ளம் - தூய்மையான இரத்தினக் கிண்ணம்; அருத்தினாள் - ஊட்டினாள்]

அன்னையின் திருமுலைகள் மகத்துவம் பெற்றவை. ஆதி முதல்வராகிய சிவபெருமானுடைய கருணையின் வடிவங்கள்; நிர்மலமானவை; சிவஞானபோதமாக விளங்குபவை; அத்தகு பெருமை பெற்ற திருமுலைகளில் சுரந்த பாலினைத் தூய்மையான நவமணிகளாலான கிண்ணத்தில் ஏற்றுத் தம் அன்பு மகனுக்கு ஊட்டி அருளினார். இந்த ஞானப் பாலை உண்ட குழந்தை ஞான பண்டிதனாகிச் சிவபெருமானுக்கே குருவாகும் பெருமை பெற்றது.

அன்னை பார்வதி சம்பந்தருக்குக் கொடுத்தது போல கந்தனுக்கும் கிண்ணத்தில் தான் பாலை ஏற்றுக் கொடுத்தாள். அன்னையின் திருமுலைகள் உண்ணா முலைகள் அல்லவா! அதனால் தானே உண்ணாமுலையம்மை அல்லது “அபீதகுசாம்பாள்” என்ற திருநாமம் அன்னைக்கு வந்தது.

பாலுண்ட பிள்ளையை அப்பா சிவபெருமான் வாங்கி மடியில் இருத்திக் கொண்டார். அனைத்துலகையும் ஈன்ற அன்னை பார்வதியையும் ஒரு கையால் அன்போடு இழுத்துத் தன் இடப்புறம் அமரச் செய்தார்.

இப்படி அம்மைக்கும் அப்பருக்கும் இடையில் கந்தப் பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள இந்தத் திருக்கோலம் தான் “சோமாஸ்கந்த மூர்த்தம்” என்ற திருக்கோலம். பெருமான் திருஉலாக்களிலும், தரிசனங்கள் தரும்போதும் இந்தத் திருக்கோலத்தில் தான் காட்சி தருவார். “சோமாஸ்கந்தர்” என்ற சொல்லைப் பிரித்தால் ஸ + உமா + ஸ்கந்தர் என்று ஆகும் அதாவது உமையம்மையும் கந்தனும் உடனிருக்கும் திருக்கோலம்.

அருத்தி தந்திடு குமரவேள் ஒருபுடை அமரப்
பெருத்த மன்னுயிர் யாவையும் முன்னரே பெற்ற
ஒருத்தி தன்னையுங் கையினா லொய்யென வாங்கி
இருத்தி னான்தன திடந்தனில் எம்மையாள்இறைவன்

- க.சி.- க.பு. - 1.13.25

ஏல வார்துழல் இறைவிக்கும் எம்பிரான் றனக்கும்
பால னாகிய குமரவேள் நடுவுறும் பான்மை
ஞால மேலுறும் இரவொடு பகலுக்கும் நடுவாய்
மாலை யானதொன் றழிவின்றி வைகுமா றொக்கும்

- க.சி.- க.பு. - 1.13.26

மற்றுமொரு குறிப்பு. இப்படி இறையே, கணவனும் மனைவியுமாக அன்புக் குழந்தையோடு வாழும் முறையான, இனிய இல்வாழ்க்கையை மானுடரும் கண்டு பின்பற்ற வேண்டும் என்று உலகோருக்குக் காட்ட இறை இந்தத் திருக்கோலம் ஏற்றுள்ளது என்பர் ஆன்றோர்.

ஏன் இரண்டே திருவடிகள்?

ஆறு திருமுகங்கள், பன்னிரண்டு திருக்கரங்கள் உடைய ஷண்முகருக்கு திருவடிகள் மட்டும் ஏன் இரண்டானது? சிந்திக்க வேண்டிய கேள்வி! முருகன் எல்லா பக்கங்களிலும் உள்ள அடியார்களைப் பார்த்து அருள் பாலிப்பதற்கு ஆறு முகங்கள். அத்தனை ஆயுதங்களையும் தாங்கிப் போர் செய்யவும் அடியார் துன்பங்களைத் தீர்க்கவும், இன்பத்தினை அள்ளி, அள்ளிக் கொடுக்கவும் பன்னிரண்டு கைகள். ஆனால் இரண்டு கைகளே உடைய அடியார்கள் சரணடைந்து முருகனைச் சிக்கெனப் பிடிப்பதற்கு ஏதுவாக, இரண்டே திருவடிகளும் ஒரே உடலுமாக அன்னை பார்வதி மாற்றினாள் என்பர்.

கந்தன் என்ற திருநாமம்,

கந்தன் முருகனுக்கு வந்த காரணப்பெயர். அதற்குப் பல காரணங்களை அறிஞர் கூறுவர்.

- கந்தன் என்றால் சேர்க்கை. கந்தன் என்றால் ஒன்று சேர்க்கப் பெற்றவன் என்று பொருள். அன்னை பார்வதியால் அணைத்து ஒன்றாக்கப் பெற்றவன்.
- கந்து என்று யானை கட்டும் தறிக்குப் பெயர். நம்முடைய ஐம்பொறிகள் என்னும் யானைகளைக் கட்டும் ஆற்றலை அளிப்பவன். அடியார்களுக்குப் பற்றுக் கோடாக இருப்பவன்.
- இன்பத்தைத் தரும் வடிவினை உடையவன்.
- பகைவர்களைத் தன் ஆற்றலினால் வற்றச் செய்பவன்

“ஸ்கந்தயதி சத்ருன் சோஷயதீதி ஸ்கந்த:”

-நிகண்டு

பாம்பன் ஸ்ரீ குமரகுருதாச சுவாமிகள்
அருளிய திருவடித் துதி

ஏரக நாயக என்குரு நாயக
தாரக நாயக ஷண்முக நாயக
காரக நாயக கதிதரு நாயக
பாரக நாயக பாத நமஸ்தே

8

ஐங்கர சோதர அம்பிகை காதல
மங்கள வல்லி மனோகர குஞ்சரி
இங்கித காவல இகபர சாதக
பங்கயன் மால்பணி பாத நமஸ்தே

9

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வடிவம்

பாடல் 9
திருவடிகள்

பொன்னோடு மணி கிண்கிணிக்கும் சதங்கை பூண்ட,
உள்ளங்கவர் அழகும் மென்மையும் கொண்ட,
அமுதம் நிறை சிவந்த நின்
திருவடித் தாமரைகளையே, கந்தனே,
பிறவித் துன்பத்தில் தவிக்கும் என் மனமெனும் வண்டு
எப்போதும் வட்டமிட்டு மகிழ்ந்திருக்கட்டும்!

பாடல் 10
திரு இடுப்பழகு

஁வர்ணாப திவ்யா஡்பரைர் பாஸமாநா஡்
க்வணத் கிங்கிணீ ஡ேகலா சோபமாநா஡் /
லஸத்தே஡ பட்டேந வித்யோத்தமாநா஡்
கடி஡் பாவயே ஸ்கந்த தே தீப்யமாநா஡் //

க஡்பீர஡ான ஁ன் இடையதனில்
கட்டிய திவ்ய பூ஡்பட்டாடை
பொன்னென ஡ிளர்கின்றது;
ஒலிக்கும் ஡ணிகளும் நவரத்தினங்களும்
சேர்த்துக் கோர்த்த
பொன்னரை ஞாண் ஡ின்னுகின்றது;
இவை அனைத்தையும் இணைத்துக் கட்டி
ஒளர்கின்றது ஒரு தங்கப்பட்டய஡்;
இப்படிப் பளிச்சிடும் அந்த அழகு஡ிகு இடுப்பினை,
கந்தனே, நாண் எந்நாளும் தியானிக்கிறேன்!

10.1 ஸுவர்ணார்ப திவ்யாம்பரைர் பாஸமாநாம்

பொன்போல் திகழும் தெய்வீகத்தன்மை பொருந்திய ஆடைகளால் ஒளிர்ந்து கொண்டிருப்பதும்

10.2 க்வணத் சிங்கிணி மேகலா சோபமாநாம்

ஒலிக்கின்ற மணிகளையுடைய அரைஞாணுடன் பிரகாசிப்பதும்

10.3 லஸத்தேம பட்டேந வித்யோதமாநாம்

&4 கடிம் பாவயே ஸ்கந்த தே தீப்யமாநாம்

லஸத் ஹேம பட்டேந வித்யோதமாநாம் தீப்யமாநாம்

ஹே ஸ்கந்த! தே கடிம் பாவயே!

சொக்கத் தங்கப்பட்டையுடன் ஒளிர்ந்து கொண்டிருப்பதுமான உன்னுடைய இடுப்பைக் கந்தனே, நான் தியானிக்கிறேன்!

இடுப்பு

இதற்கு முதல் பாட்டில் திருவடி மகத்துவத்தைச் சொன்ன சங்கரர், இப்பொழுது செந்திலாண்டவரின் இடுப்பழகினை வர்ணிக்கிறார். இடுப்பு மானுட வடிவத்தில் ஒரு மிக முக்கிய உறுப்பு. நடக்கின்ற, ஓடுகின்ற கால்களுக்கும், நேராக நிற்கின்ற மேற்பகுதி உடலுக்கும் இடையில் இருந்து இரண்டினையும் இணைப்பதே இந்த இடுப்புத் தான்! தவிரவும், மேற்பகுதி உடல் முன்புறம் குனியவும், பின்புறம் வளையவும், மற்றும் இடது, வலது புறங்களில் சாயவும் உதவுவதும், பொலிவுதரும் ஆடைகளைத் தாங்குவதும் இந்த இடுப்பே. ஆனால் பெண்களின் இடுப்பினைப் புலவர்கள் வர்ணித்த அளவிற்கு ஆண்களின் இடுப்பினைப் பற்றி அதிகம் பாடவில்லை. என்றாலும் அகன்ற தோள்கள் ஆண்களுக்கு அழகு. அந்த அகலத்திற்கு ஏற்ற அளவில் இடுப்பும் இருக்க வேண்டும். இரண்டிற்குமிடையே ஒரு இடுப்பு - தோள் தொடர்பு அளவு (waist - shoulder ratio) உண்டென்பர். இந்தத் தொடர்பு அளவு சரியாக இருந்தால் ஆண் உடலுக்கு ஒரு தனியான கம்பீரத்தைத் தரும். அத்தகைய இடுப்பிற்கு மேலும் அழகும் மாட்சியும் சேர்ப்பவை அந்த இடுப்பில் உள்ள அணிகலன்கள்.

செம்மேனி எம்மான் முருகனின் இடுப்பில் ஒலிக்கும் மணிகளுடனான அரை ஞாண் ஒளிர்கின்றது. தெய்வீகத் தன்மையுடனான பட்டாடை. அதைக் கட்டிய நிலையிலே வைத்திருப்பதற்கு மின்னும் சொக்கத் தங்கத்தாலான பட்டயம் (belt)! இந்த இடுப்பழகு ஏனைய அருளாளர்களையும் ஈர்த்திருப்பதில் வியப்பில்லை!

..... பூம்பட்டுடையும்

அரை ஞாணும் கச்சை அழகும் - திருவரையும்

-கு.கு.- க.கலிவெண்பா

மண்கமழ் வந்தித்திருமால் வலம்புரி ஓசையை அந்த

விண்கமழ் சோலையும் வாவியும் கேட்டது; வேல் எடுத்துத்

திண்கிரி சிந்த விளையாடும் பிள்ளைத் திருவரையின்

கிண்கிணி ஓசை பதினாலு உலகமும் கேட்டதுவே

- அ.நா. - க.அலங் 93

[மண்கமழ் உந்தி - உலகம் உண்ட உந்தியில் மண்வாசனை வீசுகின்ற வயிற்றை உடைய; திருமால் வலம்புரி ஓசை - நாராயணின் வலம்புரிச் சங்கின் ஒலி; விண்கமழ் சோலையும் - விண் உலகில் பரிமளம் மணக்கும் பூங்காவிலும்; வாவியும் - தடாகத்திலும்; வேலெடுத்து - வேலாயுதத்தைத் திருக்கரத்தில் கொண்டு; திண்கிரி சிந்த - திட்பமான மலைகள் பொடி பட்டு உதிருமாறு; விளையாடும் பிள்ளை - விளையாடுகின்ற குழந்தையாகிய முருகக் கடவுளின்; திரு அரையில் கிண்கிணி ஓசை - அழகிய இடையில் ஒளிரும் கிண்கிணியின் நாதம்; பதினாலு உலகமும் கேட்டது - பதினான்கு உலகங்களிலும் கேட்டது]

ஒருவரைப் பங்கில் உடையாள் குமாரன் உடைமணிகேர்
திருவரைக் கிங்கிணி ஓசை படத் திடுக்கிட்டு அரக்கர்
வெருவரத் திக்குச் செவிடுபட்டு எட்டு வெற்பும் கனகப்
பருவரைக் குன்றும் அதிர்ந்தன தேவர் பயம் கெட்டனவே!

- அ.நா. - க.அலங் 13

[ஒருவரைப் பங்கில் உடையாள் - ஒப்பிலாத ஒருவராகிய சிவனைத் தன் பாகத்தில் கொண்ட உமையம்மை; வெருவர - பயந்து; திக்குச் செவிடுபட்ட - எட்டு திசையில் உள்ள திசைக்காவலர்களின் காதுகள் செவிடாக; வெற்பு - எட்டு மலைகள்; கனகப் பருவரைக் குன்று - பொன்மேனியுடைய மேரு மலை; பயம் கெட்டது - பயம் நீங்கியது]

“திருமால் திருக்கரத்தில் உள்ள, ஆண்டாள் அம்மையாரையும் ஈர்த்த, கேட்டவர்களுக்கு உய்வு தரும் அந்தப் புனித மிக்க வலம்புரிச் சங்கின் ஒலி கூட விண்ணுலகில் மட்டும் தான் கேட்கும். ஆனால் எங்கள் குழந்தை, குமரக்கடவுளின் திருவரைக் கிண்கிணி நாதம் எல்லா உலகங்களிலும் கேட்கும்” என்பது அருணகிரியாரது அருள்வாக்கு.

இதில் ஒரு நுணுக்கம். திருமால் தன் பாஞ்சஜன்யமாகிய வலம்புரிச் சங்கை வாயில் வைத்து, மூச்சுப் பிடித்து, ஊதும் பொழுது எழும் ஒலி விண்ணுலகில் உள்ள சோலைகளில் தான் கேட்டதாம். ஆனால் முருகனின் முயற்சி எதுவும் இல்லாமலே அவனது அரைஞாணில் உள்ள கிங்கிணி மணியோசை அனைத்துலகத்திலும் கேட்டது என்பதை அருணகிரியார் சொல்லாமல் சொல்லியிருக்கிறார்!

அருணகிரியாரின் இந்த அழகிய பாடல் சங்கரரின் புஜங்கப் பாடல் வரிக்கு ஒரு விளக்க உரை போல் அமைந்துள்ளது. சங்கரர் முருகனின் திருவரையில் கட்டியிருக்கும் கிங்கினியில் ஒலிக்கும் மணிகள் உள்ளன என்ற அளவில் சொன்னார். முருகன் அசையும் பொழுதோ நடக்கும் பொழுதோ அந்தக் கிங்கிணி மணிகள் ஒலிக்கும் அல்லவா? அது எந்தக் கிங்கிணி மணிக்கும் உள்ள இயல்பு! எந்தக் குழந்தை, மணிகள் சேர்த்த கிங்கிணி கட்டியிருந்தாலும் அவை ஒலிக்கத்தானே செய்யும்? ஆனால் முருகனோ தெய்வக் குழந்தை. எனவே ஏனைய குழந்தைகள் கட்டியிருக்கும் கிங்கிணி மணிகளின் ஒலிக்கும் இந்தத் தெய்வக் குழந்தையின் கிங்கிணி ஒலிக்கும் பெரிய வேறுபாடு இருக்கத் தானே செய்யும்?

அதுவும் அசரர் குலத்தை அழிக்கப் பிறந்த குழந்தை, கம்சனை அழிக்கப் பிறந்த கண்ணனைப் போல என்றும் கொள்ளலாம். அதனால் கண்ணன் பிறந்ததிலிருந்து அவனது ஒவ்வொரு செயலையும் கண்காணித்து வந்த கம்சனைப் போலக் கந்தன் உதித்ததிலிருந்து அசரர்கள் கலக்கத்தோடு தான் இருந்தனர். இதற்கு முன்னர் பார்த்த அருணகிரியாரின் பாடலில் சொல்லியுள்ளது போல் முருகனின் அரைஞாண் கிங்கிணி மணிகளின் ஓசை அத்தனை உலகங்களிலும் கேட்டது. அசரர்களும் கேட்டனர். விளைவு? அவர்கள் திடுக்கிட்டுப் போய்விட்டனராம்! தமக்குக் காலம் நெருங்குகிறது என்பதற்கான அறிவிப்பு மணி எனப் பயந்தனர். இது முதல் விளைவு.

அடுத்த விளைவு - எட்டு திசைகளிலும் உள்ள திக் பாலர்களின் காதுகள் இப்பேரொலியினால் செவிடாகிவிட்டனவாம்! இங்கே நாம் ஒன்றை நினைவு கொள்ள வேண்டும். தேவர்களைச் சிறையிலிட்டு அசுரர்கள் அனைத்து உலகங்களையும் ஆண்டு வரும் காலமது! எனவே அசுரர்களில் எண்மர் திக் பாலர்களாகப் பணி செய்து வருகின்றனர்.

மூன்றாவது விளைவு - திக் பாலர்கள் உள்ள எட்டு மலைகளும் மிகத் திடமான மேருமலையும் இந்த ஒலியால் அதிர்ந்ததாம்.

நான்காவது விளைவு - நன்மை தரும் விளைவு. ஒலி எங்கும் கேட்டால் சிறையிலிருக்கும் தேவர்களும் கேட்டிருப்பார்கள் தானே? அவர்களிடம் ஏற்பட்ட விளைவு? அவர்களை நாளும் வருத்தி வந்த பயம் நீங்கியது! - "தேவர் பயம் கெட்டனவே!" - தம்மைச் சிறைமீட்டு மீண்டும் விண்ணுலகத்தில் உற்ற பதவிகளுடன் வாழ வைக்கும் பரம்பொருளான யானை வரும் முன்னர் கேட்கின்ற மணியோசை என மகிழ்ந்திருக்கவேண்டும்!

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வடிவம்

பாடல் 10 திரு இடுப்பழகு

கம்பீரமான உன் இடையதனில்
கட்டிய திவ்ய பூம்பட்டாடை
பொன்னென மிளர்கின்றது;
ஒலிக்கும் மணிகளும் நவரத்தினங்களும்
சேர்த்துக் கோர்த்த
பொன்னரை ஞாண் மின்னுகின்றது;
இவை அனைத்தையும் இணைத்துக் கட்டி
ஒளர்கின்றது ஒரு தங்கப்பட்டயம்;
இப்படிப் பளிச்சிடும் அந்த அழகுமிகு இடுப்பினை,
கந்தனே, நான் எந்நாளும் தியானிக்கிறேன்!

பாடல் 11
திருமார்பழகு

புளிந்தேச கந்யா கநாபோக துங்க-
ஸ்தநா லிங்கநாஸக்த காச்மீர ராகம் /
நமஸ்யாம்யஹம் தாரகாரே தவோரஹ:
ஸ்வபக்தாவநே ஸர்வதா ஸாநுராகம் //

வேடர் குல அரசன் திருமகளான
வள்ளியை நீ ஒன்றித் தழுவுகையில்
அவள் திருமுலைகளின் மேலிருந்த
காஷ்மீரக் குங்குமப்பூ சிவப்பு
உன் மார்பினில் ஒட்டிக் கொண்டுள்ளது!
அடியார் படுதுயர் களைய
எப்போதும் ஆவலுடனிருப்பவனே,
அடாத தாரகனை விடாது வீழ்த்திய வீரனே!
அப்படிச் சிவந்த உன் மார்பினை
என் மனத்தில் இருத்தி வணங்குகிறேன்!

**11.1&2 புனிந்தேச கந்யா கநாபோக துங்க-
ஸ்தநா லிங்கநாசக்த காச்மீர ராகம்**

புனிந்த ஈச கந்யா கந ஆபோக துங்க
ஸ்தந ஆலிங்கன சக்த காச்மீர ராகம்

வேடர்களின் தலைவனின் மகளான வள்ளியை நீ
இறுகத் தழுவியபொழுது, அவளது திருமுலைகளில்
தடவப்பெற்றிருந்த காஷ்மீரக்
குங்குமப் பூவின் சிவப்பு நிறத்தினை ஒட்டிக் கொண்டுள்ளது உன் மார்பு

**11.3&4 நமஸ்யாம்யஹம் தாரகரே தவோர:
ஸ்வபக்தாவநே ஸர்வதா ஸாநுராகம்**

ஸ்வ பக்த அவநே ஸர்வதா
ஸ அநுராகம், தாரகாரே தவ உரஹா அஹம் நமஸ்யாமி

தன் பக்தர்களைக் காப்பதில்
எப்போதும் விருப்பமுடனிருப்பவனும் தாரகனை வதம் செய்த
வீரனுமான உன்னுடைய அந்த மார்பினை என்
மனத்திலிருத்தி வணங்குகிறேன்

வீரனுக்கு அழகு அவன் மார்பு. சூரனையே வீழ்த்திய வீரன் முருகனின் மார்பு எத்தனை அழகுடைத்தாயிருக்கும்! அந்த மார்பு எப்படி இருக்கிறது எனச் சொல்கிறார் சங்கரர். இந்தப் பாடலில் வலிமை மிகு முருகனையும் மென்மை மிகு வள்ளியையும் இணைத்துப் பாடியுள்ளார்.

திருமாலின் திருப்புதல்விகள்

ஸ்ரீ நாராயணின் திருவிக்கிரம அவதாரம் செவ்வனே நிறைவு பெற்றதும் அவரது திருக்கண்களில் இருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர்த் துளிகள் விழந்தனவாம். அவற்றில் இரண்டிலிருந்து தோன்றினவர்கள் தான் அமிர்தவல்லி, சுந்தரவல்லி என்ற இரண்டு அழகுத் தேவதைகளும். அவர்கள் இருவரும் திருமுருகனின் ஷடாக்ஷர மந்திரத்தையே சொல்லி அவனையே மணக்கத் தவமிருந்தனர். முருகவேள் அவர் முன் தோன்றி அமிர்தவல்லியை தேவலோகத்தில் இந்திரன் மகளாகப் பிறக்கவும் சுந்தரவல்லியைப் பூலோகத்தில் வேடர்குல அரசனின் மகளாகப் பிறக்கவும் பணித்தான். பின்னர் உரிய காலங்களில் இருவரையும் தான் மணம் செய்து கொள்வதாக வாக்குறுதியும் அளித்தான்.

இந்த இரண்டு தெய்வத் திருமணங்களையும் மரபுப்படி பின்னர் வரும் 30ஆவது, 33ஆவது பாடல்களின் அடியாகப் பார்ப்போம். இப்பொழுது முருகப்பெருமானின் வள்ளியுடனான களவு மணத்தை மட்டும் இந்தப் பாடலின் அடியாகக் காண்போம்.

வள்ளியின் பிறப்பு

வேடர்கள் வாழ்கின்ற மலை, வள்ளிமலை அவர்கள் தலைவன் நம்பிராஜன். அவன் ஆண் மக்கள் சிலரைப் பெற்றிருந்தாலும் பெண் குழந்தை ஒன்று வேண்டும் எனத் தவமிருந்தான். இதற்கிடையில் வள்ளிமலைச் சாரலில் ஆழ்ந்த தவத்திலிருந்த முனிவரின் முன்னே அழகிய பெண்மான் ஒன்று ஓடி வந்து நின்றது. அந்தச் சலசலப்பில் முனிவரின் தவம் கலைந்தது. விழித்துப் பார்த்தார். எதிரில் பொன்றிற் மேனியுடனான அழகிய பெண்மான்! முனிவரின் மனத்தில் ஒரு சிறு சலனம். விதி வழி பெண்மான் கருவுற்றது! முனிவர், திருமாலென்றும் பெண்மான், அன்னை இலக்குமி என்றும் கூறுவர். கருவுற்ற மான் மகப்பேறு பெறும் காலம் வந்தது. வள்ளிக்கிழங்கை அகழ்ந்தெடுத்த குழி ஒன்றினில் பொலிவு நிறைப் பெண் குழந்தையை ஈன்றுவிட்டு மறைந்துவிட்டது பொன் மான்.

இறைவன் திருவருள் உந்த, நம்பிராஜன் மனைவியுடனும் ஏனைய பரிவாரங்களுடனும் காட்டிற்குள் வந்தான். குழந்தையின் அழகுரல் கேட்டது. ஓடிப் பார்த்தால் வள்ளிக் கொடிகளுக்கிடையே குழியில் அழகிய பெண் குழந்தை. அள்ளி அணைத்தான். மனைவியிடம் மகிழ்வோடு கொடுத்தான்.

வந்தான் முதலெடுத்து வள்ளிக் குழியில் வைகும்
நந்தா விளக்கனைய நங்கை தனைநோக்கி,
“இந்தா இஃதோர் இளங்குழவி!” என்றெடுத்துச்
சீந்தா குலம்தீரத் தேவிகையில் ஈந்தனனே

- க.சி. - க.பு வள்ளியம்மை 35

இப்படி வள்ளிக் குழியில் கிடைத்த குழந்தைக்கு வள்ளி என்றே பெயர் வைத்துக்

கண்ணும் கருத்துமாய் வளர்த்தனர் நம்பிராஜனும் அவன் மனைவியும். வள்ளிக்கு வயதும் அழகும் வளர்ந்தன. தினமும் தினைப்புனத்தில் ஆலோலம் பாடிக்கொண்டு அங்கு வரும் கிளிகளைக் கவண் கல்லால் விரட்டிக் கொண்டு வரலானாள்!

வேலன், வேடன், விருத்தன்

அவ்வப்போது உரியவர் இருவரைச் சந்திக்க வைப்பது நாரதமுனியின் பெரிய திருப்பணி! சூரனுடன் திருச்செந்தூரில் நடத்திய போரில் ஏற்பட்ட செருவினைக் கோபத்தினைத் தணித்துக் கொள்ள வந்து தங்கிய மலை செருத் தணிகை மலை. இதுவே இப்பொழுது திருத்தணிகை மலை என அழைக்கப்பெறுகிறது. இப்படி வேலனாகிய முருகன் இங்கு தங்கியிருந்த பொழுது அங்கு வந்த நாரத முனிவர் வள்ளியைப் பற்றி முருகனிடம் சொன்னார். வேடர்குல மகனைப் பார்க்க ஒரு வேடனாக வேடம் தரித்து வள்ளிமலையில் உள்ள தினைப்புனத்திற்கு வந்தான் முருகன். வள்ளியின் மனத்தினை ஈர்க்க என்னென்னமோ செய்து பார்த்தான் இறைவன் திருமகன்.

வள்ளியிடம் எதுவும் பலிக்கவில்லை. பாவம், சலாம் போடவே ஏங்கி நின்றானாம்!

குமரியிருக்கக் கலாமயில் கூத்தயர்
குளிர் புனம் மொய்த்திட்ட சாரலில் போய்ச் சிறு
குறவர் மகட்குச் சலாமிடற்கு ஏக்கறு
குமரனை, முத்துக்குமாரனை போற்றுவும்!

-கு.கு. - மீ.அ. பிள்ளைத்தமிழ்

[குமரியிருக்க - இன்னும் குமரியாக இருக்கும் தேவயானை இருக்க]

“வாள் போன்ற உன்னுடைய கண்கள் என் இதயத்தைப் பிளக்கின்றன; இப்பூவுலகில் உள்ள பெண்களுக்கெல்லாம் தலைவியாய் இருக்கத் தக்க அழகுடையவள் நீ! உன்னைப் போய் இந்த வேடர்கள் புன்செய் நிலத்தில் இருக்கும் தினையினைக் காவல் காக்க வைத்துள்ளார்களே! பிரமன் ஒரு முட்டாள். அவர்களுக்குக் கொஞ்சமாவது மூளை வைக்காது விட்டிருக்கிறானே”.

வேலன் ▲

நாந்தகம் அனைய உண்கண் நங்கைகேள்! ஞாலம் தன்னில்
ஏந்திழையார்கட் கெல்லாம் இறைவியாய் இருக்கும் நினைபு
பூந்தினை காக்க வைத்துப் போயினார்; புளினரானோர்க்கு
ஆய்ந்திடும் உணர்ச்சி ஒன்றும் அயன் படைத்திலன் கொல்! என்றான்

- க.சி - க.பு 6.24.70

[நாந்தகம் - வாள்; புளினர் - வேடர்; அயன் - பிரமன்]

ஆதி சங்கரர் தம் பாடலில் “புளிந்தேச கந்யா” என்று வேடர்குல மகள் வள்ளியைக் குறிப்பிடுகிறார். அதே சொல்லாட்சி கச்சியப்ப சிவாச்சாரியாரின் மேற்கண்ட பாடலிலும் இருக்கிறது. புளினர் என்றே அவரும் வேடர்களைக் குறிக்கிறார்.

வள்ளி மசியவே இல்லை. “போகிறது உன் பெயரையாவது சொல். இல்லை, உன் ஊர்ப் பேரையாவது சொல். அதுவுமில்லை, உன் ஊருக்குச் செல்லும் வழியையாவது காட்டு!” என்று கெஞ்சுகிறான் முருகன். வள்ளி பதிலே சொல்லவில்லை!

“இப்படி நீ எதுவும் வாயால் மொழியாமலும், விழியால் பார்க்காமலும் நான் உய்யும் வழியினைக் காட்டாமலும் இருந்தால் நான் விரக தாபத்தால் மாய்ந்துபோவேன். அப்புறம் அந்தப் பழி உனக்குத்தான் வரும்!” என்று சொல்லி இரக்க உணர்வாவது வள்ளிக்கு வருமா எனப் பார்த்தான் வேடனாகி நிற்கும் முருகன்.

இந்த நிகழ்விற்குப் பின்னணியாக ஒரு தத்துவம் இருக்கிறது ஷண்முகநாதனையே மணக்க வேண்டும் என்று தவமிருந்தாள் சுந்தரவல்லி, திருமாலின் இரண்டாவது மகள். இது அவள் பூர்வோத்திரம். அதற்காகவே இங்கு மானுடப் பெண்ணாக வள்ளியென்ற திருநாமம் கொண்டு நிற்கிறாள். அவள் எதிரே வந்து கெஞ்சுவவனோ ஷண்முகநாதனே தான்! மானுடப்பிறவி தாங்கி வந்துள்ள ஆத்மாவை ஆட்கொள்ளப் பரமாத்மா பரம கருணையுடன் கீழிறங்கி ஆத்மாவை வேண்டிக்கொண்டு முன்னே வந்து நிற்கிறது. ஆனால் அறியாமையால் பிணிக்கப் பெற்ற ஆத்மாவிற்கு முன்னே நிற்கும் பரமாத்வைக் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. இறைவனின் அளப்பரும் கருணையையும் ஆத்மாவின் அறியாமையையும் இந்நிகழ்வு படமாகக் காட்டுகிறது.

▼ வள்ளி மலை

▼ வள்ளிச் சுனை

மீண்டும் வள்ளி கதைக்கு வருவோம்!

“பழி வந்து விடும்” என்றதும் வள்ளி இதற்கு ஒரு முடிவு காண முயன்றாள். “போடா, மூடா, வேடா!” எனக் கோபம் பொங்கத் திட்டினாள். திட்டியதை ஒதுக்கி விட்டு, வள்ளி பேசி விட்டாளே என மகிழ்ந்தான் முருகன். அவனது இந்த நல்ல குணத்தை அருணகிரியார் புகழ்கிறார்.

மொய்தார் அணிகுழல் வள்ளியை வேட்டவன்
முத்தமிழால்

வைதாரையும் அங்கு வாழ வைப்போன்

-அ.நா - க.அலங்

வேடன் ▲

விருத்தன் ▲

இதற்கிடையில் வள்ளியின் தந்தை நம்பிராஜன் அங்கே வந்து விடுகிறான். வேடனாக வந்த முருகன் உடனே அவன் கண்ணில் படாதிருக்க ஒரு வேங்கைமரமாக மாறி நின்றான். “புதிதாக இந்த மரம் வந்திருக்கிறதே! பரவாயில்லை, அது உனக்கு ஒரு நல்ல துணையாக இருக்கட்டும்!” என்று வள்ளியிடம் சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டான், அந்த நல்லவன்!

இப்படி முருகன் வேங்கைமரமாய் நின்ற காட்சியை அமரகவி பாரதியாரின் பாடல் வரிகளிலே பார்ப்போம்!

“சொல்லினைத் தேனில் குழைத்திருப்பாள் - சிறு
வள்ளியைக் கண்டு சொக்கி
மரமென நின்றனை தென்மலைக் காட்டிலே!

வேங்கைமரம் மீண்டும் வேடனாகியது, "நீ என்னோடு வந்து விடு!" என்று வள்ளியைக் கெஞ்சினான். வள்ளியின் உறுதி கலையத் தொடங்கியது. அல்லது அக இருள் விலகத் தொடங்கியது. "நானோ கீழ்ச் சாதிப் பெண், நீங்களோ உலகத்தையே ஆளும் திறமை பெற்றவர் போல் இருக்கிறீர். இது உங்களுக்கு தான் பழியைத் தரும்!" என்று சொன்னாள். அப்போது மறுபடியும் நம்பிராஜன் அங்கே வர வேடன் விருத்தனாக, அதாவது கிழவனாக மாறி நின்றான்! "குமரித் தீர்த்தமாட உங்கள் மலைக்கு வந்தேன்!" என்று சொல்லிச் சமாளிக்கிறான். "நல்லது! நீங்கள் தினமும் குமரித் தீர்த்தமாடி என் மகளுக்கும் துணையாக இங்கேயே இருங்கள்!" என்று சொல்லிச் சென்றான். அப்பா மறைந்ததும் பெண்ணிடம், "பசியாக இருக்கிறது. ஏதாவது கொடேன்!" எனக் கேட்டான். வள்ளி தேனும் தினைமாவும் கொடுத்தாள். "தாகமாக இருக்கிறது" என்றான். "சரி வாரும்! சுனைக்குச் செல்வோம். ஆனால் வழி தெரியாத வயோதிகாரக இருக்கிறீர்!" என்று அனுதாபப்பட்டு அவன் கையைப்பிடித்து அழைத்துச் சென்றாள். சுனைநீரைக் குடித்த முருகன் அத்தோடு விடவில்லை. "என் தாகத்தைத் தீர்த்த நீ என்,

மோகத்தைத் தணித்தியாயின்
முடிந்ததென் குறையது என்றார்"

இந்தக் காட்சியை திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் உள்ள சென்னிக்குளம் என்ற திருத்தலத்தில் வாழ்ந்த பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுக் கவிஞர் அண்ணாமலை ரெட்டியார் மிக அழகாக நாட்டுப்புற வாசனையோடு பாடுகிறார். அதுவும் காவடி எடுத்து ஆடுபவர்களுக்கு உதவும் சந்தத்தோடு காவடிச் சிந்து என்ற கிராமியப் பாடல் வகையில் வள்ளி-முருகன் களவு மணத்தைப் பற்றிப் பல பாடல்கள் பாடி உள்ளார். அதிலிருந்து ஒரு பாடல்!

வன்னத் தினைமாவைத்	தெள்ளியே - உண்ணும்
வாழ்க்கைக் குறக்குல	வள்ளியே - உயிர்
வாங்கப் பிறந்திட்ட	கள்ளியே - இரு
வடமேருவை நிகராகிய	
புயமீது அணி பல மாமணி	
மாலை படைஎனத்	துள்ளியே - விழ
வான்மதி வீசும் தீ	அள்ளியே
கன்னத் தினிற்குயில்	சத்தமே - கேட்கக்
கன்றுது பார்என்றன்	சித்தமே - மயக்
கம்செய்யுதே காமப்	பித்தமே - உடல்
கனல் ஏறிய மெழுகாகியது	
இனியாகிலும் அடிபாதகி	
கட்டி அணைத்தொரு	முத்தமே - தந்தால்
கைதொழு வேன்உன்னை	நித்தமே

- அ.ரெ. - கா.சி. 11

கிழவனின் பேச்சு ஒரு மாதிரியாகப் போவதைக் கண்டு சினந்த வள்ளி அவ்விடத்தைவிட்டே அகன்று விட்டாள்.

"நினைத்த காரியம் முடியாது நீண்டு கொண்டே போவதற்குக் காரணம் என்ன?" என்று எண்ணினான் முருகன். நாரதர் வள்ளியைப் பற்றிச் சொன்னதும் உடனே புறப்பட்டு வந்த அவசரத்தில் அண்ணன் கணபதியினை வணங்காது வந்து விட்ட தவற்றினை உணர்ந்தான். "நீங்கள் என்னை மன்னிப்பது மட்டுமல்ல, வள்ளி எனக்கு மனைவியாவதற்கும் உதவ வேண்டும்!" என்று அண்ணனிடம் விண்ணப்பித்தான். அப்பறம் தான் இந்தக் காதல் நிறைவு பெறுவதில் ஒரு விரைவு வந்தது. விநாயகர் யானையாக உருவெடுத்து வள்ளியின் வழியை மறைத்து நின்றார். யானையைக் கண்டு மிரண்ட வள்ளி திரும்ப ஓடி வந்து முருகனைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு, "நீங்கள் என்னை இந்த யானையிடமிருந்து காப்பாற்றுங்கள். நீங்கள் சொன்னபடி நான் கேட்கிறேன்" என்றாள்.

அவ்வேளையில் வள்ளி அச்சமொடு மீண்டு தவப்
பொய் வேடம் கொண்டு நின்ற புங்கவன் பால் அணுகி,
"இவ்வேழம் காத்தருள்க! எந்தைநின் சொற்றபடி
செய்வேன்" என ஒருபால் சேர்ந்து தழி இக் கொண்டனளே

-க.சி.-க.பு 6-24-112

[புங்கவன் - உயர்ந்தவன்; வேழம் - யானை]

இங்கே, தம்பி தனக்காக வனத்திற்கு வந்த கணபதியை அருணகிரியார் வணங்கும் பாடலினை நினைவு கூரல் பொருத்தம்

உம்பர் தருத் தேநுமணிக் ... கசிவாகி
ஒண்கடலிற் தேனமுதத்து ... உணர்வூறி

இன்பரசத்தே பருகிப் ... பலகாலும்
என்றனுயிர்க்கு ஆதரவுற்று ... அருள்வாயே!

தம்பிதனக்காக வனத்து ... அணைவோனே!
தந்தை வலத்தால் அருள் கைக் கனியோனே

அன்பர்தமக்கு ஆனநிலைப் ... பொருளோனே!
ஐந்துகரத்து ஆனைமுகப் ... பெருமாளே!

-அ.கி.நா - திருப்புகழ் - கணபதி வணக்கம் - பாடல் 3

[உம்பர் - தேவர்; தரு - (கற்பக) மரம்; தேநு - காமதேனு; மணி - சிந்தாமணி; கசிவாகி - மனம் நெகிழ்ந்து; வனம் - காடு (தினைப்புனம்)]

[தேவர் உலகிலுள்ள கற்பக மரம், காமதேனு, சிந்தாமணி - இவை போல ஈவதற்கு என் உள்ளம் நெகிழவும், ஒளிவீசும் பாற்கடலில் தோன்றிய இனிய அமுதம்போன்ற உணர்ச்சி என் உள்ளத்தில் ஊறவும், அந்த இன்பச் சாற்றினை நான் பலமுறை உண்ணவும் என்னுயிரின் மீது ஆதரவு வைத்து அருள்வாயாக! தம்பியான முருகனின் பொருட்டு தினைப்புனத்திற்கு வந்தவனே! தந்தை சிவனை வலம் செய்ததால், கையிலே

தரப்பெற்ற மாம்பழத்தை உடையவனே! அன்பர்களுக்கு வேண்டிய, நிலையான பொருளாக விளங்குபவனே!
ஐந்து கரங்களையும், யானைமுகத்தையும் உடைய பெருமானே!]

களிறாக வந்த கணபதியாருக்கு முருகன் நன்றி கூறி அனுப்பிவிட்டு, அங்குள்ள சோலையில் வள்ளியைக் கலந்து தழுவி அவளுக்குத் தன் மெய்யான திருக்கோலத்தைக் காட்டி அருளினான். முந்நான்கு தோள்களும் மூவிரண்டு முகங்களும் கைகளில் வேலும், வச்சராயுதமும் கொண்டு மயில் வாகனத்தில் அந்த வேடர்குல மகளான மானுட வள்ளிக்கு அருட்காட்சி கொடுத்தான். தான் வரமிருந்து வேண்டிய ஷண்முகநாதனே வந்துள்ளமை கண்டு வள்ளி பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தாள்.

என்னும் அளவில் இனிது என்று யானைமுக
முன்னிளவல் ஏக, முகமாறு உடையபிரான்
கன்னிதனையோர் கடிகாவினில் கலந்து
துன்னு கருணை செய்து தொல்லுருவம் காட்டினனே

- க.சி - க.பு - 6.24.115

[யானைமுக முன்னிளவல் - கணபதி; காவு - சோலை;]

முருகனும் வள்ளியும் அந்தத் தினைப்புனத்திற்கு அருகில் இருந்த சோலையில் இறுகத் தழுவிக்கொண்டனர். இந்த நிகழ்வினை நினைவில் கொண்டு அருணகிரியார் முருகனை அழைக்கும் ஒரு விளி!

“செம்மான் மகளைத் திருடும் திருடன்”

- அ. நா. - க.அ. - 12

[செம்மான் - சிவந்த நிறமுடைய மானின் மகள்]

கருத்தொருமித்த காதலர் இருவர் இப்படித் தழுவிக்கொள்ளும் இறுக்கத்தைப் பற்றிய வள்ளுவரது குறள் ஒன்றைப் பார்ப்போம்.

வீழும் இருவர்க்கு இனிதே வளியிடை
போழப் படாஅ முயக்கு

- தி.வ. - தி.கு.1108

[காற்றுக்கூட இடையில் புகமுடியாதபடித் தழுவுதல், ஒருவரை ஒருவர் விரும்புகின்ற காதலர் இருவருக்கும் இனிமை பயக்கும். வீழும் - விரும்புகின்ற; வளி - காற்று; போழ் - பிளவு; முயக்கு - இறுக்கமாகத் தழுவுதல்]

இதன் தொடர்பாக மற்றுமொரு செய்தி. வள்ளி தினைப்புனத்தில் கட்டியுள்ள பரண் மேல் நின்று முதிர்ந்த கதிர்களைக் கொத்தவரும் பறவைக்கூட்டங்களை ஆலோலம் பாடிக் கவண் கற்களால் விரட்டிக் கதிர்களைக் காக்கிறாள். இப்படி வள்ளி தினைப்புனம் காத்த வரலாற்றிற்கு ஒரு உட்பொருள் இருப்பதாக மூதறிஞர் கி.வா.ஐ. அவர்கள் “சத்தான ராமன்” என அன்போடு அழைத்த பருத்தியூர் டாக்டர் கே.சந்தானராமன் அவர்கள் கூறி உள்ளார்.

பக்தி என்னும் பயிர் வளர்ந்து, அதில் ஞானம் என்னும் கதிரை அறுவடை செய்ய இருக்கும் பொழுது, மும்மலங்களும், பத்து இந்திரியங்களும் இழைக்கும் இன்னல்களே பறவைக் கூட்டங்களாகப் படையெடுத்து ஞானக்கதிரைக் கொத்த வருகின்றன. வைராக்கியம் என்ற உயர்ந்த பரண்மேல் இருந்து இறைவன் திருநாமங்கள் என்ற கவண்கற்களால் அப்பறவைகளை விரட்டுதல் வேண்டும். அப்போது ஞானப்பயிர் விளைந்த இடத்தைத் தேடி இறைவன் தானே வருவான். இதுதான் வள்ளி புனங்காத்த வரலாற்றின் உட்பொருள்.

- கந்த புராண விரிவுரை - பக்கம் 302

இந்த நிகழ்வில் நமக்கு ஒரு பாடம்!

வேலனான முருகன் வேடனாக வந்தான். விருத்தனாக அதாவது கிழவனாக வந்தான். கெஞ்சினான். ஒன்றுக்கும் இணங்கி வராத வள்ளி, யானையைக் கண்டு உயிருக்கு பங்கம் வந்துவிடுமோ எனப் பயந்தவள் ஓடிப் போய் முருகனை அணைத்துக் கொள்கிறாள். அதாவது மரணபயம் வந்ததும் பக்தி தானாகவே வந்து விடுகிறது!

இன்னும் இரண்டு முக்கியமான செய்திகள். முதலாவது ஜீவாத்மாவாகிய வள்ளி பரமாத்வாகிய முருகனைத் சேர்ந்து தழுவிக்கொள்கிறாள். பரமாத்மா அந்தத் தழுவலைக் குழைந்து கொடுத்து ஏற்றுக் கொள்கிறார். ஆக இந்த ஜீவ-ப்ரஹ்ம ஐக்கியத்தை பாடலின் முதலிரண்டு வரிகளில் மறைமுகமாகச் சொல்கிறார் ஆதிசங்கரர்!

புளிந்தேச கந்யா கநாபோக துங்க
ஸ்தந ஆலிங்கநா ஸக்த காச்மீர ராகம்!

அவர் அந்த ஐக்கியத்தோடு விடாது, அடுத்ததாக ஒரு செய்தியையும் சொல்கிறார்!" அதற்கு முருகனின் மார்பிலேயே அடையாளமும் இருக்கிறது" என்ற இரண்டாவது செய்தியையும் சொல்கிறார். இருவரும் தழுவிக்கொண்ட இறுக்கத்தில் அவள் திருமுலைகளில் இருந்த காஷ்மீரத்துக் குங்குமப்பூவின் சிவப்பு நிறம் முருகனின் திருமார்பில் ஒட்டிக் கொண்டுள்ளது என்கிறார்.

இப்படி மார்பில் அடையாளம் தாங்குவது மகனின் குணம் மட்டுமல்ல, அப்பாவும் அப்படித்தான்!

ஆகம முறைப்படி தன் நாயகருக்கு அர்ச்சனைகள் புரிந்து தவமியற்ற விரும்பிய உமையம்மை காஞ்சி நகர் வந்து, கம்பை நதிக்கரையில் ஒரு மாமரத்தடியில் ஆற்று மணலால் ஒரு சிவலிங்கத் திருமேனி ஆக்கி, மிகுந்த சிரத்தையோடு நாளும் புதுமலரிட்டுப் பூசனைகள் புரிந்து வந்தார். இந்த நிலையில் நாயகரான சிவபெருமான் தமக்கே உரித்தான திருவிளையாடல் ஒன்று புரிந்தார். அமைதியாக ஓடிக்கொண்டிருந்த கம்பையாற்றில் அடங்காத ஒரு வெள்ளத்தைத் தோற்றுவித்தார். பெருகி வரும் வெள்ளத்தால் தன் நாயகரது திருமேனிக்கு ஆபத்து வந்துவிடுமோ என்ற கவலையால் தன் திருக்கைகளால் வெள்ளத்தைத் தடுத்துப் பார்த்தாள். நிற்கவில்லை. மேலும் பெருகியது. உடனே அந்த மணலால் ஆன சிவலிங்கத் திருமேனி மேல் விழுந்து தழுவிக்கொண்டு தன் உடலால் அதைக் காக்க முனைந்தாள். இந்த நிகழ்வினை ஒரு ஓவியமாக்கிக் காட்டும் எந்தைபிரான் சேக்கிழாரது ஒரு பெரிய புராணத் திருப்பாடல்.

மலைக்குலக்குடி பரிவு உறு பயத்தால்
மாவின் மேவிய தேவ நாயகரை
முலைக் குவட்டொடு வளைக்கையால் நெருக்கி
முறுகு காதலால் இறுகிடத் தழுவச்
சிலைத்தனித் திருநுதல் திருமுலைக்கும்
செந்தளர்க் கரங்களுக்கும் மெத்தெனவே
கொலைக்களிற்று உரி புனைந்த தம் மேனி
குழைந்து காட்டினார் விழைந்த கொள்கையினார்

-சே.பெ.பு - தி.கு.தொ.நா.பு - 63/1146

[மலைக்குலக்கொடி - மலைமகளாகிய உமையம்மை; சிலைத்தனித் திருநுதல் - வில்லினையொத்த நெற்றியையுடைய உமை; குவடு - மலைக்குன்று; கொலைக்களிற்று உரி..... குழைந்து காட்டினார் - கொலைக்களத்து யானையின் தோலினைப் போர்த்திக் கொண்டுள்ள வலிய திருமார்பு உமையம்மையின் காதலன்பிற்குக் குழைந்தது]

இந்தத் தழுவலின் விளைவாக காஞ்சியிலுள்ள சிவலிங்கத் திருமேனியில் அம்மையின் முலைக் குவட்டின் தழும்பும் கைவளையின் தழும்பும் இன்றும் இருக்கின்றன என்பர்.

இந்தத் தழும்பினைப் பற்றி அருளாளர் திருநாவுக்கரசரும் தனது திருவதிகை வீரட்டானத்துத் தேவாரத்தில் அடையாளத் திருத்தாண்டகத் திருப்பாடல் ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கொழும்பவளச் செங்கனிவாய்க் காமக்கோட்டி
கொங்கையினை அமர்பொறாது கோலம் கொண்ட
தழும்புளவே வரை மார்பில்.....

-தி.நா.தே - 6.4.10/6285

இதே நிகழ்வினை அருளாளர் அபிராமி பட்டரும் தனது அந்தாதியில் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

தங்கச்சிலை கொண்டு தானவர் முப்புரம் சாய்த்த மத
வெம்கண் கரி உரி போர்த்த செஞ்சேவகன் மெய்யடையக்
கொங்கைக் குரும்பைக் குறியிட்ட நாயகி

-அ.ப. - அ.அந் - 62

[சிலை - வில்; தானவர் - அசுரர்; கரி உரி - யானைத் தோல்; செஞ்சேவகன் - செம்மையான சேவகம் புரிந்த சிவபெருமான்; குறி - அடையாளம்]

தனடியாக நாம் தெரிந்து கொள்வது :

- பயத்தின் அல்லது பரிவின் அல்லது முறுகிய அன்பின் காரணமாகத் தோன்றும் மெய்யான பக்தியோடு இறைவனை அணுகினால் அதற்காகக் காத்திருக்கும் அவன் நம்மைக் கட்டாயம் அணைத்துக்கொள்வான்.
- இறைவனுக்கும் பக்தனுக்கும் இடையே உள்ள முறுகிய பக்திக்கும், மனமொத்த காதலர் இருவருக்கு இடையே உள்ள இறுகிய காதலுக்கும், ஒரு கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் இடையே உள்ள முதிர்ந்த அன்பிற்கும் வித்தியாசம் எதுவுமில்லை.

தாரகனை வீழ்த்திய நிகழ்வினை அடுத்த பாடலில் விளக்கமாகப் பார்ப்போம்.

இனி இந்தப் பதினோராவது பாடலை மீண்டும் நினைவு படுத்திக் கொண்டு அடுத்த பாடலுக்குச் செல்வோம்.

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வடிவம்

பாடல் 11

திருமார்பழகு

வேடர் குல அரசன் திருமகளான
வள்ளியை நீ ஒன்றித் தழுவுகையில்
அவள் திருமுலைகளின் மேலிருந்த
காஷ்மீரக் குங்குமப்பூ சிவப்பு
உன் மார்பினில் ஒட்டிக் கொண்டுள்ளது!
அடியார் படுதுயர் களைய
எப்போதும் ஆவலுடனிருப்பவனே,
அடாத தாரகனை விடாது வீழ்த்திய வீரனே!
அப்படிச் சிவந்த உன் மார்பினை
என் மனத்தில் இருத்தி வணங்குகிறேன்!

பாடல் 12

திருக்கைகளின் மகத்துவம்

விதௌ க்லுப்த தண்டாந் ஸ்வல்லா த்ருதாண்டாந்
நிரஸ்தேப சுண்டாந் த்விஷத் காலதண்டாந் ।
ஹதேந்த்ராரி ஷண்டாந் ஜகத்ராண செளண்டாந்
ஸதா தே ப்ரசண்டாந் ச்ரயே பாஹீ தண்டாந் ॥

பிரணவத்தின் பொருள் அறியாப்
பிரம்மன் தலையைக் குட்டிய கை !
தரணிதனை ஒரு திருவிளையாட்டாய் படைக்கும் கை !
தாரகயானை தன் துகிக்கையைத் தடிந்த கை !
எதிரிகளுக்கு எமனாகத் திகழும் கை !
இந்திராதி தேவர் தம் பகைவர்களை அழித்த கை !
வையத்தை காக்கும் வல்லமை மிக்க கை !
இத்தகைய மகிமைமிகு ஈராறு கைகளையே
எப்போதும் நான் துதிக்கின்றேன்!

ஆதி சங்கரரின் புஜங்கப் பாடலான மிக நவீன காமெரா (digital camera) அண்மைக் காட்சிகளாக (close-up shots) செந்திலாண்டவரின் திருவடியினை, இடுப்பினை, மார்பினைக் காட்டி இப்பொழுது அவனது திருத்தோள்கள் தாங்கியிருக்கும் திருக்கைகளிடம் வந்து நிலை கொண்டிருக்கிறது. ஷண்முகருக்குப் பன்னிரு திருக்கரங்கள் அல்லது ஆறு ஜோடிக் கரங்கள். இந்த ஆறு ஜோடிகளில் ஒவ்வொன்றும் ஆற்றுகின்ற திருப்பணிகளை இந்தப் பாடலில் பட்டியலிடுகிறார் சங்கரர். கரங்களைப் பொருத்தவரையில் அவற்றின் அழகைச் சொல்வதைவிட அவற்றின் மகத்துவத்தைப் பற்றி அதாவது திருத்திப் பணி கொள்ளும் பாங்கினை, ஆற்றிய வீரச் செயல்களை, உலகைத் தோற்றுவித்துக் காக்கும் திறனைப் பற்றிச் சொல்வதே பொருத்தமானது என்பது ஆதி சங்கரருக்குத் தெரியாதா என்ன? ஆனால் அவர் ஒவ்வொரு வரியில் பாடியுள்ள நிகழ்விற்கும் பின்புலமாக ஒவ்வொரு கதையே உள்ளது!

12.1 விதௌ க்லுப்த தண்டாந்

பிரமன் தலையைக் குட்டிய கை

திருமுருகனின் அவதாரம், இல்லை, உதயம் பற்றியும் அவனது திருவிளையாடல்களான மாம்பழம் கிடைக்காத போது பழநி மலையேறி நின்றதையும், தமிழ்ப் பாட்டி ஓளவையுடன் அவன் ஆடிய நாடகத்தினையும் முன்னர் பார்த்து மகிழ்ந்தோம். இனி இன்னுமொரு திருவிளையாடல்! இது புராணங்களிலும் அருளாளர்களின் பாடல்களிலும் பெரிதும் பேசப் பெறும் நிகழ்வு.

ஒரு முறை புவனம் முழுவதையும் சுற்றிக் கயிலை திரும்பிய முருகனைத் தேவர்கள் அனைவரும் வந்து தரிசித்து வணங்கிச் சென்றனர். ஆனால் பிரமன் மட்டும் “நாமோ படைக்கும் கடவுள், இதுவோ ஒரு சிறு பிள்ளை” என எண்ணி அகந்தையால் வணங்காது மேல் சென்றார். முருகன் விடவில்லை. “இப்படி நம் முன் வருக!” என்றான். வந்த பிரமனிடம் அருகே அமரும்படி சொன்னான். அடுத்துக் கேட்டான்,

“ஏது நீ புரிந்திடும் இயற்கை” என்னா, நான்முகன்,
“நாதன் ஆணையால் அனைத்தும் நான் படைப்பன்”, என்றான்
- க.சி. - க.பு 1.16.5

முருகன் : நீங்கள் செய்யும் தொழில் யாதோ?

பிரமன் : நாதனாகிய சிவபெருமானின் ஆணையின்படி
அனைத்தையும் நான் படைக்கிறேன்

முருகன் : அப்படியானால் நான்மறைகளை நன்றாக
அறிவீர்கள் தானே?

பிரமன் : மறைகளையும் ஆகமங்களையும் ஈசனாகிய
சிவபெருமானே எனக்கு உரைத்தருளியுள்ளார்

முருகன் : சரி, எங்கே ரிக் வேதத்தின் முதல் பகுதியைச் சொல்லுங்கள், கேட்கலாம்!

பிரமனும் முறைப்படி முதலில் குடிலை என அழைக்கப்பெறும் ஓம் எனும் பிரணவத்தைச் சொல்லி ரிக் வேதத்தினை ஒத்த தொடங்கினார்.

முருகன் : சற்று பொறுங்கள்! நீங்கள் ஓம் எனத் தொடங்கிய பிரணவத்திற்குப் பொருள் கூறுங்களேன்!

பிரமனுக்கு மரபுப்படி வேதம் ஒது முன் முதலில் "ஓம்" என்று சொல்லத் தெரிந்ததே தவிர அதன் பொருள் தெரியவில்லை! விழித்தார்.

மிகைத்த கண்களை விழித்தனன்; வெள்கினன்; விக்சித்
திகைத்து இருந்தனன்; கண்டிலன் அப்பொருள் திறனே

-க.சி.-க.பு. 1.16.10

[மிகைத்த கண்கள் - எட்டுக் கண்கள்]

"இப்படித் தூய மறைகளுக்கெல்லாம் ஆதியும் அந்தமும் சொல்லும் பிரமனுக்கே பிரணவத்திற்குப் பொருள் தெரியவில்லை என்றால் நாம் சிறிது அறிந்துள்ளோம் என்று சொல்வது நகைப்பிற்கு இடமாகும்!" என்று தனக்கே உரிய எளிமையோடு சொல்கிறார் கச்சியப்பர்

தூமறைக்கெலாம் ஆதியும் அந்தமும் சொல்லும்
ஓமெனப்படும் ஓரெழுத்து உண்மையை உணரான்
மாமலர்ப் பெருங் கடவுளும் மயங்கினன் என்றால்
நாமினிச் சில அறிந்தனம் என்பது நகையே

-க.சி. - க.பு 1.16.13

வெட்கித் தலை குனிந்து எதிரே நின்ற பிரமனைப் பார்த்து முருகன், "பிரணவத்திற்கே பொருள் தெரியாத நீர் எவ்வாறு படைத்தல் தொழில் செய்ய இயலும்?" என்று கேட்டு, அவரது நான்கு தலைகளும் குலுங்கக் கொட்டினான் தன் திருக்கரத்தால்!

"சிட்டி செய்வது இத்தன்மையதோ எனாச் செவ்வேள்
குட்டினான் அயன் நான்கு மாமுடிகளும் குலுங்க"

-க.சி. - க.பு 1.16.14

[சிட்டி-சிருஷ்டி; அயன்-பிரம்மன்]

இந்நிகழ்வினைப்பற்றி அருளாளர் அருட்பிரகாச வள்ளலார் இராமலிங்க அடிகளாரின் வரிகள்:

பிரமன் இனி என்னைப் பிறப்பிக்க வல்லனோ?
பெய் சிறையில் இன்னும் ஒரு கால்

பின்பட்டு நிற்குமோ? முன்பட்ட குட்டில்
பெறும் துயர் மறந்து விடுமோ?

- வ.இ.அ - 1.1.27

அருளாளர் குமரகுருபரர்,

உகந்த பிரணவத்தின் உண்மை - புகன்றிலையால்
சிட்டித் தொழிலதனைச் செய்வதெங்ஙன் என்று முனம்
குட்டிச் சிறையிருத்தும் கோமானே!

- கு.கு. - க.க.வெ

என்று பாடுவார்.

இப்படிக் குட்டியது மட்டுமல்ல. பிரமனைச் சிறையிலடைத்துப் படைப்புத் தொழிலைத் தானே மேற்கொண்டான்.

இந்த நிகழ்வினைத் தம் பாடலில் சேர்த்து நமக்கு சங்கரர் தரும் செய்திகள் :

- சிவனுக்கே ஒரு முறைதான் வேதம் ஓம் எனச் சொல்லும். ஆனால் முருகனுக்கு, ஸுப்ரஹ்மண்யோம்! ஸுப்ரஹ்மண்யோம்! ஸுப்ரஹ்மண்யோம்! என்று மூன்று முறை சொல்லும், இந்த ஓம் என்ற பிரணவம் மிகவும் உன்னதமானது
- எல்லோருக்கும் விதியை விதிப்பவன் பிரமன்
- பிரமன் மூர்த்தி பேதம் பார்த்தான். "சிவன் வேறு, சிறுவன் முருகன் வேறு" என்ற பேதம் பார்த்தான்

- அகந்தை மிகுதியால் ஆறுமுகத்தவனை மதியாது சென்ற பிரமன் தண்டனைக்குள்ளானான்
- விதியின் தலைவனுக்கே இத்தகைய கதியைத் தர வல்லவன் முருகன்
- பிரமன் எழுதும் தலை எழுத்தையே மாற்றிக் எழுத கூடியவன் அந்த மயில்வாகனன்!
- எனவே அவன் தான் பணிந்து அவனை வணங்குவோரால் துன்பம் நீக்கி, இன்பம் பெருக்கி நிறைவாகப் பிறவிப் பெருங்கடலையும் கடக்க முடியும்
ஆனால் பிரமன் கதை இத்துடன் முடிந்துவிடவில்லை.

சிறையிலிருக்கும் பிரமன் விடுதலை பெற்று மீண்டும் படைத்தல் தொழிலைத் தொடங்க வேண்டுமல்லவா? எனவே சிவபெருமானின் அன்புக் கட்டளையினை ஏற்று, பிரமனை விடுவித்தான் முருகன். பிரமனும் சிவபெருமானிடம் வந்து தனது அகந்தை ஒழிந்தது என்றும் முருகனால் திருத்திப் பணி கொள்ளப் பெற்றதாகவும் கூறி விடைபெற்றுத் தனது படைப்புத் தொழிலுக்கு விரைந்தான். பெருமானுக்கு எப்பவும் திருவிளையாடல்களில் விருப்பம் அதிகம்! முருகனிடன் திரும்பினார்.

சிவன் : அது சரி, பிரமனுக்குத் தெரியாத பிரணவத்தின் பொருள் உனக்குத் தெரியுமா?

அயனும் தேற்றா ஒமென உரைக்கும் உறுபொருள் உனக்குப் போமோ?

முருகன் : (அடக்கமாக) தெரியும்!

சிவன் : அப்படியானால் சொல் பார்க்கலாம்!

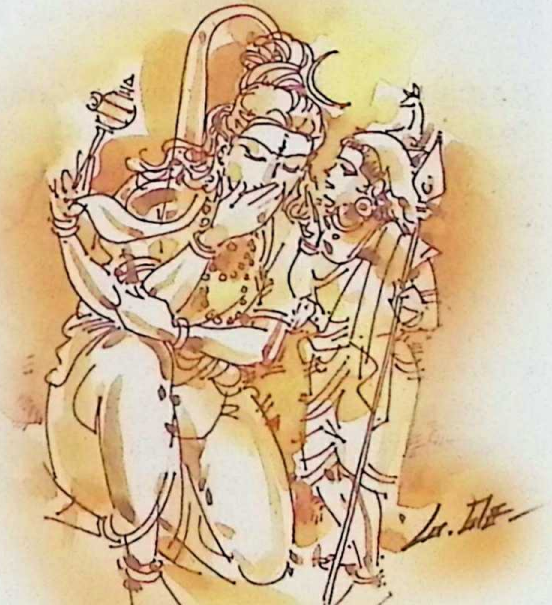
முருகன் : இப்படிச் கேட்டால் எப்படிச் சொல்வது, தந்தையே? உலக மாதாவான என் அன்னைக்கு நீங்கள் அன்று அதை யாரும் அறியாத வகையில் இரகசியமாக உபதேசித்து அருளினீர்கள். இங்கு நான் யாவரும் கேட்கும்படி சொல்லலாகுமா? காலம், இடம் அறிந்து முறைப்படி கேட்டால் சொல்வேன்!

முற்று ஒருங்கு உணரும் ஆதி முனிவகேள்! உலகமெல்லாம் பெற்றிடும் அவளுக்கு நீ முன் பிறர் உணராத ஆற்றால் சொற்றதோர் இனைய மூலத் தொல்பொருள் யாருங் கேட்ப இற்றன இயம்பலாமோ மறையினால் இசைப்பதல்லால்?

- க.சி. - க.பு 1.17.38

[மறையினால் - மறைவாக, இரகசியமாக]

மகனின் முறையான வாதத்திற்கு மதிப்பளித்து, யாவருக்கும் உபதேசிக்கும் குருவான பெருமான் இப்போது தானே சீடனாகினார். இருக்கை விட்டு எழுந்து, முழங்கால் மண்டி இட்டு, தலை தாழ்த்தி, வாய் பொத்தி, செவிகளை மகனின் திருவாய் அருகில் காட்டி “உலக நாதனே, குமாரக் கடவுளே, அருள் செய்வீராக!” என வேண்டினார். இதை அருணகிரியார் எதுவும் தெரியாதவர் போல் மிகப் பவ்யமாக, “அப்படி என்னதான் உன் அப்பாவிற்குச் சொன்னாய்?” என்று கேட்கிறார்!

“நாதா, குமரா, நம” என்று அரணார்
“ஓதாய்” என, ஓதியது எப்பொருள் தான்?

- அ.நா. - க.அ. 36

சொன்னது என்ன என்பது அருணகிரியாருக்குத் தெரியாதா, என்ன? அதை அவரே பாடுகிறார்.

ஆரண சார மந்திர வேதமெலாம் விளங்க
ஆதிரையானை நின்று தாழ்வன் எனா வணங்கும்
ஆதரவால் விளங்கு பூரண ஞான மிஞ்சும் உரவோனே

- அ.நா. - தி.செ.தி. 45

[வேதத்தின் சாரமாகிய பிரணவ மந்திரப் பொருளால் வேதத்தில் உள்ள இரகசியங்கள் முழுவதும் நன்றாக விளங்கும்படி, திருவாதிரை நட்சத்திரத்திற்கு உரியவராகிய சிவபெருமான் வாய் பொத்தி எதிரில் நின்று, “நின்னைப் பணிகின்றேன்” என்று வணங்கும் படியான அன்பினால் விளங்குகின்ற நிறைந்த ஞானம் ததும்பும் அறிவாற்றல் உடையவனே!]

அன்று கல்லாலின் கீழ் அமர்ந்து கவின் மறையோர் நால்வர்க்கு தட்சிணாமூர்த்தியாக எழுந்தருளி மோன நிலை உபதேசித்தருளிய பரம குருவான தகப்பன், தன் மகனிடமே இன்று சீடனாகச் செவி தந்து உபதேசம் கேட்டருளினார். இதனால் மகனுக்கு வந்த திருநாமங்கள் தகப்பன்சுவாமி, சுவாமிநாதன் என்பன. இந்தத் திருநாமங்களோடு நான்காவது படைவீடான திரு ஏரகம் என்ற சுவாமி மலையில் எழுந்தருளி அடியார்க்கு அருள் பாலிக்கிறான்.

இந்த நிகழ்விலும் உலகோருக்கு ஒரு பாடம் உணர்த்துகிறான் பெருமான். தங்கள் குழந்தைகள் தங்களைவிட அறிவில் சிறந்து விளங்குவதில் பெற்றோர் பெரிதும் மகிழ்வர். இதனை வள்ளுவரது வரிகளில் பார்த்தால்,

தம்மில் தம்மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க்கு எல்லாம் இனிது

-தி.வ. - தி.கு. 68

இத்தகு சிறப்புப்பெற்ற பிரணவத்தின் பொருள் தான் என்ன? மிகச் சிக்கலான கேள்வி! இதற்கு ஒவ்வொரு நெறியினரும் ஒவ்வொரு வகையாகப் பொருள் கொள்கின்றனர். சைவத்தில், வைணவத்தில், சாக்தத்தில், வேத உபநிடதங்களில் ஒவ்வொரு வகையாகப் பொருள் கூறுவர். இங்கு நம்மைப் பொருத்தவரையில் முருகனை முன்னிலைப்படுத்திப் பொருள் கொள்ள முயல்வோம்.

ப்ரணவம் என்ற சொல் ப்ர + நவம் எனப் பிரிக்கப்பெறும். “ப்ர” என்றால் விஷேமானது, சிறப்பானது. “நவம்” என்றால் புதுமை. அதாவது சிந்திக்க, சிந்திக்க, அனுபவிக்க, அனுபவிக்கப் புதுப்புது சிறப்பான உண்மைகளை உணர்த்துவது ப்ரணவம். கால வரம்புக்கு உட்படாதது. என்றும் புதுமையாக இளமையோடு விளங்கும் தத்துவம் பிரணவம். தத்துவப் பின்னல்களுக்குள் மேலும் சிக்கிவிடாது சுருக்கமாகப் பார்த்தால் ஓம் என்ற சொல்லில் அகரம், உகரம், மகரம், விந்து, நாதம்,

கலை என்ற ஆறும் அடங்கி உள்ளன என்பதை உணர்த்தும் வகையாக ஆறுமுகங்களைத் தரித்துள்ளார் முருகன். இதை அருணகிரியார்,

“நாதவிந்துக லாதீத நமோ நமோ”

“வேத மந்த்ரசொ ரூபா நமோ நம”

“ஓரெழுத்தில் ஆறெழுத்தை ஒதுவித்த பெருமானே”

என்ற வரிகளால் காட்டுகிறார்.

தவிரவும் முருகனின் புனித வாகனம் மயில். அந்த மயில், தோகை விரித்தாடும்பொழுது அதன் குறுகிய கழுத்திலிருந்து தொடங்கி விரிந்த தோகையைச் சுற்றி அதன் காலடி வரை ஒரு கோட்டால் வரைவதாக எண்ணிப்பார்த்தோமானால் அங்கே பிரணவமான ஓங்காரத்தின் வடிவம் தோன்றும்!

கச்சியப்பர் இந்தப் பிரணவத்தின் பெருமையை ஒரு பாடலில் பட்டியல் போட்டுக் காட்டுகிறார்

ஈசன் மேவரு பீடமாய், ஏனையோர் தோற்றும்
வாசமாய், எலா எழுத்திற்கும் மறைக்கும் முதலாய்க்
காசி தன்னிடை முடிபவர்க்கு எம்பிரான் கழறும்
பாசில் தாரகப் பிரம்மம்

- க.சி. - க.பு

[சிவபெருமான் எழுந்தருளி அருள்பாலிக்கும் பீடமாய், தேவர்கட்கெல்லாம் பிறப்பிடமாய், மந்திரங்கள், வேதங்கள் அனைத்திற்கும் மூலமாய், காசியில் மரணமடைபவர் செவிகளில் பெருமான் உபதேசித்தருளும் தாரகப் பிரம்மமாய்த் திகழ்வது]

தாரகம் என்றால் தாண்டச் செய்வது என்று பொருள். எதைக் தாண்டச் செய்வது? பிறவிப் பெருங்கடலைத் தாண்டச் செய்வதால் ஓம் என்ற பிரணவம் தாரக மந்திரம் எனப் பெயர் பெற்றது.

இங்கே சிவனுக்கு முருகன் உபதேசம் செய்தான் என்றால் இதனோடு ஒப்பிடக்கூடிய நிகழ்வு வைணவத்திலும் ஒன்று உள்ளது! வடக்கே பத்ரிகாஸ்ரமம் என்ற பத்ரிநாத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணன், தானே நரன் என்ற மானுடனாகவும், நாராயணனாகவும் தோன்றி அந்த நரனுக்குத் திருமந்திரத்தை (ஓம் நமோ நாராயணாய!) நாராயணன் உபதேசித்தார். ஆனால் தெற்கே திருச்செந்தூரிலிருந்து சுமார் 100கி.மீ தூரத்தில்

உள்ளதும், திருமங்கை ஆழ்வாருக்கு மோஷும் கிடைக்கப் பெற்றதும், அவரது திருவரசு அதாவது அவரது உடல் திருஇருக்கை பெற்றுள்ள திருத்தலமும் ஆகிய திருக்குறுங்குடியில் ஐந்து அர்ச்சா திருக்கோலங்களில் வடிவழகிய நம்பியாகக் காட்சி தரும் ஸ்ரீமந் நாராயணனே அங்கே அருளாளர் இராமாநுஜர் திருமுன் இரு கை கூப்பி நின்று, விண்ணப்பித்து, சரணாகதி மந்திரங்களில் ஒன்றான

தவய மந்திர உபதேசம் (ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்தியே, ஸ்ரீமதே நாராயணாய நமஹ!) பெற்றுக் கொண்டார் என்று அத் திருத்தல வரலாறு கூறுகிறது. இந்த அரிய காட்சியை அங்கு உள்ள இராமாநுஜர் திருக்கோவிலில் இருக்கும் திருவட்டப்பாறையில் புடைச் சிற்பமாக வடித்து வழிபாடு செய்து வருகிறார்கள்.

இனி சங்கரரின் பாடலின் அடுத்த சொற்றொடரினைப் பார்ப்போம்.

ஸ்வலீலா த்ருதண்டாந்

இந்த வையத்தையே ஒரு திருவிளையாடலாகப் படைக்கும் வல்லமை பெற்ற கை. படைத்துக், காத்து, நீக்கி, மறைத்து, அருளும் பரம்பொருளான சிவனின் அம்சமாக உதித்துள்ள சுப்பிரமணியனின் திருக்கைகளுக்கு உலகத்தைப் படைப்பது ஒரு விளையாட்டுப் போலத்தான் என்பதில் வியப்பொன்றுமில்லையே!

12.2 நிரஸ்தேப சுண்டாந்

யானையின் தும்பிக்கையைத் தடிந்த கை

சூரபதுமன் தம்பிகளில் இரண்டாமவன் தாரகன் என்பதையும் அவன் யானை முகத்துடன் பிறந்தவன் என்பதையும் முன்னரே பார்த்தோம். அவன் தும்பிக்கையை வெட்டி அவனை வீழ்த்திய வரலாற்றினை இந்தச் சொற்றொடர் குறிக்கிறது.

தாரகனைத் தடிதல்

இங்குதான் குமாரனாக உதித்த முருகனின் திருப்பணி தொடங்குகிறது. முருகவேளின் படை அசுரரை வென்று, தேவரைக் காக்கப் புறப்பட்டது. மாயையின் வடிவமான கிரௌஞ்ச மலை எதிரில் நின்று தடுத்தது. தேவர்கள் அஞ்சினர். நாரதர் ஆறுதல் சொன்னார். “இது அகத்தியர் சாபத்தால் ஆன மலை. ஆனால் மாயையால் வருவோரை உள்ளிழுத்துக் கொல்லும். இந்த மலை சார்ந்துள்ள மாயாபுரியில் சூரனின் தம்பிகளில் இரண்டாமவனான யானைமுகத் தாரகன் ஆட்சி புரிகிறான். அவனை அழித்துவிட்டால் சூரனையே அழித்ததற்கு ஒப்பாகும்” என்றார். முருகவேளின் அணுக்கத் தொண்டன் வீரபாகு, தானே அந்த “நல்ல காரியத்தை” செய்யவும் முன்வந்தான். ஆனால் தாரகனின் மாயையினால் வீரபாகுவும் அவனது வீரர்களும் கிரௌஞ்ச மலைக்குள் இழுக்கப் பெற்று மயக்க முற்று வீழ்ந்தனர்.

நடந்தவற்றை மீண்டும் நாரதர் மூலம் அறிந்த முருகவேள் தானே புறப்பட்டுச் சென்றார். போர்க்களத்தில் அசுரர் பலர் மாண்டனர். எஞ்சியவர் உயிருக்கு ஓடி ஒளிந்தனர். கோபம் கொண்ட தாரகன் முருகன் திருமுன்னர் வந்தான். முழுமதிகள் போல் முகமாறுடனும், கரங்கள் முந்நான்குடனும், அருள் பொங்கும் விழிகளுடனும், தண்டை ஒலிக்கும் திருவடித் தாமரைகளுடனும் நின்ற திருவுருவைப் பார்த்துத் திகைத்துப் போனான். “வந்திருப்பவன் கடவுள் தானோ?” என ஒரு கணம் ஐயுற்றான். ஆனால் வரபலம் நினைவிற்கு வந்தது. மீண்டும் அசுரனான்!

பால முருகனை “மைந்தா” என அழைத்து ஒரு கேள்வி கேட்கிறான்.

தாரகன் : “திருமாலுக்கும், பிரம்மனுக்கும், இந்திரனுக்கும் நம்மிடம் பகை உண்டு. ஆனால் எங்கள்தவத்திற்கு இரங்கி, வரம் தந்த சிவபெருமானுக்கும் நமக்கும் போர் வருவதற்குக் காரணமில்லையே. இந்த நிலையில் சிவ குமாரனாகிய நீ நம்முடன் போர் செய்ய வந்தது ஏன்?”

கச்சியப்பரின் அழகிய பாடல் :

“நாரணன் தனக்கும் மற்றை நான்முகன் தனக்கும் வெள்ளை
வாரணன் தனக்கும் அல்லால் மதிமுடி அமலனுக்கும்
தாரணி தனில் எமக்கும் சமரினை இழைப்ப இங்கோர்
காரணமில்லை மைந்தா! வந்ததென் கழறுக” என்றான்

- க.சி. - க.பு. - 1.20.129

[நான்முகன் - பிரம்மா; வெள்ளைவாரணன் - வெள்ளையானையாகிய ஐராவதம் உடைய இந்திரன்; மதிமுடி அமலன் - சந்திரப்பிறை அணிந்த, மலமில்லாத சிவபெருமான்; சமர் - போர்]

முருகன் : “உயிர்கள் புரியும் நல்வினை தீவினைக்கேற்ப அவர்கட்கு தண்டனை அருளும் முழுமுதற் கடவுளான சிவபெருமான் நீங்கள் தேவர்களைச் சிறையில் அடைத்த தவற்றினைத் திருவுளங் கொண்டு, உங்கள் வீரத்தையும் வலிமையும் அழிக்க நம்மை விடுத்துள்ளார்”

தாரகனின் செருக்குத் தணியவில்லை!

தாரகன் : பாலகனே! என் கழுத்தைப் பார்! அதிலுள்ள ஆபரணம் எது தெரியுமா? என் மீது திருமால் ஏவிய சக்கரப்படை! என்னை எதிர்த்து வந்தவர்கள் வென்றதாகச் சரித்திரமேயில்லை! நீ அனுப்பிய உன் படைகள் எல்லாம் என் கிரௌஞ்ச மலைக்குள் அடைபட்டுக் கிடக்கின்றனர். நீயும் அழிந்து போகாது உன் அப்பா சூலபாணி பால் ஏகுதி, பால நீ!

செந்திருத் திகழும் மார்புடைய செங்கணான்
சுந்தரக் கலுழன் மேல் தோன்றிப் போர் செய்தே
அந்தரக் கதிர்புரை ஆழி உய்த்த என்
சுந்தரத்து அணிந்தது காண்கிலாய் கொலோ?

- க.சி. - க.பு. - 1.20.132

[செந்திருத் திகழும் மார்பு - அழகிய இலக்குமி வீற்றிருக்கும் திருமார்பு; செங்கணான் - சிவந்த கண்களையுடைய திருமால்; கலுழன் - கருடன்; கதிர்புரை ஆழி - சுடர்விடும் சக்கரப்படை; சுந்தரத்து - தலையின் கீழுள்ள கழுத்தில்]

“உங்கள் வீரத்தை, வலிமையை அழிக்க நம்மை விடுத்துள்ளார்” என்ற முருகனது கூற்றுக்குத் தாரகனின் பதில்!

திருக்கைகளின் மகத்துவம்

“அது முடியாத செயல்!”

ஆனால் இப்படி நேரடியாகச் சொல்லாது தக்க காரணத்தோடு சொல்கிறான். தன்னுடைய வீரத்திற்கும் வலிமைக்கும் ஒரு எடுத்துக்காட்டுடன் பேசுகிறான்.

திருமாலின் வலக்கரத்துறையும் சுடர் ஆழி எத்தகைய மகத்துவம் பெற்றது, உயிர்களைத் திருத்திப் பணி கொள்ள என்னென்ன திருப்பணிகள் செய்தது என்பதை நாம் அறிவோம். திருமாலின் பஞ்ச ஆயுதங்கள் சங்கு, சக்கரம், வாள், வில், கதை. இவற்றில் சக்கரம் என்ற ஆழியை அவருக்குச் சிவபெருமானே நல்கியதாக ஒரு வரலாறு உண்டு.

இந்த வரலாற்றினை சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், ஏழாம் திருமுறையில் ஒரு பாடலில் நினைவு படுத்துகிறார்.

திருமால் பலநாள் சிவபெருமானைத் தினமும் ஆயிரம் மலர்கொண்டு அர்ச்சித்து வந்தாராம். அந்த நிலையில் ஒரு நாள் அர்ச்சனை நிறைவில் ஆயிரத்திற்கு ஒரு மலர் குறைந்து போனதால் தன் கண்ணையே அகழ்ந்து அர்ச்சனைக்குக் கண் மலராக வைக்க முனைந்தாராம். அவரது அந்த ஆழ்ந்த பக்தியினைக்கண்டு சிவபெருமான் நெகிழ்ந்து போனார். அமரர் உலகத்தையே ஆட்டி வைத்த சலந்தரன் என்ற அசுரனை அழித்த ஆழி அவர் வசம் இருந்தது. அந்த மகத்துவம் வாய்ந்த ஆழியினை அதாவது சக்கரப்படையினைத் திருமாலுக்கு அளித்தாராம்.

“திருமகள் கோன் நெடுமால் பல நாள் சிறப்பாகிய
பூசனை செய் பொழுதில்
ஒருமலர் ஆயிரத்திற்கு குறைவால் நிறைவாக ஓர்
கண்மலர் சூட்டலுமே
பொருவிறல் ஆழி புரிந்தளித்தீர்”

-சு.தே - 7.9.2./7308

அருள் மணிவாசகரும் இந்த நிகழ்வினை நினைவுபடுத்துகிறார்.

பங்கயம் ஆயிரம் பூவினில் ஓர் பூக்குறையத்
தம்கண் இடந்து அரன் சேவடிமேல் சாத்தலுமே
சங்கரன் எம்பிரான் சக்கரம் மாலுக்கு அருளியவாறு
எங்கும் பரவிநாம் தோள் நோக்கம் ஆடாமோ.

-மா.வா. -தி.வா. - பாடல் 324

சலமுடைய சலந்தரன் தன் உடல்தடிந்த நல்லாழி
நலமுடைய நாரணற்கு அன்று அருளியவாறு என்னே
நலமுடைய நாரணன் தன் நயனம் இடந்து அரனடிக்கீழ்
அலராக இட ஆழி அருளினன் காண் சாழலோ

-மா.வா. -தி.வா. - பாடல் 272

பன்னிரு ஆழ்வார்களில் ஒருவராகிய பெரியாழ்வார் திருமாலது ஆழியினை,

வடிவார் சோதி வலத்துறையும் சுடர் ஆழியும் பல்லாண்டு!

-நா.தி.பி. - பெ - 2

எனப்பாடிப் போற்றியுள்ளார். வைணவத்தில் இந்த ஆழியையே சுதர்சனச் சக்கரத்தாழ்வார் என்று தனித் திருமேனியாக எழுந்தருளப் பண்ணி வழிபாடு செய்வர்.

ஆக இத்தகு சிறப்புக்கள் பெற்ற ஆழியையே அவன் வலிமையின் அளவிற்கு ஒரு வரம்பு போல் வைத்து அதையே "என் கழுத்தில் மாலையாக அணிந்துள்ளேன்!" என்று தன் வீரத்திற்கும் வலிமைக்கும் ஆதாரம் காட்டினான் தாரகன். ஆனால் முருகன் அதைப் பொருட்படுத்தவே இல்லை!

முருகன் : ஆயுதங்களுக்கெல்லாம் தலைமைப் பதவி தாங்கும் நம்முடைய வேற்படை பழிப்பிற்கு இடமாகாது. விரைவிலேயே மாயையின் உறைவிடமாகிய கிரௌஞ்ச மலையையும் உன்னையும் நம் வேற்படையால் வென்று எம் படைகளை மீட்போம்!

அதைத்தொடர்ந்து இருவருக்கும் பெரும் போர் நிகழ்ந்தது. பாணங்களும் அஸ்திரங்களும் பரிமாறிக்கொள்ளப் பெற்றன. கந்தன் என்ற பிள்ளைப் பெருமான் இரண்டு பவித்திரமான அஸ்திரங்களை ஏவி யானைமுகத் தாரகனது தும்பிக்கையையும் முகத்திலுள்ள கொம்பினையும் தடிந்தார். இழப்பினை நினைவாது போரினைத் தொடர்ந்தான் தாரகன். இறுதியில் மயங்கி வீழ்ந்தான். மயக்கம் தெளிந்ததும் எழுந்து பார்க்கிறான். கழிவிரக்கத்தோடு சொல்கிறான்:

செய்ய வார்சடை ஈசன் நல்கிய சிறுவன் இங்கு ஒருவன் பொரக்
கையிழந்து முகத்தினூடு கவின் கொள் கோடும் இழந்தனன்
மையல் எய்தி விழுந்தனன், பொரும் வலிய தானையும் மாண்டன
ஐய ஈங்கொடு தமிழன் நின்றனன், அழகிதால் எனது ஆண்மையே!

-க.சி. - க.பு. - 1.20.162

[செய்யவார் சடை ஈசன் - சிவந்த சடைமுடியுடைய சிவபெருமான்; சிறுவன் - முருகன்; பொர - போர் புரிய;
கையிழந்து - தும்பிக்கை தரிக்கப்பட்டு; கோடு - யானைக்கொம்பு; மையல் - மயக்கம்; தானை - சேனை;
தமிழன் - தனியனாக]

மீண்டும் தாரகன் எத்தனையோ மாயைகள் செய்து பார்த்தான். மேலும் காலம் தாழ்த்தாது தன் தந்தையை நினைந்து தன் திருக்கையால் வேற்படையை வீசினான் முருகன். அது தாரகன் மார்பினுள் புகுந்து, கிரௌஞ்ச மலையைப் பிளந்து, தேவர்தம் படைக்கு உணர்வினைத் தந்து, ஆசாரத்தோடு கங்கையில் தன்னைக் கழுவித் தூய்மைப் படுத்திக்கொண்டு முருகப் பெருமான் திருக்கைக்கு திரும்பியது!

இந்நிகழ்வினை பற்றிய அருணகிரிநாதரின் கூற்று

தேர் அணி இட்டுப் புரம்ளர்த்
தான்மகன் செங்கையில்வேற்
கூர்அணி இட்டு அணுகிக்
கிரௌஞ்சம் குலைந்து அரக்கர்
நேர்அணி யிட்டு வளைந்த
கடகம் நெளிந்தது; சூர்ப்
போர்அணி கெட்டது; தேவேந்தர்
லோகம் பிழைத்ததுவே

- க.அ. பாடல். 13

திருக்கைகளின் மகத்துவம்

[பூமியாகிய தேரை அலங்காரஞ் செய்து திரிபுரங்களை எரித்த சிவபெருமானுடைய மகனாகிய முருகனது செங்கையிலுள்ள வேலின் கூரானது, நெருங்கிச் செல்லச் செல்ல, கிரௌஞ்ச மலை அணுவாகிப் பொடியாகிக் குலைய, அசுரர்கள் நேரே அணி வகுத்துச் சூழ்ந்த படை நிலை குலைந்தது; சூரனுடைய பெரிய வியூகம் கெட்டது; தேவேந்திரனுக்குரிய உலகம் உய்ந்தது]

இத்தனையையும் ஆதி சங்கரர் ஒரு பாதி வரியில் அடக்கி விட்டார்!

இங்கே ஒரு குறிப்பு. தாரகன் வதம் பல அருளாளர்களாலும் பல முறை பாடப்பெற்றிருக்கிறது. சூரனின் தம்பியர் இருவரில் சிங்கமுகன், இராவணன் தம்பி கும்பகருணனைப்போல் ஒருமுறை போரில் தோற்று, "வந்திருப்பவன், பாலன் அல்ல, பரமனின் திருவுரு!" என்பதை உணர்ந்து அண்ணன் சூரனுக்குத் தேவர்களைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்துப் போரைத் தவிர்த்துக் கொள்ளலாம் என அறிவுரை கூறியவன். ஆனால் தாரகனோ தொடக்கத்திலிருந்து விடாது போர் செய்து முருகனின் சேனாதிபதியான வீரபாகுவையே தோற்கச் செய்த வீரன். நாரதரும் அது தானே சொன்னார்! "தாரகனைக் கொன்றால் சூரனையே கொன்றதாகும்", என்றார் அல்லவா? எனவே தான் ஆதி சங்கரர் அவனது துதிக்கை முருகனால் தடிக்கப்பெற்றதை இந்தப் பாடலில் தனித்துக் கூறியுள்ளார் என்று தோன்றுகிறது. அது மட்டுமல்ல இன்னும் நான்கு பாடல்களில் "தாரகனைத் தடிந்தவனே" என்றே முருகனை விளக்கிறார்.

யானைமுகத் தாரகனைத் மறக்கருணை காட்டித் தடிந்து திருத்திப் பணிகொண்டு அவனை யானை வாகனமாக முருகன் கொண்டான் என்பது ஒரு வரலாறு. திருத்தணியில் முருகன் திருமுன் யானை வாகனம் இருக்கிறது. ஆனால் இது இந்திரன் முருகனுக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுக்கப் பெற்ற யானை என்றும் தாரகனைத் திருத்திப் பணிகொண்ட யானையை முருகன் ஐயனாருக்கு வாகனமாகக் கொடுத்தான் என்றும் சொல்வர்.

தவிஷத் கால தண்டாந்

எதிரிகளுக்கு எமனைப் போன்ற திருக்கை!

எம தர்மன்

இந்த ஒப்புமையில் ஆதி சங்கரர் மரபிலிருந்து மாறுபடுகிறார் போல் தோன்றுகிறது இல்லையா? எமன் ஒரு எதிர்மறைத் தெய்வம் என்பது சாமானிய மக்களின் நினைப்பு. "மரணம் ஒரு திருமேனி பெற்றால் அது எமன்!" என்பது பரவலான அபிப்பிராயம். அதற்கேற்றாற்போல் அருளாளர்களது பாடல்களிலும் அவன் அப்படியே சித்தரிக்கப் பெற்றுள்ளான். ஒவ்வொரு உயிரின் முன்வினைக்கேற்ப அது ஒரு உடல் தாங்கித் தோன்றும் பொழுது, அதற்கான இவ்வுலக வாழ்வின் கால அளவும் நிர்ணயிக்கப் பெற்றே வருகின்றது. ஆனால் அந்த உடல் தாங்கி வந்த உயிருக்கு அது தெரியாது! அந்தக் கால அளவினைக் கணக்கிலே கொண்டு கண்காணித்து வருபவன் காலன் என்ற எம தர்மன்.

அந்தக் கணக்கினை எழுதிவைத்தும், உயிரின் முற்பிறவிகளின் மீதி வினை (brought forward balance) எவ்வளவு என்பதையும் உடல்தாங்கி வந்த உயிர் அந்தப் பிறவியில் ஆற்றும் நல்வினை தீவினைகளையும், அந்தப் பிறவியில் மக்கள் தொண்டிற்காக, இறைபக்திக்காக, இறை நல்கிடும் வினைக் கழிவு ஏதேனும் இருந்தால் அதையும், அந்த உயிரின் பதிவேட்டில் அவ்வப்போது பதிவு செய்தும் அந்த உயிர் இந்த உலகினை விட்டுத் திரும்பிச் செல்லும் போது அதன் நிகர வினைக் கணக்கு (net balance)

என்ன என்பதையும் கணக்கிட்டுக் காலனுக்கு உதவி வருபவன் சித்திரகுப்தன் என்ற கணக்காளர் (book-keeper). இதனால் தான் ஆண்டு தோறும் சித்திரை மாதம் பெளர்ணமி தினத்தில் சித்திரகுப்தனுக்குப் பானகம், நீர்மோர், இளநீர் முதலிய பானங்களும் அன்ன, காய்கறி வகைகளும் படையல் செய்து, ஏடும், எழுத்தாணியும் வைத்து, வழிபடும் வழக்கம் தமிழ்நாட்டில் குறிப்பாக நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் குலத்திலும் ஏனைய சில குலங்களிலும் இன்றும் இருக்கிறது.

முதலாளியை மட்டும் வணங்கினால் போதாது. அவரது கணக்காளருக்கும் நாம் உரிய மரியாதை செய்து அவரது நல்லபிப்பிராயத்தை முதலில் பெறல் வேண்டும் என்பது தானே உலக வழக்கு!

சிவபெருமானுக்கு மஹாகாலன் என்றதொரு பெயர். அவர் காலத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர். கால அஜீதமானவர். உயிர்களின் தொடர் பிறவிக் காலக் கணக்கை எழுதிக் கண்காணித்து, அந்தந்தப் பிறவிக் காலம் முடிந்ததும் அந்த உயிரை உடலிலிருந்து பிரித்து, அழைத்துச் சென்று, அதன் கணக்கில் இருக்கும் நிகர வினை மீதிக்கு ஏற்ப அடுத்த பிறவி ஒன்றினை நல்கி மீண்டும் அனுப்பி வைப்பது மஹாகாலனால் காலனுக்கு இடப்பட்ட பணி (delegated task). ஆக காலன், பெருமானின் ஒரு துறைப் பணிக்கு மேலாளர். அவ்வளவு தான்!

அவனுக்கென எந்தவித முடிவு எடுக்கும் அதிகாரமும் (decision - making power) கிடையாது. உத்தமனான சத்தியவானாக இருந்தாலும் சரி, பரம பக்தனான பாலன் மார்க்கண்டேயனாக இருந்தாலும் சரி, அவர்கள் காலம் முடிந்தால் கூட்டி வரவேண்டியது அவன் கடமை. அதனால் அவனை அந்தகன் அதாவது பார்வையற்றவன் என்று சொல்வார்கள். விதி விலக்குகள் அளிக்கும் அதிகாரத்தினை சிவபெருமானே வைத்துக்கொண்டுள்ளார். இதலிருந்து பார்த்தால் காலன் அவனுக்குத் தரப்பெற்ற பணியினை அதற்கு இடப்பட்ட வரம்புகளுக்குள் நின்று, ஒழுங்கு முறை தவறாது, பட்சபாதம் பார்க்காது, தர்மத்தினின்றும் வழுவாது செயலாற்றும் ஒரு நம்பிக்கைக்குரிய ஊழியன். இதனால் காலன் என்ற மரண தேவனுக்கு மற்றொரு பெயர் தர்மராஜா! இவருக்கென ஒரு தனித் தெய்வத் திருமேனியும், சன்னிதியும் திருக்கடையூர் திருக்கோவிலில் உள்ளது. தினமும் வழிபாடும் நடக்கிறது.

தவிரவும், நாம் முன் பார்த்த லோக பாலர்களில் ஒருவன் எம்ன். எட்டு திசைகளில் தெற்குத் திசைக்கு அதிபன். இந்த நிலையில் நமக்கு வெளித் தோற்றமாகத் தெரிவது போல் அல்லது நாம் நினைப்பது போல் எம்ன் கெட்டவனில்லை, அச்சுருத்துபவனில்லை. பகைவர்கள் களையப்படவேண்டியவர்கள். களையும் கடமை உடையவன் எம்ன். இங்கே பகைவர்களான அசுரர்களைக் களைய வந்துள்ளவன் முருகன். எனவே பகைவர்களுக்கு அவன் ஒரு எம்ன் போல் தோற்றமளிக்கிறான். அவ்வளவுதான்! இப்பொழுது பார்த்தால் முருகனின் திருக்கைக்கு எமனை சங்கரர் ஒப்புமையாகக் கூறியது மிகவும் சரியாகத்தான் தோன்றுகிறது, இல்லையா?

இனி அடுத்த சொற்றொடர்.

12.3 ஹதேந்த்ராரி ஷண்டாந்

இந்திராதி தேவர்களின் பகைவர்களை அழிக்கும் கை

இந்திரன் தேவர் உலகத்துக்குத் தலைவன். தேவர்கள் என்ற சுரர்களுக்கு அரக்கர்கள் என்ற அசுரர்கள் எப்போதுமே பகைவர்கள். போறாததற்கு அவர்கள் கடுந்தவமிருந்து மும்மூர்த்திகளான திருமால், பிரமன், சிவன் ஆகியவர்களில் யாரிடமிருந்தாவது வர பலம் வேறு பெற்றுவிடுவார்கள். இதனால் இந்திரனுக்கும் தேவர்களுக்கும் இடைவிடாத துன்பங்கள்.

இந்திரனின் பகைவர்களான சூரபதுமன் சகோதரர்கள் மூவரையும், அவர்கள் பிள்ளைகளையும், சேனாதிபதிகளையும் அழித்த திருக்கை முருகனது என்கிறார் சங்கரர்.

அருணகிரியாரும் முருகனை,

“அதிகா, அனகா, அபயா, அமரா
வதி காவல சூரபயங்கரனே”

- அ.நா. - க.அனு. - 18

“சூர் வேரொடு குன்று தொளைத்தனொடும்
போர் வேலபுரந்தர பூபதியே!

- அ.நா. - க.அனு. - 24

[குன்று - கிரௌஞ்ச மலை]

என விளித்து இந்தக் கருத்தினை வலியுறுத்துகிறார். இனி அடுத்த விளி!

ஐகத்ராண செளண்டாந்

அகிலமனைத்தையும் காக்கும் கை

அண்டங்கள் அனைத்தையும், அவற்றில் உள்ளவற்றையும் படைத்து, காத்து, நீக்கி, மறைத்து அருளும் வல்லமை பெற்றவன், சிவனின் ஸ்வரூபமாகவே உதித்த இந்தத் திருமுருகன் என்பதை முன்னரே பார்த்தோம்.

அருணகிரியாரது, “உய்ய ஞானத்து நெறி” என்ற குன்று தோறாடல் திருப்புகழில் ஒரு வரி!

“வையம் ஏழுக்கும் நிலை செய்யு நீதி!”

[ஏழுலகங்களையும் நிலை நிறுத்திக் காக்கும் நீதியனே]

அருட்ஜோதி வள்ளலாரின் முதலாம் திருமுறையிலிருந்து ஒரு விளி!

தன்னால் உலகை நடத்தும் அருள் சாமி

- 1.17.5

திருமுருகன் அகில லோகத்தையும் காக்கின்ற தன்மையைத் திறனைப் போற்றி ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மணியர் ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்திரத்தில் உள்ள இருபத்தி ஒரு திருநாமங்களை இங்கே நினைவு கூரல் பொருத்தமாக இருக்கும்.

ஓம் ஜகத்திதாய	நம:	299
ஓம் ஜகத்பூஜ்யாய	நம:	300
ஓம் ஜகத்குரவே	நம:	306
ஓம் ஜகந்நாதாய	நம:	312
ஓம் ஜகஜ்ஜ்வாய	நம:	313
ஓம் ஜகத்வந்த்யாய	நம:	315
ஓம் ஜகச்ச்ரேஷ்டாய	நம:	316
ஓம் ஜகத்விபவே	நம:	318
ஓம் ஜகத்ஸேவ்யாய	நம:	319
ஓம் ஜகத்தர்க்ரே	நம:	320
ஓம் ஜகத்ப்ரியாய	நம:	322
ஓம் லோகைகநாதாய	நம:	752
ஓம் லோகேசாய	நம:	753
ஓம் லோகநாயகாய	நம:	755
ஓம் லோகரக்ஷாய	நம:	757
ஓம் லோகசூடாமணயே	நம:	759
ஓம் லோகவந்த்யாய	நம:	760
ஓம் லோகாத்யக்ஷாய	நம:	762
ஓம் லோகோத்தரகுணாகராய	நம:	764
ஓம் லோக பந்தவே	நம:	765
ஓம் லோக நாதாய	நம:	766

முருகனின் பன்னிரு கரங்களின் வல்லமையை, பெருமையை, மஹிமையை பல அருளாளர்களும் பாடி உள்ளனர்.

நக்கீரர் தம் திருமுருகாற்றுப்படையில்

“விண்ணெலம் மரபின் ஐயர்க்கு ஏந்தியது ஒரு கை”

உக்கம் சேர்த்தியது ஒருகை

நலம்பெறு கலிங்கத்துக் குறங்கின்மிசை அசை(இ)யது ஒரு கை

அங்குசம் கடாவ ஒருகை

இருகை, ஐஇரு வட்டமொடு எஃகு வலம்திரிப்ப

ஒரு கை மார்பொடு விளங்க

ஒரு கை தாரொடு பொலிய
ஒருகை, கீழ்வீழ் தொடியொடு மீமிசைக் கொட்ப
ஒருகை, பாடுஇன் படுமணி இரட்ட....
ஒருகை, நீல்நிற விசும்பின் மலிதுளி பொழிய
ஒருகை, வான்அர மகளிர்க்கு வதுவை சூட்ட
ஆங்குஅப் பன்னிரு கையும் பால்பட இயற்றி

- ந. - தி.மு. - வரிகள் 107-118

- [- விண் வெளியில் இயங்கும் தேவ முனிவர்களுக்கு "அஞ்சேல்" என மேலே உயர்த்தி அபயம் அளிக்கும் ஒரு கை;
- இடுப்பில் சேர்த்திருக்கும் ஒரு கை, உக்கம்-இடுப்பு;
- தொடையில் உள்ள ஆடையின் மேல் ஒரு கை, குறங்கு - ஆடை;
- தான் ஏறிவரும் யானையைக் தோட்டியால் முடுக்கிச் செலுத்தும் ஒரு கை, அங்குசம் - தோட்டி, கடாவுதல் - முடுக்குதல்;
- பகைவரைத் தடுத்து, நீக்கி வெற்றி பெற வானையும் கேடயத்தும் ஏந்தும் இரு கைகள், வட்டம் - கேடயம், எஃகு - வான், வலம் - வெற்றி;
- மார்புடன் சேர்ந்து சின்முத்திரை காட்டும் ஒரு கை
- மந்திரம் உருவேற்றுவதற்கு ஏதுவாக, உருத்திராக்க மாலையை உருட்டும் ஒரு கை, தார் - உருத்திராக்க மாலை;
- பகைவரை அழிக்க முழங்கால் வரை நீண்டு, காப்பு அணிந்த கை; தொடி - காப்பு;
- இனிய ஓசையினை எழுப்ப மணியினை அசைக்கின்றதொரு கை, பாடுஇன் - ஓசையினிமை, பாடுமணி - அசைக்கின்ற மணி; இரட்டுதல் - மாறி, மாறி ஒலித்தல்;
- நிலவுலகத்திற்கு மழையினைப் பொழியும் ஒரு கை, மலி துளி - பல துளிகள் சேர்ந்த மழை;
- விண்ணுலக மகளிரான அமிர்தவல்லி, சுந்தரவல்லி என்ற தெய்வயானை, வள்ளியம்மைக்கு திருமண மாலை சூட்டுகின்றதொரு கை, வதுவை - திருமணம், அர மகளிர் - தேவ மகளிர்;]

இவ்வாறு, பன்னிரு கைகளும் முருகப் பெருமானின் தொழில்களான, உயிர்களைத் தோற்றுவித்தல், வளமோடு வாழ்மாறு காத்தல், திருத்திப் பணி கொள்தல், நிறைவாகத் தன்னோடு சேர்த்துக் கொள்தல் முதலியவற்றைச் செய்வதற்கு ஏற்றவகையில் இருப்பதாக நக்கீரர் கூறுகிறார்.

அருளாளர் குமரகுருபரரும் கந்தர் கலி வெண்பாவில் முருகனது பன்னிருகைகளைப் பற்றி ஏறத்தாழ இதே கருத்தினை வைத்துப் பாடி இருக்கிறார்.

கொந்தவிழ்ந்த

வேரிக் கடம்பும் விரைக்குரவும் பூத்தலர்ந்த

பாரப் புயசயிலம் பன்னிரண்டும் .. ஆரமுதம் ...

தேவர்க்கு உதவும் திருக்கரமும் சூர்மகளிர்
மேவக் குழைந்தணைந்த மென்கரமும் .. ஓவாது
மாரி பொழிந்த மலர்க்கரமும் பூந்தொடையல்
சேர அணிந்த திருக்கரமும்.. மார்பகத்தில் ..

வைத்த கரதலமும் வாமமருங் கிற்கரமும்
உய்த்த குறங்கில் ஒருகரமும் .. மொய்த்த
சிறுதொடிசேர் கையும்மணி சேர் ந்ததடங் கையும்
கறுவுசமர் அங்குசம்சேர் கையும்.. தெறுபோர் ..

அதிற்கே டகம் சுழற்றும் அங்கைத் தலமும்
கதிர்வாள் விதிர்க்கும் கரமும் ..

-கு.கு - க.க.வெ. 24-27

[- தேன் சொரிகின்ற, கடப்ப மலர் மாலையையும், குராமலர் மாலையையும் மலைபோன்ற தன் பன்னிரு
தோள்களிலே முருகன் அணிந்திருக்கிறான்; கடப்ப மாலை போகத்திற்கு உரியது;

- சாவா மருந்தாகிய அரிய அமுதத்தினை தேவர்க்கு அளிக்க ஒரு கரமும்;

- தேவ மகளிரான அமுதவல்லி, சுந்தரவல்லி என்ற தெய்வயானையையும் வள்ளியையும் விரும்பிக் குழைந்து
அணைத்து அருளிய கரமும்;

- இடைவிடாத மழையைப் பொழிகின்ற ஒரு கரமும்;

- மாலைகளை ஒருங்கே அணிந்த ஒரு கரமும்;

- மார்பின் மீது வைத்த ஒரு கரமும்;

- இடப்பக்க இடுப்பில் வைத்த ஒரு கரமும்;

- மேல் தொடையைத் தொட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒரு கரமும்;

- வீர வளை அணிந்த ஒரு கரமும்;

- மணி தாங்கிய விசாலமான ஒரு கரமும்;

- கேடயம் சுழற்றும் ஒரு கரமும்;

- வாள் வீசுகின்ற ஒரு கரமும்;

[சூர்மகளிர் - தேவ மகளிர்; ஓவாது - இடைவிடாது; மாரி - மழை; தொடையல் - மாலை; வாம மருங்கு -
இடப்பக்க இடை; குறங்கு - தொடை; தொடி - வளை; சமர் - போர்]

அடுத்த சொற்றொடர்

12.4 ஸதா தே ப்ரசண்டாந் ச்ரயே பாஹீ தண்டாந்
தே ப்ரசண்டாந் பாஹீ தண்டாந் ஸதா ச்ரயே

இத்தகைய வல்லமைமிகு உன் கைகளையே எப்போதும் சார்ந்திருக்கிறேன்.

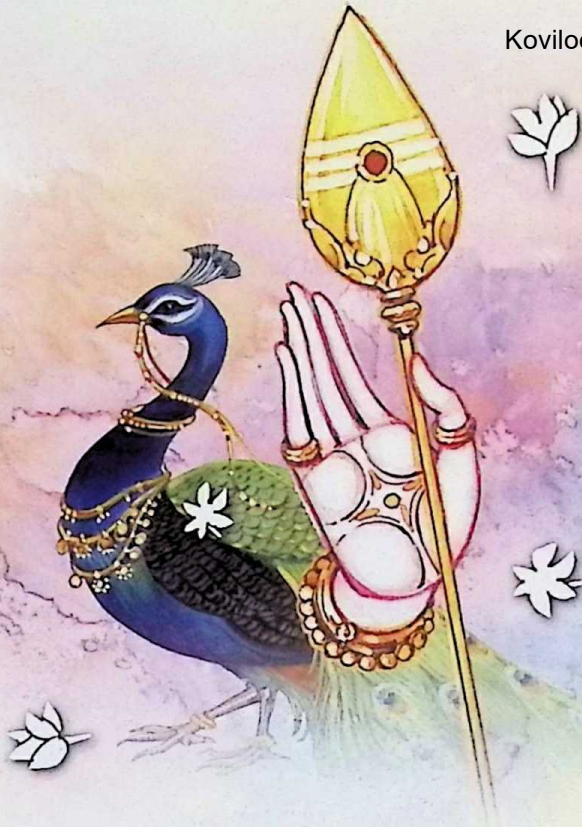
முருகனின் ஆறு ஜோடிக் கைகளின் மகத்துவத்தை முன் வரிகளில் கூறி, அவற்றையே நான் எப்பொழுதும் துணையாகக் கொண்டு, சார்ந்திருக்கிறேன் எனப் பாடலைச் சங்கரர் நிறைவு செய்கிறார்.

நாம் அந்தப் பாடலின் முழுத் தமிழ் வடிவத்தினை மீண்டும் ஒருமுறை நினைவுபடுத்திக் கொள்வோம்.

பாடல் 12

திருக்கைகளின் மகத்துவம்

பிரணவத்தின் பொருள் அறியாப்
பிரம்மன் தலையைக் குட்டிய கை !
தரணிதனை ஒரு திருவிளையாட்டாய் படைக்கும் கை !
தாரகயானை தன் துக்கிகையைத் தடிந்த கை !
எதிரிகளுக்கு எமனாகத் திகழும் கை !
இந்திராதி தேவர் தம் பகைவர்களை அழித்த கை !
வையத்தை காக்கும் வல்லமை மிக்க கை !
இத்தகைய மகிமைமிகு ஈராறு கைகளையே
எப்போதும் நான் துதிக்கின்றேன்!

பாடல் 13
திரு முக அழகு

ஸதா சாரதா: ஷண்மருகாங்கா யதி ஸ்யு:
ஸமுத்யந்த ஏவ ஸ்திதாஸ்சேத் ஸமந்தாத் /
ஸதா பூர்ணபிம்பா: கலங்கைச்ச ஹீநா:
ஸதா த்வந்முகாநாம் ப்ருவே ஸ்கந்த ஸாம்யம் //

சரத்காலச் சந்திரனைப் போல் ,
ஒருவேளை, அறுவர் இருந்து,
அந்த அறுவருமே ஒரே நேரத்தில் உதித்து,
எப்போதும் பூரணமாய், எத்தகைய களங்கமும்
இல்லாது ஒளிர்வார்கள் என்றால் தான்
அந்தச் சந்திரரை, கந்தனே!
உன் ஆறு முகங்களுக்கு சமம் என்று சொல்வேன்!

அழகிய முகத்திற்குச் சந்திரன் உவமை

பொதுவாகப் புலவர்களும் எழுத்தாளர்களும் அழகிய முகத்தினை வர்ணிக்கும்பொழுது அதைச் சந்திரனுக்கு ஒப்பிடுதல் மரபு. அதற்கான காரணங்கள்:

- அன்னை பராசக்தி வீற்றிருக்கும் அருள் இருக்கை
- பார்த்தவரை ஈர்த்து மீண்டும் பார்க்க ஏங்க வைக்கும் பாங்கு
- கருநீல வானில், ஒளிரும் ஒரு பெரும் முத்து
- நெடு வானக் குளத்திடை பூத்திருக்கும் அழகு மிகு வெண்தாமரை
- அன்பை, காதலை, பக்தியை உசுப்பி விடும் நெம்பு கோல்
- இருளை விரட்டும் ஒளியின் தோற்றுவாய்
- அமைதிக்கு ஒரு சாந்நித்தியத்தைத் தரும் இறைத்தன்மை
- சந்திரனின் வெப்பம் இல்லாத ஒளி
- அஞ்ஞானத்தை விலக்க வந்த ஞானமெனும் ஒளித்திரள்
- சந்திரனின் குளுமை
- குருவைச் சுற்றி நிற்கும் சீடர்கள் போல் கண் இமைப்பைத் தவிர்க்க முடியாது தவிக்கும், விண் மீன்கள் சுற்றி இருத்தல்
- எந்தை சிவனின் திருச்சடையினில் இடம் பெற்றமை
- சூரியனின் வெப்பக் கதிர்களுக்குக் கூடப் பொங்காத கடலைத் தன் குளுமைக் கதிர்களால் பொங்க வைக்கும் விந்தை
- வானத்தில் தோன்றியதும் அல்லியையும் ஏனைய சில மலர்களையும் மொட்டவிழ்த்து, மணம் பரப்ப வைக்கும் அதிசயம்
- வாளை என்றும் விட்டுப் பிரியாத விசுவாசம்

ஆனால் இந்த மரபினைச் சற்று மாற்றிடும் புலவர்களும் உண்டு. வள்ளுவரே கூட இந்த மாறுதலைச் செய்திருக்கிறார்.

மதியும் மடந்தை முகனும் அறியா

பதியிற் கலங்கிய மீன்

- தி.வ. - தி.கு. 1116

“சந்திரன் எது, எனது காதலியின் முகம் எது என்று அறியமாட்டாமல் தங்கள் நிலையிலிருந்து கலங்கித் திரிகின்றன விண்மீன்கள்”. இது ஒரு காதலனின் கூற்று! மடந்தையின் முகம் சந்திரனைக் காட்டிலும் ஒரு படி அதிகமான அழகினை, ஒளியினைத் தருவது போன்ற பொருள் தொனிக்கிறது!

அறுவாய் நிறைந்த அவிர்மதிக்குப் போல

மறுவுண்டோ மாதர் முகத்து

- தி.வ. - தி.கு. 1117

முன் குறைந்திருந்த இடமெல்லாம் இப்பொழுது நிறைந்துவரும் சந்திரனைப்போல் இந்தப் பெண்ணின் முகத்தில் ஏதேனும் குறையுண்டோ என்று வினவி “இல்லை” என்று நம்மைச் சொல்ல வைக்கிறார். தேய்தலும் வளர்தலும் ஆகிய குறை உள்ளது சந்திரனுக்கு. அது பெண்ணுக்கு இல்லை! தவிர்வும் சந்திரனில் எப்பொழுதும் ஒரு கறையும் இருக்கிறது.

அடுத்து, சந்திரனுக்கு ஒரு சவாலே விடுகிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை

மாதர் முகம்போல் ஒளிவிட வல்லையேல்

காதலை வாழி மதி

- தி.வ. - தி.கு. 1118

“இப்பெண்ணின் முகத்தைப் போல் உன்னாலும் ஒளிவிட இயலுமானால் சந்திரனே! நீ வாழ்வாயாக! நீயும் என் காதலுக்குத் தகுதி பெறுவாய்”. இது வாழ்த்துவது போல் தாழ்த்தும் வகைக் கூற்று.

அடுத்து அறிவுரை!

மலரன்ன கண்ணாள் முகமொத்தி யாயின்

பலர்காணத் தோன்றல் மதி

- தி.வ. - தி.கு. 1119

“மலர்போன்ற கண்களையுடைய அப்பெண்ணின் முகத்திற்கு நீ ஒப்பாக இருக்க விரும்பினால், எல்லோரும் உன்னைக் காணும்படி, சந்திரனே! நீ தோன்றாதிருப்பாயாக!”

ஆனால் அமரகவி பாரதியாரின் பார்வை வழக்கம் போல் சற்று வித்தியாசமாக இருக்கிறது!

மாதர் முகத்தை நினக்குஇணை கூறுவர்

வெண்ணிலாவே - அஃது

வயதில், கவலையில், நோவில் கெடுவது

வெண்ணிலாவே!

“பெண்ணின் முகத்தை உன்னோடு ஒப்பிடுகிறார்கள். அது எப்படிப் பொருந்தும்? வயது ஏற, ஏற, கவலைகள் சேர்ச் சேர், நோய்கள் வர வர அந்தப் பெண்ணின் முகப் பொலிவு குன்றிவிடுமல்லவா?” இது பாரதியார் வாதம்!

நாம் முன் பார்த்த எத்தனையோ பெருமைகளும், நலங்களும், இருந்தாலும் சந்திரனை மானுடப் பெண்ணின் முகத்திற்குக்கூட ஒப்புமை சொல்லத் தயங்குகின்றனர் புலவர்கள். இந்த நிலையில் சந்திரனை எப்படி மஹாதேவனின் மைந்தனுக்கு ஒப்புமையாகச் சொல்வது? சொல்லாமல் தவிர்க்கவும் முடியாது! ஏனென்றால் அவரது நாதர் முடி மேலிருப்பவன் சந்திரன். இந்த இக்கட்டிலிருந்து விடுபட, சங்கரர் ஒரு உத்தியைக் கையாண்டுள்ளார்.

13.1: ஸதா சாரதா: ஷண்மருகாங்கா யதி ஸ்யு:

யதி சாரதாஹ ஸதா ஷண் மருகாங்கா ஸ்யுஹு

சரத்காலச் சந்திரனைப்போல் ஒருவேளை ஆறு சந்திரர்கள் இருந்தால்

13.2: ஸமுத்யந்த ஏவ ஸ்த்திதாச் சேத் ஸமந்தாத்

(யதி) ஸமந்தாத் ஸமுத்யந்தஹ ஏவ ஸ்த்திதாச்சேத் (ஸ்யுஹு)

அவர்கள் அனைவருமே ஒரே நேரத்தில் உதித்தால்

13.3: ஸதா பூர்ணபிம்பா: கலங்கைச்ச ஹுநா:

ஸதா பூர்ணபிம்பாஹ (ஸ்யுஹு), கலங்கைச்ச ஹீநா ஸ்யுஹு

எப்போதும் பூரணமாய், களங்கம் எதுவும் இல்லாதிருந்தால்

13.4: ததா த்வன்முகாநாம் ப்ருவே ஸ்கந்த ஸாம்யம்

ததா ஹே! ஸ்கந்தஹ! த்வன்முகாநாம் ஸாம்யம் ப்ருவே

அப்பொழுது தான் அந்த ஆறு சந்திரர்களையும் உன் ஆறு முகங்களுக்கும் சமம் என்று சொல்வேன்

இந்தப் பாடலின்படி சங்கரர் முருகனின் திரு முகங்களுக்குச் சந்திரனை உவமை காட்ட ஒப்புக்கொள்கிறார். ஆனால் அதற்கு அவர் மிகவும் கடினமான, சாத்தியமே இல்லாத ஐந்து நிபந்தனைகளை (conditions) *ஸ்யுஹு* - (if) விதிக்கிறார். அவையாவன:

1. சரத் காலச் சந்திரராக இருக்க வேண்டும்
2. ஒன்றே ஒன்று அல்லாது ஆறு சந்திரர்கள் இருத்தல் வேண்டும்
3. அவர்கள் அறுவரும் ஒரே நேரத்தில் உதிக்க வேண்டும்
4. அவர்கள் அனைவருமே தேய்ந்து, வளர்தல் இல்லாது எப்போதும் பூரணச் சந்திரராக இருக்க வேண்டும்
5. அவர்களுக்கு களங்கங்கள் எதுவும் இல்லாதிருக்க வேண்டும்

முருகனின் ஆறுமுகங்களின் அழகும் அத்தனை பொலிவுடையதாக இருப்பதால் அவற்றிற்குச் சந்திரனை உவமை கூற இயலாது என்றே மறைமுகமாகச் சங்கரர் சொல்வது போல் தோன்றுகிறது, இல்லையா?

சரத் காலச் சந்திரன்

நம் இந்து மரபுப்படி, ஒரு ஆண்டில் இரண்டிரண்டு மாதங்களாக ஆறு ருதுக்கள் அல்லது பருவங்கள் அல்லது காலங்கள் உண்டு. அவை

வஸந்த ருது	- சித்திரை, வைகாசி
கிரீஷ்ம ருது	- ஆனி, ஆடி
வருஷ ருது	- ஆவணி, புரட்டாசி
சரத் ருது	- ஐப்பசி, கார்த்திகை
ஹேமந்த ருது	- மார்ச்சி, தை
சிசிர ருது	- மாசி, பங்குனி

[ஆனால் இப்போது உலகத்தின் தட்ப, வெப்ப நிலைகள் வெகுவாக மாறிக் கொண்டே வருவதால் ருதுக்களுக்கும் தமிழ் மாதங்களுக்கும் உள்ள தொடர்பும் மாறிக் கொண்டே வருகிறது]

இந்த ஆறு ருதுக்களில் சரத் ருது மாதங்களில் தோன்றும் சந்திரனைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறார் சங்கரர். சரத் காலத்தில் மேகங்களில்லாத கருநீல வானில் தோன்றும் சந்திரன் அதிகமான பிரகாசத்துடன் இருக்கும் என்பர். ஆனால் ஆண்டு முழுதும் அதாவது ஏனைய ஐந்து ருதுக்கள் வரும் மாதங்களிலும் எப்படிச் சரத் காலச் சந்திரனே உதிக்க முடியும்? அது சாத்தியமில்லை என்பது வெள்ளிடைமலை!

ஆறு சந்திரர்கள்

நமக்கு ஒரே ஒரு சந்திரன் தான் உண்டு. எனவே ஆறு சந்திரர்கள் என்பதும் சாத்தியமில்லாத நிபந்தனை.

ஒரே நேரத்தில் உதித்தல்

சந்திரன் தினமும் மாலையில் ஒரே நேரத்தில் உதிப்பதில்லை. நாளுக்கு நாள் ஏறத்தாழ நாற்பத்தைந்து நிமிடங்கள் தள்ளித் தள்ளித் தான் உதிக்கிறார்.

எந்நாளும் பூரணமாய் இருத்தல்

இதுவும் இயலாத ஒன்று. சந்திரன் அமாவாசைக்கு அடுத்து, சுக்ல பட்சப்பிரதமை முதல் பெளர்ணமி வரை அதாவது பதினைந்து நாட்கள் ஒவ்வொரு கலையாகக் கூடி அல்லது வளர்ந்து பெளர்ணமியன்று பூரணமாய் இருப்பார். பிறகு மீண்டும் அமர பட்சப் பிரதமை முதல் அமாவாசை வரை அதாவது அடுத்த பதினைந்து நாட்கள் ஒவ்வொரு கலையாகத் குறைந்து அல்லது தேய்ந்து, அமாவாசையன்று முற்றிலுமாக மறைந்து விடுவார். இது மாற்ற இயலாத நியதி!

களங்கங்கள் அற்ற நிலை

மேலே பார்த்தவை தவிரச் சந்திரனுக்குச் சில தவிர்க்க முடியாத களங்கங்களும் உண்டு.

- சந்திரனில் தோன்றும் கறைகள்
- சந்திர கிரஹண தினங்களிலும், விநாயகர் சதுர்த்தி நாட்களிலும் சந்திரனைப் பார்த்தாலே தோஷம் வந்து விடும் என்றும் தவறிப் பார்க்க நேர்ந்தால் பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டும் என்றும் மக்களிடையே இருக்கும் நம்பிக்கை.
- சந்திரனைக் கண்டால் இந்து மதத்தின் மிகப் புனிதமான சின்னமெனக் கருதப்பெறும் தாமரை மலர் கூம்பிவிடும்.

இல்பொருள் உவமை அணி

சங்கரரின் இத்தனை நிபந்தனைகளுக்கும் உட்பட்ட ஆறு சந்திரர் தொகுதி, இல்லாத பொருள். அதில் சந்தேகம் இல்லை. இந்த இல்லாத பொருளை உவமையாகக் கூறுவதால் இதை இல்பொருள் உவமையணி என்று கூறுவர். ஆனாலும் இப்படிப் பூரணமாய், களங்கங்கள் எதுவுமே இல்லாது, வெவ்வேறு நேரங்களில் அல்லாமல் ஒரே நேரத்தில் உதிக்கும் ஆறு சரத் காலச் சந்திரர்களின் ஒளித் திரளையும், அவற்றின் குளுமையையும், இறைத் தன்மையையும் ஒரு வினாடி நம் மனக் கண்ணால் பார்த்தோமேயானால் அது நிச்சயம் நம்மை ஒரு பேச்சற்ற நிலைக்குக் கொண்டு வந்து விடும். முயற்சித்துப் பாருங்கள்! செந்திலுறை ஷண்முகரின் வியத்தகு பொலிவு அப்பொழுது உங்களுக்குத் தெரியத் தொடங்கும்!

ஷண்முகர்

திருச்செந்தூரின் கருவறையில் உள்ள பால முருகனின் சிலா வடிவத் திருமேனி நான்கு திருக்கரங்களும் ஒரு திருமுகமும் கொண்டது. ஆனால் சங்கரரோ இதற்கு முன் பாடலில் பன்னிரு திருக்கரங்களையும் இந்தப் பாடலில் ஆறு திருமுகங்களைப் பற்றியும் பாடி இருக்கிறார். இப்படிப் பாடியுள்ளது இவர் மட்டுமல்ல! முருகனைப் பற்றிப் பாடியுள்ள அத்தனை அருளாளர்களும் முருகனது ஆறுமுக அதாவது ஷண்முகத் திருமேனியினையே பெருமளவில் விளித்துப் பாடியுள்ளனர். இதற்குக் காரணம் என்னவாக இருக்கலாம்?

முருகனுக்குக் கந்தன் என்ற திருநாமம் வந்த காரணத்தை முன்னர் பார்த்தோம். கார்த்திகைப் பெண்கள் வளர்த்த ஆறு வெவ்வேறு குழந்தைகளையும் அன்னை பார்வதி ஆசையோடு ஓடி வந்து ஒன்றாக அணைத்து எடுக்கிய பொழுது, ஆறு உடல்களும் சேர்ந்து ஒரு உடலாகியது. ஆனால் அந்த ஒரு உடலோடேயே ஆறு முகங்களும் பன்னிரு கரங்களும் சேர்ந்து கொண்டன. இந்த ஆறுமுகக் குழந்தைக்குதான் அன்னையின் பர, அபர ஞானங்களின் கொள்கலமான திருமுலைகளில் சுரந்த பாலைக் கிண்ணத்தில் ஏற்று ஊட்டினாள் என்றும் பார்த்தோம். இப்புனிதப் பாலினை அருந்தி அருட்சக்தியும், ஞானமும் பெற்றது இந்த ஆறுமுகக் குழந்தை தானே? இதனால் அந்தத் திருமேனிக்கு ஒரு தனி மகத்துவம் இருக்கத்தானே செய்யும்! அதனால் தான் அருளாளர்களை அந்தத் திருமேனியே மிகவும் கவர்ந்திருக்கிறது போலும்!

ஆறுமுகத் திருமேனிகள் எல்லா முருகன் கோவில்களின் உற்சவத் திருமேனிகளாகவே தான் இருக்கின்றன. ஆனால் திருச்செந்தூர் திருக்கோவிலில் உள்ள ஷண்முகர் உற்சவர் போல் தோற்றமளித்தாலும் அவருக்குத் தனியான பல சிறப்புக்கள் உண்டு. அவை:

- மூலவர் : இங்கு ஷண்முகரும் தில்லை நடராஜரைப் போல ஒரு மூலவர் என்றே கருதப் பெருகிறார்.
- கொடிமரம் : ஷண்முகருக்கு எனத் தனி த்வஜ ஸ்தம்பம் அதாவது கொடிமரம் உண்டு. மூலவருக்கு எதிரே, கிழக்கே இரண்டு கொடிமரங்கள் உள்ளன. முதலாவது தங்கத்தால் ஆனது. இது மூலவருக்கான கொடி மரம். அதற்கு அடுத்து தாமிரத்தால் ஆன கொடி மரம். இது ஷண்முகருக்கான கொடி மரம். ஷண்முகருக்கு விழா எடுக்கும் நாட்களில் இந்தத் தாமிரக்கொடி மரத்திற்குத் தான் முறைப்படி பூசை செய்து கொடி ஏற்றுவர்.
- வாகனம் : மூலவருக்கு எதிரே இரண்டு மயில் வாகனங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று ஆபரண அலங்காரங்களுடன் காணப் பெறுகிறது. மற்றொன்று அவை இல்லாது இருக்கிறது.

இந்திரன் முருகனைப் போருக்குக் கூட்டி வரும் பொழுது தானே மயிலாக மாறி அதன் மீது ஆரோகணிக்கச் செய்து அழைத்து வந்தான் என்று கந்த புராணம் கூறுகிறது. அந்த மயில்தான் ஆபரணத்துடனான மயில் என்று சொல்கிறார்கள்.

முருகன் சூரனைத் திருத்திப் பணி கொண்டபொழுது மாமரமாய் நின்ற அவன் இரு கூறுகளாகி அவை சேவலும் மயிலுமாகி, சேவல் முருகனின் கொடியாகவும், மயில் முருகனின் வாகனமாகவும் ஏற்றுக் கொள்ளப் பெற்றன என்றும் அந்த சூர மயில் தான் இங்கே உள்ள இரண்டாவது மயில் என்றும் கூறுகிறார்கள்.

ஏனைய சிலர் ஷண்முகருக்கு எதிரே ஒரு மயில் இருந்தது எனவும் ஷண்முகர் திருவிழாவிற்கு என எழுந்தருளப் பண்ணும்பொழுது, அவரை வெளியே கொண்டுவரவும், சப்பரத்தில் ஏற்றவும் அங்கே வைக்கப் பெறும் சட்டங்களாலும் பலகைகளாலும் ஆன சாய்வு சாரத்திற்கு அதாவது உருகு சட்ட சேவைக்கு அந்த மயில் இடையூறாக இருந்தது எனவும் அந்த மயிலே இப்பொழுது மூலவர் முன்னுள்ள இரண்டாவது மயில் என்றும் சொல்கிறார்கள். இதன்படி பார்த்தாலும் ஷண்முகருக்கு எனத் தனியாக ஒரு மயில் வாகனமும் இங்கு உள்ளது.

- பூசை புரிபவர் : மூலவருக்கான கருவறைக்குள், கேரளத்துப் போத்திமார்கள் என அழைக்கப் பெறும் போற்றிமார்கள் தான் நுழைந்து பூசை செய்ய வேண்டும். ஆனால் ஷண்முகருக்குத் திருச்செந்தூர் வாழ் திரிசுதந்திரர்கள் என அழைக்கப் பெறும் சிவாச்சாரியார்களே பூசை செய்வர். ஷண்முகரைப் பக்க நாச்சியாரான வள்ளி, தெய்வயானைத் தேவியருடன் விழாக்காலங்களில் பல்லக்கில் எழுந்தருளச் செய்து, பூசை செய்வதும் இந்தத் திரிசுதந்திரர்களே.
- உற்சவர் : மூலவருக்கு உள்ள உற்சவர் ஜெயந்திநாதர். இவரைத் தான் வள்ளி தெய்வானையருடன் தங்க ரதத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணி வெளிச் சுற்றில் அடியார்கள் இழுத்து வருவது. அதேபோல் ஷண்முகருக்கு வள்ளி தேவசேனா உடனாய் குமாரவிடங்கப் பெருமான் என்ற தனி உற்சவர் உண்டு. அசுரருடன் அமரர் காவலனான கந்தன் நிகழ்த்திய போரை நினைவுகூரும் வகையில் இவர் வில்லும் அம்பும் ஏந்திக் காட்சி தருகிறார்.

தில்லை நடராஜர் ஆண்டிற்கு இருமுறை பொன்னம்பலத்திலிருந்து வெளியே வந்து அபிஷேக, ஆராதனைகளைப் பெற்று அடியார்களுக்கு அருள் பாலிப்பது போல ஷண்முகரும் ஆண்டிற்கு இருமுறை திருக்கோயிலில் உள்ள தன் இருக்கை விட்டு எழுந்தருளி திருச்செந்தூர் நகரின்னுள் வந்து அபிஷேக ஆராதனையையும் சிறப்பு அலங்காரங்களையும் ஏற்றுக் கொண்டு அடியார்களுக்கு அருள் பாலிக்கிறார்.

- திரு முழுக்கு அல்லது அபிஷேகம் : சண்முகர் ஐம்பொன்னால் ஆன திருமேனி. எனவே அவருக்கு மூலவரைப்போல் தினமும் திருமுழுக்கு நடைபெறுவதில்லை. ஒவ்வொரு மாதமும் விசாக நட்சத்திரத்தன்றும் திருவிழா நாட்களிலும் திரிசுதந்திரர்கள் திருமுழுக்குச் செய்வர். தில்லை நடராசருக்கு ஆண்டுக்கு ஆறு முறை அபிஷேகம் நடைபெறும் என்பர். இங்கு ஆறுமுகங்களை உடைய ஷண்முகருக்கு ஆண்டுக்கு முப்பத்தி ஆறு முறை திருமுழுக்கு என்பர்.

- ஷண்முகார்ச்சனை : இது திருச்செந்தூர் திருத்தலத்தில் வள்ளி தேவசேனா உடனாய ஷண்முகருக்குச் செய்கின்ற மிகச் சிறப்பான தனித்துவ மிக்க அர்ச்சனை. ஷண்முகரின் ஆறு திருமுகங்களுக்கு எதிரில் நிற்கும் ஆறு சிவாச்சாரியார்கள் ஷண்முகரின் ஆயிரத்தெட்டுத் திருநாமங்களையும் பக்தியுடன் சொல்ல, மற்றும் ஆறு சிவாச்சாரியார்கள் ஷண்முகரின் அருகில் அமர்ந்து மலரிட, ஷண்முக அர்ச்சனை நடைபெறும். அர்ச்சனையின் நிறைவில் ஷண்முகரின் ஒவ்வொரு திருமுகத்தின் திருமுன்பும் தனித்தனியே ஆறு வகை உணவுகள் நைவேத்தியமாகச் சமர்ப்பிக்கப் பெற்று, ஏழுகிளைத் தீபாராதனைத் தட்டுக்கள் ஆறில் கற்பூரம் அல்லது நெய்தீபம் ஏற்றி ஷண்முகரின் ஆறு திருமுகங்களுக்கும் தனித் தனித் தீபாராதனை ஒரே நேரத்தில் நடைபெறும். ஷண்முகரின் திருவடியில் சேர்ந்திருக்கும் வண்ண, வண்ண மலர்க் குவியல்களின் மேல் இந்தத் தீப ஒளிகளில் ஒளிரும் ஷண்முகரின் திருமுக மண்டலங்களை அந்தப் புனிதம் நிறைந்த சூழலில் காணும்பொழுது நான்முகன் நமக்கு நாலாயிரம் கண்கள் தரவில்லையே என்ற ஆதங்கம் பொங்கி வரும்.

மாலோன் மருகனை, மன்றாடி மைந்தனை வானவர்க்கு
மேலான தேவனை மெய்ஞ்ஞான தெய்வத்தை மேதினியில்
சேலார் வயற் பொழில் செங்கோடனைச் சென்று கண்டுதொழ
நாலா யிரம்கண் படைத்திலனே அந்த நான் முகனே

-அ.நா. - க.அல. - 90

[மாலோன் மருகன் - திருமாலின் மாப்பிள்ளை முருகன்; மன்றாடி மைந்தன் - பொன் (தில்லை), வெள்ளி (மதுரை), இரத்தின (திருவாலங்காடு), தாமிர (திருநெல்வேலி), சித்திர (திருக்குற்றாலம்) ஆகிய பஞ்ச திருச்சபைகளில் திருநடனம்புரியும் சிவ பெருமானின் புதல்வன் முருகன்; நான்முகன் - பிரம்மா]

இதனால் தான் சங்கரர் தமது பாடலில் ஆறு சந்திரர்களும் “ஒரே நேரத்தில் உதிக்க வேண்டும்” என்ற நிபந்தனை விதித்தார் போலிருக்கிறது!

- இருக்கை : மூலவருக்கு இடப் புறத்தில் தெற்கு நோக்கிப் பொதுவாகச் சிவன் கோவில்களில் அம்பிகையின் கருவறை இருக்குமிடத்தில் ஷண்முகரின் கருவறை உள்ளது.
- பக்கநாச்சியார் : மூலவர் செந்திலாண்டவர் என்ற பால சுப்பிரமணியர். எனவே மூலவர் கருவறையில் பக்க நாச்சிமார்கள் திருமேனிகள் கிடையாது. மாறாக ஷண்முகர் கருவறையில் அவருக்கு வலப்புறம் இச்சா சக்தியின் வடிவமாகிய வள்ளியம்மையும் இடப்புறம் ஞான சக்தியின் வடிவமாகிய தெய்வயானையும் உள்ளனர்.

- பள்ளியறை : இவர்கள் தவிர இந்தக் கருவறையிலேயே பள்ளியறைச் சொக்கர் என அழைக்கப்பெறும், பெருமானின் திருவடிகள் பொறிக்கப் பெற்ற வெள்ளிப் பீடமும் உள்ளது.

தினமும் இரவில் அர்த்தஜாம, ஏகாந்த தீபாராதனைகளுக்குப் பிறகு ஷண்முகர் சன்னிதியில் திரையிடப் பெற்று, பள்ளியறைச் சொக்கரை வைத்து, "இரகசிய தீபாராதனை" நடக்கும். இதற்குப் பின் பள்ளியறைச் சொக்கரைப் பல்லக்கில் வைத்து முதல் சுற்று வழியே கோவிலின்

தென் மேற்கு மூலையில் அமைந்துள்ள வள்ளியம்மன் சன்னிதியினுள் இடப்புறம் ஊஞ்சலுடன் கூடிய பள்ளியறையில் சேர்க்கப் பெறுவார். வெள்ளிப் பீடத்தின் மேல் வள்ளி அம்மன் ஒருக்கணித்து படுத்திருப்பது போன்ற ஒரு திரு உரு ஊஞ்சலில் முன்னதாகவே வைக்கப் பெற்றிருக்கும். இப்படி முருகனும் வள்ளியம்மையும் சேர்த்தியாக இருக்கும்பொழுது ஊஞ்சல் பாட்டுக்கள் பாடப் பெறும். கோவில் கணக்கர் அன்றாடச் செலவு கணக்கை அப்பொழுது படிப்பது சம்பிரதாயம். பள்ளியறையில் பால், கற்கண்டு, தேங்காய் வைக்கப்பெற்றிருக்கும். தீபாராதனையுடன் பள்ளியறைப் பூசை நிறைவு பெறும். இந்த பூசையின் சிறப்புக்கள்:

- ஜீவாத்மாவின் சின்னமான வள்ளியம்மன் சன்னிதிக்கே பரமாத்மாவான முருகன் தினமும் பள்ளியறைக்கு வருகிறார்.
- ஜீவ-ப்ரஹ்ம ஐக்கியத்தை இந்தச் சேர்த்தி நமக்குக் காட்டுகிறது
- இப்பொழுது பலரும் பார்க்கும் வாஸ்து சாஸ்திரப்படி ஒரு வீட்டின் உரிமையாளரது படுக்கை அறை (Master Bed Room) தென்மேற்கு மூலையில் இருக்க வேண்டும். செந்திலாண்டவர் திருக்கோவிலில் முருகன் தினமும் திருப்பள்ளி கொள்ளும் வள்ளியம்மன் சன்னிதி தென் மேற்கு மூலையில்தான் அமைந்துள்ளது!

- முன் மண்டபம் : ஷண்முகர் சன்னிதிக்கு எதிரே வெளிச் சுற்றில் மிக அழகிய சிற்ப வேலைப்பாடுகள் அமைந்த விசாலமான சண்முக விலாசம் என்ற மண்டபம் நடுப் பீடத்துடன் இருக்கிறது. இந்தத் தெற்குக் கோபுர வாசல் மூலம் தான் இப்பொழுது அடியார்கள் செந்திலாண்டவர் திருக்கோவிலுக்குள் செல்கிறார்கள். இந்த மண்டபத்தின் தளம் கருவறை மண்டபத்தின் தளத்தினை விட அதிக உயரத்தில் இருப்பதால் சண்முக விலாசத்திலிருந்தே ஷண்முகரின் திருத்தரிசனம் பெறலாம்.
- தீர்த்தம் : வங்காள விரிகுடாக் கடலில் மூலவர் சன்னிதிக்கு நேரே உள்ள பகுதிக்கு வதனாரம்பத் தீர்த்தம் என்று பெயர். ஆனால் இங்கு கடலரிப்பினைத் தடுப்பதற்குச் சுவர்கள் எழுப்பப் பெற்றுள்ளதால் அடியார்கள் சண்முக விலாசத்திற்குத் தென் கிழக்காக உள்ள கடல் பகுதியிலேயே நீராடி அதையே மூலவரின் தீர்த்தப் பகுதியாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர்.

ஷண்முகர் சன்னிதிக்கு எதிரில், சண்முக விலாசத்திலிருந்து நேரே தெற்கே கூரையுடன் கூடிய நடைபாதை வழி சென்றால் நாழிக் கிணறு என்ற தீர்த்தத்தினை அடையலாம். இதையே அடியார்கள் ஷண்முகரின் தீர்த்தமாகக் கருதுகின்றனர். இந்தக் கிணற்று நீருக்கு இரு சிறப்புக்கள்.

- கடற்கரையிலேயே அமைந்துள்ள இந்தக் கிணற்று நீரில் உவர்ப்புக் கிடையாது. குடிக்கக்கூடிய நீர். கடல் நீரில் குளித்ததும் உடலில் பெற்ற உவர்ப்பு இந்த நீரில் குளித்ததும் நீங்கி விடுகிறது!
- அள்ள அள்ளக் குறையாது அதே அளவில் நிற்கும் நீர் மட்டம்! இங்கே மூதாட்டி ஒளவையாரின் பாடல் ஒன்றை நினைவு கூரல் வேண்டும்.

மடல்பெரிது தாழை; மகிழ் இனிது கந்தம்

உடல் சிறியர் என்று இருக்க வேண்டா - கடல் பெரிது

மண்ணீரும் ஆகாது; அதன் அருகே சிற்றூறல்

உண்ணீரும் ஆகி விடும்.

[தாழம்பூவின் இதழ் பெரியது; ஆனால் அளவால் மிகச் சிறிய மகிழம்பூ அதைவிட அதிக மணம் பரப்பும். அதே போல் கடல் பெரிதாக இருந்தாலும் அதனுடைய நீர் அழுக்குப் போக்குவதற்குக்கூட ஆகாது; ஆனால் கடற்கரையிலேயே உள்ள சிறிய ஊற்றில் இருந்து குமிழ்ந்து வரும் நீர் குடிப்பதற்கே ஏற்றதாக இருக்கும். எனவே பார்வைக்குக் சிறியவராக இருப்பவரை மதிக்காமல் இருக்கக் கூடாது! தாழை - தாழம்பூ; மகிழ் - மகிழம்பூ; கந்தம் - நறுமணம்; சிற்றூறல் - சிறிய நீர்க்குமிழி ஊற்று; உண் நீர் - உண்ணும் அல்லது குடிக்கும் நீர்]

ஆறுமுகங்கள் பற்றி ஏனைய அருளாளர்கள்

சங்கரர் ஆறுமுகங்களுக்கும் சந்திரனை எப்பொழுது ஒப்பிடலாம் என்ற அளவில் பாடி உள்ளார். ஏனைய அருளாளர்கள் ஷண்முகரின் ஒவ்வொரு திருமுகமும் செய்கின்ற திருவிளையாடல்களையும் அருட்பணியினையும் பற்றிப் பாடியுள்ளனர்.

சிறு குழந்தைகள் முதல் பெரியவர்கள் வரை முதலில் முருகனைப் பற்றிக் கற்றுக் கொள்ளும் அருணகிரியாரின் திருப்புகழில் உள்ள நிறைவுப் பாடலான மங்களம்

ஏறுமயில் ஏறிவினை ஆடுமுகம் ஒன்றே
ஈசருடன் ஞானமொழி பேசுமுகம் ஒன்றே
கூறும் அடியார்கள்வினை தீர்க்கும் முகம் ஒன்றே
குன்றுருவ வேல்வாங்கி நின்றமுகம் ஒன்றே
மாறுபட சூரரை வதைத்தமுகம் ஒன்றே
வள்ளியை மணம்புணர வந்தமுகம் ஒன்றே
ஆறுமுகம் ஆனபொருள் நீ அருளல் வேண்டும்,
ஆதி அருணாசலம் அமர்ந்த பெருமானே!

[மயில் மீது ஏறித் திருவிளையாடல்கள் புரிவது ஒருமுகம்; சிவனுக்குப் பிரணவ உபதேசம் செய்தது ஒரு முகம்; அடியார்களது இருவினைகளையும் தீர்த்துவைப்பது ஒரு முகம்; கிரௌஞ்ச மலை பொடிபட வேல் வீசி அமைதி காத்தது ஒரு முகம்; தேவர்களுக்கு எதிரிகளாக வந்த சூரர்களை அழித்தது ஒரு முகம்; வள்ளியை மணக்க ஆசையுடன் வந்தது ஒரு முகம்; இப்படி நீ ஆறுமுகம் கொண்டதன் பொருளை எனக்கு விளக்கி அருள வேண்டும், தொன்மை மிகு திருவண்ணாமலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமானே]

இந்த நேரடிப் பொருளைத் தவிர இதற்கு உள்ளுரையாக அடியார்களின் வேண்டுதல்களை வைத்துள்ளார் அருணகிரியார் என்பர் அறிஞர்.

1. என் உள்ளமாகிய மயிலின் மீது நீ ஏறி விளையாடவேண்டும்
2. எனக்கும் குருவாக வந்து உபதேசித்து உன்னை அடைய வழி காட்டவேண்டும்
3. என் வினைக்கணக்கை நேர் செய்து என் கன்மத்தை நீக்க வேண்டும் (சிங்கமுகாசுர வதம்)
4. மாயையால் என்னிடமுள்ள ஆசா பாசங்கள் அனைத்தையும் உன் வேலைச் செலுத்திப் பொடிப் பொடி ஆக்கி அவற்றை முற்றிலுமாக நீக்கி அருள வேண்டும் (கிரௌஞ்ச, தாரக வதம்)

5. மும்மலங்களில் பின்னும் என்னிடம் எஞ்சியுள்ள ஆணவ மலத்தினையும் அழித்து ஆட்கொள்ள வேண்டும் (சூர சம்ஹாரம்)

இதுவரை இகத்தில் பெறவேண்டிய நலங்களை வேண்டினார். இனி பரத்தில் பெற வேண்டிய நலத்தை வேண்டுகிறார்.

6. ஜீவாத்மாவாகிய என்னிடம் பரமாத்மாவாகிய நீ வந்து என்னை ஆட்கொண்டு உன்னோடு எப்போதும் இருக்கும் நிலையை எனக்கு அருள வேண்டும் (வள்ளி திருமணம் ஜீவ-ப்ரஹ்ம ஐக்யம்)

நக்கீரர் பெருந்தகை தம் திருமுருகாற்றுப்படையில் திருச்சீரலைவாய் அதாவது திருச்செந்தூர் திருத்தலம் பற்றிய பகுதியில் முருகனின் ஆறு திருமுகங்களைப் பற்றிப் பாடுகிறார்.

தாஇல் கொள்கைத் தம்தொழில் முடிமார்
மனன்தேர்பு எழுதரு வாள்நிற முகனே;

மாஇருள் ஞாலம் மறுஇன்றி விளங்கப்
பல்கதிர் விரிந்தன்று ஒருமுகம்; ஒருமுகம்
ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்து இனிது ஒழுகிக்
காதலின் உவந்து வரம்கொடுத்த தன்றே; ஒருமுகம்
மந்திர விதியின் மரபுஉளி வழா(அ)
அந்தணர் வேள்வி ஓர்க்கும்மே; ஒருமுகம்
எஞ்சிய பொருள்களை ஏம்உற நாடித்
திங்கள் போலத் திசைவிளக் கும்மே; ஒருமுகம்
செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சமம் முருக்கிக்
கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம்வேட் டன்றே; ஒருமுகம்,
குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுகப்பின்
மடவரல் வள்ளியொடு நகைஅமர்ந் தன்றே; ஆங்குஅம்
மூஇரு முகனும் முறைநவின்று ஒழுகலின்....

- ந - தி. மு. - வரிகள் 89-103

குற்றமற்ற கொள்கையுடைய மேன்மக்கள் தாம் செய்யும் நல்ல தொழில்களை நிறைவு செய்தல் பொருட்டு, அவர்களது உள்ளங்களில் சைதன்யமாய் நின்று, அருள் ஒளி வழங்கும் ஆறு முகங்களை உடைய முருகக் கடவுளே!

1. இருள் சூழ்ந்த உலகத்திற்கு ஒளி தந்து அதில் உள்ள பொருட்களை விளங்கச் செய்யும் முச்சுடர்களான வெம் கதிர்ச் சூரியனையும், தண் கதிர்ச் சந்திரனையும், எரி சுடர் அக்னியையும் தோற்றுவிக்கும் ஒரு முகம்
2. தன்னிடம் தவறாது பக்தி செலுத்தும் அடியார்களிடம் விருப்பமும், இரக்கமும் கொண்டு நெகிழும் அன்போடு அவர்கள் கோரும் வேண்டுதல்களை நல்கி அருளும் ஒரு முகம்

3. நல்ல மந்திரங்களைச் சொல்லி முன்னோர் பின்பற்றிய முறையிலிருந்து விலகாது ஹோம குண்டத்தில் எழுகின்ற அக்னி ஜ்வாலைகளில் பரம்பொருளை எழுந்தருளச் செய்து தோத்திரம் செய்யும் அந்தணர்களுக்கு அருள் செய்வது பற்றிச் சிந்திக்கும் ஒரு முகம். (இங்கு முன்பார்த்த "அந்தணர் என்போர் அறவோர்" என்ற குறளை நினைவில் கொள்தல் நலம்)
4. நல்வழி காட்டும் நூல்களைக் கற்றும், ஆன்றோர் அறிவுரைகளைக் கேட்டும் மக்களால் புரிந்து கொள்ள இயலாது எஞ்சி நிற்கும் அரிய உண்மைகளையும் நுட்பக் கருத்துக்களையும் தமது மெய்யன்பர்கள் சிலருக்குத் தமது அருளினாலே புலப்படுத்தி, அவர்கள் மூலம் ஏனையோரும் அறிந்து இன்பமுறும் வகையில் இனிமையும் தண்மையும் பொருந்திய பூரண சந்திரனின் திரள் ஒளியினைப் போல் விளங்கச் செய்வது ஒரு முகம்
5. உலகில் எல்லா உயிர்க்கும், எல்லாக் காலத்திலும், எல்லா நிலையிலும் நல்லவனாகவே இருத்தலைத் தவிர்த்து நல்லவரை, எளியவரை, மெலிந்தவரைக் காக்க வேண்டிய கடமையைக் கருத்தில் கொண்டு கெட்டவர்களை, தீயவழி நடப்பவர்களை, எப்போதும் பகைக் குணம் உடையவர்களைத் தண்டித்து, திருத்திப் பணி கொள்ள அதற்கேற்ற இடத்தையும் காலத்தையும் நோக்கிக் காத்திருக்கும் ஒரு முகம்
6. உலகத்தில் ஆணும் பெண்ணுமாகிய உயிர்கள் நெறிமுறை தவறாது கூடி இன்பமுறும் பொருட்டும் இல்வாழ்க்கை என்னும் ஒழுங்குமுறை அல்லது நியதி குறைவுபடாது இனிதாக நிலைபெறும் பொருட்டு கொடி இடையுடனும் மடம் என்னும் நல்லறிவு சார்ந்தவளுமான வேடர்குல மகள் வள்ளி நாச்சியாரைத் தன் தேவியாக (இச்சா சக்தியாக) ஏற்று அவருடன் சிரித்து விளையாடி மகிழ்தலைச் செய்யும் ஒரு முகம்.

திருச்செந்திலுறை முருகனின் அருள் பெறும் வரை பேசாதிருந்து, அப்புறம் பாடத் தொடங்கிய அருளாளர் குமாகுருபார் தம் கந்தர் கலி வெண்பாவில் முருகனின் திருமுகங்களைப் பற்றிப் பாடியுள்ள வரிகள்:

செவ்வகரர் போற்றிசைக்கும் வெஞ்சூர னைத்தடிந்து
தெவ்வர்உயிர் சிந்தும் திருமுகமும் - எவ்வுயிர்க்கும்

ஊழ்வினையை மாற்றி உலவாத பேரின்ப
வாழ்வுதரும் செய்ய மலர்முகமும் - சூழ்வோர்

வடிக்கும் பழமறைகள் ஆகமங்கள் யாவும்
முடிக்கும் கமல முகமும் - விடுத்தகலாப்
பாச இருள்துரந்து பல்கதிரிற் சோதிவிடும்
வாச மலர்வதன மண்டலமும் - நேசமுடன்

போகம் உறும் வள்ளிக்கும் புத்தேளிர் பூங்கொடிக்கும்
மோகம் அளிக்கும் முகமதியும் - தாகமுடன்

வந்தடியில் சேர்ந்தோர் மகிழ வரம்பலவும்
தந்தருளும் தெய்வமுகத் தாமரையும்

1. வில்லினைத் தாங்கும் தோள்களையுடைய கொடிய அசுரர்கள் தங்கள் தலைவன் என்று போற்றிப் புகழும் அந்தக் கொடிய அரக்கனாகிய சூரனைச் சங்கரித்து, அவனோடு சேர்ந்து நின்ற மற்ற எல்லாப் பகைவர்களையும் அழித்து, அவர்களிடமிருந்த பகைத் தன்மையை மாற்றி அருளிய முகம். இது வீரத் திருமுகம். தெவ்வர் - பகைவர்
2. மக்களுடைய வாழ்நாளில் அவர்களது முன்வினைகளின் விளைவாக வரும் தாபத் த்ரயங்களை எல்லாம் நீக்கிப் பேரானந்தப் பெருவாழ்வை அளிக்கின்ற முகம். இது இன்பத் திருமுகம்.
3. அவனது அடியார்களுக்கு வேதங்களில், ஆகமங்களில் எழுகின்ற ஐயப்பாடுகளை நீக்கும் ஞானத்தைப் பொழிகின்ற முகம். இது ஞானத் திருமுகம்.
4. புறத்தே உள்ள இருளை முச்சுடர்களாகிய சூரியன், சந்திரன், அக்னி ஆகியவர்கள் நீக்குவார்கள். ஆனால் அகத்தே அதாவது மக்களின் உள்ளங்களிலே உள்ள இருளை அவர்களால் நீக்க இயலாது. உள்ளத்தில் உள்ள கண் திறக்க வேண்டும். அதற்கு ஒரு ஒளி வேண்டும். அந்த ஒளியினை வழங்குவது ஒரு முகம். இது சோதிக் திருமுகம்.
5. இல்லற வழியே நல்லற வழி என்பதை உலகிற்கு எடுத்துக்காட்ட வள்ளியம்மையாருக்கும் தெய்வயானை அம்மையாருக்கும் மேலும் மேலும் விருப்பத்தை உண்டாக்குகின்ற, சந்திரனைப் போன்ற முகம். இது காதல் திருமுகம்.
6. குறைவு இல்லாத நிறைவாய் இருக்கிறவன் இறைவன் ஒருவனே! எனவே "இவன் நமக்கு எல்லாம் தருவான்" என்ற முழு நம்பிக்கையுடன், தாகத்துடன் அவன், திருவடிகளில் பூரணமாகச் சரணாகதி பண்ணினால் நாம் வேண்டும் வரங்கள் அனைத்தையும் தரும் முகம். இது அருள் திருமுகம்.

இனித் நம் காலத்தில் வாழ்ந்த கவியரசர் கண்ணாதாசன் கூறும் ஆறு முகங்கள்.

மங்கையரின் குங்குமத்தைக் காக்கும் முகம் ஒன்று
வாடுகின்ற ஏழைகளைக் காணுமுகம் ஒன்று
சஞ்சலத்தில் வந்தவரை தாங்கும்முகம் ஒன்று
சாதிமத பேதமின்றிப் பார்க்கும்முகம் ஒன்று
நோய்நொடிகள் தீர்த்துவைக்கும் வண்ணமுகம் ஒன்று
நாறுமுகம் காட்டுதம்மா ஆறுமுகம் இங்கு!

- திரைப்படம் : தெய்வம்

கச்சியப்பர் தனது கந்த புராணக் காப்புச் செய்யுளையே ஆறுமுக முருகனுடன் தான் தொடங்குகிறார்

மூவிரு முகங்கள் போற்றி! முகம் பொழி கருணை போற்றி!
ஏவரும் துதிக்க நின்ற ஈராறு தோள் போற்றி! காஞ்சி
மாவுடி வைகும் செவ்வேள் மலரடி போற்றி அன்னான்
சேவலும் மயிலும் போற்றி! திருக்கைவேல் போற்றி! போற்றி!

- க.சி. - க.பு - பா 1.2

வள்ளலார் இராமலிங்க அடிகளாரின் திருவருட்பாவின் முதல் திருமுறை சென்னைக் கந்தகோட்டத்து முருகனைப் பற்றியது. முதலாவது பாடலான தெய்வமணி மாலையில் உள்ள முப்பத்து ஒரு பாடல்களின் ஈற்றடியிலும் அடிகளார் ஷண்முகரைத் தான் விளிக்கிறார்! அவற்றில் ஒன்று மிகப் பிரபலமான பாடல். அதில் முதல் ஐந்து முகங்களிடமும், ஒன்றுக் கொன்று எதிர்மறையான இரண்டு நலங்களையும் ஆறாவது முகத்திடம் நோயற்ற வாழ்வையும் வேண்டுகிறார். ஆக ஆறு முகங்களிடமும் பதினொரு வேண்டுதல்களைக் கேட்டு, "ஷண்முகத் தெய்வ மணியே!" எனப் பாடலை நிறைவு செய்கிறார். இதோ பாடலும் அதன் பொருளும்.

ஒருமையுடன் நினது திருமலராடி நினைக்கின்ற
உத்தமர்தம் உறவு வேண்டும்;
உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசுவார்
உறவு கலவாமை வேண்டும்!
பெருமைபெறும் நினது புகழ் பேசவேண்டும்; பொய்ம்மை
பேசா திருக்க வேண்டும்!
பெருநெறி பிடித்தொழுக வேண்டும்; மதமான பேய்
பிடியா திருக்க வேண்டும்!
மருவு பெண்ணாசையை மறக்கவே வேண்டும்; உனை
மறவா திருக்க வேண்டும்!
மதி வேண்டும்; நின்கருணை நிதி வேண்டும்! நோயற்ற
வாழ்வில் நான் வாழ வேண்டும்
தருமமிகு சென்னையிற் கந்தகோட்டத்துள் வளர்
தலமோங்கு கந்த வேளே
தண்முகத் துய்யமணி யுண்முகச் சைவமணி
சண்முகத் தெய்வ மணியே

1. ஒரு முகப்படுத்தப்பெற்ற உள்ளத்துடன் உன் தாமரை மலரன்ன திருவடிகளை துதிக்கும் நல்லவரின் உறவையே எனக்கு நீ தரல் வேண்டும்.
மனத்தில் ஒன்றும் வெளியே வேறாகவும் பேசுகின்ற வஞ்சனை மனத்தவர் தொடர்புகளை நான் அடையாதபடி காத்தருள வேண்டும்.
2. பெருமை மிக்க உன் புகழையே நான் என்றும் பேச வேண்டும்.
பொய்யான சொற்களை நான் சொல்லாதிருக்கவும் வேண்டும்.
3. பெருமை தருகின்ற வழிகளையே நான் கடைப்பிடித்து ஒழுக வேண்டும்
செருக்கு என்ற பேய் என்னைப்பிடித்து ஆட்டாது இருக்கவும் வேண்டும்.
4. இயல்பாகத் தோன்றும் பெண்ணாசையை தவிர்க்கும் குணம் எனக்கு வேண்டும்
உன்னை எப்போதும் மறக்காத குணமும் தரவேண்டும்
5. மதி நுட்பம் தர வேண்டும்
உன் அருளாகிய செல்வத்தையும் தர வேண்டும்

6. (நிறைவாக) நோயற்ற வாழ்வினை நான் வாழ நீ எனக்கு அருள் புரிய வேண்டும்.

ஆறாவது முகத்திடம் ஒரு வேண்டுதலைத் தான் வைக்கிறார். ஆனால் அது கனமான வேண்டுதல்!

தருமங்களை அள்ளித் தரும் சென்னைத் திருத்தலத்தில் கந்த கோட்டத்தினுள் விளங்கும் திருக்கோவிலில் வீற்றிருக்கும் முருகப் பெருமானே! குளிர்ந்த ஒளிவிளங்கும் தூய்மையான மணிகளுள் சிறந்த சைவ மணியான ஆறுமுகம் கொண்ட தெய்வமணியே!

குறிப்பு: "சென்னைத் தலத்திற்கே மாபெரும் வள்ளன்மை உண்டு! அதனால் அங்குள்ள ஆறுமுகப் பெருமான் நம் வேண்டுதல்களைக் கட்டாயம் தருவார்!" என்று பொருள்பட "தருமமிகு சென்னை" என்ற அடைமொழியைப் பெய்திருக்கிறார் அடிகளார்!]

அடிகளார் கேட்ட நலன்கள் யாவினையும் நாமும் செந்திலுறை சண்முகரிடம் கேட்கும் முகத்தான் மீண்டும் ஒரு முறை சங்கரரது பாடலின் தமிழ் வடிவத்தினை நினைவுபடுத்திக் கொண்டு அடுத்த பாடலுக்குச் செல்வோம்.

பாடல் 13 திரு முக அழகு

சரத்காலச் சந்திரனைப் போல்,
ஒருவேளை, அறுவர் இருந்து,
அந்த அறுவருமே ஒரே நேரத்தில் உதித்து,
எப்போதும் பூரணமாய், எத்தகைய களங்கமும்
இல்லாது ஒளிர்வார்கள் என்றால் தான்
அந்தச் சந்திரரை, கந்தனே!
உன் ஆறு முகங்களுக்கு சமம் என்று சொல்வேன்!

பாடல் 14

திரு முக அழகு (தொடர்ச்சி)

ஸ்புரந்மந்த ஹாஸை: ஸஹம்ஸாநி ஸஞ்சத்
கடாஷாவலீ ப்ருங்க ஸங்கோஜ்வலாநி ।
ஸுதாஸ்யந்தி பிம்பா தராணீச ஸௌநோ
தவாலோகயே ஷண்முகாம்போருஹாணி ॥

உன் புன்னகையில் தெரியும் பற்கள்,
அன்னங்களின் வரிசை!
வட்டமிடும் உன் கடைக்கண்கள்
பரிவுடைய வண்டுகளின் கூட்டம்!
அமுதூறும் உன் உதடுகளோ கோவைப்பழங்கள்!
இத்தனையும் சேர்ந்த உன் திருமுகங்கள் ஆறும்,
ஆறு செந்தாமரைகளாய் மலர்ந்தனவோ
என்றறிய, ஈசனின் மைந்தனே, அவற்றை நான்
ஆவலோடு கூர்ந்து நோக்குகிறேன்!

14.1 (தவ) ஸ்புரந்மந்த ஹாஸை: ஸஹம்ஸாநி

புன்னகை பூக்கும் போது அன்னப் பட்சிகளின் வரிசையினை ஒத்திருக்கின்ற உன்னுடைய பற்களையும்

14.2 (தவ) ஸஞ்சத் கடாஷாவலீ ப்ருங்க ஸங்கோஜ்ஜ்வலாநி

வண்டுக் கூட்டங்களைப் போல் பிரகாசிக்கும் உன்னுடைய வட்டமிடும் கடைக்கண்களையும்

14.3 (தவ) ஸுதாஸ்யந்தி பிம்பாஅதராணி

அமிர்தம் பொங்கும் கோவைப்பழம் போன்ற உன்னுடைய உதடுகளையும்

14.4 (தவ) ஷண்முக அம்போருஹாணி

உன்னுடைய ஆறு திருமுகத் தாமரைகளையும்

ஈஸ ஸுநோ! ஆலோகயே

ஈஸ்வரனின் மைந்தனே! (நான்) கூர்ந்து நோக்குகிறேன்

முன் பாடலில் முருகனின் முக அழகிற்குச் சந்திரனைச் சில நிபந்தனைகளோடு உவமையாகச் சொன்ன சங்கரர் இந்தப் பாடலில் செந்தாமரைகளை உவமையாகச் சொல்லமா என்ற சிந்தனையில் இருக்கிறார்!

தாமரை முகம்

ஒரு அழகிய திருக்குளம். அதில் அலர்ந்த செந்தாமரைப் பூக்கள். இந்தச் செந்தாமரைப் பூக்களின் நிறத்தினை சிவப்பு என்று சொல்வதை விட வெண்மை கலந்த இளஞ்சிவப்பு என்று சொல்வதே பொருத்தம். முருகனின் திருமுகங்களின் நிறமும் அதுதான்.

கண்கள்

இவை அகலத்தைவிட இரண்டுமடங்கேனும் நீள முடையதாகவும், கருவிழிகள் பெரியனவாகவும் இருத்தல் நலம். விழி ஓரங்கள் வால் போல் சிறுத்து சற்று மேல் நோக்கியும் இருந்தால் இன்னும் சிறப்பு. அந்தக் கண்களிலே ஒரு பள பளப்பும் இருந்தால் மேலும் பொலிவு சேர்க்கும். இத்தனையும் உடையவை வண்டுகள். எனவே மரபு வழி நின்று முருகனின் அழகிய கண்களுக்கு வண்டுகளையே உவமையாகக் கூறுகிறார் சங்கரர்.

தவிரவும் செந்தாமரை மலர்கள் மலர்ந்திருந்தால் அவற்றைச் சுற்றி வண்டுகள் வந்து மொய்க்கத்தானே செய்யும். பொதுவாக வண்டுகளின் நிறம் ஒளிரும் கரு நீலம். முருகனின் திருக்கண்களின் நடுவிழிகளின் நிறமும் அதுதான் என்கிறார் சங்கரர்.

பற்கள்

இப்படி வண்டுகள் சூழ்ந்த தாமரை பூத்த தடாகத்தில் அன்னங்களும் இருக்குமல்லவா? அன்னங்கள் தூய்மைக்கும், வெண்மைக்கும் எடுத்துக்காட்டாகச் சொல்லப் பெறுபவை. இவை கூட்டமாக நீரின் மேலே நீந்திச் செல்லுவதை அழகின் சிரிப்பு என்றே சொல்லலாம். அந்த நகர்தலிலே ஒரு நேர்த்தி இருக்கும். தாய் அன்னத்திலிருந்து குஞ்சு அன்னம் வரை படிப்படியாக உயரம் குறைந்து கொண்டே வரும். பொதுவாக ஒரு அன்னமும் அடுத்த அன்னமும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இடைவெளி இல்லாது சேர்ந்தே வரும். ஆக அன்னங்களின் வெண்மை, தூய்மை, வரிசையில் நேர்த்தி, இடைவெளி இன்மை ஆகிய குண நலன்கள் அழகுமிகு திருமேனி, தாங்கி வந்துள்ள முருகனது பற்களுக்கும் இருக்கின்றன என்று சொல்கிறார் சங்கரர். வழக்கமாகப் புலவர்கள் பற்களுக்கு உவமையாக சொல்லும் முத்து, மல்லிகை மொட்டு, பிளந்த தென்னம்பாளை, மயில் தோகையின் அடிக்குறுத்து முதலியவற்றை விடுத்து சங்கரர் அன்னங்களின் வரிசையையே உவமையாகக் கூறியுள்ளார்.

உதடுகள்

இவை நல்ல சிவப்பாகவும், மேலுதடு சற்று அகலமாகவும், கீழுதடு சற்று பருமனாகவும், எப்பொழுதும் சற்றே ஈரமாகவும், கடைவாய்கள் இரண்டும் சற்று மேல்நோக்கியும் இருந்தால் பார்ப்பவரை அவை ஈர்க்கும். இப்படி இருக்கும் உதடுகளுக்குக் கோவைப் பழத்தினை உவமையாகக் கூறுவர் புலவர்கள். உவமை சரி! உதடுகளுக்கு ஈரம் எங்கிருந்து வரும்? ஐயத்தை சங்கரரே நீக்குகிறார்! முருகனின் திருவாயில் அமுது ஊறிக் கொண்டே இருக்கிறதாம். அதன் ஈரம் உதடுகளில் இருக்கத்தானே செய்யும்!

திருமுகப்படம்

இதுவரை பார்த்தவற்றை ஒரு படமாக்கிப் பார்த்தால்,

இளஞ் சிவப்புத் தாமரை போன்ற முகம். அதில் செறிவார்ந்த சிவப்பு நிற கோவைப்பழ உதடுகள். அதனுள்ளே அன்னங்களின் வரிசையென வெண்ணிறப் பற்கள். வண்டுகளைப் போன்ற நீண்ட ஒளிரும் கருமை நிறக் கண்கள். உறுப்புக்களின் வடிவங்களும் அவற்றின் வண்ணக் கலவையும் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றன, இல்லையா? இதற்கு அடுத்த நிலையில், "இது ஒரு மானுட முகமல்ல, முருகனது திருமுகம்!" என்ற நினைவு வந்ததும், அந்தப் படத்திற்கு ஒரு இறைத் தன்மையும் கூட வந்து நம்மைக் கை குவித்துக் கும்பிடவே வைக்கிறது.

திரு முக அழகு (தொடர்ச்சி)

ஆனால் இது ஒரு அசைவில்லாத அழகுப் படம் (Still Shot)! அடுத்து சங்கரர் இந்தப் படத்திற்கு ஒரு சிறு அசைவு (Movement) கொடுக்கிறார். அந்தச் சிறு அசைவு படத்திற்கு உயிர்ப்பினைத் தந்து, நம்மை ஒரு மாபெரும் வியப்பில் ஆழ்த்தி, நம் கண்களையும், மனத்தினையும் அதில் ஒருமுகப்படுத்தி, காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் சொரிய வைக்கிறது? அந்த அசைவு தான் எது? உங்கள் அவசரம் எனக்குப் புரிகிறது!

புன்னகை

அந்தச் செந்தாமரை முகங்களில் புன்னகையை முகிழ் வைக்கிறார், சங்கரர் “ஸ்பூரந் மந்தஹாஸ.” புன்னகை என்றால் மெல்லிய சிரிப்பு. முருகன் அப்படித்தானே சிரிக்க வேண்டும் நம்மைப் போல் அதிரடிச் சிரிப்புச் சிரிக்க முடியதல்லவா? ஆனால் அந்தப் புன்னகைக்குள் என்னவெல்லாம் இருக்கிறது என்று பார்த்தால் ஆச்சரியப்படத் தான் வேண்டும்.

இந்தப் புன்னகையைப் பற்றி விரிவானதொரு ஆய்வு செய்துள்ளார் ஆன்மிகப் பெருந்தகையாளர் ஸ்ரீ மூக கவி. காஞ்சி காமாட்சி அம்மனின் திருவாயிலிருந்த தாம்பூலக் கலவையை அவளே மூகராய், அதாவது ஊமையாய், இருந்த அவர் வாயில் உமிழ்ந்ததும், அவள் சன்னிதியிலேயே கவி பாடத் தொடங்கியவர். ஸ்ரீ வித்யை உபாசகர்களுக்குள்ள முக்கியமான மூன்று நூல்களில் ஒன்றான மூகபஞ்ச சதீ, அவர் அம்பாளைப் பற்றி ஆக்கிய 500 பாடல்கள் கொண்ட பெருநூல். இவற்றில் ஒரு நூறு பாடல்கள் அம்பிகையின் தெய்வீகப் புன்னகை பற்றியது! இந்த நூலின் உரையாசிரியர் வைத்ய S.V. ராதாகிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் புன்னகையைப் பற்றிச் சொல்லியுள்ள கருத்துக்களின் தொகுப்பு:

- மென்மைமிக்க சிரிப்பு மந்தஸ்மிதமாகும்
- அது உதடுவிரியாமல், உதடுகளின் லேசான சுழிப்பால் வெளியாவது
- கண்களும், மூக்கும், புருவங்களும் இதில் பங்குபெறும்
- அதனால் முகமே மலர்ந்து விரியும்
- அதிலிருந்து அன்பும், கருணையும், மென்மையும், அழகும் வெளிப்படும்
- ஆனால் சிரிப்பு ஒலியாக எழாது
- என்றாலும் பார்ப்பவர் கண்ணிற்கு விருந்தாக அமையும்
- இது ஒரு அருள் சொரியும் முகத்தின் மலர்ச்சியானதால், பற்றற்ற நிலையும் அமைதியும் நம்மால் உணரப் பெறும்
- இது காறும் நம்மைப் பிணைத்திருந்த வெளிப்பொருளின் கவர்ச்சி குன்றி, மனச் சலனம் நின்று விடும்

- இப்படி உள்நோக்கிய பார்வையும், ஆத்ம தரிசனமும் நாம் பெற்றதும், நம் பிறப்பு-இறப்புக் கர்ம பந்தம் விலகும்
- சிவனோடு கூடிய அம்பிகையின் அருள் நமக்குக் கிட்டும்

அம்பிகையின் புன்னகைக்கு இணையாகத் தானே அவள் திருமகன் முருகனின் புன்னகையும் இருக்கும்? அதனால் அந்த நலன்கள் அனைத்தும் முருகனின் புன்னகையைப் பார்ப்பவர்களுக்கும் கிட்டும்!

இன்னுமொரு குறிப்பு! ஸ்ரீ மூகரும் புன்னகைக்கு உவமையாக அன்னங்கள் நீந்துவதையே காட்டியிருக்கிறார்.

யா சௌந்தர்ய துநீ தரங்க ததிஷு வ்யாலோல ஹம்ஸாயதே

- ஸ்ரீ.மூ. - மூ.ப. - 4.4

[உன் புன்னகை, அழகெனும் ஆற்று அலைவரிசைகளில் நிலையாக நிற்காது, இங்குமங்கும் நீந்துகிற அன்னப் பறவையாகிறது]

சங்கரர் முருகனின் உதடுகளைச் சற்றே விரியச் செய்து முருகனின் புன்னகைக்கு மேலும் பொலிவு சேர்த்திருக்கிறார். கோவைப் பழம்போல் சிவந்துள்ள உதடுகளுக்கு நடுவே அன்னங்களைப் போன்ற வெண்மையான பற்கள். இரண்டையும் வேறுபடுத்திக்காட்ட மாறுபட்ட வண்ணங்களாலான (colour contrast) காட்சி!

ஏனைய அருளாளர்கள் அருளிச் செய்தவை

தெய்வங்களின் திருவாய் குறித்து ஏனைய அருளாளர்கள் அருளியவற்றையும் இங்கே நினைவு கூரல் பொருத்தம்.

தில்லை நடராஜரைப் பார்த்த திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பாடுகிறார்.

குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயில் குமிழ் சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம் போல் மேனியில் பால் வெண்ணீறும்
இனித்தம் உடைய எடுத்தபொற் பாதமும் காணப் பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே

- தி.நா.தே - 4.81.4

[வளைந்த புருவம், கோவைப் பழம் போல் சிவந்த வாய், அந்த வாயில் அரும்பிடும் இனிய புன்னகை, குளிர்ச்சியான சடை, பவள நிறத் திருமேனி, அதில் விளங்கும் பால் நிறத் திருநீறு, உயிர்களுக்கு

திரு முக அழகு (தொடர்ச்சி)

நல்லனவெல்லாம் தரும் தூக்கிய திருவடி! இத்தனையும் சேர்ந்த தில்லையம்பலவனின் திருநடன நிகழ்ச்சியைக் காண இயலுமானால், நாம் பொதுவாக வேண்டவே வேண்டாம் என வெறுத்து ஒதுக்கும் இந்த மானுடப் பிறவியும் வேண்டத்தக்கது ஆகிவிடும்!]

திருவேங்கடத்துப் பெருமானின் பவளத்திருவாயினைப் பார்த்த அருளாளர் குலசேகர ஆழ்வாரோ இன்னும் ஒரு படி தன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டு, "உன்னுடைய பவளவாயினைத் தினமும் காணக்கூடுமானால் உன் திருக்கோவிலுக்கு வந்து செல்வோரால் மிதிக்கப்படும் வாசல் படியாகக் கூடக் கிடப்பேனே" என்று சொல்லி, அத் திருவாயின் அழகும் ஆழ்வாரின் ஆழ்ந்த பக்தியும் வெளிப்படும் வகையில், தன்னைக் காலால் மிதிபடும் ஒரு ஜடப்பொருளாகத் தாழ்த்திக் கொள்ளக்கூடத் தயங்காத தன் நிலையைப் பாடுகிறார். இக்காரணம் பற்றியே வைணவத் திருக்கோவில்களில் கருவரைக்கு முன் உள்ள வாசற்படியினைக் "குலசேகரன் படி" என அழைப்பர்.

செடியாய வல்வினைகள் தீர்க்கும் திருமாலே!
நெடியானே! வேங்கடவா! நின் கோயிலின் வாசல்
அடியாரும் வானவரும் அரம்பையரும் கிடந்து இயங்கும்
படியாய்க் கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே

- நா.தி.பி. - கு.சே - 1-685

[(திரும்பத் திரும்ப முளைக்கும்) செடிபோன்ற கொடிய வினைகளை அழிக்கும் திருமாலே! மேன்மையானவனே! திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளி இருப்பவனே! உன் கோயிலின் வாசலிலே, (உன்னை வணங்க வரும்) அடியார்களும், தேவர்களும், தேவ மாதர்களும் ஏறி நடந்து செல்லும் படியாகக் கிடந்து உம்முடைய பவளம் போன்ற செவ்வாயினைக் காணப் பெறுவேன்]

குமர குருபர சுவாமிகளது கந்தர் கலிவெண்பாவில் காணும் கந்தன் திருமேனி பற்றிய வரிகளில் சில:

..... நிலவு உமிழும்
புன்முறுவல் பூத்தலர்ந்த பூங்குமுதச் செவ்வாயும்
சென்ம விடாய் தீர்க்கும் திருமொழியும்

- கு.கு. - க.க. வெ. வரிகள் 40-42

[நிலவினைப்போன்று தண்மையும் வெண்மையும் உமிழ்கின்ற பற்களுடனான புன்னகையோடும், விரிந்து மலர்ந்த தாமரை போன்ற சிவந்த வாயினையும், முந்தைய பல பிறவிகளில் சேர்த்து வைத்த கர்ம வினைப் பலன்களைத் தீர்த்துவைக்கும் அருள் நிறை திருவார்த்தைகளையும் உடைய கந்தனே!]

கந்தர் ஷஷ்டி கவசங்கள் ஆறும் இயற்றிய தேவராயன் சுவாமிகள் அருளிய குன்று தோறாடும் குமரன் கவசத்தில் கூறியுள்ளவை.

குனித்த புருவமும் கூரிய மூக்கும்
கணித்த மதுரித்த கனிவாய் இதழும்
வெண்ணிலாப் பிரபைபோல் விளங்கிய நகையும்
எண்ணிலா அழகாய் இலங்கு பல் வரிசையும்

[கணித்த - கணக்கிடப் பெற்று வரைந்த சித்திரம் போன்ற, மதுரித்த - இனிமை சேர்ப்பிக்கப் பெற்ற; பிரபை - பிறைச் சந்திரன்; நகை - புன்னகை]

திருவாய் அமுதம்

இனியன பேசும் மானுடப் பெண் ஒருத்தியின் வெண்மையான பற்களின் அடிப்பாகத்தில் ஊறி, உதடுகள் வழி வரும் நீர், பாலும் தேனும் கலந்தது போன்ற இனிமை உடையதாக இருக்கும் என்றார் வள்ளுவர்.

பாலொடு தேன் கலந்தற்றே பணிமொழி
வால்எயிறு ஊறிய நீர்

- தி.வ. - தி.கு - பாடல்.1121

[பணிமொழி - இனிமையான சொற்களைப் பேசும் பெண், வால்எயிறு - வெண்மையான பற்களின் அடிப்பாகத்தில்]

மானுடப் பெண்ணின் உதடுகள் வழி வரும் நீரே அத்தனை இனிமையாக இருக்குமானால் முருகனது உதடுகளில் ஊறும் நீர் அதைவிடப் பல படிகள் மேலாகத்தானே இருக்கும்? அதனால் தான் சங்கரர் சொல்கிறார், “ஸுதாஸ்யந்தி” அதாவது அமுதம் போன்று இருக்கும் என்கிறார்.

சரி, மருமகன் முருகனின் உதட்டுச் சுவை அமுதம் என்றால் மாமன் திருமாலின் உதட்டுச் சுவை எப்படி இருக்கும்? இதையே தான் அரங்கிற்குப் பூமாலை சூடித் கொடுத்த சுடர்க்கொடியான ஆண்டாள் நாச்சியாரும் கேட்டார்! ஆனால் அவர் நம்மைக் கேட்கவில்லை. பெருமானின் உதடுகளோடு தினமும் ஒட்டி உறவாடிக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பாஞ்சஜன்யம் என அழைக்கப் பெறும் வெள்ளை விளி சங்கிடமே கேட்டார்! அப்படிச் கேட்டதற்கு ஒரு காரணமும் சொல்லி இருக்கிறார்.

போய்த் தீர்த்தம் ஆடாதே நின்ற புணர் மருதம்
சாய்த்து ஈர்த்தான் கைத்தலத்தே ஏறிக்குடிகொண்டு
சேய்த் தீர்த்தமாய் நின்ற செங்கண்மால் தன்னுடைய
வாய்த் தீர்த்தம் பாய்ந்தாட வல்லாய் வலம்புரியே!

- நா.தி.பி - ஆ.நா.தி- 572

[வலம்புரிச் சங்கே! அடியார்களாகிய எங்களைப் போல் புனித நதிகளைத் தேடி நெடுந்தொலைவு சென்று தீர்த்தமாட வேண்டிய சிரமம் எதுவும் இல்லாது, இரட்டை மருத மரங்களை முறித்த கண்ணனுடைய கையிலேயே குடியேறிக்கொண்டு, ஆங்கே அவன் வாயில் உள்ள உதடு என்னும் நீர்த் துறையிலே படிந்து தீர்த்தம் ஆடும் பேறு பெற்றிருக்கிறாயே!]

“இப்படிப் பெருமானின் திருக்கரங்களில் இருந்து கொண்டு தினமும் நீ அந்த மாதவன் திருவாய் அமுதத்தில் தீர்த்தமாடும் பேறு பெற்றிருப்பதால், உன்னிடமே கேட்டு, என் சந்தேகங்களைத் தீர்த்துக் கொள்ள மிக்க ஆவலோடு இருக்கிறேன். அவன் வாய்ச்சுவையையும், மணத்தையும் பற்றிய மூன்றே கேள்விகள் தான்!”

திரு முக அழகு (தொடர்ச்சி)

- பெருமானின் அழகிய திருவாய் கற்பூரம் போல் மணக்குமா?
- தாமரைப் பூப்போல் மணக்குமா?
- அந்த அழகிய பவளத் திருவாய் மிகுந்த இனிப்புடையதாக இருக்குமா?

நீயே சொல்!

கருப்பூரம் நாறுமோ? கமலப்பூ நாறுமோ?
திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்திருக்குமோ?
மருப்பு ஒசித்த மாதவன்தன் வாய்ச் சுவையும், நாற்றமும்
விருப்பு உற்றுக் கேட்கின்றேன், சொல் ஆழி வெண்சங்கே?

- நா.தி.பி - ஆ.நா.தி- 567

[கமலம் - தாமரை; தித்திப்பு - இனிப்பு; மருப்பு ஒசித்த - யானைத் தந்தத்தினை ஒடித்த; ஆழி வெண் சங்கு - கடலிலிருந்து கிடைக்கும் வெண்மையான சங்கு]

திருமாலை விடுத்து, நாம் மீண்டும் அவன் திருமருகனிடம் வந்து, சங்கரரது பதினான்காவது பாடலை நினைவு படுத்திக் கொண்டு, அடுத்த பாடலுக்குச் செல்வோம்.

பாடல் 14

திரு முக அழகு (தொடர்ச்சி)

உன் புன்னகையில் தெரியும் பற்கள்,
அன்னங்களின் வரிசை!
வட்டமிடும் உன் கடைக்கண்கள்
பரிவுடைய வண்டுகளின் கூட்டம்!
அமுதூறும் உன் உதடுகளோ கோவைப்பழங்கள்!
இத்தனையும் சேர்ந்த உன் திருமுகங்கள் ஆறும்,
ஆறு செந்தாமரைகளாய் மலர்ந்தனவோ
என்றறிய,ஈசனின் மைந்தனே, அவற்றை நான்
ஆவலோடு கூர்ந்து நோக்குகிறேன்!

பாடல் 15
திருக் கண்ணழகு

விசாலேஷா கர்ணாந்த தீர்கேஷ வஜஸ்ரம்
தயா ஸ்யந்திஷா. த்வாதசஸ் வீக்ஷணேஷா /
மயீஷத் கடாஷா: ஸக்ருத் பாதிதச் சேத்
பவேத்தே தயாசீல கா நாம ஹாநி: //

காதளவு நீண்டும், அகன்றும், கருணை பொழியும்
கண்களோ உனக்குப் பன்னிரண்டு உண்டு;
அவற்றில் ஒன்றால், அதுவும் கடைக்கண்ணால்,
ஒரு கணமாகிலும் உனதருட் பார்வையை
சிறிதளவேனும் என்மீது செலுத்தினால்,
தயாள குணசீலனே!
உனக்குத்தான் என்ன குறை வந்துவிடும்?

15.1: விசாலேஷா கர்ணாந்த தீர்கேஷ வஜஸ்ரம்

அகன்று, காதுவரை நீண்ட

15.2: தயாஸ்யந்திஷா த்வாதச ஸ்வீக்ஷணேஷா

(அடியார்களுக்கு) கருணை பொழியும் பன்னிரு கண்களில்

15.3: மயீஷத் கடாஷா: ஸக்ருத்பாதிதச்சேத்

ஈஷத் கடாஷாஸ் மயி ஸக்ருத்பாதிதச்சேத்

சிறிதளவு கடைக்கண் பார்வையை என்னிடத்தில்

கொஞ்ச நேரமேனும் (விழுமாறு) செலுத்தினால்

15.4: பவேத்தே தயாசீல கா நாம ஹாநி:

தயாசீல! தே கா நாம ஹாநிஹி பவேத்?

கருணையின் வடிவமே! உனக்கு என்ன குறை வந்து விடும்?

முன் பாடலில் முகத்தில் உள்ள கண்கள் என்ற அளவில் சொல்லிவிட்டுத் திருவாயழகை வர்ணித்த சங்கரர் கண்களுக்கு எனத் தனியாக இந்தப் பாடலைப் பாடி உள்ளார். கண்கள் மானுட உடலுக்கும் தெய்வத் திருமேனிகளுக்கும் மிக முக்கியமானவை. அதிலும் பெருமானின் நெற்றிக் கண்களிலிருந்தே உதித்த திருமுருகனின் கண்களுக்கு ஒரு தனி மகத்துவம் உண்டு தானே? எனவே சங்கரர் முருகனது கண்களைப் பற்றி மட்டும் சொல்ல ஒரு பாடலைத் தனியே ஒதுக்கிக் கொண்டதில் வியப்பில்லை அல்லவா?

சங்கரரது பாடலுக்குச் செல்லும் முன்னர் கண்களைப் பற்றிப் பொதுவாகத் தெரிந்து கொண்டால், பாடலை ரசித்துப் படிக்க உதவியாக இருக்கும்.

கண்கள்

அகன்றும், அகலத்தைவிடக் குறைந்தது இரண்டு மடங்காவது கண்கள் நீண்டிருக்கவேண்டும். காதுவரை நீண்டிருத்தல் தெய்வத் திருமேனிகளுக்குப் பொலிவினைச் சேர்த்து விழி ஓரப் பார்வைக்கும் உதவியாக இருக்கும் என்பர். இதைக் “காது மோது கண்கள்” என்பார் அருணகிரியார். நடுவிலுள்ள வட்ட விழி கருநீல நிறம் கொண்டிருத்தல் சிறப்பு. கண்களைக் காக்கும் இமைகளில் தேவையான அளவு வரிசையாக முடி இருத்தல் வேண்டும். தவிரவும் அந்த இமைகள் இயங்குவதில் ஒரு சுறு சுறுப்புத் திகழ வேண்டும். இமைகளின் மேலே வில்லினை ஒத்த புருவங்கள் வளைந்து அடர்த்தியான கரிய முடியுடன் இருத்தல் நலம். கண் காட்டும் பாவத்திற்கு ஏற்றவகையில் இமைகளும் புருவங்களும் இணைந்து இயங்க வேண்டும். கண்களின் முழுவடிவம் மீன் போல் இருந்தால் முகத்திற்குப் பொலிவு சேர்க்கும்.

“சர்வேந்திரியாணாம் நயநம் ப்ரதாநம்” என்பது வடமொழி வழக்கு. அதையே நாம் “கண்ணில் சிறந்த உறுப்பில்லை” என்கிறோம். கண்களே ஒருவரை அறிந்துகொள்ள உதவும் அளவுகோல் என்று சொல்கிறார் வள்ளுவர்!

நுண்ணியம் என்பார் அளக்கும்கோல் காணுங்கால்
கண்ணல்லது இல்லை பிற

- தி.வ. - தி.கு 710

[ஆராய்ந்து பார்த்தால், எதையும் மிகக்கூர்மையாக அறிந்து கொள்ளக்கூடியவர்கள் என்பவர்கள் அதற்கு அளவுகோலாக உபயோகிப்பது அவர்களது கண்களைத் தவிர வேறு எதுவுமல்ல]

மானுட முகங்களுக்குக் கண்களின் அழகு பிறவியோடு வருவது. ஆனால் இறைவன் திருமேனிகளுக்கு அவற்றை உருவாக்கும் பிரம்மாக்களான ஸ்தபதிகளின் திறமையைப் பொருத்தும் திருமேனிகளின் இறைத் தன்மையைப் பொருத்தும் கண்ணழகின் மேன்மை அமையும்.

அரங்கனின் நிரந்தர அழகுடைய கண்கள்

அருளாளர் இராமானுஜர் ஸ்ரீரங்கத் திருத்தலத்து மாட வீதியில் நடுப்பகலில் தமது சீடர்களுடன் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார். எதிரே ஒரு ஆஜானுபாகுவான ஆண்மகன் தன் மனைவிக்கு, ஒரு கையால் குடையைப் பிடித்துக் கொண்டு மறு கையால் அவள் முகத்தில் அரும்பும் வியர்வை முத்துக்களைத் துடைத்துக் கொண்டு வந்தார். இருபுறமும் நின்ற மக்கள் கூட்டம் இதைக் கண்டு சிரித்துக் கொண்டிருந்தனர். இராமானுஜர் சிரிக்கவில்லை. சிந்தித்தார். இப்படிச் சுற்றி இருப்பவரது ஏளனத்தை எள்ளளவும் பொருட்படுத்தாத அந்த ஆண்மகனின் அதீத அன்பினை, ஆழ்ந்த பக்தியாக மாற்றுவது எளிது என எண்ணினார்.

சீடர்களிடம் அவரை அழைத்துவருமாறு பணித்தார். மல்லர் தனுர்தாசனும் வந்தார். அவரது பேர், ஊர், தொழிலினைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார் இராமானுஜர். உரையாடல் தொடர்ந்தது.

இராமானுஜர் : ஐயனே! வீரமிகு மல்லரான நீ வீதியில் பலர் பார்த்து நகைக்க வீரமிகு மல்லரான நீ இப்படி உன் மனைவிக்குக் குடைபிடித்துச் செல்வதில் உனக்கு வெட்கம் எதுவும் இல்லையா?

மல்லர் : கொஞ்சம் கூட இல்லை, சுவாமிகளே! என் அன்பிற்குரிய மனைவி பொன்னாச்சி ஒரு பேரழகுப் பெட்டகம்! அவள் முக அழகினை உயர்த்திக் காட்டுபவை அவளது பொலிவு பொங்கும் கண்கள். அந்தக் கண்கள் இந்தக் கொளுத்தும் வெயிலில் கன்னிப் போய்விடக்கூடாதே என்ற ஆதங்கம் எனக்கு. அதனால் குடையினைப்பிடித்து அவள் கண்களைக் காக்கிறேன். என் அன்பு மனைவியின் அழகினை ஆராதிக்கும் எனக்கு எதற்கு வெட்கம்?

இராமானுஜர் : ஐயனே! இந்த அழகான கண்களைக் காட்டிலும் என்றும் நிலைத்திருக்கும் நித்தியமான அழகுடைய கண்கள் இங்கு உண்டு என்பது உனக்குத் தெரியுமா?

மல்லர் : அவை எங்கே இருக்கின்றன?

இராமானுஜர் : அவற்றை உனக்கு இப்போதே காட்டுகிறேன்! என்னுடன் வா!

இராமானுஜருடன் மல்லர் தனுர்தாசனும் அவர் மனைவி பொன்னாச்சியும் புறப்பட்டுச் சென்றனர். திருவரங்கத்துப் பெருமானின் திருச்சன்னிதியை அடைந்தனர். அர்ச்சகர் அரவணையில் பள்ளி கொண்ட பெருமானுக்குத் தீபாராதனை செய்தார். இராமானுஜர் மல்லனுக்குப் பெருமானின் தாமரைத் திருக்கண்களைக் காட்டினார். நிரந்தரமான அழகினை நேரடித் தரிசனம் செய்த தனுர்தாசன் தன்னையே இழந்தார். இராமானுஜர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார். அதுமட்டுமல்ல. தனுர்தாசன் இராமானுஜரின் சீடராகி, பிள்ளை உறங்காவில்லி தாசர் என்ற புதிய திருநாமமும் பெற்றார். அவர் மனைவி பொன்னாச்சியும் இராமானுஜரின் சீடராகினாள்.

பேதைமை செய்த பெரியவாய் கண்கள்

தான் பிறந்த குலம் கருதி திருவரங்கத்துப் பெருமானின் திருக்கோவில் நெருங்கிவாது, காவேரிக் கரையிலிருந்தே பெருமானை நாளும் நினைந்து, பாடிப் பரவி வந்தார் பாணர் என்ற பெரியவர். ஒரு நாள் இந்த அடியவரிடம் அபசாரப்பட்ட உலோக சாரங்க முனிவரை, அந்த அடியாரைத் தன் சன்னிதிக்கு அழைத்துவரப் பணித்தான் அரங்கத்தம்மாள். அத் திருத்தலப் புனித வீதிகளில் தன் கால்கள் படக்கூடாதே எனத் தயங்கினார் பாணர். அதனால் உலோக சாரங்க முனிவர் தன் தோள்களிலே பாணரைச் சுமந்து கொண்டு பெருமானின் திருமுன்னர் வந்தார். குடதிசையில் (மேற்கே) முடியை வைத்து, குண திசையில் (கிழக்கே) பாதம் நீட்டி, வடதிசை பின்பு காட்டி, தென் திசை இலங்கை நோக்கி, அரவின் அணைமிசை மேவி, அறிதியில் கொள்ளும் அணி அரங்கனாரை ஒவ்வொரு அங்கமாகக் கண்டார் பாணர். கமல பாதம், அரையில் சிவந்த ஆடை, எழில் உந்தி, திருவயிற்று உதர பந்தம், திரு ஆர மார்பு, மாநிலம் எழுமால் வரை முற்றும் உண்ட கண்டம், செய்யவாய் என்று திருவடியில் தொடங்கித் திருவாய் வரை பார்த்த பாணர் நிறைவாக அந்தப் பேதைமை செய்த பெரியவாய் கண்களைக் கண்டார்.

பரியன் ஆகி வந்த அவுணன் உடல்கீண்ட அமரர்க்கு
அரிய ஆதிப்பிரான் அரங்கத்து அமலன் முகத்துக்
கரிய ஆகிப்புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரிஒடி நீண்ட அப்
பெரிய ஆயகண்கள், என்னைப் பேதைமை செய்தனவே!

- நா.தி.பி. - தி.பா. - 1.934

[பெருத்த வடிவினையுடைய இரணியன் உடலை நரசிம்மாக வந்து பிளந்தவன்; வானவரும் அணுக அரியவனான நெடுமால்; திருவரங்கத்துத் தூய்மையன்; கழுத்துப் பக்கம் பரந்து ஒளிரும் செந்நிறக் கோடுகள் ஓடும் நீண்ட பெரிய திருவிழிகளின் திருவருள் நோக்கம் என்னைப் பேதுறச் செய்துவிட்டது]

பாணரை அப்படிப் பித்தராக்கிய அந்தக் கண்கள் அவரை “அமலனாதிபிரான்” என்ற பிரபந்தத்தையும் அருளிச் செய்ய வைத்தது. அந்த அரிய பிரபந்தத்தின் நிறைவுப் பாடலில் பாணர் அந்தப் பெரியவாய் கண்கள் தன்னுடைய கண்களை என்ன செய்ய வைத்தன என்று சொல்கிறார்.

கொண்டல் வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெய்
உண்ட வாயன் என் உள்ளம் கவர்ந்தானை
அண்டர்கோன் அணி-அரங்கன் என் அமுதினைக்
கண்ட கண்கள் மற்று ஒன்றினைக் காணாவே

- நா.தி.பி - தி.பா. 936

[கார்முகிலின் வண்ணனை, ஆயர்பாடிக் கண்ணனாய் வந்து கள்ளத்தனமாய் வெண்ணெய் உண்டவனை, என் உள்ளம் கவர் கள்வனை, உலகின் முதல்வனை, அழகிய திருவரங்கத்து உள்ள ஆரா அமுதனைக் கண்ட கண்கள் மற்ற எவற்றையும் பார்க்கக்கூட மாட்டாது]

என்று அவர் வாயால் சொன்னதோடு அமையாது, அவன் திருவடியிலேயே சேர்ந்துவிட்டார்.

திருமேனிகளின் கண் திறப்பு

கண்களுக்கு அதிலும் தெய்வத் திருமேனிகளின் கண்களுக்கு இத்தனை முக்கியத்துவம் உண்டு என்பதால் திருமேனிகள் உருவானதும் அவற்றை உரிய பீடங்களில் முறைப்படி பிரதிஷ்டை அதாவது திருஇருக்கை செய்து, குடமுழுக்கு விழா நடத்துவதற்கு முன்னர் “கண் திறத்தல்” என்பது ஒரு மிகப் புனிதமான திருப்பணி. இதை “நயனோன்மீலனம்”, “நேத்ரோன்மீலனம்”, “அக்ஷிமோசனம்” என்றெல்லாம் ஆகம நூல்கள் பேசும்.

மூடிய கண்களோடு ஸ்தபதியின் பணிக்கூடத்திலிருந்து வரும் திருமேனிகள் எனப் பெறும் படிமங்களை முறைப்படி கிராம ஊர்வலம் (பிரதக்ஷினம்) செய்து, மறைவான இடத்தில் உள்ள பெட்டியில் அல்லது தொட்டியில் கொட்டியுள்ள நெல்லில் குறிப்பிட்ட நாட்களுக்குத் “தான்ய வாசம்”, நீரில் “ஜல வாசம்” நெல்மேல் பரப்பிய பட்டு மெத்தையில் “சயனாதி வாசம்” முதலிய இருக்கைகள் நிறைவு பெற்ற பின்னர் திருக்கோவிலின் கருவறைக்குள்ளேயோ, அல்லது எதிரில் உள்ள மண்டபத்தில் படிமத்தைச் சுற்றி நாற்புறமும் துணியால் கட்டிய மறைவுக்குள்ளோ, படிமத்தின் ஒன்பது இடங்களில் ஒன்பது ரத்தினங்களை வைத்து “அங்கரத்ன நியாச” பூசை செய்த பின்னர், கண் திறத்தல் என்ற இந்தப் புனிதத் திருப்பணியைச் செய்தல் மரபு. இதற்கென நல் நாளும், நேரமும் தெரிவு செய்தல் வேண்டும். அந்த நாள் இரு நேத்திரமுள்ள நாளாகவும் இருத்தல் வேண்டும். தூய்மையுடன் வந்த ஸ்தபதி விநாயகர் வழிபாடு செய்து, பொன்னாலான ஊசியால், வெள்ளிச் சுத்தியல் கொண்டு படிமத்திலுள்ள கண்களின் ஒளி மண்டலத்திற்கும், விழி மண்டலத்திற்கும் ஏற்ற ரேகைகளை விளம்பிப் பின்னர் உரிய ஆயுதங்களால் விளம்பியதைப் படிமங்களில் பதியச் செய்வார். சூரியனுக்குரிய வலது கண்ணை முதலில் திறப்பது மரபு.

படிமத்திற்கான தெய்வத்தை, அத்திருமேனியில் நித்திய இருக்கை கொண்டு, அடியார்களுக்கு அருள்பாலிக்க வேண்டிப் பால், பழம், தேன் படையல் செய்து, மறைவுக்குள்ளேயே தீபாராதனை நடைபெறும். அதைத் தொடர்ந்து மறைவு நீக்கப் பெற்று, கண் திறக்கப் பெற்ற அருள் திருமேனிக்கு “தச தரிசனம்” செய்துவிக்கப் பெறும். அதாவது பத்து மங்கலப் பொருட்களை அப்படித் திறக்கப் பெற்ற கண்கள் முன் காட்டுதல் மரபு.

- பசுவின் பின் பாகம்
- பசுமையான நெற் கதிர்
- கன்னிமார்
- சுமங்கிலிகள்
- நவதானியங்கள்
- கண்ணாடி
- சந்நியாசி
- வேதவிற்பன்னர்
- அடியார்கள்
- நிறைவாக, எஜமானர் எனப்பெறும் திருமேனி செய்துவைக்கும் தர்ம கர்த்தா

இவ்வளவு அக்கரையோடு, நல் நாள்,நேரம்,நேத்திரம் பார்த்து, மரபு வழி வழுவாது கண்திறக்கப் பெற்ற திருமேனிகளின் கண்கள் அன்பும், கருணையும், பரிவும், அருளும் பொழிவதில் வியப்பில்லை, அல்லவா?

கல்லாலான திருமேனிகளுக்கும் உலோகங்களாலான திருமேனிகளுக்கும் கண் திறப்பு நற்பணி மேற்கண்ட முறைப்படி செய்தல் வழக்கம். மரம், சுதையால் ஆன திருமேனிகளுக்கு உள்ள முறைகள் சற்று மாறுபடும்.

கண் பார்வைகள்

பொதுவாகக் கண்களுக்கு,

• மேல் நோக்குப் பார்வை	- ஊர்த்துவ த்ருஷ்டி
• கீழ் நோக்குப் பார்வை	- அதோ த்ருஷ்டி
• இடது பக்கப் பார்வை / வலது பக்கப் பார்வை	- பார்குவ த்ருஷ்டி
• நேர்ப் பார்வை	- சம த்ருஷ்டி

ஆகிய ஐந்து வகைப் பார்வைகளுண்டு. தெய்வத் திருமேனிகளுக்கு நேர்ப் பார்வையே ஸ்தபதிகளால் அமைக்கப் பெறும். ஆனாலும் அப்படி அமைக்கப் பெற்ற கண்கள் முறைப்படி திறக்கப் பெற்று, இறைத் தன்மை பெற்றதும், அவை உயிர்ப்புப் பெற்று, அதன் முன்னரோ பக்கத்திலோ நிற்கும் அடியார்களாகிய நம்மைப் பார்ப்பது போன்ற ஒரு உணர்வினை நம்மிடம் தோற்றுவிக்கின்றன. அதனால் தான் அருளாளர்கள் அனைவரும் அவர்களது பாட்டுடைத் தெய்வத்தின் கடைக்கண் பார்வையான அருட் பார்வையை வேண்டுகின்றனர்.

கடைக்கண் பார்வை

இதை வடமொழியில் “கடாசுஷம்” என்பர். கட + அசுஷம் (கண்). விழியோரப் பார்வை அல்லது கடைக்கண் பார்வை என்பதும் அதுதான். விழியோரங்கள் இரண்டு. ஒன்று மூக்கின் ஓரத்திற்கு

வருவது. இது யோசிகளின் பார்வைக்கு உரியது. அடுத்தது காதின் ஓரம் செல்வது. பொதுவாக இதைத்தான் அருளாளர்கள் தங்கள் பாடல்களில் கடைக்கண் பார்வை எனக் குறிப்பிடுவது. தாம் வழிபடும் தெய்வத்தை நோக்கி வருபவர்கள் தமது ஆழ்ந்த பக்தியினாலோ அல்லது தாம் செய்த தவற்றின் விளைவான பயத்தினாலோ, அருகில் நேரே வராது, தூரத்தில் இடப்புறமாகவோ வலப்புறமாகவோ கெஞ்சும் பார்வையுடன் அஞ்சி நிற்பர். அவர்களைப் பரிவோடு பார்த்து, ஆவன செய்வதற்காக அத் தெய்வத்தின் பார்வை ஒரு இடத்தில் நில்லாது இப்படியும் அப்படியுமாக அடியார்களைத் தேடி, கடைக்கண் பார்வையால் கண்டு கொண்டு அருள் பாலிக்கும் என்பர்.

சங்கரரின் பாடல்

கண்கள், அவற்றின் பார்வைகள் பற்றிய தகவல்களை ஓரளவு தெரிந்து கொண்ட நாம் இனி சங்கரரின் பாடலைப் பார்ப்போம். திருச்செந்தூர் திருக்கோவில் ஷண்முகர் சன்னிதியில் நிற்கிறார் சங்கரர். ஷண்முகரின் கருணை பொழியும் கண்கள் அவரை ஈர்க்கின்றன. கண்களை எண்ணிப் பார்க்கிறார்! பன்னிரண்டு கண்கள்! உடனே நம் சார்பாக ஷண்முகரின் திருவடிகளில் ஒரு விண்ணப்பத்தினைச் சமர்ப்பிக்கிறார்.

“தயாளத்தின் திருஉருவான ஆறுமுகப் பெருமானே! உன் தாமரை முகங்களில் ஆறிரண்டு கருணை பொழியும் கண்களைப் பார்க்கிறேன். நீ குறையில்லாத குகன். நானோ நிறையக் குறைகளோடு வந்து, உன் திருமுன் பணிவோடு நிற்கிறேன். என் குறைகள் நீங்கிட நீ என்னை அத்தனை கண்களாலும் பார்க்க வேண்டாம். அந்தப் பன்னிரு கண்களில் ஒரு கண்ணால், அதுவும் நேராகக்கூட வேண்டாம், கடைக்கண் பார்வையாக, அது கூட ஒரு கண நேரம் பார்த்தால் போதும்! அப்படிப் பார்த்துவிட்டால் உனக்குத் தான் என்ன குறை வந்து விடும் - “கா நாம ஹாநிஹி?”

தர்க்க ரீதியான இந்த விண்ணப்பம் சாதாரண மானுடர்களையே மனம் இரங்கிடச் செய்யும், இல்லையா? அப்படியானால் அந்தப் பரிவுடைய கண்கள் பன்னிரண்டு உடைய செந்திலாண்டவர் கருணை கூர்ந்து ஒரு கடைக்கண்ணால் பார்த்து அருள் பாலிப்பது உறுதி அல்லவா?

சங்கரரின் இந்த வேண்டுகோளில் ஒரு வித்தியாசம்! கடைக்கண் பார்வையை வேண்டும் ஏனைய அருளாளர்கள் தமக்கு, இல்லை, நமக்கு வேண்டியவற்றிற்கு அவர்களே ஒரு பட்டியல் போட்டு அத்தெய்வத்தின் திருமுன் வைப்பார்கள். ஆனால் சங்கரர் அப்படி எதுவும் செய்யவில்லை! இதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருக்கலாம்.

வேண்டத் தக்கது அறிவோய், நீ!

ஷண்முகரின் கண்கள் நுண்ணியவை. எனவே வள்ளுவர் சொன்னது போல் அந்த நுண்ணிய கண்களால் நமக்கு என்ன வேண்டும் என்பதை எளிதில் அறிந்து கொள்ள முடியும். அதனால் நாம் பட்டியல் போட்டுக் கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்று சங்கரர் எண்ணி இருக்கக்கூடும். இதே கருத்தை அருளாளர் மாணிக்கவாசகரும் கூறுகிறார்.

வேண்டத் தக்கது அறிவோய் நீ,
 வேண்ட முழுதும் தருவோய் நீ
 வேண்டும் அயன் மாலுக்கு அரியோய் நீ
 வேண்டி என்னைப் பணி கொண்டாய்
 வேண்டி நீயாது அருள் செய்தாய்
 யானும் அதுவே வேண்டின் அல்லால்
 வேண்டும் பரிசு ஒன்று உண்டு என்னில்
 அதுவும் உன்தன் விருப்பு அன்றே

- மா.வா. - தி.வா. 33.6/501

[நான் விரும்பத் தக்கனவற்றை அறிபவன் நீ; நான் வேண்டுவது அனைத்தையும் தருபவன் நீ; பீரமனுக்கும் திருமாலுக்கும் காண அரிவனானவனும் நீயே; எங்கோ போன என்னை விரும்பி ஆட்கொண்டவனும் நீ; நீ அருள் செய்வது யாதோ அதுவே நான் விரும்புவதாகுமே தவிர வேறில்லை; நான் வேண்டும் வரம் ஒன்று உண்டு என்றால் அது நான் உன் மீது கொண்ட விருப்பம் மாறாது இருக்க வேண்டும் என்பதே]

வேண்டும் வரங்கள்

ஆதிசங்கரருக்கும் அருள்மணிவாசகருக்கும் வேண்டுதல்கள் எதுவும் இல்லாமல் இருப்பதை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். ஏனெனில் அவர்கள் “நிஷ்காம்ய பக்தி” - வேண்டுதல்கள் அற்ற வழிபாட்டு நிலையை அடைந்து விட்டவர்கள். வேண்டத் தக்கது எது, தகாதது எது என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட அருளாளர்கள். ஆனால் நம்மைப் போன்று இன்னும் “காம்ய” வழிபாட்டு நிலையில் இருப்பவர்களுக்கு வேண்டுதல்கள் நிறையவே உண்டு. அதை முழுமையாகப் பட்டியலிடுவதும் முடிவில்லாத செயலாகி விடும்! அதை நாம் பட்டியலிட்டுக் கேட்காவிட்டாலும், நாம் வழிபடும் தெய்வத்தின் கடைக்கண் பார்வை நமக்குக் கிட்டினால், வாழ்வில் என்ன வெல்லாம் நமக்குக் கிடைக்கும் என்பதையாவது தெரிந்து கொண்டால் நலம். அதனால் அத்தெய்வத்திடம் நமக்குள்ள ஈடுபாடு மேலும் அதிகரித்து வழிபாட்டு ஏணியின் அடுத்த படியில் கால் வைக்க நாம் முனைவோம் அல்லவா? சங்கரருக்கு இது தெரியாதா, என்ன? பட்டியலில் எதையாவது விட்டுவிட்டால் பக்தனுக்கு ஆர்வம் குறைந்து விடுமே என்ற ஆதங்கத்தில் அவர் சாதுரியமாக அதைத் தவிர்த்து, ஏனைய அருளாளர்களது பட்டியலைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளட்டும் என்று அவற்றை நோக்கி நம்மை ஆற்றுப்படுத்திவிட்டார் என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது!

முதலில் நாம் தினமும் பாராயணம் செய்யும், பலருக்கும் தெரிந்த அருளாளர் அபிராமி பட்டரது பாடல்.

தனம் தரும்; கல்வி தரும்; ஒருநாளும் தளர்வறியா
 மனம் தரும்; தெய்வவடிவம் தரும்; நெஞ்சில் வஞ்சமில்லா
 இனம் தரும்; நல்லன எல்லாம் தரும்; அன்பர் என்பவர்க்கே
 கனம் தரும்; பூங்குழலாள் அபிராமி கடைக்கண்களே!

- அ.ப. - அ.அந். 69

[உலக வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத செல்வத்தையும், அச் செல்வத்தை நல்வழியில் பயன்படுத்தத் தேவையான கல்வியையும், இரண்டுமிருந்தும் இடுக்கண்கள் வரும் பொழுது ஊக்கமுடன் அவற்றை எதிர்கொள்ளும் வலிமையுடைய நெஞ்சும், இவை இருந்தும் உடல் நலக் குறைவு வந்தால் அவற்றின் பயன்பாடு குன்றி விடுமாய்கையால் நலமான, வளமான, வனப்புடைய உடலும், உற்ற நண்பர்களும், உறவினர்களும் நல்லவர் அல்லராயின் தொல்லையே மிகும் என்பதாலும் பொதுவாக தன்னலமே கருதும் அத்தகையவர்களே அதிகமாகக் காணப் பெறுவதால், உள்ளத்தாலும் நல்லவரான இனம் சூழ்ந்திருக்கும் நிலையும், ஏனைய நலங்கள் அனைத்தையும் தன்னை உள்ளன்போடு வழிபடும் அடியார்களுக்கு பூக்கள் நிறைந்த கூந்தலையுடைய அன்னை அபிராமியின் கடைக்கண் பார்வை அருள் பாலிக்கும். இப்படித் தம் அடியாரை அன்னையின் கண்பார்வை பல்லாற்றாலும் மேம்படுத்தும் என்பதைக் “கனம் தரும்” என்ற சொற்றொடர் குறிக்கிறது]

பட்டர் பாடலில் இரண்டு குறிப்புகள். முதலாவது, அவராலும் பட்டியலை முடிக்க இயலாத நிலையில் “நல்லன எல்லாம்” என்று சொல்லி நாம் வழக்கமாக இந்த நிலையில் இடுகின்ற “முதலிய” (etc.) வை அவரும் இட்டு நிறைவு செய்திருக்கிறார். அடுத்த குறிப்பு. இத்தனை நலங்களும் யாருக்குக் கிட்டும்? “அன்பர் என்பவர்க்கே” கிட்டும். அதாவது உளமார்ந்த பக்தியுடன் தன்னை நாடி வருபவர்களுக்கே அன்னையின் கடைக்கண்கள் அருள் பாலிக்கும்.

அருளாளர் மூககவி தன் மூகபஞ்ச சதீயில் அன்னை காமாட்சியின் கடைக்கண் பார்வையின் மகத்துவத்தைப் பற்றி கடாசு சதகம் என்ற பகுதியில் நூறு பாடல்கள் பாடியிருக்கிறார். அதிலிருந்து இரண்டே பாடல்கள்

தாயே காமாட்சி!

உன் கடைக்கண் பார்வைக்குப் பாத்திரமானவர்களுக்கு

அன்னை சரஸ்வதி, கூட நிற்கும் தோழியாவாள்!

இலக்குமி அவர்கள் புருவ அசைவை ஒட்டி நடப்பாள்!

பதினான்கு உலகங்களும் அவர்களது இருக்கையாகும்!

அவர்களின் வடிவழகு மூவுலகின் கண்களுக்கு அமுதமாகும்!

-மூ. - மூ.ப - 2.28

காமாட்சி! உன் கணநேரக் கடைக்கண் பார்வையால்

உன்னை வணங்கிய அடியான் உலகால் புகழப்படுவான்;

உள்ளத்தில் ஒளி நிறைவையும் கூர்மையிடு அறிவையும் பெறுவான்;

கற்றோர் அவையிலே தேனருவி கொட்டுவது போன்று

பேசும் திறமும், வளர் செல்வமும் பெற்றுச் செழிப்புவான்.

-மூ. - மூ.ப. - 2.62

ஆதி சங்கரரும் அம்பிகையைப் பற்றி நூறு பாடல்கள் கொண்ட “சௌந்தர்ய லஹரி” அல்லது அழகு வெள்ளம் என்ற அரியதொரு நூலை இயற்றி உள்ளார் என்பதை முன்னரே பார்த்தோம். அவரும் அம்பிகையின் கண்களின் அழகினைப் பற்றிப் பதினொரு பாடல்கள் (47 முதல் 57 வரை) பாடியுள்ளார். அவற்றிலிருந்து ஒரு பாடல். அதுவும் அவர் செந்தில் வாழ் முருகனிடம் “கா நாம ஹாநிஹி” - உனக்கென்ன குறை வந்துவிடும்? - என்று கேட்ட கேள்விக்கு அன்னை திரிபுரசுந்தரியின் பாடலில் அவரே பதில் தருகிறார்! “தே ஹாநிர் ந ச” - உனக்கு ஒரு விதமான நஷ்டமுமில்லை!

அடியவருக்கு மங்களங்களை அள்ளித்தரும் அன்னை சிவையே!
 நெடிதாக நீண்ட உன்கண்கள் நீலோத்பலமலரென ஒளிர்கின்றன;
 ஏழை ஏதலனான நான் எட்டியே நிற்கிறேன்!
 எளியனென்று என்னை நீ தள்ளிவிடாது,
 உன்கடைக்கண் பார்வையெனும் கருணைக் கடலில்
 என்னையும் நீ குளிக்க வைத்தால் எத்தனை இன்பமுறுவேன்!
 அதனால் நஷ்டம் உனக்கொன்றுமில்லை தாயே!
 வானத்துச் சந்திரன் கூட மரம்செடி மட்டுமுள்ள காடானாலும்,
 மாடமாளிகைகள் நிறையக் கொண்ட நகரமானாலும்,
 சரி நிகர் சமானமாகவே தன் கிரணங்களை அள்ளி
 வீசி ஒளி விளங்கச் செய்கிறான் அல்லவா ?

-ஸெ.ல - பாடல் 57

சங்கரரின் பாடலில் இருந்து வெகுதூரம் வந்துவிட்ட நாம் மீண்டும் அந்தப் பதினைந்தாவது பாடலை நினைவுபடுத்திக்கொண்டு, அடுத்த பாடலுக்குச் செல்வோம்!

பாடல் 15
 திருக் கண்ணழகு

காதளவு நீண்டும், அகன்றும், கருணை பொழியும்
 கண்களோ உனக்குப் பன்னிரண்டு உண்டு;
 அவற்றில் ஒன்றால், அதுவும் கடைக்கண்ணால்,
 ஒரு கணமாகிலும் உனதருட் பார்வையை
 சிறிதளவேனும் என்மீது செலுத்தினால்,
 தயாள குணசீலனே!
 உனக்குத்தான் என்ன குறை வந்துவிடும்?

பாடல் 16

திருத் தலை மகத்துவம்

ஸ்தாங்கோத்பவோ மேஸி ஜுவேதி ஷட்தா
ஜபந் மந்த்ரமீசோ முதா ஜிக்ரதே யாந் ।
ஜகத்பார ப்ருத்ப்யோ ஜகந்நாத தேப்யஹ:
கிரீடோ ஜ்வலேப்யோ நமோ மஸ்தகேப்யஹ: ॥

உந்தன் தந்தை உன் உச்சிதனை முகர்ந்து,
“என் உடலிலிருந்து உதித்த மைந்தனே!
வாழிய நீ, வாழிய நீ!” என ஆறுமுறை
மந்திரம் ஒதி மகிழ்வோடு
ஆசீர்வதித்தது எந்தத் தலைகளோ,
உலக மக்களின் துன்பச் சுமையைத்
தாங்கி அருளுவது எந்தத் தலைகளோ,
நவரத்தினங்கள் ஒளிரும் மணி மகுடங்கள் அணிந்த
அந்தத் தலைகள் ஆறினையும்,
அகில உலகத் தலைவனே, என்
தலை தாழ்த்தி வணங்கி வழிபடுகிறேன்

16.1:

ஸுதாங்கோத்பவோ மேஸி
ஸுத மேஅங்க உத்பவ அஸி

என்னுடைய உடலுறுப்பு (நெற்றிக்கண்) ஒன்றிலிருந்து தோன்றியவனாக இருக்கிறாய்

ஜீவேதி ஷட்தா
ஜீவ இதி ஷட்தா

“(தீர்க்க) ஆயுளோடு வாழ்வாயாக”, என்று ஆறுமுறை

16.2:

ஜபன்மந்த்ரமீசோ முதா ஜிக்ரதே யான்
ஈஸ மந்த்ரம் ஜபன் முதா யான் ஜிக்ரதே

சிவபெருமான் மந்திரத்தை ஜெபித்து (ஓதி) மகிழ்ச்சியோடு எவற்றை (எந்தத் தலைகளை) உச்சி முகர்ந்தாரோ

16.3 & 4:

ஜகத்பாரப்ருத்ப்யோ ஜகந்நாத தேப்ய:
கிரீடோஜ்வலேப்யோ நமோ மஸ்தகேப்ய:

ஜகத்பாரப்ருத்ப்யஹ கிரீடோஜ்வலேப்யஹ
தேப்ய மஸ்தகேப்யஹ ஜகந்நாத நமஹ

உலகின் (துன்பங்களைத்) தாங்கக்கூடிய, ரத்ன மயமான கிரீடங்களால் ஜ்வலிக்கும் அந்தத் தலைகளை, உலகத்தின் தலைவனே! வணங்குகிறேன்.

தலையின் மகத்துவம்

ஒன்பதாவது பாடலில் திருவடியில் தொடங்கிய வர்ணனையை இந்தப் பதனாறாவது பாடலோடு திருமுடியுடன் செந்திலுறை ஷண்முகரின் பாதாதிகேச வர்ணனையைக் சங்கரர் நிறைவு செய்கிறார்.

உடலென்னும் அரசாங்கத்திற்கு ஆட்சிபீடம் தலையிலேதான் இருக்கை கொண்டுள்ளது. நம் உடலிலுள்ள ஒவ்வொரு உறுப்பும் செய்திகளை உணர்வுகளை, அனுபவங்களைச் சேகரித்து அங்கே தான் அனுப்பி வைக்கும். வந்தவற்றை வகுத்துத் தொகுத்து ஒப்பீடு செய்து தக்க முடிவுகள் அங்கே எடுக்கப்பெற்று, அவற்றைச் செயல்படுத்த ஆணைகளும் அங்கிருந்துதான் பிறப்பிக்கப் பெறும். ஆக நம் உடலின் கட்டுப்பாட்டு மையம் (control centre) அது என்றே சொல்லலாம். இத்தனை முக்கியத்துவமும் இந்தத் தலைக்கு உண்டு என்பதால் தான் பிரமன் உடலின் உச்சியில் தலையினை வைத்தான் போலும்!

தன் மாத்திரைகள் எனப்படும் ஒளி, ஓசை, சுவை, நாற்றம், ஊறு அல்லது காணல், கேட்டல், உண்ணல், நுகர்தல், தொடுதல் ஆகிய ஐந்து புலன் உணர்வுகளுக்குமான ஞானேந்திரியங்கள் எனப்பெறும் அறிகருவிகளான கண், செவி, வாய், நாசி, மெய் (முகம்) ஆகியவற்றின் இருப்பிடமே தலைதான். இதெல்லாம் பார்த்தால் தலைக்கு ஏகப்பட்ட கனத்தை பிரமன் கொடுத்திருக்கிறான்! ஆனால் நம்மைப் பொருத்தவரையில் நாம் தான் நமக்குத் "தலைக்கனம்" வராது அதாவது யான், எனது என்ற அகங்கார, மமகாரங்களை அணுகவிடாது பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அதை எப்படிச் செய்வது? அதற்கும் நம் அருளாளர்கள் வழி காட்டித் தந்துள்ளார்கள்!

"தலையே! நீ உறுப்புக்களின் சீரிய தலைவன் தான்! ஆனால் அந்த நிலையை என்றும் தக்க வைத்துக் கொள்ள, நீ ஒன்று செய்ய வேண்டும்! நீ தாழ்ந்து, தரையில் வீழ்ந்து, உன்னைவிடப் பெரியவர்களின் திருவடிகளிலும் தெய்வத்தின் திருத்தாள்களிலும் உன்னைப் பதித்து, தினமும் வணங்கினால் உன்னுடைய உன்னத நிலை என்றும் உனதாக இருக்கும்!"

இந்த எளிய வழிபாட்டுமுறையை, தலையைத் தலையாய உறுப்பாக என்றும் வைத்துக்கொள்வதற்கான வழியினைச் சில அருளாளர்களின் நோக்கிலே பார்ப்போம். நம் வாழ்வில் உற்ற நோய் நோக்கி, மீண்டும் நோய் உறாமல் முன் காக்கும் பெற்றியினையுடைய மருந்து இது என்பதால் முதலில் நமக்கு வாழ்வியல் வகுத்துத் தந்த வள்ளுவப் பெருந்தகையின் கருத்தினை அறிவோம். சொல்ல வந்த கருத்திற்கு வலிமை சேர்க்க இங்கே அவர் எதிர்மறை உத்தியைக் கையாண்டுள்ளார்.

கோளில் பொறியில் குணமில்வே எண்குணத்தான்

தானை வணங்காத் தலை

-தி.வ. - தி.கு. 9

[எட்டுக் குணங்களையும் ஒருங்கே உடையவனான இறைவனின் திருவடிகளை வணங்காத தலைகள், தத்தமக்குரிய செயல்களைச் செய்யாத ஐம் பொறிகளைப் போலப் பயனற்றவை ஆகிவிடும். அதாவது அவை காணாத கண், கேட்காத செவி, பேசாத / ருசிக்காத வாய், நுகராத மூக்கு, தொட்டால் உணராத உடல் போன்றவை ஆகி விடும். கோளில் பொறி - தனக்குரிய பணியினை செய்யாத அறிகருவிகள் அல்லது ஞானேந்திரியங்கள்; குறிக்கோளும் குணமும் இல்லாத நெறிகள் பயனற்றவை; ஏ- தேற்ற ஏகாரம்; இறைவனின் எண் குணங்களாவன : தன்வயத்தனாதல், தூய உடம்பினனாதல், இயற்கை உணர்வினனாதல், முற்றும் உணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களிலிருந்து நீங்குதல், பேரருள் உடைமை, முடிவில் ஆற்றல் உடைமை, வரம்பில் இன்பம் உடைமை]

ஒவ்வொரு பொறியினையும் ஒரு பணிக்காக நமக்கு இறைவன் தந்திருக்கிறான். இந்தப் பொறிகள் ஐந்தும் இருக்கின்ற தலையையும் இறைவனை வணங்கும் ஒரு தலையான பணிக்காகத்தான் அது நமக்கு தரப்பெற்றிருக்கிறது என்று கூறுகிறார். அருளாளர் மாணிக்கவாசகர்

வணங்கத் தலைவைத்து வார்கழல் வாய் வாழ்த்த வைத்து

இணங்கத் தன் சீரடியார் கூட்டம் வைத்து எம்பெருமான்

அணங்கொடு அணிதில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற

குணம் கூரப் பாடி நாம் பூவல்லி கொய்யாமோ

- மா.வா. - தி.வா - 13.7/281

[அவனது திருவடிகளை வணங்குவதற்குத் தலையைத் தந்து, வாழ்த்துவதற்கு வாயைத் தந்து, சேர்ந்து இன்புற இறையடியார் கூட்டமும் (சத்தங்கமும்) தந்த எம்பெருமான், அன்னை உமையோடு தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் ஆடுகின்ற திருவருளின் மேன்மையை பாடிப் பூவல்லி கொய்வோமாக. பூவல்லி என்பது பெண்கள் மாலைக் காலத்தில் பூங்கோட்டத்தில் பாடிக் கொண்டே பூக் கொய்து விளையாடுதல்]

அருளாளர் அப்பர் என்ற திருநாவுக்கரசரும் இதே கருத்தினை வலியுறுத்தி இருக்கிறார்

வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சும்
தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனைச்
சூழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே
வீழ்த்த வாவினையேன் நெடுங் காலமே

- தி.நா.தே - 5.90.7/6118

[தாழ்த்தச் சென்னியும் - தாழ்ந்து திருவடிகளை வணங்கத் தலையும்; சூழ்த்த மாமலர் - ஆராய்ந்து எடுத்த மலர்கள்]

அருளாளர் அப்பர் மற்றுமொரு திருப்பாடலில் தலைக்கு ஆணையே பிறப்பிக்கிறார்!

தலையே நீ வணங்காய் - தலை மாலை தலைக்கணிந்து
தலையாலே பலி தேரும் தலைவனைத் தலையே நீ வணங்காய்!

-தி.நா. - தே - 4.9.1/4240

இதுவரை நாம் சாதாரண மானுடத் தலை செய்ய வேண்டியதைப் பற்றிய அருளாளர்களது அறிவுரைகள் சிலவற்றைப் பார்த்தோம். அவர்கள் சொல்லியபடி நாம் குனிந்து, வீழ்ந்து, நம் தலையை இறைவனின் திருவடிகளில் பதித்து வணங்கினால் நமக்கு இறைவன் திருவருள் கிட்டும் என்பதையும் புரிந்து கொண்டோம். அடுத்த நிலையில், இப்படி அந்த அருளாளர்களே தலையால் வணங்கி வழிபாடு செய்து பெற்ற அனுபவங்களையும் பார்ப்போம். அருளாளர் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருச்சத்தி முற்றம் என்ற திருத்தலத்தில் “சூற்றம் வந்து குமைப்பதன் முன் பூவார் அடிகள் என் தலைமேல் பொறித்து வைப்பாய்” என வேண்டினார். பெருமானும், “நல்லாருக்கு வா” வெனப் பணித்தார். திருநல்லூர் திருத்தலம் வந்து அப்பர் தலை குனிந்து வணங்கி எழும் பொழுது “உன் நினைப்பதனை முடிக்கின்றோம்” என்று சொல்லி அப்பரது தலையில் தனது திருவடியினைத் தானே சூட்டினாராம், அத்தலத்துப் பெருமானாகிய கலியாணசுந்தரேசர். இந்த நிகழ்வினைப் புலவர் பெருந்தகை சேக்கிழார் பெருமான் திருநாவுக்கரசர் புராணத்தில் பாடுகிறார்.

நன்மை பெருகு அருள் நெறியே வந்தணைந்து நல்லூரில்
மன்னு திருத்தொண்டனார் வணங்கி மகிழ்ந்தெழும் பொழுதில்
“உன்னுடைய நினைப்பதனை முடிக்கின்றோம்” என்றவர்தம்
சென்னிமீசைப் பாதமலர் சூட்டினான் சிவபெருமான்

- சே.பெ.பு - தி.நா.பு- 1465

[நன்மைகள் பலவற்றைத் தரும் திருவருளின் வழி வந்து, திருநல்லூர் திருத்தலத்தில் தண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடிவேயோன திருத்தொண்டராகிய திருநாவுக்கரசர் தரையில் வீழ்ந்து வணங்கி எழுகின்ற பொழுது, “உன்னுடைய நினைப்பை இப்போது நிறைவு செய்கிறோம்!” என்று சொல்லி அவரது திருவடி மலர்களைத் தானே திருநாவுக்கரசர் தலையில் சூட்டினாராம்]

பொதுவாகப் சைவப் பெரியவர்களை வணங்கி எழும்பொழுது, வாழ்த்தும் வகையாலும், பன்னிரு திருமுறையோ, பஞ்ச புராணமோ பாடும் பொழுதும் இந்தத் திருப்பாடலின் உட்கருத்தை நினைவிற்கொண்டு, இதைத் தவறாது ஒதுவாமுர்த்திகள் சேர்த்துப் பாடுதல் மரபு.

அதென்ன பஞ்சபுராணம்? ஆண்டவனுக்கோ, அடியார்களுக்கோ நடைபெறும் விழா நிறைவு நேரத்திலும், வேள்விப்பூர்த்தி காலங்களிலும் மஹாதீபாராதனைக்கு முன்னர் பன்னிரு திருமுறைகளிலிருந்து ஒவ்வொரு திருப்பாடல் பாடப்பெறும். அவகாசம் குறைவாக இருந்தால் தேவாரம் (திருமுறைகள் 1-7), திருவாசகம் (திருமுறை 8), திருவிசைப்பா (திருமுறை 9), திருப்பல்லாண்டு (திருமுறை 9), பெரிய புராணம் (திருமுறை 12) ஆகியவற்றிலிருந்து ஒவ்வொரு பாடல் தேர்வு செய்து ஐந்து பாடல்கள் பாடுவது பஞ்சபுராணம் பாடுவதாகும். இற்றை நாளில், முருகன் வழிபாடு மக்களிடையே வெகுவாகப் பரவியுள்ளதால் இந்த ஐந்தோடு திருப்புகழிலிருந்து ஒரு பாடலும் சேர்த்துப் பாடுவது வழக்கமாகியுள்ளது. இப்படிப் பாடுவதற்கு முன்னரும் பின்னரும் திருச்சிற்றம்பலம் என்று சொல்வது மரபு.

சாமானிய மானுட நிலை, அருளாளர்கள் அவர்களே வேண்டிப் பெற்ற நிலை ஆகிய இரண்டினையும் பார்த்தோம். இனி, அருளாளர்கள் எதுவும் வேண்டாத நிலையில், இறையருள் தானே கனிந்து வந்து என்ன செய்தது என்பதையும் பார்ப்போம்.

அரிமர்த்தன பாண்டிய மன்னனின் முற்றும் தெரிந்த அமைச்சரினும் முதல் அமைச்சராக இருந்த திருவாதவூரரை, கருவூலத்திலிருந்து (Treasury) பொற்சுமை கொண்டு, கடல்துறை சென்று, சிறந்த குதிரைகளைத் தனது படைக்கு வாங்கி வருமாறு மன்னன் அனுப்பி வைத்தான்.

திருவாதவூரரோ அரசுப் பணியில் இருந்தாலும் ஆன்மிக ஏணியின் உச்சிப் படியில் இருந்தார். இந்த நிலையினைப் பரஞ்சோதியார் தமது திருவிளையாடல் புராணத்தில் அழகாகப் பாடியுள்ளார்.

மெய்ம்மையாம் பொருள் விவேகமும் வேறுபாடு ஆய
பொய்ம்மையாம் பொருள் விவேகமும் புந்தியுள் தோன்ற
இம்மை ஆசையும் மறுமையில் ஆசையும் இகந்து
செம்மை ஆகிய கருத்தராய்ப் பரகதி தேர்வார்

- ப.மு. - தி.வி.பு - 58.10/2322

[பொருள்தோறும் உலகத்தார் கற்பித்துக் கொண்டு வழங்கும் கற்பனைகளைக் கழித்து, அதில் உண்மைப் பொருள் எது, பொய்ப்பொருள் எது என்று உள்ளபடி பகுத்தறியும் உணர்வு உள்ளத்தில் தோன்றியதும், இந்த மண்ணுலக, விண்ணுலக இன்பங்கள் இரண்டிலும் பற்றினை முழுமையாக நீக்கி மனத் தூய்மையோடு வீடு பேற்றினை அடையும் வழி பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்]

என்றாலும் திருவாதவூரர் அரசனது ஆணையை ஏற்று ஆலவாய் அண்ணல் திருக்கோவில் சென்று “இப்பொருள் அனைத்தும் உனது திருப்பணிக்கும் உனது அடியார்தம் குறை நீக்கவுமே பயன்பட

வேண்டும்" என்று பிரார்த்தனை செய்து, அதுசமயம் அங்கு வந்த ஆதி சைவப் பெரியவரிடம் விபூதி வாங்கி அணிந்து கொண்டு கடற்கரை அடைந்தார்.

மதுரைச் சோமசுந்தரக் கடவுளோ இவர் இருவினை ஒப்பும், மலபரிபாகமும் அடைந்து விட்டமையால், தாமே வலியச் சென்று அவரை ஆட்கொள்ளத் திருவுள்ளம் கொண்டார். திருப்பெருந்துறைத் திருக்கோவிலில் உள்ள குருந்த மரத்தடியில் பல மாணவர்களுடன் உள்ள அந்தணக் குருவாக வேடம் தாங்கி அமர்ந்திருந்தார்.

திருப்பெருந்துறை அடைந்த வாதவூரரின் கண்களுக்கு இந்தக் காட்சி, கல்லால மரத்தின் கீழ் சீடர்கள் மத்தியில் யோகாசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் அருள் வடிவாகத் தெரிந்தது. உள்ளம் நெகிழ்ந்தது. உடல் தளர்ந்தது. கைகள் தலைக்குமேல் குவிந்தன. அமர்ந்திருந்த குரு எழுந்து வந்தார். தமது திருவடிகளை நீட்டி, வாதவூரர் பால் அருள் நோக்கம் புரிந்து சூக்கும பஞ்சாட்சரத்தை உபதேசித்தார். வாதவூரர் தம் முன் நீட்டப்பெற்ற திருவடிகளில் வீழ்ந்து தலையினைப் பதித்து வணங்கினார். வணங்கிய தலையில் தம் திருவடியினைப் பதித்தார் குருபரனாகி வந்த பரம்பொருள். எழுந்த வாதவூரர், பாட்டிற்கு மகிழும் பரமகுருவின் திருவடிகளுக்கு மாணிக்கங்களை வரிசைப்படுத்தி, முறையாகக் கோத்த பாமாலை யைச் சாத்துகின்ற மெய்யன்பராக மாறினார். மாணிக்கவாசகன் என்ற திருநாமத்தினையும் பெற்றார்.

இந்த நிகழ்வினைப் பற்றி அருளாளர் மாணிக்க வாசகரே தமது திருவாசகத்தில் பாடியிருப்பதைப் பார்ப்போம்

அருபரத்து ஒருவன் அவனியில் வந்து
குருபரன் ஆகி அருளிய பெருமையை...

- 4. போற்றித் திருஅகவல் - வரிகள் 75-76

நிலம் தன்மேல் வந்து அருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
நாயிற் கடையாய் கிடந்த அடியேற்கு
தாயில் சிறந்த தயா ஆன தத்துவனே!

- 1. சிவ புராணம் - வரிகள் 59-61

மன்னிய திருவருள் மலையே போற்றி!
என்னையும் ஒருவன் ஆக்கி இருங்கழல்
சென்னியில் வைத்த சேவக போற்றி!

- 4. போற்றித் திருஅகவல் - வரிகள் 128-130

கண்ணால் யானும் கண்டேன் காண்க!

- 3. திருவண்டப் பகுதி - வரி 58

[அருபரத்து ஒருவன் - மேலான பரம்பொருள், அவனி - உலகம், கழல்கள் - திருவடிகள், சென்னி - தலை, சேவக - காவலனாகிய எம்பெருமான்]

இனி நான்காவது வகை சார்ந்த தலை. அதுதான் இந்தப் பாடல் காட்டும் சங்கரர் பார்த்த தெய்வத் திருத்தலை. மஹாதேவன் மைந்தனின் திருத்தலை. உருவாய், அருவாய், உளதாய், இலதாய், மருவாய்,

மலராய், மணியாய், ஒளியாய்க் கருவாய், உயிராய்க் கதியாய், விதியாய்க் குருவாய் வந்து அருளும் குகப் பெருமானின் திருத் தலையினைப் பார்க்கிறார் சங்கரர். அது மண்ணவரும் விண்ணவரும் தலை வணங்குகின்ற தலைவனின் தலை. நாம் முன்னர் பார்த்த மூன்று வகைத் தலைகளிலிருந்தும் முற்றிலும் மாறான திருத்தலை. தான் வணங்காது ஏனைய தலைகளைத் தன்னை வணங்கச் செய்யும் தலை! இரத்தினங்களால் இழைக்கப் பெற்று ஒளிரும் மகுடம் அணிந்த தலை.

இந்தத் தலைக்கு மூன்று மகத்துவங்களைக் காட்டுகிறார் சங்கரர்.

திருமுருகத் தோற்றம்

முதலாவதாக, “ ஸுத மே அங்க உத்பவ அஸி ”. “என் உடலுறுப்பு ஒன்றிலிருந்து, அதாவது என் நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து உதித்தவனாகிய” என்று சிவபெருமான் சொல்வதாகக் கூறுகிறார். இந்த வரலாற்றை விளக்கமாகவே நாம் முன்பே பார்த்துவிட்டதால் அதனுள் மீண்டும் செல்லவேண்டாம். ஆனால், சங்கரர் ஏன் அதை மீண்டும் நினைவு படுத்துகிறார்? காரணத்தோடு தான்! இதுவரை முருகனின் அழகை வர்ணித்து வந்த சங்கரர் இனி அவன் வல்லமை பற்றியும், அவன் முன்னர் நம் சார்பாக அவர் வைக்கும் பிரார்த்தனைகள் பற்றியும், நம் வழிபாட்டினை ஏற்று அவன் நமக்கு என்னவெல்லாம் தருவான் என்பன பற்றியும் பாட இருக்கிறார். இவை அத்தனையும் நிறைவேற்றத் தேவையான அருட் சக்தி அவனிடம் இருக்கிறது என்பதை உணர்த்த மீண்டுமொரு முறை அவன் சிவனது நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து உதித்தவன் என்று சொல்லி சிவனுக்குள்ள அத்தனை வலிமையும், பரிவும் சிவகுமாரனுக்கும் உண்டு என்பதை இந்தச் சொற்றொடரில் உள்ளுரையாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஜீவ இதி! வாழிய நீ!

அன்னை உமை ஆறு குழந்தைகளையும் ஒருங்கே அணைத்து, ஒரு உடலும் ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிருகரங்களும் உடைய ஆறுமுகக் குழந்தையாக்கினாள் என முன் பார்த்தோம். அந்தக் குழந்தையை கையில் வாங்கினார் தந்தையாகிய சிவபெருமான். கையில் வாங்கிய குழந்தையைத் தந்தை வாழ்த்துதல் மரபு. பெருமானும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கோடு குழந்தையின் ஒவ்வொரு தலையாக, அதன் உச்சியினை முகர்ந்து மந்திரம் ஒதி வாழ்த்தினார் என்கிறார் சங்கரர். இந்த மகிழ்ச்சியைப் பற்றிய அமரகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் வரிகள்:

உச்சிதனை முகந்தால் - கருவம்
ஓங்கி வளருதட!
மெச்சியுனை ஊரார் புகழ்ந்தால்
மேனி சிலிர்க்குதட!

திருத் தலை மகத்துவம்

மகிழ்ச்சி சரி, எந்த மந்திரம் ஒதி வாழ்த்தினார் என்று தானே கேட்கிறீர்கள்! சங்கரர் வாக்குப்படி பார்த்தால், மரபு வழி நின்று உச்சிதனை முகர்ந்தாலும் மரபினின்றும் விலகி, ஈச, ஜீவ இதி ஷட்தா மந்த்ரம் ஜபன் - "வாழிய நீ! வாழிய நீ!" என்பதையே மந்திரமாக ஆறுமுறை ஒதி வாழ்த்தியதாகச் சொல்கிறார். இதுவும் ஒரு மந்திரமா என்று கேட்டால்,

நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையில் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப

என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரப்படி பெருமானின் திருவாயிலிருந்து வருவதெல்லாம் மந்திரம் என்றே கொள்ளலாம்! மந்திரம் போகட்டும், மரபு எது?

ஜாதகர்மச் சடங்கு

ஒரு மானுடனுடைய முழு வாழ்க்கையில் பதினாறு சடங்குகள் - சம்ஸ்காரங்கள் செய்யப் பெறுதல் மரபு என்கிறது வேதம். அதில் நான்காவது, குழந்தை பிறந்ததும் செய்வது தான் ஜாதகர்மச் சடங்கு ஆகும். இந்தச் சடங்கு குழந்தையின் புத்தியை விழிப்புறச் செய்து, அதற்கு உடல் வலிமையும், நீண்ட ஆயுளையும் தரும் என்றும் சொல்கிறது.

வேத முறைப்படி பார்த்தால், குழந்தையைத் தந்தை வாங்கித் தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டு மூன்று பங்கு தேனும் ஒரு பங்கு நெய்யும் கொண்ட கலவையில் முனை மழங்கிய பொன் ஆணியைத் தோய்த்துக் குழந்தையின் நாக்கில் தடவி, "ஓம்" என்ற மாமந்திரத்தைப் அந்தப் பொன் ஆணியால் நாக்கில் மென்மையாக எழுதி, வலது காதில் "வேதோஸி இதி! வேதோஸி இதி!" என்று சொல்வது மரபு என்பர். "வேதோஸி இதி" என்பதற்குப் பொதுவான பொருள்: "நீ அறிவுள்ளவன்!". தந்தைக்கே ஓம் என்ற பிரணவத்திற்குப் பொருள் சொல்லி உபதேசிக்கப் போகும் இந்தத் திருமுருகக் குழந்தையின் நாவில் பிரணவத்தை எழுதுவதும், உலகத்திற்கே குருவான அந்த ஞான பண்டிதக் குழந்தையை "நீ அறிவுள்ளவன்!" என்று சொல்வதும் சற்றும் பொருத்தமில்லாதவையாகச் சங்கரருக்குத் தோன்றியிருக்க வேண்டும். அதனால் உலகத் தலைவனே - ஜகந்நாத - என விளித்துப், பொதுப்படையாகச் சாமானிய வழக்கில் தந்தை தன் மகனை வாழ்த்துவது போல மிக எளிமையாக, "வாழிய நீ! வாழிய நீ!" என்று வாழ்த்தியதாகச் சொல்லி அமைகிறார் சங்கரர்.

இதனடியாக இங்கே இன்னுமொரு செய்தியை நினைவு கூரல் வேண்டும். தந்தை "வாழிய நீ, வாழிய நீ" என்று குழந்தையை வாழ்த்தினார் என்கிறார் சங்கரர். தாய்? தாயும் இதே சொற்றொடரால் வாழ்த்தினாள் என்று சொல்கிறார் அருணகிரியார். எப்பொழுது? சூர சம்ஹாரத்திற்குப் புறப்படுவதற்கு முன்னர், முருகன் கையில் சக்தி வேலைக் கொடுத்து "எம் புதல்வா வாழி, வாழி" என்று சொன்னாளாம். தக்க தருணத்தில் தாயின் வாழ்த்துக் கிடைத்தது தணிகாசலனுக்கு!

பண்டு சுராபான சூரனொடு எதிர் போர் கண்டு
எம்புதல்வா வாழி வாழி எனும்படி வீருன வேல்தர
என்றும் உளானே மனோகர வயலூரா!

[பண்டு சராபான சூரன் - முன்னாளில் கள் அருந்தும் சூரபதுமன்; வாழி, வாழி - நிழி வாழ்வாயாக; வீருன வேல் - வெற்றியுடைய வேல்]

சுமைதாங்கி

சங்கரர் செந்திலாண்டவரது திருத்தலைக்குக் கொடுத்த அடைமொழி - *ஐகத்பார ப்ருத்ப்ய* - உலக பாரத்தைத் தாங்குகின்ற, அதாவது உலக மக்களின் துன்பச் சுமைகளைத் தான் ஏற்றுத் தாங்கிக் கொண்டு அந்த இக்கட்டிலிருந்து மக்களை விடுவிக்கின்ற திருத்தலை. இது தினமும் நடக்கின்ற நிகழ்ச்சி. அவன் திருமுன் வந்து நிற்கின்ற அடியார்கள் அனைவரும் தங்கள், தங்கள் துயர்களையெல்லாம் அவனிடம் கொட்டுகின்றனர். அவன் அவற்றை எந்தவிதத் தயக்கமும் இன்றி ஒரு சுமைதாங்கி போலத் தன் தலையில் ஏற்றுக் கொள்கிறான். இப்படி துன்பச் சுமையை அவன் தலையில் இறக்கிவைத்துவிட்டுப் பாரம் முற்றிலும் நீங்கியவர்களாக வெளியே வருகிறார்கள். அந்த செந்திலாண்டவனுக்குத்தான் தன் அடியார்களிடம் எத்தனை பரிவு, கருணை!

சுமைதாங்கி என்றால் என்ன? கேள்வி நியாயமானது தான்! ஏனென்றால் இது தற்காலத்தில் வெகுவாக மறைந்துவிட்ட ஒரு சாலை உபகரணம். வாகன வசதிகள் இல்லாத முற்காலத்தில் தங்களின் உடைமைகளையோ அல்லது விற்க வேண்டிய அல்லது வாங்கிய பொருட்களையோ ஒரு ஊரிலிருந்து மற்றொரு ஊருக்கு தலைச் சுமையாகவே தூக்கிச் செல்லவேண்டும். தலையில் உள்ள பளுவினைத் தொடர்ந்து தூக்கிச் சென்றால் அது கழுத்தை அழுத்தி வலியினைத் தோற்றுவிக்கும். இதைத் தவிர்த்து, சுமை தூக்கிகள் சற்று இளைப்பாறிப் பயணத்தைத் தொடர்வதற்கு ஏதுவாகச் சாலைகளின் இருபுறமும் ஆங்காங்கே, மரத்தடிகளில் இந்தச் சுமைதாங்கிகளைத் தர்ம சிந்தனையுள்ள நல்லவர்கள் நிறுவியிருப்பார்கள். பெரும்பாலும் அதை நிறுவியவர்களின் விலாசமும் (Initials) பொறித்திருப்பார்கள். விலாசம் விளம்பரத்திற்காக அல்ல! அந்த உபகரணத்திற்கு ஏதேனும் ஊறு விளைந்துவிட்டால் அதைச் சரி செய்ய யாரிடம் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காகவே! தவிரவும் அதைப் பார்ப்பவர்களுக்கு நாமும் இதுபோன்ற நற்செய்கை செய்யலாமே என்ற உந்துதலைத் தருவதற்காகவும் இருக்கலாம்!

இந்தச் சுமைதாங்கியின் கட்டமைப்பு. நேரே நிறுத்திவைக்கப்பெற்ற இரண்டு கனமான கல் தூண்கள். அவற்றின் மேல் குறுக்காக உத்தரம் போல் வைக்கப் பெற்ற கனமான பலகைக் கல். நான்கைந்து நபர்கள் கொண்டுவரும் சுமைகளைத் தாங்கும் வலிமை பெற்றது. இதில் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு சிறப்பு. அந்தப் பலகைக் கல்லின் மேல் மட்ட உயரம்! சுமையோடு வரும் ஒரு சராசரி நபரின் தலை மட்டத்திற்குச் சமமாக இருக்கும். இதனால் இரண்டு நற்பலன்கள்.

- சுமையோடு வருபவர் சுமைதாங்கி அருகில் சென்று அதன் மேல் சுமையைத் தலைச்சுமட்டிலிருந்து பக்கவாட்டில் நகர்த்தி (Slide)விடலாம். பின்னர் எடுக்கும்பொழுதும்

அதேபோல் தலையில் உள்ள சுமட்டிற்குத் நகர்த்திக் கொள்ளலாம். அதாவது இந்த அமைப்பால் சுமையைத் தனி ஒருவராகத் தூக்கவோ, இறக்கவோ செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை!

- மேல்மட்ட உயரம் அதிகமாக இருப்பதால் சாலையில் போவோர் வருவோர் அதன்மேல் உட்கார்ந்து, பேசிக்கொண்டிருந்தும், படுத்துக்கொண்டிருந்தும் சுமைதூக்கி வருபவர்களுக்கு இடையூறாக இருத்தலும் தவிர்க்கப்படுகிறது

சுமைதாங்கியைப்பற்றி இத்தனை விளக்கம் ஏன்? இந்தச் சுமைதாங்கிக்கும் செந்திலாண்டவர் சுமைதாங்கியாகத் திகழ்வதற்கும் ஒரு பெரிய வித்தியாசம் உண்டு என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே! இந்தக் கல்தூண் சுமைதாங்கிகளில் சுமையை இறக்கிவைக்கும் வழிப்போக்கர்கள் இளைப்பாறியதும் மறக்காது சுமையை மீண்டும் அவர்களே தூக்கிக் கொண்டு போய்விடுவார்கள். ஆனால் அடியார்களாகிய நாம் நம் துன்பச் சுமையைச் செந்திலாண்டவர் தலையில் இறக்கிவைத்துவிட்டு நாம் பாடு நிம்மதியாகப் போய்விடுகிறோம்! ஆனால், பாவம், செந்திலாண்டவர் அந்தத் துன்பச்சுமையைத் தாங்கி கிரௌஞ்ச மலையைப் பொடியாக்கி அழித்ததுபோல், அந்தச் சுமையையும் பொடிப் பொடியாக்கி நீக்குவது அவன் பொறுப்பு ஆகிவிடுகிறது!

ஐகந்நாத

முருகனை சங்கரர் இந்தப் பாடலில் "ஐகந்நாத" என்று விளக்கிறார். இதிலுள்ள நுண்பொருளையும் நாம் சற்று சிந்திக்க வேண்டும்

மு	- முகுந்தன்	- மஹாவிஷ்ணு
ரு	- ருத்ரன்	- சிவன்
க	- கமல உத்பவன்	- பிரம்மா
முருகு	- அழகு	

எனவே மும்மூர்த்திகளின் ஸ்வரூப, ரூப, குண, சௌந்தர்யம் பெற்ற ஒரு மங்கலத் திரட்சி என்று ஒரு பொருள் கொள்ளலாம். பூரி என்னும் திருத்தலத்தில் அருளாட்சி புரியும் மஹாவிஷ்ணுவின் திருநாமம் ஐகந்நாதன். எனவே, ஆலமாமரத்தின் இலைமேல் ஒரு பாலகனாய் ஞாலம் ஏழும் உண்டவனாய், அரங்கத்து அரவின் அணையில் பள்ளிகொண்டவனாய், கோலமா மணி ஆரமும் முத்துத் தாமமும் அணிந்தவனாய், முடிவு இல்லது ஓர் எழில் நீலமேனியுடையவனாய்த் திகழும் அந்தத் திருமால் போல் இருப்பவன் எங்கள் முருகனும் என்றும் மற்றொரு பொருள் கொள்ளலாம்.

வணங்குவோமாக

இவ்வளவு மகத்துவங்கள் பெற்ற, பதித்துள்ள இரத்தினங்களால் பள பளக்கும் மகுடங்கள் அணிந்த செந்திலாண்டவர் தலைகள் ஆறினையும் நாமும் தரையில் வீழ்ந்து அவன் திருவடிகளில் நம் தலையினை மானசீகமாகப் பதித்து வணங்குவோமாக.

27564

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வுடிவம்

பாடல் 16

திருத் தலை மகத்துவம்

உந்தன் தந்தை உன் உச்சிதனை முகர்ந்து,
“என் உடலிலிருந்து உதித்த மைந்தனே!
வாழிய நீ, வாழிய நீ!” என ஆறுமுறை
மந்திரம் ஒதி மகிழ்வோடு
ஆசீர்வதித்தது எந்தத் தலைகளோ,
உலக மக்களின் துன்பச் சுமையைத்
தாங்கி அருளுவது எந்தத் தலைகளோ,
நவரத்தினங்கள் ஒளிரும் மணி மகுடங்கள்
அணிந்த
அந்தத் தலைகள் ஆறினையும்,
அகில உலகத் தலைவனே, என்
தலை தாழ்த்தி வணங்கி வழிபடுகிறேன்

பாடல் 17
திரள் அழகு

ஸ்புரத் ரத்ன கேயூர ஹாராபிராம-
ச்சலத்குண்டல ஸ்ரீலஸத் கண்டபாகஹ: |
கடெள பீதவாஸாஹா: கரே சாருசக்திஹி:
புரஸ்தான் மமாஸ்தாம் புராரேஸ் தநாஜஹ: //

திருத்தோள்களில் ஒளிரும் இரத்தினவளை;
தடமார்பினில் முத்துமணிமாலை;
காதுகளிலோ, உன் கண்ணாடிக் கன்னங்களில்
அசைந்தாடும் அழகுமணிக் குண்டலங்கள்,
கட்டான இடுப்பில் மஞ்சள் பட்டிலான ஆடை;
அன்னை தந்த அருட்சக்திவேல் திருக்கரத்தில்;
திரிபுரம் எரித்தவனின் திருமகனே!
இந்த ஆபரணம் நிறை அழகுத் திருமேனியோடு
எப்போதும் என் முன்னே நீயிருக்க வேண்டுகிறேன்!

17.1: ஸ்புரத் ரத்ன கேயூர ஹாரா அபிராம-

இரத்தினங்கள் பதித்து, ஒளிரும் தோள்வளையோடு மகிழ்ச்சி பொங்கும் அழகுத் திருமேனி உடையவரும்

17.2: ச்சலத் குண்டல ஸ்ரீலத் கண்டபாகஹ

காதிகளில் அணிந்துள்ள குண்டலங்கள் அசைந்தாடும் கன்னப் பிரதேசத்தை உடையவரும்

17.3: கடௌ பீதவாஸாஹா

இடுப்பில் மஞ்சள் ஆடை அணிந்தவரும்

கரே சாருசக்திஹி

கரத்தில் பிரகாசிக்கும் சக்திவேலைத் தாங்கி இருப்பவரும்

17.4: புரஸ்தான் மமாஸ்தாம் புராரேஸ் தனூஜ:

புராரேஹே தநூஜ

திரிபுரங்களை எரித்த பெருமானின் உடலிலிருந்து தோன்றியவருமானவர்

மம புரஸ்தான் ஆஸ்தாம்

என் முன்னரே இருந்து கொண்டிருக்கட்டும்

திரள் அழகு

ஒரு மாணுட உடலின் அல்லது தெய்வத் திருமேனியின் சோபையினை அல்லது அழகினை இரண்டு வகையாக வர்ணிப்பது மரபு. ஒன்று அவயவ சோபை அல்லது உறுப்பு அழகு. மற்றொன்று சமுதாய சோபை அல்லது திரள் அழகு.

ஒன்பதாவது பாடலில் திருவடியில் தொடங்கி பதினாறாவது பாடலில் திருமுடி வரைக்கும், ஒவ்வொரு அவயவமாக வர்ணித்து நிறைவு செய்துள்ளார் சங்கரர்.

ஒரு திருமேனியினை வடிவமைக்கும் சிற்பி ஒவ்வொரு உறுப்பினையும் நுண்ணியமாகப் பார்த்து சிற்பச் செந்நூல்களில் கண்ட முறைப்படி பொலிவோடு உருவாக்குவார். திருமேனி முழுமை பெற்றதும் சிற்பி எழுந்து சற்று தூரம் சென்று அங்கு நின்று, அந்தத் திருமேனியின் ஒட்டுமொத்த அல்லது சமுதாய அல்லது திரள் அழகினைக் கண்டு மகிழ்வார். திருமேனியினை ஒவியமாகத் தீட்டிய ஒவியரின் நிலையும் அதுதான்.

அதே நிலையில் தான் சங்கரரும் இந்தப் பாடலில் செந்திலாண்டவர் திருமுன் சற்று தூரத்தில் நின்று அவன் திருமேனியின் திரள் அழகினைப் பார்த்து, மகிழ்ந்து அதில் ஆழ்ந்து போகிறார். அவன் திருமேனியின் திரள் அழகினை இந்த ஒரு பாடலுக்குள் அடக்க முடியாது என்று அவருக்கு அப்போது தோன்றியது போலும். அதனால் அந்த அழகுத் திருமுருகனிடம் ஒரு வேண்டுகோளை வைத்துப் பாடலை நிறைவு செய்கிறார்:

“மம புரஸ்தான் ஆஸ்தாம்”

என் முன்னரேயே இருந்து கொண்டிருக்கட்டும்!

அப்படிச் சங்கரரையே பிரமிப்பில் ஆழ்த்திய செந்திலாண்டவரின் திருமேனித் திரள் அழகை நாமும் தான் சற்று பார்த்து மகிழ்வோமே!

ஆறு அழகுநலன்கள்

செந்திலாண்டவர் திருமேனியில் ஆறுவிதமான அழகு நலன்களைக் காண்கிறார் சங்கரர்.

- வீரர்கள் தோள்வளை அணிதல் மரபு. முருகன் சூரனையே வென்ற தீரனல்லவா? அவன் அணிந்திருக்கும் தோள்வளைகளில் ஜ்வலிக்கின்ற நவரத்தினங்கள் பதித்திருக்கிறதாம் - “ஸ்புரத் ரத்ன கேயூரஹ”
- மார்பிலே மாலை அணிந்திருக்கிறானாம். அது பகலிலே வாடிவிடும் மலர் மாலை அல்ல! எப்போதும் மின்னிடும் நவரத்தின மாலை - “(ஸ்புரத் ரத்ன) ஹாரஹ”
- பரிபூரணமான ஆனந்தத்துடன் திகழும் திருவுருவம் - “அபிராமஹ”
- காதுகளில் உள்ள ஒளிரும் குண்டலங்கள் அவன் கண்ணாடிக் கன்னத்தில் அசைந்தாடுகின்றன - “ச்சலத் குண்டல ஸ்ரீலஸத் கண்டபாகஹ”
- கட்டான இடுப்பில் மஞ்சள் பட்டாடை - “கடௌ பீதவாஸாஹா”
- திருக்கைகளில் அன்னை சக்தி தந்த வேல் பிரகாசிக்கிறது - “கரே சாருசக்திஹி”

இத்தனை அழகு நலன்களையும் உடையவன் யார்? திரிபுரங்களை எரித்த பெருமானின் உடலிலிருந்து தோன்றியவன் - “புராரேஸ்தநூஜஹ”! சரி, அவன் என்ன செய்ய வேண்டும்? “என் முன்னரேயே இருக்க வேண்டும்!” - “மம புரஸ்தான் ஆஸ்தாம்”! என்கிறார். அதாவது இந்த அழகுத் திருமேனியை நம் நெஞ்சத் தடத்திலே நாளும் நிறுத்தித் தியானம் செய்ய வேண்டும் என்பதை நமக்குச் சங்கரர் உணர்த்துகிறார்.

ஆபரண அலங்காரத்துடன் ஒளிரும் முருகனின் வடிவழகினை எப்போதும் கண்டு மகிழ அவன் என் முன்னரேயே இருக்கட்டும் என்கிறார் சங்கரர். அருளாளர் அருணகிரிநாதரோ இந்தத் திருமுருகனின்

அழகினைப் பூரணமாகக் கண்டுமகிழ் அந்தப் பிரமன் எனக்குக் கொடுத்த கண்கள் போதவில்லையே என்று ஆதங்கப்படுகிறார்.

மாலோன் மருகனை மன்றாடி மைந்தனை வானவர்க்கு
மேலான தேவனை மெய்ஞ்ஞான தெய்வத்தை மேதினியில்
சேலார் வயற்பொழில் செங்கோடனைச் சென்று கண்டுதொழ
நாலாயிரம் கண் படைத்திலனே அந்த நான்முகனே

-அ.நா - க.அல - 90

[மாலோன் மருகன் - திருமாலின் திருமருகன்; மன்றுஆடி மைந்தன் - சபையில் திருநடனம் புரியும் சிவபெருமான் புதல்வன்; மேதினி - உலகம்; சேல் ஆர் வயல் - கெண்டை மீன்கள் நிறைந்த வயல்; பொழில் - சோலை; செங்கோடனை - திருச்செங்கோட்டு முருகனை]

பொதுவாக ஆடவர்கள் ஆபரணங்களாலும் ஏனைய அழகு சாதனங்களாலும் தங்களை அலங்கரித்துக் கொள்வதில் அத்தனை அக்கறை காட்டுவதில்லை. ஆனால் ஒரே ஒரு கால கட்டத்தில் மிகுந்த கவனத்தோடு தங்களை அழகு படுத்திக் கொள்வார்கள். அது தான் அவர்கள் திருமணநாளன்று! அதாவது மாப்பிள்ளையாக வரும்பொழுது! அந்தச் சிறப்பு அலங்காரத்தையும் அழகையும் "திருமாலின் மாப்பிள்ளை" என விளித்துக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறார். அடுத்த விளி "மன்றாடி மைந்தன்". ஒரு சபையிலே ஆடவருபவன் தன்னை அதற்கேற்றபடி அலங்கரித்துக் கொண்டு அழகாகத் தானே வருகிறான். இந்த விளியாலும் முருகனின் அழகை ஒளியூட்டிக் காட்டுகிறார் அருணகிரியார்.

அருளாளர் கச்சியப்பரோ எதிர்மறைப் பாத்திரத்தால், அதாவது சூரபதுமனின் வாயால் பாலமுருகனின் அழகை வர்ணிக்கிறார்.

ஆயிரம் கோடி காமர் அழகெலாம் திரண்டு ஒன்றாகி
மேயின என்னும் செவ்வேள் விமலமாம் சரணம் தன்னில்
தூயநல் எழிலுக்கு ஆற்றாது என்றிடின இணைய தொல்லோன்
மாயிரு வடிவிற்கெல்லாம் உவமை யார் வகுக்க வல்லார்

- க.சி. - க.பு. - 4.13.439

[ஆயிரம் கோடி மன்மதர்களின் அழகு அனைத்தையும் ஒன்றாகத் திரட்டினாலும் இந்தக் கந்தவேளின் திருவடி அழகிற்குக்கூட ஈடாகாது எனில் அவன் திரள் அழகிற்கு உவமை யாரால் சொல்ல முடியும்?]

அண்ணலார் குமரன் மேனி அடி முதல் முடியின் காறும்
எண்ணிலா ஊழிகாலம் எத்திறம் நோக்கினாலும்
கண்ணினால் அடங்காது உன்னில் கருத்தினால் அடங்காது....

- க.சி. - க.பு. - 4.13.441

[இந்தத் குமரனின் திருமேனி அழகினைத் திருவடி முதல் திருமுடி வரை எண்ணற்ற ஊழிக் காலம் கண்ணால் எப்படிப் பார்த்தாலும் கண்ணிற்குள் அடங்காது. மனத்தால் எண்ணிப் பார்த்தாலும் கருத்திற்குள் அடங்காது. அதாவது அத்தனை வரம்பிலாப் பொலிவுடையவன்!]

இந்த வர்ணனை ஏணியில் இன்றும் ஒரு படி மேலே செல்கிறார் அருளாளர் குமரகுருபரர்

..... சோதி

இளம் பரிதி நூறாயிரம் கோடி போல

வளம் தரு தெய்வீக வடிவும் - உளம் தனில் கண்டு

ஆதரிப்போர்க்கு ஆருயிராய் அன்பரகத் தாமரையின்

மீதிருக்கும் தெய்வ விளக்கொளியே!

[நூறாயிரம் கோடி சூரியர்கள் தோன்றினால் போன்று செக்கச் செவேல் என்ற தெய்வத் திருமேனி அழகினை அன்போடு தியானித்து உள்ளத் தாமரையில் வைத்துக் கொள்பவர்களுக்கு, உயிருக்கு உயிராய், அந்த உள்ளங்களுக்கு ஒளியூட்டும் விளக்காய் திகழ்பவனே!]

கச்சியப்பர் ஆயிரங் கோடி மன்மதர்கள் இணை இல்லை என்றார். குமரகுருபரரோ நூறாயிரம் கோடி சூரியர்களும் இணை இல்லை என்கிறார்!

கன்னத்தில் மின்னும் குண்டலங்கள்

செந்திலாண்டவரின் திருச் செவிகளில் அழகு மணிக் குண்டலங்கள் தொங்குகின்றன. அவன் கன்னங்களோ கண்ணாடி போல் பள பளப்பாக இருக்கின்றன. அந்தக் காதுக் குண்டலங்கள் அசைந்தாடும் பொழுது அவன் கண்ணாடிக் கன்னங்களில் அவை மின்னுகின்றனவாம். ஆனால் கருவறையினுள் திருமேனியில் இருக்கும் அந்தக் குண்டலங்களுக்கு அசைவு எங்கிருந்து வந்திருக்கும்? சங்கரரை எதிரே பார்த்த அந்தச் சல்லாப விநோதனான பாலசுப்பிரமணியன் மகிழ்வோடு தன் தலையை ஆட்டி “வா, வா!” என்று அழைத்தான் போலும்! ஆடிய தலையால் குண்டலங்களும் அசைந்தன போலும்!

காதணிகளும் கண்ணாடிக் கன்னங்களும் சங்கரரை மிகவும் கவர்ந்துள்ளன போலும். அவரது “சௌந்தர்ய லஹரி” யிலும் அன்னை திரிபுரசுந்தரியின் காதணிகளான தாடங்கங்களையும் கன்னங்களையும் இணைத்துப் பாடியிருக்கிறார் ஒரு திருப்பாடலில்:

ஸ்புரத் கண்டாபோக ப்ரதிபலித தாடங்கயுகளம்

சதுஸ் சக்ரம் மந்யே தவமுகம் இதம் மந்மத ரதம்

-ஆ.ச - செள. ல - 59

[தாயே! உன் காதுகளில் உள்ள தாடங்கங்கள் இரண்டும், உன் கண்ணாடிக் கன்னங்களில் அவற்றின் பிரதிபிம்பங்களானவை இரண்டும் சேர்ந்து உன்னுடைய திருமுகமானது மன்மதனின் நான்கு சக்கரங்களையுடைய ரதமென்று நினக்கிறேன்! குறிப்பு: ஸ்ரீ சக்கரங்களே அன்னையின் தாடங்கங்கள்]

நாயகவேல்

அடுத்துச் சங்கரர் காட்டுவது பாலமுருகன் திருக்கைகளில் தாங்கியிருக்கும் வேல். இதன் மகத்துவம் சொல்லற்கரியது. வீர வேல், வெற்றி வேல், வடிவேல், கதிர்வேல், கூர்வேல், சுடர்வேல், ஞானவேல் என்றெல்லாம் அழைக்கப்பெறும் ஆயுதப் படை.

சூரமதுமனின் கொடுமை தாங்காத இந்திராதி தேவர்கள் சிவபெருமானிடம் சென்று முறையிட்டனர். பெருமான் அருகிலிருந்த குமாரன் கந்தவேளை அழைத்து ஆவன செய்யும்படி பணித்தார். அத்துடன் அவரோடு வந்த பதினொரு உருத்திரர்களையும் "நீங்கள் முருகன் கையில் படைக்கலங்களாக இருக்கக் கடவீர்!" எனப் பணித்தார். அவர்களும் தோமரம், கொடி, வாள், குலிசம், அம்பு, அங்குசம், மணி, தாமரை, தண்டு, வில், மழு என்ற பதினொரு ஆயுதங்களாக மாறிக் கந்தவேளின் கையில் வீற்றிருந்தனர். ஆனால் முருகனுக்குக் கரங்கள் பன்னிரண்டு அல்லவா? ஒரு கரம் ஆயுதம் தாங்காது இருக்குமே? உடனே ஐயன் அந்த ஐயத்தை நீக்கிறார்.

அந்தப் பன்னிரண்டாவது கரத்திற்குப் பெருமான் நாயகமானதொரு சுடர் வேலினைக் கொடுத்தாராம்! அந்த வேலின் மகத்துவத்தைக் கச்சியப்பர் சொல்கிறார்.

ஆயதற் பின்னர் ஏவில் முதண்டத்து
ஐம்பெரும் பூதமும் அடுவ
தேயபல் உயிரும் ஒருதலை முடிப்பது
ஏவர் மேல் விடுகினும் அவர்தம்
மாயிரும் திறலும் வரங்களும் சிந்தி
மன்னுயிர் உண்பது எப்படைக்கும்
நாயகமாவது ஒரு தனிச் சுடர் வேல்
நல்கியே மதலைகைக் கொடுத்தான்

- க.சி. - க.பு. - 1.18.38

- விடுத்த மாத்திரத்தில் பழமையான அண்டங்களின் ஐம்பெரும் பூதங்களையும் அழிக்க வல்லது
- எல்லா உயிர்களையும் ஒரு சேர முடிக்க வல்லது
- யார்மேல் விடுப்பினும் அவர்களுடைய வரங்களையும் உயிரையும் ஒருங்கே உண்ண வல்லது
- எல்லா ஆயுதங்களுக்கும் தலைமையானதாக, நாயகமாக விளங்குவது
- ஒப்பில்லாத ஒளியுடையது

பாடலில் கச்சியப்பர் வேலினைப் பெருமானே நேரடியாகக் கொடுத்தார் என்று சொல்லாது, "நல்கியே மதலை கைக் கொடுத்தான்" என்று பாடியிருக்கிறார். அதாவது வேலினை இடையில் ஒருவரிடம் "நல்கி"ப் பின்னர் மதலை கைக்குச் சேரும்படி கொடுத்தான் என்ற பொருள் தொனிக்கும்படி பாடியிருக்கிறார். இடையில் உள்ளது யார்? அன்னை பார்வதி! பின்னர் அந்த வேலினைப் பார்வதி

முருகனிடம் கொடுத்தாள் போலும். அதனால் தான் நாம் இன்னும் அன்னையிடமிருந்து முருகன் வேல் பெறுவதைப் பல முருகத் தலங்களில் ஒரு பெரும் விழாவாகக் கொண்டாடுகிறோம்.

சிக்கலில் வாங்கிய வேல்

நாகபட்டினத்திலிருந்து திருவாரூர் செல்லும் சாலையில் ஐந்து கிலோமீட்டர் தூரத்தில் உள்ள சிக்கல் என்ற திருத்தலத்தில் அருள்மிகு நவநீதநாதருடன் வேல் நெடுங்கண்ணி என்ற திருநாமத்துடன் வீற்றிருக்கும் அன்னை பார்வதி ஐப்பசி மாதம், பஞ்சமி நாளன்று இந்த அற்புத வேலினை அங்கு சிங்காரவேலர் என்ற அழகிய திருப்பெயருடன் அருள்பாலிக்கும் முருகனிடம் கொடுக்கும் கந்தர் ஷஷ்டி விழா மிகச் சிறப்பாக ஆண்டுதோறும் நடைபெறுகிறது. இந்தக் கந்தர் ஷஷ்டி விழா நிறைவில், சிங்கார வேலர் தன் மண்டபம் திரும்பியதும் அந்தப் பஞ்சலோக உற்சவத் திருமேனியின் முகத்தில் வியர்வை முத்துக்களாக அரும்பியிருக்கும் என்றும் அதை ஆச்சாரியார் மெல்லிய துணியால் துடைத்துவிடுவார் என்றும் சொல்கிறார்கள். இதனால் இவருக்கு “வியர்வை சிந்தும் வேலவர்” என்ற திருநாமமும் உண்டு. பஞ்சமிக்கு அடுத்த நாள் ஷஷ்டி. அன்று தான் திருச்செந்தூரில் சூரசம்ஹாரம் நடைபெறும்.

இதை “சிக்கலில் வேல் வாங்கி செந்தூரில் சம்ஹாரம்” என்று மக்கள் அடிக்கடி நினைவு கூரல் வழக்கம். ஆக முருகன் அருள்பாலிக்கும் மிக முக்கியமான திருத்தலங்களில் சிக்கல் ஒன்று!

இந்த திருத்தலத்திற்கு இன்னும் சில சிறப்புக்கள் உண்டு.

- எண்கண், எட்டுக்குடி, சிக்கல் அருகே உள்ள பொறவாச்சேரி ஆகிய மூன்று திருத்தலங்களிலும் உள்ள, மயிலின் மேல் வீற்றிருக்கும் திருவாச்சியுடனான மூன்று ஆறுமுகத் திருமேனிகளும் ஒரே சிற்பியால் உருவாக்கப் பெற்றவை. இத்திருமேனிகளின் நுணுக்கங்கள் உலகப் புகழ் பெற்றவை.
- காமதேனுவைத் தேடி வந்த வசிஷ்டர் அதன் பாலிலிருந்து திரண்ட வெண்ணெயால் சிவலிங்கத் திருமேனி உருவாக்கி அந்த வெண்ணெய்ப் பிராணை வழிபாடு செய்து வந்தாராம். அவர் திரும்ப இருக்கும் பொழுது இந்த வெண்ணெய்த் திருமேனியை இரு கைகளாலும் எடுத்துச் செல்ல முயன்றாராம். ஆனால் அவரால் அதை அசைக்கக் கூட முடியவில்லையாம். “இங்கே நான் சிக்கிக் கொண்டேன்” என்று அசரீரி மூலம் தன் நிலையை வெளிப்படுத்தினாராம் பெருமான். பின்னர் சோழச் சக்கரவர்த்தி அங்கேயே திருக்கோவிலைக் கட்டினாராம். இத்திருத் தலத்திற்கு “சிக்கல்” என்ற பெயர் வரப் பின்புலமாக இருக்கும் வரலாறு இதுதான் என்பர்.

- திருஞானசம்பந்தர் இத்திருத்தலத்தினைப் போற்றி ஒரு பதிகம் பாடியுள்ளார். அதிலிருந்து ஒரு திருப்பாடல்:

நீலநெய்தல் நிலவி மலரும் சுனை நீடிய
சேலு மாலு கழனிவ்வள மல்கிய சிக்கலுள்
வேலொண் கண்ணியினாளையொர் பாகன் வெண்ணெய்பிரான்
பால வண்ணன் கழலேத்த நம் பாவம் பறையுமே

- தி.ச.தே - 2.8.3/1549

[நீல நெய்தல் பூக்கள் நிலவிடும் சுனைகளும், நீண்ட மீன்கள் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் துள்ளிக் குதிக்கும் நீர்வளம் மிக்க கழனிகளும் மல்கிப் பெருகியது சிக்கல் திருத்தலம். இத்தலத்தில் வேல் நெடுங்கண்ணி என்ற திருப்பெயர் கொண்டு வீற்றிருக்கும் அன்னை உமையம்மை உடனாய வெண்ணெய்ப்பரின் திருவடியைப் போற்றி வழிபட நாம் செய்த பாவங்கள் அனைத்தும் பறந்து போகும்]

சக்திவேல்

இப்போதைய நாட்டு வழக்கிலேயே நின்று, அன்னை பராசக்தி கொடுத்த வேலின் மஹிமையை அருணகிரியார் பத்துப் பாடல்களில் வேல் விருத்தம் என்ற தொகுப்பில் பாடியுள்ளார். அதிலிருந்து ஒரு பாடல். சிவனார் திருக்கரத்தில் உள்ள திரி சூலமும், திருமாலின் கையிலுள்ள சுடர் ஆழியும், இந்திரன் கையில் உள்ள குலிசாயுதமும், சூரன் குலத்தை வெல்ல உதவாது எனக் கருதி ஒரு தனி ஆண்மை கொண்ட நெடு வேலினை முருகனுக்கு அளித்தாளாம் அன்னை பார்வதி. இந்த நிகழ்வினை மிக அழகாக இந்தப் பாடலில் வடித்துத் தந்திருக்கிறார் அருணகிரியார்.

வெங்காள கண்டர் கைச்சூலமும் திருமாயன்
வெற்றிபெறு சுடர் ஆழியும்
விபுதர் பதி குலிசமும் சூரன் குலம் கல்லி
வெல்லா எனக் கருதியே
“சங்க்ராம நீசயித்து அருள்!” எனத் தேவரும்
சதுர்முகனும் நின்று இரப்ப,
சயிலமொடு சூரன் உடல் ஒருநொடியில் உருவியே
தனி ஆண்மை கொண்ட நெடுவேல்
கங்காளி, சாமுண்டி, வாராகி, இந்த்ராணி,
கௌமாரி, கமலாசனக்
கன்னி, நாரணி, குமரி, த்ரிபுரை, பயிரவி, அமலை,
கௌரி, காமாஷி, சைவ
சிங்காரி, யாமனை, பவாநி, கார்த்திகை, கொற்றி,
த்ரியம்பகி அளித்த செல்வ,
சிறுவன், அறுமுகன், முருகன், நிருதர்கள் குல அந்தகன்
செம்பொன் திருக்கை வேலே!

[கொடிய ஆலகால விஷத்தை அடக்கிக் கொண்டிருக்கும் கழுத்தை உடைய சிவ பெருமானின் சூலாயுதமும், திருமாலின் வெற்றிச் சின்னமான ஒளி வீசுகின்ற சக்ராயுதமும், தேவர்களின் தலைவனான இந்திரனின் வஜ்ராயுதமும், சூரபத்மாவின் கூற்றம் முழுவதையும், அடியோடு பெயர்த்து, வெற்றி காணும் திறமை உடையன அல்ல, என்று நினைத்து, "சிறந்த போர் வீரனே, நீ ஜெயித்து எங்களுக்கு அருள வேண்டும்" என்று, தேவர்களும் பிரம்மனும் வேண்ட, கிரௌஞ்ச மலையையும் சூரபத்மாவின் உடலையும் ஒரே நிமிடத்தில் உருவி அழித்து வெளி வந்த, ஒப்பற்ற ஆண்மை கொண்ட நெடிய வேலாயுதம், ஊழிக் காலத்தில் தேவர்கள் முக்தி அடையும் பொருட்டு அந்த தேவர்களின் எலும்புக் கூட்டை மாலையாக போட்டுக் கொண்டவன், மகிஷாசுரனைக் கொன்று அவனின் எருமைத் தலைமேல் நிற்பவன், சப்த மாதர்களில் ஒருவளான வராக மூர்த்தியின் சக்தியாக இருப்பவன், இந்திரனின் சக்தியானவன், குமார மூர்த்தியின் சக்தி, தாமரையை ஆசனமாகக் கொண்டிருக்கும் இளமை மாறாத கன்னி, காக்கும் சக்தியாகிய விஷ்ணுரூபினி, பால்ய பருவத்தினன், மும் மூர்த்திகளுக்கும் மேலானவன், பைரவரின் சக்தி, மலம் அற்றவன், பொன்னிறமானவன், அடியார்களின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றும் கண்களை உடையவன், சிவனுடைய தேவியாகிய பேரழகி, நீல நிறத்தவன், சம்சாரக் கடலை அகற்றுபவன், கார்த்திகை மாதர்களாக வருபவன், யுத்தகளத்திற்கு அதிபதி, முக்கண்ணுடையவன் ஆகிய தேவி, பெற்றருளிய, உலகுக்கெல்லாம் முத்திச் செல்வத்தை கொடுக்கும் பாலகன், சண்முகன், ஞானசொருபி, அரக்கர் குலத்தினை அழித்தருளிய கந்த பிரான், திருக்கையிலே விளங்கும் பொன்னொளி வீசும் அழகிய வேலாயுதமே அதுவாகும்.]

இத் திருப்பாடலில் அருணகிரியார் அம்பிகையின் திருநாமங்களில் இருபதை ஒதி, அந்தக் கந்தன் கைவேலுக்கு அம்பிகையின் அருள் சக்தியைத் திரட்டிச் சேர்த்துள்ளதுபோல் நமக்குத் தோன்றுகிறதல்லவா?

ஞானவேல்

சிவனது சூலாயுதம், திருமாலின் ஸ்ரீ சக்கரம், இந்திரனின் குலிசப் படை ஆகியவற்றால் சூரன் குலத்தை வெல்லமுடியாது என்ற அருணகிரியாரின் கூற்று நமக்கு வியப்பைத் தருகிறது அல்லவா? ஆனால் அந்தக் கூற்று உண்மை! அதற்குச் சான்று ஆதி சங்கரரின் ஆத்ம போதம் என்ற அரிய நூலில் இருக்கிறது.

அவிரோதிதயா கர்ம நாவித்யாம் விநிவர்தயேத்
வித்யாவித்யாம் நிஹந்தயேவ தேஜஸ் திமிர ஸங்கவத்

-ஆ.ச. - ஆ.போ. - 3

[செயல்கள் அறியாமைக்கு விரோதமானவை அல்ல. எனவே அவற்றால் அறியாமையை அழிக்க இயலாது. ஒளியால் தான் இருளை விலக்க முடியும் என்பது போல, ஞானத்தால் தான் அறியாமை என்ற அஞ்ஞானத்தை நீக்க முடியும்]

இன்னும் சற்று விளக்கமாகப் பார்ப்போம். ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளை அழிக்கவேண்டுமானால் அவற்றிற்கு இடையே பகைமை உணர்வு இருக்க வேண்டும். உதாரணமாகப் பூனைக்கு எலிமேல் பகை. எனவே எலியைக் கண்டால் பூனை கொன்று விடும். ஆனால் பசுவிற்கும் எலிக்கும் பகை இல்லை. பசு எலியை ஒன்றும் செய்யாது. அது போல அஞ்ஞானமாகிய ஆணவத்தில் அழுந்தியிருக்கும் சூர குலத்தை, ஞானத்தின்

திருவடிவமாகிய வேலால் தான் அழிக்க முடியும் என்று கருதியே அன்னை இந்த ஞான வேலை ஞான பண்டிதனாகிய முருகனுக்கு அளித்தாள் என்பது இத்திருப்பாடலின் உள்ளுரை.

இங்கே திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் சுவாமிகள் இந்த ஞான வேல் பற்றிக் கூறியுள்ளதையும் நினைவு கூரல் வேண்டும்.

வேல் முருகப் பெருமானுடைய ஞான சக்தியாகும். “வேல்” என்ற முதல் நிலை நீண்ட தொழிற்பெயர் “வேல்”. எல்லாவற்றையும் வெல்வது ஞானம் ஒன்றேயாகும். ஞானம் என்ற சொல் தமிழில் அறிவு என வரும். அறிவுக்கு மூன்று இலக்கணங்கள் உள - ஆழம், அகலம், கூர்மை. வேலின் அடிப்பகுதி ஆழமாகவும், இடைப்பகுதி அகலமாகவும், நுனிப்பகுதி கூர்மையாகவும், இருப்பதை நுனித்து உணர்க மயிலும் சேவலும் அசுரசம்பந்தம் பெற்றவை. சூரபதுமன்தான் சேவலும் மயிலுமாக ஆனான்

அதனால் கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் கந்த புராணத்தில், சுப்பிரமணியர் காப்புப் பாடலில் சேவலுக்கும் மயிலுக்கும் சேர்த்து ஒரு முறை போற்றி கூறி, வேலுக்குத் தனியே இருமுறை போற்றி கூறி உள்ளார்!

மூவிரு முகங்கள் போற்றி, முகம்பொழி கருணை போற்றி
ஏவரும் துதிக்க நின்ற ஈராறு தோள் போற்றி; காஞ்சி
மாவடி வைகும் செவ்வேள் மலரடி போற்றி; அன்னான்
சேவலும் மயிலும் போற்றி, திருக்கைவேல் போற்றி, போற்றி!

கந்தப்பெருமானின் இந்தத் திருவேலினைப் பற்றி முருகன் புகழ் பாடிய அத்தனை அருளாளர்களும் பாடியிருக்கிறார்கள். அவற்றை இங்கே விரிக்கில் நாம் தடம் மாறி வெகு தூரம் சென்று விடுவோம். எனவே அதைத் தவிர்த்து சங்கரரது பதினேழாவது பாடலின் அடுத்த சொற்றொடரினைப் பார்ப்போம்.

திரிபுராரியின் உடலிலிலிருந்து உதித்தவன்

செந்திலாண்டவரை இப்பாடலில் “புராரேஸ் தநூஜஹா” - “புரமெரித்தவனின் உடலிலிருந்து உதித்த பிள்ளையே!” என்று விளிக்கிறார். அதென்ன புரமெரித்தவன்? அது சிவபெருமானது எட்டு வீரச் செயல்களில் ஒன்று. இந்தச் செயல்களை அவர் எட்டுத் திருத்தலங்களில் நிகழ்த்தினார். அவற்றை “அஷ்ட + வீர + ஸ்தானம்” அல்லது பொது வழக்கில், அட்ட வீரட்டானம் என்பர். இவற்றை ஒரு பழைய பாடல் அழகாக வரிசைப்படுத்தி இருக்கிறது.

பூமன் சிரம் கண்டி; அந்தகன் கோவல்; புரம் அதிகை
மாமன் பறியல்; சலந்தரன் விற்குடி; மா வழுவுர்
காமன் குறுக்கை; யமன் கடவுர்; இந்தக் காசினியில்
தேமன்னு கொன்றையும் திங்களும் சூடியதன் சேவகமே

விழுப்புரத்திற்கு அருகில் :

1. திருக்கோவிலூர் - அந்தகாசுரனைக் கொன்ற தலம் - அந்தகாசுரர்
 2. திருவதிகை - திரிபுரங்களைத் தகனம் செய்த தலம் - திரிபுராந்தகர்
- மயிலாடுதுறையைச் சுற்றி
3. திருக்கண்டியூர் - பிரமனின் செருக்கினை அடக்க அவனது ஐந்தாவது தலையைக் கொய்த தலம் - பிரம்ம சிரக் கேதர்
 4. திருக்குறுக்கை - மன்மதனை எரித்த தலம் - காமதகனர்
 5. திருப்பறியலூர் - மாமனாரான தக்கனது தலையைத் தடிந்த தலம் - தட்சயக்ருவதர்
 6. திருக்கடவூர் - மார்க்கண்டேயருக்காகக் காலனைக் காலால் காய்ந்த தலம் - காலசம்ஹாரர்
 7. திருவழுவூர் - கஜமுகாசுரனான யானையைக் கொன்று அதன் தோலைத் உரித்துப் போர்த்த தலம் - கஜசம்ஹாரர்
 8. திருவிற்குடி - சலந்தராசுரன் தலையினைத் தன் சக்கரத்தால் அரிந்த தலம் - சலந்தராசுரர்

சிவன் திரிபுரம் எரித்தது

சூர சகோதரர்களைப் போல் தாரகாட்சன், கமலாட்சன், வித்யுன்மாலி, என்ற மூவரும் அசுர சகோதரர்கள். பிரமனிடமிருந்து பெற்ற வரத்தால் திரிபுரங்கள் எனப் பெற்ற பொன், வெள்ளி, இரும்பால் ஆக்கப்பெற்ற கோட்டைகளிலிருந்து ஆட்சி புரிந்து வந்தனர். இக்கோட்டைகள் இக்கால ஆகாய விமானங்களைப் போல் பறக்கும் சக்தி பெற்றிருந்தன. இவற்றைத் தான் திரிபுரம் என்பர். அதாவது திரிகின்ற நகரங்கள் அல்லது மூன்று நகரங்கள்! இவற்றின் மூலம் நினைத்த இடங்களுக்கெல்லாம் சென்று இந்த அசுர சகோதரர்கள் மூவரும் தேவர்களைத் துன்புறுத்தி வந்தனர். இவர்களது தொல்லை தாங்காத இந்திராதி தேவர்கள் சிவபெருமானிடம் முறையிட்டுத் துயர் தீர்க்க வேண்டினர். தேவர்களது இந்த முறையீட்டினைக் கூறும் ஒரு திருமூலரது திருமந்திரப் பாடல் :

ஒடி வந்து எல்லாம் ஒருங்கிய தேவர்கள்
வாடி முகமும் வருத்தத்துத் தாம்சென்று
நாடி, "இறைவா நம!" என்று கும்பிட
ஈடில் புகழோன் எழுக என்றான்

-தி.மூ - தி.ம. 2/352

வேண்டுதலை ஏற்றார் எம்பெருமான். உடனே போருக்கு ஆயத்தம் செய்தனர். பூமியைத் தேராகவும், சூரிய சந்திரரைச் சக்கரங்களாகவும், நான்கு வேதங்களைக் குதிரைகளாகவும், அவ்வேதங்களின் அதிபதியான பிரம்மாவைச் சாரதியாகவும், இமய மலையை வில்லாகவும், வாசுகியை நாணாகவும், திருமாலை அம்பாகவும் கொண்டு பெருமான் திரிபுர தகனத்திற்குத் தயாரானார். ஆனால் இந்தப் படையின் ஒவ்வொரு உறுப்பாகிய தேவரும் தன்னால் தான் சிவனுக்கு வெற்றி கிட்ட இருக்கிறது என்ற எண்ணத்தில் இறுமாப்போடு இருந்தனர். இவர்கள் செருக்கினை அடக்கப் பெருமான் ஒரு புன்னகை புரிந்தார். அவ்வளவுதான்! முப்புரங்களும் எரிந்து விழுந்தன. தேவர்களும் தங்கள் தவற்றினை உணர்ந்து பெருமான் திருவடியில் வீழ்ந்து மன்னிப்புக் கேட்டனர். பெருமானின் எட்டுவீரச் செயல்களில், இப்படிச் சிரித்துத் திரிபுரம் எரித்தது ஒன்றாகும்.

இந்நிகழ்வு நடந்த தலம் பன்ருட்டிக்கு மிக அருகாமையில் உள்ள திருவதிகை என்ற திருத்தலம். இந்த அருட்செயல் பற்றி சைவ சமயக் குரவர்களான சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், மாணிக்கவாசகர் மற்றும் ஏனைய புலவர்கள் பலரும் பாடி உள்ளார்கள்.

பெருமான் நிகழ்த்திய எட்டு வீரச் செயல்களில் இந்தத் திரிபுரம் எரித்ததை மட்டும் சங்கரர் “புராரேஸ் தநூஜஹ:” என்ற சொற்றொடரால் குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருக்கிறார். அப்படியானால் இந்த நிகழ்விற்கும் செந்திலாண்டவருக்கும் ஏதாவது தொடர்பு உண்டா? உண்டு! ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்களின் உருவகங்களே சூரபதுமன், சிங்கமுகாசுரன், தாரகாசுரன் என்று முன்னர் பார்த்தோம். அவர்களைச் சம்ஹாரம் செய்ய உதித்தவன் தானே முருகன்? இதே போல ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்களின் உருவகங்களே அந்தத் திரிபுராதிகள் மூவரும் என்பர். ஆக, “முன்பே இந்த மும்மலங்களை அழித்த பெருமானின் திருமைந்தனே! நீயும் இவற்றை, இப்பொழுது அழிப்பது உனக்கு மிக எளிதான செயலே!” என்று முருகனைப் பார்த்து சங்கரர் சொல்வது போலிருக்கிறது இந்த “திரிபுரம் எரித்தவனின் உடலிலிருந்து உதித்த பிள்ளையே!” என்ற விளி!

இங்கே சான்றாக, திருமூலரது திருமந்திரத்திலிருந்து ஒரு பாடல்

அப்பு அணி செஞ்சடை ஆதி புராதனன்
முப்புரம் செற்றனன் என்பர்கள் மூடர்கள்
முப்புரம் ஆவது மும்மல காரியம்
அப்புரம் எய்தமை யார் அறிவாரே

-தி.மூ. - தி.ம. -2/343

[அப்பு - தண்ணீர், இங்கு கங்கை; ஆதி புராதனன் - அனைவருக்கும் முதலாய் இருக்கும் பழமையானவன், செற்றனன் - அழித்தனன்; மும்மலம் - மூன்று அழுக்குகள், ஆணவம், கன்மம், மாயை;]

இந்த நிகழ்வினைச் சொல்வதால் பெருமானைக் கண்டு, “ஐயோ! இவர் பொல்லாதவர் போலிருக்கிறதே. சிரிப்பைக்கூட நம்ப முடியவில்லையே. இவரை நாம் எப்படி அணுகுவது?” என்று அடியார்கள் எண்ணிப் பயந்து ஒதுங்கிப் போய்விடாதிருக்கத் திருமூலரே ஒரு மறு உறுதி (Re-assurance) தருகிறார் மற்றொரு திருப்பாடலில்:

திரிகின்ற முப்புரம் செற்ற பிரானை
அரியன் என்று எண்ணி அயர்வுற வேண்டா
பரிவுடையாளர்க்குப் பொய்யலன் ஈசன்
பரிவொடு நின்று பரிசு அறிவானே

- தி.மூ. - தி.ம. 2/348

[திரிகின்ற மூன்று புரங்களையும் அழித்த சிவப்பரம்பொருள் அணுகுதற்கும் அறிவதற்கும் அரிதானவன் என்று எண்ணி யாரும் தளர்வடைய வேண்டாம். அன்பு செய்யும் அடியார்களுக்கு அரிதானவன் அல்லன். இத்தகைய அடியார்களுக்குக் கருணையோடு அவரவர் தகுதி அறிந்து அருள் செய்வான்]

திருவதிகைத் திருதலத்தின் ஏனைய இரு சிறப்புக்களையும் இங்கு நினைவு கூரல் வேண்டும்

- தருமசேனர் சூலை நோயால் வருந்தி சமணத்தை விட்டு மீண்டு, சைவத்தின் உறைவிடமான அவர் தமக்கையார் திலகவதியார் திருத்தொண்டு புரிந்து கொண்டிருந்த இந்தத் திருவதிகைத் திருத்தலம் வந்து, தமக்கையாரை வணங்கித் திருநீறு பெற்று அணிந்து கொண்டு, அவரோடு திருவதிகை வீரட்டனார் திருக்கோவில் சென்று “கூற்றாயினவாறு விலக்ககலீர்” என்ற திருப்பதிகம் பாடி, சூலை நோய் நீங்கப் பெற்றார். அவ்வேளையில் இறை அசரீரி ஒன்று எழுந்து அவருக்கு “நாவுக்கரசு” என்ற திருநாமத்தையும் நல்கியது.
- திருநாவுக்கரசர் உழவாரத் திருத்தொண்டு செய்த திருவதிகை வீரட்டானத்துத் திருத்தலத்தினை தன் கால்களால் மிதிக்க அஞ்சிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அத்தலத்திற்கு அருகில் உள்ள சித்தவட மடத்தில் தங்கினார். திருவதிகைப் பெருமானை நினைத்துக் கொண்டே தூங்கிவிட்டார். பெருமான் ஒரு கிழ வேதியர் வேடம் தாங்கி மடத்திற்கு வந்து சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தலையில் தன் கால் படுமாறு மாறி, மாறிப் படுத்தார். “யாரையா நீ? நான் தள்ளித் தள்ளிப் படுத்தாலும் என்னை விடாது மிதித்துக் கொண்டே இருக்கிறீர்?” என்று கேட்டார். என்னை அறியாயோ?” என்று கேட்டு மறைந்தார் வேதியராக வந்த எம்பெருமான். இப்படிச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்குத் பெருமானின் திருவடி தீட்சை கிட்டிய திருத்தலம் திருவதிகை.

ஒளிரும் பதக்கம்

இந்தப் பாடலில், சங்கரரின் விளிகளில் ஒன்று “(ஸ்புரத் ரத்ன) ஹாரஹ!” - “மார்பில் ஒளிரும் ரத்னங்களால் ஆன மணி மாலை அணிந்தவனே!” என்று அழைக்கிறார். பொதுவாக இந்த மணியாரங்களில் அல்லது மணி மாலைகளில் இருபுறமும் உள்ள வடங்களில் ஒரே எண்ணிக்கையுள்ள தனித்தனி மணிகளோ அல்லது சில மணிகளால் ஆன அண்டுகளோ இருக்கும். மணிமாலைகளின் ஒவ்வொரு பக்கமும் ஒரு வடம் உள்ள மணியாரத்தை ஏகாவளி என்றும் மூன்று வடங்கள் உள்ளவற்றை திரி சரி என்றும் ஐந்து வடங்கள் உள்ள வற்றை பஞ்ச சரி என்றும் அழைப்பர்.

இந்த இரு பகுதிகளும் இணையும் இடத்தில், நம் பொன் ஆபரணக் கலைஞர்கள் “மேநாகம்” என அழைக்கும் மேல் நாயகக் கல்லுடனான, பல வண்ண ரத்தினங்கள் அல்லது ஒரு மிகப்

பெரிய பச்சை அல்லது சிவப்புக் கல் அழகிய வேலைப்பாடுடன் இழைக்கப்பட்டுள்ள பதக்கம் இருக்கும். தூரத்திலிருந்து பார்க்கும் பொழுது மார்பில் தொங்கும் கழுத்தணியில் உள்ள இந்தப் பதக்கம் தான் நம் கவனத்தை முதலில் ஈர்க்கும். அதனால் மணிமாலை செய்யும் கலைஞர்கள் இந்தப் பதக்கத்தின் பொலிவினைச் அதிகரிக்க மிகக் கவனமாக, நுணுக்கமாகப் பணி செய்து அதை உருவாக்குவர்.

இந்த அளவில் இல்லாவிட்டாலும் மலர் மாலைகள் கட்டும்பொழுதும் அதன் நடுவில் தொங்கும் குஞ்சத்திற்கு அதன் வடிவிலும் அதில் கட்டும் மலர்களிலும் அவற்றின் வண்ணங்களிலும் அதிக கவனம் செலுத்தி மாலையின் திரள் அழகினைக் கூட்டுவர். மாலைக்கு அழகும் பூரணத்துவமும் சேர்ப்பதே அந்தக் குஞ்சம் தான்! அதே போலத்தான் மணிமாலைகளுக்குப் பதக்கங்கள்!

பதக்கத் திருப்பாடல்

மணி மாலைகளைப் பற்றியும் அவற்றின் நடுவில் உள்ள பதக்கத்தினைப் பற்றியும் தெரிந்து கொண்ட நாம் மீண்டும் சங்கரரது பதினேழாவது பாடலுக்கு வருவோம். சங்கரரின் ஸ்ரீ ஸ்ரீ பரஹ்மணய புஜங்கத்தில் உள்ள மொத்தப் பாடல்கள் முப்பத்தி மூன்று என்று பார்த்தோம். இந்தப் புஜங்கத்தினை ஒரு முப்பத்தி மூன்று மணிகள் கொண்ட (ஸ்புரத் ரத்ன) ஹாரமாக அதாவது ஒளிரும் ஒரு மணி மாலையாக உருவாக்கி, செந்திலாண்டவர் திருக்கழுத்தில் அணிவித்து அழகு பார்க்கிறார் சங்கரர். இந்த மாலையில் ஒரு பக்கத்திற்குப் பதினாறு மணிகள் எனக் கொண்டால் நடுவில் உள்ள பதினேழாவது மணிதான் அந்தப் பெரிய மரகதம் அல்லது மாணிக்க கல்லால் அதாவது ஜாதிப் பச்சை அல்லது சிவப்பு ரத்தினத்தால் ஆன பதக்கம். எனவே இந்தப் பதக்கத்திற்கு இணையாகப் புஜங்கத்தில் உள்ள பதினேழாவது பாடலைக் கொள்ளலாம். பதக்கத்திற்கு உரிய அழகையும், பவித்திரத்தையும், பார்ப்பவரை ஈர்க்கும் தன்மையையும் அந்தப் பாடலிலும் நாம் பார்த்தோம். அழகுத் திருமேனி, அதில் பொலிவு பொங்கும் பட்டாடை, காதுகளில் மின்னிடும் குண்டலங்கள், ஒளிரும் ரத்தினங்களாலான தோள்வளைகள், மார்பில் பதக்கத்துடனான மணி மாலை, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மணிமாலையின் பதக்கத்தின் மேலுள்ள மேல் நாயகக் கல்லுக்கு இணையாக அன்னை தந்த நாயக வேல். செந்திலாண்டவரின் இந்தப் பூரணத் திரள் அழகு நம் கவனத்தை ஈர்த்துத் தக்க வைத்துக் கொள்ளாவிட்டால், வேறு எந்த அழகினால் முடியும்?

அகக் கண் பார்வை

ஒரு திருமேனியின் அழகினை இருவகைப் படுத்துவர். ஒன்று அத் திருமேனியின் வடிவழகு. மற்றொன்று அதன் தேஜஸ் அல்லது தெய்வீக அழகு.

செந்திலாண்டவர் திருமுன் நின்று அவரை நம் புறக்கண்ணால் தரிசிக்கும் பொழுது நமக்குத் தெரிவது அந்தத் திருமேனியின் வடிவழகு மட்டும்தான். ஆனால் நாம் அவனோடு ஒன்றி நம் அகக்கண்ணால் பார்த்தோமானால் அவனது தெய்வீக அழகு தெரியும். அதாவது இப்படியும் அப்படியுமாகக் காதோடு மோதும் கண்களில் கருணை பொழியும் பார்வை, காதுகளில் அசைந்தாடிக் கண்ணாடிக் கன்னங்களில் மின்னும் குண்டலங்கள், கொவ்வைத் செவ்வாய் உதடுகளை சற்றே

விரியச் செய்து காட்டும் புன்னகை, அதில் தெரியும் அன்னங்களின் அழகு வரிசை போன்ற பற்கள், இத்தனையும் சேர்ந்து இப்போதே கப்பென மலர்ந்த கமலத் திருமுகம். திருக்கைகளில் அன்னை கொடுத்த அருட்சக்தி வேல். இந்தக் காட்சியை நம் அகக் கண்ணால் நாம் பார்க்க இயலுமானால் அவனிடம் என்ன வேண்டுவோம்? “முருகா! நீ இப்படியே இன்று போல், என் முன்னே என்றும் நீங்காதிரு!” என்று தானே வேண்டுவோம்? அதைத்தான் நம் சார்பாக சங்கரரும் பாடலின் இறுதி வரியில் வேண்டுகிறார், “மம புரஸ்தான் ஆஸ்தாம்” - என் முன்னரே இருந்து கொண்டிருக்கட்டும்!

இந்த நடு நாயகப் பாடலின் முழுத் தமிழ் வடிவத்தினை மீண்டும் ஒரு முறை நினைவு படுத்திக்கொண்டு அடுத்த பாடலைப் பார்ப்போம்.

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வடிவம்

பாடல் 17
திரள் அழகு

திருத்தோள்களில் ஒளிரும் இரத்தினவளை;
தடமார்பினில் முத்துமணிமாலை;
காதுகளிலோ, உன் கண்ணாடிக் கன்னங்களில்
அசைந்தாடும் அழகுமணிக் குண்டலங்கள்,
கட்டான இடுப்பில் மஞ்சள் பட்டிலான ஆடை;
அன்னை தந்த அருட்சக்திவேல் திருக்கரத்தில்;
திரிபுரம் எரித்தவனின் திருமகனே!
இந்த ஆபரணம் நிறை அழகுத் திருமேனியோடு
எப்போதும் என் முன்னே நீயிருக்க
வேண்டுகிறேன்!

பாடல் 18
சோமாஸ்கந்தர் திருஉரு

இஹாயாஹி வத்ஸேதி ஹஸ்தாந் ப்ரஸார்யா-
ஹ்வயத் யாதராத் சங்கரே மாதூரங்காத் ।
ஸமுத்பத்ய தாதம் ஸ்ரயந்தம் குமாரம்
ஹராச்லிஷ்ட காத்ரம் பஜே பால மூர்த்திம் ॥

“பாலகனே, நீ வாராய்!” எனப்பரிவோடு கரம் நீட்டி
உன் தந்தை அழைத்ததும்,
அன்னை தன்மென்மலர் மடி மீதிருந்த நீ,
மின்னலென அன்னவர்தம்
அகன்ற மார்பின் மேல் தாவ,
அவரும் தன் இரண்டு கையால் கட்டி அணைத்திட்ட
திருமேனிதனை உடைய பாலமுருகனே,
உன்னை நான் தியானிக்கிறேன்!

18.1 & 2 : இஹாயாஹி வத்சேதி ஹஸ்தாந் ப்ரஸார்ய
ஹவயத்யாதராத் சங்கரே மாதூரங்காத்
ஸமுத் பத்ய

சங்கரே ஆதாராத் ஹஸ்தாந் ப்ரஸார்ய இஹ ஆயாஹி இதி

சிவபெருமான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் கைகளை விரித்து, "(ஓ! குழந்தையே)
இங்கே வா!" என்றதும்

மாதூரங்காத் ஸமுத்பத்ய

தாயினுடைய மடியிலிருந்து உடனே தாவிக் குதித்து ஓடி

18.3 & 4 : தாதம் ஸ்ரயந்தம் குமாரம் ஹர ஆஸ் லிஷ்ட காத்ரம்

தந்தையைச் சார்ந்திருக்கிற குமாரனை, சிவபெருமானால் அணைக்கப் பெற்ற
உடலை உடையவனை

பால மூர்த்திம்

அந்த இளம் குழந்தை வடிவினை

பஜே

தியானிக்கிறேன்

சிவ - சக்தி ஐக்கியம்

இதற்கு அடுத்த பாடலிலிருந்து செந்திலாண்டவர் திருமுன் நம் சார்பாகச் சில பிரார்த்தனைகளை
முன் வைக்க இருக்கிறார் சங்கரர். அதற்கு முன்னதாக அவனது தாய் தந்தையர் மகிழ்வோடு சேர்ந்து
இருக்கும் சிவ சக்தி ஐக்கியக் காட்சியை நமக்கு இந்தப் பாடலில் ஒரு படமாகக் காட்டுகிறார்.
பெருமானும் உமையம்மையும் நெருக்கமாக அமர்ந்திருக்கிறார்கள். இந்தக் காட்சி திருஞான
சம்பந்தரது திருப்பாடல் ஒன்றினை நமக்கு நினைவு படுத்துகிறது.

மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம் வைகலும்
எண்ணில் நல்ல கதிக்கு யாதுமோர் குறைவிலைக்
கண்ணில் நல்லஃதுறும் கழுமல வளநகர்ப்
பெண்ணில் நல்லாளொடும் பெருந்தகை இருந்ததே

- ச.தே. 3.21.1/3052

[கழுமல வளநகர் - சீர்காழி]

இப்படி இறைவனையும் இறைவியையும் சேர்த்தித் திருகோலத்தில் காண்பதே ஒரு பெரும் பாக்கியம். இதன் உள்ளுரை யாதெனில் நாமும் நமது இல்வாழ்க்கையை அன்பு மனைவியுடன் நல்ல வண்ணம் மகிழ்வோடு வாழுமாறு அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே.

பெருமானின் இந்தச் சேர்த்தித் திருக்கோலத்தின் அருள் நோக்கம் பற்றிய திருமூலரது திருமந்திரத்திலிருந்து ஒரு பாடல்

உகந்து நின்றான் நம்பி ஒன்றுதல் கண்ணோடு
உகந்து நின்றான் நம் உழை புக நோக்கி
உகந்து நின்றான் இவ் உலகங்கள் எல்லாம்
உகந்து நின்றான் அவள் தன் தோள் தொகுத்தே

- தி.மூ - தி.ம. - 4.5/1162

[நெற்றிக் கண்ணுடைய சிவனும் சக்தியுடன் கூடி மகிழ்ந்திருந்தான். ஜீவாத்மாக்களாகிய நாமும் உய்தி பெற்று, உயர்ந்து, மகிழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்ற மனம் கொண்டு, நம்முளே கலந்து நின்றான். அனைத்து உலகங்களிலும் அவன்தன் அருளாட்சி நடத்தி இருந்தான். இப்பரம்பொருளே சக்தியுடன் கலந்து சிவசக்தியாகச் சிறந்திருந்தான். நுதல் - நெற்றி; உகந்து - விரும்பி; நம் உழை - நமக்காக, ஜீவாத்மாக்களுக்காக; புக - தங்க; தொகுத்து - சேர்ந்து]

நன் மக்கட்பேறு

சங்கரர் காட்டும் படத்தில் இவர்கள், இருவர் மட்டும் தானா இருக்கிறார்கள்? இல்லை. அன்னை உமையின் மடியில் அழகிய திருமகன் முருகனும் கூட இருக்கிறான். மங்கலமான மனைவாழ்க்கைக்கு அணிகலனே, அதாவது அதற்குப் பூரணத்துவம் தருவதே நல்ல மக்களைப் பெற்றிருத்தல் தானே?

மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்றுஅதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு

- தி.வ. - தி.கு-60

[நன்கலம் - அணிகலன்; நன்மக்கட்பேறு - நல்ல மக்களைப் பெற்றிருத்தல்]

மணிபோன்ற நான்கு கருத்துக்களை ஒவ்வொரு பாடலிலும் கொண்டிருக்கும், பதினென்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்றாகிய நான்மணிக்கடிகையும் இதே கருத்தைக் கூறுகிறது

மனைக்கு விளக்கம் மடவாள்; மடவாள்
தனக்குத் தகைசால் புதல்வர்; மனக்கினிய
காதற் புதல்வர்க்குக் கல்வியே; கல்விக்கும்
ஓதிற் புகழ் சால் உணர்வு

- நான்மணிக்கடிகை, பாடல் 101

[மடவாள் - மனைவி]

சோமாஸ்கந்தர்

படத்தை மீண்டும் பாருங்கள்! சிவனின் இடப்புறம் உமையம்மை. அவளது வலது பக்கத்தில் குழந்தை வடிவில் முருகன் என்ற மைந்தன். அதாவது தந்தையான சிவனுக்கும் தாயான உமைக்கும் நடுவில் ஸ்கந்தன். இது சைவத்தில் மிகக் கீர்த்தி வாய்ந்த சேர்த்தித் திருக்கோலம். சிவனும் உமையும் ஸ்கந்தனும் சேர்ந்திருக்கும் திருக்கோலம். இதுதான் "சோமாஸ்கந்தர்" திருக்கோலம் என்று அழைக்கப் பெறுகிறது. அதாவது ஸ + உமா + ஸ்கந்தர். உமையும் ஸ்கந்தனும் உடனிருக்கும் பெருமான்.

இந்தத் திருக்கோலத்தின் சிறப்புக்கள் :

- சிவபெருமானது இருபத்தைந்து திருமூர்த்தங்களில் இந்த சோமாஸ்கந்தர் திருமூர்த்தமும் ஒன்றாகும்
- ஆதி சங்கரர் நிறுவிய ஷண்மதத்தில் அதாவது ஆறு சமயங்களில் - சைவம், சாக்தம், கௌமாரம் ஆகிய மூன்றும் இதில் இணைந்துள்ளன
- இது சத்-சித்-ஆனந்தம் அதாவது உண்மை, அறிவு, இன்பம் ஆகிய மூன்றின் இணைப்பினையும் குறிக்கிறது

இந்தத் திருக்கோலம் மிகத் தொன்மை வாய்ந்தது. இந்த வடிவத்தின் சிறப்பினை நம் பழமையான சங்க இலக்கியத்தில் ஒன்றான எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றாகிய ஐங்குறுநூறு,

மறியிடைப் படுத்த மாண்பினைப் போலப்
புதல்வன் நடுவண் ஆக நின்றும்
இனிது மன்ற அவர் கிடக்கை

[மறியிடைப்படுத்த - பெண் மாணைப் போன்ற உமையம்மைக்கும் இடையில் இருக்கும்; புதல்வன் - முருகன்; நடுவண் - நடுவில்; கிடக்கை - இருத்தல்]

என்ற தொடரால் சிறப்பித்துக் கூறுகிறது.

திருநாவுக்கரசரது திருக்கடம்பூர்த் தேவாரப் பதிகத்திலிருந்து ஒரு திருப்பாடல்:

நம் கடம்பனைப் பெற்றவன் பங்கினன்
தென் கடம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்
தன் கடன் அடியேனையும் தாங்குதல்;
என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே

- தி.நா.தே - 5.19.(9)/5420

[நாம் விரும்பித் துதிக்கும் கடம்ப மலர் மாலையணிந்த நம் முருகனைப் பெற்றவளாகிய உமையம்மையைப் பாகமாக கொண்ட தென் கடம்பைத் திருக்கோவிலில் குடி கொண்டுள்ள பெருமானின் கடன் அடியாரைத் தாங்குதல்; என் போன்றார் கடன் பலன் கருதாது பணி செய்தலே ஆகும்]

இனிய இல்வாழ்க்கையின் முக்கியத்துவத்தையும் அது எப்படி நன் மக்களுடன் இருத்தல் வேண்டும் என்பதையும் மக்களுக்கு எடுத்துக் காட்டும் வகையில் விழாக் காலங்களில், பஞ்ச மூர்த்திகள் திருவீதி உலா வரும் பொழுது, பெருமான் இந்த சோமாஸ்கந்தர் திருக்கோலத்தில் தான் விடையேறி வருவார்.

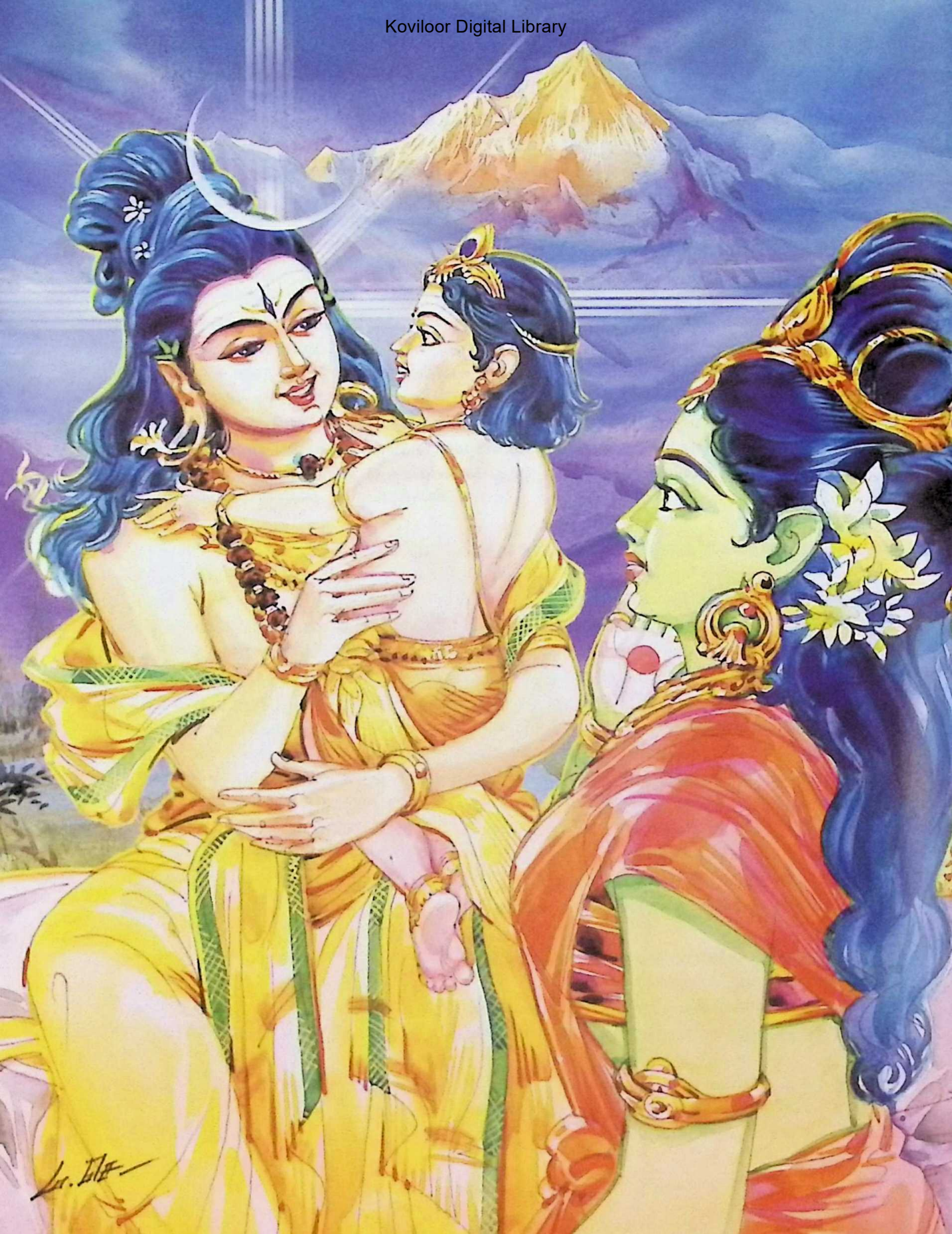
வாராய் நீ, மகனே!

சங்கரர் இந்தத் திருக்கோல நிலைக் காட்சியோடு (still shot) நின்று விடவில்லை, அதை ஒரு நகரும் காட்சியாகவே (video clipping) மாற்றி அந்தக் காட்சிக்கு உயிரூட்டி நம்மை ஈர்க்கிறார். இதுவரை அன்னை உமையின் மடியில் இருந்த மாதூர் அங்காத் - மகனை “சங்கரே ஆதராத் ஹஸ்தாந் ப்ரஸார்ய, ஹே வத்ஸ, இஹ ஆயாஹி” பெருமான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன், கைகளை விரித்து, “ஓ மகனே! இங்கு நீ வாராய்” என்று அழைக்கிறார். இத்தனை பிரியத்தோடு கையினை அகல விரித்து அன்போடு அப்பா அழைக்கும் பொழுது மகன் முருகன் வராமல் இருப்பானா? அவ்வளவுதான்! அடுத்த கணம் அன்னை மடியிலிருந்த குழந்தை தாவிக் குதித்து அப்பாவின் விரித்த கைகளுக்குள் செல்கிறான். அப்பா அப்படியே குமாரனை அணைத்துக் கொள்கிறார்.

..... மாதூரங்காத்
ஸமுத்பத்ய தாதம் ஸ்ரயந்தம் குமாரம்
ஹா ஆஸ் லிஷ்ட காத்ரம் பஜே பாலமூர்த்திம்

- தாயின் மடியிலிருந்து தாவிக் குதித்து வந்து,
- தந்தையைச் சார்ந்திருக்கிற,
- தந்தையாகிய சிவபெருமானால் அணைக்கப் பெற்ற உடலை உடையவனாகிய
- இந்தக் குழந்தைக் குமரனைத் தியானிக்கிறேன்

இந்தக் காட்சியினை நம் முன் ஒரு திரைப்படம் போல நான்கே வரிகளால் ஓட விட்ட சங்கரரின் அருட் கனிவினை நினைந்து, நினைந்து மகிழலாம்!

பெருமானும் உமையம்மையும் சேர்ந்தே இருக்கிறார்கள். என்றாலும் அன்னை மடி மீதிருந்த குழந்தையைப் பெருமான், ஏன் "இங்கு நீ வாராய்!" என அழைக்கிறார்? தன் மடியில், தோளில்

குழந்தையை வைத்துக் கொஞ்சுவது ஒரு தனியான இன்பம் அல்லவா? அதைத்தானே திருவள்ளுவரும் சொல்கிறார்.

மக்கள் மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம் மற்றுஅவர்
சொற்கேட்டல் இன்பம் செவிக்கு

- தி.வ. - தி.கு. 65

அதிலும் அவர் சாதாரணத் தந்தை அல்லவே! இந்திரன், பிரம்மா, திருமால் ஆகிய அனைவராலும் சாதிக்க இயலாத அதாவது சூரபதுமனின் குலத்தையே அழிக்கின்ற ஒரு மாபெரும் செயலுக்காக இந்த மகத்துவமிக்க மகனை உருவாக்கியவரல்லவா அந்தத் தந்தை. அவனையே தமது தலைவன் என்று அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்டார்கள் அல்லவா? இங்கே வள்ளுவரின் மற்றொரு குறளையும் நினைவு கூரல் பொருத்தமாகும்

தந்தை மகற்கு ஆற்றும் நன்றி அவையத்து
முந்தி இருப்பச் செயல்

- தி.வ. - தி.கு.67

சரி, தந்தை இப்படி என்றால் பிள்ளை? பிள்ளையைப் பற்றி அந்தத் தேவர்கள் சொல்வதைப் பாருங்கள்!

ஈண்டே எமருக்கு இடர் செய் அவுணரெலாம்
மாண்டே விளியும் வகைபுரிந்து காத்தனையால்
வேண்டேம் இனி யாதும்! மேலாய நின்கழற்கே
பூண்டேம் தொழும்பு! புகழேம் பிறர் தமையே!

- க.சி. - க.பு. - 4.14.8

[எமருக்கு - எம்மவருக்கு; இடர் - துன்பம்; அவுணர் - அசுரர்; விளியும் - அழிந்துபோகும்; கழல் - திருவடி; தொழும்பு - அடிமை]

தந்தை மகனை அவையின் முதல் வரிசையில் தலைவனாகவே அமர்த்தினார். மகனோ இட்ட பணியினை மிகச் செம்மையாகச் செய்து தந்தைக்குப் புகழ் சேர்த்து, இன்றும் அவருக்கு திருச்செந்தூரில் தினமும் பூசை செய்து கொண்டிருக்கிறான். பார்ப்பவர் அனைவரும் வியந்து போகிறார்கள். இங்கேயும் பொருத்தமான ஒரு குறள்.

மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன் தந்தை
என் நோற்றான் கொல் எனும் சொல்

- தி.வ. - தி.கு. 70

இத்தகு பெருமை மிகு முருகக் குழந்தையைப் பெருமான் "இங்கு நீ வாராய்!" என அழைத்து, தாவிக் குதித்து வந்த குழந்தையைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டது ஒரு தந்தையின் இயல்பு தானே?

இந்தக் குறுந்திரைப்படக் காட்சி மூலம் சங்கரர் நமக்கு நல்ல குடும்பம் எப்படி ஒரு பல்கலைக் கழகம் ஆக முடியும் எனக் காட்டித் தந்திருக்கிறார். அவர் காட்டிய வழியில் நாமும் நம் பிள்ளைகளும் நடப்போமாக!

சில சிறப்புப் பெயர்கள்

இந்தப் பாடலில் ஆதி சங்கரர் சிவபெருமானைச் சங்கரர் என்று குறிப்பிடுகிறார். சங்கரன் என்றால் மங்கலங்களைத் தருபவன் என்று பொருள். உலகத்திற்கெல்லாம் நன்மைகளைச் செய்பவர் ஆதலால் சிவபெருமானுக்கு சங்கரர் என்று பெயர்.

அடுத்து முருகனைக் குமாரம் என்று அழைக்கிறார் அதாவது குமாரன். இந்தச் சொல்லுக்குப் பல பொருள் கூறுகிறார்கள் அறிஞர்கள்.

- தீய இயல்புகளை அழிப்பவன்
- மாரன் என்றால் மன்மதன். கு - மாரன் - மாரனை விட அதிக அழகு பெற்றதால் மன்மதனை இகழ்ந்தவன்
- கு - என்றால் உலகம்; ம - என்றால் திருமகள்; ர - என்றால் தருபவன்; உலகில் செல்வம் பலவும் தருபவன்.
- கு - என்றால் மாயை, அஞ்ஞானம்; மார - என்றால் அழித்தல் அஞ்ஞானத்தை அழித்து ஞானத்தைத் தருபவன்
- குமரன் என்ற பொருளையும் தருவதால் என்றும் இளமையோடு இருப்பவன்

மூன்றாதாக, முருகனைப் பாலமூர்த்தி என்று விளிக்கிறார். இதிலும் ஒரு சிறப்பு உண்டு. குழந்தைக்கு ஐந்து வயதாகும் வரை பாலன் என்று தான் அழைக்கிறோம். ஆனால் இந்தப் பாலனோ அனைத்தும் உணர்ந்த முற்றறிவினன். தந்தைக்கே உபதேசம் செய்தவன். அதனால் ஆதிசங்கரர் "பால மூர்த்தி" என்று அவனுக்குத் தலைமையும், தகைமையும் சேர்த்திருக்கிறார். தவிரவும் "அவன் பாலன் போல் தோன்றினாலும் வல்லமை மிக்கவன்!" என்று பெருமானே அன்னை உமையிடம் சொல்வதாகக் கச்சியப்பர் சொல்கிறார்.

ஆதலின் நமது சக்தி அறுமுகன்; அவனும் யாமும்
பேதகம் அன்றால்; நமபோல் பிரிவிலன்; யாண்டும் நின்றான்
ஏதமில் குழவி போல்வான்; யாவையும் உணர்ந்தான்; சீரும்
போதமும் அழிவில் வீடும் போற்றினார்க்கு அருள் வல்லான்

[சந்தன் நமது சக்தியே. அவனுக்கும் நமக்கும் வேற்றுமையில்லை. அவனும் நம்மைப் போல் யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறான். அவன் பாலன் போலத் தோன்றினாலும் எல்லாவற்றையும் உணர்ந்த முற்றறிவினன். தன்னை அன்போடு வழிபடுபவர்க்குச் செல்வத்தையும், ஞானத்தையும், முக்தியையும் கொடுக்க வல்லவன்]

இரண்டு செய்திகள்

சங்கரர் இந்தப் பாடலில் நமக்கென சிறப்பாக இரண்டு செய்திகளை உள்ளே வைத்திருக்கிறார்.

- சிவபெருமான் “இங்கு நீ வாராய்!” என அழைத்ததும் முருகன் தாவிக் குதித்து ஓடி அவரிடம் சென்றது போல, நாமும் செந்திலாண்டவரை உளமார்ந்த பக்தியோடு பாலன் தேவராயன் சுவாமிகள் அழைத்ததுபோல்,

வருக! வருக! மயிலோன் வருக!
இந்திரன் முதலா எண்திசை போற்ற
மந்திர வடிவேல் வருக! வருக!
வாசவன் மருகா வருக! வருக!
நேசக் குறமகன் நினைவோன் வருக!
ஆறுமுகம் படைத்த ஐயா, வருக!

எனக் காதலாகிக், கசிந்து, கண்ணீர் மல்கிக் கூவி அழைத்தால் குமரன் கட்டாயம் வருவான். வந்து இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் வேண்டுவன தருவான்.

- கடவுளைக் குழந்தையாகக் கண்டு பக்தி செய்வது இயல்பாகவே வரக்கூடியதும் எளிதானதும் ஆகும். இதைப் பற்றி அருளாளர் ஒருவரது கருத்து

“கடவுளைக் குழந்தையாகப் பாவித்துப் பக்தி செலுத்துவதற்கு வாத்ஸல்ய பாவனா என்று பெயர். இறைவனைக் குழந்தையாகப் பார்த்து வழிபடுவது அல்லது நம்மைக் கடவுளின் குழந்தையாக ஆக்கிவிடுவது இரண்டுமே சிறந்த பயனைத் தரக்கூடியவை தான்”

- ஸ்ரீ ஓம்காராநந்த மஹாஸ்வாமிகள்

இனி, நிறைவாக மீண்டும் ஒரு முறை பதினெட்டாவது பாடலின் முழுமையான தமிழ் வடிவத்தினை நினைவுபடுத்திக் கொண்டு அடுத்த பாடலுக்குச் செல்வோம்.

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வுடிவம்

பாடல் 18

சோமாஸ்கந்தர் திருஉரு

“பாலகனே, நீ வாராய்!” எனப்பரிவோடு கரம் நீட்டி
உன் தந்தை அழைத்ததும்,
அன்னை தன்மென்மலர் மடி மீதிருந்த நீ,
மின்னலென அன்னவர்தம்
அகன்ற மார்பின் மேல் தாவ,
அவரும் தன் இரண்டு கையால் கட்டி
அணைத்திட்ட
திருமேனிதனை உடைய பாலமுருகனே,
உன்னை நான் தியானிக்கிறேன்!

பாடல் 19

பிரார்த்தனை 1 - காத்தருள்க

குமாரேச ஸூநோ குஹ ஸ்கந்த ஸேநா
பதே சக்திபாணே மயூராதிரூட !
புலிந்தாத்மஜா காந்த பக்தார்தி ஹாரிந்
ப்ரபோ தாரகாரே ஸதா ரக்ஷ மாம் த்வம் //

தீமைகளைத் தீய்த்திடும் தூயவனே!
ஈசன்மகனே! நேசமிகு அடியார்தம்
மனக் குகையில் ஒளிரும் குகனே!
அவர்தம் பற்றுக்கோடான கந்தனே!
தேவர்தம் சேனாபதியே! தீவினை களைந்திடும்
திண்மைமிகு வேலைக் கரத்தில் ஏந்தியவனே!
மயில் வாகனனே! வேடமகள் வள்ளிதன் மணாளனே!
பரிவுடனே பக்தர் தம் துயர் துடைப்பவனே!
பெருமைசால் பிரபுவே!
மாயைமிகு தாரகனைத் தடிந்தவனே!
எங்களை நீ என்றும் காத்திடுவாய்!

19.1: குமாரேச ஸுநோ குஹ ஸ்கந்த
குமார, ஈசஸுநோ, குஹ, ஸ்கந்த

தீயவைகளை அழிப்பவனே, ஈசனின் மைந்தனே
குகையில் இருப்பவனே, ஆனந்த வடிவினனே

19.2: சேனாபதே, ஸக்திபானே, மயூராதிரூட

தேவர் படையின் தலைவனே, சக்தி என்ற வேலாயுதத்தைக் கையில்
ஏந்தியவனே, மயில் வாகனத்தில் ஏறி வருபவனே

19.3: புளிந்தாத்மஜா காந்த, பக்தஆர்திஹாரிந்

வேடர் மகளின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டவனே,
அடியார்களின் துயரை அழிப்பவனே

19.4: ப்ரபோ, தாரகாரே

சிறப்புற்று விளங்குபவனே, தாரகனை அழித்தவனே

ஸதா ரக்ஷமாம் த்வம்
த்வம் மாம் ஸதா ரக்ஷ

நீ என்னை எப்பொழுதும் காப்பாற்றுவாயாக!

நம் சார்பாக சங்கரர் செந்திலாண்டவர் திருமுன் வைக்கும் பிரார்த்தனைகளை இந்தப் பாடலில் தொடங்குகிறார். சங்கரர் இதற்கான மரபு வழி நின்று இதற்கு முந்தைய பாடல்களில் ஆறுமுகமானவனின் திருவடிவத்தின் பேரழகினை வர்ணனை செய்து, அவனது தாயையும் தந்தையையும் நினைவு கூறி, இந்தப் பாடலில் அவன் திருவடியில் மலரிட்டு அர்ச்சனை செய்வது போல் பதினொரு திருநாமங்களால் அவனை விளித்து அதற்குப் பின்னர் தன்னை “எப்பொழுதும் காத்து ரட்சிக்க வேண்டும்” என்ற முதல் பிரார்த்தனையை விண்ணப்பிக்கிறார்.

முதல் விளி, குமார

இதன் பல பொருட்களை முந்தைய பாடலில் பார்த்தோம். என்றாலும் குமார என்று முருகனை அழைத்தால் என்னவெல்லாம் கிடைக்கும் என்று சொல்கின்ற திருப்போரூர் சிதம்பர ஸ்வாமிகளின் திருப்பாடல் ஒன்றினை இங்கே பார்ப்போம்.

குமார நம என்று கூறினால் ஓர் கால்
அமராவதி சென்று அரசாள்வார்; எமராசன்
கை புகுதார்; போரூரான் கால் புகுவார்; தாய்உதர
பை புகுதார்; சேரார் பயம்

["ஓம்! குமார நம" என்று ஒரு முறை கூறுபவர்,

- விண்ணுலகம் சென்று இந்திர பதவி பெறுவார் (அமராவதி - தேவர் உலகம்)
- எமனது கையில் சிக்கார்
- திருப்போரூர் முருகன் திருவடி சேர்வார்
- மீண்டும் பிறப்பதற்கு ஒரு தாயின் கர்ப்பப் பையினுள் புகமாட்டார். அதாவது பிறவாமைப் பேறு பெறுவார்
(உதரப் பை - வயிற்றில் உள்ள கர்ப்பப் பை)
- எதற்கும் பயப்பட வேண்டிய நிலையில் இருக்க மாட்டார்]

இனி, இந்த விளிக்குத் தொடர்புள்ள காயத்ரி மந்திரத்தைப் பார்ப்போம். மனத்தில் நினைப்பவனைக் காப்பாற்றுவது மந்திரம். "மன்னாத் த்ராயதே இதி மந்திரம்". சொல்பவனைக் காப்பாற்றுவது காயத்ரி "காயந்தம் த்ராயதே இதி காயத்ரி". இப்படி நம்மைக் காப்பாற்றுகின்ற காயத்ரியையும் நாம் தெரிந்து கொண்டால் நலம் தானே?

ஓம்! தத் குமாராய வித்மஹே கார்த்திகேயாய தீமஹி
தன்னஸ் ஸ்கந்தப் ப்ரசோதயாத்

[குமாரக் கடவுளே! உன்னை நான் தியானிக்கிறேன்; கார்த்திகேயனே! எனக்கு அறிவாற்றலை அருள்;
கந்தப்பெருமானே நீ என்னுளே ஒளிர்ந்து எனக்கு அக எழுச்சியினை அருள்வாயாக!]

இரண்டாவது விளி : ஈஸ ஸுநோ -

ஈசனின் மைந்தனே!

சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து உதித்தவன். அதனால் ஈசனின் மைந்தன். ஈசனின் தெரிந்த ஐந்து முகங்களோடு, கீழ் கோக்கிய, வெளியில் தெரியாத ஆறாவது முகமாகிய அதோ முகத்தையும் சேர்த்து ஆறு திருமுகங்களோடு உதித்தவன். மற்றொரு பார்வையில், ஈசனின் ஐந்து முகங்களோடு அதாவது படைத்தல், காத்தல், நீக்கல், மறைத்தல், அருளல் ஆகிய திருச்செயல்கள் புரிகின்ற அந்த ஐந்து முகங்களுக்கும் இயங்கும் சக்தியை வழங்குகின்ற அன்னை உமையின் முகத்தையும் சேர்த்து ஆறு முகமானவன் முருகன் என்றும் கூறுவர்.

ஒரு முறை முருகனின் திருவிளையாடல் என்று தெரியாமல் யாரோ ஒரு சிறு பாலகன் நம்மோடு போர் புரிய வந்திருக்கிறான் என எண்ணி இந்திராதி தேவர்கள் அனைவரும் முருகனை எதிர்த்துப் போரிட்டு மாண்டனர். நாரதர் மூலம் செய்தி அறிந்த தேவகுருவான வியாழ பகவான் விரைந்து சென்று, முருகன் திருமுன் வீழ்ந்து வணங்கித் தேவர்களது அறியாமையைக் கூறி, மன்னித்தருளுமாறு வேண்டினார். அசுர வதத்திற்கு முன்னர் தேவர்களுக்கு முருகனின் வீரத்தில் ஒரு நம்பிக்கை வர அவன் நடத்திய நாடகம் தானே அது! வியாழ பகவானின் வேண்டுகோளை ஏற்று முருகன் அனைவரையும் உயிர் பெற்று எழுமாறு அருளினான். எழுந்த தேவர்கள் கந்தனின் கால்களில் விழுந்து பத்துத் திருநாமங்கள் கூறித் தொழுதனர்.

கந்த நமஹ! ஐந்துமுகர் தந்த முருகேச நமஹ! கங்கை உமைதன்
மைந்த நமஹ! பன்னிருபுத்த நமஹ! நீப மலர்மாலை புனையும்
தந்தை நமஹ! ஆறுமுக ஆதி நமஹ! சோதி நமஹ! தற்பரமதாம்
எந்தை நமஹ! என்றும் இளையோய் நமஹ! குமார நம என்று தொழுதார்

-க.சி. - க.பு - 1.14.82

இந்தராத்ரி தேவர்கள் சொன்னதாகக் கச்சியப்பர் சொல்லும் பத்துத் திருநாமங்களில் இரண்டாவது திருநாமமே “ஐந்து முகர் தந்த முருகேச நமஹ” என்பதை நாம் கண்டு மகிழலாம்.

அடுத்த திருநாமம் : குஹ!

இதற்கு இரண்டு விதமாகப் பொருள் கொள்வர்.

முதலாவது கந்தமாதன் மலையில் உள்ள ஒரு குகையின் உள்ளே ஆணிப் பொன்னால் ஆன மாணிக்கம் பதித்த கட்டிலிலே அமர்ந்து, தன் சுய ஒளியால் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கும் செந்திலாண்டவரை நமக்குச் சங்கரர் படம் பிடித்துக் காட்டினார். அப்படி மலைக் குகையினுள் வீற்றிருந்து அருள்பாலிப்பதால் முருகனுக்கு குகன் என்ற பெயர் வந்தது.

இரண்டாவது பொருள். மிக ஆழமான பொருள்!

அதை முற்றிலுமாக அறிந்து கொள்ள அருணகிரியாரின் கந்தர் அனுபூதியின் பதினைந்தாவது பாடலின் உதவி வேண்டும்.

முருகன் குமரன் குகன் என்று மொழிந்து
உருகும் செயல் தந்து உணர்வு என்று அருள்வாய்?

-அ.நா. - க.அ. பாடல் 15

முருகன் என்றால் அழகு. அவனது வடிவழகு நம்மை ஈர்க்கிறது. ஆனால் அந்த ஈர்ப்பு நமக்கு நலம் தர வேண்டுமானால் நம் மனத்திலுள்ள மாசினை அகற்றித் தூய்மை பெற வேண்டும். காமம் என்ற ஆசை தான் அந்த மாசு. அதை அழிப்பவன் குமாரன். மாரனாகிய காமன் சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து தோன்றிய பொறிகளினால் அழிந்தான். காமனின் அழிவிற்குப் பின்னர் அதே நெற்றிக் கண்ணில் தோன்றிய பொறிகளிலிருந்து தான் குமாரன் உதித்தான். கதிரவன் உதிக்க இருக்கிறான் என்றதுமே இருள் விலகிவிடும் அல்லவா? ஆகையால் குமாரன் என்ற திருநாமத் தியானம் ஆசைகளை அடக்கத் துணை நிற்கும்.

முருகனின் அழகில் ஈடுபட்டு, அவனை வழிபடத் தொடங்கி குமாரனின் திருவருளால் ஆசைகளை அகற்றி, நம் சிந்தனைகளை நம் இதயத்தில் குவியச் செய்தால் தகராகாசம் என அழைக்கப்பெறும் நம் இதயக் குகையில் என்றும் எழுந்தருளி ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கும் முருகனோடு ஒன்றிக் கலக்கலாம்.

அருணகிரியாரின் பாடல் வரிகளுக்கு மூதறிஞர் கி.வா.ஜ. அவர்கள் விரிவாகப் பொருள்கூறி, நிறைவாக அவற்றைத் தொகுத்து வழங்கும் வகையால் கூறுகிறார்:

“முருகன் என்று சொல்வது தெய்வத் திறத்தை உணர்ந்து கொள்வதற்கு அடையாளம். பதியின் (முருகனின்) இலக்கணத்தை அறிந்த நிலையில் அவன் பெருமை புலப்படும். பின்பு பசுவின் (அடியாராகிய) இயல்பையும் உணர்ந்து, பாசத்தின் இயல்பையும் உணர்ந்து, அந்தப் பாசம் நம்மிடம் இருந்து கழல வகை செய்ய வேண்டும். குமரன் என்று மொழியும் நிலை பாசக் கழற்சியின் அடையாளம். பாசக் கட்டவிழ்ந்ததும் ஆன்மா இறைவனோடு ஒன்றுபடுவது குகன் என்று உருகும் நிலை. அப்படியே ஒன்றுபட்டுப் பிரிவின்றி நிற்பதே பேரின்ப நிலை”

கி.வா.ஜ. - க.அனு.வி.உ - பக் 179

இந்த விளக்கத்தால் குகன் என்ற சங்கரரின் விளியில் ஜீவ-ப்ரஹ்ம ஐக்யமும் இலை மறை காயாக இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

ஸ்கந்த

இந்தத் திருநாமத்தின் பொருளினை முன் பாடல்களில் பார்த்திருக்கிறோம். அவை தவிர இந்தப் பெயருக்கு இன்னும் பல சிறப்புக்கள் உண்டு. முருகனின் கதையைச் சொல்கின்ற புராணத்திற்கே ஸ்கந்த புராணம் என்று தான் பெயர். மற்றும் கீதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனது மஹிமைகளை, விபூதிகளைப் பட்டியலிடும் பத்தாவது அத்தியாயமான விபூதி யோகத்தில், அர்ச்சுனனின் வேண்டுகோளினை ஏற்று, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஒவ்வொரு உன்னதமான தொகுதிகளிலும் தான் யாராக, என்னவாகத் திகழ்கிறார் என்று கூறுகிறார். அதில் இருபத்தி நான்காவது ஸ்லோகத்தில், “சேனாதிபதிகளில் நான் ஸ்கந்தனாக இருக்கிறேன்” என்று கூறுகிறார். இதிலிருந்தே கந்தப் பெருமானுக்கும் அவனது ஸ்கந்தன் என்ற திருநாமத்திற்கும் எத்தனை சிறப்பு உண்டு என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

கந்த என்றால் பற்றுக்கோடு என்று பொருள். இந்தக் கந்திலிருந்து கந்தன் என்ற பெயர் வந்துள்ளது என்று கொண்டால், இந்தத் திருநாமத்திற்கு வள்ளுவரது, குறள் ஒன்றின் அடியாக மிக உன்னதமான விளக்கம் காணலாம்.

பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்

பற்றுக் பற்று விடற்கு

- தி.வ. - தி.கு. 350

[பற்றுக்களை விட்டு விலகுவதற்கு ஏதுவாக யாதொரு பற்றும் இல்லாத இறைவனைப் பற்றுக். அதாவது இறைவனைப் பற்றுவது ஏனைய பற்றுக்களை அறுப்பதற்குத் தானேயன்றி பிறவற்றை அவனிடமிருந்து யாசித்துப் பெற அல்ல! பற்று - ஆசை; பற்றுதல் - பிடித்துக் கொள்ளல்]

நாம் மானுடப் பிறவி பெற்றதன் நோக்கமே, நாம் உலக ஆசைகளிலிருந்து நம்மை விடுவித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது தானே? எனவே கந்தன் என்ற பற்றுக் கோட்டினைச் சிக்கெனப் பிடித்துக் கொண்டு வழிபாடு செய்தால் அந்த நோக்கம் நிச்சயம் கைகூடும்.

ஒன்றை விடுவதற்கு மற்றொன்றைப் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றால் வியப்பாக இருக்கிறதா? இதை ஒரு வாழ்வியல் உதாரணத்துடன் பார்த்தால் எளிதில் புரிந்து கொள்ளலாம். காட்டில் உள்ள மரத்தின் உச்சிக்கு ஏறிய ஒருவன் இரண்டு கைகளாலும் மரத்தின் ஒரு கிளையைப் பிடித்துக் கொண்டு உல்லாசமாக ஆடிக் கொண்டிருக்கிறான். சற்று நேரம் கழித்துக் கிளையினை உற்றுப்பார்க்கிறான். அந்தக் கிளை காய்ந்து போய் ஒடிந்து விழும் நிலையில் இருக்கிறது! உற்சாகத்தில் ஆடிக் கொண்டிருந்த மானுடன் அது கண்டு பயத்தால் ஆடிப் போனான். இந்த இக்கட்டான நிலையில், பக்கத்தில் உள்ள கிளையைப் பார்த்தான். அது பசுமையாகவும் பலமாகவும் இருந்தது. ஆனால் அந்தக் கிளைக்குக் குரங்கினைப் போல் தாவிக் குதிக்க முடியாது அல்லவா? எனவே ஒடியும் தறுவாயில் உள்ள கிளையினைப் பிடித்திருக்கும் இரண்டு கைகளில், முதலில் ஒன்றினை எடுத்து அடுத்துள்ள பசுமைக் கிளையை எப்படியாவது எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு, பின்னர் பயமில்லாது அடுத்த கையினையும் எடுத்துப் பசுமைக் கிளையைப் பிடித்துக் கொண்டால், அந்த நல்ல கிளையில் பத்திரமாக ஆடி முடித்து வேண்டும்போது இறங்கி வரலாம்.

நிலைபேறு இல்லாத உலக ஆசைகளுக்கு - ஒடியும் தறுவாயில் உள்ள கிளையினையும், நிரந்தரமான கந்தனின் கமலத் திருவடிகளுக்கு பலமிக்க பசுமைக் கிளையினையும் உருவகமாக்கிப் பாருங்கள். வள்ளுவரின் குறளும் ஒன்றை விடுவதற்கு மற்றொன்றினைப் பிடித்து கொள்ள வேண்டிய அவசியமும் அப்பொழுது நன்றாகவே புரியும்!

ஸேநாபதே

“நாமே படைத் தலைமையேற்று, அசுரர்களை அழித்து, உமது துயர் துடைப்போம்” எனக் கந்தவேள் இந்திரனிடம் சொன்னதும் இந்திரன் ஒரு விண்ணப்பத்தினை முன் வைத்தான்.

“ஆண்தகைப் பசுவ! ஆரண மெய்ந்நூல்
பூண்ட நின் அடிகள் பூசனையாற்ற
வேண்டுகின்றோ வினையேம்! அது செய்ய
ஈண்டு நின்னருளை ஈகுதி” என்றான்.

- க.கி. - க.பு. - 1.14.111

[“தகைமைசால் பெருமானே! மெய் நூல்களாகிய வேதங்களை அணிகலனாக அணிந்திருக்கும் உன் திருவடிகளை நாங்கள் வழிபாடு செய்ய விழைகின்றோம். அதை ஏற்றருள்க!” என வேண்டினான்]

முருகனும் இசைவு தந்தான். தேவ தச்சன் மேரு மலைக்கு அணித்தாயுள்ள ஒரு மலையின் மேல் நவமணிகள் பதித்த செம்பொன் ஆலயத்தினையும் அதனுள் ஒப்பற்ற அரியணை ஒன்றினையும் உருவாக்கினான். திருமஞ்சனத்திற்கு வேண்டிய புண்ணிய தீர்த்தங்கள், சந்தனம், நறுமலர், நுண்ணிய பட்டினாலான ஆடை, நிவேதனப் பொருட்கள், மணி மகுடம் முதலியவற்றைக் கொண்டு

வந்தனர். அரியணையில் முருகனை எழுந்தருளச் செய்தனர். திருமால், அயன், இந்திராதி தேவர்கள் அனைவரும் முருகனை வணங்கி, அவனுக்குத் திருமஞ்சனம் செய்துவித்து, அர்ச்சனை செய்து, தேவ சேனாதிபதியாக முடி சூட்டி மகிழ்ந்தார்கள். இப்படி கந்தவேள் தேவர்களின் சேனாதிபதியாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்துவிக்கப் பெற்றதைக் கச்சியப்பர் பாடுகிறார்.

ஆன காலை அமரர்கள் வாசவன்
ஞான நாயக! நாங்கள் உனக்கொரு
தானை ஆகும்! தலைவனை நீ எனா
ஆன நீத்தது மஞ்சனம் ஆட்டினார்

- க.பு. - க.சி. - 1.14.121

["ஞான பண்டித மூர்த்தியே! நாங்களெல்லாம் உன்னுடைய சேனைகள். நீயே எங்கள் தலைவன்"-
(சேனாதிபதி!) என்று சொல்லித் திருமஞ்சன மாட்டினர்]

அனைவரும் கந்தவேளின் திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கினர். அதாவது தங்கள் ஆணவத்தினை அவன் திருவடியில் சமர்ப்பணம் செய்தனர். இதுதான் இவர்கள் அடைய இருக்கும் வெற்றியின் தொடக்கம்! மேரு மலையின் ஒரு பகுதியான அந்த மலையும் இந்த நிகழ்வால் "கந்த வெற்பு" என்ற திருப்பெயர் பெற்றது.

சக்தி பாணே!

கரங்களில் அன்னை தந்த அருட்சக்தி வேலினைத் தாங்கி இருப்பவனே

என மீண்டும் விளிக்கிறார் சங்கரர். அந்த வேலின் மகத்துவத்தை முன்னரே விரிவாகப் பார்த்துவிட்டோம். என்றாலும் அங்கு பார்க்காத ஒரு செய்தியை மட்டும் இங்கே பார்ப்போம்.

முருகன் வேறு, வேல் வேறு அல்ல. வேல் முருகனின் அருவுருவ வடிவமே! முருகன் அருள்பாலிப்பது அனைத்தையும் இந்த அருட் சக்தி வேலும் தரும்!

ஞான சக்தி வேலை வழிபடுபவனுக்கு அல்லதை நீக்கி, நல்லதைத் கொடுத்து, அறவழியில் நிற்கச் செய்து, நிலையாமையை உணர்த்தி, நிறைவாக முருகனின் திருவடி அடையும் பேற்றினையும் தரும் என்பர் அருளாளர்கள்

இந்த வேலின் பரத்துவத்தை, மகத்துவத்தைப் பற்றி அருணகிரியார் "வேல் விருத்தம்", "வேல் வகுப்பு" என்ற இரண்டு திருப்பாடல்கள் அருளியுள்ளார். வேல் வகுப்பிலிருந்து இரண்டு பாடல்கள்.

சுரர்க்கும் முனிவர்க்கும் மகபதிக்கும் விதி
தனக்கும் அரிதனக்கும் நரர் தமக்கும் உறும்
இடுக்கண் வினை சாடும்

- பாடல் 5

திருத்தணியில் உதித்தருளும் ஒருத்தன் மலை
விருத்தன் எனது உளத்தில் உறை கருத்தன் மயில்
நடத்து குகன் வேலே

- பாடல் 16

[தேவர்களுக்கும், முனிவர்களுக்கும், இந்திரனுக்கும், பிரம்மனுக்கும், திருமாலுக்கும், உலக மக்களுக்கும் நேரும் துன்பங்களுக்குக் காரணமான தீவினைச் சேர்க்கைகளை மோதி அழிக்கும்! எது அழிக்கும்?

தணிகைமலைத் திருத்தலத்தில் ஞான சூரியானாய்க் காட்சி தரும் ஒப்பற்றவனும், மலைக்கிழவனும், என்னுடைய மனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனும், மயிலை வாகனமாகக் கொண்டவனுமாகிய முருகப் பெருமானது வேலாயுதமே அந்த வினைக்கூட்டத்தினை அழிக்கும்]

மயூராதி ரூட

மயில் வாகனத்தில் வருபவனே!

இதுவும் முன்னர் பார்த்த விளிதான். என்றாலும் புதிய பொருள்களைத் தேடிப் பார்ப்போம்.

இந்து மதத்தில் மயிலுக்கு என ஒரு தனி இடம் உண்டு.

இறைவனுக்கு ஒப்பான அந்தப் பறவையின் சிறப்புகள்:

- அதனோடு இணைந்திருக்கும் புனிதம்
- உள்ளங்களை ஈர்க்கும் தோகையின் வண்ணங்கள்
- அதைப் பார்த்தாலே நன்மை பயக்கும் என்ற நம்பிக்கை
- முருகன் உலகை வாயு வேகத்தில் வலம்வர உதவிடும் ஊர்தி
- துயருற்ற அடியாருக்கு உதவிட முருகனை அழைத்து வரும் விரைவு
- கண்ணனின் கிரீடத்திற்கு அழகு சேர்க்கும் வண்ணப் பீலியைத் தந்த பேறு
- முருகனின் மறுவடிவம் என வழிபடப் பெறும் இறைமை

இவை மட்டுமல்ல. வைணவத்தில் பெரிய திருவடி என அழைக்கப் பெறும் கருட பகவானின் மகிமைகள் அனைத்தும் கௌமாரத்தில் மயிலுக்கு உண்டு. திருமாலைத் தாங்கும் பெருமை கருடனுக்கு என்றால் மாலோன் முருகனாகிய முருகனைத் தாங்கும் பெருமை மயிலுக்கு.

முருகன் ஏறி விளையாடும் மயில், ஆண் மயில். பொதுவாகப் பேரழகு பெண்மைக்கே உரித்தானது என்பர். ஆனால் இங்கே ஒரு விதிவிலக்கு. ஆண் மயில்களின் நீலப் பச்சை நிறமும், விரித்தாடும் நீண்ட தோகையும் பெண் மயில்களுக்கு இல்லை. அழகன் முருகனுக்காகவே படைக்கப் பெற்றனவோ இந்த மரபுக்கு மாறான, அழகு மிகு, நீலக் கலாப, ஆண் மயில்?

இனி, மயிலைப் பார்த்து, அருணகிரியார் பாடியுள்ள கந்தர் அலங்காரப் பாடல்

தடக்கொற்றவேள் மயிலே இடர் தீரத் தனி விடில் நீ
வடக்கில் கிரிக்கு அப்புறத்தும் நின் தோகையின் வட்டமிட்டுக்
கடலுக்கு அப்புறத்தும் கதிர்க்கு அப்புறத்தும் கனகசகர்
திடர்க்கு அப்புறத்தும் திசைக்கு அப்புறத்தும் திரிகுவையே

- அ.நா - க.அல. - 96

[மிகப் பெரிய வெற்றி பெற்ற முருகனது மயிலே! அடியார் துயர் தீர்க்கவென உன்னை அவன் தனியே
அனுப்பி விட்டால், உனது தோகையினால் சுழன்று பறந்து மேரு மலை, சமுத்திரம், சூரியன், பொன்மயமான
சகரவாள சிரி மற்றும் எட்டுத்திசைகள் ஆகிய அத்தனைக்கும் அப்பாலும் சென்று உலாவி ஏவிய பணியினை
முடித்து வருவாயே!]

சங்கரர் “மயூராதிரூட” என்று அழைப்பதில் ஒரு நுணுக்கம். மயிலும் முருகனும் இணைந்திருக்கும்
இந்தத் திருக்கோலம் ஜீவ-ப்ரஹ்ம ஐக்கியத்தைக் காட்டுகிறது!

புளிந்தாத்மஜா காந்த

“வேடர்குல அரசன் மகளின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டவனே”

என மீண்டும் விளிக்கிறார்.

முருகன் இந்திரன் மகளான தெய்வயானையையே முதல் மனைவியாகக் கொண்டிருந்தாலும் நாம்
முன்னர் பார்த்தது போல், அருளாளர்களை மிகவும் கவர்ந்த தொடர்பு வள்ளியோடுடனானது தான்!
அதனால் தான் அவர்கள் அனைவரும் மீண்டும் மீண்டும் முருகனை “வள்ளி காதல்”, “வள்ளி
காந்த”, “வள்ளி மணவாள” என்று அழைப்பதிலேயே மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள். ஏன்
திருக்கோவில்களில் வழிபாடு நிகழ்த்தும் அர்ச்சகர்கள் கூட “வள்ளி தேவசேனா சமேத ஸுப்ரமண்ய
சுவாமி” என்று விளித்து வள்ளியைத்தானே முதன்மைப் படுத்துகிறார்கள்!

பதினொன்றாவது பாடலில் முருகனும் வள்ளியும் தனியே வள்ளி மலைச் சோலையில் சந்தித்து
மகிழ்ந்ததைப் பார்த்தோம். இந்த முதல் சந்திப்பு இப்பொழுது எப்படிக் களவு மணமாகியது என்பதையும்
இந்தக் களவு மணத்திற்கு உள்ளுரையாக உள்ள சில செய்திகளையும் இந்தப்பாடலின் அடியாகக்
கண்டு மகிழ்வோம்.

முருகனுக்கும் வள்ளிக்கும் இடையே ஆனது களவுவழி வந்த கற்பு என்றும் முருகனுக்கும்
தெய்வயானைக்கும் இடையே ஆனது களவின் வழி வாராக் கற்பு என்றும் சொல்வர்.
இவ்விரண்டிலும் முன்னையது சிறந்தது என்பது தமிழர் மரபு. பரிபாடலிலிருந்து

நான்மறை விரித்து நல்லிசை விளக்கும்
வாய் மொழிப் புலவர், கேண்மின்! சிறந்தது
காதல் காமம்; காமத்துச் சிறந்தது
விழுப்போர் ஒத்து மெய்யுறு புணர்ச்சி

- பாடல் 9, வரிகள் 12-15

[நான்கு வேதங்களை விரித்து அவற்றின் நல்ல இசையை விளக்குகின்ற வாய்மொழியை உடைய புலவர்களே கேளுங்கள்! இருவகைக் காமத்தில் சிறந்தது களவுக் காதலாகிய காதற் காமம். அது காதலர்கள் தம்முள் உள்ளம் ஒத்து உடலாலும் ஒன்றுபடுவது]

இந்தச் சிறப்பான களவு மணத்தால் வள்ளி நாயகியை முருகன் மணந்தமையை அருணகிரியார்,

செம்மான் மகளைக் களவுகொண்டு
வருமா குலவனை

என்று பாடுகிறார்.

வள்ளியை முருகன் களவாடிச் சென்று களவு மணம் புரிந்து கொண்டதைக் கச்சியப்பர் மிக அழகாக ஒரு திரைப்படம் போல ஒவ்வொரு காட்சியாக நமக்குக் காட்டுகிறார்.

முதல் நாள் மாலை முருகன் வள்ளியைச் சந்தித்து ஒரு நாடகமாடி, நிறைவாகத் தனது மெய்யான அருட் கோலத்தினைக் காட்டி, அவளைத் தன் வசப்படுத்திக்கொண்ட நிகழ்வினைப் பதினொன்றாவது பாடலின் அடியாகப் பார்த்தோம்.

அந்தச் சந்திப்பிற்குப் பின் தினைப்புனம் திரும்பிய வள்ளியிடம் அச்சந்திப்பு ஏற்படுத்திய மாற்றங்களைக் கெட்டிக்காரத் தோழி கண்டு பிடித்து விட்டாள். "நீ ஆடி வந்த "சுனை" எங்குளது?" என்று கேட்டாள்!

மைவிழி சிவப்பவும், வாய் வெளுப்பவும்,
மெய் வியர்வடையவும், நசிலம் விம்மவும்,
கைவளை நெகிழவும், காட்டும் தண் சுனை
எவ்விடை இருந்துளது இயம்புவாய் என்றாள்

- க.சி. - க.பு 6.24.124

[நசிலம் - மார்பு; தண் - குளுமையான; சுனை - மலையில் நீர் தேங்கி இருக்கும் சிறு குளம். இங்கு முருகனைக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறது]

நாணத்தோடு, ஆனால் நடந்ததை மறைக்காது, தனது பிரிவாற்றாமையையும் சேர்த்துத் தோழியிடம் சொன்னாள் வள்ளி. பிறகு இருவரும் தினைப்புனத்திலிருந்து வேடவர் வாழும் சிற்றூர் சேர்ந்தனர்.

அடுத்த நாள் இரவு அவள் வசித்த வேடர் குடிலுக்கே வந்து விட்டான் முருகன். ஆனால் வள்ளியோ உள்ளே இருந்தாள். தற்செயலாக வெளியே வந்த அவள் தோழியிடம் வள்ளியை அனுப்பி வைக்குமாறு வேண்டினாள். ஆனால் தோழி மசியவில்லை. "அப்படியானால் நாளை உங்களுரில் மடலேறுவேன்!" என அச்சுறுத்தினாள். முதலில் மறுத்தாலும் முருகனின் முறுகிய காதலையும் வள்ளியின் காதற் பசலை நிலையினையும் உணர்ந்த தோழி, "சரி, தோதான நேரம் பார்த்து அனுப்பி வைக்கிறேன். ஆனால் நீங்கள் கூடுவதற்கு இது சரியான இடம் இல்லை. எனவே அவளைக் கூட்டிக்கொண்டு மறைவான இடத்திற்குச் செல்லுங்கள்!" என்று சொல்லிச் சென்றாள்.

பாங்கி செவ்வேளைக் கண்டு பணிந்து நீர் கங்குற் போதில்
ஈங்கு வந்திடுவது ஒல்லாது; இறைவியும் பிரியின் உய்யாள்;
நீங்கள் இவ்விடத்தில் கூட நேர்ந்ததோர் இடமும் இல்லை
ஆங்கவள் தன்னைக் கொண்டே அகலுதின் அடிகள் என்றாள்

- க.சி. - க.பு - 6.24.162

[பாங்கி - தோழி, செவ்வேள் - முருகன்; கங்குல் - இரவு; இறைவி - வள்ளி; உய்யாள் - உயிரோடு இருக்கமாட்டாள்]

அடுத்த காட்சி! எல்லோரும் தூங்கிய நிலையினைச் சரி பார்த்த பின்னர் நடு யாமத்தில் வள்ளியை அழைத்துக்கொண்டு தோழி வருகிறாள்.

தாய்துயில் அறிந்து, தங்கள் தமர்துயில் அறிந்து, துஞ்சா
நாய்துயில் அறிந்து, மற்றுஅந் நகர்துயில் அறிந்து, வெய்ய
பேய்துயில் கொள்ளும் யாமப் பெரும் பொழுது அதனில் பாங்கி
வாய்தலின் கதவை நீக்கி வள்ளியைக் கொடு சென்று உய்த்தாள்

- க.சி. - க.பு - 6.24.164

[தமர் - உற்றார், உறவினர்; துஞ்சா நாய் - அயராத காவல் நாய்; வெய்ய - கொடிய; யாமப் பெரும் பொழுது - நடு யாமம்]

மூன்றாவது காட்சி. முருகனைக் கண்ட வள்ளிக்கு மகிழ்ச்சி. அவன் காலில் விழுந்து வணங்கினாள். அடுத்த வினாடியே வருந்தினாள். "இந்த எளியவள் பொருட்டு உங்கள் தாமரைத் திருவடிகள் கன்றிவிடும் அளவிற்கு கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த எங்கள் ஊருக்கு இப்படி நள்ளிரவில் நடந்து வரலாகுமா?" என வருந்தி நின்றாள்.

அறுமுக ஒருவன் தன்னை ஆயிழை எதிர்த்து தாழ்ந்து,
சிறுதொழில் எயினர் ஊரில் தீயனேன் பொருட்டால் இந்த
நறுமலர்ப் பாதம் கன்ற நன்னிருள் யாமம் தன்னில்
இறைவநீர் நடப்பதே என்று இரங்கியே தொழுது நின்றாள்

- க.சி. - க.பு - 6.24.165

[சிறு தொழில் - வேட்டை; எயினர் - வேடர்]

இவர்கள் இருவரும் வள்ளுவர் சொன்னதுபோல்,

கண்ணொடு கண் இணை நோக்குஒக்கின் வாய்ச் சொற்கள்
என்ன பயனும் இல

- தி.வ - தி.கு 1100

என்ற நிலையில் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டே நின்றனர். ஆனால் தோழிக்கோ அச்சம் அவசரப்படுத்தியது. எனவே அவள் வள்ளியை முருகனிடம் கையடையாக அதாவது பாதுகாக்கப் பெற வேண்டியவளாக ஒப்படைத்துக் கைதொழுது விடைபெற முனைந்தாள்

..... இங்கு இவள் தனைக்கொண்டேகிக்
காத்தருள் புரியுமென்றே கையடையாக நேர்ந்தாள்

- க.சி. - க.பு - 6.24.166

இந்தத் தோழியின் உதவிதான் எத்தகையது? காலத்தினால் செய்த உதவிக்குக் கந்தனையானாலும் நன்றி சொல்லத் தானே வேண்டும்? அது தானே அவன் மானுடர்க்குக் காட்டும் நல்வழி!

முத்துறு முறுவலானை மூவிரு முகத்தினான் தன்
கைத்தலம் தன்னில் ஈந்து கைதொழுது இருளை நிற்ப
மெய்த்தகு கருணைசெய்து விளங்கிழாய்! நீ எம்பாலின்
வைத்திடு கருணை தன்னை மறக்கலம் கண்டாய்! என்றான்

- க.சி. - க.பு - 6.24.167

[முத்துறு முறுவலாள் - முத்துப் போன்று சிரிக்கும் வள்ளி; மூவிரு முகத்தினான் - ஆறுமுகன்; இருளை - பாங்கி, தோழி; விளங்கிழாய் - ஒளிரும் அணியைப் போன்ற பெண்; மறக்கலம் - மறக்க மாட்டேன்]

முருகன் முறையாக நன்றி கூறியதும், வள்ளியை உரியவரிடம் ஒப்படைத்து விட்ட திருப்தியோடு தோழி விடை பெற்றுச் சென்றாள்.

நான்காவது காட்சி. முருகன் வள்ளியை அழைத்துக் கொண்டு நள்ளிரவில் அந்த ஊரையும் ஊர்க்காவலையும் கடந்து, காதலுக்கு உந்துதல் தரும் ஒரு இனிய சோலையினை அடைந்து, இருவரும் கூடி மறுநாள் காலை விடியும் வரை மகிழ்ந்திருந்தனர்.

விடைபெற்றே இருளை ஏக வேலுடைக் கடவுள் அன்ன
நடைபெற்ற மடந்தையோடு நள்ளிருளிடையே சென்று
கடைபெற்ற சீறூர் நீங்கிக் காப்பெலாம் கடந்து காமன்
படைபெற்றுக் குலவும் ஆங்கோர் பசுமரக் காவுள் சேர்ந்தான்

- க.சி. - க.பு - 6.24.169

செஞ்கடர் நெடுவேல் அண்ணல் செழுமலர்க் காவில் புக்கு
வஞ்சியோடிருந்த காலை வைகறை விடியல் செல்ல

.....

- க.சி. - க.பு - 6.24.170

இத்துடன் திருமுருகனது களவு மணம் நிறைவு பெறுகிறது.

எஞ்சிய பகுதியான முறைப்படி நடந்த வள்ளி திருமணத்தை மரபுப்படி நூலின் நிறைவுப் பகுதியில் பார்ப்போம்.

முருகனது இந்தக் களவு மணத்தைப் பெரும்பாலும் தொல்காப்பியம் கூறும் களவியல் வழி நின்று ஒரு தனிக் காதல் காவியமாகவே கச்சியப்பர் விரிவாக 267 பாடல்கள் கொண்ட ஒரு தனிப்படலத்தில் பாடியுள்ளார் என்பதையும் இங்கு நினைவுபடுத்த வேண்டும். ஆனால் ஆதி சங்கரரோ அத்தனை கதையையும் ஒரே சொற்றொடருக்குள் அடக்கிப் பாடியுள்ளது வியத்தகு செயலாகும்.

களவு செய்வது தப்பாயிற்றே! அதை எப்படிச் சிறப்பு என்று சொல்ல முடியும்? நியாயமான கேள்வி! களவு செய்வதில் இருவகை உண்டு. அதன் நிறைவான விளைவு நற்பயனாக இருந்தால் நல்ல களவு. இதை ஒட்டிய வள்ளுவரது குறட்பா ஒன்று

பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கும் எனின்

- தி.வ. - தி.கு

[குற்றமற்ற நன்மையை விளைவிக்குமானால் பொய்யையும் மெய்யாகவே எண்ண வேண்டும்]

ஆனால் களவு தீய விளைவைத் தருவதாக இருந்தால் அது தீய களவு! அந்தத் தீய களவு தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

பக்த ஆர்தி ஹாரிந்

அடுத்த திருநாமம் - பக்தர்களின் துயர் துடைப்பவனே!

- நக்கீரரைப் பூதங்களின் பிடியிலிருந்து விடுவித்து முருகனைப் பற்றித் தமிழில் முதல் முழு நூல் பாட வைத்தான்
- ஆதி சங்கரரது கொடிய நோயினை நீக்கினான்
- திருவண்ணாமலைத் திருக்கோவிலின் கிளிக்கோபுரத்திலிருந்து உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளக் குதித்த, நன்னெறியிலிருந்து விலகி மனம் போனபடி வாழ்ந்த அருணகிரியாரைத் தாங்கிப் பிடித்து, அருள் தரிசனமும், திருவடி தீட்சையும் கொடுத்து “முத்தைத் தரு” என அடி எடுத்துக் கொடுத்து, திருப்புகழ் முதல் திருவகுப்புவரை ஒன்பது நூல்களைப் பாட வைத்து அவரை ஒரு மகத்துவமிக்க அருளாளராக மாறச் செய்தான்.
- ஊமைக் குழந்தையாக இருந்த குமரகுருபரரைப் பாடவே வைத்தான்
- பார்வைக் குறைவால் அவதியுற்ற கந்தசாமிப் புலவருக்குக் கண்ணொளி ஈந்தான்
- வயிற்று வலியால் துயருற்ற வைணவ நெறி சார்ந்த பகழிக்கூத்தரது துயரினைத் துடைத்து அழகிய திருச்செந்தூர் பிள்ளைத் தமிழ் பாடவைத்தான்.
- முறையான கல்வியில் நாட்டம் காட்டாதிருந்ததால் உடன் பிறந்த அண்ணன் சபாபதிக்கே ஒரு புதிராகத் தோன்றிய தம்பி ராமலிங்கத்திற்கு அறைக்கண்ணாடியில் தன் திருக்கோலத்தைக் காட்டி அவனை ஆட்கொண்டு ஆறு திருமுறைகளாக இப்பொழுது வகுக்கப் பெற்றுள்ள திருவருட்பாவினைப் பாடத் தொடக்கி வைத்தவன். அருட்பெருஞ்சோதி வள்ளலார் இராமலிங்க அடிகள் என இப்போது அழைக்கப்

பெறும் அந்த அருளாளர் கண்ணாடியில் கந்தனின் திருக்கோலக் காட்சி பெற்றதும் பாடிய முதல் பாடல்:

சீர்கொண்ட தெய்வ வதனங்கள் ஆறும் திகழ்கடப்பம்
தார்கொண்ட பன்னிரு தோள்களும் தாமரைத் தாள்களும் ஓர்
கூர்கொண்ட வேலும் மயிலும்நற் கோழிக்கொடியும் அருள்
கார்கொண்ட வண்மைத் தணிகாசலமும் என் கண்ணுற்றதே

-இ.அ. - தி.அ. 1.3.1

இப்படித் துயர் நீக்கப் பெற்றவரின் பட்டியல் நீண்டுகொண்டே போகும். இவர்கள் அனைவரும் தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் அறிந்த அருளாளர்கள்.

ஆனால் முருகன் திருவருளால் துயர் நீக்கப் பெற்ற சாமானிய அடியார்களின் எண்ணிக்கை, கடல் மணல் போல் எண்ணி முடிக்க முடியாதது. தன் அடியார் ஒருவருக்கு ஒரு துன்பம் என்றால் அவர் முருகனை ஒரு முறை நினைத்தாலே போதும்! உடனே வேலோடு மயிலேறி ஓடி வந்து அத் துயரினைத் தீர்ப்பான். இதைத்தான் திருமுருகாற்றுப் படை வெண்பா மாலையும் கூறுகிறது.

அஞ்சு முகம் தோன்றில் ஆறுமுகம் தோன்றும்!
வெஞ்சமரில் அஞ்சலென வேல் தோன்றும்! நெஞ்சில்
ஒருகால் நினைக்கில் இருகாலும் தோன்றும்!
“முருகா!” என்று ஒதுவார் முன்

- தி.மு.ஆ.ப மாலை 6

ப்ரபோ

இந்த வடமொழிச் சொல்லுக்குச் சிறந்து விளங்குபவர் என்று பொருள். முருகனை விடச் சிறந்து விளங்குபவர் யார்? அவனது சிறப்புக்களின் ஒரு சிறு தொகுப்பு!

சிவனுக்கும் சக்திக்கும் மகன்
திருமாலுக்கு மருமகன்
பிரமனுக்குப் பிரணவத்தைப் போதித்தவன்
இந்திராதி தேவர்களின் சேனைத் தலைவன்
சூரன் குலத்தை வேரோடு அழித்தவன்

விண்ணுலகத் தெய்வயானைக்கும்
மண்ணுலக வள்ளிக்கும் மணாளன்
அடியார் நோயும் துயரும் தீர்க்க ஓடிவரும் தயாளன்
அருளாளர் அனைவருக்கும் குருவானவன்
அருவானவன்; உருவானவன்; அருவுருவானவன்
பிரணவத்தின் திருவுருவானவன்

ஐம்பூதமானவன்; அகிலக்காவலன் ஆனவன்
இச்சா, கிரியா, ஞான சக்திகளானவன்

குன்றுதோறும் ஆடும் குகன்
இளமை என்றும் குன்றாக் குமரன்
அணுகியவரை ஈர்த்து நழுவவிடாத அழகன்
ஆறுமுகமும் பன்னிருகையும் உடையவன்
ஆடும் மயிலும், கூவும் சேவலும் கொண்டவன்
வெற்றி வேலைக் கையில் ஏந்தியவன்
அதிசயங்களை எளிதாக நிகழ்த்துபவன்

இனி நாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஆதிசங்கரரின் பத்தொன்பதாவது பாடலின் அடுத்த திருநாமம்,

தாரகாரே

தாரகனை வதம் செய்தவனே! தாரக வதத்தை முன்னரே விரிவாகப் பார்த்து விட்டோம். என்றாலும் அங்கு காணாத சில காட்சிகளை இங்கு காண்போம். கச்சியப்பரின் கந்த புராணத்தில் முதலாவதாகிய உற்பத்தி காண்டத்தில் இருபதாவது படலம் தாரகன் வதைப் படலம். இப்படலத்தில் போர்க் காட்சியினை மிக அழகாக ஓர் போர்ப் பரணி போல் பாடுகிறார் கச்சியப்பர். தன் அறப்போர் வெற்றி அடையாததை உணர்ந்து, அதைத் தவிர்த்து, மாயையின் திருவுருவமாகிய தாரகன் மாயப் போர் புரியத் தொடங்கினான். துணைக்கு மாயை மலையாகிய கிரௌஞ்ச மலையையும் அழைத்தும் கொண்டான். இருவருமாகப் பல வஞ்சக மாயைகள் புரிந்து வல்லமைமிகு முருகனை வீழ்த்த முயன்றனர்.

கிரௌஞ்சம் இருண்ட மேகங்களாக வந்தது. அவற்றினூடே பெரும் இடியாக வந்தான் தாரகன். கிரௌஞ்சம் பெரும் கடல்களின் தொகுதியாக வந்தது. தாரகன் அவற்றிலுள்ளே வடவாமுகாக்கினியாய் வந்தான். கிரௌஞ்சம் சக்கரவாளகிரியை சூழும் பேரிருளாக வந்தது. அதனுள்ளே பயங்கரமான பூதமாய் வந்தான் தாரகன். கிரௌஞ்சம் எட்டுத் திக்கு யானைகளாய் மாறி வந்தது. தாரகன் நடுங்க வைக்கும் ஒலியோடு குல மலைகளாய் மாறி வந்தான். கிரௌஞ்சம் வாயுவாக வந்ததும் தாரகன் அக்கினியாக மாறினான். கிரௌஞ்சம் நெருப்புக் கொள்ளியாய் வந்ததும் மாயையில் வல்ல தாரகன் ஆயிரம் கோடி சூரியர்களாய் வந்தான்.

இனியும் தாமதிக்க விரும்பாத முருகப்பெருமான் தன் வேலாயுதத்தைக் கையிலெடுத்து "தாரகனையும், கிரௌஞ்ச மலையையும் நீ பிளந்து உயிரை உண்டு, இலக்கத் தொன்பது வீரர்களையும், பூதப் படைகளையும் மீட்டு இங்கே வருவாயாக!" எனப் பணித்து அதனை வீசினார். நாம் முன்னர் பார்த்தபடி அந்த வெற்றி வேல் இட்ட பணியினைச் செவ்வனே செய்து முடித்து முருகன் திருக்கரத்திற்குத் திரும்பியது.

இந்த மாயப் போரில் ஒரு உள்ளூரை உள்ளது போல் தோன்றுகிறது. நாம் இரண்டாவது அத்தியாயமாகிய முக்தி பற்றிய தொரு வரைவில் பார்த்தது போல் நமக்கு வரக்கூடிய துயர்கள் மூன்று வழிகளால் வரலாம். தெய்வம், பேய், கணங்கள் முதலியவற்றின் சீற்றத்தால் வருவது ஆதிதைவிகம். ஐம்பெரும் பூதங்களாகிய நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, வானம் ஆகியவை தரும் துன்பங்கள் ஆதிபௌதிகம். தன்னாலேயோ பிற உயிர்களாலோ வருபவை ஆதியான்மிகம். இந்தப் பின்னணியில் தாரகனின்

மாயப்போரினை மீண்டும் நினைவுபடுத்திப் பார்த்தால் அவனும் கிரௌஞ்ச மலையும் ஒரு கூட்டணி அமைத்து மேற்கூறிய மும்முனைத் துன்பங்களின் வெவ்வேறு வடிவங்களாக வந்து போர் புரிந்ததை உணரலாம். ஆனால் அவை அனைத்தையும் ஒரு கணத்தில் கந்தன் தன் கை வேலால் அழித்துத் தேவர்களைக் காத்தான். அந்த மும்முனைத் துன்பங்கள் நம்மை வந்து வருத்தும் போதும் முருகன் இது போல நம்மையும் அவற்றிலிருந்து காப்பான் என்பதே இம்மாயப் போர் நிகழ்வில் இருக்கும் உள்ளுரை.

ஆதி சங்கரர் அடுத்து வைக்க இருக்கும் பிரார்த்தனைகளில் மேற்கண்ட துயர்களில் பலவற்றைப் பட்டியலிட்டு அவற்றிலிருந்து தம்மை, அதாவது நம்மைக் காக்க வேண்டும் என்று வேண்ட இருக்கிறார். எனவே அதற்கு முன்னோடியாக இத்தகைய துயர்களுக்கு உறைவிடமாகத் திகழ்ந்த "தாரகனை வதம் செய்தவனே" என்ற திருநாமத்தால் அழைத்துப் பீடிகை போட்டிருக்கிறார். அத்துடன் அவரது பதினொன்று திருநாமத் தொகுதியினை மீண்டும் நினைவுபடுத்திப் பார்த்தால், அதில் அவரது முந்தைய பதினெட்டுப் பாடல்களின் அழகிய திரட்சியைக் காணலாம்! அவன் பூர்வோத்திரம் சொல்லி (குமார, ஈச ஸூநோ, குஹ, ஸ்கந்த), அவன் தலைமைப்பதவியை நினைவுபடுத்தி (சேனாபதே), அவன் ஆயுதத்தின், வாகனத்தின் மகிமை கூறி (சக்திபானே, மயூராதிரூட), மானுட வள்ளி மேல் அவனுக்கு இருந்த தணியாத காதலை முன் வைத்து (புனிந்தாத்மஜா காந்த), அடியார்கள் குறை தீர்க்கும் பரிவினைப் புகழ்ந்து (பக்தார்தி ஹாரிந்), சிறப்பியல்புகளால் ஒளிரும் தன்மையைச் சொல்லி (ப்ரபோ), நிறைவாக மும்முனைத் துன்பங்களின் மறு உருவம் போல் தோன்றிய தாரகனை வதம் செய்து, தேவரைக் காத்த அவன் வீரத்தையும் கருணையையும் (தாரகாரே) போற்றிப் பதினொன்றில் திருநாமங்கள் முருகனின் பொருள் சேர் புகழினை மரபு வழி நின்று அர்ச்சனை செய்து நம் சார்பாக முதலாவதாக, ஒரு பொதுப் பிரார்த்தனையைச் செந்திலாண்டவர் திருமுன் விண்ணப்பிக்கிறார். என்ன அது?

த்வம் மாம் ஸதா ரக்ஷ

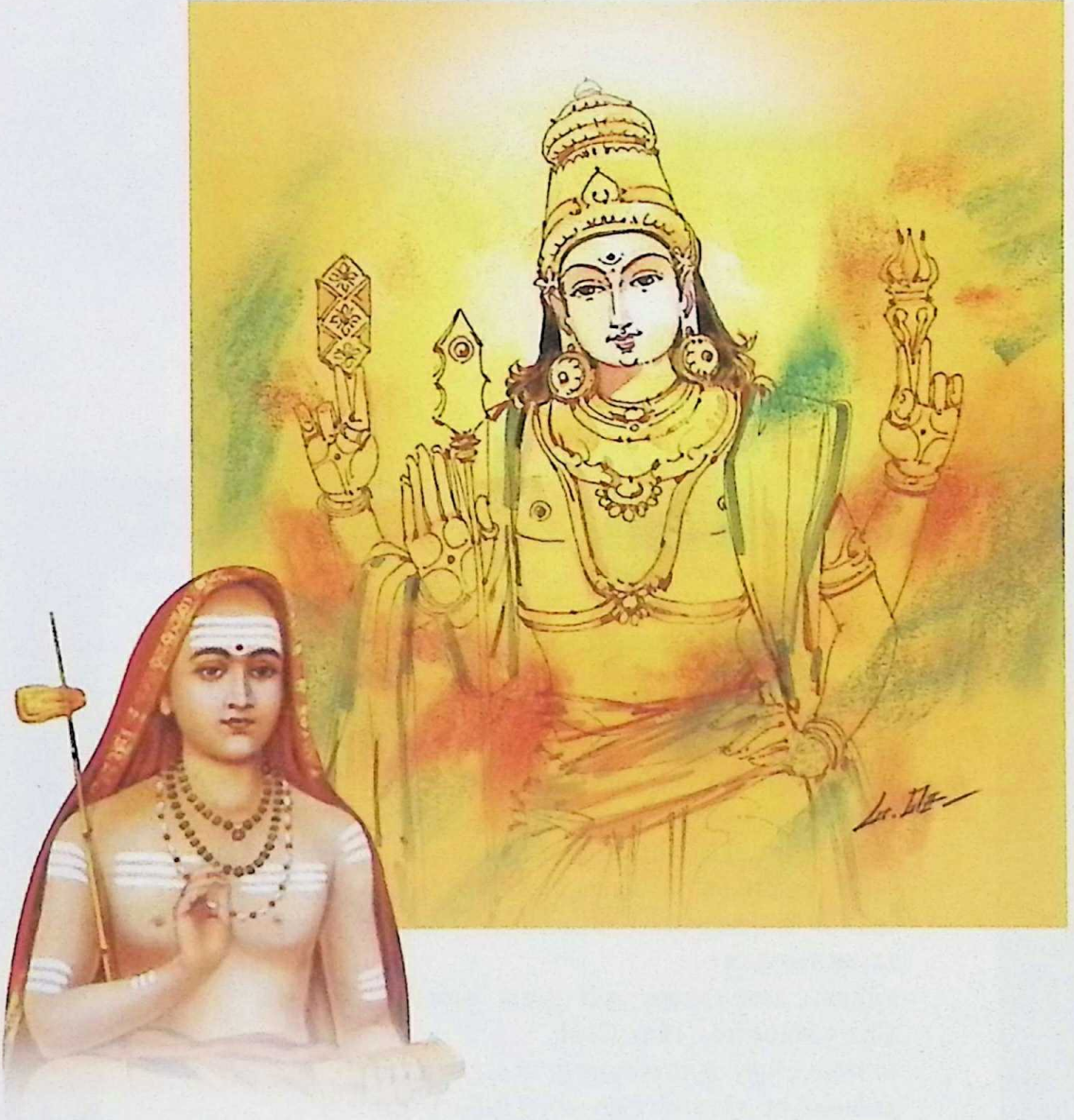
நீ என்னை எப்பொழுதும் காப்பாற்றுவாயாக!

பாலன் தேவராயன் சுவாமிகள் திருச்செந்தூர் கந்தர் ஷஷ்டி கவசத்தில் தலைமுதல் கால் வரை அத்தனை உறுப்புக்களையும் பட்டியலிட்டு அவற்றை எப்பொழுதெல்லாம், யாரிடமிருந்தெல்லாம், எங்கெங்கெல்லாம், எப்படியெல்லாம் காக்க வேண்டும் என்பதைக் காக்க, காக்க என்று பல வரிகளில் பாடியுள்ளார். ஆதி சங்கரர் முதலில் அந்தப் பட்டியல் அறையின் கதவினை "என்னை எப்போதும் காக்க" என்ற ஒரு சொற்றொடரால் மெதுவாகத் திறக்கிறார்! இவரது பட்டியல் பின்னர் வரும் பாடல்களில் உள்ளது!

இங்கே பூஜ்ய ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஓங்காரநந்தரின் ஒரு சிறு விளக்கத்தினை நினைவு கூரல் வேண்டும்.

"இப்படிப் பாதுகாப்புத் தேடும் எண்ணங்கள் கூட எனக்குள் எழாமல் இருக்குமாறு என்னை எப்போதும் பாதுகாப்பாயாக!" என்றும் இந்தப் பொதுப் பிரார்த்தனைச் சொற்றொடருக்குப் பொருள் கொள்ளலாம்!

இப்பொழுது அந்தப் பத்தொன்பதாவது பாடலின் முழுத் தமிழ் வடிவத்தினை மீண்டும் ஒரு முறை நினைவுபடுத்திக்கொண்டு அடுத்த பாடலைப் பார்ப்போம்!

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வுடிவம்

பாடல் 19

பிரார்த்தனை 1 - காத்தருள்க

தீமைகளைத் தீய்த்திடும் தூயவனே!
ஈசன்மகனே! நேசமிகு அடியார்தம்
மனக் குகையில் ஒளிரும் குகனே!
அவர்தம் பற்றுக்கோடான கந்தனே!
தேவர்தம் சேனாபதியே! தீவினை களைந்திடும்
திண்மைமிகு வேலைக் கரத்தில் ஏந்தியவனே!
மயில் வாகனனே! வேடமகள் வள்ளிதன்
மணாளனே!
பரிவுடனே பக்தர் தம் துயர் துடைப்பவனே!
பெருமைசால் பிரபுவே!
மாயைமிகு தாரகனைத் தடிந்தவனே!
எங்களை நீ என்றும் காத்திடுவாய்!

பாடல் 20
பிரார்த்தனை 2 - மரணத்
தறுவாயில்..

ப்ரசாந்தேந்தரியே நஷ்ட ஸம்ஜ்ஞே விசேஷ்டே
கபோத்காரி வக்த்ரே பயோத்கம்பி காத்ரே ।
ப்ரயானோந்முகே மய்யநாதே ததாநீம்
த்ருதம் மே தயானோ பவாக்ரே குஹ த்வம் ॥

ஐம்புலனும் அடங்கி, அறிவும், நினைவும் மழுங்கி,
கண்டமதும் கபத்தை நுறையாய்த் தள்ள,
உடலும் மரண பயத்தில் நடுங்கித் தவிக்க,
அனாதையாய் நான் இறக்கும் தறுவாயில்,
கருணைக்கடலே! குகனே! விரைந்து நீ வந்து,
என்முன்னே இருந்திட வேண்டுகிறேன்!

அந்திம கால நிலை பற்றிய ஒரு வரைவு

அடுத்து வரும் 20,21 & 22 ஆம் பாடல்களைப் பார்க்குமுன்னர் ஆதிசங்கரர், செந்திலாண்டவர் திரு முன் நம் சார்பாக வைக்கின்ற இரண்டாவது பிரார்த்தனையின் பின்புலமான மரண தத்துவத்தை நாம் ஓரளவு புரிந்து கொள்ள முயல்வோம்.

இப்பிரார்த்தனையின் முக்கியத்துவம்

நம்மைப்போன்ற சாமானிய மானுடர்களுக்கு இந்தப் பிரார்த்தனை மிகவும் முக்கியமானது. ஸ்ரீ ஸுப்பிரஹ்மண்ய புஜங்கத்தில் உள்ள 33 பாடல்களில் வழக்கமான பகுதிகள் போகப் பிரார்த்தனைகளுக்கென ஆதி சங்கரர் ஒதுக்கியுள்ள மொத்தப் பாடல்கள் பத்துத் தான். அந்தப் பத்துப் பாடல்களிலும் இந்த ஒரு பிரார்த்தனைக்கென அவர் மூன்று பாடல்களை எடுத்துக் கொண்டுள்ளார் என்பதிலிருந்தே இந்தப் பிரார்த்தனையின் முக்கியத்துவம் நமக்கு ஓரளவு புரிகிறது. அந்த முக்கியப் பிரார்த்தனை தான் எது? நியாயமான கேள்வி! இதோ விடை!

மரணத் தறுவாய்ப் பிரார்த்தனை

மரணத் தறுவாயில் பயத்தோடு இருக்கும் ஒரு அடியாரது வேண்டுகோள் தான் அந்தப் பிரார்த்தனை! நாம் அனைவருமே நமக்கு என முன்னரே குறிக்கப்பெற்ற அந்த நாள் வரும்போது அதே நிலையில் தானே இருப்போம்? ஆகையால் இந்தப் பயமுறுத்தும் மரணத் தறுவாய் பற்றிச் சற்று விபரமாகத் தெரிந்து கொண்டால், அந்த நிலை வரும்பொழுது பயமில்லாது அதை ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவத்தைப் பெறலாம் அல்லவா? மற்றுமொரு காரணம். மரணத்தை விடக் கொடியது மரண பயம். மரணம் ஒரு முறை தான் மனிதனைக் கொல்லும். ஆனால் மரண பயம் ஒவ்வொரு கணமும் அவனைக் கொண்டு கொண்டு இருக்கிறது. ஆகையால் தினமும் தொல்லை தரும் இந்த மரண பயத்திலிருந்து எப்படி விடுதலை பெறுவது என்பதையும் நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது ஆதிசங்கரர் போன்ற அனைத்து அருளாளர்களின், ஆச்சாரியர்களின் பேரவா. எனவே அவர்கள் கூறியுள்ளனவற்றை ஒவ்வொரு நிலையாகப் பார்ப்போம்.

இறைவன், ஆன்மா, உடல்

தேடிக் கண்டுகொண்டேன் திருமாலொடு நான்முகனும்

தேடித் தேடொணாத தேவனை என்னுள்ளே

தேடிக் கண்டு கொண்டேன்

- அ.தே. - 4.9.12

[செல்வத்தாலும், கல்வியாலும் தேடிக் காணமுடியாத இறைவனை என்னுள்ளயே என் அனுபுதியால் உணர்ந்து கண்டு கொண்டேன். இங்கே செல்வத்தை இலக்குமியின் கணவர் திருமாலையும், கல்வியை சரஸ்வதியின் கணவர் நான்முகனாகிய பிரம்மாவையும் குறிக்கும் குறியீடுகளாக அப்பர் கூறி உள்ளார் ... என்பர்]

இப்படி இறைவன் நம்முள்ளேயே நம் இதயக்குகையில் ஆன்மாவாக ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறான். இதை நாம் முன்னரும் பார்த்தோம்.

தவிரவும் “அந்த ஆன்மாதான் நான். இந்த உடம்பு நானல்ல!” என்பதையும் முன்னர் பார்த்தோம். இந்த இரண்டையும் தெளிவாக நம் மனத் தளத்தில் இப்பொழுது நிறுத்திக் கொண்டால் மேலே செல்ல எளிதாக இருக்கும்.

இன்று நானெனும் ஆன்மா தங்கியிருக்கும் உடல், அந்த ஆன்மாவின் முன்வினைகளின் எஞ்சிய பகுதியைப் பொறுத்து, அந்த வினைகளை உய்வித்துக் கழிக்க, அதற்குத் தரப்பெற்றிருக்கும் ஒரு வாடகையில்லாத வீடு, அவ்வளவுதான்! இந்தக் கருத்துத் தொனிக்கும் ஒரு குறட்பா. “பாவம்! உடம்பின் ஒரு மூலையில் ஒண்டுக் குடித்தனமாகத் தங்கி இருக்கும் இந்த உயிருக்கு என நிலையான வீடு ஒன்று கிடையாதா?” என்று கேட்கிறார் வள்ளுவர்.

இந்தக் கேள்வியை எழுப்பி, நம்மைச் சிந்திக்க வைத்து, ஏன் இல்லை? முக்தி என்ற நிலையான வீடு அதற்கு இருக்கிறது என்ற முடிவினை நம்மையே உணரச் செய்கிறார்!

இனி அந்தக் குறட்பா!

புக்கில் அமைந்தின்று கொல்லோ உடம்பினுள்
துச்சில் இருந்த உயிர்க்கு

-தி.வ. - தி.கு 340

[புக்கில் - நிலையான வீடு, துச்சில் - ஒதுக்கிடம், ஒண்டுக்குடித்தனம்]

ஆனால் அது நிலையில்லாத வீடாக இருந்தாலும் ஆன்மா அல்லது உயிர் அதில் இருக்கும் வரை அதைப் பேணிப் பாதுகாத்துத் தானே வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்? அதைத் திருமூலர் மிக அழுத்தமாகச் சொல்லி இருக்கிறார்

உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞானம் சேரவும் மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே

-தி.மூ. - தி.ம - 3.13.01/724

[உடலைப் பேணாது அழிய வீட்டுவீட்டால், அதில் ஒண்டியிருக்கும் உயிரும் நீங்கி விடும். உடலாகிய கருவி போய்விட்டால் மெய் பொருளைக் காணும் வாய்ப்பும் போய்விடும். அதனால் உடலைப் பேணும் வழியினை அறிந்து கொண்டு உடலையும் அதனுள் இருக்கும் உயிரையும் பாதுகாத்து வருகிறேன்]

உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென்று இருந்தேன்
உடம்பினுக்குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்பிலே உத்தமன் கோயில் கொண்டான் என்று
உடம்பினை யானிருந்து ஒம்புகின்றேனே

-தி.மூ. - தி.ம - 3.13.02/725

[எலும்பும், தசையும், தோலும், இரத்தமும், கழிவுப் பொருள்களும் சேர்ந்த இந்த உடம்பினை முன்னர் தாழ்வாக நினைத்திருந்தேன். ஆனால் அந்த உடலுக்குள்ளே சிறந்த செல்வம் இருப்பதை உணர்ந்தேன். அந்த உடலினையே கோயிலாகக் கொண்டு இறைவன் குடியிருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்ததும் இப்பொழுது அதைப் பேணிக் பாதுகாத்து வருகிறேன்]

இங்கே ஒரு எச்சரிக்கை! உடம்பைப் பேணுதல் என்பது அதனுள் இருக்கும் ஆன்மாவாகிய இறையின் பகுதியை உணர்ந்து வழிபட எந்த அளவு அவசியமோ அந்த அளவிற்கு மட்டும்தான் என்பதையும் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நம்மில் பலர் உள்ளேயிருக்கும் இறையை விடுத்து உடம்பையே வழிபாடு செய்யத் தொடங்கிவிடுகிறோம்! அதாவது பற்று இடம் மாறி, உடம்பிடம் ஒட்டிக் கொள்கிறது. அப்புறம் பற்றினை முற்றிலுமாக விடுதல் என்ற நிலை வராது. நம் குறிக்கோளான இறைவன் திருவடி அடைதலும் நிகழாது!

ஆன்மாவின் பயணம்

நாம் அந்த உடலை எப்படிச் காத்து வந்தாலும் அது ஆன்மாவிற்குத் தரப்படும் பொழுதே அதற்கு ஒரு கால வரம்புடன் தான் தரப் பெறுகிறது (Lease Period!) அந்தக் கால வரம்பு முடிந்ததும் உடலாகிய வீட்டைக் காலி செய்து விட்டு ஆன்மா வெளியேறிவிடும். இது தான் நியதி. இந்த நியதியை வள்ளுவர் ஒரு அழகான உவமையுடன் நமக்கு உணர்த்துகிறார்.

குடம்பை தனித்தொழிய புள் பறந்தற்றே
உடம்பொடு உயிரிடை நட்பு

-தி.வ. - தி.கு 338

[முட்டையைத் தனியேவிட்டு அதனுள் இதுவரை இருந்த குஞ்சு பறந்து போய்விடுவது போன்றது தான் உடம்புக்கும் உயிருக்கும் உள்ள உறவு]

[குடம்பை - முட்டை; புள் - பறவை]

இதைச் செயல்படுத்தும் பணி காலன் என்ற எமனுக்கு, அந்தக் காலகாலன் எனும் சிவபெருமானால் தரப் பெற்றிருக்கிறது!

இதிலிருந்து இரண்டு பாடங்கள் நமக்கு

- இந்த உடம்பின் கால வரம்பு அதாவது வாழ்நாள் (life span) முடிவதற்குள் அதைப் பயன்படுத்தி அறவழி நின்று, பொருள் சேர்த்து, இன்பம் துய்த்துப் படிப்படியாக ஆசைகளை அகற்றி, ஆன்மிகத்தில் வளர்ச்சி பெற்று, அடியார் திருக்கூட்டத்தில் ஒருவராகி, இறைவனிடம் ஈடுபாடும் பக்தியும் செலுத்தி, அவனிடம் பூரண சரணாகதி செய்து அவன் அருளோடு மும்மல நீக்கம் பெற்று நம் வினைக் கணக்கை நேர் செய்ய முயல வேண்டும்.
- அதில் நாம் முழுமையாக வெற்றிபெற்றாலும் பெறாவிட்டாலும் ஒப்பந்த காலம் முடிந்ததும் காலன் வந்து இந்த உடம்பில் ஒண்டுக்குடித்தனம் இருக்கும் உயிரை அல்லது

ஆன்மாவாகிய நம்மை அந்த வீடாகிய உடம்பிலிருந்து காலி செய்ய வைத்து அதாவது பிரித்து நம் புண்ணிய - பாவ வினை மீதியைப் பொறுத்து, வேறு வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வான்.

இப்படி ஆன்மா, முக்தியை நோக்கிப் படிப்படியாகப் பயணிக்கிறது. அது ஒரு நெடுந்தூரப் பயணம். எனவே வழியில் அது ஒரு பயண ஊர்தியிலிருந்து மற்றொரு ஊர்திக்கு மாறி, மாறி ஏறிக்கொள்கிறது. அது சேருமிடமாகிய இறைவன் திருவடி அடைந்து அவனோடு ஒன்றியதும் அந்த ஆன்மாவின் பயணம் நிறைவு பெறுகிறது.

இந்த ஆன்மாவின் பயணத்தினை *கடோபநிஷத்* ஒரு தேர்ப்பயணத்தோடு ஒப்பிட்டு விளக்குகிறது. அதில் 1.3ல் உள்ள பல மந்திரங்களின் சாரம்.

தேர்

தேரில் பயணம் செய்யும் ஒருவன். கடிவாளத்தைக் கையில் பிடித்திருக்கும் தேரோட்டி ஒருவன். தேரை ஐந்து குதிரைகள் இழுக்கின்றன. தேர் செல்வதற்குப் பாதை ஒன்று உள்ளது. இந்த உவமையில் உள்ளது யார், யார், எவை, எவை என்று பார்த்தால்

பயணம் செய்பவன்	- ஆன்மா
தேரோட்டி	- புத்தி
மனம்	- கடிவாளம்
ஐம்புலன்கள்	- ஐந்து குதிரைகள்
பாதை	- உலகப் பொருட்கள்

இந்தத் தேரில் இருக்கும் பயணியாகிய ஆன்மா அதற்குத் தரப்பட்டுள்ள பாதையில் பத்திரமாகப் பயணித்து அதன் சேருமிடமாகிய (Destination) இறைவன் திருவடியை எப்படி அடைவது? அதற்கான வழிமுறைகளையும் *கடோபநிஷத் ஸ்லோகங்கள்* காட்டுகின்றன.

- புத்தி விழிப்புற்று, அடங்கிய மனத்தை உடையவனாக யார் இருக்கிறானோ அவனுடைய புலன்கள் தேரோட்டிக்கு அடங்கிய குதிரைகள் போல், அவன் வசப்பட்டுப் பாதையில் ஒழுங்காகச் செல்லும்
- இப்படி விழிப்புற்ற புத்தியாகிய தேரோட்டியுடனும், கடிவாளமாகிய மனத்தைக் கைவசப்படுத்தியவனாகவும், தூய்மையுடையவனாகவும் யார் இருக்கிறானோ அவனே பாதையின் நிறைவை அதாவது பிறவாமையை அடைகிறான். அதுதான் இறைவனின் மேலான இருப்பிடம். *பரமம் பதம்*
- அக நாட்டம் உடையவன் பேச்சை மனத்தில் ஒடுக்க வேண்டும். மனத்தை விழிப்புற்ற புத்தியில் ஒடுக்க வேண்டும். புத்தியை மகிமை வாய்ந்த ஆன்மாவில் ஒடுக்க வேண்டும். ஆன்மாவை அமைதியின் இருப்பிடமான இறைவனில் ஒடுக்க வேண்டும். இதுவே ஜீவ - ப்ரஹ்ம ஐக்கியம்

மரண தத்துவம்

ஒரு உடலிலிருந்து ஆன்மாவைப் பிரித்து அதன் புண்ணிய - பாவ வினைக்கணக்கில் உள்ள மீதியைப் பொருத்து அதற்கேற்ற வேறு உடலுக்கோ அல்லது வினைக்கணக்கு நேராகி விட்டால் முக்தி எனும் நிலையான பெரு வீட்டிற்கோ காலன் வந்து அழைத்துக் செல்வதைத்தான் நாம் பொதுவாக மரணம் என்ற சொல்லால் குறிக்கிறோம். ஆனால் அதன் உன்னதம் குறித்து அதனைப் “பெரிய காரியம்” என்றும் சொல்வர். ஆக மரணம் என்பது ஆன்மா ஒண்டுக் குடித்தனம் இருக்கும் வீடாகிய உடலுக்குத்தானே தவிர ஆன்மாவாகிய நமக்கு அல்ல! அப்படியானால் மரணத்தைக் கண்டு நாம் ஏன் பயப்பட வேண்டும்? பயப்படவேண்டாம் என்பதை நமக்குப் புரிய வைப்பதற்குத் தான் அத்தனை அருளாளர்களும் முயன்று வருகிறார்கள்!

ஆன்மாவின் இந்த ஒண்டுக் குடித்தன வீடு மாற்றத்தைத்தான் பிறப்பு இறப்புச் சங்கிலி என்று சொல்கிறார்கள். வள்ளுவர் இதை மிக எளிமைப் படுத்திச் சொல்கிறார்.

உறங்குவது போலும் சாக்காடு உறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு

-தி.வ - தி.கு 339

[ஒருவனுக்கு மரணம் வருதல் உறக்கம் வருதலைப் போன்றது. மீண்டும் அவன் பிறத்தல் உறங்கிய பின் விழித்து எழுதலை ஒத்தது]

இக்குறளுக்கு அருளாளர் தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளாரின் சிறு விளக்கவுரை இங்கு நினைவு கூர்ப்பாலது.

இறத்தலும் பிறத்தலும் தண்டனையன்று. உயிர், நிறை நலம் (வீடு பேறு) பெறும் முயற்சியில் களைத்துப் போகாமல் தொடர்ந்து ஈடுபடுவதற்கேயாம். அன்றாட வாழ்க்கையில் (உறங்கி விழித்தல்) களைப்பை நீக்கிச் சுறுசுறுப்பைத் தருவது போல், இறப்பால் முதுமைத் துன்பம் நீங்கி மீண்டும் வரும் பிறப்பால் மழலை மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது.

சாவும் பிறப்பும் உலக நியதி

சாவு சாஸ்வதமானது. ஆனால் சாவைத் தொடர்வது மீண்டும் பிறத்தல்.

ஆதி சங்கரரின் படைப்புக்களில் மிகச் சிறியது போல் தோன்றினாலும் உண்மையில், 31 பாடல்களே கொண்ட “பஜ கோவிந்தம்” என்ற நூல் மிக மிக முக்கியமான தோத்திர நூல். இதை யாவரும் படித்து மகிழவும் பாராயணம் செய்யவும் ஏற்ற வகையில் அதன் எளிமையும், இசையும், தாளமும் அமைந்துள்ளன. அதற்கு ஒரு தக்க காரணமும் உண்டு. அவர் சொல்ல வந்த செய்தி எல்லாத் தளத்திலுள்ள மக்களையும் சென்றடைய வேண்டும் என்பதே அவர் நோக்கம். யாக்கை நிலையாமையையும், மரண காலத்தில் தவறாது நடக்கும் வேதனைமிக்க நிகழ்வுகளையும் இறப்பும்-

பிறப்பும் தவிர்க்க முடியாது என்பதனையும் நினைவு படுத்தி, அதனால் நாம் வாழும் காலத்தில் மோகங்களை, ஆசைகளை, பற்றுக்களை விட்டு இறைவன் திருவடியை நாடுமாறு நம்மை ஆற்றுப்படுத்துகின்ற வழிகாட்டி இந்த பஜகோவிந்தம். மக்களை மோகத்திலிருந்து விடுவிக்க முயலுகின்ற நூலாகையால் இதற்கு “மோக முத்தகரா” என்ற பெயரும் உண்டு.

இனி பஜகோவிந்தத்திலிருந்து பிறப்பு-இறப்பு நியதி பற்றிய பாடல் ஒன்று.

புனரபி ஜனனம் புனரபி மரணம்
புனரபி ஜனனீ ஜடரே சயனம்
இஹ ஸம்ஸாரே பஹுதுஸ்தாரே
க்ருபயா பாரே பாஹி முராரே

- ஆ.ச. - ப.கோ. -21

பிறப்பு, இறப்பு, தாயின் கருப்பையில் படுக்கை -
இவை மீண்டும், மீண்டும் நடக்கும் நிகழ்வுகள்
இந்த வாழ்க்கை முறை கடத்தற்கு அரியது
ஓ! அசுரனாகிய முரணை அழித்த கிருஷ்ண பகவானே!
உனது கருணையால் என்னை இந்த இக்கட்டிலிருந்து கரையேற்று!

ஐம்பெரும் தமிழ்க் காப்பியங்களில் ஒன்றான மணிமேகலையில் அதன் ஆசிரியர் சீத்தலைச் சாத்தனாரும் இந்த உலக நியதியைப் பல இடங்களில் பல பாத்திரங்களின் வாயிலாகப் பாடி உள்ளார். அவற்றுள் ஒன்று. மணிமேகலையின் கூற்றாக அமைந்த வரிகள்:

பிறந்தோர் இறத்தலும் இறந்தோர் பிறத்தலும்
அறம் தரு சால்பும் மறம் தரு துன்பமும்
யான் நினக்கு உரைத்து நின் இடர் வினை ஒழிக்க
காயசண்டிகை வடிவானேன், காதல!

-சீ.சா. - ம.மே- 21-018/04

[பிறந்தவர் இறத்தலும், இறந்தவர் பிறத்தலும் புண்ணியம் தரும் இன்பத்தினையும், பாவம் தரும் துன்பத்தினையும் யான் உனக்கு உரைத்து உன் துன்பத்தினை நீக்க, காயசண்டிகை வடிவுடன் வந்தேன், அன்பனே!]

பிறத்தலுக்கும் இறத்தலுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தை மூன்றாகப் பிரிக்கிறார் அருளாளர் பட்டினத்துப் பிள்ளையார். அந்தக் கால வரம்புகளை அவருக்கே உரித்தான நல்லதொரு குறியீட்டுடன் காட்டுகிறார்!

முதற்சங்கம் அமுதாட்டும்; மொய் குழலார் தம்மை
நடுச் சங்கம் நல்விலங்கு பூட்டும்; கடைச்சங்கம்
ஆம்போது அதுணதும்; அம்மட்டோ இம்மட்டோ
நாம் பூமி வாழ்ந்த நலம்

-ப.பி. - தாயார் தகனக்கிரியை - 34

[முதல் பகுதி - குழந்தைப் பருவம்; நடுப் பகுதி - திருமணப் பருவம்; கடைசிப் பகுதி - சாகும் காலம். முதல் பகுதியில் சங்கு குழந்தைக்குப் பாலூட்டுகிறது; இரண்டாம் பகுதியாகிய திருமண நாளில் சங்கு மங்கல வாத்தியமாகிறது; கடைசிப் பகுதியில் சங்கு ஊதலோடு இறுதி யாத்திரை நடக்கிறது. நாம் வாழ்ந்த வாழ்வு இவ்வளவுதான்!]

பிறவாமை வேண்டல்

சரி, பிறத்தலும் இறத்தலும் உலக நியதி என்றால் அதற்கு ஒரு முடிவே கிடையாதா? நிச்சயமாக உண்டு! அது தானே மனிதப் பிறவி எடுத்துள்ள மானுடரின் குறிக்கோள். அருளாளர் மாணிக்கவாசகர் சிவபுராணத்தில் பாடியுள்ளது போல்,

புல்லாகிப் பூடாய் புழுவாய் மரமாகி
பல்விருகமாகிப் பறவையாய் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்அசுரார் ஆகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லா நின்ற இத் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தேன்

-மா.வா. - சி.பு- 26/31

[தாவர சங்கமம் - அசையும், அசையாப்பொருட்கள், இளைத்தேன் - அலுத்துக் களைத்துவிட்டேன்]

ஆன்மா இத்தனை பிறவிகள் எடுத்து அலுத்துக் களைத்து விட்டது.

இந்த நிலையினையும் பட்டினத்துப் பிள்ளையார் உள்ளத்தை நெகிழ வைக்கும் வகையில் படம் பிடித்துக் காட்டி மீண்டும் பிறவாமையை வேண்டுகிறார்.

மாதா உடல் சலித்தாள்; வல்வினையேன் கால்சலித்தேன்
வேதாவும் கை சலித்து விட்டானே - நாதா!
இருப்பைபூர் வாழ்சிவனே! இன்னமோர் அன்னை
கருப்பைபூர் வாராமல் கா!

- ப.பி. - தாயார் தகனக்கிரியை 19

[திருஇருப்பைபூரில் எழுந்தருளியுள்ள சிவ பெருமானே! என்னைப் பல முறைகள் பெற்றுப் பெற்றுத் தாயார்களும் உடல் தளர்ந்து போனார்கள். கொடிய வினையினையுடைய யானும் கால் ஓய்ந்து போனேன். மீண்டும், மீண்டும் சிருஷ்டித்துப் பிரமனும் கை சலித்துப் போனான். இனியாகிலும் இன்னொரு தாயின் கருப்பையினுள் புகாதவாறு காத்தருள்க!]

அருளாளர்கள் அனைவரும் நம் சார்பாக இறைவன் திருமுன் வைத்த வேண்டுதல்களில் மிக அதிகமான முறை வைக்கப் பெற்ற ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டுமானால் அது பிறவாமை அல்லது முக்தி அல்லது மோகஷம் அல்லது வீடுபேறு அல்லது திருவடி அடைதல் என்ற மரணமிலாப் பெருவாழ்வு தான். இது நேரடியான வேண்டுதலாகவும் இறைவனுக்குப் “பிறப்பறுப்பவன்” என்று பொருள்படும்

அடைமொழிகள் மூலமாகவும் வைக்கப் பெற்றிருக்கிறது.
முதலில் வள்ளுவப் பெருந்தகையின் குறட்பாக்கள் இரண்டு

வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்

-தி.வ. தி.கு. 362

[இறைவனிடம் ஒரே ஒரு பிரார்த்தனை தான் வைக்க வேண்டுமானால், அது பிறவாமை தவிர வேறில்லை. அப்பிறவாமையும், வேண்டாமையை அதாவது ஏனைய ஆசைகள், பற்றுக்கள் எதுவும் இல்லாதிருக்கும் நிலையை வேண்டிப் பெற்றால் தான் கிடும்]

இது தொடர்பான இரண்டாவது குறட்பா

பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவன் அடி சேராதார்

-தி.வ. தி.கு. 10

[இறைவன் திருவடியை முயன்று அடைந்தவர் பிறவி எனும் கடலைக் கடந்து பிறவாமைப் பேறு பெறுவர். ஏனையவரால் அக்கடலை நீந்திக் கரை சேர இயலாது]

அடுத்து அருணகிரியாரின் இத்தகைய பாடல்களில் ஒன்றினை இங்கு பார்ப்போம்

திருச்செந்தூர் திருப்புகழிலிருந்து ஒரு பாடல்

விந்ததில் ஊறி வந்தது காயம்
வெந்தது கோடி இனிமேலோ
விண்டுவிடாமல் உன்பத மேவு
விஞ்சையர் போல அடியேனும்
வந்துவி நாச முன்கலி தீர
வண்சிவ ஞான வடிவாகி
வன்பத மேறி என்களை ஆற
வந்தருள் பாத மலர்தாராய்

-அ.கி.நா. - திருச்செந்தூர்த் திருப்புகழ் 100

[சுக்கிலத்திலிருந்து ஊறி வந்தது இந்த உடம்பு. நெருப்பில் வீழ்ந்து வெந்த உடம்போ கோடிக்கணக்கானவை. இனியாவது உன்னை விட்டு நீங்காதிருக்கும் பொருட்டு, உன் திருவடிகளை விரும்பும் அறிஞர்களைப் போல, யானும் நன்னெறிக்கு வந்து, பேரழிவாகிய முன்வினைக் கேடு நீங்க, வளமையான சிவஞானத்தின் வடிவை அடைந்து, வலிமையான முக்திப்பதத்தைப் பெற்று, என் பிறவிக் களைப்பு தீருமாறு, என் முன் வந்து அருள்மயமான உன் திருப்பதங்களெனும் மலரினைத் தருவாயாக]

அருளாளர் மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகச் சிவபுராணத்திலிருந்து

வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உள் கிடப்ப
ஆற்றேன் எம் ஐயா அரணே ஓ என்று என்று
போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய் கெட்டு மெய்யானார்
மீட்டு இங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப் புலக் குரம்பைக் கட்டு அவிழ்க்க வல்லானே

-மேலது. வரி 84/88

[குழந்தை, இளைஞன், கிழவன் என்று வெவ்வேறு நிலைகளை ஏற்கும் இந்த உடலுக்குள்ளே கட்டுப்பட்டுக்கிடப்பதை நான் இனியும் பொறுக்க மாட்டேன். "என் ஐயனே! சிவனே!" என்று ஓலமிட்டு மீண்டும் மீண்டும் உன்னை அறை கூவி அழைத்துப்போற்றிப் புகழும் நிலையில் நின்று, அறியாமை நீங்கி, மெய் ஞானம் பெற்ற உன் அடியார்கள் திரும்பவும் தம் பழவினையால் பிறவியினை அடையாமல், வஞ்சகத்தோடு வேட்டையாடும் ஐந்து புலன்களின் கட்டிலிருந்து அவர்களை விடுவிக்க வல்லவனே!]

எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தேன், எம்பெருமான்!
மெய்யே உன் பொன்னடிகள் கண்டு இன்று வீடு உற்றேன்

-மேலது. வரி 31/32

[பல பிறவிகள் பெற்று அலுத்துக் களைத்து விட்டேன். இப்பொழுது உண்மையாகவே உன் அழகிய பொற்றாமரைத் திருவடிகளைக் கண்டு வீடு பேறு பெற்றேன்]

அடுத்து அருளாளர் தாயுமான சுவாமிகளின் அழகியதொரு உருவகத்துடனான பாடல்

இப்பிறவி என்னும்ஓர் இருள்கடலில் மூழ்கி, நான்
என்னும்ஓரு மகரவாய்ப்பட்டு,
இருவினை எனும்திரையின் எற்றுண்டு, புற்புதம்
எனக்கொங்கை வரிசைகாட்டும்
துப்புஇதழ் மடந்தையர் மயல்சண்ட மாருதச்
சுழல் வந்து வந்துஅடிப்பச்,
சோராத ஆசையாம் கான் ஆறு வான்நதி
சுரந்ததுஎன மேலும்ஆர்ப்பக்,
கைப்பரிசு காரர்போல் அறிவுஆன வங்கமும்
கைவிட்டு மதிமயங்கிக்,
கள்ளவங் கக்காலர் வருவர்என்று அஞ்சியே
கண்அருவி காட்டும்எளியேன்,
செப்பரிய முக்தியாம் கரைசேரவும் கருணை
செய்வையோ? சத்துஆகிஎன்
சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவுஆன தெய்வமே!
தேஜோ மயானந்தமே!

-தா.சு. - தே- 12.2

[இந்தப் பிறவி என்ற இருள் சூழ்ந்த கடலில் மூழ்கி, “நான்” என்ற முதலை வாயில் அகப்பட்டுப் பாவ-புண்ணியங்கள் என்ற அலைகளால் இங்குமங்கும தள்ளப்பட்டு, நீர்க்குமிழிகள் போன்ற மார்பினைக் காட்டும் பவளவாய் மங்கையர் எனும் சூழல்காற்றில் சிக்கி, தணியாத ஆசைகள் என்ற காட்டாறும் ஆகாய கங்கையும் இழுத்துச் செல்லும் சூழ்நிலையில், சிறு தோணி ஒன்றினைச் செலுத்துபவன் போல், ஞானமெனும் கப்பலிலிருந்து விலகி, கடல் கொள்ளைக் கப்பல்காரர் எனும் காலன் வேறு வருவான் என்று பயந்து நடுங்கி, கண்ணீர் அருவியாகக் கொட்டும் கண்களையுடைய எளியேனாகிய என்னால் சொல்வதற்குக் கூட அரிதான வீடு பேற்றினை எனக்குக் கருணையோடு அருள்வாயே, என் சித்தத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் சுடருடன் கூடிய பேரின்பப் பர ஞானமாகிய கடவுளே!]

இனி சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் ஏழாம் திருமுறைத் திருவதிகை வீரட்டானத்துப் பதிகத்திலிருந்து ஒரு பாடலின் வரிகள்

வெய்தாய வினைக்கடலில் தடுமாறும் உயிர்க்கு
மிக இரங்கி அருள் புரிந்து வீடுபேறு ஆக்கம்
பெய்தானை

-சு.மூ.சு - தே 7613

[வெய்தாய - கொடிய]

வைணவ அருளாளர்களின் நிலைப்பாடும் இதுதான்! தொண்டரடிப் பொடி ஆழ்வாரின் திருமாலையிலிருந்து ஒரு பாசுரம்

வேத நூல் பிராயம் நூறு மனிசர்
தாம் புகுவரேனும்
பாதியும் உறங்கிப் போகும்; நின்றதில்
பதினை ஆண்டு
பேதை பாலகன் அது ஆகும்; பிணி
பசி, மூப்புத் துன்பம்
ஆதலால் பிறவி வேண்டேன்
அரங்கமா நகருளானே!

-நா.தி.பி. - 874

[திருவரங்கத்துப் பெருமானே! வேதங்களின்படி மானுடர் நூறு ஆண்டுகள் வாழ்ந்தாலும் அதில் ஐம்பது ஆண்டுகள் தூக்கத்தில் கழிந்துவிடும்; எஞ்சிய ஐம்பதும் அறியாத குழந்தைமை, இளமை ஆகிய பருவங்களிலும், பசி, நோய், நொடி, முதுமை சார்ந்த பல துன்பங்களோடும் போய்விடும். எனவே எனக்கு மறுபிறவி வேண்டாம்!]

குலசேகர ஆழ்வாரும் இதையே முதலில் சொன்னார்.

ஊன் ஏறு செல்வத்து உடற்பிறவி
யான் வேண்டேன்

- நா.தி.பி. - 677

[தசை சேர்ந்து தடிக்கும் இந்த உடல் பிறவி எனக்கு வேண்டாம்!]

பிறவிக் கடலிலிருந்து தன்னைக் கரை சேர்க்க வேண்டும் என்று பன்னிப் பன்னிக் கெஞ்சிப் பாடியவர் அருளாளர் அருட்பெருஞ்சோதி இராமலிங்க வள்ளல். அவரது திருவருட்பா முதல் திருமுறையில் முருகனிடம் எத்தனையோ பாடல்களில் முறையிட்டிருக்கிறார். அவற்றிலிருந்து மாதிரிக்கு இங்கு ஒரே ஒரு பாடல்

கூழுக்கு அமுவேனோ கோத்தணிகைக் கோவேஎன்
ஊழுக்கு அமுவேனோ ஓயாத் துயர்ப்பிறவி
ஏழுக்கு அமுவேனோ என்செய்கேன் என்செய்கேன்
பாழுக்கு இறைத்தேன் ஈது உன்செயலோ பார்க்கும்இடம்

-அ.சி.அ.- திருவருட்பா - 1.52.16/565

[திருத்தணிகைப் பதியில் வீற்றிருக்கும் தலைவனே! யான் உண்ணும் கூழ் இல்லையே என்று அமுவேனோ! என்னை வருத்தும் என் ஊழ்வினையை நொந்து அமுவேனோ! அந்த ஊழ்வினை காரணமாக இடையறவின்றித் துன்பப்படச் செய்யும் பிறவி வகையான ஏழையும் என்ணி அமுவேனோ! யான் என் செய்வேன்! இதுவரை என் காலத்தைப் போக்கிப் பாழ் செய்து விட்டேன். நினைத்துப் பார்க்குமிடத்து இதுவும் நின் செயலோ என்று எண்ணுகின்றேன்]

காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக் கொள்

இந்த நிலையில்லாத உடல் நம்மிடம் இருக்கும் பொழுதே அதைக் கொண்டே நிலையான வீடு பேற்றினைப் பெற்றுவிட வேண்டும். ஆனால் அது நம் முயற்சியால் மட்டும் கிட்டிவிடுமா என்றால் கிட்டாது. அதற்கு இறைவன் அருள் வேண்டும். அந்த அருள் நேரடியாகக் கிடைக்கப் பெறுபவர் வெகு சிலர். அவர்களையே நாம் அருளாளர்கள் என அழைக்கிறோம். அப்படியானால் நம்மைப் போன்ற சாமானியர்கள் என்ன செய்வது? இந்தக் கேள்விக்கான விடையை வள்ளுவரது குறள் ஒன்றிற்கு ஒரு மாற்றுப்பொருள் கொண்டு கண்டுகொள்வோம்!

நமக்கு ஒரு நோய் வந்து விட்டது என வைத்துக் கொள்வோம் அப்படி வந்த நோயினை நாம் எப்படி நீக்குகிறோம்? மருத்துவரிடம் சென்று அந்த நோய் தீர்வதற்கான மருந்தினை வாங்கி உண்டு, வந்த நோயினை நீக்கிக்கொள்கிறோம். அத்தோடு விட்டு விடுகிறோமா? இல்லையே! மீண்டும் அந்த நோய் வராமல் இருப்பதற்கான தடுப்பு மருந்துகளையும் நமக்குத் தரவல்ல மருத்துவர்களையே நாம் தேடிச் சென்று அவர்களுடனான உறவினை என்றும் பேணிக் காத்து வைத்துக் கொள்கிறோம். அது தானே உலக வழக்கு!

பிறவியும் ஒரு நோய் போன்றது. இது எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்ட ஒன்று. முதலில் இந்தப் பிறவியாகிய நோயினைக் கூடிய அளவு குறைந்த துன்பங்களுடன் நீக்கவும், மீண்டும் இதே நோயான பிறவி வராமல் முன் காத்துக் கொள்ள நமக்குத் தக்க மருந்துகள் தரவும் வல்ல மருத்துவரான இறைவனின் கருணையை நாடிப் பெற்று, பேணிக் காத்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இந்தப் பின்புலத்தில் வள்ளுவரது குறள்!

உற்றநோய் நீக்கி உறாமை முன் காக்கும்
பெற்றியார் பேணிக் கொளல்

-தி.வ. - தி.கு 441

இங்கே அப்பர் பெருமானின் ஆறாம் திருமுறையில் உள்ள திருப்பள்ளிருக்கு வேளூர் (வைத்தீஸ்வரன் கோயில்) பதிகத்திலிருந்து ஒரு பாடல் நினைவு கூர்ப்பாலது.

பேராயிரம் பரவி வானோர் ஏத்தும்
பெம்மானைப் பிரிவிலா அடியார்க்கு என்றும்
வாராத செல்வம் வருவிப்பானை
மந்திரமும் தந்திரமும் மருந்துமாகித்
தீராத நோய் தீர்த்தருள வல்லான் தன்னைத்
திரிபுரங்கள் தீயெழுத் திண்சிலை கைக்கொண்ட
போரானை புள்ளிருக்கு வேளூரானைப்
போற்றாதே ஆற்றநாள் போக்கினேனே

-தி.நா.தே - 6.54.8/6791

ஆதிசங்கரருக்குத் தீராத நோய் வந்தது. அந்தத் தீராத நோயினைத் தீர்த்தருள வல்லானான, பெற்றியுடையவனான திருச்செந்தூர் செந்திலாண்டவரிடம் சென்று மருந்தாகிய பத்ர விபூதி பெற்று நோயினை நீக்கி கொண்டார். அத்தோடு விட்டுவிடவில்லை அவர். திருமுருகனுக்கும் அவருக்கும் உள்ள தொடர்பினைப் பேணிக் காக்கும் வகையில் ஸ்ரீ ஸுலப்ரஹ்மணய புஜங்கத்தைப் பாடி அருளினார் என்பதையும் நாம் இங்கு நினைவு படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

தீராத நோய் என்பது உடலுக்கு வரும் நோய் மட்டுமல்ல. அப்பர் பெருமானது திருப்பாடலில் உள்ள “தீராத நோய்” என்ற சொற்றொடருக்கு ஆன்மாவிற்கு வரும் பிறவிப்பிணி என்றும் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

மீண்டும் பிறவி வேண்டும், ஆனால் நிபந்தனையோடு!

பிறப்பு, துன்பக் கடல், இறப்பு, பிறவாமை வேண்டல், இவைபற்றிய அருளாளர்களின் நிலைப் பாட்டினை இதுவரை பார்த்தோம். இந்த ஆன்மப் பரிணாம வளர்ச்சி இத்துடன் நின்றுவிடவில்லை. அது மேலும் தொடர்கிறது. அடியார்களும் அருளாளர்களும் இறைவனின் அருள் தரிசனம் அவர்களுக்குக் கிட்டிய பொழுதும், திருக்கோவில்களிலும் அவனது திருமேனி அழகினை நாளும் கண்டு, அதனால் ஈர்க்கப்பெற்று, கசிந்துருகி, கண்ணீர்மல்கி, காதலாகி அதைவிட்டுப் பிரிய இயலாத நிலையினைச் சிலர் அடைந்துவிட்டனர். இவர்கள் இதுவரை கேட்ட பிறவாமை வரம் பெற்று, வீடு பேறு அடைந்து, அந்த முக்தித் தலத்திற்குச் சென்றால், அவர்கள் அதுவரை வழிபாடு செய்துவந்த இறைவனை அவர்கள் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட அதே அழகிய திருக்கோலத்தில் அங்கு காண இயலாது. அதை உணர்ந்த அந்த அருளாளர்கள் தங்கள் நிலைப்பாட்டினையே மாற்றிக் கொண்டு விட்டார்கள்!

அருளாளர் அப்பர் என்ற திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பல பாடல்களில்,

இழித்தன ஏழேழ் பிறப்பும் அறுத்தன

- 4.92.2/5042

துன்பக் கடலிடைத் தோணித் தொழில்பூண்ட தொண்டர் தம்மை
இன்பக் கரைமுகந் தேற்றும் திறத்தன

- 4.92.6/5046

ன்றெல்லாம் பிறவாமை தருபவன் என்று சிவனைப் போற்றினார். ஆனால் தில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற ஆடல்வல்லானின் அழகினைப் பார்த்து மயங்கி, அதில் ஆழ்ந்து, தன் குறிக்கோளையே மாற்றிக்கொண்டு “மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே” என்று பாடுகிறார். ஆனால் அதற்கு ஒரு நிபந்தனை வைக்கிறார். என்ன நிபந்தனை? பாடலைப் பார்ப்போம்!

குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயில் குமிழ்சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம்போல மேனியில் பால் வெண்ணீறும்
இனித்த முடைய எடுத்தபொற்பாதமும் காணப் பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே

- தி.நா.தே 4.81.4/4941

[வளைந்த புருவம், கோவைப் பழம் போல் சிவந்த வாய், இனிய புன்னகை, குளிர்ச்சியான சடை, பவளம் ஒத்த செவ்விய திருமேனி, அத்திருமேனியில் விளங்கும் பால் போன்ற திருநீறு, உயிர்க்கு நன்மை பயக்கும் திருவடியோடு கூடிய இத் திருநடன நிகழ்ச்சியைக் காணப் பெற்றால், வேண்டாம் என வெறுத்தொதுக்கும் மானுடப் பிறவியும் வேண்டும் என உயர்வு பெற்றுவிடும்]

பின்னர் வரும் பாடலில், “இடையில் மாறிவிட மாட்டேன்! ஏழு பிறவிகளிலும், உனக்கே அடிமைத் தொண்டு செய்து வாழ்வேன்!” என்று உறுதி கூறுகிறார்.

படைக்கலமாக உன்நாமத்து எழுத்து அஞ்சு
என் நாவில் கொண்டேன்
இடைக்கலம் அல்லேன்; எழுபிறப்பும் உனக்கு
ஆட் செய்கின்றேன்

-மேலது 4945

[படைக்கலம் - கேடயம்; நாமத்து எழுத்து அஞ்சு - பஞ்சாட்சரமாகிய நமசிவாய]

அப்பர் சுவாமிகள் மட்டுமல்ல, ஆண்டாளும் தனது திருப்பாவையின் நிறைவில் இதையே சொன்னான்

சிற்றஞ் சிறுகாலே வந்து உன்னைச் சேவித்து, உன்
பொற்றாமரை அடியே போற்றும் பொருள் கேளாய்;
பெற்றம் மேய்த்து உண்ணும் குலத்திற் பிறந்து நீ

குற்றேவல் எங்களைக் கொள்ளாமல் போகாது
இற்றைப் பறைகொள்வான் அன்று காண் கோவிந்தா!
எற்றைக்கும் ஏழ் ஏழ் பிறவிக்கும் உன்தன்னோடு
உற்றோமே ஆவோம்; உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்;
மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று- ஏலோர் எம்பாவாய்!

-நா.தி.பி. - ஆ.தி.பா. 29/502

[ப்ரஹ்ம முகூர்த்தம் எனப்பெறும் விடியற்காலையே நாங்கள் வந்து உன்னை வணங்கி, உன் அழகிய தாமரைத் திருவடிகளையே போற்றி வழிபடுவதன் காரணம் என்ன என்று கேட்டுக் கொள்! பசுக்களை மேய்த்துண்ணும் இடைக்குலத்தில் பிறந்த நீ எங்களது கைங்கரியத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் விடக்கூடாது. இன்று நீ கொடுக்கவிருக்கும் பறைக்காக நாங்கள் வரவில்லை. ஏழேழ் பிறவிகளிலும் உன்னோடு உறவு கொண்டவர்களாகவே இருப்போம். உனக்கு மட்டுமே அடிமைகளாய்த் தொண்டு செய்யக் கடவோம். அதற்கு ஏதுவாக எங்களது ஏனைய தேவையில்லாத ஆசைகளை எல்லாம் நீக்கி அருள்வாய், கோவிந்தா! மற்றை நம் காமங்கள் - தேவையில்லாத ஆசைகள் அதாவது பிறவாமை நாடுதல் முதலியவை!]

மற்றொரு அருளாளர் தொண்டர் அடிப்பொடி அழ்வார். அவருடைய அருளிச் செயலான திருமாலையில் அவரும் இதே கருத்தினை வலியுறுத்துகிறார்.

பச்சை மா மலை போல் மேனி, பவளவாய்,
கமலச் செங்கண்
அச்சுதா! அமரர் ஏறே! ஆயர் தம்
கொழுந்தே! என்னும்
இச்சுவை தவிர, யான் போய்
இந்திர-லோகம் ஆளும்
அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்,
அரங்கமா நகருளானே!

- நா.தி.பி. - தொ.அ. - தி.மா 2/873

[திருவரங்கத்துப் பெருமானே! பசுமையான நிறமுடைய மலைபோன்ற திருமேனியும் பவளச் செவ்வாயும் தாமரைக் கண்களும் பெற்ற பெருமகனே! இமையோர் தலைவனே! இடையர்குல இளங்குமரனே! இப்படி உன்னுடைய திருநாமங்களை இந்த மண்ணுலகிலேயே இருந்து சொல்வதால் கிடைக்கும் இனிய சுவையை விடுத்து விண்ணுலக இன்பம் கிடைத்தாலும் அதனை நான் விரும்பமாட்டேன்]

குலசேகர ஆழ்வார் இன்னுமொரு படி மேலே சென்று பாடியிருக்கிறார். “வேங்கட மலையில் இருக்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றால் போதும். எனக்கு மானுடப்பிறவிகூட வேண்டாம். ஏனைய பிறவிகளான பறப்பன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் மற்றும் அசேதனப் பொருளாகக்கூடக் கிடப்பேன்!” என்று உருக்கமாகப் பாடுகிறார்.

வேங்கடத்துக் கோன் ஏரி வாழும் குருகாய்ப் பிறப்பேனே

- நா.தி.பி. - கு.சே 677

[குருகு - எரியில் வாழும் பறவை]

வேங்கடச் சுனையில் மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையேன் ஆவேனே

- மேலது 678

வேங்கடத்துச் செண்பகமாய் நிற்கும் திரு உடையேன் ஆவேனே

-மேலது 680

[செண்பகம் - செண்பக மலர்]

செடியாய் வல்வினைகள் தீர்க்கும் திருமாலே
நெடியானே! வேங்கடவா! நின் கோயிலின் வாசல்
அடியாரும் வானவரும் அரம்பையரும் கிடந்து இயங்கும்
படியாய்க் கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே

- மேலது 685

[அடர்ந்த செடிக்கூட்டம் போல இருக்கும் வலிய தீவினைகளைக் களையும் திருமாலே! பெரியோனே! திருவேங்கடத்தில் உறைபவனே! உன் திருக்கோயிலின் வாயிலிலே தொண்டர்களும், தேவர்களும், அணங்குகளும் ஏறி இறங்கும் வாசல்படியாய்க் கிடந்து உன் பவள நிறத் திரு இதழ்களைக் காண்பவனாக ஆவேன்!]

இந்த வரிசையில் நிறைவாகச் சேக்கிழார் பெருமானின் பெரிய புராணத்திலிருந்து இரண்டு பாடல்களைப் பார்ப்போம். பெரிய புராணத் தொடக்கத்தில் உள்ள திருக்கூட்டச் சிறப்பு என்னும் அதிகாரத்தில், திருவாரூர் பூத நாயகர் புற்றிடம் கொண்ட தியாகராஜப் பெருமான் திருக்கோவிலில் உள்ள தேவாசிரிய மண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருந்த அடியார் திருக்கூட்டத்தின் சிறப்பினைப் பாடுகிறார் சேக்கிழார். அதில் ஒரு பாடலில் இந்த அடியார்கள் இறைவனோடு அன்பினால் ஒன்றியிருத்தலன்றி வீடு பேறு கூட விரும்பாத திண்ணை உடையவர்கள் என்று சொல்கிறார்.

கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார்
ஒடும் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்குவார்
கூடும் அன்பினில் கும்பிடலேயன்றி
வீடும் வேண்டா விறலினார்

-சே.பெ.பு. - தி.கூ.சி -8/143

[வறுமையாலும், வளமையாலும் வரும் துன்பங்களால் எந்தவித பாதிப்பும் இல்லாதவர்கள்; உடைந்த மண்பானை ஒட்டையும் ஒளிரும் பொன்னையும் ஒன்றாகவே கருதுபவர்கள்; இறைவனைத் தம் உள்ளத்திலே கூட்டி வைக்கும் அன்பு மேலீட்டினால் அவனை வழிபடுதலையன்றி வீடு பேறாகிய பிறவாமையைக் கூட விரும்பாத திண்ணை உடையவர்]

அடுத்த திருப்பாடல் பெரிய புராணத்தில் உள்ள காரைக்கால் அம்மையார் புராணத்தில், காரைக்கால் அம்மையாரின் கூற்றாகச் அமைந்துள்ள பாடல். கயிலைக்குத் தலையால் நடந்து சென்ற அம்மையாரிடம் இறைவனே கேட்டான், "நம்பால் இங்கு வேண்டுவது என்ன?" என்று! அம்மையார் இறைவனிடம் நீங்காத அன்பு வேண்டிய பின்னர் அவர் வைத்த பிரார்த்தனை:

பிறவாமை வேண்டும்! மீண்டும்
பிறப்பு உண்டேல் உன்னை என்றும்
மறவாமை வேண்டும்! இன்னும்
வேண்டும் நான் மகிழ்ந்து பாடி
அறவா! நீ ஆடும்போது உன்
அடியின் கீழ் இருக்க என்றார்.

-சே.பெ.பு - கா.அ.பு - 60/1781

[இனிப் பிறவாதிருக்கும் வரம் வேண்டும். ஆனால் மீண்டும் பிறவி இருக்குமேயானால் (எஞ்சிய வினை இருப்பினால்) அப்பிறவியிலும் இடரினும், தளரினும், வாழினும், சாவினும், ஏன், எந்த நிலையிலும் உன்னை என்றும் மறக்காதிருக்க வேண்டும். மற்றொன்றும் வேண்டும், அறத்தின் திருஉருவே! நீ ஆடும்போது நான் உன் திருவடிகளின் கீழிருந்து மகிழ்ச்சியோடு பாடிக் கொண்டிருக்கவேண்டும்!]

ஆக அருளாளர்கள் முதலில் பிறவியே வேண்டாம் என்றார்கள். பின்னர் நிபந்தனைகளோடு அதாவது நாளும் இறைவனது திருமேனியின் அழகில் மயங்கி அவனோடு மனத்தால் ஒன்றி இருக்க இயலுமானால், அவன் திருநாமங்களையே எப்பொழுதும் ஜபித்துக் கொண்டிருக்க முடியுமானால், அவனுக்கு மட்டுமே தொண்டு செய்து கொண்டிருக்க முடியுமானால், ஏழேழ் பிறவியானாலும், அது மானுடப் பிறவி அல்லாததாக இருந்தாலும் மகிழ்வோடு ஏற்றுக் கொள்வோம் என்று அருளிச் செய்திருப்பதைப் பார்த்தோம். ஆனால் இதற்கு முன்னதாக ஒரு சிக்கல்! இனிப் பிறவி வேண்டாவிட்டாலும், வேண்டினாலும், முதலில் இந்தப் பிறவி மரணித்து ஆக வேண்டுமே!

மரண பயம் நீக்கும் முயற்சி

இதுதான் ஒருவன் வாழ்க்கையில் மிக இக்கட்டான நிலை. இந்த நிலையினையும் அது சமயம் இருக்கும் சூழலையும் நாம் ஏற்றுக்கொண்டு பயத்தைத் தவிர்த்து நமது இஷ்ட தெய்வத்தை மட்டுமே இயலுமானால் நெஞ்சத் தடத்தில் நிறுத்தி, அத் தெய்வத்தின் திருநாமங்களைச் சொல்லும் பக்குவத்தைப் பெற வேண்டும். உடனிருப்பவர்களும் அதற்கு உறுதுணையாக இருக்க வேண்டும். எருமை வாகனத்தில் சூலத்தோடும் பாசக் கயிறோடும் கரிய நிறத் திருமேனியுடன் காலன் அல்லது அவனது தூதுவர்கள் வந்து பயமுறுத்தி அழைத்துச் செல்வார்கள் என்பது இந்த நிகழ்வினைக் குறிக்கும் ஒரு குறியீடுதான். ஆனாலும் சாமானிய மக்கள், "இப்படியே நடக்கும், மரணிப்பவர் கண்களுக்கு இது தெரியும்", என்று இன்னும் நம்புகிறார்கள்!

மரணித்தல் என்பது ஒரு வண்டியிலிருந்து இறங்கி இன்னொரு வண்டியில் ஏறிக்கொள்ளும் நிகழ்வுதான் என்பதை நாம் சற்று விரிவாகவே பார்த்தோம். அந்தப் பின்புலத்தினையும், "எத்தனை தெரிந்தாலும் மரண காலத்தை நினைத்தாலே பயத்தைத் தவிர்க்க முடியவில்லையே!" என்ற ஆதங்கத்தினையும் நினைவிற்கொண்டு ஆதி சங்கரரது பாடல் எண்கள் 20, 21 & 22 ஆகிய மூன்றினையும் இனிப் பார்ப்போம்.

இந்தப் பிரார்த்தனையில் ஆதி சங்கரரது தலையாய குறிக்கோள் மக்களிடையே உள்ள மரண பயத்தை நீக்க வேண்டும் என்பது தான். இதை அவர் மூன்று பாடல்களில் மூன்று படி நிலைகளில் செய்ய முயற்சித்திருக்கிறார்.

- முதல் பாடல் : இது யம தூதர் வருமுன். மரணத் தறுவாயில் பயத்தால் உடல் நடுங்கும். எனவே நீ வந்து என் முன்னே இரு!
- இரண்டாவது பாடல் : யம தூதுவர்கள் வந்து என்னைப் பய முறுத்தும் பொழுது “அஞ்சேல்!” என்று சொல்
- மூன்றாவது பாடல் : பிராணன் பிரியும் நிலை. என்னால் எதுவும் பேசமுடியாதிருப்பேன். உன் திருநாமத்தைக் கூடச் சொல்ல முடியாத நிலை. ஆனாலும் அசட்டை செய்து விடாது என்னிடம் கருணை காட்டி உடனிரு!

இந்தத் தருணத்திலும், அந்த மூன்று பாடல்களையும் விளக்கமாகப் பார்ப்பதற்கு முன்னரும், இந்த நிலை தொடர்பாக பூஜ்ய ஸ்ரீ ஓங்காராந்த மஹாஸ்வாமிகள் கூறியுள்ள கருத்தினை நினைவு கூறி, இந்தப் பிறப்பு - இறப்பு - பிறவாமை பற்றிய வரைவினை நிறைவு செய்வோம்.

பிறப்பும் துக்கம்தான். ஆனால் பிறப்பு அறியாமையினால் நிகழ்ந்தது. இறப்பும் அறியாமையினால் நிகழக் கூடாது. இறக்கும் சமயத்தில் பகவத் சிந்தனை வேண்டும். விவரமாகச் சாக வேண்டும். மிகுந்த அறிவோடு, பகவானை ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டு மரண துக்கத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். மரண காலத்தில் நம் உள்ளத்தில் ஏற்படும் துன்பத்தைப் போக்கிக் கொள்ள இந்த ச்லோகங்கள் உதவிபுரிகின்றன.

“மரணத்தைப் பற்றிக் கவலையில்லை. தாராளமாக சாகத் தயார். எனக்குத்தான் முருகன் இருக்கிறானே, நான் உடம்போடு இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் முருகன் எப்போதும் என்னுடன் இருக்கிறான். பிறப்பதற்கு முன்பும், வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்பொழுதும், இறந்த பிறகும் முருகனே உற்ற உறுதுணை. எனக்கு ஒன்றும் குறையில்லை. மரண காலத்திலும் என் துன்பத்தை நீக்குவதற்கு, முருகனே! நீ சீக்கிரம் வர வேண்டும்”.

மரண பயம் நமக்கில்லை

நாம் இதுவரை பார்த்ததிலிருந்து நமக்குத் தெளிவாக விளங்குவது இறப்பு யாராலும் தவிர்க்க முடியாத ஒன்று என்பது. அது எல்லோருக்கும் ஓரளவு புரிந்தாலும் அதைப் பற்றிய பயத்தை விட்டவர்கள் வெகு சிலரே. அந்த பயத்தைப் போக்குவதற்கு அருளாளர்கள் அனைவரும் பெரு முயற்சி செய்துள்ளார்கள். ஆனால் அவர்கள் காட்டியுள்ள வழிமுறைகள் இன்னும் சாமானிய மக்களை முற்றிலுமாகச் சென்று சேரவில்லை என்றே தோன்றுகிறது.

அருணகிரியார் மரண பயம் நமக்கில்லை என மிகத் தெளிவாகச் சொல்லி அதற்கான காரணத்தையும் சொல்கிறார்.

மரணப்ரமாதம் நமக்கில்லை யாம் என்றும் வாய்த்ததுணை
கிரணக் கலாபியும் வேலும் உண்டே கிண்கிணி முகுள
சரணப்ரதாப சசிதேவி மங்கல்ய தந்து ரக்ஷா
பாணக்ருபாகர ஞானாகரகர பாஸ்கரணே

[மரண பயம் நமக்குக் கிடையாது! ஏன் தெரியுமா? எந்நாளும் இனிது வாய்ந்த துணையாக ஒளியுள்ள மயிலும் வேல் படையும் எமக்கு உண்டு! அவை யாருடையவை? கிண்கிணி முழங்கும் திருவடி உடையவரும் சூரனை மாய்த்து இந்திராணியின் மங்கல நாணினைக் காத்தவரும், கருணைக்கு உறைவிடமானவரும், அறிவு வடிவானவரும், தேவ சூரியனுமான முருகப்பெருமானுடையவை அவை!]

குமரா சரணம் சரணம் என்று அண்டர் குழாம் துதிக்கும்
அமரா வதியின் பெருமான் திருமுகம் ஆறும் கண்ட
தமராகி வைகும் தனியான ஞான தபோதனர்க்கு இங்கு
எமராஜன் விட்டகடையேடு வந்து இனி என் செய்யுமே

-அ.நா. - க.அல.- 87

இனி ஆதி சங்கரரின் மூன்று பாடல்களையும் ஒவ்வொன்றாகப் பார்ப்போம்!

ப்ரசாந்தேந்தரியே நஷ்ட ஸம்ஜ்ஞே விசேஷ்டே
கபோத்காரி வக்த்ரே பயோத்கம்பி காத்த்ரே !
ப்ரயானோந்முகே மய்யநாதே ததாநீம்
த்ருதம் மே தயானோ பவாக்ரே குஹ த்வம் //

20

ஐம்புலனும் அடங்கி, அறிவும், நினைவும் மழுங்கி,
கண்டமதும் கபத்தை நுறையாய்த் தள்ள,
உடலும் மரண பயத்தில் நடுங்கித் தவிக்க,
அனாதையாய் நான் இறக்கும் தறுவாயில்,
கருணைக்கடலே! குகனே! விரைந்து நீ வந்து,
என்முன்னே இருந்திட வேண்டுகிறேன்!

20

20.1: ப்ரசாந்தேந்தரியே நஷ்ட ஸம்ஜ்ஞே விசேஷ்டே
ப்ரசாந்த இந்தரியே

இந்திரியங்களெல்லாம் ஒடுங்கிவிடும் காலத்தில்

நஷ்ட ஸம்ஜ்ஞே

நினைவும் தவறக்கூடிய (அந்த) நேரத்தில்

விசேஷ்டே

கை, கால்களாகிய உறுப்புக்களும் அசைய இயலாத சமயத்தில்

**20.2 : கபோத்தகாரிவக்த்ரே பயோத் கம்பி காத்ரே
கபோத்தகாரி வக்த்ரே**

வாய் கபம் தள்ளிக் கொண்டிருக்கும் நேரத்தில்

பயோத் கம்பி காத்ரே

பயத்தினால் உடல் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில்

**20.3 : ப்ரயானோந்முகே மய்யநாதே ததாநீம்
ப்ரயாண உந்முகே**

இறுதிப் பிரயாணத் தறுவாயில்

அநாதே மயி

ஒருவரும் இல்லாத அநாதையான என்னிடத்தில்

ததாநீம்

அப்பொழுது

**20.4 : த்ருதம் மே தயானோ பவாக்ரே குஹத்வம்
தயானோ குஹ**

தயாள குணமுடையவனே! குகனே!

த்ருதம்

சீக்கிரம் / விரைவில்

த்வம் மே அக்ரே பவ

நீ என் முன்னே வந்து இருப்பாயாக!

இந்தப் பாடலில் மரணத் தறுவாயில் இருக்கும் ஒரு நோயாளியை ஒரு திரைப்படக் காட்சி போலக் காட்டுகிறார் ஆதிசங்கரர். அவரை ஏழு நிலைகளில் காட்டுகிறார்.

- மெய், வாய், கண், காது, மூக்கு ஆகிய ஐந்து பொறிகளும் செயல் இழந்துவிட்டன
- நினைவும் தவறிக் கொண்டிருக்கிறது
- கைகளும், கால்களும் ஓய்ந்து அசைவற்றுக் கிடக்கின்றன
- வாய் கபத்தை, கோழையைத் தள்ளிக் கொண்டிருக்கிறது
- பயத்தால் உடல் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது
- இறுதி யாத்திரை "இதோ" என்ற நேரம்
- "தேரியமாக இரு!" என்று சொல்லக்கூட யாருமில்லாத அநாதையான நிலை

இந்த சோகக் காட்சியைப் பார்த்தால் யாருக்குத்தான் இரக்கம் வராது? அதிலும் முருகனுக்கு எத்தனை பரிவும் இரக்கமும் வரும்! உடனே ஓடி வந்து உடனிருப்பான், இல்லையா? அவனாகவே வந்து விடுவான் என்றாலும் ஆதி சங்கரர் சம்பிரதாயத்திற்காக அதை ஒரு பிரார்த்தனையாக அடுத்து வைக்கிறார்.

த்ருதம் த்வம் மே அக்ரே பவ

விரைவிலேயே நீ வந்து என் முன்னே இரு!

நோயாளியை மருத்துவ மனைக்கு அழைத்துச் செல்ல ஆம்புலன்ஸ் வண்டி அடித்துக் கொண்டு விரைந்து வருவது போல், முருகனை, "நீ சீக்கிரமாக வா!" என்று சொல்லி அந்த மரணத் தறுவாயில் இருப்பவனின் அவசரநிலையை "த்ருதம்" என்ற சொல்லால் உணர வைக்கிறார் சங்கரர்.

இப்படி விரைவாக முருகனே வந்து முன்னே இருத்தலால் என்ன பயன் என்று கேட்கிறீர்களா? விடைக்கு அருணகிரியாரிடம் போவோம்.

*நாள் என் செய்யும்? வினை தானென் செய்யும்? எனை நாடிவந்த
கோள் என் செய்யும்? கொடுங் கூற்று என் செய்யும்? குமரேசர் இரு
தாளும், சிலம்பும், சதங்கையும், தண்டையும், சண்முகமும்,
தோளும், கடம்பும் எனக்குமுன்னே வந்து தோன்றிடினே!*

- க.அ. - கி.வா - பாடல் 38

[குமாரக் கடவுளுடைய, இரண்டு திருவடிகளும், சிலம்புகளும், சதங்கையும், தண்டைகளும், ஆறு திருமுகங்களும், பன்னிரு தோள்களும், கடப்ப மலர் மாலையும், அடியேனுக்கு எதிரில் வந்தருளித் தோன்றுமானால், கொடிய திதி, நட்சத்திரங்கள் கூடிய நாட்கள் அடியேனை என்ன செய்யக்கூடும்? தீவினைதான் என்ன செய்யக் கூடும்? அடியேனைத் துன்புறுத்துவதற்குத் தேடிவந்த நவக்கிரகங்கள் தான் என்ன செய்யக்கூடும்? கொடிய இயமனால்தான் என்ன செய்ய முடியும்?]

ஆக முருகன் வந்து முன் இருந்தால் மரண பயமும், யம பயமும் நீங்கி, வருவதை அமைதியோடு ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவத்தைப் பெறலாம் என்பது பாடம்.

இனி இந்த மானுட வாழ்வின் இறுதி நிலை பற்றிய ஏனைய அருளாளர்களின் கருத்துக்களில் சிலவற்றை இங்கே நினைவில் கொண்டு வந்து, ஒப்பிட்டு மகிழ்வோம்.

முதலில் ஐம்பொறிகளும் செயல் இழப்பதைத் திருமூலர் ஒரு உருவகமாகக் காட்டியுள்ளதைப் பார்ப்போம்.

ஐவர்க்கு ஒரு செய் விளைந்து கிடந்தது
ஐவரும் அச்செய்யைக் காத்து வருவார்கள்
ஐவர்க்கு நாயகன் ஓலை வருதலால்
ஐவரும் அச்செய்யைக் காவல் விட்டாரே

-தி.மூ. - தி.ம - 1.5.2/188

[மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற ஐம்பொறிகளுக்கும் உரிய உடைமைப்பொருளாக ஒரு செய் அதாவது விளை நிலமாகிய உடல் விளைந்து கிடந்தது. ஐவரும் அது சமயம் உடலைப் பேணிக் காத்து வந்தனர். ஆனால் பிரமன், ருத்திரன், திருமால், மகேஸ்வரன், சதாசிவன் என்ற ஐவருக்கும் நாயகனான சிவப்பரம்பொருளின் ஆணைப்படி எமனின் அழைப்பு வந்ததும் உடலைக் காத்து வந்த ஐவரும் அதை விட்டுவிட்டுப் போய் விட்டனர்!]

இந்த நிலையினைத் தான் ஆதி சங்கரர் “ப்ரசாந்த இந்த்ரியே” என்ற ஒரு சொற்றொடரால் காட்டுகிறார்.

அருளாளர் அபிராமி பட்டர் தனது அபிராமி அந்தாதியில் உள்ள நூறு பாடல்களில் மரண பயம் பற்றி ஆறு பாடல்கள் பாடியிருக்கிறார். அதில் ஒரு பாடல்

வவ்விய பாகத்து இறைவரும் நீயும் மகிழ்ந்திருக்கும்
செவ்வியும் உங்கள் திருமணக் கோலமும், சிந்தையுள்ளே
அவ்வியம் தீர்த்து என்னை ஆண்ட பொற்பாதமும் ஆகி வந்து
வெவ்விய காலன் என்மேல்வரும் போது வெளி நிற்கவே

- அ.ப. - அ.அ - 18

[கொடியவனான கூற்றுவன் என்னைத் தேடி வரும்போது, அபிராமி அம்மையே! நின்னால் கவர்ந்து கொள்ளப் பெற்ற இடப்பாகத்தையுடைய சிவபெருமானும் நீயும் மகிழ்வோடு இருக்கும் அழகுக் காட்சியினையும் உங்களுடைய சேர்த்தித் திருக்கோலமாகிய திருமணக் காட்சியினையும் காட்டி என் மனத்தில் உள்ள கோணலாகிய செருக்கினைப் போக்கி என்னை ஆட்கொண்டு அருளிய அந்தப் பொன்னான திருவடிகளோடு, நீங்கள் இருவரும் வெளித் தோன்றி என் முன்னே நிற்பீர்களாக!]

பட்டரும் சங்கரரைப்போல, அம்மையையும், அப்பனையும் சேர்த்தித் திருக்கோலத்தோடு அந்த இறுதிக் காலத்தில் தன் முன்னே தோன்றுமாறு வேண்டுகிறார்.

மரணத் தறுவாயில், ஆவி பிரியும் நேரத்தில் உடல்படும் பாட்டினையும் உடனிருக்கும் உற்றவர்கள் துயரினையும் படமாகப் பிடித்துக் காட்டுகிறார் அருணகிரியார் தம் திருச்செந்தூர் திருப்புகழ் ஒன்றில்.

தொந்தி சரிய, மயிரே வெளிற,நிரை

தந்தம் அசைய, முதுகே வளைய,இதழ்

தொங்க, ஒருகை தடிமேல் வர,மகளிர் ... நகையாடி

தொண்டு கிழவன் இவன் யார் என, இருமல்

கிண்கிண் என முன் உரையே குழற,விழி

துஞ்சு குருடு படவே, செவிடுபடு ... செவியாகி

வந்த பிணியும், அதிலே மிடையுமொரு

பண்டி தனும், மேயுறு வேதனையும் இள

மைந்தர் உடைமை கடன் எதெனமுடுக துயர்மேவி

மங்கை அழுது விழவே யமபடர்கள்

நின்று சருவ, மலமே யொழுக,உயிர்

மங்கு பொழுது கடிதே மயிலின்மிசை வரவேணும்

-அ.கி.நா. - தி.செ.தி. - 35

[முதுமையடைந்ததனால் தொந்தி சரியவும், கருமை நிறம் பொருந்திய மயிர்கள் வெளுத்து நரையடையவும், வரிசையாகிய பற்கள் அசையவும், முதுகு வளையவும், உதடுகள் தொங்கவும், ஊன்று கோலின் மீது ஒரு கரம் பொருந்துமாறு தள்ளாடி நடந்து வரும்போது, பெண்கள் "பழைய கிழவனாகிய இவன் யார்?" என்று எள்ளி நகையாடவும், "கிண் கிண்" என்ற ஒலியுடன் இருமல் வரவும், அழுத்தமாகவும் திருத்தமாகவும் முன் பேசிக் கொண்டிருந்த வார்த்தைகள் குழறவும், கண்கள் எப்போதும் தூங்குவது போல் ஒளிகுன்றிக் குருட்டுத்தன்மையடையவும், செவிகள் செவிட்டுத் தன்மையடையவும், உடலுக்கு வந்த நோயும், அதனை நீக்குதற்கென நெருங்கி வந்த வைத்தியனும், சரீரத்திற்கு உற்ற பிணியின் துன்பமும் (ஒருங்கே வருத்த), இளம் பிள்ளைகள், "சொத்து (ஆஸ்தி) எவ்வளவு இருக்கிறது? கடன் எவ்வளவு இருக்கிறது?", என்று கேட்கவும், இதனாலான துன்பமானது மிகவும் விரைந்து வரவும், என் பத்தினி ஒவென்று கதறி அழவும், யம தூதர்கள் என் உயிரைப் பற்றுமாறு வந்து நெருங்கி நிற்கவும், மலம் ஒழுகவும் ஆகிய மரண வேதனை அடைந்து, உயிர் மங்குகின்ற காலத்தில், தேவரீர், மயில் வாகனத்தின் மீது விரைவாக என் முன்னே வந்தருள வேண்டும்]

ஆக மரணத் தறுவாயில் தத்தம் இஷ்ட தெய்வங்களை முன் நிற்கச் சொல்கிறார்கள் ஆதி சங்கரரும், அபிராமி பட்டரும், அருணகிரி நாதரும். அம்புப் படுக்கையில் இருந்த பீஷ்மாச்சாரியார் தம் ஆவி பிரியும் வேளையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை முன் இருக்கச் செய்தார் என்கிறது மஹாபாரதம். இப்படித் தனது இஷ்ட தெய்வம் அந்த நேரத்தில் தன் முன்னே வந்து நின்றால், உடலுக்கு உற்ற மரண வேதனைகள் மறந்து விடும். மரணத்தை ஏற்க ஒரு தெம்பும், பக்குவமும் வந்து விடும். இதைக் கருத்தில் கொண்டுதான் ஒருவருக்கு மரணம் இனித் தவிர்க்க முடியாது என்ற நிலை வந்து விட்டால் தெய்வத் திருமேனிகளின் படங்களை முன்வைத்து, தீபம் ஏற்றி, சிவ புராணப் பாராயணம் செய்வது அல்லது ஓம் நமசிவாய என்ற பஞ்சாட்சரத்தையோ, ஓம் நமோ நாராயணாய என்ற எட்டெழுத்து மந்திரத்தையோ, ஓம் சரவணபவ என்ற ஆறெழுத்து மந்திரத்தையோ ஏனைய இஷ்ட தெய்வங்களுக்கு

உரிய மந்திரங்களையோ ஜபிப்பதும் அவரது செவிகளில் சிவ, சிவ அல்லது ராம, ராம என்று சொல்லுவதுமான பழக்கங்கள் பண்டை நாட்களில் இருந்தன. இந்தத் தெய்வீகச் சூழலில் நோயுற்றவர் அந்த இறுதி நேரத்தில் எமனையும், எருமையையும், சூலத்தையும் பாசக் கயிற்றினைப் பற்றிய பயத்தையும் விடுத்து இறைவனை நினைக்க வாய்ப்பு உண்டு.

அதனால் தான் ஆதி சங்கரர் செந்திலாண்டவரை, “த்வம் மே அக்ரே பவ - நீ என் முன்னே வந்து இருப்பாயாக!” என்ற பிரார்த்தனையை இந்தப் பாடலில் வைத்திருக்கிறார்.

நம் முன்னோர்கள் இந்த மரண கால வேதனையை மாற்றப் பல வழிகளை நமக்குக் காட்டியுள்ளார்கள். அவற்றுள் ஒன்று மஹா ம்ருத்யுஞ்ஜய மந்திரம் ஜபிப்பது. முதுமை தொடங்கு முன்னரே இந்த மந்திரத்தைத் தினமும் சில முறையாவது சொல்லத் தொடங்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தியிருக்கிறார்கள்.

ம்ருத்யு என்றால் மரணம். ம்ருத்யுஞ்ஜய என்றால் மரணத்தை வெல்வது என்று பொருள். மரணத்தை வெல்வது என்றால் உடல் அழியாமல் பல்லாயிரம் ஆண்டு வாழ்வது என்று பொருளல்ல. “ஆன்மாவாகிய நானும் உடலும் வெவ்வேறானவை. எனவே மரணம் என்பது உடலுக்குத் தானே தவிர எனக்கல்ல” என்பதை அனுபூதியால் உணர்ந்து கொள்வதுதான் மரணத்தை வெல்வது. அந்த நிலையை வேண்டிப் பிரார்த்தனை செய்வதற்கான மந்திரம் தான் இது.

ஓம்! த்ரியம்பகம் யஜாமஹே ஸுகந்திம் புஷ்டி வர்த்தனம்
உர்வாருகம் இவ பந்தனாத் ம்ருத்யோர் முக்ய மா
அம்ருதாத்

[நன்மலரின் நறுமணம் எங்கும் பரவியிருப்பதுபோல் எங்கும் வியாபித்திருப்பவரும், உலகில் உள்ள அனைத்தையும் உணவு ஊட்டி வளர்ப்பவரும், முக்கண்ணரும், மும்மைகள் அனைத்தின் மூர்த்தியுமாகிய சிவபெருமானைப் போற்றி வழிபடுகிறோம். மரணமில்லாப் பெருவாழ்வினை அடைய வெள்ளரிப்பழம் காம்பிலிருந்து விடுபடுவது போல் மரணத்தின் பிடியிலிருந்து விடுவிக்கப் பெறுவோமாக! உர்வாருகம் என்ற சொல்லை உர்வ ஆருகம் என்று இரண்டாகப் பிரித்து “கொடிய நோயின் கட்டிலிருந்து விடுவிக்கப் பெறுவோமாக” என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் என்பர்]

இந்த மந்திரத்தில் உள்ள வெள்ளரிப்பழ உவமையில் பல உட்பொருள்கள் இருப்பதாக அருளாளர்களும் அறிஞர்களும் சொல்கிறார்கள். வெள்ளரிக்காய் கொடியிலேயே தான் காய்க்கிறது. ஆனால் வெள்ளரிக்காய்க்கு பூமியுடன் தொடர்பு வேண்டுமென்பதால் இந்தக் கொடியினைப் பந்தல் போட்டுப் படரவிடுவதில்லையாம். கொடி தரையில் தான் படருமாம். கொடியிலிருந்து வரும் காம்பின் நுனியில் பூப் பூத்து, பிஞ்சு விட்டு, பிஞ்சு காயாகி, காய் பழமாகப் பழுக்கும். இத்தனையும் தரையிலேயே நிகழ்பவை. பழம் நன்றாகக் பழுத்துப் பக்குவம் அடைந்ததும் அதற்கு இனியும் ஊட்டச் சத்துக் கொடுத்து அனுப்ப வேண்டிய, பேண வேண்டிய அவசியமில்லையாதலால் காம்பு வற்றிப் பழத்தை விட்டுத் தானே அகன்று விடும். எனவே மரத்திலிருந்தோ பந்தலில் இருந்தோ தரையில் விழும் பழுத்த பழம் சிதைவுறும் என்ற நிலை தரையிலேயே பழுத்து விடுபடும் வெள்ளரிப்பழத்திற்கு இல்லை. ஆக இந்த மஹா

ம்ருத்யுஞ்ஜய மந்திரத்தினை ஜபிப்பதால் உள்ள பலன்கள் என்னவென்று அதிலுள்ள வெள்ளரிப்பழ உவமையிலிருந்து நாம் தெரிந்து கொள்வது,

- உரிய காலம் வரும்பொழுது, வள்ளுவர் சொன்னதுபோல், வெள்ளரிப்பழம் என்ற குடிலாகிய உடலை விட்டுக் கம்பான ஆன்மா பிரிந்து சென்று விடுகிறது.
- பழம் முற்றிலுமாகப் பழுத்தபின்தான் காம்பு விலகும். அதாவது முதுமையின் பூரணத்துவத்தில் தான் மரணம் வரும். அகால மரணம் நிகழாது.
- பழம் கீழே விழுந்து சிதைவுறாமல் இருப்பதால் கடும் இடையூறு, விபத்து முதலியவற்றால் துர்மரணம் ஏற்படாது
- பழம் கன்னிப்போதல், அழகல் முதலிய இடர்ப்பாடுகள் இல்லாது பழுத்த பின் தான் காம்பு விலகுவதால் நெடுநாள் நோயுற்று மரணப் படுக்கையில் இருக்க வேண்டியதில்லாது அநாயாஸேன மரணம் நிகழும். அதாவது ஆயாஸமில்லாத, இன்னல் எதுவும் இல்லாத மரணம்! இதைத் தான் மற்றொரு ஸ்லோகமும் பிரார்த்திக்கிறது.

*அநாயாஸேன மரணம் விநா தைந்யேந ஜீவனம்
தேஹி மே க்ருபயா ஸம்போ த்வயி பக்திம சஞ்சலாம்*

[சம்போ மஹாதேவனே! எனக்கு இன்னல் எதுவும் இல்லாத அநாயஸமான சாவினையும் வறுமையில்லாத வாழ்வினையும் தருவாயாக!]

- அடுத்தது மிக முக்கியமானது. பழம் பக்குவமடைந்தபிறகு தான் காம்பு விலகும். உடல் மரணத்தை ஏற்கும் பக்குவத்தைப் பெற்றதும் தான் மரணம் நிகழும். அதாவது பக்குவ கால மரணம். இந்தப் பக்குவத்திலும் இரண்டு நிலைகள் உண்டு என்பர். உடல் இருக்கும் பொழுதே அதற்கும் ஆன்மாவிற்கும் தொடர்பு எதுவும் இல்லை என்று கருதியிருக்கும் நிலை. இவர்களை *ஆத்ம சாக்ஷாத் காரம்* பெற்றவர்கள் என்பர். அடுத்தது, உடம்பிற்குத் தரப் பெற்ற கால வரம்பு வந்ததும் அது தானே ஐம்பூதங்களுடன் சேர்ந்து விடுதல். இதை விதேக முக்தி என்பர்.

இத்தனை மகத்துவங்கள் பெற்ற அந்த மஹா ம்ருத்யுஞ்ஜய மந்திரத்தை இனி நாமும் தினமும் சில முறையாவது சொல்வோம் என்ற திண்மையான மனத்துடன் 20 ஆவது பாடலின் தமிழ் வடிவத்தினை மீண்டுமொரு முறை பார்த்துவிட்டு அடுத்த பாடலுக்குச் செல்வோம்.

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வுடிவம்

பாடல் 20

பிரார்த்தனை 2 - மரணத் தறுவாயில்..

ஐம்புலனும் அடங்கி, அறிவும், நினைவும் மழுங்கி,
கண்டமதும் கபத்தை நுறையாய்த் தள்ள,
உடலும் மரண பயத்தில் நடுங்கித் தவிக்க,
அனாதையாய் நான் இறக்கும் தறுவாயில்,
கருணைக்கடலே! குகனே! விரைந்து நீ வந்து,
என்முன்னே இருந்திட வேண்டுகிறேன்!

பாடல் 21

பிரார்த்தனை 2 - தொடர்ச்சி

க்ருதாந்தஸ்ய தூதேஷு சண்டேஷு கோபாத்
தஹ ச்சிந்தி பிந்தீதி மாம் தர்ஜயத்ஸு ।
மயூரம் ஸமாருஹ்ய மா பைரிதி த்வம்
புரஸ்: சக்தி பாணீர் மமாயாஹி சீக்ரம் ॥

எல்லையிலாத் துன்பம் தரும் எமதூதர் வந்தென்னைக்
கோபத்துடன் "கொல்லு, எரி, குத்து!" என மிரட்டிக்
கொண்டு போக முனையும் தருணத்தில், குமரா நீ!
கணமேனும் தாமதியாது, என்னைக் காத்திடவே
அன்னை தந்த அரிய திருவேலோடு
அழகுமயில் ஏறிச் சீக்கிரமே வந்து,
"என்னவனே நீ அஞ்சாதே!"
என்றெனக்கு அபயம் தர வேண்டுகிறேன்!

21.1: க்ருதாந்தஸ்ய தூதேஷு சண்டேஷு கோபாத்
க்ருதாந்தஸ்ய சண்டேஷு தூதேஷு கோபாத்

கொடியவர்களான எமனது தூதர்கள் கோபத்தினால்

21.2: தஹ சிந்தி பிந்தீதி மாம் தர்ஜயத்ஸு
தஹ சிந்தி பிந்தி இதி தர்ஜயத்ஸு மாம்

எரி,குத்து,வெட்டு என்பது போன்ற வார்த்தைகளால் என்னைப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருப்பார்கள்

21.3: மயூரம் ஸமாருஹ்ய மா பைரிதி த்வம்

(அந்த வேளையில்) மயில் வாகனத்தில் ஏறிக்கொண்டு "அஞ்சேல்!" என்று அபயம் கொடுத்துக் கொண்டு நீ

21.4: புரச் சக்தி பாணீர் மமாயாஹி சீக்ரம்
மம புர சக்திபாணி சீக்ரம் ஆயாஹி

சக்திவேலைக் கையில் தாங்கிக் கொண்டு விரைவில் என் முன்னால் வர வேண்டும்

இந்தப் பாடலில் மரணத் தறுவாயின் இரண்டாவது நிலையைப் படமாகக் காட்டுகிறார் சங்கரர். நோய்வாய்ப்பட்டு மரணப் படுக்கையில் படுத்திருக்கிறான். அவனைச் சுற்றிச் கொடிய யம தூதர்கள் நிற்கிறார்கள். அவர்கள் சும்மா நிற்கவில்லை. "எரி,குத்து,வெட்டு" என்று கூக்குரலிட்டுப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். "கையில் அன்னை தந்த சக்தி வேலோடு முருகனே! நீ மயிலேறி என் முன்னே சீக்கிரம் வந்து, "மா பை"- "அஞ்சேல்!" என்று சொல்ல வேண்டுகிறேன். இது நோயாளியின் பிரார்த்தனை. இந்த வேண்டுதலில் அடங்கியுள்ளவை :

- கொடிய எமதூதர்கள் வந்து எரி,கொல்லு,வெட்டு என்று சுற்றி நின்று பயமுறுத்துகிறார்கள்
- எனவே கையில் வேலாயுதத்துடன் நீ மயிலேறி வர வேண்டும்
- அதுவும் சீக்கிரமே வர வேண்டும்
- வந்து "பயப்படாதே நானிருக்கிறேன்!" என ஆறுதல் சொல்ல வேண்டும்

நிறைவாக, "அந்தக் கடைசி நேரத்தில் நீ எனக்குக் காட்சி தர வேண்டும்!" இது பிரார்த்தனையின் உட்பொருளாக அமைந்துள்ளது!

இந்த யம தூதர்கள் எப்படி வருவார்கள் என்பதை அருணகிரியார் திருப்பரங்குன்றத் திருப்புகழ் ஒன்றில் விரிவாக வர்ணனை செய்கிறார்.

.....

கனைத்தெழும் பகடது பிடர்மிசைவரு

கறுத்த வெஞ்சின மறலிதன் உழையினர்

மலைபோல

கதிர்த்து அடர்ந்து எறி கயிறு அடு கதை கொடு பொருபோதே
 கலக்குறும் செயல் ஒழிவற அழிவுறு
 கருத்து நைந்து அலம் உறுபொழுது அளவை கொள்
 கணத்தில் என் பயம் அற மயில் முதுகினில் வருவாயே

.....

-அ.கி.நா. - தி.கு.தி -7

[மலைபோன்ற பெரிய சரீரத்தை உடையதும் கோபத்தினால் தனித்து எழுகின்றதுமான எருமைக்கடாவின் மீது வருபவரும் மிகுந்த வெஞ்சினம் உடையவருமாகிய எமனது தூதுவர்கள் எழுந்து நெருங்கிவந்து, உயிரைப் பற்றுமாறு எரிகின்ற பாசக் கயிறையும், கொல்லுகின்ற கதாயுத்தையும் கொண்டு என்னோடு போர் புரியும் காலத்தில், கருவி கரணங்களெல்லாம் அழிவுற்று, உள்ளம் மெலிந்து, துன்பப்படுகின்ற அந்த வேளையில் அடியேன் கலங்கி நின்று வருந்தும் அந்தச் செயல் ஒழிந்து போகவும் எம் பயம் நீங்களும் (திருப்பரங்குன்றத்தில் வீற்றிருக்கும் சரவண பவனே! நீ) மயில் வாகனத்தின் மீது அந்தக் கணமே வந்து அருள் புரியவேண்டும்]

ஆதி சங்கரரின் பாடலுக்கு அருணகிரியாரின் இந்தப் பாடல் ஒரு விளக்க உரை போலிருப்பது வியக்கத்தக்கது. ஆனால் நாம் அந்தத் திருப்புகழின் நடுப்பகுதியைத்தான் பார்த்தோம்! இத்தகைய மரண வேதனை அந்த மானுடனுக்கு ஏன் ஏற்பட்டது என்ற காரணத்தை அருணகிரியார் பாடலின் முதல் பகுதியில் கூறியிருக்கிறார். அதையும் நாம் தெரிந்து கொண்டு அவர் சொல்வது போல் நடந்தால், இந்த மரண வேதனையைக் கூடியவரை தவிர்க்கலாம் அல்லது குறைக்கலாம் அல்லவா?

உனைத்தினம் தொழுதிலன்; உனது இயல்பினை
 உரைத்திலன்; பல மலர்கொடு உன் அடி இணை
 உறப் பணிந்திலன்; ஒருதவம் இலன்; உனது அருள்மாறா

உளத்துள் அன்பினர் உறைவிடம் அறிகிலன்
 விருப்பொடு உன் சிகரமும் வலம் வருகிலன்;
 உவப்பொடு உன் புகழ் துதி செய விழைகிலன்;

.....

-அ.நா.தி. - தி.கு.தி -7

இப்போது முருகனை வழிபடும் முறைமையைப் பாடலின் இப்பகுதியில் அருணகிரியார் எதிர்மறை முகத்தான் மிக அழகாகத் தொகுத்து வழங்கியுள்ளார்கள். மரண வேதனைப்படும் மானுடன் எதுவும் முன்னர் செய்யவில்லை என்று ஆதங்கத்தோடு சொல்கிறார். நாம் கைக்கொள்ள ஏதுவாக அந்த வழிபாட்டு முறைமையை உடன்பாட்டு முறையாலேயே இங்கே பார்ப்போம்.

1. முருகப் பெருமானைத் தினமும் தொழுதல்
2. அவன் அருட்குணங்களை வாயாரப் போற்றுதல்
3. நல்ல பல மலர்களைக் கொண்டு அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லி அர்ச்சனை புரிந்து நம்

தலை அவனது தாமரைத் திருவடிகள் மீது பொருந்துமாறு பணிந்து (உறப் பணிதல்) வணங்குதல்

4. அவன் அழகுத் திருமேனியினை நெஞ்சத் தடத்தில் நிறுத்தித் தியானம் செய்தல்
5. அவனுடைய திருவருளினைப் பெற்ற, அவனிடம் அந்தரங்க பக்தி புரிகின்ற அடியார்களின் இருப்பிடத்தை தெரிந்து கொள்தல் - அதாவது அந்த அடியார் திருக்கூட்டத்தில் சேர்ந்து அவர்களில் ஒருவனாதல்
6. அவன் எழுந்தருளியிருக்கும் குன்றுகளையும் திருக்கோவில்களையும் அன்போடு வலம் வருதல்
7. மகிழ்ச்சியோடு அவனது பொருள் சேர் திருப்புகழைத் தோத்திரம் செய்தல்

வழிபாடு செய்ய அத்தனை சிரமமில்லாத இந்த முறையினை நாம் கைக்கொண்டு தினமும் வழிபட்டுப் பயன் பெறுவோமாக.

மேலே செல்வதற்கு முன்பு ஒரு குறிப்பு. அந்த முறைமையில் ஐந்தாவது படிநிலை தடித்த எழுத்தில் தரப் பெற்றிருப்பது உங்களிடம் ஒரு கேள்விக்குறியை எழுப்பி இருக்கலாம்! விடை, இதோ!

அடியார் திருக்கூட்டத்தில் அல்லது சத் சங்கத்தில் சேர்தல். இதன் முக்கியத்துவத்தை வேத உபநிடதங்களும், சைவ, வைணவ, சாக்த, காணாபத்ய, கௌமார நெறி நூல்களும் அடிக்கோடிட்டுக் காட்டியுள்ளன. எனவே இங்கே சற்று நிதானித்து அதைப் பார்த்தல் உசிதம்.

இத்திருக்கூட்டத்தின் பெருமை கருதி சேக்கிழார் பெருமான் திருத்தொண்டர்களின் வரலாறு கூறும் பெரிய புராணத்தின் தொடக்கத்திலேயே திருக்கூட்டச் சிறப்பு என்ற ஒரு அதிகாரத்தையே வைத்துப் பாடியுள்ளார். அதில் இந்த அடியார் இத்திருக்கூட்டத்தினரது இயல்பினைக் காட்டும் ஒரு பாடல்.

மாசிலாத மணிதிகழ் மேனிமேல்
பூசு நீறுபோல் உள்ளும் புனிதர்கள்
தேசினால் எத்திசையும் விளக்கினார்
பேச ஒண்ணாப் பெருமை பிறங்கினார்

-சே.பெ.பு. - தி.கூ.சி 6/141

[குற்றமற்ற உருத்திராக்க மணி பூண்ட தமது வெளித் திருமேனியின் மேலே பூசிய திருநீற்றின் தூய்மை போல உள்ளும் புனிதத் தன்மை வாய்ந்தவர்கள். இவர்கள் தங்களது சுய ஒளியினால் எவ்வுலகங்களையும் விளக்கம் செய்வார்கள். ஆகையால் இவ்வளவு என்று அவர்கள் பெருமையை வரையறுத்துக் கூற இயலாது. உருத்திராக்கமணி = உருத்திர + அக்கம் + மணி, உருத்திரமூர்த்தியின் கண்ணினின்றும் தோன்றிய மணி]

அடியார் திருக்கூட்டத்தாரது இயல்பினைத் தெரிந்து கொண்ட நாம் அக்கூட்டத்தில் சேர்வதால் நமக்குக் கிடைக்கும் பயனையும் தெரிந்து கொண்டால் ஒரு உந்துதலோடு அப் பழ அடியார் கூட்டத்தில் சேர முயல்வோம் தானே?

இந்த அடியார் திருக்கூட்டத்தில் அல்லது சத் சங்கத்தில் சேர்வதன் பயனை ஆதி சங்கரரே தமது பஐ கோவிந்தத்தில் ஒரு திருப்பாடலில் கூறி உள்ளார்.

ஸத் ஸங்கத்வே நிஸ்ஸங்கத்வம்

நிஸ்ஸங்கத்வே நிர்மோஹத்வம்

நிர்மோஹத்வே நிஸ்ஸலத்வம்

நிஸ்ஸலத்வே ஜீவன் முக்தி

-ஆ.ச - ப.கோ -9

நல்லோர்களின் கூட்டுறவால் பற்றின்மை கிட்டும்;

பற்றின்மையால் மாயை எனும் மோகவலையிலிருந்து விடுதலை கிட்டும்;

மோக விடுதலை, என்றும் மாறாத மெய்ப்பொருளை உணர்த்தும்;

இந்த உண்மையை உணரும்போது ஜீவனுக்கு முக்தி அல்லது வீடுபேறு கிட்டுகிறது

இந்தப் பாடலில் “நல்லோரின் கூட்டுறவுக் கோட்டை / பற்றின்மை / மாயையெனும் மோக வலையிலிருந்து விடுதலை / மெய்ப்பொருள் உணர்தல் / வீடுபேறு” என்று ஐந்து படிகள் உள்ள ஒரு ஆன்மிக முன்னேற்ற ஏணியைச் ஆதி சங்கரர் நமக்குத் தருகிறார். ஆன்மிகத்தில் அரிச்சுவடி நிலையில் இருக்கும் நாம் அதில் பட்டப் படிப்புப் படித்தவர்களுடன் சேர்ந்திருக்கும் பேறு பெற்றால் அந்தத் தெரிந்த இனத்தில் உள்ளவர்களிடம் இருந்து பல புதிய, புதிய பாடங்களைக் கற்றுக் கொண்டு, அவர்கள் காட்டும் வழியில் சென்று, ஒவ்வொரு வகுப்பாகக் கடந்து மேலே செல்லலாம். அவர்களது அருந்துணையோடு நாமும் பட்டப் படிப்பு நிலைக்கு உயர்ந்து விட்டால் நம் புலன்கள் ஒரு கட்டுப்பாட்டிற்குள் வரும். வெளி உலகத் தாக்குதல்களிருந்து நம்மைக் காத்துக் கொள்ள இந்த அடியார் திருக்கூட்டம் ஒரு அரண் போல் அமையும். அதுமட்டுமல்ல கோட்டைக்குள் சென்ற நாம் வெளியுலகக் கவர்ச்சிகளினால் ஈர்க்கப் பெற்றோ முன்வினைகளின் எஞ்சிய பகுதிகளின் விளைவாலோ மீண்டும் வெளியே வந்துவிடலாமா என்ற சலன நிலைகள் நம் மனத்தில் அவ்வப்போது தோன்றலாம். அப்போதெல்லாம் இந்த அடியார் திருக்கூட்டம் அந்தக் கவர்ச்சிகளின் அபாயத்தை நமக்கு உணர்த்தி, நம் மனச் சலனத்தை நிறுத்தி, நல்ல பாதையிலிருந்து விலகாமல் பார்த்துக்கொள்வார்கள். இதனால் தான் அத்தனை அருளாளர்களும் முதலில் வேண்டுவது “என்னை உன் அடியார்கள் நடுவிரக்கச் செய்!” என்பது தான். நாம் இதுவரை பார்த்தவற்றை அழகாகத் தொகுத்துள்ள ஒரு பாடல், அபிராமி பட்டரது பதிகத்திலிருந்து.

ஞானம் தழைத்துஉன் சொருபத்தை அறிகின்ற

நல்லோர் இடத்தினில் போய்

நடுவினில் இருந்து வந்து, அடிமையும் பூண்டு, அவர்

நவிறும் உபதேசம் உட்கொண்டு,

ஈனந்தனைத்தள்ளி, எனது நானெனும் மானம்

இல்லாமலே துரத்தி,

இந்திரிய வாயில்களை இறுகப்புகைத்து, நெஞ்சு
 இருளற விளக்கேற்றியே
 ஆனந்தமான விழி அன்னமே! உன்னை என்
 அகத் தாமரைப் போதிலே
 வைத்து வேறேகவலையற்று மேலுற்ற பர
 வசமாகி அழியாத தோர்
 ஆனந்த வாரிதியில் ஆழ்கின்ற தென்று காண்?
 ஆதிகடவுரின் வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
 அருள்வாயி! அபிராமியே!

-அ.ப. - அ.அ.ப - 8

[ஈனம் - தீய செயல்கள்; எனது நான் எனும் மானம் - மமகாரம், அகங்காரம்; வாரிதி - கடல்]

ஆதி சங்கரரின் ஸ்ரீஸுப்ரஹ்மணய புஜங்கத்திலிருந்து சற்று தூரம் விலகி வந்து விட்ட நாம் அவரது 21ஆவது பாடலின் தமிழ் வடிவத்தினை மீண்டும் ஒரு முறை நம் நினைவிற்குக் கொண்டு வந்த பின்னர் அடுத்த பாடலைப் பார்ப்போம்.

பாடல் 21

பிரார்த்தனை 2 - தொடர்ச்சி

எல்லையிலாத் துன்பம் தரும் எமதூதர் வந்தென்னைக்
 கோபத்துடன் “கொல்லு, எரி, குத்து!” என மிரட்டிக்
 கொண்டு போக முனையும் தருணத்தில், குமரா நீ!
 கணமேனும் தாமதியாது, என்னைக் காத்திடவே
 அன்னை தந்த அரிய திருவேலோடு
 அழகுமயில் ஏறிச் சீக்கிரமே வந்து,
 “என்னவனே நீ அஞ்சாதே!”
 என்றெனக்கு அபயம் தர வேண்டுகிறேன்!

பாடல் 22

பிரார்த்தனை 2 - தொடர்ச்சி

ப்ரணம்யா ஸக்ருத் பாதயோஸ்தே பதித்வா
ப்ரஸாத்ய ப்ரபோ ப்ரார்த்தயேஅநேக வாரம் ।
ந வக்தும் க்ஷமோஅஹம் ததாநீம் க்ருபாப்தே
ந கார்யாந்தகாலே மநாகப்யுபேக்ஷா ॥

கந்தப்பிரபுவே! உந்தன் திருவடித் தாமரைகளில்
இப்போது பலமுறை வீழ்ந்து பணிந்து வணங்கி
உன்னை நான் மகிழ்விக்கிறேன்,
ஆனால் நான் போகும் அந்தக் கடைசி வேளையில்
பேசக்கூடச் சக்தியற்று இருப்பேன்.
அப்போது துளியேனும் அசட்டையுடன் இருந்திடாது,
தப்பாது நீ வந்து அருள்
தந்திடவேண்டும், கருணைக்கடலே!

22.1: ப்ரணம்யா ஸக்ருத் பாதயோஸ்தே பதித்வா
தே பாதயோ பதித்வா அஸிக்ருத் ப்ரணம்ய

உன்னுடைய இரு திருவடிகளிலும் வீழ்ந்து நன்கு பணிந்து வணங்கி

22.2: ப்ரஸாத்ய ப்ரபோ ப்ரார்த்தயேஅநேக வாரம்
ப்ரஸாத்ய அநேகவாரம் அஹம் ப்ரார்த்தயே, ப்ரபோ

உன்னை மகிழ்வித்து பன்முறை பிரார்த்தனை செய்கிறேன், பிரபுவே!

22.3: ந வக்தும் ஸுமோஹம் ததாநீம் க்ருபாப்தே
ததாநீம் அஹம் வக்தும் (அபி)ந ஸும, க்ருபாப்தே

மரண காலத்தில் நான் பேசுவதற்குக் கூட சக்தியற்று இருப்பேன், கருணைக் கடலே!

22.4: ந கார்யாந்த காலே மநாகப்யுபேக்ஷா
அந்த காலே மநாகபி உபேக்ஷ ந கார்யா

(அதனால்) கடைசி காலத்தில் துளியேனும் என்னை அசட்டை செய்து விடாதே

நாம் முன் பார்த்த மரணத் தறுவாயினை மீண்டும் நினைவு படுத்திப் பார்த்தால், ஒரு புறம் நோய் தரும் துன்பம், மறுபுறம் யம தூதர்கள் படுத்தும் பாடு. செயலிழந்து கொண்டிருக்கும் புலன்களும் உறுப்புக்களும். தவறிக்கொண்டிருக்கும் நினைவு. இந்தச் சூழலில் முருகனை நினைந்து, வணங்க இயலுமா என்பது சந்தேகமே! அதனால் ஆதி சங்கரர் முன் ஜாக்கிரதையாக ஒரு உத்தியைக் கையாள்கிறார். "அந்த இறுதி வேளையில் நான் பேசக்கூட சக்தியற்றவனாக இருப்பேன். அதனால் இப்பொழுதே உன் தாமரைத் திருவடிகளில் பலமுறை வீழ்ந்து வணங்கி உன்னை மகிழ்விக்கிறேன். கருணைக்கடலே! கந்தப்பிரபுவே! இதை நீ இப்பொழுது ஏற்றுக்கொண்டு, அந்த நேரத்தில் கிஞ்சித்தும் என்னை அசட்டை செய்து விடாது, நீ வந்து அருள் தந்திட வேண்டும்!" என்று மிக உருக்கமாக மரண காலப் பிரார்த்தனையை இந்தப் பாடலில் நிறைவு செய்கிறார்.

இதே நிலைப்பாட்டை ஏனைய சில அருளாளர்களும் கையாண்டுள்ளார்கள். அருட்பெருஞ்சோதி இராமலிங்க அடிகளாரின் முதலாம் திருமுறையிலிருந்து ஒரு பாடல்

அமராவதி இறைக்கு ஆருயிர் ஈந்த அருள் குன்றமே!
சமராபுரிக்கு அரசே! தணிகாசலத் தற்பரனே!
குமரா! பரமகுருவே! குகா! எனக் கூவி நிற்பேன்;
எமராசன் வந்திடுங்கால், ஐயனே! எனை ஏன்று கொள்ளே

-அ.இ.அ. - 1.3.7/48

[தேவர் உலகத்துத் தலைநகரான அமராபதியின் மன்னனான இந்திரனது உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்த அருள் மலையே! போரூரில் வீற்றிருக்கும் அரசே! தணிகை மலையில் இருந்து இயல்பாகவே

மேன்மையுற்றவனே! ஐயனே! குமரா! மேலான குருவே! குகா! என்று நின் திரு நாமங்களை என்றும் சொல்லி நிற்பேன். இத்தகைய என்னை எமன் வரும்வேளையில் நீ வந்து ஆதரித்து ஏற்றுக் கொள்வாயே!]

"இப்போது உன்னை இத்தனை திருநாமங்களால் அர்ச்சனை செய்து வழிபடுகிறேன். ஆனால் எமன் வரும் வேளையில் நான் பேசக்கூடச் சக்தியற்று இருக்கலாம். அப்போது தவறாது நீ வந்து ஆதரிக்க வேண்டும்!" என்ற பிரார்த்தனையை அடிகளார் முருகன் முன் வைக்கிறார்.

வைணவ ஆழ்வார்களில் தலையாய பெரியாழ்வார், முதலாவதாக, நமக்கு அந்த நாள் வரும் முன்னரே நாம் என்னது செய்ய வேண்டும் என்பதைச் சொல்லித் தருகிறார்.

தென்னவன் தமர் செப்பம் இலாதார்
சே அதக்குவார் போலப் புகுந்து
பின்னும் வன் கயிற்றால் பிணித்து எற்றிப்
பின் முன் ஆக இழுப்பதன் முன்னம்
இன்னவன் இனையான் என்று சொல்லி
எண்ணி உள்ளத்து இருள் அற நோக்கி
மன்னவன் மதுசூதனன் என்பார்
வாகைத்து மன்றாடிகள் தாமே

-நா.தி.பி. - பெ.ஆ. - 377

[தென்திசையிலிருந்து வரும் செம்மை இல்லாத எம தூதர்கள் எருதுகளின் விரைகளை நசுக்குபவர்களைப் போலப் புகுந்து வலிய பாசக் கயிற்றால் கட்டிக் கால்களால் ஏற்றி, எம்புரம் இழுத்துச் செல்லும் முன்னர் இறைவனை நினைத்து அவன் இப்படிப்பட்டவன், இத்தகைய நற்குணங்களை உடையவன் என்று சொல்லி, உள்ளத்திலும் அவனை நிறுத்தி, "அந்தத் தென்னவனாகிய எமனுக்கும் இறைவன் எங்கள் மதுசூதனன்!" என்று சொல்பவர் வைகுண்ட நாதனோடு மன்றத்தில் ஆடும் பேறு பெறுவார்கள்]

இப்படி மதுசூதனனை முன்னரே நினைந்து அவனது திருநாமங்களால் அவனைத் தோத்திரம் செய்ய நமக்குச் சொல்லித் தந்த அந்தப் பெருமகனார், ஒரு வேளை நாம் அசட்டையாக இருந்து விடுவோமோ என ஐயுற்று அவரே அரங்கத்து அரவணைப் பள்ளியானைப் பரிவோடு அழைத்து, "அப்போது உன்னை நான் நினைக்க மாட்டேன் அதனால், அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லி வைத்தேன்!" என்று (ஒரு pre-paid card வாங்குவது போல) பத்துப் பாசுரங்களில் வெளிப்படையாகவே சொல்லி விட்டார். அதிலிருந்து ஒரு பாசுரம்!

துப்புடையாரை அடைவது எல்லாம்
சோர்விடத்துத் துணை ஆவர் என்றே;
ஒப்பிலேன் ஆனிலும் நின் அடைந்தேன்
ஆனைக்கு நீ அருள் செய்தமையால்
எய்ப்பு என்னை வந்து நலியும் போது அங்கு
ஏதும் நான் உன்னை நினைக்க மாட்டேன்
அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லி வைத்தேன்
அரங்கத்து அரவணைப் பள்ளியானே!

- நா.தி.பி. - பெ.ஆ. - 423

[தன்னை அண்டியவரைக் காக்கும் திறமை படைத்தவரை அடியார்கள் அடைவது, களைத்து இளைத்த காலத்தே உற்ற துணையாக இருப்பார்கள் என்பதனால் தானே! எனக்குத் தகுதி உண்டோ, இல்லையோ, அடியேன் உன்னையே புகலாகப் பற்றிக் கொண்டேன். நீர்! முதலையின் பிடியிலிருந்த கஜேந்திர யானைக்கு ஓடிவந்து அருள் பாலித்தீர். ஆகையால், நோயால் வேதனையுற்று இளைப்பு வரும் இறுதிக் காலத்தில், அடியேன் தேவாரை நினைக்கக்கூட முடியாதவனாவேன். அக்காலத்திற்காகத் தெளிவோடு இருக்கும் இப்போதே என்னுடைய வேண்டுதலை விண்ணப்பம் செய்து வைத்தேன். இப்படி அடியார்களைக் காத்தருளத் தானே நீர் திருவரங்கத்திலே பாம்பணைப் பள்ளியிலே கண்வளர்ந்தருளுவது!]

நாம் மேலே பார்த்தவற்றை மீண்டும் நினைவு படுத்திக் கொண்டால் ஆதி சங்கரரும், அருட்பெருஞ்சோதி வள்ளலாரும், ஆழ்வாரும் ஒரு முக்கியமான கருத்துத் தோன்றப் பாடியுள்ளார்கள். அந்தக் கருத்தாவது:

மரணத் தறுவாயில் சுற்றி இருக்கும் இக்கட்டான சூழலில் இறைவனைப் பற்றி நினைக்கவோ, அவனது ஒரு திருநாமத்தையாவது சொல்லவோ கூடிய நிலை இல்லாது போகலாம். அதனால் முன்னரே நோயின்றித் தெளிவாக இருக்கும் காலத்திலேயே அவனை நினைத்து, அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லி, அவன் பொன்னான திருவடிகளில் சென்னி பணிந்து, பூரண சரணாகதி செய்துவிட்டாலே போதும். இப்படிச் செய்து விட்டால் “அந்திம ஸ்மருதி” என்ற மரணகாலத் தோத்திரம் செய்யத்தவறினாலும் பரவாயில்லை. அத்தகையவர்களுக்கு இறைவன் திருவருள் கட்டாயம் சிட்டும்.

பொதுவாக நாம் முன்னர் தெரிந்துகொண்டதும் பெரியோர்கள் நமக்குச் சொல்லித் தந்ததும் அந்த ஆவி பிரியும் இறுதி வேளையில் இறைவனை நினைத்து, இறைவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பது தான். அத்துடன் சுற்றி இருப்பவர்களும் அத்தகைய பாராயணங்களையே செய்ய வேண்டும் என்பதையும் முன்னர் பார்த்தோம். எனவே அந்த நிலைப்பாட்டிற்கும் இப்போது மேலே பார்த்த கருத்திற்கும் முரண்பாடு இருப்பது போல் தோன்றுகிறது, இல்லையா? இதற்கான விடை காணும் முன்னர் ஒரு சிறு ஐய நீக்கம்! (clarification). பொதுவான கருத்துப்படி அந்த இறுதி வேளையிலும் உடலும், சூழலும் இடம் கொடுத்து, தூய்மையான உள்ளத்தோடு இறைவனை நினைந்து அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்க முடியுமானால் அது தான் உத்தமம். எனவே மேலே சொன்ன கருத்தினை முன் வைத்து மரண காலத் தோத்திரமே அவசியமில்லை என்ற முடிவிற்கு யாரும் வந்து விடக்கூடாது! பெரும்பாலான மக்களால் அது செய்ய முடியவில்லை என்பதனால் தான் மேற்சொன்ன மாற்று வழியைப் பெரியோர்கள் நமக்குக் காட்டுகிறார்கள்.

வராக சரம ஸ்லோகம்

இன்னும் சொல்லப்போனால் அந்த மாற்று வழியினை நமக்காகப் பகவானிடமிருந்து பெற்றுத் தந்ததே வைணவத்தில் தாயார் என அழைக்கப் பெறும் அன்னை மஹாலக்ஷ்மி என்பர். மஹா பிரளய காலத்தில் பூமியே அந்தப் பெருங் கடலில் அழுந்தி விட்ட நிலையில் திருமால் வராக அவதாரமெடுத்து ஒரு கோரைக் கிழங்கினை எடுப்பதுபோல் பூமியைக் கடலினுள் இருந்து எடுத்துத் தன் இரு கொம்புகளுக்கும் இடையே வைத்துக் கொண்டதாக வராக புராணம் கூறும். அந்தச் சூழலில் தோன்றியதுதான் இந்த வராக சரம ஸ்லோகம்.

அப்பொழுது, எல்லாம் தெரிந்தவரானாலும் பூமித் தாயார், தன் சேதனர்களிடம் அதாவது குழந்தைகளான மக்களிடம் அவர் கொண்டிருந்த பொங்கும் பரிவால்,

“சேதனர்கள் நோயுற்று, இளைத்து, களைத்துப் போய் அவர்களது உறுப்புகளும், புலன்களும் செயலற்றுப் போன அந்த இறுதி வேளையில் அவர்கள் இறைவனை நினைந்து துதி செய்வது என்பது முற்றிலும் இயலாது ஒன்று. ஆனால் இவர்களும் சம்சாரம் என்ற கடலிலிருந்து விடுபட்டு உன்னுடைய திருவடியினை அடைய “லகு உபாயம்” அதாவது ஒரு எளிய வழியினைக் காட்டித் தர வேண்டும்!”

என்று வராகப் பெருமானிடம் விண்ணப்பம் செய்தார். தனது பெரும்பாலான குழந்தைகளால் கர்ம, ஞான, பக்தி யோகங்கள் போன்ற நெறி முறைகளை எண்ணெய் ஒழுக்குப் போன்று இடைவிடாது தொடர்ந்து செய்வது இயலாது என்பது அவருக்குத் தெரியும். இது ஒரு சிறு குருவித் தலையில் பெரிய பனங்காயை வைப்பது போலாகும் என அவர் எண்ணினார். அதனால் அவர்கள் நோயுற்று, அவர்களது உறுப்புக்களும் புலன்களும் செயலற்றுப் போன அந்தக் கடைசி நேரத்தில் உறுப்புக்களாலான பரிஹாரங்கள் இல்லாத, அவர்கள் முக்தி பெறுவதற்கான எளிய உபாயத்தினைக் காட்டுமாறு வேண்டினார். தாயாருக்குத் தான் நம் மேல் எத்தனை கருணை? தாயாரின் விண்ணப்பத்தினை ஏற்று வராகப் பெருமான் கூற்றாக இரண்டு ஸ்லோகங்கள் அருளியுள்ளார்:

ஸ்திதே மனஸி ஸுஸ்வாஸ்தே சரீரே சதி யோ நரா :
தாதுசாம்யே ஸ்திதே ஸ்மார்த்த விஸ்வரூபம் ச மாமஜம் (1)

ததாஸ்தம் மரியமாணம் து காஷ்ட பாஷாண சந்நிபம்
அஹம் ஸ்மராயி மத் பக்தம் நயாயி பரமம் கதிம் (2)

இந்த இரண்டு ஸ்லோகங்களின் திரண்ட பொருள்:

[ஓ பூமி தேவியே! இவ்வையகம் முழுவதும் என் உடலே (சரீரம்)! எனக்குப் பிறப்பு இறப்புக் கிடையாது;

எனது அடியார்கள் மஹா விஸ்வாசத்துடன் அதாவது என் மீதான பூரணமான நம்பிக்கையுடன்; அவர்கள் தெளிவான மனதுடனும், திடமான உடலுடனும் இருக்கின்ற காலத்திலேயே;

என்னையே அனைத்திற்கும் வித்தாய் (சர்வ ஆதாரன்);
அவை உள்ளிருந்து அவற்றை இயக்குபவனாய் (நியந்தன்);
அனைத்திற்கும் அந்தமாய் (ஸ்ர்வ சேஷி);
வழிபடத் தக்கவனாய் (ஆஸ்ரயநீயன்);
எங்கும் பரவி இருப்பவனாய் (ஸ்ர்வ வியாப்தன்);
என்றும் எதிரே இருந்து தரிசனம் தருபவனாய் (நித்திய சந்நிஹிதன்);
தங்கள் உள்ளத்தில் ஆழ நினைந்து ஏற்றுக் கொண்டு

பூரண சரணாகதி பண்ணுவார்களே யானால்,

அவர்களது இறுதி வேளையில், அதாவது அவர்கள் முற்றிலும் உணர்வற்று ஒரு கல்லைப் போல, ஒரு மரக்கட்டையைப் போலக் கிடக்கின்ற காலத்தில், அவர்களை நான் நினைத்துக் கொள்வேன். அதுமட்டுமல்ல, அவர்களைப் பரம பதத்திற்கே அழைத்துச் சென்று அங்கு எனக்கு நித்திய கைங்கரியம் செய்யும் பேற்றினையும் அவர்களுக்கு வழங்குவேன்]

நாம் முன்னரே பூரண நம்பிக்கையுடன் "நீயே கதி!" என்று சரணாகதி பண்ணிவிட்டால், நம் இறுதி வேளையில் கல்லாய், மரக்கட்டையாய்க் கிடந்தாலும் அந்த முன் சரணாகதியை நினைத்து, பகவான் நம்மிடம் கருணை கூர்ந்து வீடு பேறு தந்திடுவார் என்று சொல்லி, ஸ்ரீ ஸ்வாமி தேசிகன் இந்த வராக சரம ஸ்லோகம் வந்த வரலாற்றைக் கூறும் தன்னுடைய *இரகஸ்ய சிகாமணி* என்ற அரிய நூலினை நிறைவு செய்கிறார்.

இப்படி வராக வடிவத்தில் வந்த பகவானே கூறியிருந்தாலும் "இறுதி வேளையில் இறைவனைக் கட்டாயம் நினைத்தால் தான் முக்தி கிட்டுமா?" என்ற ஐயம் தொடர்ந்து அடியார்களிடம் இருந்து வந்திருக்கிறது. எனவே அந்த ஐயத்தினை நீக்குவதற்கு மீண்டும், மீண்டும் அருளாளர்கள் முயற்சித்து வந்திருக்கிறார்கள்.

ஆறு வார்த்தைகளில் ஒரு வார்த்தை

அருளாளர் இராமானுஜர் கூட இந்த ஐயத்தினை நீக்க முயன்றிருக்கிறார். நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தங்களின் தத்துவார்த்தங்களையெல்லாம் காஞ்சி வரதராஜப் பெருமாள் திருக்கோவிலில் புஷ்ப / ஆலவட்டக் (விசிறி வீசும்) கைங்கரியம் புரிந்து கொண்டிருந்த திருக்கச்சி நம்பிகள் என்ற அருளாளரிடமிருந்து தெரிந்து கொண்டார். அத்துடன் நிற்கவில்லை. நம்பிகள் சில நேரங்களில் தேவராஜப் பெருமாள் என அழைக்கப் பெறும் காஞ்சி வரதராஜப் பெருமானிடம் நேரடியாகப் பேசும் பேற்றினையும் பெற்றிருந்தார் என்பதையும் இராமானுஜர் அறிந்திருந்தார். எனவே நெடுநாட்களாக அவருக்கு இருந்து வந்த ஐயப்பாடுகளை ஆறு கேள்விகளாகத் தொகுத்து அவற்றிற்கான விடைகளைத் தேவராஜப் பெருமானிடமிருந்து பெற்றுத் தருமாறு இராமானுஜர் நம்பிகளிடம் விண்ணப்பித்தார். பெருமானும் தக்க விடைகளை, ஐயநீக்கங்களை நம்பிகள் மூலம் இராமானுஜருக்கு அருளிச் செய்தார். இவை வைணவத்தில், "ஆறு வார்த்தைகள்" என்று போற்றப் பெறுகின்றன.

தேவராஜப் பெருமாள் அருளிய அந்த ஆறு விடைகளில் நம்மைப் பொருத்தவரையில் முக்கியமானவை மூன்றாவது, நான்காவது கேள்விகளுக்கான விடைகள்

- ஒருவனது அந்திம காலத்தில் பகவானை அவன் நினைத்துத் துதிக்க வேண்டும் என்பது அவசியமில்லை! (*அந்திம ஸ்ம்ருதி வர்ஜனம்*)
- முக்திபெறப் பல வழிகள் உண்டு. அவற்றுள் மிகச் சிறந்தது பூரண சரணாகதி (*உபயேஷாப்ரபத்தித்வாத்*)

பூரண சரணாகதி

நாம் இறைவனைத் தினமும் பக்தியோடு வழிபாடு செய்து வந்தால் மட்டும் போதாது. படிப்படியாக நம்மை இந்தப் பூரண சரணாகதி செய்யும் நிலைக்கு உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டும். இதற்கு மூன்று படி நிலைகள் உண்டு என்று சொல்கிறார்கள். அவற்றின் எளிமையான வடிவங்கள்!

1. ஆத்ம சமர்ப்பணம்

நமக்கு என்று ஒரு தனித்த நிலை கிடையாது. நாமும் நம்மைச் சார்ந்த அனைவரும், அனைத்துப் பொருட்களும் இறைவனின் உடைமகளே என்பதை உளமாற ஏற்றுக் கொண்டு, அவனிடம் முழு நம்பிக்கை வைத்தல்.

வைணவத்தில் பிரஹ்மாதன் கதையை இதற்கு உதாரணமாகக் காட்டுவர்.

இங்கே நாம் இதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டைத் திருத்தொண்டர் புராணத்திலிருந்து பார்ப்போம்.

பரஞ்சோதியார் சோழ மன்னனின் தளபதியாகப் பல போர்களில் மாபெரும் வெற்றி பெற்றவர். வடநாட்டுப் போர் வெற்றியின் அடையாளமாக வாதாபியிலிருந்து கணபதியைக் கொண்டுவந்தவர். இவை அனைத்திற்கும் மேலாக மிகச் சிறந்த சிவபக்தர். ஆனால் அவர் உள்ளம் சிவத்தொண்டையே நாடுகிறது என்பதறிந்த மன்னன் அவரைத் தம் அரச பணியிலிருந்து விடுவித்து ஆன்மிகப் பணியான சிவத் தொண்டை முழுநேரப் பணியாக ஏற்குமாறு வேண்டினான். தன் மனைவி திருவெண்காட்டு நங்கையுடனும் அவர்கள் குலம் வாழப்பிறந்த சீராளதேவன் என்ற அரும்புதல்வனுடனும் திருச்செங்காட்டங்குடியில் மங்கல மனையறம் புரிந்துவந்தார். அவருடைய நியமம் எப்போதும் சிறியராய், எளியராய் நடப்பது; தினமும் சிவனடியார்க்கு முன் ஊட்டித் தாம் பின் உண்பது. இத்தகு சிறப்பினால் பரஞ்சோதியாரை மக்கள் சிறுத்தொண்டர் என அழைத்தனர். திருஞான சம்பந்தருக்கே தமது இல்லத்தில் உபசாரம் செய்து அவரது பதிகத்தில் இடம் பெற்றார்.

இவரது சிவத்தொண்டின் உறைப்பினையும் அவருக்கு அரன் பால் இருந்த அசைவிலா நம்பிக்கையையும் உலகிற்கு உணர்த்த விரும்பிய கயிலை வாழ் பெருமான் பைரவராக வேடந்தாங்கித் திருச்செங்காட்டங்குடி அடைந்து ஒரு நாடகமே நடத்தினார். “அமுது செய்ய எழுந்தருள வேண்டும்!” என்று விண்ணப்பித்த சிறுத்தொண்டரிடம் பைரவர் சொன்னார்.

“வருகிறோம்! ஆனால் நாம் ஆறுமாதத்திற்கு ஒரு முறை தான் உண்ணுவோம். அதுவும் நரப் பசுவினைத்தான் உண்போம். அந்த நரப் பசுவும் ஓர் குடிக்கு ஒரு மகனாய்த் தாய் பிடிக்கும் பொழுதில் தந்தை அரிய, இருவரும் மனம் உவந்து, குற்றமின்றிச் சமைத்த கறியாய் இருக்க வேண்டும்”

[நரப் பசு - மானுடக் குழந்தை]

என்றார்.

இந்தத் தகுதிகளையுடைய பிள்ளையை, கேட்ட விலை கொடுத்து வாங்கினாலும், விற்ற தாய் வந்து பிடிக்கத் தந்தை அரிந்து, இருவரும் மகிழ்வோடு தர இசையார். மறுபுறம் பார்த்தால் தம் இல்லம் வந்த பைரவர் கேட்ட அமுதினை ஊட்டுவது சிறுத்தொண்டரது நியமம். இந்த உறுதிப் பாட்டிலிருந்து அவர் மாற விரும்பவில்லை. எனவே தம் அருமை மகன் சீராளதேவனையே அடியாருக்கு அர்ப்பணிப்போம் என்ற முடிவிற்கு சிறுத் தொண்டரும் அவர்தம் தகைசால் மனைவியாரும் இசைந்து தம் அருமைத்திரு மைந்தனையே கறி சமைத்துப் பைரவர் முன் படைத்தனர். “மகனையும் நம்மோடு உணவு உண்ண அழை!” என்றார் பைரவர். கணவனும் மனைவியும் வெளியே சென்று “செய்ய மணியே! சீராளா வாராய்!” எனக் கூவினர். பள்ளியிலிருந்து திரும்பும் பாலகன் போல ஓடி வந்தான் சீராளதேவன்! மூவரும் உள்ளே சென்றனர். ஆனால் அமுதுண்ண வந்த பைரவர் மறைந்து விட்டார். அவரைத் தேடி வந்த மூவருக்கும் அம்மையும் அப்பனும் விடைமேல் காட்சி தந்து அவர்கள் தம்மை விட்டு என்றும் பிரியாதிருக்க உடன் கொண்டு ஏகினர்.

இந்த நிகழ்வினையும், இத்தகைய ஏனைய இரண்டு நிகழ்வுகளையும் சேர்த்து ஒரு பாடலில் பட்டினத்து அடிகள் மிக உருக்கமாகப் பாடுகிறார்.

வாளால் மகவரிந்து ஊட்ட வல்லேன் அல்லன்; மாதுசொன்ன
சூளால் இளமை துறக்க வல்லேன் அல்லன்; தொண்டு செய்து
நான் ஆறில் கண் இடந்து அப்ப வல்லேன் அல்லன்; நான் இனிச் சென்று
ஆளாவது எப்படியோ திருக்காளத்தி அப்பருக்கே

வாளால் மகவரிந்து ஊட்டியது - சிறுத்தொண்ட நாயனார்
மாது சொன்ன, “எமைத் தீண்டாதீர், நீலகண்டம்!” என்ற சூளால் இளமை
துறந்தது - திருநீலகண்ட நாயனார்
நான் ஆறில் கண் இடந்து அப்பியது - கண்ணப்ப நாயனார்
இவையெல்லாம் என்னால் இயலாது
இந்த நிலையில் திருக்காளத்தி அப்பனுக்கு
நான் எப்படி ஆளாகி அவன் திருவடி அடைய முடியும்?

2.பார சமர்ப்பணம்

நம்மை நம்மால் காத்துக் கொள்ள இயலாது. நம்மைக் காக்கும் முழுப்பொறுப்பும் சர்வ வல்லமை படைத்தவனும், சர்வ ரட்சகனுமான அந்த இறைவனைச் சார்ந்ததே என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு அந்தப் பாரத்தினை அவன்மேல் இறக்கி வைத்துவிடல்.

இந்தப் பாரம் இறக்கலை நாம் புஜங்கத்தின் பதினாறாவது பாடலுக்கான விளக்கவுரையில் விரிவாகப் பார்த்தோம்.

வைணவத்தில் இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகத் தம்மைக் தாமே காத்துக் கொள்ள இயன்றவரையில் முயன்று, முடியாத போன நிலையில் "ஆதி மூலமே!" எனக் கூவிய முதலை வாயிலிருந்த கஜேந்திர யானையையும், துச்சாதனனால் தன் மேலாடை அவிழ்க்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த நிலையில், "கிருஷ்ணா!" என அழைத்த திரௌபதையையும் கூறுவர்.

இதற்கு சைவத்தில் நல்லதொரு உதாரணம் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். ஏனெனில் அவர் தன் பாரத்தை பலமுறை பரமனின் மேலே இறக்கி வைத்து, அடியார் தம் பாரத்தை இறைவன் தாங்கி ஏற்று ஆவன செய்வான் என்பதை உலகுக்குக் காட்டிய பெருமகனார். மனைவி பரவை நாச்சியாரின் அன்னதானப் பணிக்கெனப் குண்டையூரில் பெற்ற நெற்பொதியினை திருவாரூருக்குக் கொண்டு செல்லும் பொறுப்பினைச் சிவனிடமே ஒப்படைத்தார். விருத்தாச்சலத்தில் வேண்டிப் பெற்ற பொன்னை திருவாரூரில் தரப் பணித்தார். இவற்றுள் அதிகம் பேசப் பெறாத ஒரு நிகழ்வினை இங்கே எடுத்துக் காட்டாகப் பார்ப்போம்.

தன் உற்ற நண்பர் சேரமான் பெருமாள் நாயனாருடன் திருக்கண்டியூர் தல தரிசனம் முடித்துக் கொண்டு திருவையாற்றில் திருக்கோயில் கொண்ட அறம் வளர்த்த நாயகி உடனாய செம்பொற்சோதியீஸ்வரரைக் காணச் சென்றார். திருவையாறை நெருங்கியதும் எதிரே திருக்கோவிலைக் கண்டார். ஆனால் இடையில் காவிரி ஆற்றில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. வந்த இருவராலும் நீந்திக் கடக்க இயலாத நிலை. எனவே வழக்கம்போல், "இது எங்களால் முடியாது, எங்கள் இருவரையும் அக்கரை சேர்த்து உன்னைத் தரிசிக்க வைக்கும் சுமை உன்னுடையதே!" என்று பதிகம் பாடினார். அண்ணலாரும் காவிரி நீரினைப் பிரித்து, இடையே மணல் வழி தோன்றச் செய்து, இருவரையும் அக்கரை சேர்ப்பித்தார் என்பது வரலாறு

கதிர்க்கொள் பசியே ஒத்தோ நான் கண்டேன் உம்மைக் காணாதேன்;
எதிர்த்து நீந்த மாட்டேன் நான் எம்மான், தம்மான் தம்மானே!
விதிர்த்து மேகம் மழை பொழிய வெள்ளம் பரந்து நுரைசிதறி,
அதிர்க்கும் திரைக் காவிரிக் கோட்டத்து ஐயாறு உடைய அடிகளோ

[என் தந்தை, தந்தைக்கும் பெருமானே! மேகம் முழங்கி மழை பொழிய, வெள்ளம் பெருகி, நுரை பொங்கிப் பரந்து வருவதால் இரைச்சலுடன் வரும் காவிரிக்கரையில் உள்ள திருவையாற்றில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானே! மிகுதியான பசி உடையவன் நெற் கதிரினைக் கண்டாற்போல் உன் திருக்கோவில் கோபுரம் கண்டேன். என்றாலும் நெல்லினைக் கண்டவன் சோற்றினைக் காணமாட்டாதது போல் அக்கரையிலுள்ள கோபுரத்தைக் கண்டவன் உள்ளேயிருக்கும் உன்னைக் காணமாட்டாதவன் ஆகினேன். ஆற்றை எதிர்த்து நீந்திக்கடந்து கரையேறவும் மாட்டாதவனாக உள்ளேன்! (இனி நடக்க இருப்பது உன் செயலே!)]

3.பல சமர்ப்பணம்

நம் செயல்களின் பலன்கள் அனைத்தையும் இறைவனுக்கே அர்ப்பணித்தல்

அருளாளர் மாணிக்கவாசகரின் வரலாற்றிலிருந்து ஒரு நிகழ்வினை இங்கே உதாரணமாகப் பார்ப்போம்

பாண்டியன் அரிமர்த்தனின் அமைச்சராகப் பணி புரிந்து கொண்டிருந்த திருவாதவூரர், பாண்டியனின் ஆணைப்படி அரசு நிதியறையினுள் இருந்த பொன்னெலாம் எடுத்துக்கொண்டு குதிரை வாங்கப் புறப்பட்டவர், ஆலவாய் அண்ணலின் திருக்கோவில் சென்று, "எனக்கு ஒரு வரம் தருக! இந்தப் பொன் அனைத்தும் உனக்கும் உன்னைப்பற்றிய ஐயங்களையும், தம் ஐம் பொறிகளையும் வென்ற அடியார்களுக்கே பயனாக வேண்டும்!"

ஒன்றுவேண்டும்! இப்பொருள் எலாம் உனக்கும், ஐயம், பொறியும் வென்று வேண்டும் நின் அன்பார்க்கும் ஆக்குக

- ப.மு. - தி.வி.பு 58.24/2736

என்று வேண்டி அந்தப் பொற்குவியலின் பயன்கள் அனைத்தையும் அண்ணுலுக்கும் அவர்தம் அடியாருக்கும் அங்கேயே அர்ப்பணித்துவிட்டார். குதிரைவாங்கக் கொண்டுவந்த பொன் அனைத்தும் திருப்பெருந்துறைத் திருக்கோவிலாக மாறியது. மன்னன் பாண்டியன் வாதவூரரைத் தண்டித்தான். ஆனால் பொன்னின் பலனை ஏற்றுக்கொண்ட மதுரைச் சோமசுந்தரக்கடவுள் சும்மா இருக்க முடியுமா? திருவாதவூரரைக் காப்பாற்றி, நரியைப் பரியாக்கி (குதிரைகளாக்கி), தானே குதிரைத் தலைவனாகி, பாண்டியனிடம் குதிரைக் கயிறு மாற்றி, மீண்டும் பரியை நரியாக்கி, வைகையில் வெள்ளம் பெருக்கி, கூலி ஆளாய்ப் பிட்டுக்கு மண் சுமந்து, பாண்டியனின் பிரம்பால் அடிபட்டுப் புண் சுமந்து, திருவாதவூரரை மாணிக்கவாசகராக்கி நாம் இன்று படித்து இன்புறும் திருவாசகத் தேனினை நமக்காக மாணிக்கவாசகரைப் பாடி அருளச் செய்தார் என்பது பரஞ்சோதி முனிவர் அருளிய திருவிளையாடல் புராணம் கூறும் வரலாறு.

இந்த மூன்றையும் சுருக்கமாக அதுவும் முருக வழிபாட்டிற்கு ஏற்ப,

"செந்திலுறை ஆறுமுகத்தவனே! நான் உன்னுடையவனே! எனக்கு நீயே அனைத்திற்கும் கதி;
உன்னையல்லால் எனக்கு வேறு கதி இல்லை. முருகா சரணம்! சரணம்!"

என்று சொல்லி அவன் பொன்னான திருவடிகளில் சரணடைவோமாக!

அருணகிரியாரும் இந்தக் கருத்தினைக் கந்தர் அலங்காரப் பாடல் ஒன்றில் வலியுறுத்தியிருக்கிறார்.

குமரா சரணம் சரணம் என்று அண்டர் குழாம் துதிக்கும்
அமராவதியின் பெருமாள் திருமுகம் ஆறும் கண்ட
தமராகி வைகும் தனியான ஞான தபோதனர்க்கு இங்கு
எமராசன் விட்ட கடையேடு வந்து இனி என் செய்யுமே?

-அ.நா. - க.அ. - பாடல் 87

["குமாரக் கடவுளே! அடைக்கலம், அடைக்கலம்" என்று கூறித் தேவர்கூட்டங்கள் துதி செய்கின்ற அமராவதி
யென்னும் தேவருலகில் எழுந்தருளியுள்ள முருகப் பெருமானுடைய மேன்மை பொருந்திய திருமுகங்கள்
ஆறையுந் தரிசித்த, அவருடைய பரிசனமாகி, இனிது வாழ்கின்ற, ஒப்பற்ற ஞான வீரர்களாம் தவச்
செல்வர்கட்கு இவ்விடத்தில் எல்லாவற்றையும் அடக்குபவனாகிய கூற்றுவன் எழுதியனுப்பும் இறுதிக்
காலத்தில் வரும் ஓலையானது வந்து அவரை இனிமேல் என்ன செய்ய முடியும்? (ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாது)]

தேவர்களே முருகனிடம் சரணம், சரணம் என்று ஒரு முறைக்கு, இருமுறை சொல்லி அடைக்கலம்
செய்தார்கள் என்றால் நாம் எம்மாத்திரம்? நாமும் முருகனிடம் சரணமடைந்து விடுவோம்!

சங்கரனின் இந்தப் பாடலுக்கான விளக்க உரையை நிறைவு செய்வதற்கு முன் கடந்த மூன்று
பிரார்த்தனைப் பாடல்களையும் தொகுத்துக் கேள்வியாக்கி, அதற்கு ஒரு விடையும் தாங்கியுள்ள, நம்
நினைவினை விட்டு என்றும் அகலாத, ஒரு திரைஇசைப் பாடல் - செந்திலுறை முருகனை வழிபட
வேண்டுகின்ற, பொருள் பொதிந்த ஒரு பாடல் !

சிந்தனை செய் மனமே - தினமே
செய்தால் தீவினை அகன்றிடுமே
சிவகாமி மகனை, ஷண்முகனைச்
சிந்தனை செய் மனமே!

செந்தமிழ் தருள் ஞான தேசிகனை
செந்தில் கந்தனை, வானவர் காவலனை, குஹனை - சிந்தனை செய் ...

சந்ததம் மூவாசை சகதியில் உழன்றனை!
சமரச சன்மார்க்க நெறிதனை மறந்தனை!
அந்தகன் வரும்போது அவனியில் யார் துணை?
ஆதலினால் இன்றே
அருமறை பரவிய சரவணபவ குஹனை

- சிந்தனை செய் ...

- பாடலாசிரியர் : கே.டி. சந்தானம், படம் : அம்பிகாபதி, பாடியவர் : திருமுருகன் அடியார் டி.எம்.எஸ்

[சந்ததம் - எப்பொழுதும்; மூவாசை - மண்,பெண்,பொன் பற்றிய ஆசைகள்; அந்தகன் - எமன்; அருமறை
பரவிய - அரிய வேதங்கள் போற்றும்]

இனி, பாடல் 22 -ன் தமிழ்வடிவத்தினை மீண்டும் நினைவு படுத்திக் கொண்டு அடுத்த பாடலைப் பார்ப்போம்.

பாடல் 22

பிரார்த்தனை 2 - தொடர்ச்சி

கந்தப்பிரபுவே! உந்தன் திருவடித் தாமரைகளில்
இப்போது பலமுறை வீழ்ந்து பணிந்து வணங்கி
உன்னை நான் மகிழ்விக்கிறேன்,
ஆனால் நான் போகும் அந்தக் கடைசி வேளையில்
பேசக்கூடச் சக்தியற்று இருப்பேன்.
அப்போது துளியேனும் அசட்டையுடன்
இருந்திடாது,
தப்பாது நீ வந்து அருள்
தந்திடவேண்டும், கருணைக்கடலே!

பாடல் 23

சிங்கமுக - சூரபத்ம வதம் /
பிரார்த்தனை 3 - மனக்
கவலையை நீக்கு

ஸஹஸ்ராண்ட போக்தா த்வயா சூரநாமா
ஹதஸ்தாரகஸ்: ஸிம்ஹ வக்த்ரஸ்ச தைத்யஹ: /
மமாந்தர் ஹ்ருதிஸ்தம் மநக்லேசமேகம்
ந ஹம்ஸி ப்ரபோ சிம் கரோமி க்வ யாமி //

அண்டங்கள் ஆயிரம் ஆண்டு அனுபவித்த
சூரபதுமனையும், அவன் தம்பியரான தாரகனையும்,
சிங்கமுகனையும் சேர்த்து வதம் செய்த
சிறப்புமிகு பிரபுவே!
நீங்காது என் மனக்குகையில் குடியிருக்கும் கவலை
ஒன்றினை மட்டும் இன்னும் நீ ஏன் அழிக்கவில்லை?
என்ன நான் செய்வேன்? எங்கு நான் செல்வேன்?

23.1 & 2: லகஸ்ராண்ட போக்தா த்வயா சூரநாமா
ஹதஸ்தாரகஸ் ஸிம்ஹவக்ரச்ச தைத்யஹ

ஸகஸ்ர அண்ட போக்தா சூரநாமா தைத்ய

ஆயிரத் தெட்டு அண்டங்களையும் ஆண்டு
அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த சூரபதுமன்

தாரகஸ் ஸிம்ஹவக்ரச்ச த்வயா ஹத

தாரகன் மற்றும் சிங்கமுகன் ஆகிய அசுரர்கள்
உன்னால் வதம் செய்யப் பட்டனர்

23.3 & 4: மமாந்தர் ஹ்ருதிஸ்த்தம் மநக்லேசமேகம்
ந ஹம்ஸி ப்ரபோ கிம் கரோமி க்வ யாமி

மம அந்தர் ஹ்ருதிஸ்த்தம் மந க்லேசம் ஏகம்
ந ஹம்ஸி ப்ரபோ கிம் கரோமி க்வ யாமி?

என் மனத்திலுள்ள கவலை என்ற
ஒன்றினை மட்டும் நீ அழிக்கவில்லை
என்றால், ஒ முருகப் பெருமானே!
நான் என் செய்வேன்? எங்கு செல்வேன்?

இந்தப் பாடலில் ஆதிசங்கரர் ஒரு மனோதத்துவ உத்தியைக் கையாள்கிறார். முதலில் முருகனின் பகைவனாகிய சூரனின் பெருமையைப் பேசுகிறார். ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் ஆண்டு அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பவன் என்கிறார். பின்னர் அத்தகு பெற்றி வாய்ந்த சூரன், அவன் தம்பி சிங்கமுகன், அவன் தம்பி தாரகன் ஆகிய மூவரையுமே வதம் செய்த முருகனின் வீரத்தைச் நேரடியாகச் சொற்களில் வடிக்காது அதைத் தொனிக்கச் செய்கிறார். அதற்குப்பின்னர், முருகனிடம் எளிமையானது போல் தோன்றும் ஒரு கேள்வியைக் கேட்கிறார். “இப்படி மூன்று சகோதரர்களையும் அழித்த உனக்கு என்னுடைய ஒரே குறையான என் மனக்கவலையை மட்டும் உன்னால் நீக்க முடியாதா என்ன?” இத்தோடு விடவில்லை! “அப்படி நீ அதை அழிக்காவிட்டால் நான் என்ன செய்வேன்? எங்கு செல்வேன்?” என்று வேறு கேட்கிறார்! முருகனின் பரிவு சீக்கிரமே பொங்கி வந்து அவரது மனக்கவலையைப் போக்க வேண்டும் என்ற தன் விண்ணப்பத்தினை முன் வைக்கிறார்.

தாரக வதத்தினை முன்பே விரிவாகப் பன்னிரண்டாவது பாடலில் பார்த்துவிட்டோம்.

இங்கே சூரபதுமன் மகன் பானுகோபன், தம்பி சிங்கமுகன், சூரபதுமன் ஆகியோரின் வதங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பார்ப்போம்.

வீரபாகுத்தேவர் தூது

கிரௌஞ்ச மலையைப் பொடியாக்கித் தாரகனை வதம் செய்து திருச்செந்தூர் கடற்கரையில் படை இறங்கிய முருகன், சூரன் மனம் மாறி சிறை வைத்திருக்கும் தேவர்களை விடுதலை செய்ய வாய்ப்புக் கொடுக்கலாம் எனத் திருவுளம் கொண்டான். அதற்கேற்பச் சூரனின் முடிவை அறிந்து வருமாறு தன் தூதனாக வீரபாகுவை அனுப்பினான். இராமாயணத்தில் வரும் அநுமன் தூதிற்கு இணையானது கந்த புராணத்தின் இந்தப் பகுதி. அநுமன் இராவணனுக்கு முன்னால் அவனைவிட உயர்ந்த ஆசனத்தைத் தானே அமைத்துக் கொண்டது போல், வீரபாகுவும் சூரன் அரியாசனத்திற்கு மேலான உயரத்திலிருந்து பேசுவதற்கு ஏற்ப உயரிய அரியணை ஒன்றைத் தோன்றச் செய்து, அதில் அமர்ந்து, வந்த காரியத்தைச் சூரனிடம் சொன்னார்.

சூரன் இணங்கவில்லை. மாறாக வீரம் பேசினான். தன் ஆணவ மிகுதியால் முருகனை ஒரு பாலன் தானே என ஏளனமாக எண்ணிப் பேசினான்.

பானல் வாய்ச்சிறு சேய் ஒடு நீ அமர் பயில்தல்
ஊனமே எனத் தடுத்தனர் ஆதலால் ஒழிந்தேன்

-க.சி. - க.பு. 3.12.119

[பானல் வாய்ச்சிறு சேய் - பால் மணம் மாறாத குழந்தை; அமர் - போர்; ஊனம் - இழுக்கு]

வீரபாகு எத்தனை சொல்லியும் சூரனின் திருந்தாத நிலைப்பாடு கண்டு திருச்செந்தூர் திரும்ப ஆயத்தமானார். சினம் கொண்ட சூரனோ அவரைக் கட்டி இழுத்துச் சிறையில் அடைக்குமாறு பணித்தான். ஆனால் வீரபாகு எதிர்வந்த ஆயிரம் அசுரர்களையும் நூறுமுகம் கொண்ட படைத்தலைவன் சதமுகனையும் யாளிமுகனையும் அழித்து சூரனின் இருப்பிடமான வீரமகேந்திரபுரத்தையும் சிதைத்துத் திருச்செந்தூர் திரும்பினார்.

சூரனின் மந்திராலோசனை

சூரன் அரசவையைக் கூட்டி ஆலோசனை கேட்டான். அமைச்சர்கள் அனைவரும் "போரிடுவதே உற்ற வழி!" என்றனர். ஆனால் இராமாயணத்தில் இராவணன் மந்திராலோசனைக் கூட்டத்தில் பேசிய விபீஷணனைப் போல் இங்கே சூரனின் தம்பி சிங்கமுகன் தனி ஒருவனாக முருகனின் பெருமைகளை எடுத்துக்கூறி, "போரைத் தவிர்த்தலே உசிதம்!" என்றான். ஆணவத்தின் திருவுருவான சூரனோ,

எண்ணிலாதோர் பாலகன் எனவெல்வான் என்கை
விண்ணில் ஆதவன் தன்னை ஓர் கனியென வெஃகிக்
கண்ணில்லாதவன் காட்டிடக் கையில்லாதவன் போய்
உண்ணிலாத பேராசையால் பற்றுமாறு ஒக்கும்

-க.சி. - க.பு. 3.21.117

[ஆதவன்-சூரியன்; கனி-பழம்; வெஃகி-பேராசைப்பட்டு]

"என்னோடு போர் புரிய வந்திருக்கும் ஒரு சிறு பாலகன் என்னை வென்று விடுவான் என நீ எண்ணுதல் கண்ணில்லாத ஒருவன் சூரியனைப் பழம் என்று பேராசைப்பட்டுக் காட்ட, கையில்லாதவன் அதனைப் பிடித்தல் போலதாகும்!" என்று சிங்கமுகனைப் ஏளனப் படுத்தினான். எனினும் சிங்கமுகன் தன் நன் முயற்சியை விடவில்லை.

சீலம் இல்லவர்க்கு உணர ஒண்ணாத சிற்பரனைப்
பாலன் என்றனை! அவனிடத்தில் பல பொருளும்
மேலைநாள் வந்து தோன்றி சிறியதோர் வித்தின்
ஆலம் யாவையும் ஒடுங்கியே அவதரித்ததுபோல்

-க.சி. - க.பு. 3.21.125

அருவும் ஆகுவன்; உருவமும் ஆகுவன்; அருவும்
உருவும் இல்லதோர் தன்மையும் ஆகுவன்; ஊழின்
கருமம் ஆகுவன்; நியித்தமும் ஆகுவன் கண்டாய்!
பரமன் ஆடலை யாவரே பகர்ந்திட வல்லார்?

-க.சி. - க.பு. 3.21.126

வேதக் காட்சிக்கும் உபநிடதத்து உச்சியில் விரித்த
போதக் காட்சிக்கும் காணலன்; புதியரில் புதியன்;
மூதக்கார்க்கு மூதக்கவன்; முடிவிற்கு முடிவாய்,
ஆதிக்கு ஆதியாய், உயிருக்கு உயிராய் நின்ற அமலன்

-க.சி. - க.பு. 3.21.127

[நெறிமுறை தவறி வாழ்பவரால் உணர முடியாத ஞானமூர்த்தியை பாலன் என்று இகழ்ந்தனை; ஆலமரத்தின் அளவில் சிறிதான விதையில் ஒடுங்கியிருந்துதான் மிகப் பெரிய ஆலமரம் யாவும் தோன்றுவதுபோல் எல்லாப் பொருள்களும் முன்னாளில் அவரிடத்தினின்றே தோன்றின]

[குமாரக் கடவுள் அருவமாக இருப்பார்; உருவத்தோடும் இருப்பார்; அருவுருவமாகவும் இருப்பார்; விதியால் விளையும் வினைப்பயனுமாகவும் இருப்பார்; நியித்த காரணமும் ஆவார்; அந்தப் பரமனின் திருவிளையாடலை யாரே சொல்ல வல்லார்]

[வேதங்கள் தரும் அறிவாலும் உபநிடதங்களிலிருந்து பெறும் ஞானத்தாலும் கூடக் காண முடியாதவன்; புதியவர்க்குப் புதியவன்; முதியவர்க்கு முதியவன்; முதலுக்கு முதலாய், முடிவிற்கு முடிவாய் ஆனவன்; உயிர்க்குள் உயிராய் நிற்பவன்; மலங்கள் அற்றவன்]

ஆனால் இவை அனைத்துப் செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கெனப் பயனற்றுப் போய் விட்டன. சூரனின் ஆணவம் கிஞ்சித்தும் தணியவில்லை. மாறாக வெகுண்ட சூரன் சிங்கமுகனைப் பார்த்துக் கேட்டான்:

காற்றில் தள்ளுண்டு, நெருப்பினில் சூடுண்டு, கங்கை
ஆற்றில் தாக்குண்டு, சரவணம் புக்கலை யுண்டு,

வேற்றுப்பேர் முலை உண்டு, அமுதே விளை யாடும்
நேற்றைப் பாலனையோ பரம் பொருளென நினைத்தாய்

- க. சி. - க. பு. - ம. கா. - 144

[“காற்றினால் (வாயு பகவான்) கயிலையிலிருந்து தள்ளிக்கொண்டு வரப் பெற்று, நெருப்பின் (அக்னி பகவான்) தலையில் ஏந்தப் பெற்றுக் கிடந்து, கங்கை ஆற்றின் நீரோட்டத்தால் தாக்குற்று, சரவணத்தில் அலைப்புற்று, பெற்ற தாய் அல்லாத வேறு மகளிரின் (கார்த்திகைப் பெண்கள்) பாலை உண்டு, அமுது விளையாடும் நேற்றுப் பிறந்த பாலனையோ நீ பரம்பொருள் என்றாய்?” என்று சிங்கமுகனிடம் சூரன்கேட்டான்.]

இந்தக் காட்சி நமக்குத் தெரிந்த ஒன்று போல் தோன்றுகிறதா? உண்மைதான்! கம்பராமாயணத்தில் இலங்கைக்கு அனுமன் தூது சென்று திரும்பிய பின்னர் நடந்த இராவணனின் மந்திராலோசனைக் கூட்டத்தில் விபீஷணன் சொன்ன அறிவுரை கேட்டு வெகுண்ட இராவணனின் கூற்றும் இதே போல இருந்ததை நினைவு கூரலாம்.

ஊன வில்இறுத்து, ஓட்டைமா மரத்துள் அம்பு ஓட்டிக்
கூனி சூழ்ச்சியால் அரசிழந்து, உயர்வனம் குறுகி,
யான் இழைத்திட இல்லிழந்து, இன்னுயிர் சுமக்கும்
மானிடன் வலி நீயலாது ஆர்உளர் மதிப்பார்?

- க.ரா. - யு.கா. - இ.ம.ப. 109/6179

ஆக சூரன் போரைத் தவிர்க்க ஒப்பவில்லை.

சூரன் மேலும் தொடர்ந்தான் :

- முடிவில்லாத பெரியவன் நான். ஆறுமுகன் சிறுவன். அவனை நான் வெல்வது திண்ணம்
- எனவே தேவர்களைச் சிறையிலிருந்து ஒருபோதும் விடுவிக்க மாட்டேன்
- ஒரே தாயார் வயிற்றில் உடன் பிறந்த நீயே எனக்குத் தீங்கு நினைக்கும் பொழுது வேறு பகைவர் எனக்கு வேண்டுமா?
- ஆயிரம் தலைகளையும் ஈராயிரம் தோள்களையும் பூமிக்குப் பாரமாகவா நீ சுமந்து கொண்டிருக்கிறாய்?
- அசுரர் குலத்திற்கே பழி தேடும் நீ உயிருடன் இருப்பதும் ஒன்றுதான், இறப்பதும் ஒன்றுதான்!

வரவிருக்கும் அழிவினை உணர முடிந்தவன் என்றாலும் சிங்கமுகாசுரனின் சகோதர வாஞ்சை விஞ்சி நின்றது. அண்ணனுக்காக வருவதை எதிர்கொள்வதே சரி என்றும் அண்ணனுக்கு முன்னரே தான் இறப்பதே முறை என்ற முடிவிற்கும் வந்தான். “உடனே சிறியவனாகிய நான் எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொன்னேன். என் பிழை பொறுத்தருள்க! நான் போருக்குச் சென்று பகைவர்களை மாய்ப்பேன்!” என்று சொல்லி வாதத்தினை நிறைவு செய்தான். சூரனும் தம்பியின் மன மாற்றம் கண்டு மகிழ்ந்தான்.

போருக்கு ஆயுத்தம் செய்யுமாறு ஆணை பிறப்பித்தான். போரும் தொடங்கியது.

களத்தில் தோற்று மறைந்த சூரன்

சூரனின் வீர மைந்தன் பானுகோபன் முதல் நாள் யுத்தத்திற்குப் போய் வீரபாகுவிடம் தோல்வியுற்றுக் கவிழ்ந்த முகத்தோடு பாசறை திரும்பினான். இரண்டாம் நாள் சூரனே படையெடுத்துச் சென்று பாலன் என அவன் நினைத்த முருகப் பெருமானிடம் பெரும்போர் செய்தான். ஆனால் இறுதியில் படைகளையும் படைக்கலங்களையும் இழந்து, அத்தனை வரங்கள் பெற்றவனும் மாவீரனுமாகிய சூரன் வெறுங்கையனாய் நின்றான்.

இங்கே கம்பராமாயணப் பாடல் ஒன்று நினைவு கூர்ப்பாலது.

இராம-இராவணப் போரில், இராவணனும் இதே நிலையில் நின்றான்.

வாரணம் பொருத மார்பும், வரையினை எடுத்த தோளும்,
நாரத முனிவற்கு ஏற்ப நயம்பட உரைத்த நாவும,
தார் அணி மௌலி பத்தும், சங்கரன் கொடுத்த வாளும்,
வீரமும் களத்தே போட்டு, வெறுங் கையே மீண்டு போனான்

-க.ரா. - கு.வ.ப. - 1/7272

[யானைத் தந்தங்கள் முன்புறம் பாய்ந்து முதுகுப்புறம் சென்ற மார்பினையும், கயிலை மலையையே தூக்கிய தோளினையும், நாதப் பிரம்மமான நாரத முனிவரே பாராட்டிய சாமகானம் பாடும் நாவினையும், அழகு மணிக்கிரீடங்கள் பத்தினையும், சிவன் கொடுத்த வாளினையும், அனைத்திற்கும் மேலாகத் தன் வீரத்தினையும் போர்க்களத்தில் போட்டுவிட்டு வெறுங்கையனாய்த் தன் இருக்கைக்கு மீண்டான்]

இருப்பினும் தனியனாய் நிற்கும் சூரனை அழிப்பது முறையல்ல என்று கருதி, "சிறையிலிருக்கும் தேவர்களை விடுதலை செய்! மறுப்பியாகில் இப்போதே உன்னைக் கொல்வோம்! உன் எண்ணம் யாதோ?" என வினவினார். ஆனால் சூரன் பதில் எதுவும் சொல்லாது தன் மாயையால் மறைந்து தன் இருக்கையான வீரமஹேந்திரபுரம் போனான்.

தந்தையின் தோல்வி கேட்ட பானுகோபன் போருக்குத் தானே சென்று அன்னை மாயையிடம் அப்போது கேட்டுப் பெற்ற மாயக் கணையால் வீரபாகுவையும் அவன் படைகளையும் கடலில் அழுந்தச் செய்து விட்டு வெற்றிப் புன்னகையோடு தன் அரண்மனைக்குச் சென்று விட்டான். நாரதர் மூலம் செய்தி அறிந்த கந்தவேள் உடனடியாக வந்து, தனது ஆற்றல் மிகு வேற்படையால் வீரபாகுத் தேவரையும் அவனது படைகளையும் மீட்டுச் சென்றார்.

வீரபாகுத்தேவர் மீண்டும் வந்து வீரமகேந்திரபுரத்தையே எரிக்கு இறையாக்கினார். செய்தி கேட்டுச் சினமுற்ற சூரபதுமன் தானே மீண்டும் போருக்குப் போகிறேன் என்றான். அவனைத் தடுத்தான் அவனது மற்றொரு மகன் இரணியன். தந்தைக்கு எத்தனையோ அறிவுரைகள் கூறிப்பார்த்தான். ஆனால் சூரனின் ஆணவம் அவற்றை ஏற்க மறுத்தது எனவே இரணியனே போருக்கு வந்தான். வீரபாகுத்தேவரிடம் தோல்வியுற்றான். அந்நிலையில் அறிவாளியான இரணியன் எண்ணிப் பார்த்தான். "இப்போரில் அனைவரும் அழிந்து படுவது திண்ணம். அப்படியானால் அவர்களுக்கு நீர்க்கடன் செய்வதற்கு ஒருவன் வேண்டுமே" என்ற முடிவிற்கு வந்தான்.

மைந்தனைப் பெறுகின்றதும் மாசிலாப்
புந்தி அன்பொடு போற்றி வளர்ப்பதும்
தந்தை மாண்டுழித் தம்முறைக்கு ஏற்றிட
அந்தமில் கடன் ஆற்றுதற்கே அன்றோ?

- க.சி. - க.பு. - 4.7.126

[தாய் தந்தையர் மகனைப் பெற்று அன்போடு வளர்ப்பதெல்லாம் அவர்கள் இறந்துவிட்டால் அவர்களுக்கு உரிய அந்திம காலக் கிரியைகள் செய்வதற்கு அன்றோ]

உடனே இரணியன் கடலுக்குள் மறைந்து மீனாகப் போய் விட்டான்!

மற்றொரு மைந்தன் அக்னிமுகன் வந்து வீரபாகுத்தேவரின் கையில் மாண்டான். பின்னர் வந்த தலைமை அமைச்சன் தரும கோபனும் அழிந்தான்.

பானுகோபன் வதம்

இங்கே, சற்று நின்று நிதானித்துப் பார்த்தால், இனி இருக்கும் மகன் பானுகோபன் மட்டுமே. பானுகோபனும் வீரம் பேசி முதல் நாள் போருக்குச் சென்று தோல்வியுற்றுத் திரும்பி விட்டான். தந்தை சூரனும் முருகனைப் பாலனென்று பரிகசித்துப் போருக்குச் சென்று அனைத்தையும் இழந்து வெறுங்கையோடு திரும்பியுள்ளான். இருவரும் தேவர்களே பயந்து வணங்கும் வலிமையும் வீரமும் உடையவர்கள். இருவரும் தனித்தனியே சிந்தித்தார்கள். பானுகோபன் தவறு கண்டால் திருந்தும் இயல்புடையவன். சூரனோ ஆணவ மிகுதியால், கொண்டது விடாத முதலையை ஒத்தவன். எனவே இருவரது சிந்தனையும் வெவ்வேறாக இருந்ததில் வியப்பில்லை!

தந்தை சூரனிடன் தன் சிந்தனையில் கண்ட தெளிவினைச் சொன்னான் பானுகோபன்:

- இப்போது இங்கே எஞ்சியிருப்பது நாம் இருவர் மட்டுமே.
- முருகன் முனிந்தால் அவனால் ஆகாதது எதுவுமில்லை.
- அற்பமான முயல் முதலிய சிறு விலங்குகளைப் புதரினுள் புகுந்து வேட்டையாடுபவர் சில நேரங்களில் புதருக்குள் பதுங்கியிருக்கும் புலிக்கு இரையாகி விடுவது போல நாமும் ஆகி விடுவோம்.
- உடலை வருத்தியும் தங்களால் இயலாத ஒன்றை முடிப்போம் என்று முனைவது அறிவுடையோர் செயல் அல்ல.
- இறுதியாக ஒன்று சொல்கிறேன், தேவர்களைச் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்தால் ஆறுமுகன் நம்மை மன்னித்து அருளுவான்.

- இத்தனையும் நான் பயத்தால் அஞ்சித் கெஞ்சுகிறேன் என்று தயவு செய்து எண்ணாதீர்கள். நீங்கள் இன்னும் பல்லாண்டு காலம் நலத்தோடும் வளத்தோடும் வாழ வேண்டும் என்ற நல் எண்ணத்தினால் சொன்னேன்.

இப்படிப் பாணுகோபன் சூரன் முன் வைத்த தர்க்க ரீதியான, நிகழ் நிலைக்கு ஏற்ற வாதத்திற்கு சூரனது பதில் ஒரு ஏளனப் புன்னகையுடன் தொடங்கியது!

- கூன், செவிடு, குருடு, ஊமை முதலிய உடற் குறைகள், உடம்பு அழியும் பொழுது அத்தோடு போய்விடும். ஆனால் மானம் அழிந்தால் அந்தப் பழி ஏழு பிறப்புக்களுக்கும் தொடரும்.
- மூவரில் முதலானவரான முக்கண் மூர்த்தியின் வரம் பெற்றுள்ள நான் தேவர்களை விடுதலை செய்வது நடவாத காரியம்
- பேர் எழில், இளமை, ஆற்றல், பெறலரும் வெறுக்கை (செல்வம்), வீரம், சுற்றம், யாக்கை (உடல்) - யாவும் நிலையில்லாதவை. ஆனால் சீர் என்ற புகழ் தானே என்றும் நிலைத்து நிற்பது? அதனால் என் உயிரே போனாலும் தேவரை விடேன்.
- சூரன் என்ற பெயர் பெற்ற நான் துறந்திடேன் பிடித்த கொள்கையை
- பிறந்தவர் இறத்தல் திண்ணம். மின்னலை ஒத்த வாழ்வினை விரும்பி, விண்ணவர்க்கு அஞ்சி, இந்த மண்ணுயிர் சுமக்க மாட்டேன்

பாவம், பாணுகோபன்! இதற்குமேல் என்ன செய்வான். இனி எஞ்சியிருப்பது மகனது கடமையல்லவா? தான் சொன்ன “புன்மொழி”யைப் பொறுத்தருள வேண்டினான். பாசறை சென்று போருக்குத் தயாராகி வந்து, தந்தையை வணங்கிப் புறப்பட்டான். வில், வேல், வாள் படைகளோடு வீரபாகுத்தேவரிடம் போர் புரிந்தான். ஆனால் இறுதியில் வீரபாகுத்தேவர் தன் வாளால் அவன் தலையை அனாயாசமாக அறுத்தெறிந்தார்.

வீர மகனின் மரணம் கேட்ட சூரன்,

“சிந்தாமணியே! திருவே! என் தெள்ளமுதே! தனியே நீ போய் எங்கிருக்கிறாய்? அங்கே நான் வந்தாலும் உன் மதுரமொழி கேட்பேனோ?”

என்று அழுது புலம்பினான். பாணுகோபனை ஈன்றெடுத்த அன்னை பதுமகோமளையும் அழுது துடித்தாள்.

இங்கே ஒன்றை நாம் குறித்துக் கொள்ள வேண்டும். பாணுகோபன் பேசிய காலத்தில் அது ஆலகால விஷம் போல் தோன்றியது சூரபதுமனுக்கு! ஆனால் அவன் மரணித்த பின் அவன் பேச்சிலிருந்த நியாயம் புரிந்ததும், அதே பேச்சு இப்பொழுது மதுரமான, இனிமையான பேச்சாகத் தோன்றுகிறது சூரனுக்கு!

வீரபாகுவிற்கு வரம்

இனி முருகவேளின் பாசறைக்குச் சென்று அங்கு நடப்பதைப் பார்ப்போம்!

இப்படி வெற்றி தேடித் தந்த வீரபாகுவைப் பாராட்டி, “உனக்கு வேண்டிய வரத்தினைக் கேள்!” என்றான் முருகன்.

இந்தக் காட்சியினை திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் சுவாமிகள் தத்துவமும் அத்துடன் நகைச்சுவையும் பொதிந்திருக்கும் திரைப்படக் காட்சிபோலக் காட்டுவார்!

பாசறையில் குபேரன், இந்திரன், திருமால், பிரம்மன் முதலியோர் முருகன் திருமுன் வீற்றிருந்தனர்.

வீரபாகுத் தேவர் வேண்டிய வரம், நாம் முன்பு பார்த்த பாடல் 22ன் விளக்க உரையுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது. எனவே அந்த வரத்தை உள்ளடக்கிய கச்சியப்பரின் திருப்பாடலை இங்கே நினைவு கூரல் வேண்டும்.

கோலநீடிய நிதிபதி வாழ்க்கையும் குறியேன்;
மேலை இந்திரன் அரசினைக் கனவிலும் வெஃகேன்;
மால், அயன் பெறு பதத்தினையும் பொருளென மதியேன்;
சால நின் பதத்தின் அன்பையே வேண்டுவன், தமியேன்!

- க.சி. - க.பு. - 4.11.154

- “செல்வம் நிலையில்லாதது. அல்லல் தருவது. எனவே நிதிக்கு, செல்வத்திற்கு அதிபதியான குபேர பதவியை நான் குறிக்கோளாகக் கொள்ளவில்லை” - குபேரன் ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டார், தனது பதவி தப்பியது என்று!
- இந்திரன் படும் பாடு தெரிந்தவர் வீரபாகு. “இந்திரனின் ஆதிபத்தியமும் எனக்கு வேண்டாம்!” - இந்திரன் “நல்லவேளை என் பதவி பிழைத்தது!” என்று சொல்லிக்கொண்டார்.
- “திருமால், பிரம்மன் ஆகியவர்களின் பதவிகளைக்கூட நான் ஒரு பொருட்டாக மதிக்கவில்லை” - அவர்கள் இருவரும் தங்கள் பதவி போய் விடுமோ என்ற ஐயப் பாட்டிலிருந்து விடுபட்டனர்!

“பின், என்னதான் உனக்கு வேண்டும்?” இது அங்கிருந்த எல்லோரது முகத்திலும் தெரிந்த கேள்விக்குறி!

“சால நின் பதத்து அன்பையே வேண்டுவன், தமியேன்”.

“சால்புடைய உன் திருத்தாள்களில் செலுத்தும் தாளாத பக்தியே எளியேனாகிய நான் வேண்டுவது” என்றார் வீரபாகுத்தேவர். முருகனும் “தம்பீ! உனக்கு அது தந்தனம்!” என்று நிறைவு செய்தார். இறைவனடி சேர்ந்தாரே பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் என்ற வள்ளுவரின் அறிவுரை வீரபாகுத்

தேவருக்குத் தெரியும் தானே? அவருக்கு மட்டுமல்ல, நமக்கும் அது தெரிந்திருத்தல் நலம் பயக்கும் என்ற எண்ணத்தால் இந்தக் காட்சியை இங்கே சற்று விரிவாகக் காட்டி இருக்கிறேன்.

சிங்கமுகன் வதம்

நிலைமை கட்டுக்கடங்காமல் போய்க்கொண்டிருப்பதை உணர்ந்த சூரன், ஆசுர நகரத்தில் இருக்கும் அருமைத் தம்பி சிங்கமுகனுக்கு ஆள் அனுப்பிக் கூட்டிவரச் செய்தான். நடந்தது கேட்ட அவனில் ஒரு மாற்றம். முந்தைய சகோதரர் சந்திப்பில் விபீஷணனைப் போல் போரைத் தவிர்க்கச் சொன்னான். ஆனால் சூரனின் இப்போதைய அவல நிலை கண்டு கும்பகர்ணனைப் போலப் போருக்கு தயாரானான். புறப்படு முன் அண்ணனை வணங்கிச் சொன்னான்.

மூலமும் முடிவும் இல்லாத மூர்த்தியைப்
பாலன் என்று எண்ணினை; படுவது ஓர்ந்திலை;
ஆலமதானதே ஐய, என் மொழி!
மேலையின் விதியை யார் வெல்லும் நீரினர்?

- க.சி. - க.பு. - 4.12.23

[படுபது - நேரப்போவது; ஓர்ந்திலை - எண்ணிப்பார்க்கவில்லை; ஆலம் - விஷம்; நீரினர் - தன்மையுடையவர்]

சிங்கமுகாசுரனுடன் போர் புரிய வீரபாகுத்தேவரே செல்ல விரும்பினார். எல்லாம் தெரிந்த முருகவேள் "சரி!" என்றார். ஆயிரம் தலைகளுடனும் ஈராயிரம் கரங்களுடனும் மாய வடிவங்களுடனும் அன்னை மாயையிடமிருந்து பெற்ற மாயா பாசத்துடனும் வீரபாகுத்தேவருடன் போரிட்டான். இறுதியில் வீரபாகுத்தேவரையும் அவரது படைகளையும் மாயத்தால் மயங்கச் செய்து உதயகிரியில் ஒளித்து வைத்துவிட்டான்.

"இனி நாமே புறப்படுவோம்!" எனப் புறப்பட்டார் சுவாமிநாதன். களத்திலே தனித்து நின்றார். சிங்கமுகாசுரன் படைகளோடு நின்றான். இதுதான் இருவருக்குமிடையே ஆன முதல் நேர் முக சந்திப்பு. "சுவாமி, சுவாமி" என்று இந்தச் சிறுவனையா அழைக்கிறார்கள் என ஆச்சரியப்பட்டான்.

தாரகன் முன் கேட்ட கேள்வியையே சிங்கமுகனும் முருகனிடம் கேட்டான்:

"தேவர்களுடன்தானே எங்களுக்குப் பகை. கயிலை வாழ் பெருமானுக்கும் எங்களுக்கும் எந்தப் பகையும் இல்லையே. அப்படி இருக்க அவரது திருமகனாகிய நீ ஏன் எம்முடன் போருக்கு வந்தாய்?"

முருகனும் ஏறத்தாழ முன் சொன்ன பதிலையே சொன்னார்:

"தேவர்களை முறையின்றி நீங்கள் துன்புறுத்துகிறீர்கள். எளியவரை வலியவர் ஒறுத்ததால் வலியவரை நீதி முறைப்படி தண்டித்து அறம்தனை நிலை நிறுத்த வந்துள்ளோம்!"

சிங்கமுகாசுரன் விடுவதாயில்லை. மேலும் தொடர்ந்தான்.

"உன் தந்தை சிவபெருமானே வந்திருந்தாலும் பரவாயில்லை. சிறுவனாகிய நீ இப்போது தனியே நிற்கிறாய். உன் பாசறைக்கு உயிரோடு திரும்பி விடு!"

அண்ணனிடம் அறம் பேசிய சிங்கமுகன் இங்கே மறம் பேசுகிறான்! அதுதான் போர்க்களம் செய்யும் மனோதத்துவ மாற்றம்! அதற்கு மேலும் பேச்சைத் தொடர விரும்பாத முருகன் பாணங்களை விடத் தொடங்கினார். சிங்கமுகனின் ஆயிரம் தலைகளும் ஈராயிரம் கைகளும் அறுந்து விழுந்தன. ஆனால் அவை மீண்டும், மீண்டும் முளைத்தன. முருகன் ஒரு "ஊம்" என்ற ஒலி எழுப்பி ஊங்காரம் செய்தார். ஒரு தலையும் இரண்டு கைகளையும் தவிர ஏனையவை இந்த முறை முளைக்கவில்லை. கச்சியப்பர் இந்த சிங்காமுகாசுரன் வதையினை மிக அதிகமான 475 பாடல்கள் கொண்ட படலத்தில் விரிவாகப் பாடியுள்ளார்.

நிறைவாக முருகன் தன் இடக்கையிலுள்ள சக்தி வேலாயுதத்தைத் தவிர்த்து, வலக்கையில் உள்ள குலிசாயுதத்தை விடுத்தான்.

அந்தக் குலிசம் மாவீரனும், அறிவாளியுமாய் இருந்து, அறிவை உறவுக்காகத் துறந்தவனுமான சிங்கமுகாசுரனைப், பூப்பறிப்பது போல் கொய்தது. அதன்பின் வான் சென்று, ஆகாயக் கங்கையில் நீராடி, அசுரனின் இரத்த அசுத்தங்களைக் கழுவிவிட்டுச் சங்கத் தமிழ் வளர்த்த புலவர்களில் தலையாய தமிழ்ப்புலவர் கந்தவேள் கைக்குத் திரும்பியது.

அங்கு அப்பொழுதில் அடல் குலிசம் வான்போகிக்
கங்கைப் புனல் ஆழ்ந்து காமரு பூம் தாதாடிச்
சங்கத்தவர்க்குள் தலையாம் தமிழ்ப் புலவன்
செங்கைக்குள் வந்து சிறப்புற்று இருந்துளதால்

-க.சி. - க.பு. - 4.12.456

கச்சியப்பருக்குத் தமிழ் மீதிருந்த தாளாத பற்றினையும், முருகன் சங்கத் தமிழ்க்கடவுள் என்ற கூற்றினையும் இந்தத் திருப்பாடல் நமக்கு நினைவுறுத்துகிறது.

அருமைத் தம்பி சிங்கமுகனின் மறைவு கேட்டு சூரபதுமன் பெரிதும் வருந்திக் கலங்கினான். வாழ்வியல் பேருண்மை ஒன்றைத் தன்கைத்தே கொண்ட பாடலினைக் கச்சியப்பர் சூரனின் கூற்றாக இங்கே பாடியுள்ளார்.

பொன்னை, நிலம்தன்னை, புதல்வர்களை, மங்கையரைப்
பின்னையுள்ள பொருளை எல்லாம் பெறலாகும்;
என்னையுடைய இளையோனே! இப்பிறப்பில்
உன்னை இனிப் பெறுவதுண்டோ, உரையாயே?

-க.சி. - க.பு

"நம்மைவிட்டுப் போனவற்றில் பெரும்பாலானவற்றைத் திரும்பப் பெற வாய்ப்பு உண்டு. அது பொருட்களானாலும் சரி, பொன்னானாலும் சரி, மண்ணானாலும் சரி. மற்றும் மக்கள் என்றாலும் மீண்டும் பெற்றுக் கொள்ளலாம். மனைவி போனால் கூட மறுமணம் செய்து கொள்ளலாம்.

ஆனால் தம்பி போய்விட்டால் இந்தப் பிறப்பில் மற்றொரு தம்பியைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியாதே" என்று சூரன் புலம்பினான்.

சிங்கமுகன் சிம்ம வாகனமானான்

குமரப் பெருமானின் குலிசம் சிங்கமுகன் தலையை அறுத்தாலும் அவன் இறக்கவில்லை. தவிரவும் அதுவல்லவே குமரனின் குறிக்கோள். அவனைத் திருத்திப் பணி கொள்ள வேண்டும் என்பதல்லவா குமரக் கடவுள் விரும்பியது. சிங்கமுகனை சிம்ம வாகனமாக்கி அன்னை பராசக்திக்குத் தொண்டு செய்ய அனுப்பி வைத்தார். இன்றும் அன்னை இந்தச் சிம்ம வாகனத்தில் எழுந்தருளுவதையே பல திருக்கோவில்களில் நாம் பார்க்கிறோம். இதில் இன்னொரு குறிப்பும் உண்டு. அன்னை சிம்மவாகனத்தில் ஆரோகணிக்கும் பொழுதெல்லாம் சிம்ம வாகனமாகிய சிங்கமுகனுக்கு அன்னையின் ஸ்பரிசும் கிடைக்கப் பெறுகிறது! வதம் செய்வதிலும் ஒரு இதம்! இது இந்துப் புராணங்களின் இயல்பு!

சூர-முருகன் போர்

சூரன் ஆயிரம் அண்டங்களிலிருந்தும் படை திரட்டிக் குவித்தான். சிவபூசை செய்து, தானம் கொடுத்துப் பேரிகைகள் முழங்க, யாகத்தில் தோன்றிய தேரில் ஏறிப் போர்க்களம் வந்தான்.

இதைக்கண்ட மாலும், அயனும், இந்திரனும் ஏனைய தேவர் படையும் அயர்வு கொண்டனர். இந்திரனுக்கு நடுக்கம். திருமாலிடம் வந்து "இந்த நிலையில் நான் எப்பொழுது அமராபதியை அடைய முடியும்?" என வினவினான். இந்திரனுக்கு எந்த நிலையிலும் தன் பதவி மேல் அத்தனை ஆசை! "குமரக்கடவுளின் ஆற்றலைக் குறைத்து மதிப்பிடாதே! அசுரர் சேனையும் சூரனும் அழிக்கப் படுவர்; உனக்கு அமராவதி மீண்டும் கிட்டும்!" என்று ஆறுதல் கூறினார் திருமால்.

போர் தொடங்கியது. மண், விண், மேகம், ஏழு உலகங்கள், எட்டுத்திக்குகள், அண்டங்கள் பல - அனைத்தும் போர்க்களங்கள் ஆயின. வில், வாள், மலை, மரம், நீர், நெருப்போடு கந்தவேளின் சக்திவேல் தாங்கிய கரம் நீங்கலாக ஏனைய ஐந்து திருக்கரங்களில் உள்ள மழு, சூலம், சக்கரம், தண்டு என்ற ஐந்து படைகளும் ஆயுதங்களாயின. சூரனின் மாயா பாசங்களும் முருகவேளின் ஞான, சர்வ சம்ஹார அஸ்திரங்களும் பிரயோகிக்கப் பட்டன. கடிய போர் தொடர்ந்தது.

இந்த சூரசங்காரப் போர் பற்றி மூதறிஞர் வாசீசகலாநிதி கி.வா.ஜ. அவர்கள் கூறியுள்ளதை இங்கே நினைவுபடுத்தல் வேண்டும்.

"பெரிய போர்கள் மூன்று. பாரதப் போர், ராமாயண யுத்தம், சூரசங்காரம் என்பவை அவை. பாரதப்போர் பதினெட்டு நாட்கள் நடந்ததாம். ராம ராவண யுத்தம் பதினெட்டு மாதங்கள் நடந்தது என்பார்கள். ஆனால் சூரசங்காரப் போர் பதினெட்டு ஆண்டுகள் நடந்தது என்பர்"

- கி.வா.ஜ. - க.அ.சொ. - தொகுதி.1 - பக்.113

மாயையின் அறிவுரை

தோல்வி நெருங்கி வருவதை உணர்ந்த சூரன் தன் அன்னை மாயையை நினைத்தான். அவளும் அவன் முன் தோன்றி அறிவுரை கூறினாள்

பன்னிரு தடந்தோள் கொண்ட பகவனைப் பாலன் என்றே
உன்னலை! அவன்கை வேலால் ஒல்லையிற் படுத்தி கண்டாய்,
இன்னுயிர் துறக்க நின்றாய், என்மொழி கேட்பாய்! அன்றே
சென்னியில் விதியை யாவராயினுந் தீர்ந்தார் உண்டோ?

- க. சி. - க. பு. - 4.13.295

[பன்னிரு தடந்தோள்களை உடைய கடவுளை நீ பாலன் என்று எண்ணாதே; அவனுடைய திருக்கை வேலால் நீ விரைவில் அழிவாய்; உனது இனிய உயிரையும் இழக்க முடிவு செய்து விட்டாய்; என் அறிவுரையைக் கேள்! கேட்கவில்லையானால் உன் தலைவிதியை யார்தான் மாற்ற இயலும்?]

“அன்னையே! அறிவுரை எனக்கு இப்போது அவசியமில்லை! இறந்த என்னவர் அனைவரையும் எழுப்ப வழி சொல்!” என்றான். மாயையும் மகனுக்கு வழி ஒன்று சொன்னாள். அன்னை சொல்லை மந்திரமெனக் கொண்ட சூரன் இராமாயணத்தில் அநுமன் சஞ்ஜீவ மலையைக் கொண்டு வந்தது போல ஏழு கடல்களையும் தாண்டி, சீத மந்திர மலையைக் கொண்டு வந்தான். அந்த மலைக் காற்றுப் பட்டதும், மரணித்த மகன்களும், தம்பிகளும், தம்பி மகன்களும், அசுரப் படையும் விழித்து எழுந்தன. சூரன் மகிழ்ந்தான். ஆனால் மகிழ்ச்சி நீடிக்கவில்லை. இனியும் தாமதிக்க வேண்டாம் என எண்ணிய செந்திலாண்டவர் திருச்சேய்ஞாலுநில அவர் செய்த பூசையின் போது சிவன் கொடுத்த சர்வ சம்ஹார அஸ்திரத்தை விடுத்தார். அனைவரும் மாண்டனர். சூரனின் தேரும் வாகனமும் அழிந்தன.

சூரன் சக்கரவாகப் பறவையானான்

ஆனாலும் தனித்து நின்ற சூரனின் முனைப்புக் குறையவில்லை. மாயத்தினால் ஒரு பயங்கர சக்கரவாகப் பறவை வடிவத்தினை எடுத்து ஆகாயத்தில் பறந்தான். அனைவரையும் அலகால் கொத்தினான். சிறகால் அடித்தான். நகங்களால் கொய்தான். இந்த அட்டகாசத்தினை மேலும் நீட்டிக்க விரும்பவில்லை மால்மருகன். என்றாலும் பறவையுடன் பறவை மீதிருந்தே போர் புரிய வேண்டும் என எண்ணினார். இந்திரனைக் குறிப்போடு பார்த்தார். புரிந்து கொண்ட அவன் உடனே மயிலாக மாறினான். இது தான் நாம் முன் பார்த்த மூன்று மயில்களில் ஒன்றான இந்திர மயில். தேரிலிருந்து இறங்கி மயிலேறினான் முருகன். சக்கரவாகத்தின் உக்கிரம் போதுமென நினைத்த முருகன் அதைத் தன் வாளால் இரு கூறுகளாக்கிப் போட்டான். ஆனாலும் சூரனின் மாய வித்தைகள் ஓயவில்லை. மேலும் பற்பல வடிவங்கள் ஏற்றுப் போரிட்டான். இறுதியில் மாயங்கள் தீர்ந்தபின் அயர்ந்து போன சூரன் மீண்டும் தனித்து நின்றான்.

முருகனின் விஸ்வரூப தரிசனம்

அந்த நிலையிலாவது திருத்திப் பணிகொள்ள இயலுமா என்ற கருணையோடு முருகன் சூரனுக்குத் தன் பேருருவத்தினை, விஸ்வரூபத்தினைக் காட்டி அருளினான். அப்பொழுது தான் சூரன் தன் நிலை உணர்ந்து சொல்கிறான்

கோலமா மஞ்ஞை தன்னிற் குலவிய குமரன் தன்னைப்
பாலன் என்றிருந்தேன் அந்நாட் பரிசிவை யுணர்ந்தி லேன்யான்
மாலயன் தனக்கும் ஏனை வானவர் தமக்கும் யார்க்கும்
மூல காரணமாய் நின்ற மூர்த்திஇம் மூர்த்தி அன்றோ!

- க. சி. - க. பு. - 4.13. - 433

[அழகு மிகுந்த மயிலூர்தியில் எழுந்தருளும் இந்தக் குமரனை நான் பாலன் என்று கருதியிருந்தேன்; அந்த நாளில் இவனுடைய மகிமையை உணர்ந்தேனில்லை; திருமாலுக்கும், பிரமனுக்கும், மற்ற வானவர்களுக்கும், யாவருக்கும் மூல காரணமாக விளங்குபவன் இந்த மூர்த்தியே அல்லவோ?]

உடனே கந்தப் பெருமானைக் கரங்களால் தொழல் வேண்டும், நாவால் துதித்திடல் வேண்டும், சென்னி பணிந்திடல் வேண்டும் என்றெல்லாம் சூரனின் நெஞ்சம் உந்தியது. ஆனால் மானமோ தடுத்தது!

".... தீமை அகன்றுநான் இவற்கு ஆளாகி
வாழுதல் வேண்டும், நெஞ்சம்; தடுத்தது, மானம் ஒன்றே!"

-க.சி. - க.பு. - 4.13. - 444

[ஆளாகி - சரணடைந்து]

கேட்டிலும் ஒரு நன்மை கண்டான் சூரன்!

ஏதமில் அமரர் தம்மை யான்சிறை செய்ததெல்லாம்
தீதென உரைத்தார் பல்லோர் அன்னதன் செயற்கையாலே
வேதமும் அயனும் ஏனை விண்ணவர் பலரும் காணா
நாதன் இங்கு அணுகப் பெற்றேன்! நன்றதே ஆனதன்றே!

-க.சி. - க.பு. - 4.13. - 447

[நான் குற்றமற்ற தேவர்களைச் சிறை வைத்தது தவறு என அனைவரும் இடித்துரைத்தார்கள். ஆனால் நான் அப்படிச் செய்யாதிருந்தால் இப்படி வேதங்களாலும் பிரம்மாவாலும் ஏனைய தேவர்களாலும் காண முடியாத தலைவன் இங்கு என்முன் வரப் பெற்றிருப்பேனா? ஆக நடந்தவை நல்லதே ஆனது!]

உடனே முருகப் பெருமான் தன் விஸ்வரூபத்தினை நீக்கி மீண்டும் மயிலேறி நின்றார். சூரனுக்கு இடையில் தோன்றிய ஞானமும் நீங்கியது. பகைக் குணம் மீண்டும் திரும்பியது!

சூரசம்ஹாரம்

"இனிப் போரில் தோல்வியே அடைந்தாலும், தனி முதல் தலைவனான முருகப் பெருமான் முன் நின்று போர் புரியும் பேறு பெற்றேன் என்ற புகழ் என்றும் பொன்றாது நிலைத்து நிற்கும். ஆனால் இந்த உடல் என்றாவது அழிந்து போகக்கூடியது தானே?" என்ற முடிவோடு போர் செய்தான். போரில் மறுபடியும் மாயைகள் பல செய்தான். இறுதியாக மாமரமாய் மாறி நின்றான். மஹாதேவ பாலனின் சக்திவேல் அந்த மாமரத்தை இரு கூறுகளாக்கியது. ஆணவத்தின் உருவமான சூரனின் ஒரு பாதி "நான்" என்ற அகங்காரம். மறு பாதி "எனது" என்ற மமகாரம். "நான்" என்ற பாதி மயிலாகி முருகனின் வாகனமானது. "எனது" என்ற பாதி சேவலாகி முருகனின் கொடியானது.

ஆக முருகன் சூரனைத் திருத்தி மயிலாகவும், சேவலாகவும் பணி செய்ய வைத்தான்.

இங்கே ஒரு முக்கியமான குறிப்பு. சூர சம்ஹாரம் என்ற சொற்றொடரில் உள்ள சம்ஹாரம் என்ற சொல் சூரனைக் குறிப்பதல்ல. அவனுடைய ஆணவத்தைச் சம்ஹாரம் செய்ததையே குறிக்கும் சூரனைப் பொருத்தவரையில் அவன் சேவலும் மயிலுமாகி முருகன் அடியார்கள் அவனையும் அன்போடு வழிபடும் நிலைக்கு உயர்வு பெற்றுள்ளான். முருகனுக்கே அவை இரண்டும் குறியீடுகளாகக் கொள்ளப்பெற்று வணங்கப் பெற்று வருகின்றன. ஒரு மயிலை எங்கு கண்டாலும் மயில்வாகனனைக் கண்டதாகவே வணங்குகிறார்கள்!

மாறாக, இராமன் இராவணனையும், நரசிம்மர் ஹிரண்யாசுரனையும், கண்ணன் கம்சனையும், சம்ஹாரமே செய்துவிட்டார்கள் என்பதையும் இங்கு நினைவு கூரல் வேண்டும்.

வீரபாகுத் தேவர் சிறையிலிருக்கும் தேவர்களையும், இந்திரன் மைந்தன் சயந்தனையும் மீட்டுக் கொண்டு வந்தார். தேவ தச்சனைக் கொண்டு திருச்செந்தூரில் திருக்கோயில் ஒன்று நிறுவினான் முருகன். அதில் சிவலிங்கம் ஒன்றினைப் பிரதிஷ்டை செய்து தேவர்கள் கொண்டுவந்த திருமஞ்சனப் பொருட்களினால் புனித நீராட்டல் செய்து, மலர் தூவி, அர்ச்சனை செய்தான். திருச்செந்தூரில் இன்றும் மூலவர் தன் திருக்கரத்தில் அர்ச்சனைக்கான மலருடன் தான் காட்சி தருகிறார். இப்படிச் சுவாமியையே பூசை செய்பவராகக் காண்பது இத் திருத்தல மகிமைகளில் ஒன்று.

சூர சகோதரர்களைத் திருத்திப் பணி கொண்டதால் விளைந்த நற்பயன்களையெல்லாம் தெய்வமணி மாலையில் உள்ள ஒரு பாடலில் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறார் அருட்பெருஞ்சோதி இராமலிங்க அடிகளார்.

வானம் எங்கே, அமுத பானம் எங்கே, அமரர்
வாழ்க்கை அபிமானம் எங்கே,
மாட்சி எங்கே? அவர்கள் சூழ்ச்சி எங்கே, தேவ
மன்னன் அரசாட்சி எங்கே,

ஞானம் எங்கே? முனிவர் மோனம் எங்கே, அந்த
நான்முகன் செய்கை எங்கே,
நாரணன் காத்தலை நடத்தல் எங்கே, மறை
நவின்றிடும் ஒழுக்கம் எங்கே?
ஈனம் அங்கே செய்த தாருகனை, ஆயிரம்
இலக்கமுறு சிங்க முகனை,
எண்ணரிய திறல்பெற்ற சூரனை மறக்கருணை
ஈந்துபணி கொண்டிலை எனில்!
தானம் இங்கு ஏர்சென்னைக் கந்த கோட்டத்துள் வளர்
தலமோங்கு கந்த வேளே!
தண்முகத் துய்யமணி உண்முகச் சைவமணி
சண்முகத் தெய்வ மணியே!

-அ.பெ.சோ. இ.அ. 1.1.21

[தேவ மன்னன் - இந்திரன்; நான்முகன் - பிரம்மா; மறை - வேதம்]

ஸ்காந்த புராணத்தில் இந்த சூரபத்மவத காண்டம் படிப்பவருக்கும் கேட்பவருக்கும் ஸ்ரீ ஸீப்ரஹ்மண்யன் திருவருளால் பகைவர் பயம் நீங்கி விடும் என்பது பலஸ்ருதி.

ய:படேத் ஸ்ருணுயாத் தத் ஆக்யானம் பரம அற்புதம் தஸ்ய
ஸத்ரு பயம் நாஸ்தி ஸுப்ரஹ்மண்ய க்ருபாபலாத்

இந்தத் தாரக, சிம்ஹ, சூரபத்ம வதத்தை விரிவாகப் பார்த்த நமக்கும் பகைவர் பயம் நீங்கட்டும்!

இனி, ஆதி சங்கரரின் பாடலின் மறு பாதியைப் பார்ப்போம். "இத்தனை வீரமும் மாயையும் பெற்றிருந்த மூன்று சூர சகோதரர்களையும் இப்படி அழித்த முருகனே, என்னுடைய மனத்திலுள்ள கவலை என்ற ஒரு குறையினை மட்டும் இன்னும் நீ ஏன் அழிக்கவில்லை?" என்று ஒரு சம்பிரதாயமாகக் கேட்கிறார். அவ்வளவுதான்! முருகன் அதை சீக்கிரமே நீக்கிவிடுவான் என்பது ஆதி சங்கரர் அறியாததா என்ன? இப்படிச் சொல்லி "மனக்கவலை" பற்றி நம்மைச் சற்றுச் சிந்திக்க வைத்திருப்பாரோ? சங்கரரது அடுத்த பாடலும் மனக் கவலை தொடர்புடைய பாடலாகையால் அதில் இதைப் பற்றி விரிவாகப் பார்ப்போம்.

அதற்கு முன்னதாக இந்த முக்கியமான சூர சம்ஹாரப் பாடலின் தமிழ் வடிவத்தினை மீண்டுமொரு முறை நினைவுபடுத்திக் கொள்வோம்!

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வுடிவம்

பாடல் 23

சிங்கமுக - சூரபத்ம வதம் / பிரார்த்தனை 3 - மனக்
கவலையை நீக்கு

அண்டங்கள் ஆயிரம் ஆண்டு அனுபவித்த
சூரபதுமனையும், அவன் தம்பியரான
தாரகனையும்,
சிங்கமுகனையும் சேர்த்து வதம் செய்த
சிறப்புமிகு பிரபுவே!
நீங்காது என் மனக்குகையில் குடியிருக்கும் கவலை
ஒன்றினை மட்டும் இன்னும் நீ ஏன்
அழிக்கவில்லை?
என்ன நான் செய்வேன்? எங்கு நான் செல்வேன்?

பாடல் 24

பிரார்த்தனை 3 - மனக்
கவலையை நீக்கு (தொடர்ச்சி)

அஹம் ஸர்வதா துக்க பாராவஸந்தோ
பவாந் தீநபந்து: த்வதந்யம் ந யாசே !
பவத் பக்தி ரோதம் ஸதா க்லுப்தபாதம்
மமாதிம் த்ருதம் நாசயோமாஸீத த்வம் //

நாளும் நான் துக்கச் சுமை தாளாது துவள்கிறேன்!
நீயோ ஏழைக்கு உதவும் உறவினன்! எனவே இந்த
இன்னல்களைக் களைய இன்னொருவரிடம்
சென்று நான் என்றும் யாசிக்கவே மாட்டேன்!
உன் தொண்டன் உன்னைப்
பக்தியுடன் தொழுதிட விடாது
தடுக்கும் இந்தத் தடைகளை, உமையின் மைந்தனே,
சீக்கிரமே நீ நீக்கி விடு!

24.1: அஹம் ஸர்வதா து:க்கபாராவஸந்நோ
அஹம் ஸர்வதா து:க்கபார அவஸந்நஹா

நான் எப்பொழுதும் துன்பச் சுமையால்
தவிப்பனாக இருக்கிறேன்

24.2: பவாந் தீநபந்து:

நீயோ இந்த ஏழைக்கு உறவினனாக இருக்கிறாய்

த்வதந்யம் ந யாசே

(அதனால்) உன்னைத் தவிர வேறு ஒருவரிடமும் என்
துன்பத்தை நீக்குமாறு யாசிக்க (பிரார்த்திக்க) மாட்டேன்

24.3: பவத்பக்தி ரோதம் ஸதா க்லுப்தபாதம்

உன்னிடம் பக்தி செய்வதற்குத் தடையாக இருக்கின்ற

24.4: மமாதிம் த்ருதம் நாசயோமாஸீத த்வம்

த்வம் மம ஆதிம் த்ருதம் நாசய, உமாஸீத!

என்னுடைய துன்பத்தை, உமையின் மகனே!
நீ சக்கிரமாக அழிக்க வேண்டுகிறேன்

கிலேசம்

இதற்கு முன் பாடலில், "தாரக, சிம்ஹமுக, சூரபத்மன் என்ற மூன்று அசுரர்களையும் அழித்த முருகப் பெருமானே! என்னுடைய "மனக்லேசம் ஏகம்" அதாவது மனக்கவலையாகிய ஒன்றினை மட்டும் நீ இன்னும் ஏன் அழிக்கவில்லை?" என்று ஆதி சங்கரர் கேட்பதைப் பார்த்தோம். முன் கூறியபடி முதலில் மனக்கவலையைப் பற்றிச் சிந்தித்த பின் நாம் இங்கு பார்க்க வேண்டிய 24 ஆம் பாடலுக்கு வந்தால் இதைப் புரிந்து கொள்ள எளிதாக இருக்கும்.

கிலேசம் என்ற வட சொல் துக்கம், கவலை, துன்பம் என்பனவற்றைக் குறிக்கும். இந்தக் கிலேசம் காயக் கிலேசம், மனக் கிலேசம் என்று இரண்டு வகைப்படும் என்பர். காயக் கிலேசமாவது உடம்புக்கு வரும் துன்பம். அத் துன்பத்தைத் தீர்க்க வல்ல மருத்துவரிடம் சென்று, அதைக் குணப்படுத்திக் கொள்ளலாம். மனக் கிலேசம் என்பது மனத்திற்கு வரும் துன்பம். அதாவது மனக் கவலை. இதை நீக்குவது அத்தனை எளிதானதல்ல. ஆனால் அதை நீக்காவிட்டால் நாளும் தொல்லை. எனவே இந்த மனக் கவலை பற்றி நாம் இங்கே சிந்தித்துத் தெரிந்து கொள்வது மிக முக்கியம்.

இந்தக் கிலேசங்கள் ஏன் நம்முன் தோன்றித் தொடர்ந்து நம்மை வாட்டுகின்றன? இதற்கான வெளிப்படை விடையைத் தருவது அருணகிரியாரது கந்தர் அலங்காரத்திலுள்ள ஒரு பாடல்:

சிந்திக்கிலேன்; நின்று சேவிக்கிலேன்; தண்டைச் சிற்றடியை
வந்திக்கிலேன்; ஒன்றும் வாழ்த்துகிலேன்; மயில் வாகனனைச்
சந்திக்கிலேன்; பொய்யை நிந்திக்கிலேன்; உன்மை சாதிக்கிலேன்
புந்திக்கிலேசமும் காயக் கிலேசமும் போக்குதற்கே

-அ.கி.நா. - க.அ. - 60

[மனக் கவலையையும் உடல் துன்பத்தையும் அறவே அகற்றுதற் பொருட்டு,

- மயில் வாகனனாகிய முருகப் பெருமானை நினைக்கவில்லை
- அவரது சந்நிதியில் நின்று அவரைச் சேவிக்கவில்லை
- தண்டையணிந்த திருவடிகளை வணங்கவில்லை
- அவரது பொருள்கள் புகழ் பலவுண்டு. அவற்றுள் ஒன்றால் கூட அவரை வாழ்த்தவில்லை
- அப் பரமான பொருளைக் கூடுகிறேனில்லை
- பொய்யை இகழ்ந்து நீக்கினேனில்லை
- இதுதான் மெய்யென்று உலகம் உணர, நிலை நிறுத்தவும் இல்லை

(இதையெல்லாம் செய்தால் மனம், உடல் பற்றிய கவலைகள் என்னைவிட்டு நீங்கும்)]

இரண்டு கவலைகளில் முக்கியமானதான மனக் கவலை என்ற சொற்றொடருக்குள் நாம் இன்னும் சற்று உள்ளே நுழைந்து பார்ப்போம். ஆனால் அதற்குப் பின்புலமாக உள்ள புற/அந்தக் கரணங்கள் பற்றித் தெரிந்து கொள்தல் அவசியம்.

புறக் கரணங்கள்

நம் உடலில் புறப் பார்வைக்கென இரண்டு தொகுதிகளாகப் பத்து வாயில்கள் உள்ளன. அவை

அறிவுக் கருவிகள் (ஞானேந்திரியங்கள்)

- கண் (பார்த்தல்)
- காது (கேட்டல்)
- மூக்கு (வாசனை அறிதல்)
- வாய் / நாக்கு (பேசுதல் / சுவை அறிதல்)
- மெய் - தோல் (உணர்தல்)

செயற் கருவிகள் (கர்மேந்திரியங்கள்)

- வாய் (பேசுதல்)
- கை (செயல் புரிதல்)
- கால் (நடத்தல்)

- குதம் (கழிவு வெளியேற்றல்)
- குறி (இன விருத்தி / கழிவு வெளியேற்றல்)

அந்தக் கரணங்கள்

இவை தவிர நம் உடலின் உள்ளே உள்ள அகக்கருவிகள். அவை மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம். இந்த நான்கும் அந்தக் கரணங்கள் என அழைக்கப் பெறுகின்றன.

நம் இந்திரியங்களின் நுகர்வுகள், மனம் (mind) என்ற பகுதிக்கு வருகின்றன. பொதுவாக மனம் ஒரு நிலையில் நிற்காது அலை பாய்ந்து கொண்டே இருக்கும். அதற்குக் காரணம், எதையும் நிர்ணயித்து ஒரு முடிவிற்கு வர இயலாத அதன் இயல்பு (indeterminate, doubtful), இந்திரியங்களின் வழி மனத்திற்கு வந்த நுகர்வுகள் அதனால் முடிவுக்கு வர இயலாத நிலையில், புத்தியை (intellect) அடைகின்றன. புத்தி தான் முடிவு செய்யும் பகுதி (determinative part). ஆனால் அதற்கு உதவியாக இருப்பது சித்தம் என்ற பகுதி (memory / impression retainer) இந்தப் பகுதியில் முன் நிகழ்வுகளும், நினைவுகளும் பதிவாகி இருக்கும். அவற்றோடு இப்போது வந்த நுகர்வுகளைச் சித்தமானது சிந்தித்து, அதாவது, பகுத்து, தொகுத்து, ஒப்பிட்டுச் சீர் தூக்கிக் கொடுக்கும். அதன் பின்னர் அந்தக் காரியத்தை செய்யலாம் அல்லது கூடாது, இது நல்லது, இது நல்லது அல்லாதது என்ற முடிவுகளை புத்தி எடுக்கும். அந்த முடிவுகளை “நான்” என்று சொல்லிக்கொள்ளும் அஹங்காரம் (assertive self, I-ness) செயல்படுத்தும்.

இனி, மனத்தை மற்றொரு நோக்கிலும் பார்ப்போம்!

மனம்

நம் மனத்திற்கு மேல் தளம், கீழ் அல்லது உள் தளம் என இரண்டு தளங்கள் உண்டு என்பர்.

மேல் தளம் புறப் பார்வை கொண்டது. நாம் மேலே பார்த்த நம் உடம்பில் உள்ள பத்து வாயில்கள் வழியாகப் புற உலகை மேல் தள மனம் அறிந்து அனுபவிக்கிறது.

இங்கே அருணகிரியாரின் கந்தர் அநுபூதியிலிருந்து ஒரு பாடலை நினைவு கூரல் வேண்டும்

கைவாய் கதிர்வேல் முருகன் கழல் பெற்று
உய்வாய் மனனே! ஒழிவாய், ஒழிவாய்,
மெய்,வாய்,வழி,நாசியொடும், செவியாம்
ஐவாய் வழி செல்லும் அவாவினையே

-அ.கி.நா - க.அ. 14

[மனமே! மெய், வாய்,கண், மூக்கு, செவி எனும் ஐந்து வாயில்களின் வழியே செல்லும் அவாவை அடியோடு ஒழித்துவிடுவாயாக! அதற்கு ஏதுவாக கையில் வாய்த்த கடர்வேலினை உடைய முருகனது திருவடிகளைத் தியானித்துப் பெற்று உய்வாயாக!]

இப்படிப் புலன்வழி செல்லும் மனத்திற்கு நம்மைத் தாழ்த்தும் சக்தி, உயர்த்தும் சக்தி ஆகிய இரண்டும் உண்டு. அதன் தாழ்த்தும் சக்திக்கு உடந்தையாக இருப்பவை உட்பகை எனப்படும் ஆறு குணங்கள்!

- காமம் - ஆசை
- குரோதம் - கோபம்
- கோபம் - பேராசை
- மோகம் - சிற்றின்ப வேட்கை
- மதம் - செருக்கு
- மாற்சரியம் - பொறாமை

ஆசை - நாம் விரும்பும் ஒரு பொருளை நோக்கித் தொடர்ந்து செல்லும் எண்ணங்களின் தளராத ஓட்டம்

கோபம் - இந்த எண்ண ஓட்டம் எதனாலோ தடைப்பட்டாலோ, எண்ணம் பூர்த்தியாவதில் ஏமாற்றம் ஏற்பட்டாலோ வருவது

பேராசை - ஆசைகள் நிறைவேற, நிறைவேற மேலும் எழுகின்ற தணியாத தாகம்

சிற்றின்ப

வேட்கை - உரிமையில்லாதவரிடம் உடலுறவை நாடுதல்

செருக்கு - தனக்கு நிகர் யாருமில்லை என்ற எண்ணம்

பொறாமை - தான் விரும்பியது தனக்குக் கிடைக்காது, அது கிடைக்கப் பெற்றவரிடம், அல்லது தனக்கு மேலான நிலையில் இருப்பவரிடம் எழும் தவறான உணர்வு.

இந்த உட்பகைகள் மனத்தினைத் தாக்கிகொண்டே இருப்பதால், மனம் ஒரு நிலையில் அமைதியாக இருக்க இயலாது. ஊசாலாடிக் கொண்டே இருக்கும். மனத்தின் தெம்பையும் ஆற்றலையும் அரித்து, வற்றச் செய்துவிடுகின்றன. மனம் தளர்ச்சியுறத் தளர்ச்சியுறப் புலன்களின் ஈர்ப்பினை எதிர்க்கும் சக்தியினை இழந்து, அவற்றின் பாதிப்புகளுக்குத் தன்னை ஆட்படுத்திக் கொள்கிறது. இவ்வாறு மனத்தில் இயல்பாக உள்ள சமநிலை வெகுவாகப் பாதிக்கப்படுகிறது.

கவலை

மனத்தின் தாழ்த்தும் சக்தியால் விளையும் இந்த விரும்பத் தகாத நிலை தான் கவலை. கவலை நம்மைத் தினமும் வாட்டுகிறது. அதன் வெளிப்பாடுகளை இக்கால வழக்கில் சொல்வதானால் :

- தீர்வில்லாத துன்பச் சூழலுக்குள் தள்ளப்பட்டது போன்ற நிலை (helplessness)
- எதிலும் ஆர்வமின்மை, செயலின்மை, குற்றவுணர்வு, சோகம் நிரம்பிய முகம், தூக்கமின்மை, தனிமை நாட்டம், சில காலத்திற்குப் பின்னர் மன அழுத்த நோயாகவே மாறிவிடுதல் (depression)
- ஒரே வழியுள்ள தெருவின் மறு கோடிக்கு வந்து விட்டது போன்ற பிரமை (dead-end)
- உற்றார், உறவினர், நண்பர்களுடனான உறவு முறையில் பாதிப்புகள் (relationship disruptions)
- நிகழ்காலத்தில், கடந்த காலத் தவறுகளை நினைத்து அல்லலுற்றுக் கொண்டே இருந்து, எதிர்காலத்திற்கான மேம்பாட்டுத் திட்டங்களை உருவாக்கத் தவறுதல் (failure to plan for a better future)
- தீர்வினைப் போதை, உயிர்க்கிறுதி முதலிய தவறான வழிகளில் தேடுதல் (unhealthy addiction, suicide etc)
- நறை, திறை, மூப்பு, பிணி - உரிய காலத்திற்கு முன்னரே உடலில் தோன்றுதல் (pre-mature aging & disease prone)
- மகிழ்ச்சியின்மை, நம்பிக்கையின்மை, செயலின்மை, விழிப்பின்மை - இவற்றிற்கு ஆட்படுதல்

இந்தக் கவலை மனத்திலிருந்துதான் தோன்றுவதால் அதை மனக்கவலை அல்லது மனக் கிலேசம் என்றனர் ஆன்றோர். மனக்கவலையின் இத்தகைய வெளிப்பாடுகளைப் பார்த்தாலே பயமாக மட்டுமில்லை, உடனே அதற்கு ஒரு சரியான, நிரந்தரமான தீர்வு காணவேண்டும் என்றும் தோன்றுகிறது, இல்லையா? அதாவது அந்த மனக்கவலையை முற்றிலுமாக நீக்க வேண்டும். ஆனால் அது ஒரு பொத்தானை அழுத்தி விளக்கை அணைப்பது போன்ற செயல் அல்ல! அதற்குத் திட்டமிட்டுப் படிப்படியாக வெளியே வர வேண்டும்.

“அடிபடும் பொழுதெல்லாம் பந்து மேலெழும். பாம்பு சீறும். நிலம் உழும்பொழுதல்லாம் செழுமையுறும். அது போலத் துன்பம் வந்துற்ற பொழுதெல்லாம் அழுது அழிந்து போகாமல் மேலும் மேலும் முயற்சியில் ஈடுபடுதல் வாழ்வியல் சார்ந்த உண்மை.. துன்பத்தைக் கண்டு நடுங்கி, அவலத்தை வளர்த்து, அழுது அழியாமல் தொடர்ந்து அறிவறிந்த ஆள் வினையில் ஈடுபட்டு வெற்றி காண வேண்டும்”

- தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்.

இதற்குக் கீழ்க்கண்ட வழிமுறைகளை நம் முன்னோர்களே நமக்கு வகுத்துத் தந்துள்ளார்கள்

- தொடர்ந்து கவலைப்படுதலை முதலில் நிறுத்த வேண்டும். அடுத்து, வரவிருக்கும் நலன்களை நினைத்து மகிழ்ச்சி அடையவேண்டும்.

இடுக்கண் வருங்கால் நகுசு; அதனை
அடுத்து ஊர்வது அஃது ஒப்பது இல்

-தி.வ. - தி.கு -621

[துன்பம் வரும்பொழுது எள்ளி, அதாவது பரிகாசமாகச் சிரித்திடுக. அப்படிச் சிரிக்கும் பொழுது தன்னைச் சார்ந்த குற்றங்குறைகள் நீங்குவதால் சாதனை பிறக்கும். வாழ்க்கையில் வெற்றிகளை விடப் போராட்டங்களைக் காணும்பொழுது மகிழப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும்]

- அதற்குப் புத்தியின் அதாவது அறிவின் உதவியுடன் அலைபாயும் மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்தவேண்டும்

சென்ற இடத்தால் செலவிடாது தீதொர்இ
நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு

-தி.வ. - தி.கு -421

[மனத்தை அதன் இயல்பாகச் செல்லும் இடத்திற்கெல்லாம் செல்ல விடாது, தீய வழியிலிருந்து அதை இழுத்து நல்ல வழியில் செலுத்துவது அறிவாம். இதற்கு அறிவார்ந்த முயற்சி தேவை]

- பின்னர் மனத்தை படிப்படியாகத் தன் வசப்படுத்தவேண்டும். அதாவது ஐம்புலன்களின் ஆளுமையிலிருந்து அதை விடுவிக்க வேண்டும்

சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்று ஐந்தின்
வகை தெரிவான் கட்டே உலகு

-தி.வ. - தி.கு -27

[புலன்களின் இயல்புகளை அறிந்து, அவற்றை நெறிப்படுத்தி, பயன்படுத்தற்கு உரிய அறிகருவிகள், செய்கருவிகள் இவற்றின் இயல்புகளையும் அறிந்து, தத்தம் இயல்புக்கு ஏற்றவாறு அவற்றைப் பக்குவப்படுத்தி வாழ்பவர்களின் கண் உலகம் அடங்கிக் கிடக்கும். இல்லையெனில் துன்புறுத்தும்]

- மனம் ஐம்புலக் கட்டிலிருந்து விடுதலை பெற்று விட்டாலும் இன்னுமொரு தடையையும் நீக்க வேண்டும். அது தான் மனத்தை அவ்வப்போது தூண்டிவிடும் உட்பகை. நாம் முன் பார்த்த அதன் ஆறு குணங்களிலிருந்து மிகுந்த கட்டுப்பாட்டுடனும், அறிவு தரும் மனத் திண்மையுடனும் அவை ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் படிப்படியாக நீங்கி வெளிவர வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் நம் துன்பமும் படிப்படியாகக் குறைந்து முடிவில் முற்றிலுமாக நீங்கி விடும்.

யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன்

-தி.வ. - தி.கு -341

[நீக்க வேண்டியன பல. அவற்றையெல்லாம் ஒருச்சேர நீக்க இயலாது. எனவே ஒவ்வொன்றாக நீக்கினாலும் அந்த அந்த அளவுக்குத் துன்பம் குறையும்]

- புன்செய் நிலமாக இருந்த மனம் இப்பொழுது முன்னர் முளைத்திருந்த காட்டுச் செடிகள் நீக்கப்பெற்று நீர் வார்க்கப்பெற்று, நன்கு உழப்பெற்று, நன்செய் நிலமாக மாறிய நிலையில் அதாவது மாசுகள் அற்ற மனமாக இருக்கும். இனி அதில் ஆக்க வழிக்கான உரமிட்டு, ஆன்மிக நெறியெனும் நூற்று நட வேண்டும்.

மனத்துக்கண் மாசுஇலன் ஆதல் அனைத்துஅறம்
ஆகுல நீர பிற

-தி.வ. - தி.கு -34

[குற்றங்கள் எதுவும் இல்லாத தூய்மையான மனத்துடன் வாழ்வதே அறம். மற்றவையெல்லாம் விளம்பரம்]

- இதுவரை மேல் தளத்தில் மட்டும் இயங்கிப் புற உலகைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த மனத்தின் மாசுகள் இப்பொழுது நீங்கிவிட்டதால் அதைக் கீழ் அல்லது உள் தளத்தைப் பார்க்கச் செய்யவேண்டும். இப்பொழுது மனத்தின் தாழ்த்தும் சக்தி முற்றிலுமாக அகற்றப்பெற்று உயர்த்தும் சக்தி செயல்படத் தொடங்கும். மனம் புறப்பார்வையிலிருந்து அகப்பார்வைக்கு மாறியதும், அங்கே இருந்த அஞ்ஞானம் என்னும் இருள் நீங்கி, இறைஒளி பரவியிருப்பதை உணரலாம். அப்போது இன்பம் முகிழ்த்துப்பெருகும்.

இருள்நீங்கி இன்பம் பயக்கும் மருள்நீங்கி
மாசறு காட்சி யவர்க்கு

-தி.வ. - தி.கு -352

[ஐம்புல மயக்கம் நீங்கித் தெளிவு பெற்ற நிலையில், குற்றமற்ற பார்வை பெற்றவருக்கு அறியாமையாகிய இருள் நீங்கும். இன்பம் பெருகும்]

இந்த நிலையில் தூய்மையோடு இறைவனின் பொருள் சேர் புகழை வாயால் பாடி, தூயமலர் கொண்டு அர்ச்சித்து, மனத்திலும் அவனையே நினைந்து, தலை வணங்கி, கரம் குவித்து வழிபாடு செய்ய வேண்டும்.

மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடு வாழ்வார்

-தி.வ. - தி.கு. 3

[தூய்மை பெற்ற உள்ளதமாகிய தாமரையின் கண் தங்கியுள்ள இறைவன் திருவடிகளை நினைந்து உணர்வால் அவற்றோடு ஒன்றுபடும் இந் நிலவுலகின் கண் நெடுநாள் இன்புற்று வாழ்வார்]

இடையில் நம் கவனம் சிதறிவிடாமல், இதே நிலையும் வழிபாடும் தொடர்ந்து நடைபெற வேண்டுமல்லவா? அதற்கும் நம் முன்னோர்கள் வழி காட்டி உள்ளார்கள்! அது தான் அடியார் திருக்கூட்டத்தில் ஒருவராகச் சேர்ந்து கொள்ளல். நமக்குக் கவனச் சிதறல் எதுவும் ஏற்படாமல் சுற்றியிருக்கும் ஒரு அரண் போல் அவர்கள் நம்மைக் காப்பார்கள்.

அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே பெரியாரைப்
பேணித் தமராக் கொளல்

-தி.வ. - தி.கு. 443

[அருமையானவற்றுள் எல்லாம் அருமையானது பெரியோரைத் தேடிச் சென்று, அடைந்து, அவர் மகிழ்வன செய்து, அவரைச் சுற்றமாகக் கொள்தலே ஆகும்]

நாம் இந்த அடியார் திருக்கூட்டத்தில் சேர்ந்து உய்வு பெற வேண்டும் என்பதற்காகவே இறைவன் இத்திருக்கூட்டத்தை நிறுவி உள்ளார் என்கிறார் அருளாளர் மாணிக்கவாசகர்.

வணங்கத் தலை வைத்து, வாழ்த்த வாய் வைத்து,
இணங்கத் தன் சீர் அடியார் கூட்டம் வைத்து, எம்பெருமான்
அணங்கொடு அணிதில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
குணம் கூரப் பாடி நாம் பூவல்லி கொய்யாமோ

-மா.வா. - தி.வா. 281

[தன்னை வணங்குவதற்குத் தலையாகிய உறுப்பினைத் தந்தான். சிலம்பணிந்த தனது திருவடிகளை வாழ்த்துவதற்கு வாயினைத் தந்தான் எம்பெருமான். தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் இறைவியாம் உமையம்மையோடு திருநடனம் புரிகின்ற திருவருளின் மேன்மையைப் பாடிப் பூக் கொய்வோமாக]

சரி, இந்த அடியார் திருக்கூட்டத்தவர் எத்தகையவர்? பதிலைச் சேக்கிழார் பெருமானின் பெரிய புராணத்தில் பார்ப்போம்.

சைவ சமயக் குரவர் நால்வரில் ஒருவரான சுந்தரர் திருவாரூர் திருக்கோவிலுக்குள் செல்லும்பொழுது அங்கே உள்ள தேவாசிரிய மண்டபத்தில் கூடி இருந்த அடியார் திருக்கூட்டத்தைப் பார்த்தார். “இவர்க்குள் நானும் ஒருவனாகும் நாள் எந்த நாளோ?” என்று பெருமானைப் பரவி, உள்ளே சென்றார். இந்த மன்னு சீர் அடியாரின் வழித் தொண்டினையும் பெருமையையும் சுந்தரருக்கு உணர்த்தும் வகையாலும், அவர் விரும்பியபடி அந்த அடியார் திருக்கூட்டத்தினை அவரும் அடைவார் என்று ஆசி கூறும் முகத்தானும் பெருமானே அருளிச் செய்கிறார்!

பெருமையால் தம்மை ஒப்பார்
பேணலால் எம்மை ஒப்பார்
ஒருமையால் உலகை வெல்வார்
ஊனம் மேல் ஒன்றும் இல்லார்
அருமையாம் நிலையில் நின்றார்
அன்பினால் இன்பம் ஆர்வார்
இருமையும் கடந்து நின்றார்
இவரை நீ அடைவாய்! என்று

-சே.பெ.பு-த.ஆ.கொ.பு - 342

[பேணலால் - இடையறாது தியானிப்பதால்; ஒருமையால் - ஒருமை உணர்வால், ஒன்றி இருத்தலால்; ஊனம்-குறை; இருமை - இறப்புப் பிறப்புக்களை, இம்மை மறுமைகளை]

அடுத்த கேள்வி! இந்தத் திருக்கூட்டம் அல்லது சத் சங்கத்தில் சேர்வதால் வேறு ஏதாவது பலன் உண்டா? விடைக்கு நாம் ஆதி சங்கரரிடமே செல்வோம். அவரது பஜ கோவிந்தத்திலிருந்து பலரும் அடிக்கடி நினைவுபடுத்தும் அருமையான பாடல்!

ஸத்ஸங்கத்வே நிஸ்ஸங்கத்வம்
 நிஸ்ஸங்கத்வே நிர்மோஹத்வம்
 நிர்மோஹத்வே நிஸ்ஸலதத்வம்
 நிஸ்ஸலதத்வே ஜீவன் முக்தி:

-ஆ.ச. - ப.கோ. - பாடல் 9

நல்லது நல்லது நல்லவர் நேசம்
 அதனால் குறையும் பிடித்த பாசம்
 பாசம் குறையத் தீரும் மோகம்
 மோகம் போயின் சித்தத்தில் அமைதி
 அதுவே உயிருடன் வீடெனக் காண்!

- தமிழ் வடிவம் : மூதறிஞர் ராஜாஜி

[அடியார் திருக்கூட்டச் சேர்க்கையால் கிட்டுவது பற்றின்மை; பற்றின்மையால் பெறுவது மாயையிலிருந்து விடுதலை; மாயையிலிருந்து விடுதலை பெற்றால், என்றும் மாறாத உண்மை தோன்றும்; மாறாத உண்மையை உணர்ந்தால், அடைவது வாழும் போதே முக்தி நிலை!]

- இப்படித் தன் முயற்சியாலும், அடியார் திருக்கூட்டத்தின் நல் தாக்கத்தாலும் உயர்த்தும் சக்தி செயல்படத் துவங்கிவிட்ட மனம், மீண்டும் பழைய வழிக்குச் சென்றிடாதிருக்கவும், இந்த நல்வழியிலேயே தொடர்ந்து செல்லவும் இறைவன் திருவடி நோக்கி மனத்தின் மடையையே நிரந்தரமாக மாற்றி அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு மடை மாற்றம் செய்துவிட்டால் நம் குறிக்கோளான மனக்கவலை மாற்றலும் நிகழ்ந்து, தொடர்ந்து கவலையில்லாமல் இருக்கலாம். இப்படி நாம் இறைவழிபாட்டில் படிப்படியாக ஏறி வந்து நிறைவாக இறைவனின் திருத்தாள்களில் "நீயே கதி!" என்று பூரண சரணாகதி அடைந்து விட வேண்டும்!

தனக்குவமை இல்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் அல்லால்
 மனக்கவலை மாற்றல் அரிது

-தி.வ. - தி.கு -7

[தனக்கு உவமையில்லாத இறைவனின் திருவடிகளைச் சேராதவர்கள் மனக் கவலைகளை மாற்றிக்கொள்வது அரிது. அதாவது உவமை கூறுதற்கு இயலாத உயர்வுடைய இறைவனின் திருவடியில் சரணாகதி அடைபவர்கள் உயர்ந்த நலங்களைப் பெறுவதால் மனக்கவலைகள் நீங்குகின்றன]

ஆக முருகன் திருவடியில் பூரண சரணாகதி அடைந்தவர்களின் மனக்கவலை நிச்சயமாக நீங்கிவிடும் என்பது நாம் இதுவரை பார்த்ததிலிருந்து புலனாகிறது.

மனக்கவலை, பற்றிய இந்தப் பின்னணியில், ஆதிசங்கரரின் 24 ஆவது பாடலைப் பார்ப்போம். இந்தப் பாடலில் ஆதி சங்கரர் தர்க்க ரீதியாக ஆனால் மிக்க பணிவோடு தன் மனக்கவலை குறித்த பிரார்த்தனையின் தொடர்ச்சியை முருகன் முன் வைக்கிறார்

- எப்பொழுதும் என்னை துன்பச் சுமை (துக்க பார:) அழுத்திக் கொண்டிருக்கிறது
- நான் உன்னிடத்தில் பக்தி செலுத்தவதற்குத் தடையாக (பக்திரோதம்) இந்த மனத்துன்பம் இருக்கிறது
- நீயோ இந்த ஏழைக்கு உறவினனாக (தீன பந்து) இருக்கிறாய்
- இந்தத் தடையை நீக்க நான் வேறு யாரிடமும் (அந்யம்) சென்று பிரார்த்திக்க மாட்டேன்
- எனவே நீயே சீக்கிரமாக (த்ருதம்) அந்த மனத் துன்பத்தை (ஆதி) அழிக்க வேண்டும்

முன் பாடலின் அடியாகப் இப்பாடல் விளக்க உரையின் தொடக்கத்தில் மனம், கவலை, மனக்கவலை, அதை நீக்குவதற்குரிய வழிகளான இறை பக்தி, அடியார் திருக்கூட்டச் சேர்க்கை, பூரண சரணாகதி ஆகியவற்றைப் பற்றி பார்த்தோம். இந்தப் பாடலில் குறிப்பாக ஒன்றை விரைவில் நீக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார். நாம் முன் பார்த்தபடி இறை பக்தி செய்யத் தொடங்கிவிட்டாலும் அதைத் தொடர்ந்து செய்ய விடாது இடைஇடையே வந்துவிடும் தடைகளை - பக்திரோதம் - முற்றிலுமாக நீக்கி அருள வேண்டுகிறார். அதையும் சீக்கிரமே - த்ருதம் - செய்யச் சொல்கிறார். இதற்காக வேறு யாரிடமும் சென்று யாசிக்க மாட்டேன் - த்வதந்யம் நா யாசே - என்று சொல்லி தடை நீக்கும் முழுப் பொறுப்பினையும் முருகன் மேலேயே சுமத்திவிடுகிறார். முருகன் பக்தர்களின் சுமைதாங்கி யாகத் திகழ்கிறான் என முன்னரே ஒரு பாடலில் நாம் பார்த்திருக்கிறோம்.

சரி, சங்கரர் சொல்லும் தடைகள் என்பவை யாவை? அவை புதியன அல்ல! நாம் இந்த விளக்க உரையின் தொடக்கத்தில் பார்த்த நமது ஐந்து புலன்களும் உட்பகை எனப்படும் நம்முடைய ஆறு குணங்களும் தான். அவை நம்மிடமுள்ள குறைகள் தானே, அவற்றை நம்மாலேயே விலக்கிக் கொள்ள முடியாதா? நியாயமான கேள்வி! அவற்றின் தாக்கங்கள் நம் மேல் பதியவேண்டும் என்பது நம் முன்வினைப் பயன். எனவே அவற்றைக் களைவதற்கு நம் தளராத முயற்சியோடு இறைவனின் திருவருளும் வேண்டும். அதனால் தான் ஆதி சங்கரர் இப்பாடலில் அதற்கு முருகனின் திருவருளை வேண்டுகிறார். ஆதி சங்கரர் மட்டுமல்ல, அருணகிரியாரும் அதையே வேண்டுகிறார்! தான் செய்ய விரும்புவதையெல்லாம் அந்த ஐம்புலன்களும் தடுக்கின்றன என்று ஆதங்கப்படுகிறார்.

ஓரவொட்டார், ஒன்றை உன்னவொட்டார், மலரிட்டு உனதுதான்
சேர வொட்டார், ஐவர்! செய்வது என் யான்? சென்று தேவர் உய்யச்
சோர நிட்டுரனைச் சூரனைக் காருடல் சோரி கக்கக்
சூர கட்டாரி இட்டு ஓர் இமைப்போதினில் கொன்றவனே!

- அ.கி.நா. - க.அ. - 4

[தேவர்கள் பிழைக்கப் படைகளுடன் சென்று, திருட்டுத்தனமும் கொடுமையும் உடைய சூரனை அவனது கரிய உடம்பிலிருந்து இரத்தம் கக்குமாறு, சூரிய வேல் படையைச் செலுத்தி, ஒரு கண நேரத்திற்குள் சம்ஹாரம் செய்தவனே!

மெய், வாய், கண், நாசி, செவி என்ற என்னுடைய ஐம்புலன்களும்

- தேவரீரது திருவடிகளின் பெருமைகளை ஆராய்ந்து பார்க்க விடார்.

- ஒரே பொருளாகிய ஓம் எனும் ஒங்கார மந்திரத்தையும் ஓத விடார்
- நறு மலர் கொண்டு உன் திருவடித் தாமரைகளில் அர்ச்சிக்க விடார்

இதற்கு நான் என்ன செய்வது? (நீ தான் இந்தத் தடைகளை நீக்கி அருள் வேண்டும்!)]

முருகனின் திருவருளை வேண்டிவிட்டுச் சும்மா இருந்து விடலாமா? நாமும் முயற்சி செய்ய வேண்டுமல்லவா? நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதையும் அருணகிரியார் நமக்குச் சொல்லித் தருகிறார். அப்படிச் செய்தால் அவன் அருள் தானே கிட்டும் என்ற நம்பிக்கையையும் தருகிறார்.

தடுங்கோள் மனத்தை; விருங்கோள் வெகுளியை; தானம் என்றும்
இடுங்கோள்; இருந்தபடி இருங்கோள்; எழுபாரும் உய்யக்
கொடும்கோபச் சூருடன் குன்றம் திறக்கத், தொளைக்க வைவேல்
விடும் கோன் அருள்வந்து தானே உமக்கு வெளிப்படுமே

- அ.கி.நா. - க.அ. - 16

- உங்கள் மனத்தைப் புலன்கள் காட்டும் வழி செல்லாது தடுத்து நிறுத்துங்கள்
- கோபத்தை அறவே விட்டுவிடுங்கள்
- எப்பொழுதும் ஏழைகளுக்குத் தானம் கொடுங்கள்
- இருந்த வண்ணமே அசைவற்றுச் சொல்லற்றுச் சும்மா இருக்கப் பழகிக் கொள்ளுங்கள்

இவ்வாறு நீங்கள் செய்வீர்களாயின்,
கொடிய கோபத்துடன் கூடிய சூரபத்மனையும், மாயையிடு கிரௌஞ்ச மலையையும் பிளந்து
அழியும்படியும் அதில் துளைபடும்படியும் செய்த கூர்மையான வேற் படையை உடைய முருகக் கடவுளது
திருவருள் தானாகவே உங்களை வந்து அடையும்!]

அருணகிரியார், ஐம்புலக்கட்டு நீக்கம் மட்டுமல்ல, அகந்தையின் ஆளுமையையும் அகழ்ந்து எறிய வேண்டும் என்கிறார்.

கிரிவாய்விடு விக்ரமவேல் இறையோன்
பரிவாரம் எனும் பதம் மேவலையே
புரிவாய் மனனே! பொறையாம் அறிவால்
அரிவாய் அடியோடும் அகந்தையையே

- அ.கி.நா. - க.அநு. 37

[மேவல் - விரும்புதல்; அரிவாய் - களைவாய்]

இக்காலத்தில் நாம் தினமும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது பலரிடமும் இருக்கின்ற பதவி மோகம்! புராண காலத்திலும் இது இருக்கத்தான் செய்தது! இராவணன், இரணியன், சூரபத்மன், இந்திரன் இப்படி எத்தனை பெரியவர்கள்! "இந்திரவேலாகம் ஆளும் அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்!" என்று சொன்ன தொண்டரடிப் பொடி ஆழ்வாரைப் போல அருணகிரியாரும் "வேல் இறையோன் பரிவாரம் எனும் பதம் மேவலையே புரிவாய், மனனே" - வெற்றி வேல் முருகனின் பரிவாரத்தில் அதாவது அவனது

அடியார் திருக்கூட்டத்தில் ஒருவன் என்பதையே வேண்டி அடைவாயாக - என்று தன் மனத்திற்கு ஆணை பிறப்பிக்கிறார். அந்த முருகன் யார்? மாயைமிகு மலையான கிரௌஞ்ச மலையையே தன் வெற்றிவேலால் அழித்தவன்.

அடியார் திருக்கூட்டத்தில் சேர்ந்துவிட்டால் கூட, அதுவே சில நேரங்களில் சாமானியர்களான நம்மைப் போன்றவர்களிடம் அவ்வப்போது அகந்தையைத் தோற்றுவிக்கிறதே, அதற்கு என்ன செய்வது? ஒரு செடியை மெலெழுந்தவாறு வெட்டி எறிந்தால் அது வேரிலிருந்து மீண்டும், மீண்டும் முளைத்து வெளியே வரும். எனவே வேரோடு செடியை வெட்ட வேண்டும். அதுபோல் இந்த அகந்தையை அடியோடு அகழ்ந்து எடுத்து எறிய வேண்டும் என்கிறார் அருணகிரியார்.

அடுத்த கேள்வி! அதை எப்படிச் செய்வது? நம் பொறுமையும், ஞானமும் இணைந்த கூரிய கோடரியால் அகந்தையை அடிவேரோடு அகழ்ந்து அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்கிறார்.

இந்தத் தருணத்திற்கு மிகப் பொருத்தமான அருணகிரியாரது மற்றொரு அநுபூதிப் பாடலையும் இங்கு நினைவு கூரல் வேண்டும்.

எம் தாயும் எனக்கு அருள் தந்தையும் நீ!
சிந்தாகுலம் ஆனவை தீர்த்து எனைஆள்!
கந்தா, கதிர் வேலவனே, உமையாள்
மைந்தா, குமரா, மறைநாயகனே!

-அ.கி.நா. - க.அநு.- 46

[சிந்தாகுலம் - சிந்தை + ஆகுலம், மனத்திற்கு வரும் துன்பம்]

[கந்தனே, ஒளிமிகு வேலாயுதம் உடையவனே, உமையம்மையின் மகனே, குமார்க் கடவுளே, வேதங்களின் தலைவனே, (இப்படி உன் திருநாமங்களைச் சொல்லி உன்னை நான் வழிபடுவதற்குத் தடையாய் இருக்கும்) என் மனக்கவலை அனைத்தையும் நீக்கி என்னை ஆட் கொள்வாயாக!]

முருகனின் அவதாரம் எனப் பல அருளாளர்களே கருதும், வேதநெறி தழைத்தோங்க, மிகுசைவத்துறை விளங்க, பூத பரம்பரை பொலிய அவதரித்த அருளாளர் திருஞான சம்பந்தரின் திருவீழிமிழலைப் பதிகத்திலிருந்து ஒரு பாடலுடன், ஆதி சங்கரரது இந்தப் பாடலின் விளக்கவுரையை நிறைவு செய்வோம். அந்தப் பாடலில் சம்பந்தர் நாம் முன் பார்த்த ஆறு உட்பகை பற்றியும், ஐம்புலன்கள் பற்றியும் பாடி உள்ளார்.

அகனமர்ந்த அன்பினராய் அறுபகை செற்று
ஐம்புலனும் அடக்கி ஞானம்
புகலுடையோர் தம் உள்ளப் புண்டரீகத்து
உள்ளிருக்கும் புராணர்

[புண்டரீகம் - தாமரை மலர்]

என்று திருவீழிமிழலைப் பெருமானை விளிக்கிறார் சம்பந்தர்.

"அகத்தில் கொண்ட அன்பால் காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம் என்ற ஆறுவகையான உட்பகைகளையும் அழித்து, மெய், வாய், கண், நாசி, செவி என்ற ஐந்து புலன்களின் வழிச் செல்லும் உணர்வுகளை அடக்கி வாழும் நிலையடைந்தோரின் உள்ளத் தாமரையில் வீற்றிருக்கும் புராணராகிய பெருமான்" என்று நாம் இதுவரை பார்த்த அனைத்தையும் இரண்டு வரிகளில், ஒரு சிறு குப்பியில் (capsule) திரட்டி அடைத்துள்ளார்! நாமும் அந்நிலையை அடைந்து செந்திலாண்டவரை நம் உள்ளத் தாமரையில் இருக்கச் செய்ய முயல்வோமாக!

இனி ஆதி சங்கரரது 24 ஆவது பாடலின் தமிழ் வடிவத்தினை மீண்டும் நினைவு படுத்திக்கொண்டு அடுத்த பாடலைப் பார்ப்போம்.

பாடல் 24

பிரார்த்தனை 3 - மனக்

கவலையை நீக்கு (தொடர்ச்சி)

நாளும் நான் துக்கச் சுமை தாளாது துவள்கிறேன்!
நீயோ ஏழைக்கு உதவும் உறவினன்! எனவே இந்த
இன்னல்களைக் களைய இன்னொருவரிடம்
சென்று நான் என்றும் யாசிக்கவே மாட்டேன்!
உன் தொண்டன் உன்னைப்
பக்தியுடன் தொழுதிட விடாது
தடுக்கும் இந்தத் தடைகளை, உமையின் மைந்தனே,
சீக்கிரமே நீ நீக்கி விடு!

பாடல் 25

பிரார்த்தனை 4 - உடல்
நோய்கள் நீக்க வேண்டுதல்

அபஸ்மார குஷ்டக்ஷயாரச்: ப்ரமேஹ
ஜ்வரோந்மாத குல்மாதிரோகா மஹாந்தஹ: ।
பிசாசாஸ்ச ஸர்வே பவத் பத்ரபூதிம்
விலோக்ய க்ஷணாத் தாரகாரே த்ரவந்தே ॥

தீராத வியாதிகளான வலிப்பு, தீமைமிகு காசம்,
குஷ்டம், சுரம், மேகவெட்டை, குடல்ப்புண்,
புற்று நோய், பிசாசு, பொல்லாத மனப்பயம்
இன்னபிற நோய்கள் அனைத்தும்
தாரகனை வதம் செய்தவனே!
பன்னீரிலையில் மடித்த உன் திருநீற்றைப்
பார்த்த மாத்திரத்தில் பறந்தோடி மறைந்திடுமே!

25.1,2, & 3 பாதி : அபஸ்மார குஷ்டக்ஷயாரச் ப்ரமேஹ
ஜ்வரோந்மாத குல்மாதிரோகா மஹாந்தஹ : !
பிசாசாஸ்ச ஸர்வே... ..

அபஸ்மாரம் குஷ்டக்ஷய அர்சஹ ப்ரமேஹ
ஜ்வர உந்மாத குல்மாதிரோகா மஹாந்தஹ ரோகா
ஸர்வே பிசாஸ்ச..

வலிப்பு, குஷ்டநோய், எலும்புருக்கி நோய்,
மூலநோய், வெட்டை நோய், காய்ச்சல்
மனநோய், தொழுநோய், மற்ற பெரிய நோய்களும்
பிசாசு முதலியன அனைத்தும்,

25.3 & 4 : பவத் பத்ரபூதிம்
விலோக்யக்ஷணாத் தாராகாரே த்ரவந்தே||

தாரகாரே! பவத் பத்ரபூதிம் விலோக்ய
க்ஷணாத் த்ரவந்தே||

தாரகாசுரனை வதம் செய்தவனே! உன்னுடைய
இலை விபூதியைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் ஓர்
கணத்தில் ஓடி விடுகின்றன!

முன் இரண்டு பாடல்களில் மனநோய் நீக்கம் வேண்டிப் பிரார்த்தனை செய்தார் சங்கரர். இந்தப் பாடலில் உடலுக்கு வரும் பெருநோய்களை நீக்க வேண்டிப் பிரார்த்திக்கிறார். தனது நோய் நீக்கத்திற்காகத் தானே கோகர்ணீஸ்வரரின் திருஉள வாக்குப்படி திருச்செந்திலுறை முருகனிடம் சென்றார்.

பல தெய்வங்கள் இருந்தாலும், நோய் நீக்கத்திற்குப் பெரும்பாலான மக்கள் முருகன் திருவருளையே நாடி, வேண்டுகிறார்கள். இதில் இன்னொரு குறிப்பு. இவர்கள் அனைவரும் பொதுவாக உடல் நோயை நீக்கி அருளுக அல்லது குறிப்பிட்ட ஒருநோயைக் குணப்படுத்தி அருளுக என்று தான் வேண்டுவார்கள். ஆனால் அருளாளர்களோ இப்படி வேண்டாது என்னென்ன நோய்கள் உண்டோ அத்தனையையும் பட்டியலிட்டே காட்டுகின்றனர். இப்படி நோய் நீக்கத்திற்கு, முருகனை நாடுவதற்கும் நோய்களைப் பட்டியல் இட்டுக் கேட்பதற்கும் வழிகாட்டியாக இருந்தவரே ஆதி சங்கரர் தானோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

ஆதி சங்கரருக்கு மாற்றானின் ஆபிசார வேள்வியால் வந்து, செந்திலாண்டவர் திருவருளால் ஒரு நொடியில் குணமானது ஒரே ஒரு நோய் தான். ஆனால் இந்தப் பாடலில் அவர் ஒரு உடலுக்கு வரக்கூடிய அத்தனை நோய்களையும் வரிசைப்படுத்தி அவை அனைத்தும் செந்திலாண்டவரின் பன்னீர் இலை விபூதிப் பிரசாதத்தினைக் கண்ட மாத்திரத்தில் மறைந்து ஓடி விடும் என்று சொல்லி முருக பக்தர்களுக்கு ஒரு நம்பிக்கையூட்டியிருக்கிறார். செந்திலாண்டவர் திருமுன் வந்த ஏனைய அருளாளர்களும் தத்தம் நோய் நீங்கப் பெற்றுத் திரும்பினர்.

- வாயே பேசாதிருந்த ஐந்துவயதுக் குழந்தையான குமரகுருபரரை ஒரு கணத்தில் கந்தர் கலி வெண்பாப் பாடலினை அருவியாகப் பொழிய வைத்தார்
- வயிற்று வலியால் வாடிய பகழிக்கூத்தரது வேதனையை நீக்கி அருளி அவரைத் திருச்செந்தூர் பிள்ளைத் தமிழ் பாட வைத்தார்
- கண் பார்வை இழந்திருந்த கந்தசாமிப் புலவருக்குக் கண் ஒளி வழங்கி, "திருச்செந்தூர் நொண்டி" என்ற நாடக நூலைப் படைக்கச் செய்தார்
- தீராத அடி வயிற்று வலியால் வாடி வந்த, வளம் பெற்ற வணிகர் பாலன் தேவாரயனது நோயினை அகற்றி, இன்று தமிழ் பேசும் உலக நாடுகள் அனைத்திலும் ஒலிக்கும் கந்தர் ஷஷ்டி கவசங்களைப் பாட வைத்தார்
- பாம்பன் சுவாமிகளின் ஒடிந்து போன கால் எலும்பினை ஒட்டச் செய்தார். அவர் பாடிய ஷண்முகக் கவசம் இன்றும் பலரால் நோய் நீக்கத்திற்குப் பாராயணம் செய்யப் பெறுகிறது

இவை நோய் நீக்கம் பெற்ற அருளாளர்களில் சிலரது வரலாறுகள் மட்டுமே. செந்திலாண்டவர் சன்னிதியில் வழிபாடு செய்து நோய் நீக்கம் பெற்ற சாமானிய மக்களின் எண்ணிக்கையைக் கணக்கிட முடியாது!

நோய்ப் பட்டியல்

ஆதி சங்கரர் அவரது பாடலில் வைத்த நோய்ப்பட்டியல்.

வலிப்பு, குஷ்டநோய், எலும்புருக்கி நோய்,
மூலநோய், வெட்டை நோய், காய்ச்சல்
மனநோய், தொழுநோய், மற்ற பெரிய நோய்களும்
பிசாசு முதலியன அனைத்தும்,

இனி நாம் ஏனைய சில அருளாளர்கள் முருகன் முன் வைத்த பட்டியல்களையும் பார்ப்போம்.

அருளாளர் பாலன் தேவாரயன் சுவாமிகள் அருளிய திருச்செந்தூர் கந்தர் ஷஷ்டி கவசத்தில் உள்ள பட்டியல் :

ஒளிப்பும், சுளுக்கும் ஒரு தலை நோயும்
வாதம், சயித்தியம், வலிப்புப் பித்தம்
சூலை, சயம், குன்மம், சொக்குச் சிரங்கு
குடைச்சல், சிலந்தி, குடல்விப்புருதி
பக்கப் பிளவை, படர் தொடை வாழை
கடுவன், படுவன், கைத்தாள் சிலந்தி
பற்குத்து அரணை பருஅரையாப்பும்
எல்லாப் பிணியும் என் தனைக் கண்டால்
நில்லாதோட நீ எனக்கருள்வாய்

அருளாளர் பாம்பன் சுவாமிகளின் ஷண்முகக் கவசத்திலிருந்து

சுமவிழி நோய்கள், தந்த சூலை, ஆக்கிராண ரோகம்,
தமிழர்கழல் வாதம், சோகை, சிரமடிக் கர்ண ரோகம்
எமை அணுகாமலே பன்னிரு புயன் சயவேல் காக்க

டமருகத்து அடிபோல் நைக்கும் தலையிடி, கண்டமாலை
குமுறு விப்புருதி, குன்மம், குடல்வலி, ஈழை, காசம்
நிமிரொணாது இருத்தும் வெட்டை, நீர்ப்பிரமேகம் எல்லாம்
எமை அடையாமலே குன்று எரிந்தவன் கைவேல் காக்க

இணக்கம் இல்லாத பித்த எரிவு, மாகரங்கள் கை கால்
முணக்கவே குறைக்கும் குஷ்டம், மூல வெண்முளை தீமந்தம்
சணத்திலே கொல்லும் சன்னி சாலம் என்றறையும் இந்தப்
பிணிக்ஞலம் எனை ஆளாமல் பெரும் சக்தி வடிவேல் காக்க

தவனமா ரோகம், வாதம், சயித்தியம், அரோசகம்,
கவறவே செய்யும் மூலச்சூடு, இளைப்பு, உடற்று விக்கல்
அவதி செய் பேதி சீழ் நோய், அண்டவாதங்கள், சூலை,
எவையும் என்னிடத்து எய்தாமல் எம்பிரான் திணிவேல் காக்க

நமைப்புறு கிரந்தி வீக்கம் நணுகிடும் பாண்டு சோபம்
அமர்த்திடு கருமை வெண்மை ஆகுபல் தொழுநோய் கக்கல்
இமைக்குமுன் உறு வலிப்போடு எழுபுடைப் பகந்த ராதி
இமைப்பொழுதேனும் என்னை எய்தாமல் அருள்வேல் காக்க

பாடல்கள் 16-20

அருணகிரியாரின் திருப்புகழிலிருந்து ஒரு பாடல்

இருமல், உரோகம், முயலகன், வாதம்,
எரிகுண நாசி, விடமே, நீர்
இழிவு, விடாத தலைவலி, சோகை,
எழுகள மாலை, இவையோடே
பெருவயிறு, ஈளை, எரிசூலை, சூலை,
பெருவலி வேறும் உளநோய்கள்
பிறவிகள் தோறும் எனை நலியாத
படிஉன தாள்கள் அருள்வாயே

-திருப்புகழ் பாடல் 243

நோய் நீக்கம்

நோய்களை பார்த்த நாம் உடனே நோய் நீக்கும் வழிகளையும் பார்க்கவேண்டுமல்லவா? எல்லோருக்கும் தெரிந்த வழி மருத்துவரிடம் செல்வது! அதனால் அந்த வழியினை இங்கு நாம் பார்க்க வேண்டியதில்லை! ஆனால் அந்த மருத்துவர்களிலும் தேர்ந்த மருத்துவர் என்ன சொல்வார், தெரியுமா?

“நோய்க்கு மருந்து கொடுப்பது நான். அதைக் குணப்படுத்துவது இறைவன்!”

என்பார். எனவே நாம் இங்கு இறைவழி நோய் நீக்கம் பற்றி மட்டுமே சற்று சிந்திப்போம்.

மருத்துவர்களில் தலையாய மருத்துவன் இறைவனே என்பது இறை நம்பிக்கை உள்ள அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பெற்ற முடிவு. இதை உறுதி செய்வது போல அப்பர் தேவாரத்திலிருந்து ஒரு திருப்பாடல்

பேராயிரம் பரவி வானோர் ஏத்தும்
பெம்மானைப் பிரிவிலா அடியார்க்கு என்றும்
வாராத செல்வம் வருவிப்பானை
மந்திரமும் தந்திரமும் மருந்துமாகித்
தீரா நோய் தீர்த்தருள வல்லான் தன்னைத்
திரிபுரங்கள் தீயெழுத் திண்சிலை கைக்கொண்ட
போரானைப் புள்ளிருக்கு வேளூரானைப்
போற்றாதே ஆற்றநாள் போக்கினேன்

- தி.நா.தே - 6.54.8/6791

[வாராத செல்வம் - விடுபேறு; மந்திரம் - பஞ்சாட்சரம்; தந்திரம் - பஞ்சாட்சரம் சார்ந்த ஆகம நூல்கள்; புள்ளிருக்குவேளூர் = புள் + இருக்கு + வேள் - பறவையாகிய சடாயு + ரிக் வேதம் + முருகன் ஆகியோர் வந்து சிவனைப் பூசித்த தலம் - அருள்மிகு அன்னை தையல்நாயகி உடனாய வைத்தீஸ்வரர் அருள் பாலிக்கும் வைத்தீஸ்வரன் கோவில் என்ற திருத்தலம்]

வைத்தீஸ்வரன் கோவில்

அப்பராலும் சம்பந்தராலும் பாடப் பெற்றுள்ள இத்திருத்தலம் சிதம்பரம் - மாயவரம் சாலையில் சிதம்பரத்திலிருந்து 22 கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ளது. அங்காரகன் என அழைக்கப் பெறும் செவ்வாய்க்கு வந்த தொழு நோயை இங்கு எம்பெருமான் தம்பதியர் வைத்தியம் பார்த்துக் குணப்படுத்தியதால் பெருமானுக்கு வைத்தீஸ்வரர் என்ற திருநாமம் வந்தது என்பது வரலாறு. நவக்கிரகத் தலங்களில் செவ்வாய் வழிபாட்டிற்கு உரிய தலம் இது. செவ்வாய்க்குத் தனிச் சன்னிதி உண்டு.

இங்குள்ள சித்தாமிர்தத் தீர்த்த நீரையும், விபூதி குண்டத்திலுள்ள விபூதியையும், சந்தான தீர்த்தக் குளத்திலிருந்து எடுத்த மண்ணையும், பஞ்சாட்சரம் சொல்லிக்கொண்டே பிசைந்து, அருள்மிகு செல்வ

முத்துக்குமார சுவாமி திருமுன் உள்ள மண்டபத்திலிருக்கும் அம்மியில் வைத்து அரைத்து, சிறு சிறு உருண்டைகளாக உருட்டி, அன்னை தையல்நாயகியின் திருவடியில் வைத்து, அர்ச்சித்துத் தரப் பெறுபவை தான் திருச்சாந்துருண்டை. பெருமானையும் அம்பிகையையும் வழிபாடு செய்த பின்னர் நம்பிக்கையோடு இந்த உருண்டைகளை உண்டால் எந்த நோயும் தீர்ந்து விடும் என்பது இத்தல மகிமைகளில் ஒன்று. இதைப் பற்றிய நிந்தாஸ்துதி முறையில் அமைந்த ஒரு பழம் பாடல்.

இத்தாரணியில் எவருடைய நோய்பிணியும்
சித்தாமிர்தக் கரையில் தீருமே - சத்திதையல்
மாதுக்கு இயைந்த வைத்தியரே நீர் மருந்தை
ஏதுக்கு மண்ணாக்கு னீர்?

இத்தலத்திற்கு மற்றுமொரு மகிமை. இங்குள்ள அருள்மிகு செல்வ முத்துக்குமாரசுவாமியின் திருச்சன்னிதி. அருளாளர் குமரகுருபரர் இவருக்குப் அழகிய பிள்ளைத்தமிழ் ஒன்று பாடியுள்ளார். இந்த அழகன் முருகனின் நெற்றியில் அர்த்த ஜாமப் பூசையின்போது, சந்தனமும் குங்குமப்பூவும் சேர்ந்த கலவை சாத்தப் பெறும். மறுநாள் அதைப் பிரசாதமாக அடியார்களுக்குத் தருவார்கள். இந்த நேத்திரப்பிடி சந்தனம் எவ்வித நோயையும் தீர்க்கும் என்பதும் அடியார்களது மற்ற வேண்டுதல்களையும் நிறைவு செய்யும் என்பதும் பக்தர்கள் அநுபவத்தால் கண்டது என்று தல வரலாறு கூறுகிறது.

ஒவ்வொரு மாதமும் கார்த்திகை தினத்தன்று செல்வ முத்துக் குமாரசுவாமிக்கு மிகச் சிறப்பான தொரு வழிபாடு நடைபெறும். திரளான அடியார்கள் அன்று தரிசனத்திற்கு வருவார்கள்.

நான்கு கூறுகள்

வைத்தியத்திற்கு நான்கு கூறுகள் உண்டு என்பார் வள்ளுவர். அந்தக் குறளை இங்கு பொருத்திப் பார்ப்போமே!

உற்றவன் தீர்ப்பான் மருந்து உழைச் செல்வான் என்று
அப்பால் நாற்கூற்றே மருந்து

- தி.வ. - தி.கு. - 950

நாம் நோயோடு இறைவனின் திருமுன்பு நின்றுவிட்டால், அதற்கப்புறம் அந்த நோய்க்கான வைத்தியம் நான்கு பகுதிகளை உடையது

- உற்றவன் : சன்னிதியில் நிற்கும் நோயாளி
- தீர்ப்பான் : தீர்க்கும் தெய்வம், இங்கே செந்திலாண்டவர்
- மருந்து : பத்ர விபூதி அதாவது பன்னீரிலையில் மடித்துத் தரப்பெறும் திருநீறு

- உழைச்
செல்வான் : திருநீற்றை பஞ்சாட்சரம் அல்லது ஷடாட்சர மந்திரத்தை
ஒதி, முருகனின் ஆசிகளோடு நமக்கு வழங்கும்
அர்ச்சகர் அல்லது சிவாச்சாரியார்

இற்றைநாளில் அத்தனை நோய்களுக்கும் இத்தனை எளிதான முறையில், சிக்கனமான செலவில், சிகிச்சை செய்து கொள்ள முடியுமானால் அதைவிட நமக்கு வேறு என்ன வேண்டும்? ஆயிரக்கணக்கில் செலவு செய்து முன் பரிசோதனைகள் (clinical laboratory tests) எதுவும் செய்து கொள்ள வேண்டாம். அதிகச் செலவாகும் தீவிர சிகிச்சை அறை வாசமும் (I.C.U.) அவசியமில்லை. நம்முடைய தலைமை மருத்துவருக்குத்தான் நம் உடலைப்பற்றி எல்லாம் தெரியுமே! அவர்தானே இந்த உடலையே நமக்குத் தந்தவர். தவிரவும் அவரே நம்முள்ளும் இருக்கிறார் என்றுதானே வேதங்களும் சொல்கின்றன! ஆனால் இத்தகைய வைத்தியத்திற்கு மிக அவசியமான முன் தேவைகள் - அந்தச் செந்திலாண்டவரிடம் ஆழ்ந்த பக்தியும், தணியாத நம்பிக்கையும்.

விபூதி மகத்துவம்

இறைவழி மருத்துவத்தில் மருந்தாக இருப்பது விபூதி தான் என்றால் அந்த விபூதியின் மகத்துவம் தான் என்ன? “வி” என்றால் மேலானது. “பூதி” என்றால் ஐஸ்வரியம் அல்லது செல்வம். திருநீறு என்ற சொல்லும் விபூதியையே குறிக்கும். “திரு” விற்கு தெய்வத்தன்மை, செல்வம், மேன்மை என்றெல்லாம் பொருள்கள் உண்டு. “நீறு” என்றால் நம் வினைகளை, துன்பத்தினை நீராக்குவது என்று பொருள். விபூதிக்கு உள்ள ஏனைய பெயர்கள்.

- பஸ்பம் - பாவங்களைப் போக்கடிப்பது
- பஸிதம் - பிரகாசிப்பது
- ஸ்ஷாரம் - ஆபத்துக்களைத் தடுப்பது
- ரக்ஷை - நோய், பாவம், பூதப்பிரேத, பிசாசு, பிரம், ராக்ஷஸ், அபஸ்மார, பீதிகளினின்றும் காப்பது

நம் மலங்களை நீக்கி தெய்வ நலத்தில் இணைக்கும் சாதனம் திருநீறு ஆகும். பெருமானே தன் திருமேனி முழுதும் பூசிக்கொள்ளும் அப் புனிதத் திருநீற்றை பக்தியோடு பூசி மகிழ்பவர்கள் என்ன பேறு பெறுவார்கள்? விடையினைத் திருமூலர் தருகிறார்.

கங்காளன் பூசும் கவசத் திருநீற்றை
மங்காமல் பூசி மகிழ்வீரே ஆமாகில்
தங்கா வினைகளும் சாரும் சிவகதி
சிங்காரமான திருவடி சேர்வீரே

-தி.மூ. தி.ம. 1666

[கங்காளன் - ஊழிக்கூத்தாடும் சிவபெருமான்; கவசம் - பாதுகாப்பு; மங்காமல் - பூசியதன் ஒளி மங்கிவிடாது அவ்வப்போது; சிங்காரமான - அழகிய]

இந்தத் திருமூலரது பாடலிலிருந்து நாம் மற்றொன்றையும் தெரிந்துகொள்கிறோம். திருநீறு நோய் தீர்க்கும் மருந்து மட்டுமல்ல. நோய் மீண்டும் வராமல் தடுக்க வல்ல கவசமுமாக விளங்கும். வள்ளுவர் வழியிலே சொன்னால்,

“உற்றநோய் நீக்கி உறாஅமை முன்காக்கும் பெற்றி”

உடையது எனலாம்!

விபூதி தரித்தலின் முதன்மைப் பலன்கள்

நோய் நீக்கமும் அதனைத் தடுத்தலும் மட்டும் தானா திருநீற்றின் பயன்? இல்லை, இல்லவேயில்லை! இவை இரண்டும் திருநீறு அணிவதன் உபரிப் பலன்களே. திருநீற்றின் முதன்மையான பலன்களாவன.

- சைவ சமயத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவருக்கு திருநீறும், உருத்திராஷ்டமும் முக்கிய சின்னங்களாகும்
- அணியப் பெற்ற முகத்திற்கு அழகும், பொலிவும், புனிதமும் சேர்க்கும்
- ஞாபக சக்தியை அதிகரிக்கும்
- ஞானத்தைத் தந்து, பெருக்கும்
- பரகதியைத் தரும்

இங்கே அருளாளர் குருபாத தாசர் அருளிய குமரேச சதகத்திலிருந்து ஒரு பாடலை நினைவு கூரல் வேண்டும்

பக்தியொடு, சிவசிவா என்று, திரு நீற்றைப்

பரிந்து கையால் எடுத்து

பாரினில் விழாதபடி, அண்ணாந்து செவியொடு

பருத்த புயமீதில் ஒழுக

நித்தமும் விரல்களால் நெற்றியில் அழுந்தலுற

நினைவாய் தரிப்பவர்க்கு:

நீடுவினை அணுகாது, தேக பரிசுத்தமாம்,

நீங்காமல் நிமலன் அங்கே

சத்தியொடு நித்தம் விளையாடுவான், முகத்திலே

தாண்டவம் செய்யும் திரு,

சஞ்சலம் வராது, பரகதி உதவும், இவரையே

சக்தியும் சிவனும் எனலாம்!

மத்தினிய மேரு என வைத்து அமுதினைக் கடையும்

மால் மருகனான முருகா,

மயிலேறி விளையாடு குகனே, புல் வயல்நீடு

மலை மேவு குமரேசனே!

[பரிந்து - பணிவோடு; பாரினில் - தரையினில்; புயம் - தோள்; தரிப்பவருக்கு - அணிந்து கொள்பவருக்கு; நீடுவினை - முன், நிகழ், வருவினைகள் என்ற நெடிய வினைத் தொடர்; நிமலன் - சிவபெருமான்; சத்தி - அன்னை பார்வதி; முகத்திலே தாண்டவம் செய்யும் திரு - இலக்குமி நடனமிடும் களை பொருந்திய முகம்; சஞ்சலம் - துன்பம்; பரகதி - வீடுபேறு; மத்தினிய மேரு என வைத்து - மேரு மலையை மத்தாக வைத்து; மால் - திருமால்]

விபூதியினடியான தத்துவம்

"ஆரணமும் (வேதமும்) உலகேழும் ஈன்றருளி, அனைத்தினுக்கும் காரணமாய், வளம் பெருகு கருணையின் திருவடிவான" அன்னை பெரியநாயகி தன் முலைப்பாலைப் பொன் வள்ளத்தில் கறந்து, சிவஞானமெனும் அமுதத்தையும் குழைத்து, சீர்காழித் திருக்கோவில் தீர்த்தக் குளக்கரையில் "அம்மே! அப்பா!" என்று அழுது நின்ற, தூய திருநீற்று நெறி விளங்கத் தோன்றியுள்ள அருட்குழந்தைக்கு ஊட்டிய பாலடிசிலின் எச்சில் வாயிலிருந்து வடிய, "யார் அளித்த பாலடிசில் உண்டது நீ?" எனத் தந்தை சிவபாத இருதயர் அதட்ட, ஊட்டியவரைக் அவருக்குக் காட்ட, அந்த ஞானப் பாலுண்டு இறைத் தம்பதியரோடு சம்பந்தம் கொண்டு, மெய்ஞ்ஞானம் பெற்ற திருஞானசம்பந்தர் பாடிய முதல் திருப்பாடல்

தோடுடைய செவியன் விடையேறியோர் தூவெண் மதிசூடி
காடுடைய சுடலைப் பொடி பூசி என் உள்ளம் கவர்கள்வன்
ஏடுடைய மலரான் முனைநாள் பணிந்து ஏத்த அருள் செய்த
பீடுடைய பிரமாபுரம் மேவிய பெம்மான் இவனன்றே

-தி.ச.தே - 1.1.01

[தோடு என்னும் காதணியைப் பூண்டுள்ள உமையம்மையை இடப்பாகத்தில் கொண்ட சிவபெருமான் நிஷ்ப வாகனத்தில் ஏறி, தூய்மையான வெண்மைநிறச் சந்திரனைத் தலையில் சூடி, சுடுகாட்டுச் சாம்பலாகிய திருநீற்றினைத் திருமேனியிலே பூசிப் பொலிவோடு விளங்கும் அவர் என் உள்ளம் கவர் கள்வர். அப்பிரான் தாமரை இதழ்களின் மேலிருக்கும் பிரமன் முன் நாளில் செய்த வழிபாட்டினை ஏற்று அருள் செய்தவர். (அதனால் தான் சீர்காழிக்கு உள்ள பன்னிரண்டு பெயர்களில் பிரம்மாபுரம் என்பதும் ஒன்று) பிரம்மாபுரத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமானே அவர்]

இறுதியில் ஒரு கைப் பிடி சாம்பல்

இந்தத் திருப்பாடலில் திருநீற்றினைக் "காடுடைய சுடலைப் பொடி" என்ற சொற்றொடரால் அழைக்கிறார் சம்பந்தர். பிறந்தவர் இறந்ததும் சுடுகாட்டில் எரிக்கப்படுவர். அப்போது எஞ்சுவது ஒரு கைப்பிடி சாம்பல். "எனக்கும் இந்த நிலை ஒருநாள் வரும்! அதற்குள் அறவழி நடந்து, இறைவனைத் துதித்து, நற்கதியினை நான் தேடிக் கொள்ள வேண்டும்!" என்பதை நாம் தினமும் நினைவுபடுத்திக் கொள்வதுபோல, நாமும் திருநீறு பூசிக்கொள்கிறோம். இரவில் சுடுகாட்டில் நடனமிடும் சிவனாருக்கு அந்தச் சுடுகாட்டுச் சாம்பல் சரி!.

மலத்தை எரித்த நீறு

ஆனால் நாம், நடைமுறை வழக்கிற்கு ஏற்ப, அந்தச் சாம்பலுக்கு இணையான மற்றொரு சாம்பலைத் தயாரித்து அணிந்து கொள்கிறோம். பசுவின் மலத்தை (சாணத்தை) நெருப்பில் சுட்டுக் கிடைக்கும் சாம்பல் தான் அது! இதிலும் ஒரு தத்துவம்! சைவ சித்தாந்தம் கூறும் பதி, பசு, பாசம் - என்ற மூன்றில் பசு, ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்களாலும் பந்திக்கப்பட்ட ஆன்மா என்று குறிப்பிடப்பெறும். இந்தத் தளைப்பட்ட ஆன்மாவின் மலங்களாகிய ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலங்களையும் சிவஞானமாகிய அக்னியில் தகித்த பின் கிடைக்கும் சாம்பல் சிவத்துவப் பேறு பெற்றது என்பதும் அதை அணிந்து கொள்பவர் சிவன் திருவடி அடையும் பேறு பெறுவர் என்பதும் அறியப்பெறுகிறது.

மந்திரமாவது நீறு

சம்பந்தர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய முதல் பதிகத்தின் முதல் பாடலிலேயே திருநீறு பற்றிய இந்தச் சொற்றொடர், பின்னர் அவர் அந்தத் திருநீற்றால் ஆற்றவிருக்கும் அருளிப்பாடு ஒன்றிற்கு முன்கூற்றாக, வரும் பொருள் உரைத்தல் போல அமைந்துள்ளது வியப்பிற்குரியது

சம்பந்தர் காலத்தில் மதுரையைக் கூன் பாண்டியன் என்ற மன்னன் ஆண்டுவந்தான். விதி வசத்தால் அவன் சமணர்களின் ஆளுமைக்குத் தன்னை ஆட்படுத்திக் கொண்டான். "மன்னன் எவ்வழி, மக்கள் அவ்வழி!" என்பதற்கேற்ப மக்களில் பலரும் சமணம் சார்ந்தனர். சைவமும், தமிழும் சைவத் திருக்கோவில்களும் பின்னே தள்ளப்பட்டன.

இந்த இழிநிலையைச் சாதுரியமாக மாற்ற விரும்பினர் மன்னனின் அன்புடைய மனைவி மங்கையர்க்கரசியாரும் அமைச்சர் குலச்சிறையாரும். அத்தருணத்தில் சைவமும் தமிழும் தழைத்தினிதோங்க அவதரித்துள்ள சிவஞானம் பெற்ற சம்பந்தர் பற்றிய செய்தி கேட்டனர். உடனே தக்க தூதர்களை அனுப்பி அவரை மதுரைக்கு அழைத்து வந்தார்கள். சம்பந்தப் பிள்ளையார் வந்த செய்தி கேட்ட சமணக்குருமார்கள் கூன் பாண்டியனிடம் சென்று "மன்னனின் சமயமான சமணத்திற்கு ஊறு, பிள்ளை வடிவில் வந்து மடத்தில் தங்கியிருக்கிறது. மடத்திற்குத் தீ மந்திரத்தால் மூட்டினால் பிள்ளை பயந்து ஓடிவிடுவான்!" என முறையிட்டனர். மனம் கலங்கிப் போன மன்னன் தலையாட்டிவிட்டு அந்தப்புறம் சென்றுவிட்டான். தங்கள் மந்திரம் பலிக்காத நிலையில், மடத்திற்கு நேரடியாகத் தீயையே வைத்துவிட்டனர் சமணர்கள். அடியார்கள் மூலம் செய்தி கேட்ட சம்பந்தர் கலக்கம் கிஞ்சித்தும் இல்லாமல், மதுரைக்கு மன்னன் என்ற முறையில், அங்கு நடந்த இத் தீய செயலுக்கு அவரே பொறுப்பு ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் (constitutional responsibility) என்ற முடிவிற்கு வந்தார். உடனே அங்கையர்க்கண்ணி உடனாய ஆலவாய் அண்ணலை வேண்டி, அத் தீயினைப் "பையவே சென்று பாண்டியர்க்கு ஆகுக!" என்று பணித்தார். உடனே அத் தீ வெப்புநோயாக மாறி மன்னனைப் பற்றிக் கொண்டது. துன்புறும் மன்னனைக் குணப்படுத்தச் சமணர்களால் இயலவில்லை. இதுவே நல்ல தருணம் என எண்ணிய அரசியாரும் அமைச்சரும் மன்னன் அனுமதியுடன் சம்பந்தப் பிள்ளையாரை அழைத்து வந்தனர். ஒரு தரப்பிற்கு ஒரு பாதியென மன்னனின் உடலை பிரித்துக்கொண்டு சம்பந்தரும் சமணர்களும் வெப்பநோய் நீக்க முனைந்தனர். சம்பந்தப் பிள்ளையார் "மந்திரமாவது நீறு" என்ற மிகப் புனிதமான திருநீற்றுப் பதிகத்தை பாடி அருளி, "ஆலவாய் அண்ணலின் திருநீறே மந்திரமும் மருந்துமாகித் தீர்க்கவல்லது" என்று சொல்லி,

மன்னன் உடலின் வலப் பாதியில் திருநீற்றைத் தடவினார். உடனே வலப்பக்கம் குளத்துநீரைப் போலக் குளிர்ந்தது! வெப்பம் அத்தனையும் இடப்பக்கம் சென்றுவிட்டது. சமணர்கள் மன்னன் மேல் தடவிய மயில் பீலிகள் அனைத்தும் அந்த வெப்பத்தில் வெந்து சாம்பலாயின. மன்னன் சமணர்களைப் புறம் தள்ளச் சொல்லிவிட்டு சம்பந்தப் பிள்ளையாரையே இடப்பக்கத்தையும் குணமாக்க வேண்டினான். பிள்ளையாரும் அந்த வேண்டுகலை நிறைவேற்றினார்.

நோய் முற்றிலும் நீங்க, மன்னன் மகிழ்ந்து எழுந்து சொன்னதை சேக்கிழாரின் பெரிய புராணப்பாடல் ஒன்றினால் கேட்போம்.

மீனவன் தன் மேலுள்ள வெப்பெலாம் உடனே மாற,
ஆன பேரின்பம் எய்தி, உச்சிமேல் அம் கை கூப்பி,
“மானம் ஒன்றில்லார் முன்பு, வன்பிணி நீங்க வந்த
ஞானசம்பந்தர் பாதம் நண்ணி நான் உய்ந்தேன்” என்றான்

-சே.பெ.பு - தி.ச.நா.பு 72

[மீனவன் - பாண்டியன்; வெப்பு - காய்ச்சல் நோய்; உச்சிமேல் - தலையின் மேல்; வன்பிணி - வலிய நோய்; பாதம் நண்ணி - சமணர்களிடமிருந்து நீங்கிச் சம்பந்தரது திருவடிகளை அணுகி; உய்ந்தேன் - உய்வு பெற்றேன்]

சமணர்கள் விடுவதாக இல்லை. அனல் வாதத்திற்கு அழைத்தனர். அவர்கள் மந்திரம் எழுதி நெருப்பிலே இட்ட ஏடு பொசுங்கிக் கரியாகிப் போனது. “போகமார்த்த பூண் முலையம்மை” என்று தான் முன் பாடிய பதிக ஏட்டினை தீயிலிட்டார் சம்பந்தர். அது அக்னியால் பாதிக்கப்படாது பச்சை ஏடாகவே நின்று, “பச்சைப் பதிகம்” என்ற திருப்பெயர் பெற்று, சம்பந்தருக்கு வாதத்தில் வெற்றிதேடித் தந்தது. இன்னும் எஞ்சியுள்ள புனல் வாதத்தினையும் பார்த்துவிடுவோம் என்றனர் சமணர். வைகையாற்றங்கரை அடைந்தனர் அனைவரும். ஆற்றின் ஓட்டத்தை எதிர்த்து ஏடு செல்ல வேண்டும் என்ற நிபந்தனையோடு சமணர்கள் இட்ட ஏடு ஆற்றோடே போய் விட்டது. ஆனால்,

வாழ்க அந்தணர்; வானவர்; ஆனிநம்
வீழ்க தண்புனல்; வேந்தனும் ஒங்குக!

என்ற பதிகத்தினைப் பாடி ஏட்டில் எழுதி ஆற்றில் விட்டார் சம்பந்தர். ஏடு ஆற்றின் பெருக்கினை எதிர்த்து வேகமாய்ச் சென்று திருவேடகம் என்னும் திருத்தலத்தில் கரை ஒதுங்கி நின்றது. சம்பந்தப் பிள்ளையாரின் திருக்கையால் திருமேனி எங்கும் புனிதத் திருநீறு பூசப் பெற்று, அவரது ஸ்பரிசு தீட்சையும், “வாழ்க அந்தணர்” என்ற அவரது தத்துவ மிகு திருப்பதிகத்தினால் ஞானோபதேசமும் பெற்ற, பாண்டியனின் முன்வினைப்பயனால் இருந்த கூனல் முதுகும், இடையில் கோணலாகிப் போன சமண சமயச் சார்பும் நிமிர்ந்தன. கூன் பாண்டியன், வரலாறு போற்றும் நின்ற சீர் நெடுமாறன் ஆனான்.

இந்த நிகழ்வினை நாம் சற்று விரிவாகப் பார்த்ததற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. இப்படிச் சம்பந்தப் பிள்ளையாராக வந்தது செந்திலாண்டவரே என்ற குறிப்புத் தோன்ற பகழிக்கூத்தர் இயற்றிய திருச்செந்தூர் பிள்ளைத் தமிழில் உள்ள சப்பாணிப் பருவத்தில் “கவுணியக் குழவி, சப்பாணி கொட்டி அருளே!” என்று ஒரு பாடலில் பாடி உள்ளார்.

பௌவம்எறி கடல்ஆடை உலகில்ஒரு வேடுவன்
 பறவைக்கு நிறைபுகுந்த
 பார்த்திவன் பாவையும் இயல்குலச் சிறையும்
 பணித்துஅருள மதுரைபுகுத்
 தெவ்வர்இடு திருமடத்து எரிசெழியன் உடலுறச்
 சென்று பற்றலும் எவர்க்கும்
 தீராத வடவைஅனல் வெப்பம்முது கூனும்
 திருத்திஒரு வாதுவென்று
 வெவ்வழலில் எழுதிஇடும் ஏடும் பெருக்குஆற்று
 விட்டதமிழ் ஏடும்ஒக்க
 வேகாமல் எதிரே குடக்குஏற வெங்கழுவில்
 வெய்ய சமண மூகர்ஏறச்
 சைவநெறி ஈடேற வருகவுணி யக்குழவி
 சப்பாணி கொட்டிஅருளே
 சமரமுக ரணவீர பரசமய திமிராரி
 சப்பாணி கொட்டிஅருளே

-ப.கூ. - தி.பி.த. பாடல்.33

[பௌவம் - அலைகள்; வேடுவன் பறவைக்கு நிறைபுகுந்த பார்த்திவன் - எடைக்கு எடை தன் உடலிலிருந்து பறவைக்குக் கொடுத்த சிபிச் சக்கரவர்த்தி என்ற சோழன் பார்த்திவன்; பாவை - சோழனின் மகள் பாண்டியன் மனைவியான மங்கையர்க்கரசியார்; தெல்வர் - பகைவராகிய சமணர்; எரி - நெருப்பு; செழியன் - பாண்டியன்; கவுணியக்குழவி - சம்பந்தர்; பரசமய திமிராரி - பரசமயத்தவரது ஆணவத்தை அழித்தவனே]

அருணகிரியார் “வழுதி கூன் நிமிர்த்திய பெருமானே” என்றும் வள்ளலார் “சைவநாயக சம்பந்தனாகிய தமிழ் அருள் குன்றே!” என்றும் முருகனை விளித்து இக்குறிப்பினைப் பதிவு செய்துள்ளார்கள்.

பத்ர பூதி

திருநீற்றின் மகிமைகளைப் பார்த்த நாம் செந்திலாண்டவர் திருக்கோவிலில் தரப்பெறும் சிறப்புத் திருநீற்றினைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்வது மிக அவசியம் தானே? அதென்ன சிறப்புத் திருநீறு? சங்கரர் அதைப் பத்ர பூதி என அழைக்கிறார். பத்ரம் என்றால் இலை. பூதி என்றால் நீறு. செந்திலாண்டவர் திருக்கோவிலில் பன்னீர் மரத்து இலையின் நடுவில் திருநீற்றினை வைத்து இலை முதுகு வசமாக இரண்டாக மடித்து முருகன் திருவடியில் அடுக்கடுக்காக வைத்திருப்பார்கள் அர்ச்சகர்கள். அந்த இலை விபூதியைத் தான் அடியார்களுக்குத் தருவார்கள். அந்த விபூதியின் மணமே தனி. அதில் முருகனே அந்த நறுமண வடிவில் இருக்கிறாரோ என்று எண்ண வைக்கும் மணம்! நம் நோய்களை நீக்கும், வேண்டுதல்களை நிறைவாக்கும் சக்தி அந்தப் பன்னீர் இலை விபூதிக்கு உண்டு என்பது அடியார்களது நெடு நாளைய நம்பிக்கை.

இந்தச் சக்தி அந்த இலைக்கு எப்படி வந்தது? அங்குள்ள சிவாச்சாரியார்களைக் கேட்டேன்! அவர்கள் தந்த விளக்கம். ஏனைய இலைகளுக்கு இல்லாத சிறப்பு ஒன்று பன்னீரிலைக்கு உண்டு. இலைகளின்

உட்புறத்தில் பார்த்தால் அதில் நரம்புகள் இருக்கும். இந்தப் பன்னீரிலையின் நடுப்பகுதியில் காம்பிலிருந்து நுனி வரை ஒரு நரம்பு இருக்கும். அதுதான் செந்தில் நாதனின் திருத்தோள்களாம். அந்த நடு நரம்பிலிருந்து பெரும்பாலான இலைகளில் வலப்புறம் ஆறு நரம்புகளும் இடப்புறம் ஆறு நரம்புகளும் இருக்கும். இவைதான் செந்திலாண்டவரின் பன்னிரு கைகளாம். ஆக இந்தப் பன்னீரிலையில் வைத்த விபூதியினைச் செந்தில் நாதனே தமது பன்னிரு கரங்களாலும் நமக்குத் தருகிறார் என்பது ஐதீகம். அதனால் தான் எங்கும் இல்லாத இத்தனை மகத்துவம் இந்த இலை விபூதிக்கு, பத்ர பூதிக்கு வந்துள்ளது என்றார்கள்.

நாம் இதுவரை பார்த்தது விபூதியினைக் கையில் வாங்கி நெற்றியிலும் திருமேனியிலும் பூசிக் கொண்ட பின் கிடைக்கும் பலன்கள். ஆனால் இந்தப் பாடலில் சங்கரர் தனக்கே உரிய ஒரு சூட்சுமத்தை வைத்துள்ளார். “பத்ர பூதிம் விலோக்ய ஸுணாத்”. அதாவது அந்த இலை விபூதியைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே அத்தனை நோய்களும் பறந்தோடி விடுகின்றனவாம்!

விஸ்வாமித்திரரும் பத்ர பூதியும்

இதற்கு ஒரு பிரமாணம் வேண்டுமா? திரு கிருஷ்ணசாமி சாஸ்திரிகள் வடமொழியில் இயற்றியுள்ள ஜெயந்திபுர மஹாத்மியம் என்ற தல வரலாறில் உள்ள ஒரு பாடல். அதில் விபூதி இயல் என்று ஒரு தனிப்பகுதியே உள்ளதாம். மகரிஷி விஸ்வாமித்திரரே ஒருமுறை குன்மாத்ரி நோயுற்று மிக்க அவதிக்கு ஆட்பட்டாராம். இராமாயணத்தில் தாடகையை வதம் செய்து அவரது வேள்வி காத்த ஸ்ரீ ராமச்சந்திரமூர்த்தியே அவர் கனவில் தோன்றித் திருச்செந்தூர் சென்று செந்திலாண்டவர் இலை விபூதி பெற்று அணிந்து கொண்டால் குன்மம் உடனே குணமாகி விடும் என்று சொன்னாராம். உடனே மகரிஷியும் செந்தூர் வந்து கந்தனை ஒரு மண்டலம் துதித்து வந்தாராம். ஒரு நாள் இரவு கிழவர் தோற்றத்தில் ஒருவர் வந்து மகரிஷியிடம் இலை விபூதி கொடுத்து இதை நோயுள்ள இடத்தில் தடவிக்கொண்டு உள்ளேயும் உட்கொண்டால் நோய் குணமாகி விடும் என்று சொல்லிச் சென்றாராம். அவ்வாறே மகரிஷியும் செய்ய நோய் குணமாகிவிட்டதாம். இதைக் கூறும் ஜெயந்திபுர மஹாத்மியத்தில் உள்ள ஒரு பாடல்

குல்மாத்ரி ரோகக்ரஸ்தோ அஸௌ தாடகாவத்ய ஹேதுத:
விஸ்வாமித்ர அபி தர்மாத்மா ஸூப்ரஹ்மண்யேன மோசித:
ஜயந்திபுர வர்யேப அஸ்மின் பத்ரபூதி ப்ரக்ருஹ்யஸ:
ஸ்வப்னே தத்தாம் குஹேனைவ ப்ரபாதே மோசிதோ அபவத்

சம்பளப் பணமாக மாறிய பத்ரபூதி

செந்திலாண்டவன் ஆணைப்படி திருவாவடுதுறை ஆதீன தேசிக சுவாமிகள் 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் திருச்செந்தூர் திருக்கோவிலுக்கு இராஜ கோபுரம் கட்டிக் கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் பணி ஆட்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்க ரொக்கப் பணம் அவரிடம் இருக்கவில்லை. ஆனால் சுவாமிகள் மனம் தளரவில்லை. செந்திலாண்டவரை வேண்டிப் பணியாட்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் ஒரு பன்னீரிலை

விபூதிப் பிரசாதம் கொடுத்துத் தூண்டி விநாயகர் கோவிலைத் தாண்டியதும் இலையைப் பிரித்துப் பார்க்குமாறு கேட்டுக் கொண்டாராம். அது போல் பணியாட்கள் செய்தனர். என்ன ஆச்சரியம்? ஒவ்வொருவரது இலையிலும் இருந்த விபூதி அவரவர்க்கு ஏற்ற சம்பளப் பணமாக மாறி இருந்ததாம்!

சங்கரரின் இந்த 25 ஆவது பாடலின் விளக்க உரையை நிறைவு செய்வதற்கு முன் சம்பந்தப் பிள்ளையார் அருளிச் செய்த திருநீற்றுப் பதிகத்தினை இங்கே நினைவு கூரல் வேண்டும்.

திருஆலவாய் : திருநீற்றுப்பதிகம் : பண் - காந்தாரம்

மந்திர மாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு
சுந்தர மாவது நீறு துதிக்கப் படுவது நீறு
தந்திர மாவது நீறு சமயத்தி லுள்ளது நீறு
செந்துவர் வாயுமை பங்கன் திருஆல வாயான் திருநீறே

வேதத்தி லுள்ளது நீறு வெந்துயர் தீர்ப்பது நீறு
போதந் தருவது நீறு புன்மை தவிர்ப்பது நீறு
ஓதத் தருவது நீறு உண்மையி லுள்ளது நீறு
சீதப் புனல்வயல் சூழ்ந்த திருஆல வாயான் திருநீறே

முத்தி தருவது நீறு முனிவ ரணிவது நீறு
சத்திய மாவது நீறு தக்கோர் புகழ்வது நீறு
பத்தி தருவது நீறு பரவ இனியது நீறு
சித்தி தருவது நீறு திருஆல வாயான் திருநீறே

காண இனியது நீறு கவினைத் தருவது நீறு
பேணி யணிபவர்க் கெல்லாம் பெருமை கொடுப்பது நீறு
மாணந் தகைவது நீறு மதியைத் தருவது நீறு
சேணந் தருவது நீறு திருஆல வாயான் திருநீறே

பூச இனியது நீறு புண்ணிய மாவது நீறு
பேச இனியது நீறு பெருந்தவத் தோர்களுக் கெல்லாம்
ஆசை கெடுப்பது நீறு அந்தம தாவது நீறு
தேசம் புகழ்வது நீறு திருஆல வாயான் திருநீறே

அருத்தம தாவது நீறு அவல மறுப்பது நீறு
வருத்தந் தணிப்பது நீறு வான மளிப்பது நீறு
பொருத்தம தாவது நீறு புண்ணியர் பூசும்வெண் ணீறு
திருத்தகு மாளிகை சூழ்ந்த திருஆல வாயான் திருநீறே

எயிலது அட்டது நீறு இருமைக்கு முள்ளது நீறு
பயிலப் படுவது நீறு பாக்கிய மாவது நீறு

துயிலைத் தடுப்பது நீறு சுத்தம் தாவது நீறு
அயிலைப் பொலிதரு சூலத் தால வாயான் திருநீறே

இராவணன் மேலது நீறு எண்ணத் தருவது நீறு
பராவண மாவது நீறு பாவ மறுப்பது நீறு
தராவண மாவது நீறு தத்துவ மாவது நீறு
அராவணங் குந்திரு மேனி ஆல வாயான் திருநீறே

மாலோ டயனறி யாத வண்ணமு முள்ளது நீறு
மேலுறை தேவர்கள் தங்கள் மெய்யது வெண்பொடி நீறு
ஏல உடம்பிடர் தீர்க்கு மின்பந் தருவது நீறு
ஆலம துண்ட மிடற்றெம் ஆல வாயான் திருநீறே

குண்டிகைக் கையர்க ளோடு சாக்கியர் கூட்டமுங் கூடக்
கண்டிகைப் பிப்பது நீறு கருத இனியது நீறு
எண்டிகைப் பட்ட பொருளா ரேத்துந் தகையது நீறு
அண்டத் தவர்பணிந் தேத்து மால வாயான் திருநீறே

ஆற்ற லடல்விடை யேறு மாலவா யான்திரு நீற்றைப்
போற்றிப் புகலி நிலாவும் பூசுரன் ஞானசம் பந்தன்
தேற்றித் தென்ன னுடலுற்ற தீப்பிணி யாயின தீரச்
சாற்றிய பாடல்கள் பத்தும் வல்லவர் நல்லவர் தாமே

திருச்சிற்றம்பலம்

- தி.சு.தே - 2.66

நாமும் கூடியவிரைவில் திருச்செந்தூர் சென்று செந்திலாண்டவரை வழிபட்டு அவரது இலை விபூதி பெற்று, நெற்றியில் அணிந்து கொண்டு, உள்ளேயும் உண்டு உடல் நலமும், பல்வளமும் பெறுவோமாக!

இனி சங்கரரின் அரிய பாடலின் தமிழ் வடிவத்தினை மீண்டும் ஒருமுறை படித்தபின் அடுத்த பாடலைப் பார்ப்போம்.

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வுடிவம்

பாடல் 25

பிரார்த்தனை 4 - உடல் நோய்கள்
நீக்க வேண்டுதல்

தீராத வியாதிகளான வலிப்பு, தீமைமிகு காசம்,
குஷ்டம், சுரம், மேகவெட்டை, குடல்புண்,
புற்று நோய், பிசாசு, பொல்லாத மனப்பயம்
இன்னபிற நோய்கள் அனைத்தும்
தாரகனை வதம் செய்தவனே!
பன்னீரிலையில் மடித்த உன் திருநீற்றைப்
பார்த்த மாத்திரத்தில் பறந்தோடி மறைந்திடுமே!

பாடல் 26

பிரார்த்தனை 5 - இந்திரிய
மடை மாற்றம் வேண்டல்

த்ருசி ஸ்கந்த மூர்த்திஹி: ச்ருதௌ ஸ்கந்த கீர்த்திஹி:
முகே மே பவித்ரம் ஸதா தச்சரித்ரம் ।
கரே தஸ்ய க்ருத்யம் வபுஸ்தஸ்ய ப்ருத்யம்
குஹே ஸந்து லீநா மமாசேஷ பாவாஹா: ॥

எப்போதும் என் கண்கள் கந்தனையே கண்டிடுக!
செவிகள் அவன் பொருள் சேர் புகழையே கேட்டிடுக!
வாய் என்றும் பவித்திரமான
அவன் சரித்திரத்தையே பாடிடுக!
என் உடலும் உடனான கரங்களும் அவனது
திருத்தொண்டினையே புரிந்திடுக! இப்படியே என்
சிந்தையும், செயலும், சொல்லும், குகையிலுறை கந்தனே,
உன்னிலேயே என்றும் ஒன்றியிருந்திடட்டும்!

26.1 : த்ருசி ஸ்கந்த மூர்த்திஹி: ச்ருதௌ ஸ்கந்த கீர்த்திஹி:

என்னுடைய கண்கள் எப்பொழுதும் கந்தனையே
கண்டுகொண்டிருக்கவேண்டும்
என்னுடைய காதுகள் எப்பொழுதும் கந்தன்
புகழையே கேட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும்

26.2 : முகே மே பவித்ரம் ஸதா தச்சரித்ரம் ।
மே முகா ஸதா பவித்ரம் தச் சரித்ரம்

என்னுடைய வாய் எப்பொழுதும் முருகப்
பெருமானின் புனிதமான புகழையே பேசிக்
கொண்டிருக்க வேண்டும்

26.3 : கரே தஸ்ய க்ருத்யம் வபுஸ்தஸ்ய ப்ருத்யம்

எனது கைகள் அவனுக்கான திருத்தொண்டினையே செய்யட்டும்
என்னுடைய உடல் முருகனுடைய
ஏவலாளாக இருந்து பணிவிடை செய்யட்டும்

26.4 : குஹே ஸந்து லீநா மமாசேஷ பாவாஹா: ॥
மம அசேஷாஹ பாவாஹ குஹே லீநா ஸந்து

என்னுடைய ஏனைய செய்கைகளான நடை,
உடை, பாவனை முதலிய அனைத்தும்
குகப்பெருமானிடத்திலேயே ஒடுங்கி இருக்கட்டும்

உலக வாழ்க்கை நம் முன் பல சூழ்நிலைகளை உருவாக்கும். வாய்ப்புக்களைத் தரும். பல சுக போகங்களைக் காட்டும். இவற்றை இரண்டு தொகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். மனை, மனைவி, மக்கள், செல்வம், பதவி, புகழ், வாகனங்கள், ஆடை, ஆபரணங்கள் முதலியன அடங்கியது ஒரு தொகுதி. இவை அனைத்தும் நம்முடைய புற வளர்ச்சிக்கான சாதனங்களே. நம் வாழ்க்கை முழுதும் இவற்றை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதே நமது குறிக்கோள் அல்ல. இறைவனது திருத்தலங்கள், தீர்த்தங்கள், திருக்கோவில்கள், அங்குள்ள இறைவனின் பல திருமேனிகள், இறை நோக்கி நம்மை ஆற்றுப்படுத்தும் நல் ஆசான்கள், அடியார் திருக்கூட்டங்கள், வேத, உபநிடத, இதிஹாச, புராணங்கள், ஷண்மத வழிபாட்டு நூல்கள் முதலியன மறு தொகுதி. இவை நமது அக வளர்ச்சிக்காக நம் முன் படைக்கப் பெற்றவை.

நமக்கு வரையறுத்துத் தரப்பெற்ற வாழ்க்கைக் காலத்திற்குள் நாம் அக வளர்ச்சித் தொகுதிக்குள் நுழைந்து, அதில் மேற் செல்ல, முதல் தொகுதியில் தடையாக இருப்பனவற்றிலிருந்து படிப்படியாக விடுவித்துக் கொண்டு அக வளர்ச்சி ஏனியில் ஏறிச் செல்ல வேண்டும்.

இந்த இரண்டு தொகுதிகளிலும் செம்மையான வாழ்க்கை வாழ்ந்து, நமக்குப் பின் வருபவர்களுக்கு உதவியாக நாம் வாழ்ந்த நல் வாழ்க்கைக்கான தடங்களைப் பதிவு செய்து, இறைவன் திருவடி அடைந்தால் வள்ளுவர் சொன்னது போல வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவர்கள் ஆவோம்.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்

-தி.வ. - தி.கு. 50

[உலகத்தில் அறவழி நின்று, பொருள் சேர்த்து, இன்பம் துய்த்து, தக்கார்க்கு ஈதல் செய்து, மனத்தால் படிப்படியாக அனைத்தையும் துறந்து, தூயவனாய் இறை நோக்கிப் பயணித்தல் வாழ்வாங்கு வாழும் வாழ்க்கைக்குள் அடங்கும் எனலாம். அப்படி வாழ்பவர்கள் தெய்வங்களின் வரிசையில் வைப்பதற்கே தகுதி பெற்றவர்கள் ஆவார்கள்]

ஆனால் ஒன்றை நாம் இங்கே அடிக்கோடிட்டுக் காட்ட வேண்டும். அற வாழ்க்கையை, ஆன்மிக வாழ்க்கையை நோக்கிப் பயணிக்கிறோம் என்பதற்காக உலகியலிலுள்ள உண்மைகளையோ, சமுதாயத் தொடர்புகளையோ, குடும்பத்தோடு கொண்டுள்ள உறவுகளையோ நாம் தூக்கி எறிந்து விட வேண்டும் என்பதில்லை. இவற்றில் கொள்ளத் தக்கன எவை, தள்ள வேண்டியவை எவை, கொள்ளத் தக்கனவற்றிலும் அவற்றை எந்த அளவு, எவ்வளவு காலத்திற்குக் கொள்ள வேண்டும் என்று வகை பிரித்து அறிந்து, அதற்கேற்ப நடக்க வேண்டும். இயற்கையுடனும், சமுதாயத்துடனும், குடும்பத்துடனும் நல்ல உறவை வைத்துக் கொண்டே, உயர் ஆன்மிக இலக்குகளை நாம் அடைய முடியும்.

இந்தப் பின்புலத்தில் ஆதி சங்கரரது 26 ஆவது பாடலைப் பார்ப்போம். இந்தப் பாடலில் ஆன்மிகத்தில் படிநிலை வளர்ச்சி பெற்ற அடியார், இப்போது செந்திலாண்டவர் திருமுன் நிற்கிறார். அதென்ன ஆன்மிகத்தில் படிநிலை வளர்ச்சி? இந்த வளர்ச்சியினை ஆதி சங்கரர் தனது மூன்றாவது பாடலிலிருந்து இருப்பத்தி ஐந்தாவது பாடல் வரை மிக அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். அதை ஒரு முறை, பின்பார்வையாகப் (flash-back) பார்த்து, நினைவு படுத்திக் கொண்டு மேலே சென்றால், இனி வரும் பாடல்களை அனுபவித்து, அவற்றோடு ஒன்றும் வாய்ப்பு மிகும்.

உலக வாழ்க்கையின் புற வளர்ச்சியில் அதுவரை ஈடுபட்டிருந்த அடியார் அக வளர்ச்சியை நாடுகிறார். புற வாழ்க்கையில் துன்பங்கள் நிறைந்த கடலினைத் தாண்டி, கரை சேர்ந்து, கந்தமாதன மலை ஏறி, அதிலுள்ள குகைக்குள் இருக்கும் மாணிக்கக் கட்டிலில், ஒளித்திரளோடு பொலிவுடன் வீற்றிருக்கும் செந்திலாண்டவரின் அருள் தரிசனம் பெறுகிறார். அடியாரது இறைபக்தி அரும்பாகி, மலராகி, காயாகி இப்போது கனியாகும் நிலை வந்துள்ளது. முருகன் திருவடி முதல் திருமுடி வரையுள்ள ஒவ்வொரு உறுப்பின் பேரழகினையும் கண்டு மகிழ்ந்து, அவரோடு காதலாக்கிக் கசிந்து, கண்ணீர் மல்கி, அந்த அழகுத் திருமேனியை நெஞ்சத் தடத்திலே நிறுத்தி, தனது பிரார்த்தனைகளை அவர் திருமுன் விண்ணப்பிக்கிறார், அடியார்.

முதலில் பொதுவான விண்ணப்பம்!

- என்னைக் காப்பாற்று!
அப்புறம் எவ்வெவற்றிலிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதையும்
விண்ணப்பிக்கிறார்!
- மரண காலத்தில் உடனிருந்து “அஞ்சேல்” என்று சொல்லி மரண பயத்திலிருந்து
காப்பாற்று!
- மனக் கவலையை, மாசுகளை நீக்கிக் காப்பாற்று!
- உன்னிடம் பக்தி செலுத்தத் தடையாக உள்ள என் இந்திரியங்கள் போன்ற
அனைத்திலிருந்தும் காப்பாற்று!
- உன் பன்னீரிலை விபூதி தந்து அனைத்து நோய்களிலிருந்தும் காப்பாற்று!
- எனக்கு நீயே கதி. அதனால் நீ தான் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

இப்படி உலக பந்தங்களை அளவோடு கொண்டு, மனத்தை பக்குவப் படுத்தி, உள்ளத்தால்
தூய்மையும், உடலால் நலமும் பெற்று “நீயே கதி!” என்று செந்திலாண்டவர் திருவடியில் பூரண
சரணாகதி அடைந்து, மிக்க நன்றி உணர்வோடு அவர் சன்னிதியில் நின்று, தன்
பிரார்த்தனையைத் தொடர்கிறார்.

ஆனால் 26வது பாடலில் உள்ள இந்தப் பிரார்த்தனையிலும் அதைத் தொடர்ந்து வருபவற்றிலும் ஒரு
வியத்தகு மாற்றத்தை நாம் பார்க்கலாம். இதுவரை தனக்கு வேண்டியவற்றையே கேட்ட அடியார்
இப்போது அதிலிருந்து வெளிவந்து, இறைவனைப் பற்றியும் ஏனையோரைப் பற்றியும் பேசுகிறார்.

இனி இந்தப் பாடலுக்குள்ளே நுழைவோம். இந்த விளக்க உரையைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்வதற்கு
ஏதுவாக குகைக்குள் இருந்த அடியாரை வெளியே கூட்டி வந்து இன்றைய செந்திலாண்டவர்
திருக்கோவில் சன்னிதியில் நிறுத்தி வைப்போம்! அடியார் செந்திலாண்டவரின் அழகுத்
திருமேனியில் வைத்த விழி வாங்காமல் கண்டு கொண்டிருக்கிறார். கண்ணொடு கண் இணை
நோக்கின. வள்ளுவர் சொல்லியது போல்,

கண்ணொடு கண் இணை நோக்கு ஒக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனும் இல

-தி.வ. - தி.கு. - 1100

ஆமாம்! இது காமத்துப் பாலில் காதலர் இருவருக்கு இடையே நிகழ்ந்த நிகழ்வைப் பற்றிய குறள்.
இந்த மானுடக் காதலுக்கும், அடியார் - ஆண்டவர் காதலுக்கும் வித்தியாசம் எதுவுமில்லை. எத்தனையோ

அருளாளர்கள் தங்களைக் காதலியாகவும் ஆண்டவனைக் காதலனாகவும் கொண்டு நாயகி - நாயகன் பாவத்தில் பல பாடல்கள் அருளிச் செய்துள்ளார்கள் அல்லவா?

இனி நாம் நம் அடியாரிடம் திரும்புவோம்! அவர் தம் நெஞ்சத் தடத்தில் முருகனின் திருமேனியைப் படமாக எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். பேசத் தோன்றவில்லை. ஆனால் இந்த நிலையே தொடரவேண்டும் என்பது மட்டும் நன்றாகவே தோன்றுகிறது. உடனே வைக்கிறார், தனது பிரார்த்தனையின் முதல் பகுதியை!

த்ருசி ஸ்கந்தமூர்த்திஹி!

என்னுடைய கண்கள் எப்பொழுதும் கந்தனையே கண்டு கொண்டிருக்கட்டும்!

பல மானுட உணர்வுகளுக்கும் கண்களே தோற்றுவாய் என்பதனால் சங்கரர் முருகனின் ஈர்ப்பினைக் கண்களிலிருந்தே தொடங்குகிறார்.

சங்கரர் கண்கள் பார்க்கட்டும் என்று சொல்லவில்லை கண்கள் காணட்டும் என்று சொல்கிறார். பார்த்தலுக்கும் (looking) காணலுக்கும் (seeing) மிகப் பெரிய வித்தியாசமுண்டு. பார்த்தல் என்றால் பார்க்கப்பெறும் பொருள் நம் விழித்திரையில் எப்படி விழுகிறதோ அதையே நாம் பார்க்கிறோம். ஆனால் காணல் என்றால் காணப் பெற்ற பொருளின் பிம்பங்களை மூளை நுணுக்கமாய் ஆய்வு செய்து, முன் பதிவானவற்றோடு ஒப்பிட்டு, அந்த பிம்பங்களுக்குத் தரும் நிறைவான வடிவத்தினை உணர்தல். இதிலிருந்து அந்த அடியார் ஆண்டவனை எந்து அளவு ஊடுருவிக் காண்கிறார் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது!

இப்பொழுது கருவறையின் உள்ளே திரிசுதந்திரர்கள் முருகனின் பொருள்சேர் புகழினை அவன் திருச்செவிகளுக்கு விண்ணப்பிப்பது மெதுவாக அடியார் காதுகளையும் எட்டுகிறது. அந்தச் சேர்ந்திசையும், அதில் பொதிந்துள்ள பொருளும் அவரை ஈர்க்கின்றன. மனம் நெகிழ்கிறது. அதிலிருந்து எழுகிறது பிரார்த்தனையின் அடுத்த பகுதி!

ஸ்ருதௌ கந்த கீர்த்திஹி?

என் செவிகள் எப்பொழுதும் செந்திலாண்டவரின் புகழையே கேட்கட்டும்!

இப்படிச் "கேட்பதிலும்" இரண்டு வகை உண்டு என்பர். உணர்வோடு கேட்பது (listening) ஒன்று. கேளாமல் கேட்பது (hearing) அதாவது உள்வாங்கிக்கொள்ளாமல் காதில் மட்டும் ஒலியாக விழுவது மற்றொன்று. வள்ளுவர் இவை இரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டினைச் சற்று காட்டமாகவே சொல்கிறார்.

*கேட்பினும் கேளாத் தகையவே கேள்வியால்
தோட்கப் படாத செவி*

-தி.வ. - தி.கு. - 418

[கேட்டவற்றை இன்னவென்று புரிந்து உணர்ந்து கொள்ளாத செவிகள் அந்தக் கேள்வியால் துளைக்கப் படாத செவிகளாகும். ஓசையை மட்டும் அந்தக் காதுகள் கேட்கக்கூடியனவாக இருந்தாலும் அவை செவிட்டுக் காதுகளே]

எனவே நம் அடியார் முருகனின் புகழ் பாடப்பெறுவதைப் புரிந்து உணர்ந்து கொள்ளும் வகையில் நாளும் தனது செவிகள் கேட்கட்டும் என்று வேண்டுகிறார்.

இன்னும் சில நிமிடங்கள் கழிந்தன. அடியாரைச் சுற்றி நிற்கும் ஏனைய அடியார் திருக்கூட்டம் முருகன் புகழ் பாடுவதும் அவர் காதுகளில் விழுந்து அவருக்கு ஒரு உந்துதல் தருகிறது. தானும் முருகன் பாமாலைகளைப் பாட வேண்டும் என்ற எண்ணம் வருகிறது. அது முருகனிடம் வைக்கும் அடுத்த விண்ணப்பமாகப் பரிணமிக்கிறது!

மே முகா ஸதா பவித்ரம் தச் சரித்ரம்

என்னுடைய வாய் எப்பொழுதும் உன்னுடைய புனிதமான புகழையே பாடிக் கொண்டிருக்கட்டும் (இங்கே முகம் வாயினைக் குறிப்பதற்கு ஆகு பெயராக வந்துள்ளது)

அடியார் முருகனைக் கண்டார். அவன் திருவடியினை வணங்கினார். அவன் புகழ் கேட்டார். இப்பொழுது தானும் அவனது திருநாமங்களைக் கொண்ட பாமாலைகளைப் பக்தியோடு சேவிக்க முனைகிறார். இத்தகைய பெரும் பாக்கியம் முன் செய்த புண்ணியத்தால் தான் கிட்டும் என்று சொல்கிறார் அருளாளர் அபிராமி பட்டர்

கண்ணியது உன் புகழ்; கற்பது உன் நாமம்; கசிந்து பத்தி

பண்ணியது உன் இரு பாத அம்புயத்தில்; பகலிரவா

நண்ணியது உன்னை நயந்தோர் அவையத்து; நான் முன் செய்த

புண்ணியம் எது என் அம்மே? புவி ஏழையும் பூத்தவளே!

- அ.ப. - அ.அந். - 12

[ஏழு உலகங்களையும் பொலிவோடு தோற்றுவித்த என் அன்னையே! நான் என்றும் நினைத்தது உன்னுடைய புகழையே; கற்று இடைவிடாமல் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்வது உன் திருநாமங்களையே; நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து உருகிப் பக்தி செய்து வழி படுவது உன்னுடைய இரண்டு திருவடிகளாகிய தாமரை மலர்களிலேயே; பகலிலும் இரவிலும் எப்போதும் சார்ந்து இருந்தது உன்னை அன்போடு வணங்கும் உன் அடியவர்களின் திருக்கூட்டத்திலேயே. இத்தகைய பெறற்கரிய பேறு எனக்குக் கிட்ட நான் என் முற்பிறப்புக்களில் செய்த புண்ணியம் தான் எது?]

அடுத்து, நம் அடியார் நினைக்கிறார், "இப்படி முருகன் முன் நின்று பாடிக் கொண்டிருந்தால் எனக்கு மன நிறைவு கிடைக்கிறது, சரி! ஆனால் அடுத்தவருக்கும் இறைவனுக்கும் என் கைகளால், உடலால் ஏதாவது தொண்டு செய்ய வேண்டாமா?" இந்த நல் எண்ணத்தின் விளைவு தான் அடுத்த வேண்டுகூல்!

கரே தஸ்ய க்ருத்யம்; வபுதஸ்ய ப்ருத்யம்

என் கைகள் அவனுக்கான திருத்தொண்டினைச் செய்யட்டும். என் உடல் அவனது ஏவலாளாகப் பணி புரியட்டும்

மனத்தால் நினைத்தார். வாக்கினால் புகழ் பாடினார். இப்பொழுது காயத்தால் அதாவது கைகளால், உடலால் இறைத் தொண்டு செய்ய விளைகிறார். ஆன்றோர் வாக்குப்படி நம் அடியார், மனம், வாக்கு, காயம், மூன்றினாலும் முருகனுக்குத் தொண்டு செய்ய விரும்புகிறார். நியாயம் தானே? ஆனாலும் அவருக்கு இன்னும் மன நிறைவு வரவில்லை. தன் உடைமைகள் செயல்கள் அனைத்தையும் முருகனின் திருவடியிலே வைத்துப் பூரண சரணாகதி செய்து அவனோடு உள்ளத்தாலும் ஒன்றியிருக்க வேண்டுகிறார்.

மம அசேஷாஹ பாவாஹ குஹே லீனா ஸந்து

என்னுடைய ஏனைய செய்கைகளும் உடைமைகளுமான நடை, உடை, பாவனை அனைத்தும் குகப் பெருமானுக்கே அர்ப்பணிக்கப் பெற்று அவனிடத்திலேயே ஒடுங்கி இருக்கட்டும்.

அப்பர் தேவாரம்

இதே கருத்தினைக் கொண்ட ஏனைய அருளாளர்களின் பாடல்கள் சிலவற்றை இங்கே நினைவு கூரல் பொருத்தமாகும். அப்பர் பெருமான் தனது திரு அங்கமாலை தேவாரத்தில் தன் தலையைச் சிவனை வணங்கச் சொல்கிறார். கண்களால் காணச் சொல்கிறார். செவிகளை அவனது திறனைப் பற்றிக் கேட்கப் பணிக்கிறார். மூக்கைத், தியானம் செய்யும்பொழுது, மெல்லொலியால் அவன் திருநாமத்தை சொல்லச் சொல்கிறார். வாயை அவனை வாழ்த்துமாறு கூறுகிறார். நெஞ்சை அவனை நினைக்குமாறு ஆணையிடுகிறார். கைகளை அவன் மேல் தூமலர் தூவிக் குவித்து வணங்குங்கள் என்கிறார். உடலை அவன் திருக்கோவிலை வலம் வந்து மலரிட்டுப் போற்றி வழிபடுமாறு கூறுகிறார். கால்களைக் கோபுரத்தோடு கூடிய அவன் திருக்கோவிலைச் சுற்றிவரச் சொல்கிறார். முடியிலிருந்து அடிவரை - தலை, கண்கள், செவிகள், மூக்கு, வாய், நெஞ்சு, கைகள், உடல், கால்கள் ஆகிய ஒன்பது உறுப்புகளையும் சிவன் பால் முற்றிலுமாக ஆற்றுப்படுத்தியபின், “நம் ஆவி பிரியும் பொழுது, அவனைத் தவிர நமக்கு வேறு யார் துணை?” என்று கேட்டு, அவ்வாறு ஆற்றுப்படுத்துவதன் பயனையும் காட்டுகிறார். அவன் திருவடி சேர்ந்து அங்கு மகிழ்வோடு இருப்பேன். திருமாலும் பிரம்மாவும் கீழும் மேலுமாகத் தேடியும் காண முடியாத அந்தப் பெருமானின் திருவடிகளை நான் நாடித் தேடிக்கண்டு, அவற்றை என் உள்ளத்திலே கொண்டேன் என்று பெருமிதத்தோடு சொல்கிறார்.

மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகம்

அடுத்து மாணிக்கவாசகப் பெருமானின் திருவாசகத்திலிருந்து ஒரு பாடல் :

சிந்தனை நின்தனக்கு ஆக்கி, நாயினேன் தன்
கண்ணினை நின் திருப்பாதப் போதுக்கு ஆக்கி,
வந்தனையும் அம்மலர்க்கே ஆக்கி, வாக்கு உன்
மணிவார்த்தைக்கு ஆக்கி, ஐம்புலன்கள் ஆர
வந்து எனை ஆட்கொண்டு உள்ளே புகுந்த விச்சை
மால் அமுதப் பெரும் கடலே! மலையே! உன்னைத்
தந்தனை, செந் தாமரைக்காடு அனைய மேனித்
தனிச்சுடரே! இரண்டுஇல் இத்தனியனேற்கே

[செந்தாமரைக் காடனைய சிவந்த மேனியனே, செழும் தனிச்சுடரே, நாயினேனுடைய சிந்தனையை உந்தனுக்கு உரியதாக்கினாய். எனதிரு கண்களையும் உன் திருவடிகளைக் காணுமாறு செய்தாய். எனது வாழ்த்தையும், வழிபாட்டினையும் உனக்கு உகந்தது ஆக்கிக் கொண்டாய். ஐம்புலன்களையும் உன் தொண்டுக்கு ஆமாறு செய்தாய். என் உள்ளத்தே புகுந்த விந்தையாம் மெய்ஞானப் பொருளே, உன்னைத் தந்து நீ என்னை ஆட்கொண்டாய். இரண்டுங் கெட்டானாகிய எளியேனை ஆட்கொண்ட உனது பேரருளை என்னென்பேன்]

அருணகிரியாரின் கந்தர் அலங்காரம்

ஆதி சங்கரரது கருத்தினை, அருணகிரிநாதர் அவருக்கே உரித்தான எதிர்மறை உருவகத்தால் நம்மை உணரவைக்கிறார்.

கோடாத வேதனுக்கு யான் செய்த குற்றமென்? குன்று எரிந்த
தாடாளனே! தென் தணிகைக் குமர! நின் தண்டை அம்தாள்
சூடாத சென்னியும், நாடாத கண்ணும், தொழாத கையும்,
பாடாத நாவும் எனக்கே, தெரிந்து படைத்தனனே!

-அ.நா. - க.அல. - 76

[கோடாத வேதன் - தொழில் முறையில் கோணுதல் இல்லாத பிரமன்; குன்று - கிரௌஞ்ச மலை, தாடாளனே - முயற்சியில் குறைவில்லாதவனே; தண்டை அம் தாள் - தண்டைகள் அணிந்த உன்னுடைய அழகிய திருவடிகள்; எனக்கே தெரிந்து படைத்தனனே - எனக்கு வேண்டுமென்றே படைத்தானோ?]

கிரௌஞ்சக் குன்றெறிந்து, தணிகைக் குன்றில் வீற்றிருக்கும் முருகப்பெருமானிடம் ஒரு வினாவினை வைக்கிறார் அருணகிரியார்! பொதுவாகப் படைக்கும் தொழிலில் கோணல் இல்லாத இந்தப் பிரமனுக்கு நான் செய்த குற்றமென்ன? அவன் ஏன், என்னோடு ஒத்துழையாமை செய்கின்ற இந்த உறுப்புக்களை, எனக்கு வேண்டுமென்றே தந்தான்?

அருணகிரியாரின் வியத்தகு சதுரப்பாட்டினைப் பாருங்கள்! யாரைப் பற்றிய குறையை, யாரிடம் சொல்கிறார்? முருகனிடம் முன்னரே குட்டு வாங்கிய பிரமனைப் பற்றி முருகனிடம் விண்ணப்பிக்கிறார்! சரி, அது போகட்டும், அதென்ன உறுப்புக்களின் ஒத்துழையாமை? தன்னுடைய உறுப்புக்கள் தான் விரும்புவது போல் செய்ய மறுக்கின்றன என்று சொல்லி நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன என்பதை எதிர்மறை முகத்தால் சொல்லித் தருகிறார்!

மணிகள் குலுங்கும் தண்டைகள், அருட்குழந்தைக் குமரனின் திருவடித் தாமரைகளை அலங்கரிக்கின்றன.

- நம் தலை அத்திருவடிகளை சூடிக்கொள்ளவேண்டும்
- நம் கண்கள் அவற்றையே காண வேண்டும்
- நம் கைகள் கூப்பி அவற்றைத் தொழ வேண்டும்
- நம் நாக்கு அதாவது வாய் அவற்றின் புகழையே பாட வேண்டும்

இப்படி தலை,கண்கள்,கைகள்,நாக்கு என்று நான்கினை மட்டும் இங்கே சொல்லி இருந்தாலும் உபலக்ஷணம் என்ற வடமொழி மரபுப்படி ஏனைய உறுப்புக்களையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இப் பாடலில் இன்னுமொரு சூட்சுமம் வைத்திருக்கிறார் அருணகிரியார்! நம் கவனம் முழுவதையும் முருகனின் திருவடிகளுக்கே ஆற்றுப்படுத்துகிறார். நம் மனம், வாக்கு, காயம் ஆகிய அனைத்தினையும் அந்தத் திருவடி என்ற மையத்தில் குவிய (focussed attention) வைக்கிறார். இதனால் முருகன் சன்னிதியில் நிற்கும் நமக்கு கவனச் சிதறல்கள் எதுவும் ஏற்படாது பார்த்துக்கொள்கிறார். தவிரவும் அந்த அரிய திருவடிகள் தானே முக்தி வீட்டிற்கான வாயில்! திருவடிகளுக்கு இன்னுமொரு மகிமை உண்டு என்பார், தமிழ் மூதறிஞர் திரு.வி.க அவர்கள். ஒரு தாள் நம்மிடமிருக்கும் “நான்” என்ற செறுக்கினையும், மற்றொரு தாள் “எனது” என்ற செறுக்கினையும் நீக்கும் என்பார். ஆன்மிக ஏணியில் ஏறிவரும் நம் அடியாருக்கு இந்த இரண்டு செறுக்குகளும் நீக்கப் பெறுதல் மிக அவசியம், இல்லையா?

வள்ளலார் பாடல்

அடுத்தபடியாக நமக்கு ஊக்க ஊதியங்கள் (incentives) சிலவற்றைக் காட்டி நம்மை “வருக! வருக! வந்து முருகனின் அளப்பரிய திருவருள் பலவற்றைப் பெற்றிடுக!” என்று அன்போடு கூவி அழைக்கிறார், அருளாளர் இராமலிங்க அடிகளார்.

ஐயநின் சீர்பேசு செல்வர் வாய் நல்ல தெள்
அமுதுண்டு உவந்த திரு வாய்!
அப்பநின் திருவடி வணங்கினோர் தலைமுடி
அணிந்து ஒங்கி வாழும் தலை!

மெய்யநின் திருமேனி கண்டபுண்ணியர் கண்கள்
மிக்க ஒளி மேவு கண்கள்!
வேலநின் புகழ்கேட்ட வித்தகர் திருச்செவி
விழாச்சபம் கேட்கும் செவி!

துய்யநின் பதம் எண்ணும் மேலோர்கள் நெஞ்சம் மெய்ச்
சுக ரூபமான நெஞ்சம்!
தோன்றல் உன் திருமுன் குவித்த பெரியோர் கைகள்
சுவர்ணம் இடுகின்ற கைகள்!

சையமுயர் சென்னையிற் கந்த கோட்டத்துள்வளர்
தலமோங்கு கந்த வேளே
தண்முகத் துய்யமணி உண்முகச் சைவமணி
சண்முகத் தெய்வ மணியே!

- அ.இ.அ. - தி.அ. - 1.1.19

[மலை போல் உயர்ந்த புகழையுடைய சென்னைப் பதியில் பொருந்திய கந்த கோட்டத்துள் உள்ள கோயிலை இடமாகக் கொண்டு வீற்றிருக்கும் முருகப்பெருமானே! குளிர்ச்சி யுடைய தூய்மையான மணிகளுள்

சைவமணியாய் விளங்கும் ஆறுமுகங்களையுடைய தெய்வமணியே!

ஐயனே, நின் புகழைப் பேசும் வாய் நல்ல செல்வரின் வாய்; தெளிந்த அமுதத்தை உண்டு மகிழும் திருவாயாகும். தந்தையே, நின் திருவடிகளை வணங்கியவரின் தலை, மணிமுடி அணிந்து சிறப்புற்று வாழும் தலையாகும். மெய்மையனே, நின் திருமேனியைக் கண்ட புண்ணியரின் கண்கள் மிக்க அருள் ஒளியுடைய கண்களாகும். வேலையுடையவனே நின் திருப்புகழைக் கேட்ட வித்தகரின் அழகிய காதுகள் மணவிழா முதலிய மங்கலச் செய்திகளைக் கேட்கும் காதுகள் ஆகும். தூயவனே, நின் திருவடிகளை மனத்துள் எண்ணும் மேலோரின் நெஞ்சம் உண்மையான இன்ப வடிவான நெஞ்சமாகும். தோன்றலே, நின் திருமுன்பு குவித்த சான்றோரின் கைகள் பொன்னை அளிக்கும் கைகள். அங்ஙனமேல் அம்மேல் மக்களின் சிறப்பை வேறு வகையில் எப்படி உரைப்பது?]

பக்திப் பாதைகள்

பக்திப் பாதைகள் என ஒன்பது வழிகளைப் ஸ்ரீமத் பாகவதம் கூறுகிறது. பிரம்மாவிடமிருந்து வரம் பெற்று, அட்டீழியங்கள் பல செய்த ஹிரண்யகசிபு தன் தீய வழிக்கு வராது, தூய வழியில் தொடர்ந்து நின்ற மகன் ப்ரஹலாதனிடம், "நீ நீண்ட நாட்களாகக் கற்றுக் கொண்டவற்றிலிருந்து, சிறந்தது என்று நீ எதனைக் கருதுகிறாயோ, அதை எனக்குச் சொல்!" என்று கேட்டான். அதற்குப் ப்ரஹலாதன் அளித்த பதிலில் இந்த ஒன்பது பக்திப் பாதைகளையும் பாகவதம் பாடிய மகரிஷி வசிஷ்டர் காட்டுகிறார். ஆமாம் நாம் பார்த்த சூரபதுமனைப் போன்றவன் தான் ப்ரஹலாதனின் தந்தையான ஹிரண்யகசிபு என்ற அசுரனும்!

பாகவதம் காட்டும் ஒன்பது பக்திப் பாதைகள்

● சிரவணம்	- இறைவன் புகழ் கேட்டல்
● கீர்த்தனம்	- புகழ் பாடுதல்
● ஸ்மரணம்	- கேட்டதை நினைவுபடுத்திக் கொள்ளல் / திருநாமஜபம்
● பாத சேவனம்	- திருவடி வழிபாடு
● அர்ச்சனம்	- ஷோடசோபசாரம் எனப் பெறும் பதினெட்டு வகையான வழிபாடுகள்
● வந்தனம்	- துதித்து வணங்குதல்
● தாஸ்யம்	- பணியாளாகப் பணிவிடை செய்தல்
● ஸக்யம்	- உற்ற நண்பனாதல்
● ஆத்ம நிவேதனம்	- பூரண சரணாகதி அடைதல்

உபநிடத சாந்தி மந்திரம்

நிறைவாக முண்டக, மண்டூக்ய, பிரச்ன உபநிடதங்களின் தொடக்கத்தில் உள்ள சாந்தி மந்திரத்தின் முதல் பகுதியினை நினைவு கூரல் இந்தத் தருணத்தில் மிகப் பொருத்தமாகும்.

ஓம்! பத்ரம் கர்ணேபி, ஸ்ருண்யாம தேவா:

பத்ரம் பச்யேம அஷ்பிர் யஜத்ரா: ।

ஸ்திரை ரங்கைஸ் துஷ்ட்டுவாக்ம்ஸஸ் தனூபி:

வ்யசேம தேவஹிதம் யதாயு: //

ஓம் தேவர்களே!

- காதுகளால் நாங்கள் நல்ல விஷயங்களைக் கேட்க வேண்டும்!

பூஜிக்கத் தக்கவர்களே!

- கண்களால் நாங்கள் நல்ல வற்றையே காண வேண்டும்!
- உறுதியான உறுப்புக்களுடன் கூடிய உடலுடன் ஆயுள் முழுதும் உங்களைத் துதிக்க வேண்டும்!
- தேவர்களுக்கு நன்மை செய்த வண்ணம் வாழ வேண்டும்

முன் பார்த்ததுபோல், உலகியலில் மூழ்கடிப்பதற்கான விஷயங்கள், உயர் வாழ்க்கைக்கு தூண்டுகிற விஷயங்கள் - ஆகிய இரண்டுமே நம் முன்னால் வருகின்றன. முதல் தொகுதியைத் தவிர்த்து, அறிவாளி இரண்டாம் தொகுதியைத் தேர்வு செய்கிறான். அவ்வாறு நல்லவற்றையும், உயர்ந்தவற்றையும் தேர்ந்தெடுக்க நமது உடம்பிற்கும் புலன்களுக்கும் பயிற்சி அளிப்பதற்கு முன், இறையவரின் துணையை வேண்டும் மந்திரப் பகுதிதான் இது!

இந்த உபநிடத மந்திரத் தொடக்கத்திற்கும், உபநிடதங்களுக்கு விரிவுரை வழங்கிய சங்கரரின் 26 ஆவது பாடலின் தொடக்கத்திற்கும் ஒரு வித்தியாசம்!

மந்திரம்,

- பத்ரம் கர்ணேபி ஸ்ருண்யாம - காதுகள் நல்லவற்றைக் கேட்கட்டும்,
- பத்ரம் பச்யேம அக்ஷபிர் - கண்கள் நல்லவற்றைக் காணட்டும் என்று தொடங்குகிறது.

ஆனால் சங்கரரின் பாடல்,

- த்ருசி ஸ்கந்த மூர்த்திஹி - கண்கள் கந்தவேளையே காணட்டும்
- ச்ருதௌ ஸ்கந்த கீர்த்திஹி - காதுகள் கந்தனின் புகழையே கேட்கட்டும் என்று தொடங்குகிறது.

காதுகளையும், கண்களையும் வரிசை மாற்றி வைத்திருக்கிறாரே சங்கரர்! ஏன்? நியாயமான ஐயம்! ஆனால் சங்கரர் எத்தனை பெரிய அறிஞர்! நாம் பார்க்கும் உபநிடத மந்திரம் குருவிற்கும் சிஷ்யனுக்கும் இடையே நடக்கும் உரையாடலின் ஒரு பகுதி. எழுதாமல் இப்படி குருவிற்கும் சிஷ்யனுக்கும் இடையே உரையாடல் முறையிலேயே தலைமுறை தலைமுறையாகக் கேட்டுப் படித்தவை வேத உபநிடதங்கள். அதனால் மந்திரம் காதுகளை முதன்மைப் படுத்தியிருக்கிறது. ஆனால் சங்கரர் செந்திலாண்டவர் திருமுன் நின்றல்லவா பாடுகிறார்? இங்கே முதலில் எதிரே இருக்கும் திருமேனியினைத் தானே நாம் முதலில் காண வேண்டும்? அதனால் தான் சங்கரர் கண்களுக்கு முதன்மைத்துவம் கொடுத்திருக்கிறார் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இனி சங்கரரின் அந்த 26 ஆவது பாடலின் தமிழ் வடிவத்தினை மீண்டுமொரு முறை படித்தபின் அடுத்த பாடலைப் பார்ப்போம்.

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வடிவம்

பாடல் 26

பிரார்த்தனை 5 - இந்திரிய மடை மாற்றம் வேண்டல்

எப்போதும் என் கண்கள் கந்தனையே கண்டிடுக!
செவிகள் அவன் பொருள் சேர் புகழையே கேட்டிடுக!
வாய் என்றும் பவித்திரமான
அவன் சரித்திரத்தையே பாடிடுக!
என் உடலும் உடனான கரங்களும் அவனது
திருத்தொண்டினையே புரிந்திடுக! இப்படியே என்
சிந்தையும், செயலும், சொல்லும், குகையிலுறை
கந்தனே,
உன்னிலேயே என்றும் ஒன்றியிருந்திடட்டும்!

பாடல் 27

உன்னைத் தவிர வேறு
தெய்வம் தெரியாது

முனிநா-முதாஹோ ந்ருணாம் பக்திபாஜாம்
அபீஷ்ட ப்ரதாஸ் ஸந்தி ஸர்வத்ர தேவாஹா: ।
ந்ருணா-மந்த்ய ஜாநா மபி ஸ்வார்த்ததாநே
குஹாத் தேவமந்யம் ந ஜாநே ந ஜாநே ॥

முனிவரும், பக்தி செய்யும் அடியாரும்
வேண்டும் வரம் அனைத்தும் அருளிடத்
தெய்வங்கள் எத்தனையோ இருந்தாலும்,
கடைப்பட்ட பாமரனான என் போன்றார்க்கும்
பரம கருணையுடன் வேண்டியதைத் தந்திடும்
தெய்வம், குகனே, உன்னையன்றி வேறு யாரும்
இருப்பதாக நானறியேன்! நானறியேன்!

உன்னைத் தவிர வேறு தெய்வம் தெரியாது

27.1&2 : முநீநாமுதாஹோ ந்ருணாம் பக்தி பாஜாம்
அபீஷ்ட ப்ரதா: ஸந்தி ஸர்வத்ர தேவா: ।

முநீநாம் உத ஆஹோ பக்தி பாஜாம்
அபீஷ்டப்ரதாஹ தேவாஹ ஸர்வத்ர ஸந்தி

முனிவர்களுக்கோ அல்லது பக்தி செலுத்தும்
அடியார்களுக்கோ அவர்கள் வேண்டியதைத் தரவல்ல
பல தெய்வங்கள் எங்கும் இருக்கின்றன

27.3 & 4 : ந்ருணா மந்த்ய ஜானாமபி ஸ்வார்த்ததானே
குஹாத் தைவமந்யம் ந ஜானே! ந ஜானே !!

அந்த்ய ஜானா ந்ருணாம்அபி ஸ்வ அர்த்த தானே
குஹாத்து அந்யம் தைவம் ந ஜானே! ந ஜானே!

(என்னைப் போன்ற) கடைப்பட்ட பாமரர்களுக்கும் அவர்கள்
வேண்டியதை அளிக்கும் தெய்வம் குகனைத் தவிர
வேறு யாரும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை!
எனக்குத் தெரியவில்லை!

உலகியலில் பார்த்தால் வசதி உள்ளவர்களுக்கும், பதவியில் இருப்பவர்களுக்கும், படித்தவர்களுக்கும் உதவப் பல பெரும் பணக்காரர்கள் தயாராக இருப்பார்கள். ஆனால் ஏழைகளுக்கும், படிக்காத பாமர மக்களுக்கும் உதவுபவர்கள் வெகு சிலரே. இதே நிலை தான் இறையியலிலும் இருக்குமோ என நம் பாமர அடியார் மனத்தில் ஒரு ஐயம் எழலாம் எனச் சங்கரருக்குத் தோன்றியிருக்கலாம். சற்று சிந்திக்கிறார். சிந்தனையில் கண்டதன் வெளிப்பாடுதான் இந்தப் பாடல். முருகன் எத்தகைய கருணை நிறை ஏழை பங்காளன் என்பதையும், அந்த முருகனைத் தவிர அவருக்கு உதவும் வேறு எந்தத் தெய்வத்தையும் அவருக்குத் தெரியாது என்பதையும் இந்தப் பாடல் கூறுகின்றது. ஷண்மத நிறுவனரான சங்கரர் அந்த ஆறு சமயங்களில், தனது இயல்பிற்கு ஏற்ற ஒன்றினை மட்டுமே இஷ்ட தெய்வமாகக் கொண்டு வழிபாடு செய்தலே அதாவது ஏகாக்கிர பக்தியே நலம் பயக்கும் என்பதை இங்கு இலை மறை காயாக அந்த அடியார் மூலமாகக் காட்டிச் செல்கிறார்.

ஆழ் கிணறு தோண்டல்

இதற்கு ஒரு வாழ்வியல் உதாரணத்தைப் பார்ப்போம்! நம் வீட்டுப் பின்புறம் ஆழ்கிணறு (borewell) தோண்டுவதனால், முதலில் அடுத்த வீட்டுக்காரர் போட்டிருக்கும் திசையிலேயே போட்டு நீர் ஊறாதது கண்டு, பாதியிலேயே நிறுத்தி, நிலத்தடி நீர் பார்க்கும் நிபுணர் (water-diviner) சொல்லியபடி போட்டு அதிலும் திருப்தி இல்லாது பாதியில் நிறுத்தி, இப்போது பிரபலமாகியிருக்கும் வாஸ்து சாஸ்திர வல்லுனர் வாக்குப்படி முயற்சி செய்து அதிலும் பாதிவரை போய், நீர் இன்னும் காணாத நீராகவே இருந்தால் மனம் தளர்ந்துவிடுவோம் அல்லவா?

இதிலிருந்து நாம் ஒன்றைத் தெரிந்து கொள்கிறோம். பலரது அறிவுரைகளைப் பெறலாம். ஆனால் அவற்றை நிறை தூக்கிப் பார்த்து, நம் உள்ளுணர்வு சொல்லும் முடிவின்படி, குறிப்பிட்ட ஒரு இடத்திலேயே தொடர்ந்து ஆழத் தோண்டினால், நீர் கிடைப்பது உறுதி. இதே நிலை தான் இறைவழிபாட்டில், ஏக தெய்வ வழிபாடும். இதை வைணவத்தில் *அனன்யபக்தி* (அ + அன்ய) என்பர். அன்யம் என்றால் இங்கே மற்ற தெய்வம் என்று பொருள்படும், அ - எதிர்மறையைக் குறிப்பது. ஆக அனன்ய பக்தி என்றால் மற்ற தெய்வத்தை வந்தனை செய்யாமை என்பது தான்; அந்த தெய்வத்தை நிந்தனை செய்வது என்பதல்ல!

இதே போலக் கடைலைத் தாண்டி, கரை சேர்ந்து, மலை ஏறி, செந்திலாண்டவர் திருக்கோவில் வந்து வழிபாடு செய்து தன் வேண்டுதல்களைச் சமர்ப்பித்து விட்ட சில வாரங்களுக்குள் அவை நிறைவேறாவிட்டால் முருகனை விட்டு வேறு தெய்வத்திடம் சென்று முறையிட இந்தப் பாமர அடியார் முனைந்து விடலாம்! இந்த நிலையை முற்றிலும் தவிர்த்து, முருகனை விட்டு அடியார் அகலாது இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே ஆதி சங்கரர், கடைப்பட்ட பாமரனுக்கும் உதவும் வேறு எந்த தெய்வத்தினையும் “எனக்கு தெரியாது! எனக்குத் தெரியாது!” என்று ஒன்றுக்கு இரண்டு முறை சொல்கிறார்.

ஆனால் சிலருக்கு மட்டும் வேண்டுதல்கள் உடனே நிறைவேறி விடுகின்றனவே, அது எப்படி? நேரடியான, சுருக்கமான விடை: “அது அவர்களது முந்தைய நல்வினைப் பயன்!” அதைப் பார்த்து நாம் மனம் தளர்ந்து, மாறிவிடக் கூடாது!

இந்தப் பாடலில் சங்கரர் இரண்டு விஷயங்களை முன் வைக்கிறார்

- சமூகத்தில் கடைநிலையில் இருக்கும் ஒரு பாமரன், முருகன் திருமுன் வந்து நிற்கிறான்
- இந்தக் கடையவனுக்கும் அருள் பாலித்திடும் வேறு எந்த தெய்வத்தினையும் தனக்குத் தெரியவே தெரியாது என்ற அவரது முடிவைத் தீர்க்கமாகச் சொல்கிறார்

இவை இரண்டையும் நாம் இன்னும் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள ஏதுவாகச் சில உதாரணங்களை ஏனைய சில அருளாளர்களின் பாடல்களின் மூலம் பார்ப்போம்.

கீதை காட்டும் பாதை

பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனுக்குப் பாரதப் போர்க்களத்தில் உபதேசித்த கீதையிலிருந்து ஒரு ஸ்லோகம் :

“கடைப்பட்ட செயல்கள் செய்த ஒரு பாவியே
வேறு எதையும் எண்ணாது, என்னைத் துதிப்பானானால்
அவனை ஒரு சாதுவிற்குச் சமமாகக் கருத வேண்டும்;
ஏனெனில் அவன் நன்கு தீர்மானித்து வந்திருக்கிறான்!”

- ஸ்ரீ.கி.- ப.கீ - 9.30

உன்னைத் தவிர வேறு தெய்வம் தெரியாது

வேறு தெய்வம் எதையும் எண்ணாது, "இந்தத் தெய்வமே எனக்குப் பலன் தரும்!" என்ற தீர்மானத்தோடு அந்தப் பாவங்கள் பல செய்தவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் வந்திருக்கிறான். அவனை அதற்குள்ளாக ஒரு சாதுவின் நிலைக்கே, அதாவது நல்லதையே நினைத்து நல்லதையே செய்யும் ஒரு முனிவன் நிலைக்கே, உயர்த்தி விடுகிறார். ஏனென்றால் தனது திருத்திப் பணி கொள்ளும் ஆற்றலிலும், தீர்மானத்தோடு வந்தவன் திரும்பிவிட மாட்டான் என்பதிலும் அவருக்கு இருக்கும் அத்தனை நம்பிக்கை!

இங்கே ஒரு ஐய நீக்கம்! கொடிய செயல்களில் ஈடுபட்டவனுக்கு, மேல் உலக வாசல்படியை மிதிக்கக்கூடத் தகுதியில்லை. ஏன், சமுதாயத்திலேயே கூட அவனுக்கு இடமில்லை என்று ஆன்மிக நூல்கள் அறைகூவுவது போன்ற அபிப்பிராயம் மக்களிடையே பரவலாக இருக்கிறது. இது அந்த நூல்களைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாததன் விளைவு என்கின்றனர் ஆன்றோர். இறைஇயல் நூல்கள் கண்டிப்பது அந்தக் கொடிய செயல்களை, பாவங்களைத் தான். அவற்றில் ஈடுபட்டுள்ள பாவிகளை அல்ல! அந்த ஈடுபாட்டிற்குக் காரணம் அவர்கள் உள்ளத்தில் தோன்றிய கொடிய சிந்தனைகளே. அந்தச் சிந்தனைகளை மாற்றிவிட்டால் அவர்களது போக்கே மாறி விடும். இதைத் தான் திருத்திப் பணி கொள்தல் என்பர் ஆன்மிக அறிஞர். அத்தனை கொடிய சூரபதுமனையும் அவன் சகோதரர்களையும் முருகன் திருத்திப் பணி கொண்டதை நாம் முன் பாடல்களில் விரிவாகப் பார்த்தோம் தானே?

திருமுருகாற்றுப்படை காட்டும் வழி

பக்தி பற்றிய முதல் முழுநூல் என்பதால் தொன்மைத் தமிழுக்கே அமைந்த கடவுள் வாழ்த்து எனக் கருதப் பெறும் நூல், நக்கீரர் அருளிய திருமுருகாற்றுப்படை. இறை இயலில் காலெடுத்து வைப்பவர்களை திரு முருகனிடத்து வழி காட்டி அனுப்பி வைக்க, அதாவது ஆற்றுப்படுத்த முனையும் நூல். அதிலுள்ள வெண்பா மாலையிலிருந்து ஒரு பாடல்.

உன்னை ஒழிய ஒருவரையும் நம்புகிலேன்
பின்னை ஒருவரையான் பின்செல்லேன் - பன்னிருகைக்
கோலப்பா! வானோர் கொடியவினை தீர்த்தருளும்
வேலப்பா! செந்தி வாழ்வே!

[கோலம் - அழகு; வேலப்பா - வேலைத் தாங்கியிருக்கும் முருகன்]

[பன்னிரண்டு திருக்கரங்களுடன், பொலிவோடு விளங்கும் அழகப்பா! தேவர்களின் நெடுநாளையக் குறையினையும் கொடிய வினைகளையும் தீர்த்த வேலினைத் தாங்கியிருக்கும் வேலாயுதப் பெருமானே! வாழ்விற்கு மூல முதற்பொருளாகத் திருச்செந்திலில் உறையும் ஆண்டவனே! எளியேன் உன்னையன்றி வேறு ஒருவரையும் நம்ப மாட்டேன். உன்னைத் தவிர வேறு ஒருவரது வழியில் கூட செல்ல மாட்டேன். நீயே எனக்குப் புகலிடம்!]

"தேவர்களின் குறையையே தீர்த்து வைத்த நீ பாமரபக்தனான எனது குறைகளைக் கட்டாயம் நீக்கி அருள்வாய் என்பதில் எனக்குப் பூரண நம்பிக்கையுண்டு. என்னைப் போன்ற எளியோர்களுக்காகத் தானே நீ இரண்டு அல்லாது பன்னிரண்டு திருக்கைகளை வைத்திருக்கிறாய்! பின் நான் ஏன் வேறு தெய்வத்திடம் செல்ல வேண்டும்? செல்லவே மாட்டேன்!" என்று நக்கீரர் நம் சார்பாக உறுதி கூறுகிறார்!

திருப்புகழ் வழி

ஆதி சங்கரர் "கடைப்பட்ட பாமரன்" என்று சொன்னதற்கு விளக்கம் தருகிறார், அருணகிரியார் ஒரு திருப்புகழ் பாடலில். அத்தகையோருக்குப் பாடலில் ஒரு பட்டியலே போட்டிருக்கிறார்.

ஆசார ஈனன், அறிவிலி, கோப அபராதி, அவகுணன்,
ஆகாத நீசன், அநுசிதன், விபரீதன்,
ஆசா விசார வெருவித மோக ஆசரீத பரவசன்,
ஆகாச, நீர், மண், அனல், வளி, உருமாறி
மாசான நால் எண் வகைதனை நீ நான் எனாத அறிவு உளம்
வாயாத பாவி இவன் என நினையாமல்
மாதா பிதாவின் அருள் நல மாறா மகாரில் எனை இனி
மாஞான போதம் அருள்செய நினைவாயே
வீசால வேலை சுவறிட, மாசூரர் மார்பு தொளைபட,
வேதாள ராசி பசிகெட அறைகூறி
மேக ஆரவார மென அதிர் போர் யாது தானர் எம்புரம்
மீது ஏற வேல்கொடு அமர்செயும் இளையோனே
கூசாது வேடன் உமிழ்தரு நீராடி ஊன் உண் எனும் உரை
கூறா மன் ஈய அவன் நுகர் தருசேடம்
கோதாம் எனாமல் அமுதுசெய் வேத ஆகமாதி முதல்தரு
கோ! லோக நாத! குறமகள் பெருமானே!

- அ.நா. - திருப்புகழ் பாடல் 1211

[ஒழுக்கக் குறைவு உடையவன், அறிவில்லாதவன், கோபம் காரணமாகக் குற்றங்கள் பல செய்பவன், கெட்ட குணத்தை உடையவன், யாருக்கும் பயனாகாத இழிந்த குணத்தவன், தகாத காரியங்களைச் செய்யும் அசுத்தன், மாறுபாடான புத்தியை உடையவன், (மண்,பெண்,பொன் என்ற) மூவாசைகளிலே எண்ணத்தை வைத்து, பலவிதமான ஆசைச் செயல்களைச் செய்து தன்வசம் இழந்தவன், ஆகாயம், நீர், மண், தீ, காற்று என்ற பஞ்சபூதச் சேர்க்கையால் வெவ்வேறு பிறவிகளில் பல உடல்களை எடுத்து, குற்றங்களுடன் கலந்த முப்பத்திரண்டு தத்துவங்களைக் கொண்ட இந்த உடல்களை "நீ" என்பதும் "நான்" என்பதுமான பிரிவைக் காணாத, ஞான உள்ளம் வாய்க்கப் பெறாத பாவி! இத்தனையும் இவன் என்று நினைத்து என்னை நீ ஒதுக்கி விடாமல் தாய் தந்தையரின் அருள் நிறைந்த உபகாரச் செயல்கள் மாறாத குழந்தைகள் போல, உன் குழந்தையாகிய எனக்கு இனிமேலாயினும் சிறந்த ஞானோபதேசத்தை அருள்வதற்கு உன் திருவுள்ளத்தில் நினைப்பாயாக! அகன்ற சமுத்திரமானது வற்றிப் போகவும், பெரிய சூரன் முதலியோரது மார்புகள் தொளைபடவும், வேதாள கணங்களின் பசி (சூர சம்ஹாரத்தால்) தீர்ந்திடவும், "போருக்கு வாருங்கள்!" என்று அசுரர்களைக் கூவி அழைத்து, மேகங்களின் பெரும் ஆரவாரமான இடியோசை போல முழங்கும் போரில், அரக்கர்கள் யம பட்டணம் போய்ச் சேரும்படியாக, வேலைக் கொண்டு போர் செய்த இளையோனே, கொஞ்சமும் தயங்காது வேடன் கண்ணப்பன் வாயினின்று உமிழ்ந்த நீர் அபிஷேகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, "இந்த மாமிசம் சுவையானது, இதை உண்டருள்க!" என்று அவன் கூறிய சொல்லைக் கேட்டு, நிரம்பவும் அவன் தருவதை, அந்த வேடன் எச்சில் செய்து தந்த மீதம் குற்றமுள்ளது என்றும் கருதாமல் அமுதாக எண்ணி உண்டு அருளியவரும், வேதங்களுக்கும் ஆகமங்களுக்கும் ஆதி முதல்வர் ஆனவருமான சிவபிரான் பெற்றெடுத்த அரசனே! இந்த உலகத்துக்கெல்லாம் நாதனே! குறமகள் வள்ளியின் பெருமானே!]

உன்னைத் தவிர வேறு தெய்வம் தெரியாது

இத்தனை கொடிய செயல்களையும் செய்த என்னை ஒதுக்கி விடாது உன் குழந்தை போலப் பாவித்து எனக்கு ஞானோபதேசம் அருள்வாயாக என்று வேண்டுகிறார். அந்த வேண்டுதலுக்காக முருகனை அவர் இரண்டு அடைமொழித் தொகுதிகளால் விளிக்கிறார். முதலாவது “சூரபதுமன் போன்ற அரக்கர்களை வதம் செய்தவனே” என்பது. இது நமக்கு முன்பே தெரிந்தது!

அடுத்த விளி புதியது! “தயக்கம் எதுவும் இல்லாமல், வேடர் குலத் திண்ணப்பன் வாயிலிருந்து உமிழ்ந்த நீரை அபிஷேகமாக ஏற்றுக்கொண்டு, அவன் உண்டு பார்த்து, “இது சுவையானது” என்று கொடுத்த அவனது எச்சில் ஒட்டிய மாமிசத்தை அமுதெனக் கருதி உண்ட சிவ பெருமானின் திருமைந்தனே!” அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவரான கண்ணப்ப நாயனார் தொடர்பானது, இந்த இரண்டாவது விளி.

கண்ணப்ப நாயனார்

மிருகங்களை வேட்டையாடி உண்கின்ற குலம் வேடர் குலம். வேடர்குலத் தலைவனின் மகன் திண்ணன். அவனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டி, அவனைக் கன்னி வேட்டைக்கு அனுப்புகிறான் தலைவன். வேட்டையில் ஒரு பன்றியைத் துரத்திக் கொண்டு சென்ற திண்ணனும் அவன் நண்பன் நாணனும் தாகத்திற்கு நீர் அருந்த அங்கே ஓடும் பொன்முகலி (ஸ்வர்ணமுகி) ஆற்றங்கரைக்கு வருகிறார்கள். அருகே இருந்த திருக்காளத்தி மலை ஏறி, அங்கே சிவலிங்க வடிவில் இருந்த காளத்தி நாதரைக் கண்டார் திண்ணன். அவர் காளத்தி மலையில் ஏறும் பொழுதே அவரது உடலில், உள்ளத்தில் மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. காளத்திநாதரை அவர் கண்டதும் நாதரது அருள் திருநோக்கம் (நயன தீக்ஷ) திண்ணனார் மேல் பதிந்தது. நொடிப் பொழுதில் வேடர் திண்ணப்பன் அன்பே உருவாகிக் காளத்திநாதரின் அடியார் ஆனார். சிவனார் முன் கிடக்கும் பச்சை இலைகளையும் பூவையும் பார்த்தார். நாணன் மூலம் இவை காளத்திநாதருக்குப் அர்ச்சகர் ஒருவர் செய்த பூசைப் பொருட்கள் என அறிந்தார். அடுத்துக் காளத்தி நாதரிடம் கொண்ட பக்தியின் செறிவால் தானே தனக்குத் தோன்றிய முறையில் பூசை செய்வது என்ற முடிவிற்கு வந்தார்.

மலையிலிருந்து இறங்கி வந்தார். வேட்டையில் கிடைத்த பன்றியை அம்பினால் அரிந்து, மெதுவான இறைச்சியைத் தேர்வு செய்து, கோலில் கோர்த்துத் தீயில் சுட்டார். சுட்ட துண்டுகளை வாயில் போட்டு மென்று பார்த்து, நன்று வெந்தவை என்று அவர் நினைத்தவற்றைத் தேக்க மர இலைகளை சேர்த்துக் தைத்த கல்லையில் வைத்துக்கொண்டார். இது உணவு. அடுத்து ஆற்றின் கரைக்குச் சென்று தூய நீரினைத் தன் வாயில் முகந்து கொண்டார். இது அபிஷேகத்திற்கான நீர். சிவனின் தலையில் சூடுவதற்கு செடிகளில் இருந்து நறு மலர்களையும் இலைகளையும் பறித்துத் தன் தலைக் குடுமியில் செருகிக் கொண்டு, ஒரு கையில் அம்போடு கூடிய வில்லுடனும், மறு கையில் இறைச்சி உணவுப் பொட்டலத்துடனும் மலையில் விரைவாக ஏறித் தன் பூசையைத் தொடங்கினார் அவரது பூசை முறையினை சேக்கிழார் பெருமான் தனது பெரிய புராணத்தில் மிக அழகானதொரு படக்காட்சி போலக் காட்டுவார்.

இளைத்தனார் நாயனார் என்று ஈண்டச் சென்று எய்தி, வெற்பின்
முளைத்தெழு முதலைக் கண்டு, முடிமிசை மலரைக் காலில்
வளைத்தபொற் செருப்பால் மாற்றி, வாயில் மஞ்சன நீர் தன்னை
விளைத்த அன்பு உமிழ்வார் போல விமலனார் முடிமேல் விட்டார்

[பசியால் தம் இறைவனாகிய சிவன் இளைத்துப்போய் விட்டாரோ என்று எண்ணி, விரைவாக மலை ஏறி, அங்கு சுயம்பாக அதாவது தானாகத் தோன்றியுள்ள முன்னவரைக் கண்டு, முன் பூசையால் அவர் தலை மீதிருந்த உலர்ந்த மலர்களைத் தன் கால் செருப்பால் அகற்றித் தனது வாயென்ற கலசத்தில் கொண்டு வந்த நீரைத் தம்முள்ளே விளைந்த அன்பை அர்ப்பணிப்பது போல மலமற்ற சிவன் மேல் உமிழ்ந்து மஞ்சனமாட்டினார். குறிப்பு: காளத்தி நாதரது திருமுடியினைத் தொடும் பாக்கியம் பெற்றதால் அந்தச் செருப்பினைப் பொன்னால் ஆன செருப்பு என்று சேக்கிழார் சொல்கிறார்]

தலை மிசைச் சுமந்த பள்ளித் தாமத்தைத் தடம் காளத்தி
மலை மிசைத் தம்பிரானார் முடிமிசை வணங்கிச் சாத்திச்
சிலை மிசைப் பொலிந்த செங்கைத் திண்ணனார் சேர்த்த கல்லை
இலை மிசைப் படைத்த ஊனின் திருவமுது எதிரே வைத்தார்

-சே.பெ.பு. - க.நா.பு - 773

[தலைக்குடுமியில் செருகிக் கொண்டுவந்த மலர்களைக் காளத்தி நாதர் முடிமேல் உதிரும்படியாகத் தலையால் வணங்கிச் சாத்தி, தேக்க இலைக் கல்லையில் வைத்துக் கொண்டு வந்த, சமைத்த இறைச்சியைத் திருஅமுது என இறைவன் திருமுன் படைத்தார்]

இத்தோடு விட்டாரா? இல்லை! சிவனுக்கே தான் சுவைத்துப் பார்த்துத் தெரிவு செய்த அந்தத் "திரு அமுதினை" உண்ணுமாறு பரிந்துரையும் செய்கிறார் திண்ணப்பர்.

"கொழுவிய தசைகளெல்லாம் கோலினில் தெரிந்து கோத்து அங்கு
அழல்உறு பதத்தில் காய்ச்சிப், பல்லினால் அதுக்கி, நாவில்
பழகிய இனிமை பார்த்துப் படைத்த இவ் விறைச்சி சால
அழகிது! நாயனீரே! அமுது செய்து அருளும்!" என்றார்

-சே.பெ.பு. - க.நா.பு - 774

இதற்கு ஒப்பான நிகழ்வுதான் கம்பரது இராமாயணத்தில் குகன் - இராமனின் சந்திப்பில் நடந்ததும். இராமனுக்கென உணவு கொண்டு வந்த குகன் கூறுகிறான்.

தேனும் மீனும் அமுதினுக்கு அமைவது ஆகத்
திருத்தினென் கொணர்ந்தேன், என் கொல் திருவுளம்?

- க.ரா. - கு.ப. - 14/1966

[நீங்கள் திருஅமுது செய்வதற்கு ஏற்ற வகையில் மீனைத் தேனில் சமைத்துக் கொண்டு வந்தேன். தங்கள் திருவுளம் யாதோ?]

பொங்கும் பரிவோடு குகன் கொண்டு வந்ததை இராமன் அன்போடு ஏற்றுச் சொல்கிறான்.

"பரிவின் தழீய என்னின் பவித்திரம், எம்மனோர்க்கும்
உரியன; இனிதின் நாமும் உண்டெனம் அன்றோ?" என்றான்

- க.ரா. - கு.ப. - 15/1967

உன்னைத் தவிர வேறு தெய்வம் தெரியாது

[அன்போடு வருவது எதுவாயினும் அது பவித்திரமானதே; எம் போன்றார்க்கும் ஏற்புடைத்தானதே; நாமும் அதை இன்பமுடன் உண்டதாகக் கருதிக் கொள்!] என்றான்]

இனி, காளத்தி நாதரது அர்ச்சகர் சிவகோசரியாருக்குத் திண்ணப்பரின் பரிவுடைய பக்தியினைக் காட்ட அவர் ஆடிய நாடகமும், திண்ணப்பர் தன் கண்களை அகழ்ந்து உதிரம் கொட்டும் காளத்தி நாதரின் கண்களில் அப்பியதும், வேடர் திண்ணப்பர் கண்ணப்ப நாயனராக மாறியதும் புராணத்திலுள்ள எஞ்சிய கதை. எழுத்து வடிவத்தில் வந்த முதல் மாற்றுக் கண் வைப்புச் சிகிச்சை (keratoplasty) இதுதான் என்பர் அறிஞர்.

அடுத்து இப்படிப் பாமரருக்கும் இறைவன் அருள் பாலிக்க வேண்டுவதை / அருள்பாலிப்பதைப் பற்றிய மற்றும் சில அருளாளர்களது பாடல்களையும் பார்ப்போம்.

அபிராமி பட்டர்

அவரது அந்தாதியிலிருந்து எளிய பாடல் ஒன்று

பரம் என்று உனை அடைந்தேன் தமியேனும் உன் பக்தருக்குள்
"தரம் அன்று இவன்" என்று தள்ளத் தகாது!

-அ.ப. - அ.அந். - 88

[நான் குற்றங்கள் உடையவனாகவே இருந்தாலும் உன்னையே கதி என்று அடைந்த எளியேனாகிய என்னை, உன் அடியார் திருக்கூட்டத்தில் ஒருவனாகச் சேரத் தகுதியில்லாதவன் என்று தள்ளி விடல் ஆகாது!]

இங்கே "தரம்" என்ற பட்டரின் சொல்லாட்சி குறிப்பிடத் தக்கது. இந்தச் சொல் செட்டிநாட்டு வழக்குச் சொல். ஒரு குடும்பத்தோடு திருமணத் தொடர்பு வைத்துக் கொள்வதற்கு முதலில் அப்பகுதியினர் கேட்பது "அது தரமான குடும்பமா?" என்ற கேள்வி தான்! அந்த ஒரு சொல்லுக்குள், ஒழுக்கம், பணிவுடைமை, அன்புடைமை, சான்றாண்மை, நாணயம், நம்பிக்கை, நேர்மை, பொறுமை, விருந்தோம்பல், இனியவை கூறல், பழி நாணுதல் முதலிய அத்தனையும் அடக்கம்! எத்தனை சொல் சிக்கனம்!

தாயுமான சுவாமிகள்

மானுடர்கள் உய்ய வேண்டும் என்ற பெருநோக்கோடு இறைவன் திருமுன் நின்று நமக்காக உருகி, உருகிப் பாடியவர் அருளாளர் தாயுமான சுவாமிகள். அவருடைய பராபரக் கண்ணியிலிருந்து ஒரு கண்ணி!

நன்றறியேன், தீதறியேன், நான் என்று நின்றவன் ஆர்
என்றறியேன், நான் ஏழை! என்னே பராபரமே!

-தா.சு. - ப.க. - 42

[இறைவனே! நல்லது எது, தீயது எது, உன் முன்னே நிற்கின்ற நானே யார் என்பதும் தெரியாத எளியேன் நான். நலனையும் கேட்டையும் அவற்றைச் செய்வதற்குக் கர்த்தாவாய் இருக்கின்ற என் ஜீவ சொரூபத்தையும் உன் கருணையினால் நான் உள்ளபடி அறிந்து கொள்ள அருள்வாயாக!]

மாணிக்கவாசகர்

நிறைவாகத் தேனினும் இனிய தமிழில், தான் உள்ளத்தால் உணர்ந்த ஆன்மிக உணர்வுகளைப் பிழிந்து நம் முன் வைத்தவர் அருளாளர் மாணிக்கவாசகர். அவரது கல்லையும் கனியாக்கும் திருவாசகத்திலிருந்து ஒரு பாடல்

செம்மை நலம் அறியாத
சிதடரொடும் திரிவேனை
மும்மை மலம் அறுவித்து
முதல் ஆய முதல்வன் தான்
நம்மையும் ஓர் பொருள் ஆக்கி
நாய் சிவிகை ஏற்றுவித்த
அம்மை எனக்கு அருளியவாறு
ஆர் பெறுவார் அச்சோவே

[எவ்வெவற்றிற்கும் முதல்வனாம் எம் தலைவன், நேர்மையின் நயம் அறியாத மூடரோடு இணங்கித் திரியும் இயல்புடைய என்னை, எனது மூவகைப் பாசங்களையும் களைந்து, அடியேனையும் ஒரு பொருட்டாக மதித்து, நாயைச் சிவிகையில் ஏற்றினாற் போல உயர்வித்த, தாய் போன்ற பெருமான். இப்பேற்றினை எனக்கருளிய விதம் வேறு யார் பெற வல்லார், இது அதிசயமே!]

இப்படி "நீயே கதி!" என வழிபடும் பக்தனின் குலம், தொழில், குணம், வளம் முதலியவை சமூகத்தின் பொதுப் பார்வையில் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கவை அல்ல என்று தோன்றினாலும் அவன் ஏகாக்ர சிந்தனையுடன் வழிபடும் தெய்வம் அவற்றையெல்லாம் ஒதுக்கிவிட்டு அவனைக் கட்டாயம் ஏற்றுக் கொள்ளும் என்ற நியதியை நமக்கு இந்த 27ஆவது பாடலின் உட்கருத்தாகச் சங்கரர் காட்டுகிறார்.

"செந்திலுறை முருகனே, எளியோரான எங்களுக்கும் அருள் பாலிக்கும் தெய்வம் உன்னைத் தவிர வேறு யாரையும் எங்களுக்குத் தெரியாது! தெரியாது!" என்று நாமும் தீர்க்கமாகச் சொல்லி, அவனை வணங்கி, சங்கரரது பாடலின் தமிழ் வடிவத்தினை மீண்டும் நினைவு படுத்திக் கொண்டு அடுத்த பாடலைப் பார்ப்போம்!

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வடிவம்

பாடல் 27

உன்னைத் தவிர வேறு தெய்வம் தெரியாது

முனிவரும், பக்தி செய்யும் அடியாரும்
வேண்டும் வரம் அனைத்தும் அருளிடத்
தெய்வங்கள் எத்தனையோ இருந்தாலும்,
கடைப்பட்ட பாமரனான என் போன்றார்க்கும்
பரம கருணையுடன் வேண்டியதைத் தந்திடும்
தெய்வம், குகனே, உன்னையன்றி வேறு யாரும்
இருப்பதாக நானறியேன்! நானறியேன்!

பாடல் 28

பிரார்த்தனை 6 - என் குடும்பத்தாரும்
உன்னையே வழிபட்டும்

களத்ரம் ஸுதா பந்துவர்க: பசர்வா
நரோ வாத நாரீ க்ருஹே யே மதீயா: ।
யஜந்தோ நமந்த: ஸ்துவந்தோ பவந்தம்
ஸ்மரந்தச்ச தே ஸந்து ஸர்வே குமார ॥

குமாரக் கடவுளே! உனதருளால் என் மனை சார்ந்த
மனைவி, மக்கள், உற்றார், உறவினர், மற்றுமுள்ள
ஆடவர், பெண்டிர், பேணி வளர்க்கும் பசு,
பிராணிகள் என அனைவரும் உன்னையே
நினைத்தும், துதித்தும், திருநாமம் சொல்லியும்,
வேள்வி செய்தும் வணங்கிடட்டும்!

28.1&2 : களத்ரம் ஸுதா பந்துவர்க: பசர்வா
நரோவாத நாரீ க்ருஹே யே மதியா: ।

களத்ரம், ஸுதா, பந்துவர்கஸ், பசர்வா
நரோவா அதவா நாரி ।

என் மனைவி, மக்கள், உற்றார் - உறவினர், பசுபோன்ற மனைவாழ் பிராணிகள்,
ஆடவர், பெண்டிர் என என் இல்லத்தில் என்னைச் சார்ந்திருப்பவர்கள் அனைவரும்

28.3&4 : யஜுந்தோ நமந்த: ஸ்துவந்தோ பவந்தம்
ஸமரந்தச்ச தே சந்து ஸர்வே குமார II

யஜுந்தோ நமந்தஸ் ஸ்துவந்தோ
ஸமரந்தச்ச ஸர்வே பவந்தம் ஸந்து

குமாரக்கடவுளே! உன்னையே வேள்வியால் வணங்கி, நினைந்து, துதித்து, ஜபித்துத்
தொழுதிட்டும்

வாழ்க வையகம்

- ஸர்வே ஜனா சுகினோ பவந்து

மக்கள் அனைவரும் நலமோடு வாழ்ந்திட்டும்

- லோகா ஸமஸ்தா சுகினோ பவந்து

வையத்தில் வாழும் உயிர்கள் அனைத்தும் நலமோடு வாழ்ந்திட்டும்

என்பவை வடமொழி வழிகாட்டிகள்!

இத்தகைய வையம் தழுவிய பரந்த மனப்பான்மை நம் இந்தியத் திருநாட்டின் தலைசிறந்த பண்பாட்டிற்கு
ஒரு நல்ல எடுத்துக் காட்டு.

தவிரவும், அன்னை வள்ளியம்மையின் திருச்சன்னிதியில் உள்ள பள்ளி அறையில் அறிதுயில்
கொள்ளும் செந்திலாண்டவர் காலையில் துயில் நீங்கி எழுவதற்குத் தினமும் அந்தச் சன்னிதி முன்
அடியார்கள் பாடுகின்ற ஸ்ரீ செந்திலாதிபன் ஸுப்ரபாதத்தின் முதல் பாடலின் இறுதி வரியே

உத்திஷ்ட! அபீஷ்ட வரத கர்த்தவ்யம் லோக ரக்ஷணம்!

[வையத்தைக் காத்து ரட்சிப்பதற்கும், தீமைகளை நீக்கி நல்லவற்றை நல்குவதற்கும் திருப்பள்ளி
எழுவாயாக!]

என்பது தான்!

தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அடியாரை அருகில் உள்ள அனைவரையும் பார்க்க வைத்து, அவர்களுக்காகவும் பிரார்த்தனை செய்யும் அளவிற்கு அவரது மனத்தை விரிய வைக்கிறார் சங்கரர். செந்திலாண்டவர் தமிழ்க் கடவுள். அவர் அருள் பாலிப்பது திருச்செந்தூர் திருத்தலம். அது தமிழ் மண்.

● “யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்”

● “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”

என்பது தமிழ் மரபு. சுற்றம் தழாஅல், குடிமை, குடிசெயல்வகை என்ற மூன்று அதிகாரங்களில் உற்றார், உறவினர், ஊரார் என அனைவரையும் பேணுதலின் அவசியத்தைத் தமிழ் மறையான வள்ளுவம் வலியுறுத்துகிறது.

இங்கே மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவை என்ற நல்வார்த்தையை வலியுறுத்தும், வங்கக் கவிப்பேரரசர் ரவீந்தரநாத் தாகூர் அவர்களின் பாடல் ஒன்றினை நினைவு கூரல் பொருத்தம்.

மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவை

அன்பு

ஆண்டவனின் திருவடிக்கு மலரிட ஆலயத்திற்குச் செல்வானேன்?
அதற்குமுன் உன் வீட்டிலேயே அன்பெனும் மலரிட்டு
அதை மணம் கமழச் செய், மானுடனே!

மன மாசு நீக்கம்

இறைவன் திருக்கோவிலுக்கு திருவிளக்கு ஏற்றச் செல்வானேன்?
அதற்குமுன் உன் உள்ளத்தில் உள்ள
பாவமெனும் இருளை விலக்கிடு!

பணிவு

குனிந்து கும்பிட்டு வழிபடக் கோவிலுக்குச் செல்வானேன்?
அதற்குமுன் பணிவினை உன் சக
மனிதர்களிடம் காட்டக் கற்றுக் கொள்!

கருணை

மண்டியிட்டு வழிபட மகேசனிடம் செல்வானேன்?
அதற்குமுன் மண்ணிலே தாழ்ந்து கிடக்கும் ஏழை மனிதனை
மண்டியிட்டுத் தூக்கி நிறுத்து!

மன்னித்தல்

பாவங்களுக்கு மன்னிப்பு வேண்டப் பரம்பொருளிடம் செல்வானேன்?
அதற்குமுன் உனக்குத் தவறு செய்தவர்களை
நீ மனதாற மன்னித்து மற!

- ரவிந்தரநாத் தாகூர்
- தமிழ் வடிவம் : நூலாசிரியர்

அபு பென் ஆடெம்

இந்த நிலையில் நான் பள்ளிநாட்களில் படித்த ஜேம்ஸ் லே ஹன்ட் என்ற ஒரு ஆங்கிலக் கவிஞனின் கவிதை என் நினைவிற்கு வருகிறது. அதன் தமிழ் வடிவத்தை இங்கு உங்கள் முன் படைப்பது மிகப் பொருத்தமாகும்.

அபு பென் ஆடெம்

அபு பென் ஆடெம் என்றொரு நல்லவன்
அமைதியாய் உறங்கினான் ஒரு நாள் இரவு.
அப்பொழுது அறையினுள் நுழைந்த
நிலவின் பேரொளி அல்லியைப் போல்
அங்கு மலர்ந்து விரிந்து, அவனை எழுப்பியது!
தங்கப் புத்தகத்தில் தேவதை ஒன்று
ஏதோ எழுதுவதைக் கண்ட அவன்,
"என்ன நீ எழுதுகின்றாய்?" என்று கேட்டான்.
"இறைவனை வணங்குவோரின் பட்டியல் இது"
அந்தத் தேவதை தந்த பதில்!
அபுவின் அடுத்த கேள்வி,
"என்னுடையதும் அதில் இருக்கிறதா?"
"இல்லையே!" என்றது தேவதை.
மெல்லிய குரலில், ஆனால் மகிழ்வோடு,
"அதனால் பரவாயில்லை,
உடனிருக்கும் மாணுடரை உளமாற

நேசிப்பவர் வரிசையிலே என்னைச்
சேர்த்திருக்க, அருள் கூர்ந்து"
என்று வேண்டினான் அபு.
எதையோ எழுதிய தேவதை
மறைந்து போனது.

மறு நாள் இரவும் நிலவின் ஒளியும்
தேவதையும் வந்தன. அபுவின்
நித்திரையைக் கலைத்தன.
இந்த முறை தேவதை
இறைவனின் ஆசி பெற்றவரின்
பட்டியலை அபுவிடம் காட்டியது
என்ன ஆச்சரியம்! அதில்
அபுவின் பெயரே முதலில் இருந்தது!
வளர்க அபுவினைப் போன்றோர் வம்சம்!

- தமிழ் வடிவம் : நூலாசிரியர்

முதல் நாள் இரவில் பார்த்த "இறைவனை வணங்குவோரின் பட்டியலில்" அபுவின் பெயர் இல்லை. ஆனால் அடுத்த நாள் இரவோ அபுவின் பெயர் அதைவிட உன்னதமான, "இறைவனின் ஆசி பெற்றவரின்" பட்டியலுக்கு உயர்த்தப் பெற்றிருக்கிறது! இடையில் நடந்த ரசவாதம் தான் என்ன? அவன் உடனிருக்கும் மானுடரை உளமாற நேசித்தவன் அல்லவா?

குடும்ப ஒருங்கிணைப்பு

சுற்றத்தில் இருவகை உண்டு என்பர். பிறப்பின் வழியால் வருவது உறவுச் சுற்றம். பழகும் வகையால் வருவது நட்புச் சுற்றம். இந்த இரண்டு சுற்றமும் சூழ வாழ்ந்தால் அவை இரண்டும் நமக்கு ஆக்கமும், வளர்ச்சியும், பாதுகாப்பும் தரும்.

"சுற்றம் சூழ வாழ்தல் ஒரு கலை" என்பார் தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார். இக் கலையில் வெற்றி பெற அடித்தளமாக அமைபவை :

- இடையறாத அன்பு காட்டுதல்
- நினைவில் வைத்துப் பாராட்டுதல்
- ஒத்துப் போதல்
- விட்டுக் கொடுத்தல்
- குற்றம் பாராட்டாது இருத்தல்
- எதிர்பார்ப்புக்கள் இல்லாது காலத்தால் உதவுதல்
- இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் பகிர்ந்து கொள்தல்
- குறிப்பறிந்து செயலாற்றல்
- இனியவை கூறல்

இருவகைச் சுற்றத்தையும் ஒருங்கிணைத்து, அந்தக் குழுவில் வாழ இயலாதவர்கள் சிலர் இருப்பின், அவர்கள் வளர்கின்றவரை, அப்பரடிகளின் "தமக்கு அன்பு பட்டவர் பாரமும் பூண்பர்" என்ற வாக்குப்படி அவரது பாரத்தினையும் தாங்கி, மேற்கண்ட ஒன்பது நற்பண்புகளையும் ஏனையவரிடமும் வளர்த்து, ஒரு நல்ல குடி அமைப்பை உருவாக்க முயல வேண்டும். அத்தகைய நல்ல குடும்பத்தை ஒரு ஆலயம் என்றே சொல்லலாம். அங்கே அருளாட்சி செய்து அனைவருக்கும் அருள்பாலிப்பது அன்னையும், தந்தையும் என்ற இரு தெய்வங்கள். அந்த இரு தெய்வங்களும் மூலவரான முருகப் பெருமானது திரு அடியார்கள் என்பது இந்தப் பாடல் நமக்குத் தரும் பாடம்.

சரி, இப்படித் தன் குடியை உயர்த்தப் பாடுபடும் அடியாருக்குத் தக்க துணை வேண்டாமா? கட்டாயம் வேண்டும். அது எங்கே இருந்து கிடைக்கும்? அதை நமக்குச் சொல்லித் தருகிறது ஒரு அருமையான குறள்!

குடிசெய்வல் எனும் ஒருவற்குத் தெய்வம்
மடிதற்றுத் தான் முந்துறும்

-தி.வ. - தி.கு. 1023

[தமது குடி அமைப்பை வளர்ப்பேன் என்று முன் முயற்சி எடுக்கும் ஒருவனுக்குத் தெய்வம் துண்டை இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு அவனுக்குத் துணை செய்ய முன்னே வந்து நிற்கும்]

இத்தகைய அகவளர்ச்சி பெற்ற ஒரு அடியாரது பரந்த மனத்தைத் தான் இந்தப் பாடலில் சங்கரர் திறந்து காட்டுகிறார். அடியாரது மனைவி, மக்கள், உற்றார், உறவினர், நண்பர்கள், மற்றும் அவரைச் சார்ந்து வாழும் உதவியாளர்கள், ஏவலாட்கள், வீட்டில் வளரும் பசு, பிராணிகள் உள்ளிட்ட அனைவரும் வளர்ச்சி பெறவேண்டும் என்ற பெருநோக்கத்தோடு அவர்கள் அனைவரையும் ஒருங்கிணைத்து அவர்களின் பக்தியினைச் செந்திலுறை குமாரக் கடவுளின் திருவடிகளில் குவியச் செய்கிறார். அவர்கள் அனைவரையும் ஒரே பாடலில் நாம் முன் பார்த்த *ஸத் ஸங்கமாகவே* - முருகன் அடியார் திருக்கூட்டமாகவே மாற்றிவிடுகிறார். இப்படி ஒருங்கிணைக்கப் பெற்ற குடும்பத்தின், ஒரு தெய்வ வழிபாட்டின் மகத்துவத்தினை எழுத்தில் வடிக்க இயலாது. அனுபவித்துத் தான் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

இந்தக் குடும்ப அல்லது கூட்டு வழிபாடு நம் கவனச் சிதறல்களைத் தவிர்த்து ஆன்மிக வழிபாட்டில் நிலைப்படுத்தி, சிந்தனையைச் செயலைச் சொல்லை இறைவனிடம் குவியச் செய்யும் ஒரு அற்புத உத்தி. மார்கழித் திங்களில், பௌர்ணமி நன்னாளில், புனர் காலைப் பொழுதில் எழுந்து, வீடு வீடாய்ச் சென்று கதவுகளைத் தட்டித் தட்டித் தன் தோழிகளை நோன்பிற்கு அழைத்த ஆண்டாள் அம்மையாரின் அரிய திருப்பாவைப் பாசுரங்களும், ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அருட்பெரும் சோதியைக் கண்டு, வணங்கி வழிபடத் "துயில் நீங்கி எழுந்திருங்கள்! எழுந்திருங்கள்!" என்று உறங்கும் பெண்களைத் தட்டி எழுப்பும் மாணிக்கவாசகரின் திருவெம்பாவைத் திருப்பாடல்களும் இவ்வகையினைச் சார்ந்தவையே என்பதை நாம் அறிவோம்.

இதன் மகத்துவத்தினை உணர்ந்த சில குடும்பத் தலைவர்கள் இப்பொழுது இத்தகைய வழிபாட்டு முறையைச் செயல்படுத்தத் தொடங்கியுள்ளார்கள். மனைவி, மக்கள், பேர்க்குழந்தைகள், உறவினர்கள், நண்பர்கள் என அனைவரையும் அழைத்துக் கொண்டு உணவு, போக்குவரத்து, தங்குமிடம்

போன்றவற்றிற்கு முன்னதாகவே தக்க ஏற்பாடுகள் செய்து, திருத்தல யாத்திரைகள் சென்று வருகிறார்கள். இதனால் ஆன்மிக உணர்வு பெரிதும் வளர்ச்சி பெறுகிறது. அத்துடன் இதில் பங்கு பெறும் அனைவருக்கும் இடையே புரிந்துணர்வும் வளர்க்கப் பெற்று பின்னாளில் வரக்கூடிய பூசல்களையும் தவிர்த்து விடுகிறது என்பது ஒரு முக்கியமான உபரிப் பயன். தவிரவும், தற்காலத்தில் தவிர்க்க முடியாத சூழ்நிலைகளால் பெற்றோர்களைப் பிரிந்து வாழும் பிள்ளைகளும், மனைவி, மக்களை விட்டுப்பிரிந்து வேலை, வியாபார நிமித்தம் மாதங்களில் பல நாட்கள் வெளியூரில் இருக்க வேண்டிய சூழ்நிலையில் சிக்கியிருக்கும் ஆடவருக்கும், இத்தகைய கூட்டுக் குடும்ப வழிபாட்டால், தல யாத்திரைகளால் அவர்களுக்கு இடையே உள்ள பிணைப்பினை அவ்வப்போது புதுப்பித்துக் குடும்ப ஒருங்கிணைப்பைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள முடிகிறது.

பாத யாத்திரை

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே தொடங்கப் பெற்றிருந்தாலும் இக்காலத்தில் பெருகி வருகிறது இந்தப் பாதயாத்திரை முறைக் கூட்டு வழிபாடு. அதிலும் முருகனை முன்னிறுத்தும் பாத யாத்திரைகளின் எண்ணிக்கையே அதிகம்.

ஆடிப்பாடி ஓடிவாரோம் அரஹர முருகா - உன்
ஆலயத்தை நாடி வாரோம் ஜெய ஜெய முருகா!

அன்னை தந்த வேலெடுத்து
அழகு மயில் மீதமர்ந்து
வையத்தை வாழ வைக்கும்
வடிவழகே உன்னைக் காண - ஆடிப்பாடி

காவடியைச் சுமந்து வாரோம்
கால்நடையாய்ச் சேர்ந்து வாரோம்
கருணை உள்ளம் கொண்டவனே
காக்க வேண்டும் என்குலமே - ஆடிப்பாடி

-நன்றி : பாலமுருகன் பாமாலை - அருளிச்செய்தி சுப்பையா

இப்படி ஆடிப்பாடி காலணிகள் கூட இல்லாது கடும் வெயிலிலும், குளிரிலும், கருமைத் தார் ரோடுகளிலும், ஒற்றையடிப்பாதையே உள்ள காடுகளிலும், இரவிலும், பகலிலும் நடந்து, இடையிலே நல்ல உள்ளம் கொண்டவர் ஆங்காங்கே தரும் உணவுப் பொட்டலங்களை வாங்கி உண்டு, காவடி கொண்டு, திருச்செந்தூர், பழனி, வைத்தீஸ்வரன் கோயில், திருத்தணிகை, சிறுவாபுரி, இரத்தினகிரி, இலங்கையிலுள்ள கதிர்காமம், பினாங்கு தெண்டாயுதபாணி முதலிய திருத்தலங்களுக்கெல்லாம் சென்று வரும் அடியார் திருக்கூட்டங்கள் ஆண்டுதோறும் அதிகரித்துக் கொண்டே வருகின்றன.

இதே போலச் சத்தியமான பொன்னு பதினெட்டாம்படிமேல் வாழும் காசி, இராமேஸ்வரம், பாண்டி மலையாளம் அடக்கி ஆளும் ஹரிஹரசுதன், ஆனந்த சித்தன், ஐயன் ஐயப்ப சுவாமியின், "ஐயப்பர்" என்றே அழைக்கப்பெறும் அடியார் திருக்கூட்டங்கள் மாலையணிந்து, இருமுடி சுமந்து, வானையே

எட்டும் மலைகளில் எதிரொலிக்கும் “சுவாமியே - சரணம் ஐயப்பா!” என்ற சரணகோஷம் எழுப்பி, ஆண்டு தோறும் மற்றும் தமிழ் மாதங்களின் தொடக்கநாட்கள் தோறும் பாதயாத்திரையாகச் சென்று வருகின்றனர்.

அண்மைக் காலத்தில் அன்னை ஆதி பராசக்தியை முன்னிறுத்தி மாலையணிந்து இருமுடி, கற்பூரத் திபச்சட்டி சுமந்து பாதயாத்திரையாக தைப்பூச நாட்களில் ஆண்டு தோறும் சென்று வரும் “சக்தி”களின் திருக்கூட்டங்களும் அதிகரித்துக் கொண்டே வருகின்றன.

மற்றும் பூத்தட்டுக்கள் எடுத்துக் கொண்டும், பால்குடங்கள் தூக்கிக் கொண்டும், வேப்பிலைப் பாவாடைகள் கட்டிக் கொண்டும், தீவட்டிகள் ஏந்திக் கொண்டும் தீ மிதித்தும் மாரி அம்மன் கோவில்களுக்கு வரும் பெண் அடியார்கள் திருக்கூட்டமும் ஆண்டுதோறும் பெருகிக் கொண்டே வருகின்றன.

இதுமட்டுமல்ல, களங்கங்ளைக் களையும் கங்கை நதிக் கரையில் அன்னைகள் அன்னபூரணியுடனும் விசாலாட்சியுடனும் அருளாட்சிபுரியும் காசி விஸ்வநாதரையும் தொன்று தொட்டு இன்றளவுவும் கால்நடையாகவே சென்று தரிசித்து வரும் சிவனடியார் திருக்கூட்டங்களும் உண்டு!

இந்தக் குழுவழிபாட்டு முறை புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்களிடமும் அண்மைக் காலத்தில் ஒட்டிக் கொண்டுவிட்டது. இதற்கெனவே குழுக்களாக விமானத்தில் வந்து, தங்கள் இஷ்ட தெய்வப் பாத யாத்திரையில் கலந்து கொண்டு தாம் வாழும் நாடு திரும்புகின்றனர் பலர்.

மனைவாழ் பிராணிகள்

சங்கரரின் வீச்சு மானுடரோடு நின்று விடவில்லை. *லோகா சமஸ்த சுகினோ பவந்து* - வையத்தில் வாழும் உயிர்கள் அனைத்தும் நலமோடு வாழ்ந்திடட்டும் என்ற மங்கள ஸ்லோகம் சங்கரருக்குத் தெரியும்தானே? அதனால் இந்தப் பாடலில், மறந்து விடாது மனையிலுள்ள பசு என்று உப லட்சணமாகக் கூறி மனையில் நாம் வளர்க்கும் ஏனைய பிராணிகளான ஆடு, மாடு, சேவல், கோழி, நாய், பூனை, புறா, கிளி, குருவி முதலிய அனைத்து உயிரினங்களையும் இந்தக் குடும்ப அமைப்பில் இணைத்து நம் முருக வழிபாட்டில் அவற்றையும் சேர்த்துக்கொள்ளுமாறு செய்கிறார். மனிதன் இயற்கையோடு ஒன்றி வாழ வேண்டும் என்ற உபநிடதக் கருத்தினை இங்கே உள்ளடக்கி வைத்திருக்கிறார்.

பசு

சரி, அவற்றில் பசுவை ஏன் முதன்மைப் படுத்தியிருக்கிறார்? பாற்கடலைக் கடைந்த பொழுது தோன்றிய நற்பொருள்களில், விரும்பியவற்றையெல்லாம் தரவல்ல காமதேனு என்ற பசுவும் ஒன்று என்பதும் பசுவின் பின்புறத்தில் அன்னை மஹாலக்ஷமியே திரு இருக்கை கொண்டுள்ளாள் என்பதும் நம் ஐதீகம், அல்லவா? அதனால் தானே அதற்குத் தெய்வத்தன்மை தந்து, தினமும் திருக்கோவில்களிலும், திருக்கோவில் குடமுழுக்கு விழாக்களிலும், புதுமனை புகுவிழாக்களிலும் முதலில் நடைபெறும் கஜ (விநாயகர்) வழிபாட்டிற்கு அடுத்துத் தவறாது கோ (பசு) வழிபாடு செய்து, அதை வலம் வந்து தொழுது, வீழ்ந்து வணங்கிறோம்.

பசுவிற்கு மற்றுமொரு சிறப்பு. “அரன் ஐந்தாடுதல்” எனப்பெறும் சிவனுக்கு செய்யும் அபிஷேகத்திற்கான பஞ்சகவ்வியம் என்ற ஐந்து திரவியங்களையும் - பால், தயிர், நெய், கோமயம் (மூத்திரம்), சாணம் (விபூதி) - தருவதும் பசு தானே!

இப்படி விரிந்த இந்திய மனத்தின் வரம்பிலா வீச்சினை ஒரு எளிய பாடலில் வடித்துக் காட்டுகிறார் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார்.

காக்கை, குருவி எங்கள் ஜாதி - நீள்
கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்
நோக்கும் திசையெலாம் நாமின்றி வேறில்லை
நோக்க, நோக்கக் களியாட்டம்

-ம.சு.பா - ஜய பேரிகை

இப்பாடலையே ஒரு பாடமாகக் கொண்டு நாமும் நம் குடி அமைப்பில் உள்ள அனைவரையும் நேசித்துச் செந்திலாண்டவரின் நல்லாசிகளைப் பெற்றவர்களின் வரிசையில் சேர்வோமாக!

இனி இந்த 28 ஆவது பாடலின் தமிழ் வடிவத்தை மீண்டும் நினைவு படுத்திக் கொண்டு அடுத்த பாடலைப் பார்ப்போம்.

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வுடிவம்

பாடல் 28

பிரார்த்தனை 6 - என் குடும்பத்தாரும்
உன்னையே வழிபட்டும்

குமாரக் கடவுளே! உனதருளால் என் மனை சார்ந்த
மனைவி, மக்கள், உற்றார், உறவினர், மற்றுமுள்ள
ஆடவர், பெண்டிர், பேணி வளர்க்கும் பசு,
பிராணிகள் என அனைவரும் உன்னையே
நினைத்தும், துதித்தும், திருநாமம் சொல்லியும்,
வேள்வி செய்தும் வணங்கிடட்டும்!

பாடல் 29

பிரார்த்தனை 7 - ஏனைய
உயிரினங்களின்
தொல்லையிலிருந்தும் காப்பாற்று

ம்ருகா: பக்ஷிணோ தம்ஸகா யே ச துஷ்டா:
ததா வ்யாதயோ பாதகா யே மதங்கே ।
பவச்சக்தி தீக்ஷணாக்ரபிந்நாஸ்: ஸுதூரே
விந்ச்யந்து தே சூர்ணித க்ரௌஞ்ச சைல॥

எதிர் வந்து நின்ற க்ரௌஞ்சமெனும் பெரு மலையை
பொடிப் பொடியாக்கியவனே!
கொடிய மிருகங்களும், பறவைகளும்,
கொசுபோன்று கடிக்கும் பூச்சிகளும், கிருமிகளும்
தருகின்ற துயர்களையும்,
என்னிலேயே இருந்து துன்புறுத்தும்
ஏனைய நோய்களையும், நீ ஏந்தும்
கூரான சக்திவேல் என்னிடமிருந்து நீக்கி
வெகுதூரத்தில் தள்ளி அழித்திட்டும்!

29.1: ம்ருகா: பக்ஷிணோ தம்ஸகா யே ச துஷ்டா:
துஷ்டாஹ ம்ருகாஹ பக்ஷியஹ தம்ஸகாஹ

கொடிய விலங்குகள், பறவைகள், கடிக்கும் கொட்டும்
பூச்சிகள் முதலியவற்றால் வரும் இடர்களும்

29.2: ததா வ்யாதயோ பாதகாயே மதங்கே !
மம அங்கே யே பாதகாஹ வ்யாதயஹ

என்னுடைய உடலில் எப்போதும் இருந்து என்னைப் பாதிக்கின்ற
வியாதிகளும்

29.3 பவச் சக்தி தீக்ஷணாக்ர பிந்நாஸ் ஸூத்ராரே
& 4: விந்ச்யந்து தே சூர்ணித க்ரௌஞ்ச சைல: ||

சூர்ணித க்ரௌஞ்ச சைல ! பவச் சக்தி தீக்ஷணாஹ,
க்ரபின்னா ஸீத்ராரே விந்ச்யந்து

கிரௌஞ்ச மலையைப் பொடிப் பொடியாக்கியவனே!
உன்னுடைய கூர்மையான சக்தி வேலினால்,
என்னைவிட்டு நீக்கப்பெற்று வெகுதூரம்
தள்ளப்பட்டு அழிந்து போகட்டும்

சங்கரரது திருச்செந்தூர் வருகை

இப்பாடலுக்கான விளக்க உரையைத் தொடங்கு முன்னர் ஆதி சங்கரர் எந்தத் சூழலில் திருச்செந்தூரில் உறை செந்திலாண்டவரை வழிபாடு செய்ய வந்தார் என்பதை மீண்டும் நாம் நினைவுபடுத்திக் கொள்தல் நலம். ஆதிசங்கரரிடம் ஆன்மிக விவாதத்தில் தோல்வி கண்ட அவிநய குப்தா என்பவர் செய்த ஆபிசார வேள்வியின் விளைவால் சங்கரரின் உடல் நோயுற்று அவரை வருத்தியது. கோகர்ணேஸ்வரரின் அருளாணைப்படி திருச்செந்தூர் வந்து செந்திலாண்டவர் திருமுன் நின்று தனது நோய் நீங்கப் பிரார்த்தனை செய்கிறார். அப்பொழுது அவரது திருவாயிலிருந்து புஜங்க சந்தத்துடன் தானாகவே உதிர்ந்த 33 பாடல்களின் தொகுதிதான் இந்த ஸ்ரீஸூப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்.

இதற்கு முன் 25 ஆவது பாடலிலையே உடலைத்தாக்கும் நோய் நீக்கப் பிரார்த்தனை செய்தார். அந்தப் பட்டியலில் விடுபட்டுப் போனவை - ஏனைய சில நோய்கள், சங்கரருக்கு வந்தது போல் மாற்றார் செய்வினையால் வரும் இடர்கள், மிருகங்கள், பறவைகள், பூச்சிகள் போன்ற ஏனைய உயிரினங்களால் வரும் துன்பங்கள், விஷக்கடிகள் முதலியவை. இவற்றிலிருந்தும் காக்க வேண்டும் என்று அடியார் சார்பாக வேண்டுகிறார்.

தூய்மையோடு வந்து துதித்தல்

அடுத்த நான்கு பாடல்களில் சங்கரர்,

- பிழைகளுக்கு மன்னிப்புக் கேட்கிறார்
- செந்தில் ஆண்டவருக்கும் அவரோடு இணைந்து இருக்கும் அனைவருக்கும் வணக்கம் கூறுகிறார்
- “அடியாருக்கு முக்தி தருபவனே!” என விளித்து, அவருக்கு வெற்றி கூறுகிறார்
- நிறைவாக நூற்பயனில், ஜீவ-ப்ரஹ்ம ஐக்கியமும் அங்கே நிகழும் என்கிறார்

ஆக இந்த நற்செயல்களுக்கு முன்பாக அடியார் தமது உள்ளத்தையும் உடலையும் முற்றிலுமாகத் தூய்மைப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக இந்த 29 ஆவது பாடலில் எஞ்சிய தொல்லைகள் அனைத்தையும் முருகனை வேண்டி நீக்கிக் கொள்கிறார். இந்த நிலையைத் தாண்டி முருக வழிபாட்டில் முற்றிலுமாக ஈடுபடும் அடியாருக்கு மீண்டும் நாம் முன் பார்த்த ஆதி ஆன்மிகம், ஆதி பௌதிகம், ஆதிதைவிகம் என்ற தன்னால், இயற்கையால், தெய்வங்களால் வரும் மும்முனைத் துன்பங்களினால் எவ்விதத் தடையும் இனிமேல் வரக்கூடாது என்பதற்காக இந்தப் பாடலின் மூலம் அடியாரின் உடலையும் உள்ளத்தையும் துப்புரவாகத் தூசு தட்டி, வெள்ளை அடித்து முற்காப்புச் செய்து கொள்ள வேண்டுகிறார்.

இங்கே ஒரு வாழ்வியல் உதாரணத்தோடு சங்கரரது உள்ளக்கிடக்கையைப் புரிந்து கொள்ள முயல்வோம்.

சுவரை வைத்துத் தான் சித்திரம் எழுத வேண்டும். அதுபோல உடலைப் பேணிக்கொண்டால் தான் திடமான இறை வழிபாட்டில் ஈடுபட முடியும். சுவரில் வண்ண ஓவியம் வரைய முனையும் ஓவியர் என்ன செய்கிறார்? எத்தனை முன்தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்கிறார்? சுவரில் ஏற்கனவே படிந்து போயுள்ள அழுக்குப் படலங்களை நன்கு சுரண்டி, அழுத்திக் கழுவி, சுத்தம் செய்து, துணியால் துடைக்கிறார். அடுத்து சுவரில் உள்ள மேடு பள்ளங்களைத் தேய்த்து நிரப்பி, தளத்தை சமனப்படுத்துகிறார். அப்புறம் சுவரின் மேல், மட்டி வெள்ளை அடிக்கிறார். இப்படித் தயார் நிலைக்குக் கொண்டு வரப்பெற்ற சுவரின் மேல்புறத்தில் தான் வண்ண வண்ண ஓவியங்களை வரைகிறார். இப்படி அடுத்து வரும் பாடல்களில் சங்கரர் வரையவிருக்கும் முருக ஓவியங்களுக்கு நம்மைத் தயார் நிலைக்குக் கொண்டு வரும் படிகளில் நிறைவுப்படியான மட்டி வெள்ளை அடித்தலே இந்த 29 ஆவது பாடலின் உட்கருத்தாகும்.

சங்கரர் அடர்ந்த காடுகளைக் கடந்தும், உயர்ந்த மலைகளில் ஏறி இறங்கியும், ஆழமும் வேகமும் மிக்க நதிகளைத் தாண்டியும், இந்தியத் திருநாடு முழுவதும் சுற்றிவந்தவர். எனவே இந்தப் பிரயாண காலங்களில் அவர் பார்க்காத கொடிய மிருகங்களோ, வலிய பறவைகளோ, கொட்டும் வண்டுகளோ, கடிக்கும் கொசு போன்றவையோ இருக்காது. அவற்றினால் அவர் துன்புற்றிருப்பார்.

அதனால் தான் கருணையுள்ளம் கொண்ட சங்கரர் அடியார்களுக்கு இவற்றால் தொல்லை வரக்கூடாது என முன் எச்சரிக்கையோடு அவற்றைப் பட்டியிலிட்டு முருகனிடம் வேண்டுகிறார். அந்தப் பட்டியலில் மிருகங்கள், பறவைகள் போன்ற பெரிய, நடுத்தர உயிரினங்களோடு, மிகமிகச் சிறியவையான கொசு, கிருமி, வண்டு போன்றவற்றையும் சேர்த்துள்ளது மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்தால் வியப்பாக இருக்கிறது. அந்த நுண்ணிய உயிரினத்திடத்திலும் இறைமைத்துவம் இருக்கிறது என்பதையும்

எப்பொழுதும் நாம் அவற்றையும் சேர்த்தே சிந்திக்க வேண்டும் என்பதையும் நமக்கு உணர்த்தவே சங்கரர் அவற்றைச் சேர்த்துள்ளார் போலும்!

கொசு

தம்ஸகாஹு என்ற சொல் கொசு, ஈ, வண்டு போன்ற சிறிய உயிரினங்களைக் குறிக்கும். இவற்றில் சங்கரர் காலத்திற்கு முன்பிலிருந்து இன்று வரை மானுடருக்குப் பல வழிகளில் தொல்லை தருவதும், பார்ப்பதற்கு மிக எளிய, சிறிய வஸ்துவுமான கொசுவையே நாம் உபலக்ஷணமாகக் கொண்டு, அதிலும் இறைமைத்துவம் எப்படி மிளர்கின்றது என்பதைப் பார்ப்போம்.

நம் காதருகே வந்து அபஸ்வரம் பாடியும், போர்த்தியிருக்கும் உடலுக்கு வெளியே இருக்கும் உறுப்புக்களைக் கடித்தும், நம்மைத் தூங்கவிடாது செய்யும் உயிரினங்களில் முதலிடம் வகிப்பது இந்தக் கொசு என்பது நாம் அனுபவத்தில் தினமும் காணும் உண்மை. இது மட்டுமல்ல, நோய் பரப்பிகளிலும் இதற்குத் தனிப் பெருமை உண்டு.

நீர் உள்ள இடத்தில் தான் கொசு வாழும். அதற்காக அசுத்தமான நீரில் மட்டும் தான் என்பதல்ல! எந்த நீராக இருந்தாலும், பனிக் கட்டி உருகி வரும் நீராக இருந்தால் கூட அதிலும் வாழும். "வாழும்" என்றதும், அது ஏதோ பல்லாண்டுகள் வாழ்கிறதோ என்று எண்ணிவிடாதீர்கள். அதன் வாழ்க்கைக் காலமே சில வாரங்கள் தான்! அதற்குள்ளேயே இது முட்டையிலிருந்து, குஞ்சாகப் பொரிந்து, வளர்ந்து, "திருமணம்" செய்து கொண்டு, தானும் முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொரித்து ஒரு பெரிய குடும்பத்தையே உருவாக்கி விடுகிறது. "கொசுத் தொல்லை தாங்க முடியவில்லையே!" என நாம் அங்கலாய்க்கும் அந்தக் கொசுவிற்கு இறைவன் இத்தனை குறுகிய வாழ்நாள் மட்டும் கொடுக்காதிருந்தால் மானுடர்களின் கதி என்னவாயிருக்கும், எண்ணிப் பாருங்கள்! இயற்கையின் சமத்துவ நிலையில் இறைவன் எத்தனை சூட்சுமம் வைத்திருக்கிறான்!

சரி, கொசுவின் குடும்ப வாழ்க்கையா? அது என்ன? கொசுக்களிலும் ஆண் கொசு, பெண் கொசு என்ற இரண்டும் உண்டு. சேர்க்கை தேடும் பெண் கொசு ஒருவித ஒலியை வெளிப்படுத்துமாம். ஆண் கொசுவின் தலையில் உள்ள இரண்டு நுண்ணிய கம்பிகள் போன்ற ஒலி நுண் அலை பிடிக்கும் உறுப்புக்கள் (antenna) அந்த ஒலியினை வாங்கியதும் ஆண் கொசு பெண் கொசுவினை நாடிச் சென்று, கூடிப் பிரியுமாம். பெண் கொசு கர்ப்பம் தரித்துச் சில வாரங்களில் முட்டைகளை இடுமாம். இந்தக் கர்ப்பவதியான பெண் கொசுதான் நம்மைக் கடிப்பது. நம்மைக் கடித்துத் துன்புறுத்த வேண்டும் என்பது அதன் நோக்கமல்ல! மாறாக அது உயிர் வாழ்வதற்கும் கர்ப்பத்தைக் முட்டைகளாக மாற்றுவதற்கும் வேண்டிய உணவினை நம்மிடமிருந்து பெறுகிறது. அவ்வளவு தான்! பிராணிகளின் இரத்தம் தான் அந்த உணவு! அதனால் நாம் ஆட்படுத்தப்படுவது இரத்த தானத்திற்குத் தான் என வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்! அகன்ற பரிமாணமுடைய மானுட உடல் அதற்கு வசதியான ஒன்றாக அமைந்துள்ளது. துளைக்க வேண்டிய தோலின் கனமும் மிகக் குறைவாக இருப்பதால் ஏனைய பிராணிகளைவிட மானுடரையே அது அதிகம் விரும்புகிறது!

இந்தப் பெண் கொசுவும் கடிப்பதில் பாரபட்சம் காட்டுவதை நாம் நிதர்சனமாகக் கண்டிருக்கிறோம். நமக்கு அருகே படுத்திருப்பவரை விடுத்து, அந்தக் கொசு நம்மை மட்டும் கடிப்பதை அனுபவித்திருக்கிறோம். இதற்கு உயிரியல்காரர் கூறும் காரணம் - நம்முடைய வியர்வையிலிருந்து தோன்றும் ஒருவித மணம் அதற்கு மிகவும் பிடித்தமானதாம்.

பெண் கொசுவிற்குப் பிராணிகளின் இரத்தம் என்றால் ஆண் கொசுவிற்கு ஆண் உணவு? அது பெரும்பாலும் சைவ (vegetarian) உணவையே உட்கொள்ளுமாம்! தாவரங்களில் உள்ள இலைகளில், காய்களில் உள்ள நீர்ச் சத்தையே அவை உண்டு உயிர் வாழுமாம்! இது மட்டுமல்ல. நம்மைப் பிரமிக்க வைக்கும் ஏனைய சில செய்திகளையும் இங்கே பகிர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். “கொசு கடித்து விட்டது” என்று சொல்கிறோம். இந்தக் “கடித்தல்” என்ற ஒரு சொல்லினுள்ளே ஒரு மருத்துவரின் அறுவை சிகிச்சையே அடங்கியிருக்கிறது!

- முதலில் கடிக்கும் வலி தெரியாமல் இருப்பதற்கு மரமரப்புத் திரவம் (anaesthetic) ஒன்றினை உமிழ்கிறது. அது நமது நலத்திற்காக அல்ல! நமக்கு வலி தெரிந்தால் கொசுவை விரட்டி விடுவோம் என்பதனால்!
- தோலை ஊடுருவி இரத்தக் குழாயில் துளையிடுகிறது (perforation/incision)
- அடுத்து உமிழும் திரவம், நம் இரத்தத்தில் இயற்கையாக உள்ள
 - உறையும் சக்தியைத் தடுக்கிறது (anti-coagulant)
 - இரத்தத்தின் நீர்மையை அதிகரிக்கிறது (blood thinning)
 - இரத்தக் குழாயை விரிவடையச் செய்கிறது (blood vessel dilation)
- இத்தனை வசதிகள் செய்து கொண்ட பிறகு நம் இரத்தத்தினை உறிஞ்சுகிறது!

இவை அனைத்தும் நாம் “கடிக்கும்” கொசுவினை விரட்டுவதற்குள், கூடிய விரைவில், இயன்ற அளவு அதிகமான இரத்தத்தை உறிஞ்சி அதன் கர்ப்பத்தை வளர்ப்பதற்கு ஏதுவாக, இறைவனே கொசுவிற்குக் கொடுத்த வரப்பிரசாதங்கள். பாருங்கள்! நாம் மிக்க ஏளனத்தோடு பார்க்கும் அந்தக் கொசுவின் செயல்பாடுகளில் கூட நாம் கற்றுக் கொள்ளக்கூடிய அரிய விஷயங்கள் எத்தனை உள்ளன? “உருவு கண்டு எள்ளாமை வேண்டும்”!

இறைவனைப் பற்றிய துதிப்பாடலை நுண்ணிய அளவில் படித்து அறிந்து கொள்ளும் முயற்சியில், இறைவன் தனது கருணையை எப்படி வியக்கத் தக்க வகையில் நுண்ணிய உயிரினங்களிடமும் சமத்துவ உணர்வோடு காட்டுகிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டால் இறைவனிடம் நமக்கு இருக்கும் பக்தி உணர்வு மேலும் அதிகரிக்கத்தானே செய்யும்? அந்தக் கொசுவினுள்ளும் இறைவன் உள்ளான் என்ற தத்துவமும் நமக்குப் புரிய ஏதுவாகவும் இருக்கும்!

மிருகங்கள், நோய்கள், செய்வினை, பகை, யமன், பஞ்ச பூதங்கள் மற்றும் எதற்கும் அடியார்கள் அஞ்சாதிருக்க சங்கரரைப் போல் ஏனைய அருளாளர்களும் கவசங்களும், காப்புப் பாடல்களும், பயம் போக்கும் பதிகங்களும் பாடியுள்ளார்கள்.

அவற்றில் சிலவற்றை இங்கே பார்ப்போம்.

குமரகுருபரரின் கந்தர் கலிவெண்பா

குமரகுருபரர் அருளிய கந்தர் கலிவெண்பாவின் இறுதிப் பகுதியில் உள்ள பிரார்த்தனைக் கண்ணிகள் சில

கந்திப் பொதும்பர்எழு கார்அலைக்கும் சீரலைவாய்ச்
செந்திப் பதிபுரக்கும் செவ்வேளே - சந்ததமும்

பல்கோடி சன்மப் பகையும், அவமிருத்தும்,
பல்கோடி விக்கினமும், பல்பிணியும் - பல்கோடி

பாதகமும் செய்வினையும், பாம்பும், பசாசும் அடல்
பூதமும், தீ, நீரும், பொருபடையும் - தீதகலா

வெவ்விடமும், துட்ட மிருகம் முதலாம் எவையும்
எவ்விடம்வந்து எம்மை எதிர்ந்தாலும் - அவ்விடத்தில்

பச்சைமயில் வாகனமும் பன்னிரண்டு திண்தோளும்
அச்சம் அகற்றும் அயில்வேலும் - கச்சைத்

திருவரையும் சீறடியும் செங்கையும் ஈராறு
அருள்விறியும் மாமுகங்கள் ஆறும் - விரிகிரணம்

சிந்தப் புனைந்த திருமுடிகள் ஓராறும்
எந்தத் திசையும் எதிர்ந்தோன்ற வந்து இடுக்கண்

எல்லாம் பொடிபடுத்தி எவ்வரமும் தந்து புகுந்து
உல்லாச மாக உளத்திருந்து

-கு.கு. - க.க.வெ. - பாடல் 111-117

[எப்பொழுதும் பலகோடி பிறவிப்பகையும் அகாலமரணமும் பலகோடி இடையூறுகளும் பலவிதமான நோய்களும் பலகோடி பாதகங்களும் பில்லி சூனியம் போன்று செய்யப்படுகின்ற தீயவினைகளும் பாம்புகளும் பிசாசுகளும் வலிமை கொண்ட பூதங்களும் நெருப்பும் பெருவெள்ளமும் போர் செய்யும் படைகளும் தீமை நீங்காத கொடிய நஞ்சும் தீமைதரும் கொடிய விலங்குகளாலும் இவையல்லாப் பிறவும் எவ்விடத்தில் வந்து என்னைத் தாக்கினாலும் அவ்வவ்விடங்களிலே பச்சை நிறங்கொண்ட மயில்வாகனத்தோடு பன்னிரண்டு வலிமைகொண்ட தோள்களுடன் பயத்தைப் போக்கின்ற கூர்மையான வேலுடனும் கச்சையைத் தரித்த திரு இடையும் சிறிய அடியும் செம்மையாயுள்ள பன்னிரு கரங்களும் பன்னிரு அருள் பொங்கும் கண்களும் பெரிய அழகிய ஆறு திருமுகங்களும் விரிந்த கரணங்கள் சிந்துமாறு தரித்த திருமுடிகள் ஓர் ஆறும் எல்லாத் திசைகளிலும் என் கண் எதிரே தோன்ற எழுந்தருளி துன்பங்கள் அனைத்தையும் தூள் தூளாக்கி எவ்வித வரங்களையும் கொடுத்து உதவி இன்பமாக என் மனத்தில் வீற்றிருப்பாயாக!]

கந்தர் சஷ்டி கவசம்

துதிப்போர்க்கு வல்வினையைப் போக்கி, நோய்களையும் துன்பத்தையும் போக்கி, செல்வம் பலித்துக் கதித்து ஓங்கச் செய்வது பாலன் தேவராய சுவாமிகள் இயற்றிய கந்தர் ஷஷ்டி கவசம். எனவே முருக பக்தர்களின் முதல் பாராயணக் கவசம் இதுதான். அதிலும் சுவாமிகள் ஒவ்வொரு படைவீட்டிற்கும் ஒவ்வொரு கவசமாக ஆறு கவசங்கள் பாடியிருந்தாலும் திருச்செந்தூர் ஷஷ்டி கவசம் தான் அனைவரும் விரும்பிப் பாராயணம் செய்வது. இது பெரும்பாலும் எல்லோருக்கும் தெரிந்த எளிய துதிப்பாடல்.

பாம்பன் சுவாமிகளின் ஷண்முகக் கவசம்

முருகன் அடியார்கள் பெரிதும் விரும்பிப் பாராயணம் செய்யும் துதிப் பாடல்களில் கந்தர் ஷஷ்டி கவசத்திற்கு அடுத்த நிலையில் இருப்பது பாம்பன் ஸ்ரீ குமர குருதாச சுவாமிகள் அருளிய ஷண்முகக் கவசமாகும். அதில் 30 பாடல்கள் உள்ளன. முதல் ஒன்பது பாடல்களில் மானுட உடலின் உறுப்புகளைப் பட்டியலிட்டு முருகனின் திருநாமங்கள் பலவற்றால் அவனை விளித்து "நீ அவற்றைக் காக்க வேண்டும்" என்கிறார்.

அடுத்துப் புறத்திலிருந்தும், முன்வினைப் பயனாலும் வரும் அத்தனை இடர்களையும் பாடல் எண், பத்திலிருந்து இருபத்தி ஏழாவது பாடல் வரை பட்டியலிட்டு முருகன் கைத் திருவேலினை பல்வேறு உன்னத அடைமொழிகளால் விளித்து, அனைத்து வகைப் பிணிகளிலிருந்தும், பஞ்ச பூதங்களிலிருந்தும், அவற்றில் வாழும் உயிரினங்களிலிருந்தும், எமன், பேய், பிசாசு, அசுரர், தேவர் முதலிய எவரிடமிருந்தும், எனக்கு இடர் எதுவும் வராத வகையில், "வேலே, நீ! வந்து என்னைக் காக்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்திருக்கிறார்.

மாதிரிக்கு ஒரு பாடல்

கடுவிடப் பாந்தன், சிங்கம், கரடி, நாய், புலி, மா, யானை
கொடிய கோள் நாய், குரங்கு, கோல மார்ச்சாலம் சம்பு
நடையுடை எதனாலேனும் நான் இடர்ப்பட்டிடாமல்
சுடுதியில் வடிவேல் காக்க சானபி முனை வேல் காக்க

-பா.கு.சு - ஷ.க. - பாடல் 13

[பாந்தன் - பாம்பு]

வேல் மகத்துவம்

இங்கே ஒரு ஒற்றுமையை நாம் குறித்துக் கொள்ள வேண்டும். சங்கரரும் தன் பாடலில், உன் கூர்மையான சக்திவேல் - "பவச்சக்தி தீக்ஷணா" - என்னுடைய இடர்களைப் பொடிப் பொடியாக்கி விட்டதும் என்று முருகனது வேலைத்தான் செயல்பட வேண்டுகிறார். நாம் மேலே பார்த்த பாம்பன் சுவாமிகளும் இந்த இடர் நீக்கும் பணிக்குத் தக்கது எம்பிரானின்

திருக்கைவேலே என்று எண்ணினார் போலும். அதனால் தான் அந்தப் பதினெட்டுப் பாடல்களிலும் முருகன் கைவேலினைப் பல திருநாமங்களால் விளித்து அதன் மகத்துவம் அனைத்தையும் நமக்கு உணர்த்துகிறார்

● அயில் வேல்	● திருக்கை வேல்
● வடி வேல்	● சானவிமுனை வேல்
● ஐ வேல்	● பாவகி சுடர் வேல்
● சய வேல்	● பெரும் சக்தி வடி வேல்
● எம்பிரான் திணிவேல்	● அருள்வேல்
● ஓம், ஐம், ரீம் வேல்	● இகலுடைக் கரவேல்
● ஞான வீரன் வேல்	● ஷஷ்டி நாதன் வேல்
● ஈராறு அம்பகன் வேல்	● நறும் புயன் வேல்
● சங்கரி முருகன் கைவேல்	● குகன் கதிர் வேல்
● வேத போதகன் வேல்	● கிரிதுளைத்துள வேல்

இப்படி முருகன் கை வேலினை வியந்து பாடியது பாம்பன் சுவாமிகள் மட்டுமல்ல.

எல்லோருக்கும் முன்னதாகவே நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படை வெண்பா மாலையில் உள்ள பத்துப் பாடல்களில் நான்கு பாடல்களில் முருகன் திருவேல் மகத்துவத்தைப் பற்றிப் பாடப் பெற்றுள்ளது. அதிலிருந்து ஒரு பாடல்

வீரவேல் தாரைவேல் விண்ணோர் சிறைமீட்ட
தீரவேல் செவ்வேள் திருக் கைவேல் - வாரி
குளித்தவேல் கொற்றவேல் சூர்மார்பும் குன்றும்
துளைத்தவேல் உண்டே துணை

ந. - தி.மு. வெ. மா. - பாடல் 3

[அறத்தைப் போற்றி வெல்லும் வீரமுடைமை, நீண்டிருத்தல், தேவர்களைச் சிறைமீட்ட வல்லமை, கடலில் முழுகித் தூய்மை செய்துகொண்டு திரும்பி வருகிற இயல்பு, எவரையும் வெல்லும் வெற்றிச் சிறப்பு, சூரபுதுமனது மார்பையும் மாயமலையாக நின்ற தாரகனுடம்பையும் துளைத்த பேராற்றல் - இவை அனைத்தும் உடைய செவ்வேளின் கையிலிருக்கிற வேல் உண்மையான அடியார்களுக்கு உற்ற துணை]

திருஞான சம்பந்தரின் கோளறு திருப்பதிகம்

இத்தருணத்தில் திருஞானசம்பந்தரது கோளறு திருப்பதிகத்தினையும் நினைவு கூரல் வேண்டும். இற்றை நாளில் வேதாரண்யம் என அழைக்கப்பெறும் திருமறைக்காடு என்ற திருத்தலத்தில் சம்பந்தராலே “அப்பர்” என்று அழைக்கப் பெற்ற திருநாவுக்கரசருடன், சம்பந்தர் கூடி இருந்து இருவருமாகச் சைவத் தொண்டு ஆற்றிக் கொண்டிருந்தபொழுது வளவர் கோன் பாவை, பாண்டிமாதேவி மங்கையர்க்கரசியாரும் அவர்தம் அமைச்சர் குலச்சிறையாரும் சம்பந்தருக்குத் தூதுவர்கள் மூலம் அனுப்பி வைத்த விண்ணப்பம் ஒன்று கிடைத்தது.

"அருளிச் செயல்கள் பல புரிந்துவரும் ஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருள்கூர்ந்து பாண்டி நாட்டுத் தலைநகரும், ஆலவாய் அண்ணலின் திருக்கோவிலிருக்கும் திருநகரமுமான மதுரை நகருக்கு உடனடியாக வந்து மன்னனையும் மக்களையும் சமணக் கட்டிலிருந்து விடுவித்து, சைவநெறி மீண்டும் தழைத்தோங்கத் திருவருள் புரிய வேண்டும்!"

என்பது விண்ணப்பம்!

"பரசமயம் நிராகரித்து, ... அசைவு இல் செழும் தமிழ் வழக்கே அயல்வழக்கின் துறை வெல்க", தாம் பிறப்பிக்கப்பெற்ற செயலை நிறைவு செய்யும் காலம் வந்துவிட்டது என்பதை உணர்ந்த சம்பந்தர் உடனே புறப்படத் தயாரானார். ஆனால் உடனிருந்த பெரியவர், சமணர்கள் தரக்கூடிய துயர்கள் அனைத்தையும் தானே உற்று, அநுபவத்தால் உணர்ந்தவருமான அப்பர், தன் பிள்ளையைப் போல் கருதும் சம்பந்தரைத் தடுத்தார். சம்பந்தர் இசைவதாக இல்லை. எனவே இறுதி அஸ்திரமாக ஒன்றை விடுத்தார் அப்பர்! - "இத்தகு நற்செயல் புரியப் புறப்பட்டுச் செல்வதற்கு இப்பொழுது நாளும் கோளும் அதாவது கிரகங்களின் நிலைப்பாடுகளும் ஏற்றவையாக இல்லை!" என்றார்.

இத்தருணத்தில் சம்பந்தர் பாடிய பதினொரு பாடல்கள் கொண்ட பதிகம் தான் இன்று நாளாலும், கோளாலும் வரும் இடர் தவிர்க்கப் பலரும் பாராயணம் செய்து வரும் "வேயுறு தோளிபங்கன்" எனத் தொடங்கும் கோள்அறு திருப்பதிகம். அதன் முதல் பாடல் :

வேயுறு தோளி பங்கன் விடமுண்டகண்டன்
மிகநல்ல வீணை தடவி
மாசறு திங்கள், கங்கை முடிமேல் அணிந்து என்
உளமே புகுந்த அதனால்
ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி
சனி பாம்பு இரண்டும் உடனே
ஆசறு நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல
அடியார் அவர்க்கு மிகவே

- பாடல் 1

[வேயுறு தோளி பங்கன் - மூங்கிலின் கணுக்களுக்கு இடையே உள்ள வழுவுழுப்பான பகுதியைப் போன்ற தோள்களையுடைய உமையம்மையைப் பாதியாகக் கொண்ட சிவபெருமான்]

இப்பதிகத்தில் நாளையும் கோளையும் மட்டுமல்லாது ஏனைய துன்பம் தரும் தோற்றுவாய்களும், தீங்கினைக் குறைத்து மிக நல்லனவாகவே மாறும் என்கிறார். பத்துப் பதிகங்களில் அவர் பட்டியலிட்டுள்ள துன்பத்தின் தோற்றுவாய்கள்:

- "ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி, பாம்பு இரண்டுடனே" ஆகிய ஒன்பது கோள்கள் அல்லது கிரகங்கள்
[பாம்பு இரண்டு - இராகு, கேது]
- "ஒன்பது ஒன்றோடு ஏழு பதினெட்டோடு ஆறும் உடனாய நாட்கள்"

இவை தினமும் வரும் நட்சத்திரங்களின் எண்களைக் குறிப்பவை.

நம்முடைய பஞ்சாங்கப்படி நட்சத்திரங்கள் 27. அவையானவன :

1. அசுவினி	15. சுவாதி
2. பரணி	16. விசாகம்
3. கார்த்திகை	17. அனுஷம்
4. ரோகினி	18. கேட்டை
5. மிருகசீரிஷம்	19. மூலம்
6. திருவாதிரை	20. பூராடம்
7. புனர்பூசம்	21. உத்திராடம்
8. பூசம்	22. திருவோணம்
9. ஆயில்யம்	23. அவிட்டம்
10. மகம்	24. சதயம்
11. பூரம்	25. பூரட்டாதி
12. உத்திரம்	26. உத்திரட்டாதி
13. அஸ்தம்	27. ரேவதி
14. சித்திரை	

இவற்றில் சம்பந்தர் பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ள சில நட்சத்திரங்கள் அந்த நட்சத்திரங்களில் பிறந்தவர்களுக்குத் தீங்குகள் தரத் தக்கவை என்பது மக்களிடம் பரவி உள்ள செய்தி. இதனால் இந்த நட்சத்திரக்காரர்களிடம் ஒருவித அச்சம் இருந்து கொண்டே வருகிறது. அப்பயத்தை அகற்றவே இப்பாடலைச் சம்பந்தர் பாடியுள்ளார் என்பதைக் கோடிட்டுக் காட்டவேண்டும்.

ஒன்பது
ஒன்பது ஒன்றொடு = பத்து
ஒன்பதோடு ஏழு = பதினாறு
பதினெட்டு

ஆறு
உடனாய நாட்கள்

- ஆயில்யம்
- மகம்
- விசாகம்
- கேட்டை
- திருவாதிரை
- இவையோடு சேர்த்து தீங்கு விளைவிப்பவை எனப் பொதுவாகக் கருதப் பெறும்
நட்சத்திரங்கள்: பரணி, கார்த்திகை, பூரம், சித்திரை, சுவாதி, பூராடம், பூரட்டாதி

எனவே, இந்த நட்சத்திரக்காரர்கள் உமை அம்மை உடனாய பெருமானை உள்ளத்தில் புகுத்தி வீற்றிருக்கச் செய்து வழிபாடு செய்து வந்தால் இவை தீங்குகள் எதுவும் தராது. மாறாக அவை நல்லனவாகவே மாறி நலங்கள் பல தரவும் கூடும் என்ற நம்பிக்கையோடு இனி இருக்கலாம்!

- “கொதியுறு காலன் அங்கி நமனோடு தூதர்
கொடுநோய்களான பலவும் ..”
[கொதியுறு காலன் - சினம் மிகுந்த எமன்; அங்கி - நெருப்பு; நமனோடு தூதர் - எமதூதர்]
- “வெஞ்சின அவுணரோடும் உறும் இடியும் மின்னும்
மிகையான பூதம் அவையும் ...”
- “கோள்அரி உழுவையோடு, கொலையானை, கேழல்
கொடுநாகமோடு, கரடி,
ஆள்அரி ...”
[கோள்அரி - சிங்கம்; உழுவை - புலி; கேழல் - பன்றி; ஆள்அரி - நரசிங்கம்]
- “வெப்பொடு குளிரும் வாதம், மிகையான பித்தும்
வினையான வந்து நலியா ..”
[பித்து - பித்தம்]

தீய விளைவினைத் தருபவை எனக் கருதப்பெறும் மேற்கண்டவை அனைத்தும் தீங்குகளைத் தரா என்று ஆணையிட்டுச் சொல்கிறார் சம்பந்தர். ஆனால் அவர் குறிப்பிட்டுள்ள அந்த அடியார்களுக்குத் தான் தரா என்பதையும் தெளிவாகவே ஒவ்வொரு பாடலிலும் சொல்கிறார்

“சிவபெருமான், கருணையின் திருவுருவாகிய அன்னை உமையோடு, தான் வீற்றிருக்கத் தக்க தகுதியுடைய அடியார் இவர் எனக் கருதி எந்த அடியாரது உளமே புகுந்து வீற்றிருக்கிறாரோ அந்த அடியாருக்கு, இயல்பாகவே தீங்குகள் தருவன எனக் கருதப்பெறும் மேற்கண்டவை அனைத்தும் தீங்குகளைத் தராது. அவை நல்லனவாகவே மாறிவிடும்!” என்று ஒவ்வொரு பாடலிலும் சொல்லி, மக்கள் சமுதாயம் இறைவனிடம் உள்ளத் தூய்மையோடு பக்தி செய்து, அவனது அடியாராக மாறினால், அவர்கள் இத்தகைய அச்சங்களுக்கு ஆட்படவேண்டியதே இல்லை என்ற நம்பிக்கையை அவர்களுக்கு ஊட்டுவதற்காக, அப்பர் தந்த வாய்ப்பினைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, நானோடும் கோளோடும் ஏனையவற்றையும் சேர்த்துப் பட்டியலிட்டு, “நல்ல அடியார்களாகிய உங்களுக்கு இவையும் மிக நல்லவையே” என்று பாடியுள்ளார்.

அது மட்டுமல்ல

“ .. பிரமாபுரத்து

மறைஞான ஞான முனிவன்

தானுறு கோளும் நாளும் அடியாரை வந்து

நலியாத வண்ணம் உரைசெய்

ஆன சொல் மாலை ஒதும் அடியார்கள் வானில்

அரசாள்வர் ஆணை நமதே”

[பிரமாபுரம் - சீர்காழி; மறைஞான ஞான முனிவன் - வேதக்கரை கண்ட திருஞான சம்பந்தர்]

“இத்தகைய அடியார்கள் விண்ணுலகம் செல்லும் பேற்றினையும் பெறுவார்கள். இது நமது ஆணை” என்று அறுதியிட்டு உறுதி கூறுகிறார். எனவே, அன்னை உமையும், உலகெலாம் உணர்ந்து ஓதியவனாகிய சிவபெருமானும் சேர்ந்து, நம் உளமே புகுவதற்கு நம்மைத் தயார் செய்து கொள்வோமாக!

அருணகிரியார்

கந்தர் அலங்காரத்தில் அருணகிரியார் இதே கருத்தை உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறார்

நாள்ளன்செயும், வினை தான்என் செயும், எனை நாடிவந்த
கோள்ளன் செயும், கொடும் கூற்றுஎன் செயும், கும ரேசர் இரு
தாளும், சிலம்பும், சதங்கையும், தண்டையும், சண்முகமும்,
தோளும், கடம்பும், எனக்குமுன் னே வந்து தோன்றிடினே.

அ.நா. - க.அ. - பாடல்.38

[தாள் - திருவடி; கடம்பு - கடம்ப மலர் மாலை]

மற்றும் கந்தர் அலங்காரத்தில் நூற் பயன் சொல்லும் பகுதியில் இருந்து ஒரு பாடல்!

சலங்காணும் வேந்தர் தமக்கும் அஞ் சார்; யமன் சண்டைக்கஞ்சார்;
துலங்கா நரகக் குழியனு கார்; துட்ட நோயனுகார்;
கலங்கார் புலிக்கும் கரடிக்கும் யானைக்கும், கந்தன் நன்னூல்
அலங்கார நூற்றுள் ஒருகவி தான் கற் றறிந்தவரே.

அ.நா. - க.அ. பாடல் 101

கந்தர் அலங்காரத்தில் உள்ள நூறு பாடல்களில், ஒரே ஒரு பாடலை மட்டும் “கற்று அறிந்தவர்களுக்கு”க்கூட மேற்கண்ட நற்பயன்கள் கிடும் என்று சொல்கிறார் அருணகிரிநாதர். ஒரு பாடல் தானே, படித்துக் கொண்டு விடலாமே என எளிதாக எண்ணிவிடாதீர்கள், அவர் ஒரு பாடலைக் “கற்றறிந்து” கொள்ள வேண்டும் என்கிறார்!

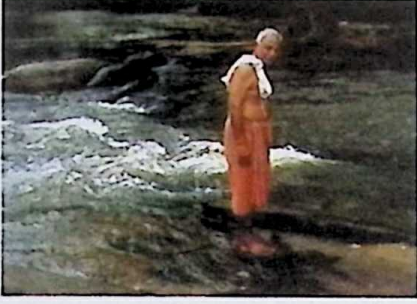
அதென்ன “கற்றறிதல்”? பாடலை ஒரு முறை படித்தால் அது படித்தல்; பலமுறை படித்தால் அது ஓதுதல்; பொருளைப் புரிந்து கொண்டு படித்தல் கற்றல்; பொருளின் உட்கருத்தை தானும் நன்கு உணர்ந்து, அதனைப் பிறருக்கும் எடுத்துச் சொல்கின்ற ஆற்றல் பெற்றுச் சொல்லி, சொல்லியபடி நடக்கவும் செய்கின்றவர்கள் கற்றறிந்தவர்கள் என்பர்.

கதிர்காம வழிநடைப் பாட்டு

இலங்கையில் மாணிக்கக் கங்கை நதிக்கரையில் அடர்ந்த காடுகளின் நடுவே அமைந்துள்ள திருமுருகத் தலம் கதிர்காமம்.

அடியேன் எட்டுவயதுச் சிறுவனாக இருந்தபொழுது இத்திருத்தலத்திற்குச் சென்று, செல்லக் கதிர்காமத்தில் அழகோடும் மீனோடும் ஆடி அசைந்து வரும் தெள்ளிய நீர் நிறை மாணிக்கக்

▼ மாணிக்க கங்கை நதி

▼ திருக்கோவில் நுழைவாயில்

▼ திரை உருவில் திருமுருகன்

கங்கையில் நீராடி, கதிர்காமத் திருக்கோவிலில் திரைமறைவில் அருவமாக அருள் பாலிக்கும் கதிர்காமவேலனை வழிபாடு செய்யும் பாக்கியம் கிடைத்தது. அந்த நாட்களில் வாகனங்கள் செல்லக்கூடிய சாலைகள் அங்கு கிடையாது. காட்டினைக் கடந்து மாணிக்கக் கங்கைக் கரை அடைய மாடுகள் பூட்டிய கூட்டு வண்டிகளிலோ, கால் நடையாகவோ தான் செல்ல வேண்டும். காட்டு மிருகங்கங்களிடமிருந்து அடியார்களைக் காக்கப் பாதையின் இருபுறமும் நெருப்பு ஒரு தொடர் சங்கிலி போல் எரிந்து கொண்டிருக்கும். அந்த பயமும் அமைதியும் கலந்த சூழலில் எழுவது, ஒரே குரலில் ஒலிக்கும் பாதயாத்திரை செல்லும் பக்தர்களின் வழிநடைப்பாடல்!

“காட்டாளை சிங்கம் கரடி புலிவந்தாலும் என் கண்ணில்
காட்டாமல் நீ வருவாய் கதிர்காம வேலவனே!”

இத்துடன் அடியார்களுக்குத் துன்பம் எங்கிருந்து, யாரிடத்திலிருந்து வந்தாலும் அத்துன்பத்தினை அழகன் முருகன் விரைவில் நீக்கி விடுவான் என்ற நம்பிக்கையைத் தரும் இந்த 29ஆவது பாடலின் முதற் பகுதியை நிறைவு செய்து அடுத்த பகுதியில் உள்ள இரண்டு சொற்றொடர்களைப் பார்த்த பின்னர் அடுத்த பாடலுக்குச் செல்வோம்.

க்ரௌஞ்ச சைலஹ

சங்கரர் செந்திலாண்டவரைக் - க்ரௌஞ்ச சைலஹ - கிரௌஞ்ச மலையை வதம் செய்தவனே - என இந்தப்பாடலில் மீண்டும் விளித்திருக்கிறார். கிரௌஞ்ச வதத்தை முன்னரே பாடல் எண்கள் 12, 23 ல் பார்த்துள்ளோம். என்றாலும் கிரௌஞ்சம் பற்றி அங்கு பார்க்காத சில செய்திகளைச் சற்று பின்னோக்கி இங்கே பார்ப்போம்.

கிரௌஞ்சம் என்று அந்த அசுர மாயை மலைக்குப் பெயர் வந்த காரணத்தையும் கிரௌஞ்சம் முருகன் கைவேலுக்கு இரையானதற்குப் பின்புலமாக உள்ள குறுமுனி அகத்தியரின் சாப வரலாற்றையும் ஒரு பருந்துப் பார்வையாகப் பார்த்து மேல் செல்வோம்.

அன்றில் பறவைகளை கிரௌஞ்சம் என்று வடமொழியில் கூறுவர். இணை பிரியாத ஆண் - பெண் ஜோடிகளுக்கு இந்த அன்றில் பறவைகளையே உவமையாகக் கூறும் அளவிற்கு அவை எப்பொழுதும்

சேர்ந்தே இருக்குமாம். இரண்டில் ஒன்று இறந்தால் மற்றதும் உடனே இறந்துவிடுமாம். இரத்தினாகரன் என்ற காட்டு வழிப்பறித் திருடன், நாரதர் தந்த நல்லுபதேசத்தால், தன்னைச் சுற்றிலும் புற்று வளர்ந்து முற்றிலும் மறைக்குமளவு தவமியற்றி, வால்மீகி என்ற முனிவராக மாறினான். **வால்மீகி** என்ற வடமொழி வார்த்தைக்குப் “புற்றிலிருந்து பிறந்தவன்” என்று பொருள். வால்மீகி முனிவர் வனத்தினுள் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது எதிரேயிருந்த மரக்கிளை ஒன்றில் ஆணும் - பெண்ணுமான அன்றில் பறவைகள் மகிழ்வோடு ஒன்றி இருந்ததைக் கண்டார். அடுத்த விநாடி வில்லின் நானொலி கேட்டது. விரைன்று வந்த அம்பு ஒன்று ஒரு பறவையின் மேல் பாய்ந்தது. காயத்துடன் கீழே வீழ்ந்த பறவை இறந்துபோனது. மரக்கிளையில் இருந்த மற்றைய அன்றில் சோகம் தாளாது ஒலமிட்டு அழுதது. வால்மீகியும் பறவையின் சோகத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டார். அப்போது, தன் வேட்டைக்கு இரையான பறவையை எடுத்துச் செல்ல அம்பு விட்ட வேடன் அங்கே வந்தான். சோகத்தில் ஆழ்ந்திருந்த வால்மீகி வேடனைச் சபித்தார்.

மா நிஷாத ப்ரதிஷ்தாம் த்வ
மகமாஹ் ஷாஷ்வதீ ஸமஹ
யத் க்ரௌஞ்ச மிதுனாத் ஏகம்
அவதீஹ் காம மோஹிதம்

ஒன்றி மகிழ்ந்திருந்த அன்றிலில்
ஒன்றை வீழ்த்திய வேடனே!
என்றும் உனக்கு இனி
குன்றாத வீடுபேறு கிட்டாது!

வால்மீகி வாயிலிருந்து தானே உதிர்ந்த வார்த்தைகள் ஒரு சந்தத்தோடு வந்தன. சோகத்தில் பிறந்த அந்தச் சொற்றொடரை **ஷ்லோக** என்றும் அந்த சந்தத்தை “**அனுஷ்டுப்**” என்றும் அழைப்பர். இதுதான் ஆதி காவியமான இராமாயணத்தின் புனிதத் தொடக்கம். இப்படித் தனித்துபோன அன்றிலின் சோகத்தால் பாதிக்கப் பெற்றிருந்த வால்மீகி முனிவர், பிரமனின் அறிவுரைப்படி நடையில் நின்றுயர் நாயகனான (perfect man) இராமனின் கதையை, அவன் சீதையைப் பிரிந்து வருந்திய சோகத்தை உள்ளடக்கிப், பாடியது தான் இராமாயணம்.

கிரௌஞ்ச மலை

இந்தக் கிரௌஞ்சப் பறவையின் உருவினைக் கொண்டு மலை வடிவில் நின்றான் மாயைமிகு அசுரன். அதனால் அவனுக்கு கிரௌஞ்சாசுரன் என்ற பெயர் வந்தது. இப்படிக் கல்லாயிருக்கும் அவனுக்கும், மென்மையும் அன்பும் மிக்க அன்றில் பறவைக்கும் இடையே உருவ, பெயர் ஒற்றுமைகளையும் பறக்கும் தன்மையையும் தவிர வேறு எந்தப் பொருத்தமும் கிடையாது! கல்லாக, மலையாக, அன்பின்றி, இரக்கமின்றி இருந்தான் அந்த அரக்கன். விரும்பியபோதெல்லாம் ஆங்காங்கே பறந்து சென்று தேவர்களையும் மக்களையும் துன்புறுத்தி வந்தான். பசுத்தோல் போர்த்த புலியினைப் போல, கொண்ட வேடத்திற்கு மாறான கொடுமைகள் பல புரிந்து வந்தான்.

அகத்தியர் தென்திசை வருகை

இதற்கிடையில் நாம் முன் பார்த்தபடி தேவலோகம் சூரன் கை வசம் வந்தது. தேவர்கள் அடிமைகள் போல் அவனது ஏவல் கூவலுக்கு ஆளாயினர். இந்திரன் மறைந்தோடி சீர்காழி வந்து நந்தவனம் அமைத்து சிவனை வழிபட்டு வந்தான். அசுரர் தம் கொடுமைகளால் வானம் பொய்த்து மழை பெய்யவில்லை. நந்தவனச் செடிகள் வாடிப் போயின. இந்திரன் வருந்திப் பெருமானை நினைத்தான். அசுரரி வழியில் வந்தது பதில்! “இந்தத் தென்பகுதிக்குத் திவ்ய தீர்த்தமொன்று விரைவில் வந்து உன் குறை தீர்க்கும்!”

இதற்கிடையில் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் ஸ்ரீ நாராயணனுடன் போய்த் தங்கி இருந்த சயந்தன் தனது தாய் தந்தையின் இழிநிலை கேட்டு இந்திரலோகத்திற்கு மீண்டும் வந்தான். நடந்தவை அறிந்து அல்லல் உற்றான். அது சமயம் உலகம் சுற்றும் நாரதர் அங்கே தோன்றினார். சயந்தன் நாரதரிடம் தனது குலத்தின் அலங்கோல நிலைபற்றி முறையிட்டான். அவனுக்கு ஆறுதல் கூறி ஆவன செய்வதாக வாக்களித்தார். பின்னர் நிகழவிருப்பனவற்றை முன்னரே அறிந்து அதற்கு அநுசரணையான செயல்களை முடுக்கி விடுபவர் தானே நாரதர்!

இனி நடக்க வேண்டியவை இரண்டு :

சயந்தனுக்கு நாரதர் கொடுத்த வாக்குப்படி இந்திராதி தேவர்களுக்கு வந்த தொல்லை நீங்க வேண்டுமானால் சூர சகோதரர்கள் அழிக்கப் பெற வேண்டும். அதற்கு, முதலில் அவர்களுக்கு உதவியாகச் செயல்படும் மாயையின் வடிவமான கிரௌஞ்ச மலையை அழிக்க அது ஒரு சாபம் பெற வேண்டும்.

அடுத்தது, சிவன் இந்திரனுக்குக் கொடுத்த வாக்குப்படி காவிரி நதி தென்னாடு வரவேண்டும். இரண்டையும் செய்ய வல்லவர் அகத்திய முனிவர். அப்படியானால் அவரை மேரு மலையில் உள்ள கயிலையிலிருந்து கிளப்பி விட வேண்டும். அதற்கு ஒரு காரணம் வேண்டுமே! சிந்தித்த நாரதர் விந்திய மலையிடம் வந்து அதனை உசுப்பி விட்டார்.

விந்திய மலை செருக்கடைந்தது

“ஆயிரம் முடிகள் கொண்டவன் நான்; எம்பிரான் திருவிருக்கும் கயிலை மலை என்னில் ஒரு பகுதி; சந்திர சூரியரும் ஏனைய கோள்களும் பொன்னாகத் திகழும் என்னையே வலம் வருகின்றனர்; எனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லை!” எனச் செருக்குற்றுப் பிதற்றுகிறதே அந்த மேரு மலை! “அதை நீ அடக்க வேண்டாமா?”

என்று கேட்டு நாரதர் விந்திய மலையைத் தூண்டி விட்டார். அவ்வளவுதான். விந்தியம் வளர்ந்து, வளர்ந்து வானையே அடைக்கும் அளவிற்கு எட்டி விட்டது. சந்திர சூரியர்களின், ஏனைய கிரகங்களின்

ஓட்டம் தடைப்பட்டது. விண்ணுலகச் செயல்பாடே ஸ்தம்பித்து விடும் நிலைக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தது. சந்திர சூரியர் இந்த விந்தியத்தின் செருக்கினை அடக்க வல்லவர், தேவர்களைக் காக்க ஒருமுறை அசுரர்களை உள்ளடக்கிய கடலையே குடித்து வயிற்றுள் தேக்கி வைத்த குறுமுனி அகத்தியரே என்ற முடிவிற்கு வந்தனர். வெளித் தோற்றத்தில் சிறிதாகக் காணுமிடத்தில் தான், உள்ளார்ந்த பெருமை உறையும் என்பது உள்ளடக்கை! அவரை அணுகி வேண்டினர். இமையவரின் துயர்போக்க இசைவு தந்த அவர் எம்பெருமான் சிவனைத் தியானித்தார். காட்சி தந்த சிவனிடம் தமது விண்ணப்பங்களைச் சமர்ப்பித்தார்.

அகத்தியர் : பெருமானே! நான் மேற்கொண்டுள்ள இந்தப் பெரும் பணியினை நிறைவு செய்வதற்கான ஆற்றலையும், அதற்காக நான் எங்கு சென்றாலும் அங்கும் தங்களை வழிபட ஒரு தீர்த்தமும் தந்தருள வேண்டும்!

சிவபெருமான் திருக்கயிலாய மலையில் உள்ள ஏழு புனித நதிப் பெண்களில் ஒருத்தியான காவிரியை அழைத்தார். வந்து விழுந்து வணங்கிய காவிரியிடம்,

பெருமான் : காவிரிப் பெண்ணே! தீதிலாத இம் முனிவருடன் நீ சென்று அவர் வழிபாட்டிற்கு வேண்டிய தீர்த்தத்தை அவ்வப்போது கொடுத்து வா!

காவிரி : தங்கள் ஆணை, என் பாக்கியம்! ஆனாலும் ஒரு ஐயம்! இம்முனிவர் ஐம்பொறிகளை அடக்கியவர்தான் என்றாலும் அவர் ஒரு ஆடவர். அந்த ஆடவரோடு பெண்ணாகிய நான் தனியே போவது முறையாகுமா?

பெருமான் : முற்றிலும் முறைதான் பெண்ணே! இப்பெரியவர் ஒழுக்கத்தில் ஒப்பற்றவர். மாசறு மனத்தவர். எனவே தயக்கமில்லாமல் நீ இவர் பின் செல்லலாம்!

காவிரி : தங்கள் ஆணைப்படி செல்கிறேன். ஆனால் இவரை விட்டு நீங்கும் காலத்தையும் தாங்களே அருள வேண்டும்!

பெருமான் : இவர் இடம்காட்டி எப்பொழுது “போ” என்று சொல்கிறாரோ அப்பொழுது அவரை விட்டு நீங்கி உலகில் பரவுவாய்!

[அகத்திய முனிவரைப் பார்த்து]

முனி சிரேஷ்டரே! காவிரியைக் கமண்டலத்தில் ஏற்றுக் கூட்டிச் செல்க!

முனிவரும் மனதில் மகிழ்ச்சியோடும், கமண்டலத்தில் காவிரியோடும் தென்திசை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

இந்த நிகழ்வினைக் கச்சியப்பர் தம் கந்தபுராணத்தில் அசுர காண்டம் - அகத்தியப் படலத்தில் மிக அழகாகப் பாடியுள்ளார். அப்படலத்தின் நிறைவுப் பகுதியிலிருந்து ஒரு பாடல்.

“நீடு காவிரி நீத்தத்தை நீ இனிக்

கோடி, உன் பெரும் குண்டிகைப் பால்” என

நாடி அத்திறம் செய்தலும் நன் முனி

மாடு சேர்ந்தனள் மாநதி என்பவே

-க.சி. - க.பு. - 2.24.26

[நீத்தம் - தண்ணீர், கோடி - கொள்க; குண்டிகை - கமண்டலம்; மாடு - பக்கம்; மாநதி - காவிரி நதி]

கிரௌஞ்ச மலைக்கு அகத்தியர் சாபம்

விந்திய மலையின் செருக்கினை அடக்க அதை நோக்கிச் சென்ற அகத்தியரது வழியில், தாரகாசுரனுடைய மாயாபுரி வந்தது. அங்கே தான் நாம் முன்பார்த்த கிரௌஞ்ச மலை வடிவில் இருந்த அசுரன் அட்டகாசங்கள் பல புரிந்து வந்தான். அகத்தியரிடமே தன் மாயைகளைக் காட்டி அவருக்குத் தொல்லைகள் பல கொடுத்தான். இது மாயையில் வல்ல அசுரர்களின் வஞ்சனை என்பதை ஞானத்தால் உணர்ந்த அகத்தியர் தனது தண்டத்தினால் கிரௌஞ்ச மலையைக் குத்தி அதில் பல துவாரங்களைத் தோற்றுவித்து,

“இத்துவாரங்கள் எல்லாம் உன் மாயைகளுக்கு இருப்பிடமாகுக! பின்னாளில் எம்பிரானின் திருமகன், செவ்வேள், செந்தில்நாதன், முருகனின் திருக்கைவேலால் இறப்பாய் நீ!”

என்று சபித்துவிட்டு விந்தியம் நோக்கிக் சென்றார். சயந்தனுக்கு நாரதர் கொடுத்த வாக்கு நிறைவேற வித்திடப் பெற்றது.

மாற்படு நமது பாணி வலிகெழு தண்டால் உன்தன்
பாற்படு புழைகள் யாவும் பற்பல மாயைக்கெல்லாம்
ஏற்புடை இருக்கை ஆக, எம்பிரான் உதவும் செவ்வேள்
வேற்படை தன்னில் பின்னாள் விளிகுதி விரைவில் என்றான்

-க.சி. - க.பு. - 2.25.12

[பாணி-கை; புழைகள்-துவாரங்கள்; விளிகுதி-இறப்பாய்]

விந்தியத்தின் செருக்கடக்கல்

விந்திய மலை அருகே வந்த அகத்தியர், தென் பொதிகை நோக்கிச் செல்லும் எனக்கு “நீ ஒரு சிறிது செல்லும் நெறி (வழி) அளித்தி!” என வேண்டினார். ஆனால் ஆற்றலும் அகம்பாவமும் சேர்ந்த திருஉருவமான விந்தியம் செருக்கோடு மறுத்தது. இறைவனை தியானித்துக் தன் திருக்கரத்தை நீட்டினார் அகத்தியர். அது நீண்டு கொண்டே போய் விந்தியத்தின் உச்சியை ஆசீர்வதிப்பதுபோல் தொட்டது. அவ்வளவுதான் விந்திய மலையை அதள பாதாளத்திற்கு அழுத்திவிட்டது! விந்தியத்திற்கு அறிவும் வந்தது. “என்னை அருள்கூர்ந்து மன்னித்து, நான் எப்போது எழ முடியும்!” என்பதைச் சொல்லிச் செல்லுங்கள் என்று பணிவோடு வேண்டியது. “நான் தென்திசை சென்று மீளவும் இவ்வழியே வரும்பொழுது மேலெழுவாய்” என்று பதிலிறுத்துத் தென் திசைக்கு சென்றார், அகத்தியர்.

காவிரியின் தென்னாட்டு வருகை

விந்திய மலை கடந்து தென்னாடு வரும் வழியில் ஒரு நாள் அகத்தியர் காலைக் கடன்கள் முடித்து, நீராடித் தியானத்தில் இருந்தபொழுது, கணேசமூர்த்தி காக வடிவத்தில் வந்து கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்துவிட அதனுள் அடக்கி வைக்கப்பெற்றிருந்த காவிரி பூமியில் பெறுக்கெடுத்து ஓடித் தென்னாட்டை வளமுறச் செய்தாள் என்பது நாமறிந்த பழங்கதை. இந்திரனுக்கு சிவன் கொடுத்த வாக்கும் நிறைவேறியது.

இலங்கையில் உள்ள கதிர்காமத் திருத்தலத்தில் அகத்தியர் தமிழ்க் கடவுள் முருகனின் அருள் உபதேசம் பெற்றார் என்பதும், தமிழ் வளர்ச்சிக்கு அகத்தியரையும், வடமொழி வளர்ச்சிக்கு

வசிஷ்டரையும் சிவபெருமானே பூவுலகிற்கு அனுப்பி வைத்தார் என்பதும், தமிழகம் வந்த அகத்தியர் திருநெல்வேலிக்கு அருகில் உள்ள பொதிகை மலையில் தங்கி இருந்தார் என்பதும் நம் நாட்டில் அகத்தியர் தொடர்பாக வழி, வழி வழங்கிவரும் பல செய்திகளில் சிலவாகும்!

ஸூத்ராரே

பின்னர் இந்தக் கிரௌஞ்ச மலை வடிவில் இருந்த அசுரன், தாரகன் சொற்படி பற்பல மாயைகள் செய்ததையும் இறுதியில் செவ்வேளின் திருக்கைவேலுக்கு இரையானதையும் சங்கரரது பாடல்கள் 12, 23 ஆகியவற்றின் விளக்க உரைகளில் விரிவாகப் பார்த்தோம். அந்த வதத்திற்கு அகத்தியரின் சாபம் எப்படிப் பின்புலமாக அமைந்தது என்பதை இங்கே பார்த்தோம்.

“உன் கூர்மையான சக்திவேல் என் துயர்களை நீக்குவது மட்டுமல்ல. அவற்றை வெகு தூரத்தில் - “ஸூத்ராரே” - தள்ளி எறியட்டும் - ” என்று வேண்டுகிறார். பக்கத்தில் கிடந்தால் மீண்டும் அவை திரும்ப வந்து விட வாய்ப்புண்டு என்ற ஆதங்கம் போலும்!

இனி இந்த 29 ஆவது பாடலின் தமிழ் வடிவத்தினை மீண்டும் நினைவு படுத்திப் கொண்டு சங்கரரது அடுத்த பாடலைப் பார்ப்போம்!

பாடல் 29

பிரார்த்தனை 7 - ஏனைய உயிரினங்களின் தொல்லையிலிருந்தும் காப்பாற்று

எதிர் வந்து நின்ற க்ரௌஞ்சமெனும் பெரு மலையை
பொடிப் பொடியாக்கியவனே!
கொடிய மிருகங்களும், பறவைகளும்,
கொசுபோன்று கடிக்கும் பூச்சிகளும், கிருமிகளும்
தருகின்ற துயர்களையும்,
என்னிலேயே இருந்து துன்புறுத்தும்
ஏனைய நோய்களையும், நீ ஏந்தும்
கூரான சக்திவேல் என்னிடமிருந்து நீக்கி
வெகுதூரத்தில் தள்ளி அழித்திடட்டும்!

பாடல் 30
மன்னிப்பு வேண்டுதல்

ஐநித்ரீ பிதா ச ஸ்வபுத்ராபராதம்
ஸஹேதே ந கிம் தேவஸேநாதி நாத !
அஹம் சாதி பாலோ பவாந் லோக தாதஹ:
க்ஷமஸ்வாபராதம் ஸமஸ்தம் மஹேச //

தாம் பெற்ற பிள்ளைகள் செய்த தவறுகளை
தாயும் தந்தையும் தவறாது மன்னிப்பார்தானே?
நானோ ஒரு அறியாத சிறுபிள்ளை!
நீயோ இந்தஅகில உலகத் தந்தை!
மங்கை தேவயானையின் மணாளனே,
என் பிழை யாவையும்,
நீ தானே பொறுத்து அருளவேண்டும் ?

30.1&2 : ஜநித்ரீ பிதா ச ஸ்வபுத்ராபராதம்
ஸஹேதே ந கிம் தேவஸேநாதி நாத !

தேவஸேநாதி நாத! ஜநித்ரி பிதா ச
ஸ்வபுத்ர அபராதம் கிம் ந ஸஹேதே

தேவசேனா பதியே! தாயும் தந்தையும் தன்னுடைய குழந்தைகளின்
தவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்ள மாட்டார்களா, என்ன?

30.3&4 : அஹஞ் சாதி பாலோ பவாந் லோக தாத:
ஷமஸ்வாபராதம் ஸமஸ்தம் மஹேஸ !

அஹம் ச அதிபாலஹ; பவாந் லோகதாதஹ;
மஹேஸ! ஸமஸ்தம் அபராதம் ஷமஸ்வ!

நானோ மிகவும் சிறியவன்; நீயோ அகில உலகத் தந்தை!
எனவே மனம், வாக்கு, மெய் என்ற
முக்கரணங்களாலும், எல்லா இடங்களிலும்,
எல்லாக் காலங்களிலும், எல்லா உயிரினங்களிடத்திலும்
நான் செய்த தவறுகள் அனைத்தையும்
மன்னிப்பாயாக.

அனைத்தையும் மன்னிக்க

சங்கரர் தனது பிரார்த்தனைகளைப் பூர்த்தி செய்து புஜங்கத்தின் நிறைவிற்கு நெருங்கிவிட்டார். எனவே வணக்கமும், வாழ்த்தும் நூற்பயனும் பாடுவதற்கு முன்னர், மரபு வழுவாது மன்னிப்புக் கோருகிறார். மனத்தால், வாக்கால், உடலால், இடத்தால், காலத்தால், மானுடர் உள்ளிட்ட எல்லா உயிரினங்களுக்கும், இறை வழி பாட்டிலும் இந்தப் புஜங்கப் பாடல் தொகுதியிலும் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ தவறுகள் செய்திருக்கலாம். அவை அனைத்தையும் மன்னித்தருளச் செந்திலாண்டவரை வேண்டுகிறார் - ஸமஸ்தம் அபராதம் ஷமஸ்வ! தவறுகளை மீண்டும் நினைவுபடுத்தி நீண்ட பட்டியல் தராமல் அத்தனையையும் ஸமஸ்தம் என்ற ஒரே சொல்லில் அடக்கி விடுகிறார்.

ஏன் மன்னிக்க வேண்டும்?

அடுத்து முருகன் ஏன் மன்னிக்க வேண்டும் என்பதற்கு இரண்டு சரியான காரணங்களையும் அவரே கூறுகிறார்.

- தன்னுடைய பிள்ளைகள் செய்யும் தவறுகளைச் சாமான்யரான தாயும் தந்தையுமே பொறுத்துக் கொள்வார்கள்.

இங்கேயும் சங்கரரின் சொல் திறம்! தாய் தான் முதலில் குழந்தையின் தவற்றை மன்னிப்பாள், இல்லையா? அதனால் மன்னிப்பவர் வரிசையில் “ஜநித்ரீ” என்று தாய்க்கே முதன்மைத்துவம் தருகிறார்!

- சாமான்யரான பெற்றோர்களே மன்னிப்பார்கள் என்றால் கடவுளான நீ கட்டாயம் மன்னித்துத்தான் ஆக வேண்டும். ஏனென்றால் நீ உலகத்தையே காப்பவன் - “பவாந் லோக தாதஹ”. நானோ மிகச் சிறியவன் - அஹம் ச அதி பாலஹ.

இத் தருணத்தில் இந்த “மன்னிப்புக் கோருதல்” என்ற செயலை நாம் சற்று நின்று நிதானித்து சிந்தித்துப் பார்த்தல் நலம். இதற்கு ஐந்து படிகள் உண்டு.

- மன்னிப்புக் கோருவதற்கான முன் தேவைகளை அறிதல்
- நாம் செய்த தவறுகளை உணர்தல்
- தவற்றிற்கு வருந்துதல்
- நமக்குத் தவறு செய்தவர்களை மன்னித்தல்
- நாம் செய்த தவற்றிற்கு மன்னிப்புக் கோருதல்

ஐந்து படிகள்

“நான்”, “எனது” என்ற தன் முனைப்புகளாலான தூசு படிந்த படலங்கள் நம் மனத்தைச் சுற்றிலும் பரவியுள்ளன. அதனால் மற்றவர் செய்யும் நல்லவையும், நாம் செய்யும் தவறுகளும் நமக்குத் தெரிவதில்லை. எனவே முதலில் இந்த அகங்கார, மமகாரங்களை இறையின் பால் கொண்டுள்ள தொடர்ந்த பக்தியால், பயிற்சியால் நீக்கிக் கொள்தல் வேண்டும். அதன் பின் பணிவு அல்லது நம்மைத் தாழ்விட்டுக் கொள்ளும் பண்பு நம்மிடம் தோன்றும்.

இந்தத் பண்போடு நம்முடைய பார்வையைப் எந்தவித பாரபட்சமுமின்றிப் பின் நோக்கித் திருப்பினால் இதுவரை மனத்தால், வாக்கால், உடம்பால் மானுடர் உள்ளிட்ட அனைத்து உயிரினங்களுக்கும் நாம் செய்த தவறுகளை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

அந்தத் தவறான நிகழ்வுகளை நம் மனத்திரையில் மீண்டும் ஓடவிட்டு ஒவ்வொரு நிகழ்வினையும் உற்றுப் பார்த்து நாம் செய்த தவற்றிற்கு உளமாற வருந்த வேண்டும்.

இது மட்டும் போதாது. நமக்குத் தவறு செய்தவர்களும் இருப்பார்கள். அவர்களைப் பற்றிய நினைவு நம் மனத்தில் தொடர்ந்து இருக்குமேயானால் அதைக்குறித்த ஒரு மன உறுத்தல் இருந்து கொண்டே இருக்கும். ஆனால் நாம் மன்னிப்புக் கோருவதற்கு முன்னர் நம் மனம் சலனமற்று, உறுத்தலற்று, அமைதியான நிலையை அடைய வேண்டும். எனவே நாம் நம் தவறுகளுக்கு மன்னிப்புக் கேட்பதற்கு முன்னரே நமக்குத் தவறு செய்தவர்களை அவர்களாக மன்னிப்புக் கேட்காதிருந்தாலும் நாமே முந்திக் கொண்டு அவர்களை மன்னித்துவிட வேண்டும்.

இந்த நான்கு படிகளையும் கடந்து வந்த நாம் இப்பொழுது மன்னிப்புக் கோருவதற்குத் தயார் நிலையில் உள்ளோம்.

ஆனால் இந்த நிலையை எட்டுவது அத்தனை எளிதான காரியமல்ல. அதற்குப் பணிவும் பின்னர் மாறிவிடாத மன உறுதியும் நிறையவே வேண்டும். எனவே இந்த நிலைக்கு வருபவர்கள் அச்சத்தால் வந்தவர்களல்ல! கோழைகளும் அல்ல! புதிய, புனிதமான வாழ்க்கையைத் தொடங்கத் திடமான மனதோடு தயாராக வந்துள்ள தைரியசாலிகள்!

சரி, மன்னிப்பு யாரிடம் கேட்பது? நாம் யாருக்குத் தவறு செய்தோமோ அவர்கள் இருப்பார்களேயானால் அவர்களிடமே கேட்பது உசிதம். இல்லையென்றால் எல்லாவற்றிற்குமாகச் சேர்த்து இறைவனிடமே மன்னிப்புக் கேட்டுவிடலாம்.

ஆதி சங்கரர் இப்படிச் சில தெய்வங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதற்கென தனித் தனித் தோத்திரங்களையே இயற்றியுள்ளார்.

- சிவ அபராத ஷுமாபண ஸ்தோத்திரம்
- ஸ்ரீ தேவி அபராத ஷுமாபண ஸ்தோத்திரம்

ஸ்ரீ தேவி அபராத ஷுமாபண ஸ்தோத்திரத்தில் தேவியிடம் அவர் மன்னிப்பு மட்டும் கேட்கவில்லை. அவள் கட்டாயம் மன்னிப்பாள் என்பதற்கான காரணத்தையும் ஒரு வாழ்வியல் உதாரணத்துடன் காட்டுகிறார்.

பக்தர்கள் தம் இடர்களையும் பாவச்சுமைகளையும்
பரிவோடு நீக்கிடும் என் பாசமிசு அன்னையே!
அறியாமை, ஏழ்மை, ஆற்றலின்மை, அக்கறையின்மை
போன்ற எத்தனையோ காரணங்களால் உன்
திருவடித் தாள்களிலே வீழ்ந்து உன்னை நான் வணங்காமல்
விட்டிருப்பேன்! என்றாலும் என் குன்றையை பிழைகளையும்
நீ கட்டாயம் பொறுத்தருள்வாய்! ஏன் என்றால்
கெட்ட புத்திரர்கள் புவிதனிலே பலருண்டு;
ஆனால் கெட்ட ஒருதாய் பிறப்பது கூடக் கிடையாது!

-தமிழ் வடிவம் : நூலாசிரியர்

தாய்மை

தாய்மைக்குள்ள அந்த மாபெரும் மகத்துவத்தை வார்த்தைகளில் வடிக்க இயலுமா? என்றாலும் தாய்ப் பாசத்தின் அருமை தெரிந்த இந்த வயதில், ஒரு முயற்சி!

அன்னையே, உன்னை வணங்குகிறேன்

உன் கருவிலே எனக்கு
உயிரும் உதிரமும்
ஊனும் உருவும் தந்து
என்னைப் பத்து மாதம் சுமந்து

கடும் இடுப்பு வலியினையும் தாங்கி
அன்றொரு நாள் எனை ஈன்றெடுத்திட்ட
அன்னையே, உன்னை வணங்குகிறேன்

அப்போது பிரசவம் பார்த்த மருத்துவர் என்
தொப்பூள் கொடியைத் தரித்து விட்டார்
அது நம் உறவுக்கு வந்த முதல் பிரிவு!

ஆண்டுகள் ஒன்றொன்றாய்ப்
பத்துப் பத்தாய் பல உருண்டோடின

நலமோடு இருந்த உன் உடலில்
சில மாற்றங்கள். ஒரு நாள் எனைவிட்டு
காலன் உனைக்கூட்டிச் சென்றான்.
இது நம் உறவுக்கு வந்த
இரண்டாவது பிரிவு

இனியும் வரட்டுமே எத்தனையோ பிரிவுகள்
இவை அத்தனையும்
மற்றவர் கண்களுக்கு மட்டுமே என்பதை
நீயும் நானும் அறிவோம் தானே?
உனக்கும் எனக்கும்
உள்ளே உள்ள உறவு
என்றும் நிரந்தரம் என்பது
உன்னில் நான் உருவான நாளே
நானும் நீயும்
நன்கு தெரிந்து கொண்டது அல்லவோ!

பால் நினைந்து ஊட்டிப் பாசத்தைக் கொட்டி
எனக்காக உனது ஆசைகளையும் சுட்டி
நான் செய்த பல தவறுகளையும் தட்டி
என்னை வளர்த்து ஆளாக்கிய என் தெய்வமே,
அன்னையே, உன்னை வணங்குகிறேன்!

கொண்ட மனைவி தரும் அன்பு,
பிள்ளைகள் காட்டும் பிரியம்,
நண்பர்களின் நட்பு,
எல்லாம் உண்டுதான்! என்றாலும்
உன்னுடையதல்லவோ
நான் கொண்ட முதல் உறவு!

ஆழமான அந்த உறவிற்கும் பாசத்திற்கும்
 அளவும் இணையும் உண்டா? இல்லவே இல்லை!
 எனவே,
 அன்பின் உறைவிடமே,
 பாசத்தின் பிறப்பிடமே,
 நான் கருவிலே குடியிருந்த கோவிலே,
 அன்னையே, உன்னை வணங்குகிறேன்!

எனை ஈன்ற தாயே, நீ
 எனை மட்டுமா தோற்றுவித்தாய்?
 இல்லை! என்னை ஒரு வித்தாக்கி
 எனக்குப் பிள்ளைகள்,
 பேரக்குழந்தைகள் என ஒரு
 சந்ததியே உருவாக்கி,
 சொந்தத்தை விரிவாக்கி,
 பந்தத்தைப் பெரிதாக்கிய பேரருளே!
 பெரிதான நம் குடும்பம் என்றும்
 நலமோடும் வளமோடும்
 வாழ வழிகாட்டி
 காலமெலாம் எமைக் காக்கும்
 தெய்வமாய் நிற்கும்
 அன்னையே, உன்னை வணங்குகிறேன்!

ஆக, உன் தாய்மையின்
 அருமை தெரிந்த, உலகம் புரிந்த
 இந்த என் வயதான நாளில்
 அன்னையே, உன்னை வணங்குகிறேன்!

- நூலாசிரியர்

அபிராமி பட்டர்

சங்கரரின் கருத்தினையே அபிராமி பட்டரும் வழிமொழிகிறார்

வெறுக்கும் தகைமைகள் செய்யினும், தம் அடியாரை மிக்கோர்
 பொறுக்குந் தகைமை புதியதன்றே, புது நஞ்சையுண்டு
 கறுக்குந் திருமிடற்றான் இடப் பாகம் கலந்தபொன்னே,
 மறுக்குந் தகைமைகள் செய்யினும் யானுன்னை வாழ்த்துவனே

- அ.பி. - அ.அந். - பாடல் 46

[அப்போதே பாற்கடலில் இருந்து எழுந்த, விரியம் குறையாத புது நஞ்சாகிய ஆலகால விஷத்தை அள்ளி உண்ட போது அது கண்டத்திலேயே நின்றதால் நீலகண்டர் என அழைக்கப்பெறும் சிவபெருமானின் இடப்பக்கத்தை இருக்கையாகக் கொண்ட, பொன்னை நிகர்த்த என் அன்னையே! உன்னுடைய அடியார்கள் நீ வெறுப்பதற்குரிய இழிந்த செயல்களைச் செய்தும், உனக்குத் தொண்டு செய்யாமலும், உன்னைத் தொழாமலும், இருந்தால்கூட சிறியவர் செய்யும் பெரும் பிழை எல்லாம் உன்னைப் போன்ற பெரியவர்கள் மன்னித்தருளும் பெருந்தன்மை இன்று நேற்று ஏற்பட்ட புதிய செயல்லவே! எனவே நீ ஏற்றுக் கொள்ளாது ஒதுக்கும் இயல்புடையவற்றை நான் செய்தாலும் (நீ என்னை மன்னித்தருள்வாய் என்ற நம்பிக்கையுடன்) நான் உன்னை எப்பொழுதும் வாழ்த்தித் துதிப்பேன்.]

மாணிக்கவாசகர்

சிவபெருமானே தன் திருக்கூட்டத்துடன் திருக்கயிலை நீங்கித் திருப்பெருந்துறை வந்து தன் திருவடி காட்டி ஆட்கொண்டவர், அருள் மணிவாசகர். இதை அவரே தன் திருவாயால் சிவபுராணத்தில் பாடுகிறார்.

விலங்கு மனத்தால், விமலா! உனக்குக்
கலந்த அன்பாகிக் கசிந்து உள்உருகும்
நலம்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலம்தன் மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
நாயிற் கடையாய் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே!

- மா.வ. - தி.வா. - சி.பு. வரிகள் 56-61

இப்படி ஜீவாத்மாவைத் தேடி பரமாத்வாவே வந்து ஆட்கொண்ட பெருமை பெற்றவராகையால், மணிவாசகப் பெருமான் தன் பிழைகள் அனைத்தையும் பொறுத்தருள வேண்டும் என்பதை உரிமையோடு மூன்று படிநிலைகளில் கேட்கிறார்.

முதல் நிலையில் மிகப் பவ்யமாகச் சிவபெருமானை விளிக்கும் வகையால் அவன் பிழை பொறுப்பான் என்கிறார்.

வெறுப்பனவே செய்யும் என்
சிறுமையை நின் பெருமையினால்
பொறுப்பவனே! அராப்பூண்பவனே!

....

-மா.வா. - தி.வா. 24.2/409

[அராப்பூண்பவன் - பாம்பை ஆபரணமாக அணிந்தவனே]

"கொடிய பாம்பினைக்கூட ஆபரணமாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ள நீ, என் தவறுகளை மன்னித்து என்னையும் ஏற்றுக் கொள்வாய்

தானே" என்ற நம்பிக்கையை அந்த விளியிலே உள்ளடக்கையாய் வைத்திருக்கிறார். சிவபெருமான் உடனே ஏற்றுக்கொண்டு விடுவாரா என்ன? தம் அடியாரது விடாப்பிடியான பக்தியை உலகிற்கு எடுத்துக் காட்ட விரும்புவர் அல்லவா, அவர்? இந்தத் தாமதத்தைத் தாங்காதவராக மாணிக்கவாசகர் அடுத்த நிலையில் பாடுகிறார். "உன்னை நாடி வந்து இப்படிக் காத்திருக்கும் எனக்குக் காட்சி தந்து அருள்பாலிக்காவிட்டால் உலகோர் உன்னை நிந்திப்பார்களே!" என்று ஒரு காரணம் காட்டி விரைவு படுத்துகிறார்.

அரைசே பொன் அம்பலத்து ஆடும்
அமுதே என்று உன் அருள் நோக்கி
இரைதேர் கொக்கு ஒத்து இரவு பகல்
ஏசற்று இருந்தே வேசற்றேன்
கரைசேர் அடியார் களி சிறப்பக்
காட்சி கொடுத்து உன் அடியேன் பால்
பிரை சேர் பாலின் நெய் போலப்
பேசாது இருந்தால் ஏசாரோ

ம.வா. - தி.வா - பாடல் 382

இந்தப் பாடலில் மணிவாசகப் பெருமான் இரண்டு அழகான உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளார். ஆற்றில் ஓடு மீன் ஓட உறு மீன் வருமளவும் வாடியிருக்கும் கொக்கினைப் போல் தான் காத்திருப்பதாகக் கூறுகிறார். ஆனால் பெருமானோ பிறை ஊற்றப் பெற்ற பாலினுள் மறைந்திருக்கும் நெய்யினைப்போல் தன்னை ஒளித்துக் கொண்டு இருப்பதாகச் சொல்கிறார்.

நிறைவான மூன்றாவது படி நிலையில், இந்தக் குறுக்கு வழிக்கெல்லாம் பெருமான் மசிய மாட்டான் என்று நன்கு தெரிந்த மணிவாசகர் சரியான நேர் வழி எது என்பதை நம் போன்ற சாமானிய மக்களும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக அந்த வழியினைக் காட்டுகிறார்.

"நல்காது ஒழியான் நமக்கு!" என்று உன்
நாமம் பிதற்றி, நயனம் நீர்
மல்கா, வாழ்த்தா, வாய் குழறா,
வணங்கா, மனத்தால் உருகிப்
பல்கால் உன்னைப் பாவித்து,
பரவிப் பொன்னம்பலம் என்றே
ஒல்கா நிற்கும் உயிர்க்கு இரங்கி
அருளாய் என்னை உடையானே!

- மா.வா. - தி.வா. 21.10/387

[என்னை உடையவனே, நீ என்னைப் புறக்கணித்து விட மாட்டாயென்று எண்ணி உன் பெயரைப் பலகாலும் சொல்லியும், கண்ணீர் விட்டு அழுதும், வாழ்த்தியும், வாய் குழறியும் வணங்கியும், நெஞ்சில் இடையறாது நினைந்தும், உன்னைப் பாடிப் பரவியும், பொன்னம்பலத்தில் நட்பு புரிகின்ற தலைவா என அழைத்து நின் அருள் கருதித் தளர்ந்து நிற்கும் இந்த உயிர்க்கு இரங்கித் திருவருள் புரிவாயாக.]

அருணகிரியார்

மன்னிப்புக் கோருதலை ஒவ்வொரு அருளாளரும் தனக்கே உரித்தான பாணியில் கேட்பர்.

ஒருவர் "என்னை மன்னித்தருள்!" என்று நேரடியாகக் கேட்பார்.

மற்றொருவர் "ஆமாம்! சிறியன் நான் தப்புச் செய்து விட்டேன். பெரியவனான நீ என்னை மன்னிப்பது தானே உலக வழக்கு!" என்று வாதம் புரிந்து கேட்பார்.

அடுத்தவர் "உன் அடியாரான என்னை மன்னித்தால் உனக்குத் தான் என்ன குறை வந்து விடும்?" என்று உரிமை பாராட்டிக் கேட்பார்.

இன்னொருவர் மிகச் மிகச் சாதாரணமாக வேறு யாரையும் குறைகூறாதது போலவும் தன்னிடமே ஏதோ குறையிருக்க வேண்டும் என்பது போலவும் சொல்லி "அந்தக் குறைதான் என்ன?" என்று அந்த தெய்வத்தையே கேட்பார். இது எதிர்மறை வாய்ப்பாட்டு வகையினைச் சேர்ந்தது! இந்தச் சதுரப்பாட்டில் வல்லவர் அருணகிரியார். இதோ கந்தர் அலங்காரத்திலிருந்து அத்தகையதொரு பாடல்

கோடாத வேதனுக்கு யான்செய்த
குற்றம்என்? குன்றுஎறிந்த
தாடாளனே, தென் தணிகைக்
குமர, நின் தண்டைஅம்தான்
சூடாத சென்னியும் நாடாத
கண்ணும் தொழாத கையும்
பாடாத நாவும் எனக்கே
தெரிந்து படைத்தனனே!

- அ.நா. - க.அல. - பாடல் 76

[கிரௌஞ்ச மலையை வேலால் எறிந்து அழித்த பராக்கிரமத்தை உடையவனே! தென்னாட்டில் உள்ள திருத் தணிகை மலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் குமரக் கடவுளே! உன்னுடைய தண்டையை அணிந்த அழகிய பாதங்களை வணங்கி அணியாத தலையையும், அவற்றைத் தேடித் தரிசியாத கண்களையும், அவற்றைக் குவிந்து தொழாத கைகளையும், அவற்றின் புகழைப் பாடாத நாவையும் எனக்காகவே ஆராய்ந்து பொறுக்கி எடுத்து வேதன் அமைத்தானோ? சிறிதும் பட்சபாதம் இல்லாத அந்தப் பிரமனுக்கு நான் செய்த பிழை என்ன? கோடாத - ஒருபால் சாயாத; பட்சபாதமில்லாத. "கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி" என்பது திருக்குறள். வேதன் - பிரமன். தாடாளன் - தாளாளன், பெருமுயற்சியுடையோன் என்பது பொருள்]

மஹாபாரதக் காட்சி

இதுவரை மானுட அருளாளர்கள் நம் சார்பாக அன்னையிடமும், அப்பனிடமும் மகன் முருகனிடம் மன்னிப்புக் கேட்ட பாடல்களை மேற்கோள்களாகப் பார்த்தோம். இனி இரண்டு மன்னிப்புக் கேட்கும் காட்சிகளை இரண்டு இதிகாசங்களிலிருந்தும் பார்ப்போம்.

முதலில் வியாசரின் மஹா பாரதத்தில், பீஷ்ம பர்வத்தில், கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனுக்குக் குருஷேத்திரப் போர்க்களத்தில் உபதேசித்ததும், மிகப் பிரசித்தமானதுமான பகவத் கீதையிலிருந்து ஒரு காட்சி.

மானுட உருவில் போர்க்களத்தில் தேரோட்டிக் கொண்டிருந்த கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனின் தொய்ந்து போன உற்சாகத்தைத் தூக்கி நிறுத்தப் பல அறிவுரைகள் சொல்லிப் பார்த்தார். பத்தாவது அத்தியாயமான விபூதி யோகத்தில், தான் எப்படி இந்த வையத்தில் உள்ள அனைத்திலும் விரவி இருக்கிறார் என்பதையும் அந்தந்தப் பகுதியிலும், பொருளிலும் முதன்மைத்துவம் பெற்றிருக்கிறார் என்பதையும் பட்டியலிட்டுக் கூறினார். இதைக் கேட்ட பின்னர் அர்ஜுனனின் உற்சாகம் ஒருவாறு தலை தூக்கத் தொடங்கியது. உடனே கேட்டான்,

“புருஷோத்தம! தே ஜஸ்வரம் ரூபம் த்ரஷ்டும் இச்சாமி”

“புருஷோத்தமரே! உம்முடைய ஈஸ்வர வடிவத்தைக் காண விரும்புகிறேன்!”

கிருஷ்ணரும் அவரது தெய்வீக விஸ்வரூபத்தினை அர்ஜுனன் தனது ஊனக்கண்ணால் காண முடியாது என்பதனால் அவனுக்கு ஞானக் கண்களைத் தற்காலிகமாக வழங்கித் தன் விஸ்வரூபத்தினைக் காட்டி அருளுகிறார் (அத்.11) இப்படி மானுட வடிவினரான கிருஷ்ணரையும் பரம் பொருளின் பேருருவத்தையும் (விஸ்வ ரூபத்தையும்) ஒருங்கே கண்ட பாக்கியத்தைப் பெற்றவன் அர்ஜுனன் மட்டும்தான். (அத்.11-47) யாவுமாய் வியாபித்திருக்கும் பகவானின் விஸ்வரூப தரிசனம் கிடைத்ததும் அர்ஜுனன், தான் இதுவரை செய்து வந்த தவறுகளை உணர்கிறான். அவையனைத்தையும் மன்னித்தருளுமாறு கிருஷ்ணரை வணங்கி வேண்டுகிறான்.

“உன் எல்லையற்ற ஆற்றல், அளப்பரிய பெருவீரம், எல்லாவற்றிலும் ஆன்மாவாக இருத்தல் முதலிய உன் பெருமைகளை என் அறியாமையால் இதுவரை உணரவில்லை. அதனால் நம்மிடையே உள்ள நீண்ட நாள் நட்பின் அடிப்படையில், பாசமிகுதியால் உன்னைப் பல வகைகளில் அவமதித்திருக்கிறேன். விளையாட்டு, ஓய்வு, அமர்தல், உண்ணுதல், தனிமை, ஏனையோருடன் கூடி இருத்தல் போன்ற நேரங்களில் நான் உன்னை “ஏ கண்ணா! யாதவா! நண்பா” என்றெல்லாம் ஒருமையில் அழைத்துள்ளேன். இந்த அவமதிப்புக்கள் அத்தனையையும் அளப்பதற்கரிய நீ மன்னித்துப் பொறுத்தருளும்படி வேண்டுகிறேன் - தத் அஹம் அப்ரமேயம் த்வாம் க்ஷாமயே”

- கீதை - 11.41- 42]

இந்த மஹா பாரதக் காட்சியில் மானுட உருவில் இருந்த கிருஷ்ணர் தனது தெய்வீக விஸ்வரூபத்தினைக் காட்டிய பின்னரே அர்ஜுனன் மன்னிப்புக் கோருகிறான்.

கம்ப இராமாயணக் காட்சி

இந்த நிகழ்விற்கு எதிர்மறையான நிகழ்வினைக் கம்பரின் இராமாயணத்தில், வாலி வதைப் படலத்தில் காணலாம்.

சுக்ரீவனோடு நட்பு உடன்படிக்கை முடிந்த பின்னர், அதில் ஒப்புக் கொண்டபடி சுக்ரீவனின் தமையன் வாலியை வதம் செய்ய முனைகிறான் மானுட உருவில் வந்துள்ள இராமன். இன்று வரை ஆய்வாளர்கள் ஒரு முடிவிற்கு வராத அந்தக் காட்சி! சுக்ரீவனும் வாலியும் போரிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது வாலியை இராமன் மறைந்திருந்து அம்பெய்திச் சாய்த்து விடுகிறான். மார்பிலே அம்பு. இரத்தமோ கொட்டுகிறது. அந்நிலையில் வாலிக்கும் இராமனுக்கும் இடையே ஒரு உரையாடல் நடக்கிறது. இராமன் செய்தது தவறு என வாலி இடித்துரைக்கிறான்.

இருவர் போர் எதிரும் காலை, இருவரும் நல் உற்றாரே
ஒருவர் மேல் கருணை தூண்டி, ஒருவர் மேல் ஒளித்து நின்று
வரி சிலை குழைய வாங்கி, வாய் அம்பு மருமத்து எய்தல்
தருமமோ? பிறிது ஒன்று ஆமோ? தக்கிலது எனினும் பக்கம்

- க.ரா. - 4.7.91/4025

இராமனோ தன் செய்கை, முறையானது தான் என்று வாதிடுகிறான். ஆனால் வாலி ஏற்கவில்லை. பின்னர் இலக்குவன் முன் வந்து, "இங்கு வரும் முன்னரே உன் தம்பி வந்து சரணு புகுந்து அடைக்கலம் பெற்று விட்டான். இப்போது உன் எதிரில் வந்தால், நீயும் "அடைக்கலம் யானும்" என்று சொல்லிவிட்டால் இக்கட்டான நிலையாகிவிடுமே என்பதனால் தான் அண்ணல் மறைந்து நின்று எய்தது" என்று ஒருவாறு நிகழ்வினை நியாயப்படுத்துகிறான். வாலியும் மனம் மாறி, இராமன், "அறத்திறம் அழியச் செய்யான்" என்ற முடிவிற்கு வந்து விடுகிறான். அத்தோடு நின்று விடவில்லை.

வாலி கேட்ட மன்னிப்பு

.....

நாய் என நின்ற எம்பால், நவை அற உணரலாமே
"தீயன பொறுத்தி!" என்றான் சிறியன சிந்தியாதான்

- க.ரா. - 4.7.127

இரந்தனன் பின்னும், "எந்தை! யாவதும் எண்ணல் தேற்றாக்
குரங்கு எனக் கருதி, நாயேன் கூறிய மனத்துக் கொள்ளேஸ்!

.....

- க.ரா. - 4.7.128

என்பனவற்றை வாலியின் கூற்றாக அமைத்து வாலி என்ற பாத்திரத்தைக் (character) கம்பர் ஒரு உன்னத நிலைக்கு உயர்த்துகிறார்.

இந்தக் காட்சியிலும் கருங்கடல் பள்ளி நீங்கி, மானுட உருத்தாங்கி வந்த இராமனது தெய்வீகத் தன்மையை உணர்ந்த பின் தான், குரங்கின வாலி "நான் முன் சொன்னவற்றை எல்லாம் பொறுத்தருள வேண்டும். அதை மனத்தில் வைத்துக் கொள்ளாதீர்கள் !" என்று மன்னிப்புக் கோருகிறான்.

இராமனே கேட்ட மன்னிப்பு

ஆனால் இந்த மன்னிப்புக் கோருதலின் உச்ச நிலை அடுத்த காட்சியில் தான்! வாலி உயிர் பிரியும் நிலையை அடைகிறான். “ஆவி போம் வேளையில் அறிவு தந்து அருளினாய்” என்று இராமனுக்கு நன்றி கூறுகிறான். “சலன மனமுடைய என் தம்பி சுக்ரீவன் தவறு செய்யலாம். செய்தாலும் அவனையும் மன்னித்து உன் தம்பியாக ஏற்றுக் கொள்!” என்று வேண்டுகிறான். “மறுபடியும் இராவணனை என் வாலில் கட்டி உன்னிடம் ஒப்படைக்கும் பேறு பெற்றிலன். ஆனால் இந்த அநுமனை உன் செங்கை வில் என நினை. சீதையை மீட்க உனக்குத் துணைபுரிய அநுமனுக்கு இணையானவர் வேறு யாரும் இல்!” என்று சொல்லி அநுமனை உற்ற துணையாக ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்கிறான். இந்த நிலையில் வாலி தன் மைந்தன் அங்கதனை அங்கே வருவிக்கச் செய்கிறான். வந்த மகனிடம், “என் உயிர்க்கு இறுதி செய்தான் என்று கிஞ்சித்தும் எண்ணாது, யார்க்கும் சான்று என நின்ற வீரன் தான் இங்கே வந்து எனக்கு வீடு பேறு தந்தான் என்று நினை” என்று ஆறுதல் சொல்லி அவனை இராமனிடம் கையடைப் படுத்துகிறான். தன் அடி வீழ்ந்து வணங்கிய அங்கதனிடம் பொன் உடைவாளினைக் கொடுத்து, “நீ இது பொறுத்தி!” என்றான் இராமன். இதிலே கம்பரின் கவி வண்ணத்தினைப் பாருங்கள்! “இந்த நிகழ்வினை நீ பொறுத்துக் கொள்வாயாக” என்று அங்கதனிடம் இராமன் மன்னிப்புக் கேட்பதை கம்பர் எத்தனை நாகுக்காக, இலை மறை காயாகச் சொல்கிறார்! நம்மைப் பொறுத்த வரையில் முன்பே சொன்னது போல் இது ஒரு எதிர்மறைக் காட்சி.

“முற்றும் நீ! முதல்வன் நீ!” எனக் கருதப் பெறும் பரம்பொருளே இராமன் என்ற மானுட வடிவெடுத்து வந்த பொழுது, குரங்கின வாலிக்குத் தான் இழைத்தது தவறு என உணர்ந்ததும் அதற்காக அவன் மைந்தன் அங்கதன் என்ற சிறுவனிடமே மன்னிப்புக் கோருகிறான் என்றால் மன்னிப்புக் கோருதலின் உன்னதத்தை நாம் நன்றாக உணர்கிறோம் தானே? இங்கே ஒரு பழைய ஸ்லோகத்தை நினைவு படுத்தி மன்னிப்புப் பற்றிய இந்தக் குறு ஆய்வினை நிறைவு செய்வோம்.

நரஸ்யாபரணம் ரூபம்;

ரூபஸ்யாபரணம் குணம்;

குணஸ்யாபரணம் ஞானம்;

ஞானஸ்யாபரணம் ஸஷமா!

மானுடருக்கு அணிகலன் அழகிய வடிவம்;

அழகிய வடிவத்திற்கு அணிகலன் நல்ல குணம்;

நல்ல குணத்திற்கு அணிகலன் தேர்ந்த ஞானம்;

தேர்ந்த ஞானத்திற்கு அணிகலன் பொறுத்து மன்னித்தல்!

இதிலிருந்து ரூப, குண, ஞான, சௌந்தர்யங்கள் என்ற மூவகை அழகுகளுக்குமே ஆதாரம் இந்தப் பொறுத்து மன்னித்தல் தான் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்கிறோம்.

தெய்வயானை திருமணம்

அடுத்து சங்கரரின் இந்த முப்பதாவது பாடலில் நாம் பார்க்க வேண்டிய சொற்றொடர் - “தேவஸேநாதி நாத”. இதற்கு இரண்டு வகையில் பொருள் கொள்ளலாம். “தேவ ஸேநாதி நாத” - தேவர்களது

சேனையின் தலைவன் என்பது ஒரு பொருள். அது தொடர்பான விளக்கங்களை முன்பே 19 ஆவது பாடலில் பார்த்து விட்டோம். ஏனென்றால் அந்தப் பாடலில் சங்கரர் “சேநாபதே” என்று தான் மிகக் கவனமாக விளித்து நம்மை முதற் பொருளையே கொள்ளுமாறு செய்துள்ளார். இதில் அத்தனை கவனத்திற்கு அவசியம் என்ன? விடையினைச் சற்று பொறுத்துப் பார்ப்போம்.

இரண்டாவது பொருள், “தேவஸேநாதி நாத”- தேவசேனாவின் கணவன் அதாவது நாம் பக்தியோடு வழிபடும் தெய்வயானையின் கணவன். இதற்கான விளக்கத்தை இப்போது இந்தப் பாடலின் அடியாகப் பார்ப்போம்.

பிறப்பு - வளர்ப்பு

ஸ்ரீ நாராயணின் திருவிக்கிரம அவதாரம் செவ்வனே நிறைவு பெற்றதும் அவரது திருக்கண்களில் இருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர்த் துளிகள் விழந்தனவாம். அவற்றில் இரண்டிலிருந்து தோன்றினவர்கள் தான் அமிர்தவல்லி, சுந்தரவல்லி என்ற இரண்டு அழகுத் தேவதைகளும். அவர்கள் இருவரும் திருமுருகனின் ஷடாஷுர மந்திரத்தையே சொல்லி அவனையே மணக்கத் தவமிருந்தனர். முருகவேள் அவர்கள் முன் தோன்றி, அமிர்தவல்லியை தேவலோகத்தில் இந்திரன் மகளாகப் பிறக்கவும் சுந்தரவல்லியைப் பூலோகத்தில் வேடர்குல அரசனின் மகளாகப் பிறக்கவும் பணித்தான். பின்னர் உரிய காலங்களில் இருவரையும், தான் மணம் செய்து கொள்வதாக வாக்குறுதியும் அளித்தான். அதுபோல் இந்திரனிடம் அமிர்தவல்லி வளர்ந்து வந்தாள். இல்லை, இந்திரனது ஐராவதம் என்ற பெருமை மிகு யானை அமிர்தவல்லியை அன்போடு வளர்த்து வந்தது. அதனால் அமிர்தவல்லி தெய்வயானை என்ற திருப்பெயரும் பெற்று, வளர்ந்து, முருகன் வரும் நாளுக்குக் காத்திருந்தாள்.

சூர சம்ஹாரம்

இதற்கிடையில் தேவலோகமே சூரபதுமனின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டதும், இந்திரன் மகன் சயந்தனும் ஏனைய தேவர்களும் சிறையில் அடைக்கப் பட்டதும், இந்திரன் ஓடி ஒளிந்து வாழ்க்கை நடத்தியதும், பின்னர் இந்திரன் வேண்டுகோளை ஏற்றுத் தந்தை சிவபெருமான் சொல்லத் திருமுருகன் திருச்செந்துார் கடற்கரைக்கு வந்து, படை இறங்கி, சூர சகோதரர்களான தாராகாசுரனையும், சிம்ஹமுகாசுரனையும், சூரபதுமனையும் வதம் செய்த வரலாற்றினை முன்பே பார்த்துவிட்டோம்.

இரண்யாசுரன்

யுத்தத்தின் இந்த முடிவு தவிர்க்க முடியாது என்பதை முன்பே உணர்ந்த சூரபதுமன் மகன் இரண்யாசுரன் யுத்தத்தில் இறந்துபடும் அனைத்து உறவினருக்கும் நீர்க் கடன் செய்வதற்கு ஒருவன் வேண்டுமே என நினைத்து யுத்தத்தின் இடையில் தப்பி ஓடிச் சுறா மீனாக மாறிக் கடலுக்குள் மறைந்து விட்டான். யுத்தம் முடிந்ததும் திரும்பி வருகிறான். தந்தைக்கு இக்கட்டான நேரத்தில் தனயனாகிய தான் உடனிருந்து உதவாமல் ஓடி ஒளிந்தது தவறென நினைந்து வருந்துகிறான். தந்தை இறவா நிலை பெற்றுச் சேவலும் மயிலுமாகி முருகனின் திருவடியில் தங்கியிருப்பதால், அவனைத் தவிர்த்து ஏனையோருக்கு ஆற்ற வேண்டிய இறுதிக்கடன்களைச் செய்த பின்னர், “தவமே துன்பத்தினின்றும் விடுதலை பெற வழி” என எண்ணிச் சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் மேற்கொண்டான் என்று அவன் கதையை நிறைவு செய்கிறார் கச்சியப்பர்.

திருவிடைக்கழி

ஆனால் திருவிடைக்கழி என்ற திருமுருகத் தல வரலாற்றுப்படி இரணியாசுரன் கதை தொடர்கிறது. “பகைவரில் மீதம் வைத்தல் கூடாது” என்ற நெறிப்படி முருகன் இரணியாசுரனைத் தேடி, திருவிடைக்கழிக்கு அருகாமையில் சுறா மீனாக மாறி ஒளிந்தவனைக் கண்டு, தன் கையிலிருந்த வில்லிலிருந்து அம்பு ஒன்றை எய்து அவனைச் சம்ஹாரம் செய்கிறான். சூரசம்ஹார மூர்த்தியாய் திருச்செந்தூரிலும், இரணியாசுர சம்ஹார மூர்த்தியாய் திருவிடைக்கழியிலும் திருக்காட்சி தருகிறான் முருகன்.

பின்னர் முருகன், தான் செய்த உயிர்க்கொலைப் பழி நீங்கத் திருவிடைக்கழியில் உள்ள புனிதம் மிக்க குராமரத்தடியில் சிவலிங்கம் ஒன்றினை ப்ரதிஷ்டை செய்து தவம் புரியலானான். யுத்தத்தில் பகைவனையே கொலை செய்தாலும் உயிர்க்கொலைப் பழி நீக்கம் செய்து கொள்வது மரபு என்பர். இராவணனைக் கொன்ற பழி நீங்க இராமேஸ்வரத்தில்

இராமநாதரையும், வாலியைக் கொன்ற பழி நீங்கப் பட்டிஸ்வரத்தில் தேனுபுரீஸ்வரரையும் இராமன் வழிபாடு செய்தான் என்பது தல புராணங்கள் கூறும் செய்திகள். இந்த மரபு வழி நின்று, முருகனும் திருவிடைக்கழியில் உள்ள குராமரத்தடியில் சிவ வழிபாடு செய்தான். மைந்தனின் வழிபாட்டில் மகிழ்ந்த சிவன் அவன் முன் தோன்றி,

“நீயும் நானும் வேறல்ல! எனவே ஏனைய சிவன் கோவில்களில் எனக்கு நடைபெறும் வழிபாடுகள் அனைத்தும் இங்கே உனக்கு நடைபெறுவதாகுக!”

எனச் சொல்லி மறைந்தார்.

“குன்றிருக்குமிடமெல்லாம் குமரன் இருப்பான்” என்பது நம் நாட்டு வழக்கு வாக்கியம். குன்று மட்டுமல்ல, குராமரம் இருக்குமிடமெல்லாம் குமரன் இருப்பான் என்பதும் உண்மையே. இந்தத்

திருவிடைக்கழி திருத்தலம் நாக பட்டினம் மாவட்டத்தில், பூம்புகார் - மயிலாடுதுறை சாலையில், திருக்கடையூருக்கு எதிர்ப்புறத்தில், அங்கிருந்து 6 கி.மீ. தூரத்தில் உள்ளது. நெடுஞ்சாலையில்

திருக்கடையூருக்கு அருகில் உள்ள தில்லையாடி வள்ளியம்மை வளைவுக்குள் நுழைந்து செல்ல வேண்டும். தபால் குறியீட்டு எண் 609310.

இறைவன் அருளிச் செய்தபடி இத்தலத்தில் பிரதோஷநாயகர், நடராஜர், சந்திரசேகரர், சோமாஸ்கந்தர், சண்டிகேஸ்வரர் ஆகிய எல்லாத் திருமேனிகளும் சுப்பிரமணியனின் சொரூபமாகவே விளங்குகிறார்கள். இரண்யாசுரனை வில்லம்பினால் சம்ஹாரம் செய்ததை நினைப்பூட்டும் வகையில் நடராஜர் மரபு மாறி வில்லோடு காட்சி தருகிறார். கருவறையில், பார்ப்பவரை உடனே ஈர்க்கும் முருகனின் நெடிய அழகுத் திருமேனியை முன்னிறுத்தி, சிவலிங்கம் பின்புறம் இருக்கிறது. வெளிச்சுற்றில் குராமரமும் அதனடியில் குமரன் பூசை செய்த சிவலிங்கமும் உள்ளன. அங்கு தியானம் மேற்கொண்டால் மிக விரைவில் மனம் ஒரு நிலைப்படுகிறது என்பது அடியார்களது அநுபவம். திருக்கோபுரங்களில் உள்ள வண்ணச் சுவைச் சிற்பங்கள் கந்த புராணத்தின் பல முக்கியக் காட்சிகளைக் காட்டுகின்றன.

இத்தலத்தின் சிறப்புக்கள்

- முருகனின் திருக்கோலங்கள் பதினாறு. அதில் சுப்பிரமணிய மூர்த்தம் ஒன்று. குமார தந்திரப்படி ஒரு முகம், இரண்டு கரங்கள். வலது கரம் அபயம் காட்டுவது, இடது கரம் தொடையில் இருப்பது. இந்த அமைப்பில் உள்ள திருக்கோலம் தான் இங்கு கருவறையில் உள்ளது.
- இத்தலத்தினைப் பற்றிப் பல அருளாளர்களும், புலவர்களும் பாடியுள்ளார்கள்.
- ஒன்பதாம் திருமுறையில் உள்ள சேந்தன் அமுதனார் பாடிய திருவிசைப்பா பதிகம், இத்தல முருகனைப் பற்றியது. முருகனிடம் அன்பு கொண்ட தலைவியின் பிரிவாற்றாமையைக் கண்டு, நற்றாய் இரக்கமுற்றுப் பாடுவதாக, அந்தாதி அமைப்பில் உள்ள மிக உருக்கமான பதிகம். ஒவ்வொரு பாடலிலும் “திருவிடைக்கழியில் திருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற” என்ற அடி வருமாறு பாடியிருக்கிறார்.
- பன்னிரு திருமுறைகளில் பாடப் பெற்றுள்ள ஒரே தனி முருகன் தலம் திருவிடைக்கழி தான்.
- சேந்தனார் இத்தல முருகனுடன் ஒன்றி இங்கேயே முக்தி பெற்றாராம்.
- அருணகிரியார் இத்தலத்திற்கு எட்டுத் திருப்புகழ் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். தவிரவும் முருகன் விரும்பி உறையும் இடங்களைப் பற்றிய பாடலிலும் இத்தலத்தைச் சேர்த்துள்ளார்.

கொந்துவார் குரவடியினும் அடியவர்

சிந்தை வாரிஜ நடுவினும் நெறிபல

கொண்ட வேதநன் முடியிலும் மருவிய குருநாத!

கொங்கிலேர் தரு பழநியில், அறுமுக

செந்தில் காவல, தணிகையில் இணையிலி

[கொந்துவார் குரவடி - குராமரத்தடியில் உள்ள திருவிடைக்கழி; அடியவர் சிந்தை வாரிஜ - அடியாரது உள்ளத் தாமரை; நெறிபல கொண்ட வேதநன் முடி - உபநிடதங்கள்]

இத்தனை சிறப்புக்களைப் பெற்றும், முருகனுக்கு மிகவும் உகந்த தலமாக இருப்பினும், இத்தலம் இனித்தான் அதற்கேற்ற வரவேற்பினை மக்களிடமிருந்து பெற வேண்டும்!

தெய்வயானை சந்திப்பு

சரி, திருவிடைக்கழிக்கும் நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் தெய்வயானை திருமணத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம்? நியாயமான கேள்வி! இதோ பதில்!

அமிர்தவல்லி தெய்வயானையாக மாறிய பின்னர் அம்மங்கையை முருகன் முதலில் பார்த்த இடம் இத்திருத்தலம். அதனால் தான் முருகனுக்கு மிகவும் பிடித்த இரண்டு தலங்கள் என்று வள்ளியைக் கண்டு மகிழ்ந்த வள்ளிமலையையும், தெய்வயானையைச் சந்தித்த திருவிடைக்கழியையும் கூறுவார் அருணகிரியார். வள்ளிமலையில் பரமாத்மாவாகிய முருகன் ஜீவாத்மாவாகிய வள்ளியை நாடிச் சென்று சேர்ந்தது. திருவிடைக்கழியில் ஜீவாத்மாவாகிய தெய்வயானை பரமாத்மாவாகிய முருகனை நாடி வந்து சேர்ந்தது. ஆக இருவகை ஜீவ-பரஹ்ம ஐக்கியங்களையும் இத்தேவியர் இருவர் மூலம் முருகன் நமக்குக் காட்டித் தருகிறார்.

திருவிடைக்கழி திருக்குராமரத்தடியில் முருகன் யோகத்தில் இருக்கிறார் என்ற செய்தி அறிந்த தெய்வயானை திருப்பரங்குன்றத் திருமணத்திற்கு முன்னரே அவரை நாடி இங்கே வந்து சந்திக்கிறார். மரபுப்படி தெற்குப் பார்த்தது அம்பாளின் சன்னிதி. இத்திருக்கோவிலில், சுப்பிரமணியன் சார்புடையதாகவே அனைத்து மூர்த்தங்களும் இருப்பதால், இங்கே தெற்குப் பார்த்த சன்னிதியில் இருப்பது திருமணத்திற்கு முன்னதான தெய்வயானையின் சன்னிதி!

மணமகளாகப் போகும் ஒரு பெண்ணிடம் இருக்கும் எதிர்பார்ப்புக்களும், ஆர்வமும், மணமகனை முதலில் பார்ப்பதால் வரும் நாணமும், பார்த்த முருகனின் அழகால் வந்த மயக்கமும், தெள்ளெனத் தெரியத் தன் தலையைச் சற்று வலப்புறமாகச் சாய்த்துத் தோன்றும் அந்த தெய்வயானையைக் காணக் கண் கோடி வேண்டும்! இங்கே அருணகிரியாரின் திருவிடைக்கழித் திருப்புகழில் இருந்து ஒரு திருப்பாடலை நினைவு கூரல் வேண்டும்.

மருக் குலாவிய மலர் அணை கொதியாதே,
வளர்த்த தாய் தமர் வசையது மொழியாதே,
கருக் குலாவிய அயலவர் பழியாதே,
கடப்ப மாலையை இனிவர விடவேணும்!
தருக் குலாவிய கொடியிடை மணவாளா,

சமர்த்தனே மணி மரகத மயில்வீரா,
திருக் குராவடி நிழல்தனில் உறைவோனே,
திருக் கை வேல் வடி வழகிய பெருமானே!

-அ.கி.நா. - தி.பு. 798

[நறுமணம் கமழும் மலர்ப் படுக்கை (விரகத்தின் காரணமாக) கொதித்துச் சூடு தராமலும், வளர்த்த தாயும் சுற்றத்தாரும் வசை மொழிகளைப் பேசாமலும், காரணத்தோடு (கருவைத்து) நட்புக் கொண்டாடிய அயலார்கள் பழிச் சொல் கூறாமலும் (இருக்க வேண்டுமானால்) உன் (அடையாளமாய்) கடம்ப மாலையை இனி அனுப்பி வைக்க வேண்டும்! இந்திரனின் கற்பக விருட்சத்தின் கீழ் வளர்ந்த, கொடிபோன்ற இடையை உடைய தேவயானையின் மணவாளனே, சாமர்த்தியசாலியே, மரகத மணியின் நிறம் கொண்ட மயில்மீது வரும் வீரனே, திருவிடைக்கழியில் உள்ள திருக்குராமரத்தின் அடிநிழல் தன்னில் வீற்றிருப்பவனே, திருக்கையில் வேல் ஏந்திய வடிவழகிய பெருமானே]

இப்படிச் சந்தித்த பின்னர் தெய்வயானை முருகனிடமிருந்து விடை பெற்றுத் திருப்பரங்குன்றம் சென்றாராம். இந்த விடையோடு இரணியாசுரனை இங்கே கழித்ததையும் சேர்த்து, இத் தலம் திருவிடைக்கழி என்ற திருப்பெயர் பெற்றது என்றும் சொல்வர்.

திருப்பரங்குன்றம் அடைதல்

இரணியாசுர சம்ஹாரம் முடிந்ததும் திருச்செந்தூர் திரும்பிய முருகன் தனது பணி முற்றிலுமாக நிறைவு பெற்று விட்டதால் திருச்செந்தூரிலிருந்து தன் தானைகளுடன் புறப்பட்டான். வழியில் திருப்பரங்குன்றத்திலே தங்குமாறு அங்கு தவமிருந்த முனிவர்களும், ஏனைய தேவர்களும் வேண்டினர். முருகனும் இசைந்தான். தேவ தச்சன் எம்பெருமானுக்கு ஏற்ற திருக்கோவிலையும் சோலைகளையும், மணி மண்டபங்களையும் அங்கே நிர்மாணித்தான்.

இந்திரனது நன்றிநிறை வேண்டுகோள்

தன்னைக் காத்து, தன் மனைவியின் திருமாங்கல்யத்தைக் காத்து, தன்னைத் தன் மனைவியுடன் நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு சேர்த்து வைத்து, தேவர் உலகத்தையே மீட்டுத் தந்த கந்தனுக்குத் தன் உளமார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்க விரும்பினான் இந்திரன். இப்படி நாம் வழக்கமாக வாயுரையாகக் கூறுவது போல் இந்திரனும் சொல்லி விட்டால் போதுமா? காலத்தால், பயன் தூக்காது, தான் எதுவும் முன் உதவி செய்யாத பொழுது, தன்னையும் தன்னைச் சார்ந்த அனைவரையும் காத்த கந்தவேளுக்கு நன்றிக் கடனாக எதைக் கொடுத்தால் ஒப்பாகும் என்று இந்திரன் சிந்தித்தான். இந்த முறை அவன் ஒரு நல்ல முடிவிற்கே வந்தான்! உடனிருந்த திருமால், நான்முகன் முதலிய அனைவரும் அதை வழி மொழிந்தனர். தன் மகள் தெய்வயானையை முருகனுக்கு மணம் செய்து வைக்க முடிவு செய்து, முருகனுடனான உறவினை நிரந்தரமாக்கிக் கொள்ள, அவனிடம் விரைந்து சென்று விண்ணப்பித்தான். முருகனைப் பொருத்தவரையில் இது அவன் முன்பே அமிர்தவல்லிக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றும் தருணம். எனவே இந்திரனின் வேண்டுகோளை மகிழ்வோடு ஏற்று "நீ முன்னும்படியே மணநாளை முடித்தும்!" என்று அருளினான்.

திருமண விழா

முருகனின் முதல் படைவீடான திருப்பரங்குன்றத்தில் நடைபெற்ற இந்தத் தெய்வயானை முருகன் திருமண விழா மிக மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றதாம். இந்த அரிய நிகழ்வனைக் கச்சியப்பர் 268 பாடல்களில் தொகுத்து வழங்கியுள்ளார்!

விண்ணுலகத்தேவரும், மண்ணுலக மாந்தரும், இந்திரனின் விசேட அழைப்பால் முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தியும், முனிவர்களும், ஏனையோரும் திருமண மண்டபத்தில் அமர்ந்தனர். இந்திரனும், திருமாலும், நான்முகனும் சென்று வேண்ட, சூரிய சந்திரர் குடைபிடிக்க, வாயு பகவான் சாமரம் வீச, வருண பகவான் ஆலவட்டம் அசைக்க, பல்வகை மங்கல வாத்தியங்களும் சேர்ந்திசை எழுப்பக் கந்தப் பெருமான் பச்சை மயிலேறி மண்டபம் வந்தார். விண்ணிலிருந்து வந்த சிம்மாசனத்தில் அன்னை உமை உடனிருக்க எம்பெருமான் சிவன் எழுந்தருளினார். சிவபெருமானிடம் அனுமதி பெற்று, அந்தப்புரத்திலிருந்த தெய்வயானையை இந்திரன் அழைத்து வந்தான். திருமணம் நடக்கும் இடமோ திருப்பரம் மலை. அந்தக் கல்லின் மீது தெய்வயானையின் திருவடி பட்டதும், அந்தப் பஞ்சின் மெல்லடி வருந்துமே என்று தெய்வயானை கால்களில் அணிந்திருந்த நூபுரங்கள் அரற்றிக் கிண்கிணித்தனவாம். அம்மையின் இடை அல்லலுறுமே என இடையிலிருந்த மேகலை இரங்கி ஒலித்ததாம்.

கல்லுயர் பொருப்பினிடை காமரடி செல்ல
அல்லன கொல் என்று மணி நூபுரம் அரற்ற
மெல்லிடை வருந்துமென மேகலை இரங்க
எல்லவரும் உள்மகிழ் எம்மனை நடந்தாள்

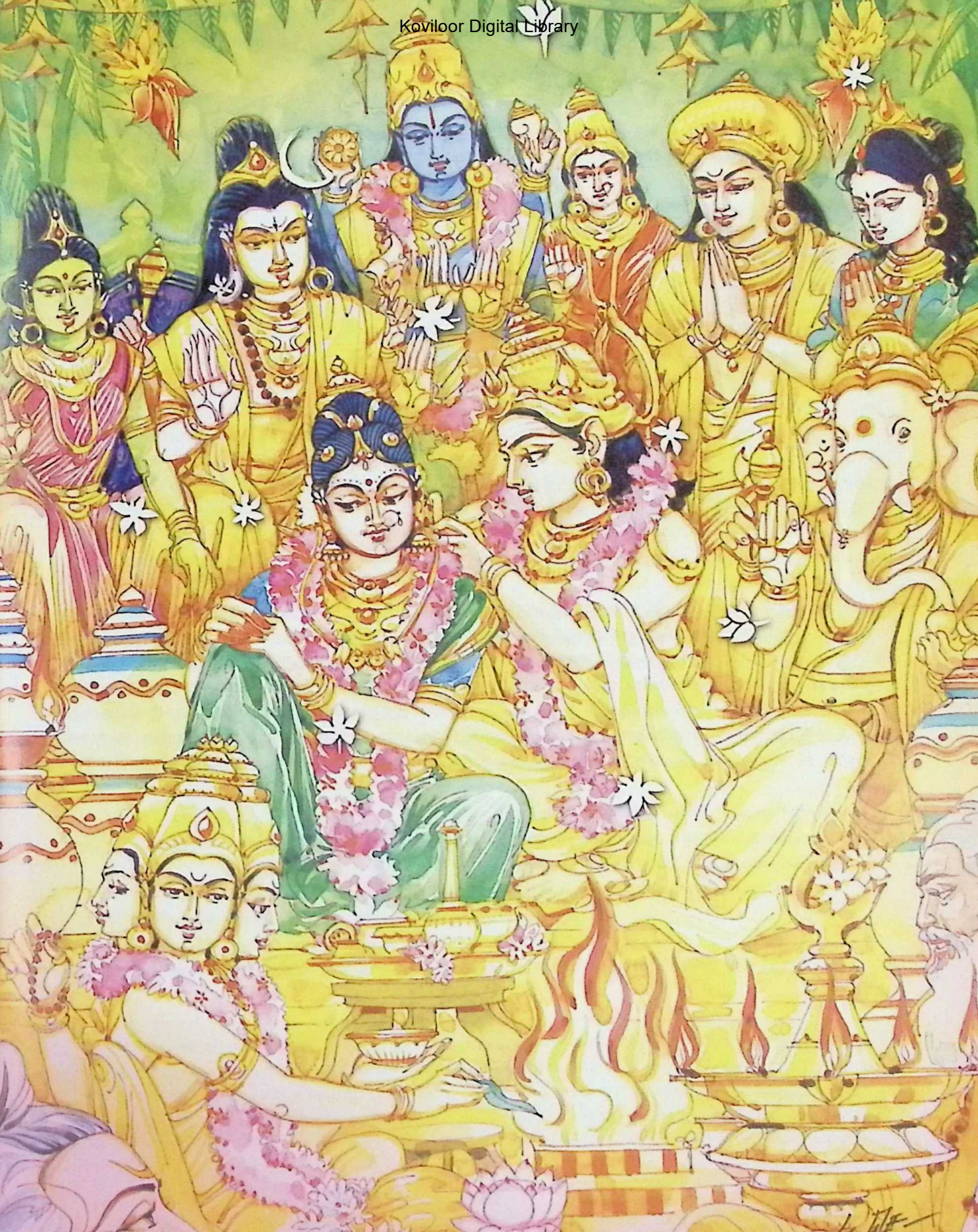
- க.சி. - க.பு. - தே.கா. 230

இம்மாதிரி இடங்களில் தான் கவிஞர்கள் தங்கள் பாவண்ணத்தினைக் காட்டுவார்கள். இப்பாடலை எழுதியதும் கச்சியப்பருக்குத் தோன்றியதுபோலும். “ஆனால் அதற்கும் மேலான மென்மை படைத்த திருவடிகளும் இங்கே இருக்கின்றனவே! அடியேனுடைய நெஞ்சமாகிய பாறாங்கல்லின் மேல் பரிவோடு தமது திருவடிகளைப் பதித்து வடிவேலன் உலவுகிறாரே! அந்தத் திருவடிகளை என்ன சொல்வது?” என்று கேட்கிறார் கச்சியப்பர். இங்குள்ள ஒரு நயத்தைப் பாருங்கள். கல்லான உள்ளத்தில் நிற்கக்கூட இல்லையாம், உலவுகிறாராம்!

பஞ்சிதனின் மெல்லடி பனிப்ப உரையின் பால்
குஞ்சரி நடந்த செயல் கூறு புதுமைத்தோ?
செஞ்சுடர் வை வேலுடைய செம்மல் அடி, தீயேன்
நெஞ்சக அடுக்கலினும் நின்று உலவும் என்றால்

- க.சி. - க.பு. - தே.கா. 232

இப்படி நடந்து வந்து, தெய்வயானை பார்வதி, பரமேஸ்வரரை வணங்கி எழுந்து, அருகிருந்த திருவேல் இறைவனைக் கண்டு நாணி நின்றாள். அன்னை பார்வதி இருவரையும் மணத் தவிசில் அமரச் செய்தாள்.

இந்த மணத் தவிசுக் காட்சிக்கு இணையான மற்றொரு காட்சி கம்ப ராமாயணத்தில் வரும் கடிமணப் படலத்தில் உள்ள சீதா கல்யாணத்தில் உண்டு. அதையும் இங்கு நினைவுபடுத்தி மகிழலாம்.

இராமன் வந்து மணத்தவிசில் அமர்கிறான். அடுத்து அவனையே அடைய வேண்டும் என்று ஆர்வத்தோடு காத்திருந்தவளும் அன்னம் போன்றவளும் இனிய துணையுமான சீதையும் வந்து உடன் அமர்கிறாள். இப்படி இருவரும் சேர்த்தியாய் மணத்தவிசில் வீற்றிருப்பதை மனக் கண்ணால் கண்டு மகிழ்ந்த கம்பர் பாடுகிறார்,

மன்றலின் வந்து, மணத்தவிசு ஏறி,
வென்றி நெடுந்தகை வீரனும், ஆர்வத்து
இன்துணை அன்னமும் எய்தி இருந்தார்
ஒன்றிய போகமும் யோகமும் ஒத்தார்

-க.ரா 1244

அந்தச் சேர்த்தித் திருக்கோலம் கம்பருக்கு மண்ணுலக இன்பமும் விண்ணுலகப் பேரின்பமும் இணைந்து ஒன்றாகத் தெரிந்ததாம்!

இனி மீண்டும் தெய்வயானை திருமணத்திற்குத் திரும்புவோம்!

இந்திராணி நீர் வார்க்க, இந்திரன் கந்தனது திருவடி தொட்டுச் சந்தனம் தடவி, நறுமலரிட்டு வழிபாடு செய்தான். தெய்வயானையின் செங்காந்தள் மென்கையை எடுத்து, செந்திலாண்டவர் திருக்கரத்தில் வைத்து, வேத மந்திரங்கள் கூறிக் கன்னிகா தானமாக தாரை வார்த்துக் கொடுத்தான். பின்னர் கந்தவேள், பிரமன் அங்கேயே மனத்தால் படைத்துக் கொடுத்த திருமாங்கல்யத்தை வாங்கி தெய்வயானையின் சங்குக் கழுத்தில் திருப்பூட்டினான். இந்திரன் மனைவியின் மாங்கல்யத்தைக் காத்தவன் இந்திரன் மகளுக்கு மாங்கல்யம் கட்டினான்! நறுமண மலர் மாலையும் சூட்டினான். திருமண வேள்விச் சடங்குகளை பிரமன் பக்தியுடனும் பயத்துடனும் முறையாகச் செய்தான்!

செங்கமலத்து இறை சிந்தையின் ஆற்றி
அங்கையில் ஈந்திட ஆண்தகை கொண்ட
மங்கல நாணினை மணிக்களம் ஆர்த்து
நங்கை முடிக்கோர் நறுந்தொடை சூழ்ந்தான்

- க.சி. - க.பு. - தே.கா. 247

மலர் மாரி பொழிந்தது. மங்கலப் பல்லியங்கள் ஆர்த்தன. மண்டபத்தில் மகிழ்ச்சி வெள்ளமெனத் திரண்டு ஓடியது.

இந்தத் திருமாங்கல்ய தாரணம் அல்லது திருப்பூட்டுதல் என்பதுதான் மணவினைகளில் மிக முக்கியமானது. மணமகளின் கழுத்தில் திருமாங்கல்யத்தை அணிவித்து, மூன்று முடிச்சுகளில் முதல் முடிச்சை மணமகன் இட, ஏனைய இரண்டினையும் மணமகளின் சகோதரிகளும் சேர்ந்து இடுவார்கள்.

அது சமயம் மணமகன் சொல்வதாக ஒரு அர்த்தமுள்ள மந்திரம் உண்டு. இக்காலத்தில் மணமகன் சார்பாக மணவினை நடத்துவிக்கும் வாத்தியாரே சொல்லி விடுகிறார்! அந்த நன் மந்திரமும் அதன் தமிழ் வடிவமும் நாம் அவசியம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவை.

மாங்கல்யம் தந்துநாநேந மம ஜீவன ஹேதுனா
கண்டே பத்நாமி ஷுபகே,
த்வம் ஜீவ சரத: சதம்!

மங்கல மாங்கையே! உன்னை என்
வாழ்க்கைக்குத் துணையென ஏற்க இத்
தங்கத்திரு மங்கல நாணினை உன்
சங்குக் கழுத்தில் பூட்டுகிறேன்!
பொங்கு நலமனைத்தும் பெற்று நீ
பொலிந்திடுக நூறாண்டு நற்சுமங்கிலியாய்!

- தமிழ் வடிவம் - நூலாசிரியர்

அம்மையப்பர் வாழ்த்துரை

மங்கல மணவினை நிறைவு பெற்றதும் மணமக்கள் அம்மையையும் அப்பரையும் அவர்தம் திருவடியில் மும்முறை வீழ்ந்து வணங்கினார்கள். வணங்கிய மணமக்களை எடுத்தணைத்து, வையத்தையே வாழ வைக்கும் இறைத் தம்பதியர் அவர்களை மகிழ்வோடு வாழ்த்துகிறார்கள்.

.....

முடித்தலத்தினில் உயிர்த்து, “உமக்கு எம்முறு முதன்மை
கொடுத்தும்” என்றனர் உவகையால் மிக்க கொள்கையினார்

- க.சி. - க.பு. - தே.கா. 255

[முடித்தலத்தினில் உயிர்த்து -உச்சி மோந்து]

மலைமடந்தையும் இறைவனும் மைந்தற்கு, மகட்கும்
தலைமை செய்து அருள் புரிதலும் சாலையுள் இருந்த
அலரவன் முதல் அமரரும் முனிவரும் அணங்கின்
குலமடங்களும் அவர் அடி முடியிசைக் கொண்டார்

- க.சி. - க.பு. - தே.கா. 256

[மலைமடந்தை - உமையம்மை; மகட்கும் - மகளான தெய்வயானைக்கும் (மருமகள்); சாலை - திருமண மண்டபம்; அணங்கின் குலமடங்கல் - தெய்வயானையின் உறவினர்]

இந்த அம்மையப்பர் வாழ்த்துரையில் மூன்று புதுமையான சிறப்புக்கள்:

- “எமக்குரிய முதன்மை இனி உங்களுக்கும் உரியதாகுக” என்பது வாழ்த்துரை. முருகனுக்கு முதன்மைத்துவம் முன்பே உண்டுதான் என்றாலும், அது பெண்மையுடன் இணைந்த பிறகே முழுமை பெறுகிறது என்பது இங்கே நமக்கு உணர்த்தப் பெறுகிறது.
- மைந்தற்கு, மகட்கும் தலைமை செய்து அருள் புரிந்தார்கள். இங்கே மருமகளாக வந்த தெய்வயானையை மகள் எனக் கூறி, பெண்ணின் நல்லாளான உமையம்மையும் பெருந்தகையான சிவபெருமானும் தம்மையே உதாரணமாகக் காட்டி, “மருமகளை மகளாகவே ஏற்க வேண்டும்” என்ற ஒரு மிகச் சிறந்த வாழ்வியல் நெறியினை நமக்குக் காட்டுகிறார்கள். அதுபோல் அந்த மகளாக ஏற்றுக் கொள்ளப் பெற்ற மருமகளும் மாமனாரையும், மாமியாரையும் தன் தந்தை, தாய் என ஏற்றுக்கொண்டு அன்போடு நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

இங்கே தணிகாசலப் புராணத்தில் உமையம்மையின் மருமகளும் மகளுமான தெய்வானையைத் துதிக்கும் பாடலை நினைவு கூர்தல் பொருத்தமாகும்.

சங்கரிதன் மருமகளைச் சங்கரிதன் மகளைச்

சங்கரிக்கும் சங்கரனை மாமன்எனும் தையலை

வெங்கரிதந் திடுபிடியை விண்ணவர்கோன் ஸீதையை

விண்ணவர்கள் பணிந்தேத்தும் விண்ணுலகத்து அணங்கைப்

பைங்கழுநீர் விழியானைப் பைங்கழுநீர் நிறமே

படைத்தானைப் பைங்கழுநீர் செங்கரங்கொண் டானைச்

செங்கமலை தரும்அமுதைச் சுந்தர்இடத் தமரும்

தெய்வயானையைத் தொழுது திருவருள்பெற் றிடுவோம்.

[உமையம்மையின் மருமகளும், மகளும், சம்ஹாரம் செய்யும் சங்கரனை மாமன் என்று அழைக்கும் மங்கையும், ஐராவத யானை தந்த பெண் மகளும், இந்திரனின் புத்திரியும் வானவர் வணங்கித் தொழும் வனிதையும், செங்கழு நீர் மலரினை ஒத்த விழிகளும் உடல் நிறமும் உடையவளும், அதே மலரின் நிறத்தினைக் கொண்ட செவ்வேளின் திருக்கரத்தினைப் பிடித்துக் கொண்டவளும், தாமரையில் வீற்றிருக்கும் அன்னை இலக்குமியின் அமிர்தம் அளைய மகளும், கந்தனின் இடப்பாகத்தில் வீற்றிருந்து அருள்பாலிப்பவளும் ஆன தெய்வயானை அம்மையைத் தொழுது வணங்கிடுவோம்]

- இந்த இரண்டும் அருஞ் செயல்கள். எனவே அம்மையப்பரைக் கக்சியப்பர் “மிக்க கொள்கையினார்” - உன்னதமான கொள்கையினை உடையவர்கள் என்று சிறப்பிக்கிறார்.

இப்படி ஆதி தம்பதியரான சிவ-சக்தி, தெய்வயானை உடனாய் திருவேல் இறைவனுக்கு முதன்மைத்துவம் அளித்ததும் பிரமன் முதலான தேவர்களும், முனிவர்களும், தேவ மாந்தர் அனைவரும், தெய்வயானையின் உறவினர்களும் அவர்கள் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி நல்லாசிகள் பெற்றனர். பின்னர் தெய்வயானையுடன் முருகப்பெருமான் தன் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினார்.

அம்மையப்பர் திருமணத்திற்கு முருகன் புரோகிதர்

மதுரைமன்னன் மலையத்துவச பாண்டியன் மகள் மீனாட்சியாக மதுரையில் அவதரித்ததும் பெருமான் சொக்கேசராக வந்து சோமவாரம் கூடிய நன்னாளில் அன்னை மீனாட்சியை மணந்து கொண்டதும் திருவிளையாடல் புராணம் தரும் செய்தியாகும். அந்த மீனாட்சி திருக்கல்யாணத்திற்கு திருமால், பிரமன், இந்திரன் மற்றும்முள்ள தேவர்கள் அனைவரும் வந்திருந்தனர். தெய்வத் திருமணமக்கள் மணமேடையில் அமர்ந்தனர். அங்கே உள்ள வேள்விக் குண்டத்தில் அக்னி வளர்த்து, மணச் சடங்குகள் செய்வது யார்? வழக்கமாக இந்தச் சடங்குகள் செய்யும் பிரமன் நகரவில்லை! முன்னரே தன்னைக் குட்டிய குமரன் எதிரிலே இருக்கிறான் என்ற பயம்! \சிவபெருமான் முருகனை அர்த்தத்தோடு பார்த்தார். முருகன் எழுந்து வேள்விக் குண்டத்திற்கு எதிரில் அமர்ந்து மணச் சடங்குகளை முறையாகச் செய்தானாம். அவன் தான் தந்தைக்கு முன்பொரு முறை உபதேசம் செய்து ஆச்சாரியன் ஆனவனாயிற்றே! அக்னிப் பொறிகளில் இருந்து உதித்தவன் துடுவையாலே வேள்வித் குண்டத்தில் நறுநெய் சொரிந்தான். வேள்வித் தழல் நிமிர்ந்து எழுந்தது. ஏனைய திருமண வினைகளும் திருமாங்கல்ய தாரணமும் செவ்வனே நிறைவு பெற்றன.

இன்றும் திருபரங்குன்றத்திலிருந்து முருகன் மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவிலில் நடைபெறும் மீனாட்சி திருக்கல்யாண விழாவிற்கு எழுந்தருளுகிறார் என்பதன் காரணம் இப்பொழுது நமக்குப் புரியும். சூரசம்ஹாரமூர்த்தி புரோகிதமூர்த்தியான செய்தியை வேம்பத்தூரர் செய்த திருவிளையாடல் புராணத்தில் உள்ள ஒரு பாடல் விவரிக்கின்றது.

“மருளாறும் பவத்தொடரை மாற்றிய
தென்னன் மகளாய் மவுலிகூடிப்
பொருளாரும் புவி விசயம் செய்து அரசு
செலுத்திய மும்முலைப் பூந்தேனைத்
தெருளாரும் தமிழ்மதுரை நாதன்மணம்
செய்விதிநூற் சடங்கு செய்தே
அருளாருங் கடம்ப வனத்து உறை
குமரகுருபரனை அகத்துள் வைப்பாம்”

சேர்த்திக்கு முன்னே சம்ஹாரம்

சூர சம்ஹாரமும் இரணியாசுர சம்ஹாரமும் முடிந்த பின் தான் தெய்வயானை - முருகன் திருமணம் நிகழ்கிறது. தெய்வயானைக்கு முருகன் முன்பே வாக்குத் கொடுத்திருந்தான். இருந்தாலும் தெய்வத் தம்பதியர் சேர்ந்திருக்கும் போது இத்தகைய சம்ஹாரங்களை நிகழ்த்துவது மரபல்ல. மன்மத தகனம் பார்வதி திருமணத்திற்கு முன் தான் நடந்தது. வாலி வதமும், இராவண வதமும் சீதையைவிட்டு இராமன் நெடுநாள் பிரிந்து, தனித்திருந்த நிலையில் தான் நடந்தன. இதன் உட்பொருள் என்னவென்றால், கருணையின் திருவுருவான பெண்மை உடனிருக்கும்பொழுது, இது போன்ற நிகழ்வுகளை அவர்கள் தடுத்து விடுவார்கள்!

உதாரணத்திற்குக் இராமாயணத்தில் வரும் காகாசுரன் கதை நமக்குத் தெரிந்தது தானே. சீதை அது சமயம் இராமனுடன் இருந்ததால் அவனுக்கு மன்னிப்பு வாங்கிக் கொடுத்து உயிரோடு

அனுப்பி வைத்தாள், இல்லையா? பெண்மைக்கு அத்தனை கருணை! அதனால் தான் ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்தில், புருஷஹாரத்துவம் உடைய தாயார் மூலமாகத் தான் எந்த வேண்டுதல்களையும் பெருமாள் முன் வைப்பார்கள்.

இதை மனத்தில் கொண்டுதான் சங்கரர் தனது 19 ஆவது பாடலில் கவனத்தோடு, “ஸேநாபதே!”-சேனைத் தலைவனே என்றும் இந்தப் பாடலில் “தேவஸேநாதி நாத”- தேவசேனையின் கணவனே என்றும் விளித்திருக்கிறார் என்று தோன்றுகிறது.

இந்திராணி திருமாங்கல்யம் காத்தல்

“பொதுவாகத் திருமுருக அவதாரம் சூர சம்ஹாரத்திற்காக நிகழ்ந்தது என்று சொல்வர். சூரனுக்கு வேறு வடிவம் தந்து, இந்திரனுக்கு உயிரையும் தந்த அவதாரம் இது. அதனால் சரியாகப் பார்த்தால், இந்த அவதாரம் இந்திராணியின் திருமாங்கல்யத்தினைக் காக்கவும் நிகழ்ந்தது. எனவே கந்தன் கதை படிக்கும் பெண்கள் தீர்க்க சுமங்கலிகளாக இருப்பார்கள்”. இது திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் சுவாமிகளது ஆசியுரை!

இந்திராணியின் திருமாங்கல்யத்தை முருகன் காத்தான் என்று பல அருளாளர்கள் பாடி இருக்கிறார்கள். அவற்றிலிருந்து மாதிரிக்கு இரண்டு பாடல்களை இங்கு பார்ப்போம்.

இந்திரனுடைய போகத்தை, செல்வச் சிறப்பை, பதவியை, பெருமையை, அவனுக்கென்றே அமைந்த ஐராவதம் என்ற வெள்ளிமலை போன்ற யானை, காமதேனு, கற்பக மரம், சிந்தாமணி முதலியவற்றைப் பற்றியெல்லாம் சொல்லவும் கூடுமோ? அவனுடைய மனைவி இந்திராணி. அப்படியானால் அவளுக்கு எத்தனை பெருமை இருக்கும்? ஆனால் தன் கை வேல் வாங்கி, சூரமதுமனை வதம் செய்து, இந்திரன் உயிரைக் கந்தப் பெருமான் காத்ததால் தான், இந்திராணி கழுத்தில் இருந்த திருமாங்கல்ய நூல், இரும்பாலான நூலாக மாறி என்றும் அவள் கழுத்தில் இருக்கிறது. அத்தகைய பெருந்தகையான முருகனின் திருவடிகளை, “நெஞ்சே! நீ என்றும் நினை!” என்று பாடுகிறார் அருணகிரியார்.

சேல்வாங்கு கண்ணியர் வண்ணப்
பயோதரம் சேரஎண்ணி
மால்வாங்கி ஏங்கி மயங்காமல்
வெள்ளி மலையெனவே
கால்வாங்கி நிற்கும் களிற்றான்
கிழத்தி கழுத்தில்கட்டும்
நூல்வாங்கி டாது அன்று வேல்வாங்கி
பூங்கழல் நோக்குநெஞ்சே

- அ.கி.நா. - க.அல. - பாடல் 77

[நெஞ்சமே! சேல்மீனை வெல்லும் கண்ணையுடைய மகளிருடைய அழகிய மார்கங்களை அணைய எண்ணிக் காமத்தைப் பெற்று ஏக்கம் அடைந்து மயங்காமல், வெள்ளிமலை என்று சொல்லும்படியாகக் காலை

எடுத்து வைத்து நிற்கும் யானையையுடைய இந்திரனுடைய மனைவியாகிய இந்திராணி தன் கழுத்தில் கட்டிய மங்கல நூலைக் கழுத்திலிருந்து கழற்றாமல் இருக்க அந்தப் பழங்காலத்தில் வேலை விட்ட முருகனுடைய பூவைப்போன்ற திருவடியைத் தியானம் பண்ணுவாயாக]

இராமலிங்க அடிகளாரோ இன்னும் ஒரு படி மேலே போய் விண்ணுலகத்தவரை மணந்து கொண்ட மங்கைமார்கள் அத்தனை பேருடைய மாங்கல்யங்களையும் காத்து அளித்தவன் என்று பாடுகிறார்.

நாணும் அயன், மால், இந்திரன் பொன்
நாட்டுப் புலவர் மனம் வேட்ட
நங்கைமார்கள் மங்கலப் பொன்
நாண் காத்து அளித்த நாயகமே!

-இ.அ. - தி.அ. - 1.472

[மும்மூர்த்திகளில் ஒருவன் எனத் திருக்கோவில்களில் இடம் பெறுவதற்கு நாணி ஒதுங்கும் நான்முகனும், திருமாலும், இந்திரனும் ஆகிய தேவர் உலகில் வாழ்கின்ற தேவர்களை மணந்து கொண்ட மங்கையரின் மங்கல நாணினைக் காத்தருளிய தலைவனே]

இனி, நாம் மீண்டும் சங்கரரின் 30 ஆவது பாடலின் தமிழ் வடிவத்தினை நினைவு படுத்திக் கொண்டு அடுத்த பாடலைப் பார்ப்போம்.

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வுடிவம்

பாடல் 30

மன்னிப்பு வேண்டுதல்

தாம் பெற்ற பிள்ளைகள் செய்த தவறுகளை
தாயும் தந்தையும் தவறாது மன்னிப்பார்தானே?
நானோ ஒரு அறியாத சிறுபிள்ளை!
நீயோ இந்தஅகில உலகத் தந்தை!
மங்கை தேவயானையின் மணாளனே,
என் பிழை யாவையும்,
நீ தானே பொறுத்து அருளவேண்டும் ?

பாடல் 31

வணக்கம் கூறி வழிபடுதல்

நம: கேகிநே சக்தயே சாபி துப்யம்
 நம: சாக துப்யம் நமஹ்: குக்குடாய /
 நம: ஸிந்தவே ஸிந்து தேசாய துப்யம்
 புந: ஸ்கந்த மூர்த்தே நமஸ்தே நமோஸ்து //

மயிலுக்கும் உனக்கும் வணக்கம்!
 சக்தி வேலுக்கும் உனக்கும் வணக்கம்!
 ஆட்டுக்கடாவிற்கும் உனக்கும் வணக்கம்!
 சேவலுக்கும் உனக்கும் வணக்கம்!
 கடலினுக்கும் அக்கடலின் கரையிலிருக்கும்
 திருச்செந்தூர் தலத்திற்கும் வணக்கம்!
 கந்தப்பெருமானே,
 உனக்கு மீண்டும் வணக்கம், வணக்கம்!

31.1: நம: கேகிநே ஸக்தயே சாபி துப்யம்
கேகிநே நமஸ், ஸக்தயே (நமஹ), துப்யம் (நமஹ)

மயிலுக்கு வணக்கம், சக்தி வேலுக்கு வணக்கம்
உனக்கும் வணக்கம்.

31.2: நம: சாக துப்யம் நம: குக்குடாய்
சாக நமஹ, குக்குடாய நமஹ, துப்யம் நமஹ

(செம்மறி) ஆட்டுக்கு வணக்கம், சேவலுக்கு வணக்கம்
உனக்கும் வணக்கம்.

31.3: நம: ஸிந்தவே ஸிந்துதேசாய துப்யம்
ஸிந்தவே நமஹ, ஸிந்துதேசாய (நமஹ), துப்யம் (நமஹ)

கடலுக்கு வணக்கம், கடலின் கரையில் உள்ள
(திருச்செந்தூர்) தலத்திற்கு வணக்கம், உனக்கும் வணக்கம்.

31.4: புந: ஸ்கந்த மூர்த்தே நமஸ்தே நமோஸ்து ||
ஸ்கந்தமூர்த்தே புந: நமஸ்தே நமோஸ்து

கந்தப் பெருமானே உனக்கு மீண்டும்
மீண்டும் வணக்கம், வணக்கம்!

நன்றி கூறல்

கடலிலிருந்து கரைசேர்ந்து, கந்தமாதனமலை ஏறி மலைக்குகையினுள் நுழைந்து, செந்திலாண்டவர் இருக்கையின் பொலிவையும் அவர்தம் திருமேனியின் திருவடி முதல் திருமுடிவரையில் உள்ள உறுப்புக்கள் ஒவ்வொன்றின் அழகினையும் அவைதம் திரள் அழகினையும் வர்ணனை செய்து, நம் சார்பாக முக்கியப் பிரார்த்தனைகளை முன் வைத்து, தெரிந்தோ தெரியாமலோ செய்த தவறுகள் அத்தனைக்கும் மன்னிப்பு வேண்டிய பின்னர் வழிபாட்டின் நிறைவுப் பகுதியில் முருகனுக்கும் அவனோடு என்றும் ஒன்றியிருக்கும் புனிதமான அனைத்திற்கும் வணக்கம் கூறி சங்கரர் தம் நன்றி உணர்வினை வெளிப்படுத்துகிறார்.

இந்த வணக்கம் கூறும் பாடலில் உள்ள சிறப்புக்கள் :

பட்டியல் : ஆமாம்! நாம் ஒரு விழா நிறைவில் விழாவிிற்குத் தலைமை வகித்தவரில் தொடங்கி ஒலி, ஒளி அமைப்பாளர் வரை வரிசையாகப் பெயர்களை எழுதி வைத்துக்கொண்டு நன்றி சொல்கிறோம் அல்லவா? அதுபோல் இங்கும் சங்கரர் செந்தில் முருகனுக்கு வணக்கம் சொல்வதோடு அவனோடு அங்கு இணைந்திருக்கும் அத்தனையையும் பெயர் சொல்லி வணக்கம் கூறுகிறார்.

சேர்க்கை : அவற்றோடு அவன் ஒன்றியிருக்கும் பாங்கினை நமக்குக் காட்டுவதற்காக ஒவ்வொன்றிற்கும் வணக்கம் சொல்லியதும் “உனக்கும் வணக்கம்!” என்று சேர்த்துக் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆறு வணக்கங்கள் : ஆறுமுகம் கொண்ட ஷண்முகரை நினைவுபடுத்துவது போல ஆறு முறை வணக்கம் கூறியுள்ளார்.

இனி அவர் வணங்கி நன்றி கூறி, வழிபடுவனவற்றை ஒவ்வொன்றாகப் பார்ப்போம் :

“கேகிநே நமஹ” -

கேகயம் என்றால் மயில். மயிலின் மகத்துவங்களைப் பற்றியும், அதற்கும் முருகனுக்கும் உள்ள தொடர்பு பற்றியும் முன் பாடல்கள் 3,19 ல் பார்த்தோம். மயில் முருகனின் வாகனங்களில் ஒன்று.

தெய்வ வாகனங்கள்

இந்து சமயத்தில் இறைவனின் முக்கியத் திருப்பணி - அடியார் துயர் தீர்த்து, அவர்களை இறைவழிபாட்டிற்கு ஆற்றுப்படுத்தி, பொறி புலன்களின் - அந்தக் கரணங்களின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விடுவித்து, இருவினை ஒப்புப் பெறச் செய்து, நிறைவாக முக்தி அளித்தல்! ஆனால் அடியார்களோ எப்பொழுதும் ஏதாவது ஒரு சிக்கலில் மாட்டிக் கொண்டு தவிப்பவர்கள். எனவே இறைவன் எந்த நேரத்திலும் அவர்கள் துயர்தீர்க்க ஒரு அவசர சிகச்சை ஊர்தியில் ஓடி வர வேண்டுமல்லவா?

அருணகிரியார் பாடல் வரிகள் :

நீலச் சிகண்டியில் ஏறும் பிரான் எந்த நேரத்திலும்
கோலக் குறத்தியுடன் வருவான்

- அ.நா. - க.அல. பாடல் 26

[நீலச் சிகண்டி - மயில்; கோலக் குறத்தி - வள்ளி]

அதனால் தான் இறைத் திருமேனிகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒரு வாகனம் உண்டு. அதிலும் இயற்கையோடும் எல்லா உயிரினங்களோடும் இணைந்து செயல்படுவன் இறைவன் என்பதால் அந்த வாகனங்கள் அனைத்தும் உயிரினங்கள் சார்ந்தவையே. ஊர்வன (மூஞ்சூறு - விநாயகர்), நடப்பன (யானை - இந்திரன்), ஓடுவன (குதிரை - சூரியன்), பறப்பன (மயில் - முருகன், கருடன் - விஷ்ணு) என்ற அனைத்து வகையான பிராணிகளும் அந்தந்தத் தெய்வங்களுக்கு ஏற்ற வாகனங்களாகத் திகழ்கின்றன. அளவால் சிறிதான மூஞ்சூறு முதல் பெரிதான யானை வரை இவற்றில் உண்டு என்பதைப் பார்க்கிறோம். இந்த வாகனங்களை அவைக்குரிய தெய்வங்களின் அம்சங்களாகவே கருதி அவற்றிற்கு தெய்வீகத் தன்மை தந்து, அவற்றையும் வழிபடும் மரபு நம் நாட்டில் உண்டு. திருக்கோவில்களிலும் கொடி மரத்திற்கு அருகில் இந்த வாகனம் தான் முதலில் இருக்கும். அதை வணங்கிய பின்னர் தான் உள்ளே சென்று மூலவரையே வணங்குகிறோம்.

அந்த மரபுவழி நின்று இங்கு சங்கரரும் முருகனது வாகனங்களுக்கும் அவனோடு தொடர்புடைய ஏனையவற்றிற்கும் முதலில் வணக்கம் கூறி வழிபாடு செய்த பின்னர் தான் செந்திலாண்டவரிடம் செல்கிறார்.

வேதத்தின் குறியீடு

முருகனின் வாகனமான ஆண் மயில் ப்ரணவத்தின் வடிவம் என்று முன்னரே நாம் பார்த்தோம்.

அருணகிரியாரும் தமது திருப்புகழில் இதை உறுதி செய்கிறார் :

ஆன தனிமந்தர ரூபநிலை கொண்டது
ஆடு மயில் என்பது அறியேனே

வேதங்கள் ப்ரணவத்திற்குள் அடங்கும் என்பதால், வேதங்களுக்கே குறியீடு முருகனின் மயில் என்று கருதுவர். இப்பாடலில் சங்கரர் மயில் தொடங்கி வணக்கம் கூறும் ஆறு விளிகளும் ஆறு குறியீடுகளாக, உட்பொருட்களாக அமைந்துள்ளன. அவற்றின் வரிசை அர்த்தமுள்ளதாகவும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புள்ளதாகவும் அமைந்திருக்கிறது. அதை இப்பொழுது இந்தப் பாடலின் அடியாகப் பார்ப்போம்.

மயில் இறைவனுக்கே உள்ள குறியீடுகளான ப்ரணவத்தையும் வேதத்தையும் குறிக்கிறது என்று மேலே பார்த்தோம். ஆனால் அந்த இறைவனின் இருப்பினை உணர ஞானம் வேண்டும். அப்படியானால் ஞானத்தைத் தருவது எது?

“ஸக்தயே நமஹ” -

முருகனது சக்தி வேலின் வியத்தகு ஆற்றல்களை முன்பே பார்த்துள்ளோம். இங்கு வேலின் மற்றொரு பரிமாணத்தைப் பார்ப்போம். சக்திகளை இச்சா சக்தி, கிரியா சக்தி, ஞான சக்தி என்று வகுப்பர். இவற்றில் முருகனைப் பொருத்தவரையில் இச்சா சக்திக்கு வள்ளியையும், கிரியா சக்திக்கு தெய்வயானையையும், ஞான சக்திக்கு வேலினையும் குறியீடுகளாகக் கொள்தல் மரபு. எனவே நமக்கு இறையின் இருப்பினை உணரத் தேவையான ஞானத்தைத் தருவது முருகனது திருக்கையிலிருக்கும் சக்தி வேல்.

நம்மிடம் உள்ள அஞ்ஞானத்தால் நம்மால் இறையை உணர இயலவில்லை. அந்த அஞ்ஞானத்தை நீக்கி ஞானத்தைத் தருவது முருகனது திருக்கை வேல்.

ஞானத்திற்கு மூன்று கூறுகள் உண்டு - ஆழம், அகலம், கூர்மை. ஞானவடிவாய்த் திகழும் இறைவனை அருள் மணிவாசகரும் சிவபுராணத்தில் இந்த மூன்று கூறுகளையும் சொல்லித்தான் விளிக்கிறார்.

ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்து, அகன்ற, நுண்ணியனே

வேலின் அடிப்பகுதியில் உள்ள தண்டு ஆழமாகவும், இடையில் உள்ள இலைபோன்ற பகுதி அகலமாகவும், நுனிப்பகுதி கூர்மையாகவும் இருப்பதை நுனித்துப் பார்த்து எப்படி ஞானத்திற்கும் வேலிற்கும் ஒருபுடை ஒற்றுமை உள்ளது என்பதை எண்ணி மகிழலாம்.

சரி, அஞ்ஞானம் நீங்கி, ஞானம் பெறுவதற்கு முன்னால் நம் பார்வையை மறைத்திருக்கும் மாயை என்ற திரையை விலக்க வேண்டுமல்லவா?

“சாக நமஹ” -

முருகனுக்கு மூன்று வாகனங்கள் உண்டு - மயில், யானை, ஆடு. மயில் ஒரு வாகனம் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். யானையும், ஒரு வாகனம் என்று சிலருக்குத் தெரியும். ஆடும் மற்றொரு வாகனம் என்பது பலருக்குத் தெரியாது! புராண வரலாற்றுப்படி பார்த்தால், முருகனின் முதல் ஊர்தியே அது தான்! முருகன் செம்மறி ஆட்டுக்கடாவினை வாகனமாக ஏற்றுக் கொண்டது ஒரு தனிச் செய்தி அதைப் பின்னர் பார்ப்போம்.

செம்மறி ஆடு மாயைக்கு ஒரு குறியீடு. எனவே சங்கரர் நம் சார்பாக இந்த ஆட்டிற்கும் வணக்கம் கூறி வழிபட்டு நம் அகக்கண்களை மறைத்திருக்கும் மாயையை விலக்கி அருளுமாறு வேண்டுகிறார்.

நம் புறக்கண்ணில் ஒரு படலம் படர்ந்தால் நம்மால் எதிரில் உள்ளவற்றைச் சரியாகப் பார்க்க முடிவதில்லை. ஆனால் கண் மருத்துவர் அந்தப் புரையை (cataract) அறுவை சிகிச்சை செய்து நீக்கியதும் செவ்விய பார்வை நமக்கு மீண்டும் கிடைக்கிறது. ஆனால் அகக் கண்ணை மறைத்திருக்கும் இந்த மாயை என்னும் திரையைக் கிழித்து விலக்க முருகனின் திருவருள் வேண்டும்! அதனால் தான் சங்கரர் அந்த மாயையின் ஒரு வடிவமெனக் கருதப்பெறும் ஆட்டுக்கடா வாகனத்தை வணங்கி வேண்டுகிறார்.

ஆட்டுக்கடாவினை வாகனமாக ஏற்றல்

நாதப் ப்ரம்மமாகிய நாரதப்பெருமான் கங்கைசூடிய பெருமானுக்கு மகிழ்ச்சி தரும் வகையில் வேள்வி ஒன்றினை முறைப்படி செய்ய முனைந்தார். விண்ணுலகத்தவர் அனைவரும் தகுந்த ஒத்துழைப்புக் கொடுத்து வேள்விச் சடங்குகள் நலமுடன் நிறைவு பெற ஆவன செய்தனர். வேள்விக் குண்டத்தில் உரிய திரவியங்களும் சமித்துக்களும் இடப்பெற்று, நெய்யையும் பெருமளவு பெய்து, யாகத் தீ கொழுந்து விட்டு உயர்ந்து எரிந்தது. ஆனால் எப்படியோ மந்திர உச்சரிப்பில் ஒரு தவறு நிகழ்ந்தது. அவ்வளவு தான்! வேள்வித் தீயிலிருந்து எழுந்தது செவ்வானம் போன்ற ஓர் செம்மறி ஆட்டுக் கடா! கோர வடிவம். கொடும் கோபம். அச்சம்

தரும் ஆரவாரம் செய்தது அந்த ஆட்டுக்கடா. வேள்விக் கூடத்தில் இருந்த அனைவரும் அஞ்சி ஓடினர். ஓடியவரைக் கடா துரத்தியது. பலர் பலியாயினர். மண்ணுலக உயிர்கள் மாய்ந்தன. சூரிய சந்திரரின் ஓட்டம் தடைப்பட்டது. விண்ணுலகமும் ஸ்தம்பிக்கும் நிலைக்கு வந்துவிட்டது. எஞ்சிய தேவர்கள் அடைக்கலம் நாடி கயிலைக்கு விரைந்தனர். மலையேறும் வழியில் கந்தவேள் எழுந்தருளியிருப்பதைக் கண்டு, பயம் நீங்கி நடந்ததை அவரிடமே கூறிப் பாதுகாப்புத் தேட

முனைந்தனர். விபரம் கேட்ட வேலன், அருகில் நின்ற வீரபாகுத் தேவரைப் பார்த்தான். ஐயப்படாது ஐயனது அகத்தது உணரும் திறம் படைத்த வீரபாகுத் தேவர் ஆட்டுக்கடாவினைத் தேடிச் சென்றார். கடாவினைக் கண்டதும் அதன் கொம்புகளை இறுகப் பிடித்துக் கயிலை மலைக்கே இழுத்து வந்து, முருகன் திருமுன் நிறுத்தினார். கந்தவேள் அங்கிருந்த தேவரை, முனிவரை, திருமாலை, திசைமுகனைப் பார்த்து மெல்லிய புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்தார். “ஆட்டுக்கடா இப்பொழுது எம்மிடம் உள்ளது. எனவே கவலையை விடுத்துப் வேள்வியை நீங்கள் மீண்டும் தொடர்ந்து, நிறைவு செய்யுங்கள்!” எனப் பணித்தார். அவர்கள் அனைவரது வேண்டுகோளின்படி அந்த ஆட்டுக் கடாவினையும் தனது வாகனமாக ஏற்றார்.

இந் நிகழ்வினைக் கச்சியப்பர் கந்த புராணத்தில், உற்பத்தி காண்டத்தில், தகரேறு படலத்தில் பாடியுள்ளார். அதிலிருந்து ஒரு பாடல்!

கார்தரு கண்டத்து எந்தை காதல! வேள்வித் தீயில்
சேர்தரு தகரின் ஏற்றைச் சிறியரேம் உய்யும் ஆற்றால்
ஊர்தியதாகக் கொண்டே ஊர்ந்திடல் வேண்டும் என்றார்.

- க.சி. - க.பு - 1.15.23

[கார்தரு கண்டத்து எந்தை காதல - நீலகண்டரான எம்பெருமானின் அன்பு மகனே; தகர் - ஆட்டுக்கடா; ஏறு - ஆண்; ஊர்தி - வாகனம்]

குமர குருபரரின் கந்தர் கலிவெண்பாவிலிருந்து சில கண்ணிகள்:

.....
நவவீரருக்குள் முன்னோன்
மருப்பாயும் தார் வீரவாகு - நெருப்பில் உதித்து
அங்கண் புவனம் அனைத்தும் அழித்து உலவும்
செங்கண் கிடாயதனைச் சென்று கொணர்ந்து - எம்கோன்
விடுக்குதி என்று உய்க்க அதன் மீது இவர்ந்து எண்திக்கும்
நடத்தி விளையாடு நாதா!

-கு.கு. - க.க.வெ. பாடல் 44/45

[மருப்பாயும் தார் - மணம் பரப்பும் மாலை அணிந்த; அங்கண் புவனம் - அழகிய உலகம்; இவர்ந்து - வாகனமாய் ஏறி அமர்ந்து செல்லும்]

இது தொடர்பான மற்றுமொரு செய்தி. நவக்கிரகங்களுள் செவ்வாய்க்கு அதிபதி முருகன். செவ்வாய் கிரகத்தின் வாகனம் மேஷம் அல்லது ஆட்டுக்கிடாய். எனவே முருகன் ஆட்டுக்கிடாயையும் வாகனமாக ஏற்றது பொருத்தம் தானே!

சரி, இறைவனை உணர வேத வடிவமாகிய மயிலை வணங்கி, ஞான வடிவமாகிய வேலினை வணங்கி அஞ்ஞான இருள் அகற்றி, மாயையின் திருவுருவாகிய ஆட்டுக்கடாவினை வணங்கி மாயையை விலக்கி, அகப்பார்வை பெற்ற நிலையில் இப்பொழுது உள்ளோம். இந்த நிலையில் மற்றுமொரு தடை இருப்பதை உணர்கிறோம். “நான்”, “எனது” என்ற அஹங்கார, மமகாரங்களாகிய ஆணவம் இன்னும் நம்மை விட்டபாடில்லையே!

“குக்குடாய நமஹ” -

ஆணவத்தின் குறியீடு சேவல். அதாவது குக்குடம். நமக்குத்தான் தெரியுமே, ஆணவத்தின் உறைவிடமான சூரனின் ஒரு பாதி சேவலாக முருகன் திருவருளால் திருத்திப் பணிகொள்ளப் பெற்றது என்று! எனவே அந்தச் சேவலுக்கும் வணக்கம் கூறி, ஆணவத்தின் ஆளுமையிலிருந்து விடுதலை பெற சங்கரர் வேண்டுகிறார். இதுவரை நம்முடனேயே ஒட்டிக் கொண்டிருந்த நிலைகளிலிருந்து விடுதலை வாங்கித் தந்திருக்கிறார். ஆனால் நம்முடைய சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலையிலிருந்து? நாம் இன்னும் இந்த சம்சார பந்தம் என்னும் பெருங்கடலில் மிதந்து கொண்டு தானே இருக்கிறோம்?

“ஸிந்தவே நமஹ” -

ஸிந்து என்றால் கடல். பிறவிப் பெருங்கடலின் வடிவமாகத் திகழும் திருச்செந்தூரில் உள்ள கடலைச் சங்கரர் வணங்கி அந்தப் பெருங்கடலை நீந்திக் கரை சேர அருள்புரிய வேண்டுகிறார். அதுபோல் அந்தக் கடலையும் கடந்து கரை சேர்கிறோம்! அடுத்து?

“ஸிந்து தேசாய நமஹ” -

கரை சேர்ந்த நாம், எதிரே சூரபதுமனை ஸம்ஹாரம் செய்து, தன் தந்தை சிவனைக் கந்தமாதன மலையில் சிவலிங்கவடிவில் எழுந்தருளச் செய்து, சிவபூசை செய்து கொண்டிருக்கும் செந்தில் ஆண்டவர் திரு இருக்கை கொண்டுள்ள திருத் தலமாகிய திருச்செந்தூரினைப் பார்க்கிறோம். உடனே சங்கரர் மரபு வழி நின்று அத் திருத்தலத்திற்கும் வணக்கம் கூறி, நம்மை செந்திலுறை முருகனின் திருச்சன்னிதிக்கு அழைத்து செல்கிறார். ஒரு குறிப்பு.

ஆதி சங்கரர் இந்த ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத்தினைத் திருச்செந்தூரிலேயே பாடி அருளினார் என்பதற்கு உள் சான்று தேடுபவர்களுக்கு இந்த “ஸிந்து தேசாய” என்ற சொற்றொடரே சான்றாகும் என்பர்.

“ஸ்கந்தமூர்த்தே புந: நமஸ்தே நமோஸ்து” -

ஸ்கந்தம் என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்குப் பற்றுக்கோடு, கம்பம், இணைப்பு என்பன போன்ற பல பொருள்கள் உண்டு. தளர்ந்து தவிக்கும் மக்கள் பிடித்துக் கொண்டு தம்மை ஒரு நிலைப் படுத்திக் கொள்ள ஏற்ற வகையில் ஒரு பற்றுக் கோடாக இருப்பவன் கந்தன். கம்பம் என்றால் நெடிய தூண். கம்பத்தைப் போன்று உயர்ந்த நிலையில் இருக்கும் உத்தமன் கந்தன். ஆறு குழந்தைகளை அன்னை பார்வதி அணைக்க ஒன்றாக இணைந்தவன் கந்தன். இப்படி அந்தச் சொல்லுக்கு உள்ள அத்தனை பொருள்களும் பொருந்தும் வகையில் எழுந்தருளியிருப்பவன் கந்தன் என்ற முருகன் என்ற ஸுப்ரஹ்மண்யன்! திருச்செந்தில் திருக்கோவிலில் அருள்பாலிக்கும் ஸுப்ரஹ்மண்யனின் திருச்சன்னிதி அடைந்ததும், நம்மை அத்தனை தடைகளையும் கடக்கச் செய்து, அவன் திருமுன் அழைத்துக் கொண்ட அந்தச் செந்திலாண்டவருக்கு, “மீண்டும் வணக்கம், வணக்கம்!” என்று ஒரு முறைக்கு இருமுறை கூறித் தன் நன்றி உணர்வினைப் புலப்படுத்தி இந்தப் பாடலை நிறைவு செய்கிறார் சங்கரர்.

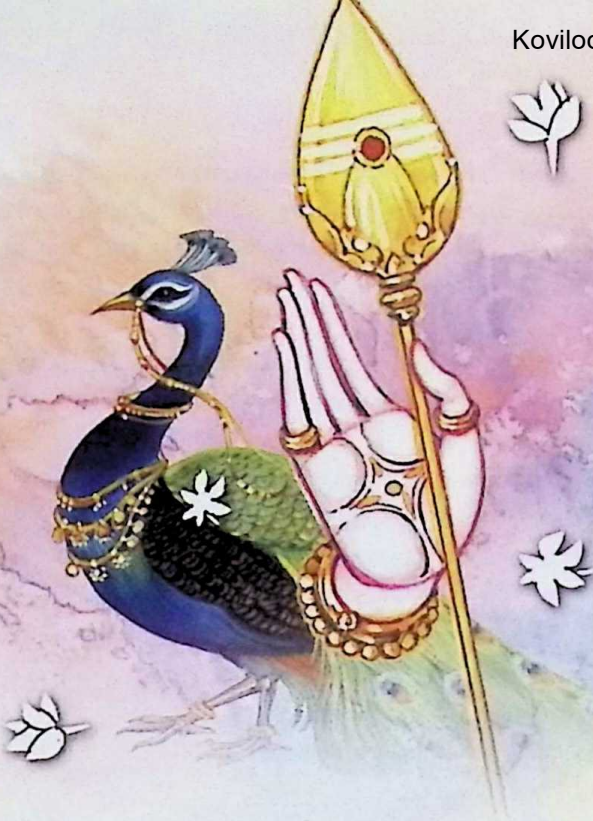
இப்பொழுது அந்த வணங்கி, வழிபடும் பாடலின் தமிழ் வடிவத்தினை மீண்டும் நினைவிற்கொண்டு அடுத்த பாடலைப் பார்ப்போம்!

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வடிவம்

பாடல் 31

வணக்கம் கூறி வழிபடுதல்

மயிலுக்கும் உனக்கும் வணக்கம்!
சக்தி வேலுக்கும் உனக்கும் வணக்கம்!
ஆட்டுக்கடாவிற்கும் உனக்கும் வணக்கம்!
சேவலுக்கும் உனக்கும் வணக்கம்!
கடலினுக்கும் அக்கடலின் கரையிலிருக்கும்
திருச்செந்தூர் தலத்திற்கும் வணக்கம்!
கந்தப்பெருமானே,
உனக்கு மீண்டும் வணக்கம், வணக்கம்!

பாடல் 32
வெற்றி கூறுதல்

ஐயாநந்தபூமன் ஐயாபார தாமன்
ஐயாமோககீர்த்தே ஐயாநந்த மூர்த்தே !
ஐயாநந்தஸிந்தோ ஐயாசேஷபந்தோ
ஐய த்வம் ஸதா முக்தி தானேச ஸூநோ //

ஆனந்தத்தின் ஊற்றானவனுக்கு வெற்றி!
எங்கும்நிறை பேரொளியானவனுக்கு வெற்றி!
அளவிலாப்புகழ் உடையானுக்கு வெற்றி!
ஆனந்தத்தின் திருவுருவானவனுக்கு வெற்றி!
ஆனந்தக் கடலாயிருப்பவனுக்கு வெற்றி!
அனைவருக்கும் உறவானவனுக்கு வெற்றி!
அடியார்க்கு முக்திதருபவனுக்கு வெற்றி!
ஈசனின் திருமகனுக்கு எப்போதும் வெற்றியே!

32.1: ஜயாநந்த பூமந் ஜயாபார தாமந்
ஜய ஆனந்தபூமந்; ஜய அபார தாமந்

ஆனந்தத்திற்கு மூல ஊற்றாய் உள்ளவனுக்கு வெற்றி!
பெரும்பேரொளியாய் பொலிபவனுக்கு வெற்றி!

32.2: ஜயாமோஹ கீர்த்தே ஜயாநந்த மூர்த்தே
ஜய அமோஹ கீர்த்தே; ஜய ஆனந்தமூர்த்தே

பெரும்புகழுக்குப் பாத்திரமானவனுக்கு வெற்றி!
ஆனந்தத்தின் திருவுருவாய்த் திகழ்பவனுக்கு வெற்றி!

32.3: ஜயாநந்த ஸிந்தோ ஜயசேஷ பந்தோ
ஜய ஆநந்தஸிந்தோ; ஜய அசேஷ பந்தோ

ஆனந்தக் கடலாக இருப்பவனுக்கு வெற்றி!
அனைவருக்கும் உறவானவனுக்கு வெற்றி!

32.4: ஜயத்வம் ஸதாமுக்தி தானேச ஸுநோ
முக்தி தான ஈச ஸுநோ, த்வம் ஸதா ஜய

முக்தி அருளுகின்ற ஈசன் மைந்தனே,
உனக்கு எப்பொழுதுமே வெற்றி!

ஆனந்தம்

அழகன் முருகனுக்குப் பல்லாண்டு கூறும் இப்பாடலின் விளக்கவுரைக்குள் புகுமுன்னர் இந்தப் பாடலில் இழையாக ஓடும் “ஆனந்தம்” என்ற ஒரு சொல்லின் பூரணமான பொருளை முதலில் புரிந்து கொள்தல் நலம்.

உடம்பு

நாம் உடல் என்று பொதுவாகச் சொல்லும் இந்த தேகத்தில் ஐந்து உடம்புகள் அடுக்கடுக்காக வெளியிலிருந்து உள் ஆழம் வரை ஒன்றுக்குள் ஒன்றான நுண்ணிய உள் ஆடைகள் போல் (sheaths) இருக்கின்றன. அவை :

● தூல உடம்பு	- அன்னமய கோசம்
● பிராண உடம்பு	- பிராணமய கோசம்
● மன உடம்பு	- மனோமய கோசம்
● புத்தி உடம்பு	- விஞ்ஞானமய கோசம்
● ஆனந்த உடம்பு	- ஆனந்தமய கோசம்

இவற்றில் முதலாவதாகிய தூல உடம்பினைத் தவிர ஏனையவற்றை நம் கண்ணால் காண முடியாது. ஏனென்றால் அவை அனைத்திற்கும் உருவம் கிடையாது! என்றாலும் அவற்றையும் “உடம்பு” என்று அழைப்பது நாம் இந்தக் கோட்பாட்டைப் புரிந்து கொள்வதற்கான ஒரு உருவகம் என்றே கொள்ள வேண்டும்.

தூல உடம்பு : உணவினால் ஆனது தூல உடம்பு. எனவே உணவினைத் தெய்வீகமாக, மருந்தாகக் கருதி அளவோடு உட்கொள்ள வேண்டும்.

பிராணன் : இந்தத் தூல உடம்பை வாழ வைப்பது அதனுள் நிறைந்திருக்கும் பிராண சக்தியால் ஆன உடம்பு. தூல உடம்பின் ஆதாரமாக உள்ள இந்தப் பிராண சக்தியை ஒழுங்கு முறை தவறாத செயல்பாட்டில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

மனம் : தூல உடம்பிற்குள் பிராண உடம்பினுக்கு அடுத்ததாக அதைவிட நுண்ணியதான மற்றொரு உடம்பு உண்டு. அதுதான் மனத்தால் ஆன உடம்பு. அறிவு, உணர்ச்சிகள், கருத்துக்கள், அனுபவப் பதிவுகள் அனைத்தும் இருப்பது இந்த மனத்தில் தான். அறிவுக்கு ஆதாரமாக இருப்பது இந்த மனம்.

புத்தி : மன உடம்பினுள் மற்றொரு மேலும் நுண்மையான உடம்பு உள்ளது. அதுதான் புத்தி உடம்பு. அங்கும் இங்கும் அலை பாயும் மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்துவது புத்தி. ஆனால் இந்த புத்தியின் செயல்பாடு அவரவர் முயற்சியைப் பொருத்திருக்கிறது. முயற்சி அதிகரிக்க, அதிகரிக்க புத்தியின் விழிப்பு நிலை அதிகரிக்கும். புத்தியின் விழிப்பு நிலையும், செயல்பாடும் அதிகரிக்க மனத்தையும், மனத்தால் இயங்கும் பொறிகளையும் நம் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவரமுடியும். எனவே வாழ்வியல் துறைகளானாலும் சரி, ஆன்மிகத் துறையானாலும் சரி அதில் மேம்பாடு அடைய ஆர்வமுள்ளவர்கள் தங்கள் புத்தியின் செயல்பாட்டை இயன்ற அளவு உச்சநிலைக்கு கொண்டு வருதல் வேண்டும். இது மிக முக்கியம் என்பதால் அதற்கான வழி முறைகளையும் பார்ப்போம். தலைப்புகளைப் பார்த்து ஒதுங்கி விடாது தயவு செய்து உள்ளே படியுங்கள்!

1. சிரத்தை : எதிலும் நம்பிக்கையுடன் கூடிய தொடர்ந்த செயல்பாடு மிக அவசியம்.

2. ரிதம் : இந்தப் பிரபஞ்சம் ஒரு மாறாத ஒழுங்கு முறையுடன் இயங்கி வருகிறது. அதில் இயங்கி வரும் அத்தனை கோடி கோளங்களும், நட்சத்திரக் கூட்டங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிவிடாது குறிப்பிட்ட ஒழுங்குடன், கால அளவுடன் இயங்குகின்றன. இந்த இயற்கையின் நியதியைப் புரிந்து கொண்டு, அதனோடு சேர்ந்து வாழ வேண்டும்.

3. சத்தியம் : சத்தியம் என்றால் உண்மை. ஆனால் எது உண்மை? வள்ளுவர் வாக்குப்படி, “யாருக்கும் தீமை விளைவிக்காத சொல் தான் உண்மை!”

வாய்மை எனப்படுவது யாதெனில் யாதென்றும்
தீமை இயலாத சொல்ல

- தி.வ. - தி.கு. 291

சத்யம் ப்ருயாத், ப்ரியம் ப்ருயாத்
நா ப்ருயாத் சத்யம் அப்ரியம்
ப்ரியம் ச நான்ருதம் ப்ருயாத்!
ஏஷ தர்மஸ் ஸனாதனா

- மனு தர்மம் 4.138

உண்மை பேசு, இனிமையாகப் பேசு!
இனியது அல்லாதது உண்மையாயிருந்தாலும் பேசாதே!
உண்மை அல்லாதது இனிமையாகயிருந்தாலும் பேசாதே!
இதுவே சான்றோரின் நெடு நாளைய நன்னெறி!

என்று மனு தர்மம் கூறுகிறது.

4. யோகம் : யோகம் என்றால் இணைதல் என்று பொருள். உடம்பில் உள்ள பல உறுப்புக்களும் இணைந்து ஒரே நோக்கத்துடன் செயல்பட வேண்டும். நம்முடைய தனி நபர் வாழ்க்கை, சுற்றியுள்ள சமுதாய வாழ்க்கையுடனும், இயற்கையுடனும், இறைவனுடனும் ஒருங்கிணைந்து இயங்க வேண்டும்.

5. மஹத் : நாம் முன் உடம்பின் அடியாக் பார்த்த ஐந்து உடம்புகளும் அந்தந்த நிலையில் பிரபஞ்சத்துடன் இணைக்கப் பட்டுள்ளன. நாம் தனி நபர்களாகத் தோன்றினாலும் பிரபஞ்சத்தில் உள்ள அங்கங்களாகவே உள்ளோம். இந்த முறைப்படி பார்க்கும் பொழுது, நம்முடைய ஒவ்வொரு உடம்பும் அதே நிலையில் உள்ள பிரபஞ்ச உடம்புடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. நம் புத்தி உடம்பு அதன் நிலையில் உள்ள பிரபஞ்ச புத்தியுடன் இணைக்கப் பட்டுள்ளது. இந்தப் பிரபஞ்ச புத்தியே மஹத் என அழைக்கப் பெறுகிறது. இந்த ஒட்டுமொத்த புத்தி அதாவது மஹத், தனி நபர் புத்திக்கு ஆதாரமாகிறது. புத்தி செயல்களைச் செய்வதற்கு அடிப்படையாக உள்ளது. எனவே புத்தி தெய்வீகமானது என்று உணர்ந்து அதற்கேற்பத் தீய செயல்களைத் தள்ளி, நல்ல செயல்களில் ஈடுபட்டால், நாம் வாழும்போதே பாவங்களிலிருந்து விடுபட்டு, நம் குறிக்கோள்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம்.

ஆக இதுவரை நான்கு - தூலம், பிராணன், மனம், புத்தி என்ற “உடம்பு”களைப் பார்த்துள்ளோம். ஐந்தாவதாக ஒன்று உள்ளது அல்லவா?

ஆனந்த உடம்பு : புத்தி உடம்பினுள்ளே மிக நுண்ணியமாக உள்ள ஒரு உடம்பு தான் ஆனந்த உடம்பு. இந்த உடம்பிற்குப் பல அங்கங்கள் உண்டு. இந்த அங்கங்கள்

ஆனந்தத்தின் தொடக்க நிலை (Happiness) முதல் எல்லையிலா நிறைவு நிலை (Bliss) வரை உள்ள பல நிலைகளில் பெறும் ஆனந்தங்களைக் குறிப்பனவாகும். அவற்றில் முன்னேயிருப்பவை :

- இன்பம் (ப்ரியம்) : நாம் விரும்பும் ஒரு பொருளையோ நபரையோ பார்ப்பதால் கிடைப்பது
- மகிழ்ச்சி (மோதஹ) : விரும்பியதை அடைவதால் கிடைப்பது
- பெருமகிழ்ச்சி (ப்ரமோதஹ) : விரும்பியதை அடைந்து அதை அனுபவித்துப் பெறுவது

இந்த ஆனந்தங்கள் அனைத்தும் புறத்தே உள்ள வேறு பொருள் அல்லது நபர் சார்ந்தவை. இவை நம் ஐம்பொறி - புலன்களுக்கும், மனம் - புத்திக்கும், இவற்றுடன் தொடர்பு ஏற்படும் பொழுது மட்டுமே கிடைப்பவை. புறத்திலிருந்து பெறும் இவ்வகை ஆனந்தங்களைப் பொதுவாக மண்ணுலக இன்பம் என்று கூறுவர்.

இவ்வகை ஆனந்தங்களின் இயல்புகள்:

- மனம் சார்ந்தது. மனமோ அலைபாயும் தன்மையது. எனவே மாறும் மனநிலைக்கு ஏற்ப இன்பமே துன்பமாகக்கூடத் தோன்றலாம்.
- ஒருவருக்கொருவர் மாறுபடும். ஒரு வீட்டில் திருட்டுப் போகிறது. ஒரே நிகழ்வு தான். ஆனால் இரு நபர்களிடம் இரு வேறு உணர்வுகளை ஏற்படுத்துகிறது! களவாடிய திருடனுக்கு மகிழ்ச்சி; வீட்டுக்காரருக்குத் துன்பம்!
- நிரந்தரமானதல்ல. சூழ்நிலைக்கு, காலத்திற்கேற்ப மாறும் தன்மையது. அழிந்து போகவும் கூடியது.
- இவை அளவில் மிகுந்தால் நலத்தை விடுத்துக் கேடு விளைவிக்கவும் கூடும்

பேரின்பம் - பரமானந்தம்

இப்படி உலக வாழ்வில் ஈடுபட்டு உடல் அளவில் பொறிகளின் வாயிலாகத் துய்க்கின்ற நிலையில்லாத, மாறுபடும் இன்பத்தினை (Happiness) விடுத்து நிலையான, முழுமையான, பூரணமான, எல்லையில்லாத, அழிவில்லாத இன்பம் என்று ஒன்று இருக்கிறதா? நியாயமான கேள்வி! அதை நாடிச் செல்வதுதானே நம் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்! கட்டாயம் இருக்கிறது. அது தான் பேரின்பம் (Bliss) அல்லது பரமானந்தம் அல்லது ஆனந்தாதீதம். மாணிக்கவாசகர் இதை “உலப்பிலா ஆனந்தம்”, “அந்தமொன்றில்லா ஆனந்தம்” என்று கூறுவார். சரி, அதை எப்படி அடைவது?

அடையும் வழி

மாயையின் செயல்பாடாகிய உலகப் பொருட் காட்சியிலிருந்து நீங்கி, பேரின்ப வடிவமான இறைக்காட்சி காண முற்படுவோர்க்கே இவ்வின்பம் தோன்றும். அதற்கு உலகில் காணும் பொருட்களிடமுள்ள அனைத்துப் பற்றுக்களிலிருந்தும் நீங்க வேண்டும். பண்டை நல்வினைப் பயனாலும், இப்பிறவியில் செய்யும் நல் முயற்சிகளாலும், மனம், மொழி, மெய் ஆகிய மூன்றினையும் தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இப்படித் தூய்மை பெற்ற உள்ளத்தால் இறைவனை இடையறாது நினைத்து, அவன் புகழ் பாடி, உடலால் வணங்கி வழிபாடு செய்தால், அப்பேரின்ப நிலையின் ஒரு துளி தெரியும். அதை நழுவ விடாமல் சிக்கெனப் பற்றிக் கொண்டு முன் சொன்ன வழிபாட்டினை மேலும் உறுதிப்பாடோடு தொடர்ந்தால், மும்மல நீக்கமும், இருவினை ஒப்பும் பெற்று, பொறி புலன்களின் தொடர்பு எதுவும் இல்லாத, அறிவும் மனமும் செயல்படாத நிலையில், பக்குவமடைந்த உணர்வு தலை தூக்கி நிற்கும். அப்பொழுது, ஆன்மா அந்த இறை அனுபவத்தில் திளைத்து, இறையோடு அங்கே ஒன்றி இருக்க இயலும். இத்தகைய இறை அனுபூதி பெற்றவர்கள் தான் மாணிக்கவாசகர், அருணகிரியார், வள்ளலார், தாயுமானவர், பட்டினத்தார் போன்ற அருளாளர்கள்.

இறைவனே ஆனந்தத்தின் தோற்றுவாய்

புலன்களால் பெறுவது புறத்தில் பல நிலைகளில் உள்ள ஆனந்தம் என்றும் ஆன்மா அகத்தில் இறைவனைக் கண்டு ஒன்றி இருத்தல் பரமானந்தம் அல்லது பேரின்பம் என்றும் பார்த்தோம். ஆனால் அந்த ஆனந்தத்தின் தோற்றுவாய் எது? இரண்டுவித ஆனந்தங்களும் நம்முளே இருந்தே வருகின்றன.

உதாரணத்திற்கு ஒரு மாலைப் பொழுதினை எடுத்துக் கொள்வோம். காதலர் இருவர் அந்த வேளையில் சேர்ந்திருந்தால், அவர்களுக்கு அது பொன் மாலைப் பொழுதாகி இன்பம் பயக்கிறது. அதே மாலைப் பொழுதில் காதலரைப் பிரிந்து தனித்திருக்கும் காதலியின் நிலையினைப் பாருங்கள்!

காதலர் இவ்வழி மாலை கொலைக்களத்து

ஏதிலர் போல வரும்

- தி.வ. தி.கு 1224

[என காதலர் இல்லாத இந்த நேரத்தில் கொலைக்களத்திற்குப் பகைவர் வருவது போல மாலைப் பொழுது வருகிறது]

அந்த மாலையை ரசித்து மகிழ்வதற்கான மனநிலையில் அந்தத் தனித்திருக்கும் காதலி இல்லை. அவளுக்கு அதே மாலைப் பொழுது துன்பத்தைத் தருகிறது. ஆக இன்பம் பயப்பதும் துன்பம் தருவதும் அந்த மாலைப் பொழுது அல்ல. அந்தக் காதலியின் மனநிலையே. அதனால் தான் இன்பம் நம்முளேயே உள்ளது என்பர் அருளாளர்கள். நம்முளேயே இருப்பது என்றால் வியப்பாக இருக்கிறதா? நம்முள் இருப்பது ஆன்மா. அது இறைவனின் அம்சம். அதாவது இறைவனிலிருந்து ஒரு நுண்ணிய பகுதி நம் உடலுக்குள் புகுத்தப் பெற்றிருக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்வோமே! இறைவனோ ஆனந்தமயமானவர். ஆகையால் ஆன்மாவும் ஆனந்தம் நிறைந்தது. அடுத்த கேள்வி! ஆன்மா நம்முள்

எங்கே இருக்கிறது? நம் இதயக் குகையில் இருக்கிறது. ஆக ஆனந்தம் பொதிந்த ஆன்மா நம்முள் இருப்பதால் தான் நாம் இன்பம் பெற முடிகிறது. ஆக இந்த ஆனந்த ஆன்மா இறைவனிடமிருந்து வந்ததால் ஆனந்தத்தின் தோற்றுவாய் அல்லது ஊற்றுக்கண் இறைவனே என்பது தெளிவாகிறது.

ஆனந்தம் குறித்த இந்தக் குறு வரைவில் பெரும் பகுதி தைத்திரீய உபநிடதத்தில் உள்ள ஆனந்தம் தொடர்பான சில ஸ்லோகங்களின் சாரத்தைத் தொகுத்து வழங்கியதே ஆகும்.

அவற்றில் முக்கியமான 2.7.2 ஆவது ஸ்லோகத்தின் தமிழ் - வடிவம்!

எது உள்ளதோ அது தானே தோன்றியது. அந்த இறைவன் ஆனந்த மயமானவர். அவரிடமிருந்து ஆனந்தத்தைப் பெற்றதாலேயே மனிதன் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான். இதய வெளியில் அந்த ஆனந்தம் இல்லாவிட்டால் யார் தான் வாழ முடியும்? அவரே ஆனந்தம் தருபவர் - "ஏஷ ஹி ஏவ ஆனந்தயாதி"

(ஆதாரம் : தைத்திரீய உபநிஷதம் - தமிழ் வடிவம்: சுவாமி ஆகதோஷானந்தர் - ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மட வெளியீடு)

இந்த வரைவினை, ஆதி சங்கரரது பஜ கோவிந்தத்திலிருந்து ஆனந்தம் குறித்த ஒரு பாடலுடன் நிறைவு செய்வோம்.

யோகரதோ வா போகரதோ வா
ஸங்கரதோ வா ஸங்கவிஹீனஹ!
யஸ்ய ப்ரஹ்மணி ரமதே சித்தம்
நந்ததி நந்ததி நந்தத் யேவ ||

- பாடல் 19

யோகத்தில் இரு! போகத்தில் இரு!
அடியார் திருக்கூட்டத்தின் நடுவே இரு,
வெளியே இரு! நீ எங்கே
இருந்தாலும் சலனமற்ற அமைதியான
மனத்தோடு ப்ரம்மத்தில் திளைத்திருந்தால்
அங்கே உனக்கு எப்பொழுதும் கிடைக்கும்,
ஆனந்தம், ஆனந்தம்!

இனி, சங்கரரது 32 ஆவது பாடலின் உள்ளே புகுவோம்.

ஐய ஆநந்தபூமன்

நாம் மேலே பார்த்த ஆனந்தம் பற்றிய வரைவின் நிறைவில் தைத்திரீய உபநிடத ஸ்லோகமும் பஜ கோவிந்தப் பாடலும் சொல்வது போல் இங்கே செந்திலாண்டவரைப் பார்த்து சங்கரரும் விளிக்கிறார் - "ஆனந்தத்தின் ஊற்றாய், தோற்றுவாயாய் இருப்பவனுக்கு வெற்றி!"

இப்பொழுது இந்த வெற்றி கூறுதலைப்பற்றி சற்று சிந்திப்போம்!

ஒரு தோத்திரப் பாடல் தொகுதியின் நிறைவில், வணங்கி வழிபடும் பாடலுக்கு அடுத்து மரபுப்படி வருவது, வழிபடும் தெய்வத்திற்கு மங்களம் அல்லது பல்லாண்டு அல்லது வெற்றி அல்லது வாழ்த்துக் கூறுவது. எல்லாம் வல்ல செந்திலுறை வேலனுக்கு மிக எளியவராகிய நாம் என்ன வெற்றி அல்லது வாழ்த்துக் கூறுவது என்ற ஐயம் எழலாம். இந்த ஐயத்தினை நீக்க அருள் மணிவாசகரின் திருவாசகத்தில் உள்ள திருச்சதகப் பாடல் ஒன்றினைப் பார்ப்போம்!

வாழ்த்துவதும் வானவர்கள்

தாம்வாழ்வான், மனம் நிற்பால்

தாழ்த்துவதும் தாம் உயர்ந்து

தம்மையெலாம் தொழவேண்டிச்

சூழ்த்துமதுகரம் முரலும்

தாரோயை நாயடியேன்

பாழ்த்த பிறப்பு அறுத்திடுவான்

யானும் உன்னைப் பரவுவனே

- மா.வா. - தி.வா. 5.2.16

[வானவர்கள் - தேவர்கள்; சூழ்த்து - சூழ்ந்து; மதுகரம் - தேனீ; முரலும் - ஒலிக்கின்ற; தார் - மாலை; தாரோயை - மாலை அணிந்திருக்கும் உன்னை; பாழ்த்த - பாழான; பரவுவன் - துதித்து வணங்குவன்]

[தேனீக்கள் சூழ்ந்து ரீங்காரமிட்டு மொய்த்துக் கொண்டிருக்கும் மாலை அணிந்திருக்கும் அண்ணலே, தேவர்கள் நெடிது வாழவும் பிறர் தம்மைத் தொழுவதற்கான பதவிகளைப் பெறுதற் பொருட்டும் உன்னைப் பணிந்து வாழ்த்தி வணங்குகின்றனர். ஆனால் சிறியேனாகிய நான் என் பிறவித் தளையிலிருந்து விடுபட்டு உன் திருவடி சேர்வதற்கே உன்னைத் துதித்து வணங்குகிறேன்.]

இப்பாடலை நாம் சற்று ஆழ்ந்து நோக்க வேண்டும். ஏனெனில் இப்பாடல் சங்கரரின் பாடலது முதல் வரியினையும் நிறைவு வரியினையும் இணைக்கிறது.

தேனீக்கள் மலர்களைச் சுற்றி வருவது சுயநலத்திற்காக என்பது நமக்குத் தெரியும். அதே போலத்தான் இந்தத் தேவர்கள் இறைவனைப் பணிந்து வாழ்த்துவதும், தங்களது நிலையை மேலும் உயர்த்திக் கொள்ள முனையும் சுயநலம் பொதிந்த வாழ்த்துத்தான் அது! எனவே அவர்கள் காட்டுவது காமிய பக்தி. அது இடைநிலை பக்திதான்! மாறாக மாணிக்கவாசகரோ நித்திய மெய்ப்பொருளான இறைவனையே அடைவதாகிய முக்தியைப் பெற வேண்டுகிறார். சங்கரரும் பாடலின் நிறைவு வரியில் இதைத்தான் சொல்கிறார் "முக்தி தருபவனே"! என்று. அதைத் தவிர சங்கரர் வேறு எதையும் இந்தப் பாடலில் வேண்டவில்லை. எஞ்சியதெல்லாம் எந்தை முருகனின் பொருள் சேர் புகழினைப்பாடி வெற்றி கூறுவது தான்.

ஐய அபார தாமன்

முருகன் ஒரு அருட்பெரும் ஜோதி. அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பேரொளி. சிவப்பரம்பொருளின் முகங்களிலிருந்து சோதிப் பிழம்புகளாய் உதித்தவன் முருகப் பெருமான்.

இந்த நிகழ்வினைக் கச்சியப்பர் பாடுகிறார்.

அருவமும் உருவும் ஆகி, அநாதியாய், பலவாய், ஒன்றாய்,
பிரமமாய் நின்ற, சோதிப் பிழம்பு! அது ஓர் மேனி ஆகக்
கருணைகூர் முகங்கள் ஆறும், கரங்கள் பன்னிரண்டும் கொண்ட,
ஒரு திரு முருகன் வந்து, ஆங்கு உதித்தனன் உலகம் உய்ய!

- க.சி. - க.பு. 1.092

ஆறு முகங்கள் கொண்டவனுக்கு பதினெட்டுக் கண்கள். ஆமாம்! முருகனுக்கும் நெற்றிக் கண் உண்டு. ஆறு சூரியர்களும் ஆறு சந்திரர்களும் ஆறு அக்னிச் சுடர்களும் திருக்கண்களாக அமையப் பெற்ற அந்தத் திருமுகனின் பேரொளித் திரளின் பெருமையை என்னவென்று சொல்வது?

எனவே சங்கரர் இந்த ஷண்முகனை,

"எங்கும் நிறை பேரொளியானவனுக்கு வெற்றி!" என்று வாழ்த்துக் கூறுவது பொருத்தம் தானே.

ஐய அமோக கீர்த்தே

வரம்பில் புகழுடையவன் வடிவேலன். அதைப் பட்டியல் போட்டுக் காட்ட முடியுமா? கடற்கரை மணலை எண்ணத்தான் முடியுமா? அவன் புகழை நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படையிலும், கச்சியப்பர் கந்தபுராணத்திலும், அருணகிரியார் திருப்புகழ், கந்தர் அலங்காரம், கந்தர் அநுபூதி, கந்தர் அந்தாதி மற்றும் பல விருத்தங்களிலும், வகுப்புகளிலும், குமரகுருபரர் கந்தர் கலிவெண்பாவிலும், இன்னும் பலர் அந்தாதி, அலங்காரம், உலா, கலம்பகம், கவசம், காவடிச் சிந்து, கோவை, பதிகம், சதகம், பஞ்சரத்தினம், பள்ளு, பாமாலை, பிள்ளைத்தமிழ், திருவிருத்தம், வெண்பா முதலிய பல பாவகைகளில் ஆயிரக்கணக்கான பாடல்களைப் பாடி உள்ளனர்.

முருகன் திருவதாரம் செய்தபின்னர் கயிலையிலே பலப்பல அற்புதத் திருவிளையாடல்கள் புரிந்தான். அது கண்டு வியந்து போன அன்னை பார்வதி அகிலம் போற்றும் ஈசன் சிவனிடம் "நம் குமரன் சிறு குழவிப் பருவத்திலேயே இத்தனை அற்புதங்கள் புரிகிறானே! அது எப்படி என்பதை எனக்குச் சொல்லுங்கள்!" என்று கேட்டாள். பெருமான் சொல்கிறார்:

நன்முகம் இருமூன்று உண்டால் நமக்கு, அவை தாமே கந்தன்
தன்முகமாகி உற்ற தாரகப் பிரமமாகி
முன்மொழிகின்ற நம்தம் மூவிரண்டு எழுத்தும் ஒன்றாம்
உன்மகன் நாமத்தோர் ஆறு எழுத்து உற்ற அன்றே

- க.சி. - க.பு. - 1.14.18

[தேவி நமக்கு ஆறு திருமுகங்கள் உண்டு; அவையே முருகனுடைய ஆறு முகங்கள். ஒம் என்ற பிரணவத்தையும் பஞ்சாட்சரமாகிய "நமசிவாய"த்தையும் சேர்த்த நமது மந்திரம் ஆறெழுத்துடையதாகும். உன் மகனுடைய மந்திரமும் "ஷ்டாசஷரம்" என்ற ஆறெழுத்து மந்திரமே!]

முருகனின் திருமந்திரம் சரவணபவ

ச - மங்கலம்; ர - ஒளி; கொடை; வ - சாத்துவிகம்; ண - போர்; பவ - இவற்றுடன் தோன்றியவன்.

ஆதலின் நமது சக்தி அறுமுகன், அவனும் யாமும்
பேதகம் அன்றால்; நம போல் பிரிவிலன்; யாண்டும் நின்றான்
ஏதமில் குழவி போல்வான்; யாவையும் உணர்ந்தான்; சீரும்
போதமும், அழிவில் வீடும் போற்றினர்க்கு அருள வல்லான்

- க.சி. - க.பு - 1.14.19

[கந்தன் நமது சக்தியே; அவனுக்கும் நமக்கும் வேற்றுமை இல்லை; அவன் நம்மைப் போல் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ளான். அவன் குழந்தை போலத் தோன்றினாலும் எல்லாம் உணர்ந்த முற்றறிவினன். தன்னை அன்போடு வழிபடுவர்க்கு செல்வம், ஞானம், முக்தி ஆகிய அனைத்தையும் அருள வல்லவன்]

சிவனாரே இந்தப் பட்டியலை நீட்டிக்க இயலாத நிலையில், "உன் மகனின் பெருமையைப் புகழை விரித்துச் சொல்வதாயிருந்தால் நூறு கோடி வருடங்களானாலும் அது நிறைவு பெறாது!" என்று சொல்லி விட்டார் என்று ஸ்காந்தம் சொல்கிறது!

அருணகிரியாரும் இதே நிலையில் தான் இருந்தார்

சொல்லுகைக்கு இல்லை என்று எல்லாம்
இழந்துசும் மாஇருக்கும்
எல்லையுள் செல்ல எனைவிட்ட
வா! இகல் வேலன் நல்ல
கொல்லியைச் சேர்க்கின்ற சொல்லியைக்
கல்வரைக் கொவ்வைச்செவ்வாய்
வல்லியைப் புல்கின்ற மால்வரைத்
தோள்அண்ணல் வல்லபமே!

- அ.கி.நா. - க.அல. - பாடல் 10

[பகைவரோடு போராடுகின்ற வேலையுடைய முருகன், கேட்பதற்கு இனிய கொல்லிப் பண்ணின் தன்மையைச் சேர்க்கின்ற சொல்லையுடையவரும், கற்களையுடைய மலையில் இருந்தவளும், கொவ்வைப்பழம் போன்ற சிவந்த வாயையுடையவளுமாகிய வள்ளி நாயகியைத் தழுவுகின்ற பெரிய மலை போன்ற தோள்களையுடைய பெருமை பெற்ற முருகனுடைய அருள் வல்லமை, சொல்வதற்கு இல்லை என்று கருவி கரணங்களெல்லாம் நடுவ, அவற்றை இழந்து சும்மா இருக்கும் எல்லைக்குள்ளே செல்லும்படி என்னை விட்டவாறு என்ன ஆச்சரியம்!]

இதற்கு மேல் நாம் சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? அடுத்த விளியைப் பார்ப்போம்.

ஐய ஆனந்த மூர்த்தே

இம்மை நலம் அதாவது மண்ணுலக இன்பம் அனைத்தையும் நல்குபவள் அன்னை உமை. மறுமை நலம் தருபவன் சிவனாகிய அப்பன். ஆனால் அவர் தம் குமாரன் முருகன் இரண்டையும் தருவான் என்கிறார் அருணகிரியார்.

இசையில் ஷடாக்ஷரம் அதாலே
இக பர சௌபாக்கியம் அருள்வாயே!

-அ.நா. - தி.பு. 192

[இசையில் - மீண்டும், மீண்டும் சொல்லிப் பயில்கின்ற; ஷடாக்ஷரம் - சரவணபவ; இக சௌபாக்கியம் - இம்மை நலம்; பர சௌபாக்கியம் - மறுமை நலம்]

இவை இரண்டிலும் என்னவெல்லாம் அடங்கி இருக்கிறது என்பதைத் திருப்புகழ் பாராயணத்தின் பொழுது தவறாது பாடப் பெறும் "சரணகமலாலயத்தை" என்ற சுவாமிமலைத் திருப்புகழில் விரித்துரைக்கிறார்.

... மிக்க கனமதுறு நீள் சௌக்ய,
சகல செல்வ, யோக, மிக்க பெருவாழ்வு,
தகைமை, சிவ ஞான, முக்தி பரகதியும் நீ கொடுத்து
உதவி புரிய வேணும் நெய்த்த வடிவேலா!

- அ.நா. - தி.பு.216

[மிக்க பெருமையைத் தரும் நீடித்த சுகம், எல்லாவித செல்வம், அதிர்ஷ்டம், நிறைந்த பெருவாழ்வு, நன் மதிப்பு, சிவ ஞானம், மேலான கதியான முக்தி - இவை யாவையும் நீ கொடுத்து உதவி புரிய வேண்டுகிறேன், பளபளக்கும் சூர்மையான வேலை உடையவனே!]

சச்சிதானந்தம் என்ற சொற்றொடர் சைவத்தில் அடிக்கடி பேசப்பெறுவது. அதற்கு விளக்கங்கள் பல உண்டு. அவற்றில் இங்கு நமக்குப் பொருத்தமாக உள்ளது ஒன்று!

சச்சிதானந்தம் = சத் + சித் + ஆனந்தம். மெய்ப்பொருளாகிய இறைவனை "சத்" என்றும், ஞானாம்பாளாகிய இறைவியை "சித்" என்றும், மகிழ்ச்சியின் வடிவமாகிய முருகனை ஆனந்தம் என்றும் சொல்வர்.

இந்த சச்சிதானந்த நிலையை உணர்த்துவதுதான் பெருமானும் பெருமாட்டியும் திருவிதி உலாவரும் பொழுது நாம் பார்க்கின்ற சோமாஸ்கந்த மூர்த்தம்! இறைவனுக்கும் இறைவிக்கும் இடையில் ஸ்கந்தப் பெருமான் திருஇருக்கை கொண்டுள்ள மூர்த்தம்.

சங்கரரும் “ஆனந்தத்தின் திருவுருவாய் இருப்பவனுக்கு வெற்றி” என்றே சொல்கிறார்.

ஆனந்தத்தின் திருவுருவாய் இருப்பவன் என்ற தொடரால் அடியார்களுக்கு ஆனந்தத்தினை அள்ளித் தருபவன் முருகன் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்கிறார் சங்கரர். சரி, அந்த ஆனந்தத்தினைப் பெற்றுக் கொண்டவர்கள் அந்த அனுபவம் எப்படி இருந்தது என்று சொல்ல முடியுமா? சர்க்கரை இனிப்பாய் இருக்கிறது என்று சொல்கிறோம். அந்த இனிப்பு எப்படி இருக்கும்? வாயில் போட்டுச் சுவைத்துப் பார்த்தால் தானே தெரியும்! வார்த்தையால் அந்தச் சுவையை வர்ணிக்க முடியுமா?

அருணகிரியாரின் நிலையும் இதுதான்! முருகனது திருவருளை நிறையவே பெற்று அனுபவித்தவர். ஆனால் அவரே அந்த ஆனந்தம் சொல்லொணாதது என்று பாடுகிறார்.

போக்கும் வரவும் இரவும் பகலும் புறம்பும் உள்ளும்
வாக்கும் வடிவும் முடிவும் இல்லாத ஒன்று வந்து வந்து
தாக்கும் மனோலயம் தானே தரும் எனைத் தன் வசத்தே
ஆக்கும் ஆறுமுகவா! சொல்லொணாது இந்த ஆனந்தமே

- அ.கி.நா. - க.அல. - பாடல் 73

[போவதும் வருவதும், இரவும் பகலும், வெளியும் உள்ளும், சொல்லுக்குள் அகப்படும் தன்மையும், கண்ணினால் காணும் வடிவமும் முடிவும் இல்லாமல், ஓர் அநுபவப் பொருள் அடிக்கடி வந்து வந்து என்னைத் தாக்கும்; என் மனம் லயிக்கும்படியான அமைதியைத் தரும்; என்னைத் தன்மயமாக ஆக்கிவிடும்; ஆறுமுகப்பெருமானே! இந்த ஆனந்த அநுபவம் இன்னபடி இருந்ததென்று சொல்ல முடியாது]

இது ஒரு பொருள் நிறைந்த திருப்பாடல். ஆனால் புரிந்து கொள்ள அத்தனை எளிதானதல்ல! அருணகிரியாரின் அநுபவப் பிழிவு இது! நிறைவான ஆனந்த அநுபவத்திற்கு மூன்றாம் ஒன்றாக இணைய வேண்டும் என்பர். அநுபவத்தை பெறுபவன், அனுபவத்தைத் தருபவன், அநுபவம் ஆகிய மூன்றும் தனித்தனியாக நிற்காமல் ஒன்றாகச் சேர வேண்டும். இறைவன் அருள் அனுபவம் பெற, பக்குவம் பெற்ற அடியாருக்கு இந்த நிலை கிட்டும். இதைத் திரிபுடி ரஹிதம் என்பர். காண்பான், காட்சிப்பொருள், காட்சி என்ற மூன்றும் வேறுபாடு இல்லாத நிலையினை அடைய வேண்டும். இந்த நிலை பக்குவமடைந்த அருணகிரியாருக்குக் கிட்டியது. இதே நிலையினை மீண்டும் கந்தர் அநுபூதியிலும் நினைவு கூறுகிறார்.

அவ்வாறு அறிவார் அறிகின்றதலால்
எவ்வாறு ஒருவர்க்கு இசைவிப்பதுவே

- அ.கி.நா. - க.அநு பாடல் 30

தன்னந் தனி நின்றது தான் அறிய
இன்னம் ஒருவர்க்கு இசைவிப்பதுவோ

- மேலது பாடல் 49

[இசைவிப்பதுவோ - சொல்லக்கூடியதோ]

இந்த இறையோடு இணைந்து லயித்த இன்பத்தினை மிக நெருக்கமாக உள்ளவரிடம் கூடச் சொல்ல இயலாது என்பதை ஒரு வாழ்வியல் உதாரணத்துடன் காட்டுகிறார் திருமூலர்! தாய் தன் கணவனிடமிருந்து பெற்ற இன்பத்தினைத் தன் மகளுக்குக்கூட விவரித்துச் சொல்ல முடியாதே என்கிறார்.

மகட்குத் தாய் தன் மணாளனோடு ஆடிய
சுகத்தைத் சொல்லெனில் சொல்லுமாறு எங்ஙனே?

- திருமூலர் - திருமந்திரம்

இவர்கள் நிலையே இதுவானால், நாம் எம்மாத்திரம்?

ஐய ஆனந்த ஸிந்தோ

ஆனந்தத்தையும் முருகனையும் இணைத்துப் பாட வந்த சங்கரர் ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லிப்பார்க்கிறார். ஒருவேளை அவருக்கே அவற்றில் ஒரு போதாமை தோன்றியிருக்கலாம் போலும். எனவே அளவால் பெரியது ஒன்றைத் தேடியவருக்கு எதிரே செந்தில் திருத்தலத்தின் கடல் தெரிந்தது. உடனே "ஆனந்தத்தின் கடலாக இருப்பவனுக்கு வெற்றி" என்று பாடி விட்டார். இந்த உருவகத்தில் ஒரு சிறப்பு. முருகன் பூரணமானவன். அந்தப் பூரணனுக்குப் பூரணமான மற்றொரு பொருளை உருவகப் படுத்தியுள்ளதை எண்ணி, எண்ணி மகிழலாம்.

ஓம் பூர்ணமத: பூர்ணமிதம்; பூர்ணாத் பூர்ணம் உத்ச்யதே !
பூர்ணஸ்ய பூர்ணம் ஆதாய பூர்ணம் ஏவ அவசிஷ்யதே ||
ஓம் சாந்தி : சாந்தி : சாந்தி ||

இறைவன் முழுமையானவர்.
இந்த உலகம் முழுமையானது.
முழுமையான இறைவனிலிருந்தே முழுமையான உலகம் தோன்றியுள்ளது.
முழுமையிலிருந்து முழுமையை எடுத்த பின்பும் முழுமையே எஞ்சியுள்ளது

ஐய அசேஷ பந்தோ

முருகனின் பெருமைகளைக் கூறி அவனுக்குப் பல்லாண்டு பாடும் சங்கரர் அவனுக்கும் அவனது அடியார்களுக்கும் உள்ள தொடர்பினையும் சொல்லிப் பல்லாண்டு கூறவேண்டும் அல்லவா? தவிரவும் இத்தகைய வாழ்த்துப் பாடலில் அடியாரையும் சேர்த்தல் மரபு அல்லவா?

ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க! அறுமுகம் வாழ்க! வெற்பைக்
கூறு செய் தனிவேல் வாழ்க! குக்குடம் வாழ்க! செவ்வேள்
ஏறிய மஞ்ஞை வாழ்க! யானை தன் அணங்கு வாழ்க!
மாறிலா வள்ளி வாழ்க! வாழ்க, சீர் அடியார் எல்லாம்!

-க.சி. - க.பு. - 6.24.261

பெருமாளுக்குப் பல்லாண்டு பாடிய பெரியாழ்வார் இன்னும் ஒரு படி மேலே போய் சங்கு, சக்கரத்திற்கும் ஏன், தாயாருக்கும் முன்னதாகவே அடியாருக்கும் பெருமாளுக்கும் இடையே இருக்கும் என்றென்றும் பிரிவில்லாத நெருங்கிய உறவினைப் பாடி அருளியுள்ளார்.

பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு
 பலகோடி நூறாயிரம்
 மல்லாண்ட திண்தோள் மணிவண்ணா! உன்
 சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு
 அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றி
 ஆயிரம் பல்லாண்டு;
 வடிவாய் நின்வல மார்பினில் வாழ்கின்ற
 மங்கையும் பல்லாண்டு;
 வடிவார் சோதி வலத்துறையும் சுடர்
 ஆழியும் பல்லாண்டு;
 படைபோர் புக்கு முழங்கும் அப் பாஞ்ச
 சன்னியமும் பல்லாண்டே

[உலகின் பகைமையை வீழ்த்தி, எங்கட்கு வெற்றியைத் தரும். அரிய பெரிய திண்ணிய தோளையுடைய மாணிக்கமணி நிறத்தவனே! உன் சிவந்த தாமரைத் திருவடியே எங்கள் புகலிடம்! எனவே நீ பலகோடி நூறாயிரம் ஆண்டு வாழ்க! வாழ்க! வாழ்க!

அடிமைத் தொண்டர்களாம் எங்குளுக்கும், எங்களை ஆள்கின்ற உனக்கும் இடையே இருக்கின்றது நெடு நாளைய உறவு! அதில் பிரிவு ஏற்படாதபடி இருக்க உனக்குப் பல்லாண்டு! உன் திரு மார்பின் வலப்பக்கம் பொருந்திய இளமை குன்றாத எங்கள் தாயாருக்குப் பல்லாண்டு! திருமேனியைத் தன் ஒளியால் விளங்கச் செய்கிற, நீ வலக் கையில் தாங்கி இருக்கும் திருச்சக்கரத் தாழ்வாருக்குப் பல்லாண்டு! புகுந்து முழங்கிப் பகைவர்களை அழிக்கும் திருச்சங்கு ஆழ்வாருக்கும் பல்லாண்டு கூறுவோம்!]

உறவினரான அடியார்க்குத் துணையாக ஓடி வருபவன்

ஒருவரைச் "செல்வர்! இவர் நமது உறவினர்" என்று சொன்னால் அந்தச் செல்வர் அதற்கேற்ப நடந்து கொள்ள வேண்டுமல்லவா? "செல்வர்க்கும்கு செழும் கிளை தாங்குதல்" என்பது வெற்றி வேற்கை நமக்குக் கற்றுத் தந்த பாடம் அப்படியானால் உறவினராகிய முருகன் நமக்கு எப்படி உதவுவான்? ஒரு உண்மையான அடியாரின் நியாயமான கேள்வி! விடைக்கு அருணகிரியாரிடமும் நக்கீரரிடமும் போவோம்!"

விழிக்குத் துணைதிரு மென்மலர்ப் பாதங்கள் மெய்ம்மைகுன்றா
 மொழிக்குத் துணைமுரு காளனும் நாமங்கள் முன்பு செய்த
 பழிக்குத் துணை அவன் பன்னிரு தோளும் பயந்ததனி
 வழிக்குத் துணைவடி வேலும்செங் கோடன் மயூரமுமே

[நமது கண்களுக்குத் துணையாவது, முருகப்பெருமானுடைய மேன்மை பொருந்தியதும், மென்மையானதும், தாமரை மலர் போன்றதுமாகிய திருவடிகளே!
 உண்மையில் ஒரு சிறிதுங் குறையாத, சொல்லுக்குத் துணையாவது, முருகா என்று கூறும் அப்பரம்பதியினுடைய திருநாமங்களே!

நாம் முற்பிறப்பிற் செய்த பழியைத் தருகின்ற பாவத்தை அகற்றுவதற்குத் துணையாவது, அத் திருமுருகேசனுடைய பன்னிரு புயங்களுமே!

அஞ்சுந் தன்மையுடைய தனிமையான மரணவழிக்குத் துணையாவது, திருச்செங்கோட்டில் எழுந்தருளியுள்ள கந்தப் பெருமானுடைய, கூர்மை பொருந்திய வேலாயுதமும், மயிலுமேயாம்!]

இங்கே அருணகிரியாரின் ஒரு சொற்றொடரை சற்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

முருகா என்னும் நாமங்கள்

இறைவனுடைய திருவருளை நாடுபவர்கள் அவன் திருவுருவத்தினைக் கண்களால் கண்டு இன்புற்று, அவன் புகழை அவனது திருநாமங்களால் ஓதவேண்டும் என்பர். அபிராமி பட்டர்,

கண்ணியது உன் புகழ்; கற்பது உன் நாமம்

-அபி. அந். - பாடல் 12

என்பார். கண்ணியது என்றால் நினைத்தல். அன்னை திரிபுரசுந்தரியின் புகழை நினைத்தல். அடுத்து? கற்பது உன் நாமம். அதென்ன நாமத்தைக் கற்பது? நாமத்தைப் பலமுறை ஓதத்தானே வேண்டும்? ஓத வேண்டும் தான், ஆனால் அந்த நாமத்தின் பொருள் விரிவினைக் கற்று, புத்தியில் ஏற்றிக்கொண்டு ஓத வேண்டும் என்பதைத் தான் பட்டர் இங்கே "கற்பது உன் நாமம்" என்று பாடியிருக்கிறார். அவ்வழிநின்று நாமம் இந்த முருகா என்ற திருநாமத்தினைக் கற்க வேண்டும். எல்லா நாமங்களிலும் சிறந்த திருநாமம் "முருகா". இந்த ஒரு நாமத்திலேயே பல திருநாமங்கள் அடங்கி உள்ளன என்பர். "வேத மஹா வாக்கியம்" ஒன்றிற்கு இணையான திருநாமம் இது!" என்பார் திருமுருக வாரியார் சுவாமிகள். நக்கீரரும்,

அரும் பெறல் மரபின் பெரும் பெயர் முருக!

-தி.மு.ஆ.ப - வரி 269

என்பார்.

அடியார்க்கு உதவும் முறை சொல்ல வந்த திருமுருகாற்றுப்படை வெண்பா மாலை முருகன் என்ற திருநாமத்தின் பெருமையைக் கூறுகிறது.

அஞ்சு முகம் தோன்றில் ஆறு முகம் தோன்றும்,
வெம் சமரம் தோன்றில் வேல் தோன்றும் - நெஞ்சில்
ஒரு கால் நினைக்கின் இருகாலும் தோன்றும்,
முருகா என்று ஒதுவார் முன்

-தி.மு.ஆ.ப.வெ- 6

[அடியார் முகத்தில் அச்சம் தோன்றுமானால், ஆறுமுகப் பெருமான் வந்து காப்பார்; கொடிய பகைவரை எதிர்த்து நிற்கும் நிலை ஏற்பட்டால், அவனுடைய வேல் வந்து முன் நின்று உதவும்; "முருகா" என்று அவன் திருநாமத்தை ஒதுபவர் முன்பாக அவர்கள் அவனை உள்ளத்தால் ஒரு முறை நினைத்தால் கூட முருகன் அவர்கள் முன் பல முறை காட்சி தந்து உதவுவான்!]

இதுவரை சங்கரர் ஏழு முறை “ஜய” என்று பாடி இருக்கிறார். நான்கு வரிகளையும் “ஜய” என்றே தொடங்கி இருக்கிறார். இதற்கும் ஒரு காரணம் உண்டு போலும்! சூரனை ஜயித்த முருகன் இங்கு செந்திலாண்டவராக அருள்பாலிக்கிறார். அதனால் இந்தத் திருத்தலத்திற்குத் ஜயந்திபுரம் என்ற ஒரு பெயரும் உண்டு. இங்கு தினமும் மாலையில் தங்கத் தேரில், வள்ளி-தெய்வயானை சமேதராக எழுந்தருளி வரும் உற்சவரின் திருப்பெயரும் ஸ்ரீ ஜயந்தி நாதர். இத்திருத்தலத்திற்கு இத்தனை “ஜய”ங்கள் உண்டு என்பதை நினைவுபடுத்தும் வகையில் சங்கரர் தனது நிறைவுப் பாடலில் ஜயத்திற்கு அத்தனை முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார் போலும் என்று தோன்றுகிறது.

இனி சங்கரரது 32 ஆவது பாடலின் நிறைவு வரிக்கு வருவோம்!

முக்தி தான ஈச ஸௌநோ, த்வம் ஸதா ஜய

அடியார்கள் நினைத்த பொழுதெல்லாம் வந்து உதவும் ஈசனின் மகனான முருகன் அத்துடன் நின்றுவிடுவதில்லையாம். அந்த அடியார்களைப் பிறவிப் பெரும் கடலிலிருந்து விடுவித்து முக்தி தந்து தன் திருவடியிலும் சேர்த்துக் கொள்வான் என்று நிறைவு செய்கிறார் சங்கரர். பிறவிக்கடலில் தத்துத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் அடியார்களை நான்காவது பாடலிலிருந்து ஒவ்வொரு படியாகக் கடக்கச் செய்து நிறைவாக முப்பத்திரண்டாவது பாடலில், முக்தியையும் தந்து செந்திலாண்டவர் தம் அடியாரைத் தனது திருவடி வாரத்தில் வைத்துக் கொள்ளும் பெருங்கருணையை நினைந்து வெற்றி கூறுகிறார். அதைக் கோடிட்டுக் காட்டும் வகையில் அவனுக்கு எப்போதுமே வெற்றி - த்வம் ஸதா ஜய, என்று பெருமிதத்தோடு கூறுகிறார்.

முக்தி தரும் முருகனின் அருளைப் போற்றும் அருணகிரியாரின் இரத்தினகிரித் திருப்புகழைப் பார்ப்போம்!

பத்தியால் யானுனைப் பலகாலும்
பற்றியே மாதிருப்புகழ் பாடி
முத்தனாம் ஆறெனைப் பெருவாழ்வின்
முத்தியே சேர்வதற்கு அருள்வாயே,
உத்தம! அதான சற்குணர்நேயா!
ஒப்பிலா மாமணக் கிரிவாசா!
வித்தகா! ஞானசத்தி நிபாதா!
வெற்றி வேலாயுதப் பெருமாளே!

[அன்பினால் உன்னை உறுதியாகப் பல நாட்களாக விடாது பற்றிக்கொண்டு, உயர்ந்த உன் திருப்புகழைப் பாடி, ஜீவன் முக்தனாகும் வழியிலே, என்னை இடையறா இன்ப வாழ்வாம் பரகதியை அடைந்து உய்வதற்குத் திருவருள் புரிவாயாக! உத்தம குணங்களைப் பற்றிக்கொண்டுள்ள, நல்ல இயல்புள்ளவர்களின் நண்பனே! சமானம் இல்லாத பெருமை பொருந்திய இரத்தினகிரியில் வாழ்பவனே! பேரறிவாளனே! திருவருள் ஞானத்தினையும் சத்திநிபாதத்தையும் பதியச் செய்பவனே! வெற்றியைத் தரும் வேலை ஆயுதமாகக் கொண்ட பெருமாளே!]

இத்தருணத்தில் அருணகிரியாரின் மிகப் பிரபலமான பாடலும், பாராயண காலங்களில் நிறைவுப் பகுதியில் பாடும் பாடலும், நுட்பமான பொருள்களைக் கொண்டதுமான ஒரு பாடலை இங்கே பதிவு செய்து சங்கரரின் இந்த 32 ஆவது பாடலுக்கான விளக்கவுரையினை நிறைவு செய்வோம். முக்தி பெறுவதற்கு நம்மைத் தகுதியுடையவர்களாக ஆக்கிக் கொள்வதற்கான படிநிலை வளர்ச்சியை அருணகிரியாரின் இந்தப் பாடல் நமக்கு உணர்த்துகிறது.

உருவாய் அருவாய், உளதாய் இலதாய்,
மருவாய் மலராய், மணியாய் ஒளியாய்,
கருவாய் உயிராய், கதியாய் விதியாய்,
குருவாய் வருவாய், அருள்வாய் குகனே!

இந்தப் பாடலுக்குப் பலர் உரை வழங்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால் வாகீச கலாநிதி கி.வா.ஜ. அவர்களின் விளக்கவுரை நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்திப் பாடலின் நுண்பொருளைத் துல்லியமாக உணர்த்துகிறது. எனவே நாம் அவர் வழி நின்று பாடலைப் புரிந்து கொள்ள முயல்வோம்.

பொறி புலன்களுக்கு உட்பட்டு வாழும் மக்களை உய்விக்கச் செய்ய நிர்க்குண பரப்பிரம்ம நிலையெனும் பெருமலையிலிருந்து இறங்கி வந்து சாமானியர்களும் கண்டு வணங்கித் தொழும் வகையில் சகுணப் பிரம்மமாக, பருவுருவுடன், அதாவது முருகனாக அழகுத் திருமேனியுடன் காட்சிதந்து ஆட்கொள்கிறான். பருவுருவில் காட்சி தந்து நுண்ணுருவில் இணைத்துக் கொள்கிறான். இந்த நுட்பமான கருத்தினைத் தான் அருணகிரியார் இந்தப் பாடலில் புலப்படுத்துகிறார்.

பாடல் ஏழு இரட்டைகளைக் கொண்டுள்ளது. இரட்டைகளின் முதல் பகுதி பருப்பொருள். மறு பகுதி நுண்பொருள். அடுத்து “வருவாய், அருள்வாய்” என்று கடைசி வரியில் வரும் சொற்றொடரில் உள்ள “வருவாய்” - ஐ இரட்டைகளின் முதற் பகுதியோடும் “அருள்வாய்” - ஐ மறு பகுதியோடும் இணைத்து ஏழு இரட்டைகளுக்கும் பொருள் காணும்பொழுது அருணகிரியார் நம்மைச் சிலிர்த்த வைக்கிறார்! அவரே சீர் பாத வகுப்பில் பாடியுள்ள நிலைக்குத் தான் நம்மை ஆட்படுத்துகிறார்.

உரை அவிழ, உணர்வு அவிழ, உளம் அவிழ, உயிர் அவிழ
உளபடியை உணரும் அவன் அநுபூதி ஆனதுவும்

-அ.கி.நா. - சீர்பாத வகுப்பு - கண்ணி 6

[பேச்சு நின்று மௌனமாகி, உணர்ச்சி சிறு எல்லையிலிருந்து பெரிய சுற்றுக்கு மாறி, நெஞ்சக் கல் உருகி, நான் எனது என்ற அகங்காரம் அழிந்து, எப்பொழுதும் நிலையானதான மெய் பொருளை உணர்ந்து அநுபவிக்கும் ஞானிகளின் ஞான சொரூபமாக விளங்குவது (உன் மனம் நாளும் திருவடிகளே!)]

இந்தப் பின்புலத்தில், அந்தக் கந்தர் அநுபூதியின் நிறைவுப் பாடலை மீண்டும் பார்த்துப் பொருள் தெரிந்து கொள்வோம்

உருவாய் அருவாய், உளதாய் இலதாய்,
 மருவாய் மலராய், மணியாய் ஒளியாய்,
 கருவாய் உயிராய், கதியாய் விதியாய்,
 கருவாய் வருவாய், அருள்வாய் குகனே!

- அ.கி.நா. - க.அநு. பாடல் 51

இனிப் பாடலை நாம் முன்பார்த்தபடி பிரித்துச் சேர்த்துப் பொருள் காண்போம்!

உருவாய் வருவாய்; அருவாய் அருள்வாய்

[ஒரு பருத் திருமேனி தாங்கி வருக! அந்தக் காட்சியில் நான் கரைந்து போவேன். அப்போது நீ அருவமாக மாறி என்னையும் ஒரு நுண்பொருளாக்கி உன்னோடு இணைத்துக் கொள்க!]

உளதாய் வருவாய்; இலதாய் அருள்வாய்

["இல்லை" என்று சொல்வோர்க்கு மறு மொழி தருவதற்கு, "நான் உள்ளேன்!" என்று காட்டுவதற்குத் திட்டமான திருமேனியுடன் வருக; காட்சி முடிந்ததும் நீ வெளியில் கலந்து மறையும் பொழுது என்னையும் இல்லையாக்கி உடன் கொண்டு செல்க!]

மலராய் வருவாய்; மருவாய் அருள்வாய்

[பாடலில் எதுகை நோக்கி மருவாய் மலராய் என்றிருப்பதை நிரல் நிறையாக மலராய் மருவாய் என்று சூட்டிப் பொருள் கொள்ள வேண்டும். பொறிகளுக்கு இன்பம் தரும் மலராக நீ வருக. அந்தக் காணும் மலரின், காணாத மணமாக மாறி என்னையும் அந்த மணத்தோடு மணமாக இணைத்துக் கொள்க!]

மணியாய் வருவாய்; ஒளியாய் அருள்வாய்

[திட்பப் பொருளான மணியாக நீ வருக; ஒளியற்ற நான் மணியாக இருக்கும் நீ தரும் ஒளியால் நானும் ஒளி பெறுவேன். அந்த உன் ஒளியிலேயே நீ கரைந்து என்னையும் கரைத்து ஆட்கொள்வாயாக!]

கருவாய் வருவாய்; உயிராய் அருள்வாய்

[நீ உடம்பு உடையவனாகி வருக. உன் காட்சியால் நான் பக்குவமடைவேன். உடனே நீ பேருயிராக மாறி சிறுயிரான என்னை உன்னோடு இணைத்துக் கொள்வாயாக!]

கதியாய் வருவாய்; விதியாய் அருள்வாய்

[செல்லும் வழி தெரியாது மயங்கி நிற்கும் எனக்கு நீ வழிகாட்டியாகக் காட்சி தந்து அவ்வழியில் நடக்கமுனையும் என்னை உன்னிலே அழுத்தி என் விதியாய் மாறி ஆட்கொள்ள வேண்டும்!]

குருவாய் வருவாய்; அருள்வாய் குகனே!

[உன்னை வணங்கி வழிபடும் எனக்கு நீ குருவாக அருட்காட்சி தந்து வழி நடத்த வேண்டும். அப்பொழுது நீ அருவமான குகனாக மாறி என்னையும் அருவமாக்கி ஆட்கொள்ள வேண்டும்]

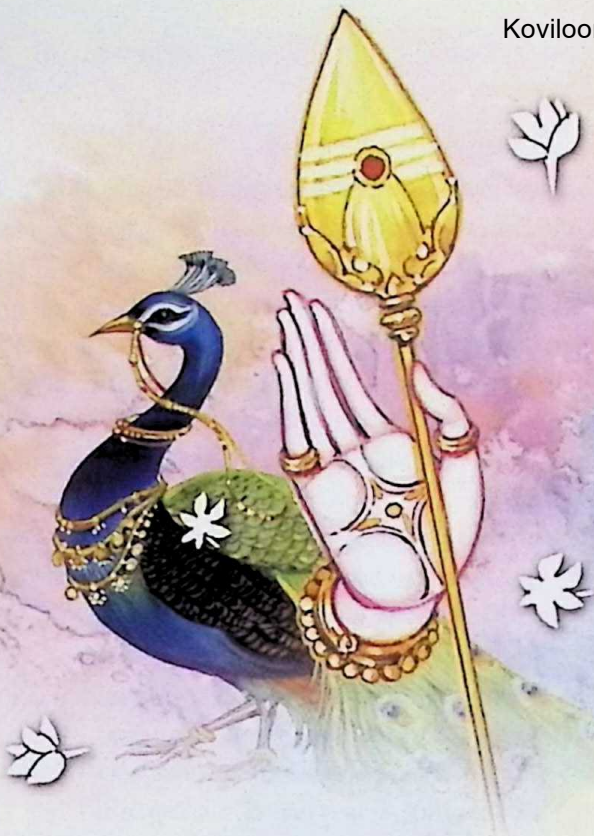
அருணகிரிநாதரின் இந்த அருமையான பாடலையே செந்திலாண்டவரிடம் நாம் சமர்ப்பிக்கும் நமது தாழ்மையான பிரார்த்தனையாக்கி, சங்கரரின் 32 ஆவது பாடலின் தமிழ் வடிவத்தினை மீண்டும் நினைவுபடுத்திக் கொண்டு அடுத்து வரும் நூற் பயன் சொல்லும் நிறைவுப் பாடலைப் பார்ப்போம்.

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்வடிவம்

பாடல் 32
வெற்றி கூறுதல்

ஆனந்தத்தின் ஊற்றானவனுக்கு வெற்றி!
எங்கும்நிறை பேரொளியானவனுக்கு வெற்றி!
அளவிலாப்புகழ் உடையானுக்கு வெற்றி!
ஆனந்தத்தின் திருவுருவானவனுக்கு வெற்றி!
ஆனந்தக் கடலாயிருப்பவனுக்கு வெற்றி!
அனைவருக்கும் உறவானவனுக்கு வெற்றி!
அடியார்க்கு முக்திதருபவனுக்கு வெற்றி!
ஈசனின் திருமகனுக்கு எப்போதும் வெற்றியே!

பாடல் 33 நூற்பயன்

புஜங்காக்ய வருத்தேன க்லுப்தம் ஸ்தவம் யஹ:
படேத் பக்தி யுக்தோ குஹம் ஸம்ப்ரணம்ய /
ஸு புத்ராந் களத்ரம் தநம் தீர்க்க மாயுர்:
லபேத் ஸ்கந்த ஸாயுஜ்ய மந்தே நரஸ் ஸஹ: //

புஜங்க விருத்தத்தில் அமைந்த இப்புனிதப்
பாடலினை பக்தியுடன் பாராயணம்
செய்யும் அடியார்க்கு மெய்யாகக் கிட்டும்
நன்மக்கள், நல்மனைவி, நிறைசெல்வம், நீண்டஆயுள்!
இவையோடு இன்னுமுண்டு - கந்தப் பெருமானோடு
நிரந்தரமாக இணைந்திருக்கும் உய்வு எனும் பெரும் பேறு!

33.1: புஜங்காக்ய வ்ருத்தேந க்லுப்தம் ஸ்தவம் ய:
ய புஜங்காக்ய வ்ருத்தேந க்லுப்தம் ஸ்தவம்

எவனொருவன் "புஜங்கம்" என அழைக்கப்பெறும்
பாவிலக்கணத்தால் ஆக்கப் பெற்ற இந்தத் தோத்திரப்பாடலை

33.2: படேத்பக்தி யுத்தோ குஹம் ஸம்ப்ரணம்ய /
பக்தியுத்த குஹம் ஸம்ப்ரணம்ய படேத்

பக்தியோடு முருகப் பெருமானை
வணங்கிவிட்டுப் படிக்கிறானோ (அவனுக்கு)

33.3 ஸுபுத்ராந் களத்ரம் தநம் தீர்க்கமாயு: லபேத்
& 4:

நன்மக்கள், நல் மனைவி, நிறை செல்வம்,
நீண்ட ஆயுள் முதலிய எல்லாம் கிடைக்கும்

33.4: ஸ்கந்த ஸாயுஜ்யமந்தே நரஸ்ஸ:
ஸ: நர: அந்தே ஸ்கந்த ஸாயுஜ்யம்

அந்த மனிதன்
முருகனுடன் ஐக்கியமாகும் பாக்கியத்தையும் பெறுவான்

நூற் பயன் மரபு

தோத்திரப் பாடல்களின் நிறைவில், அப்பாடலைப் படிப்பதால் நமக்கு என்ன கிட்டும் என்று கேட்பவர்களுக்குப் பதில் தரும் வகையாலும், அவர்களது ஆர்வத்தினைத் தன்னகத்தே ஈர்த்து வைத்துக்கொண்டு அவர்களை அப்பாடலை மீண்டும் மீண்டும் பாராயணம் செய்யத் தூண்டும் வகையாலும், பாடலைப் பாராயணம் செய்பவர்களுக்குக் கிடைக்கும் நற்பலன்களை ஒரு சிறு பட்டியலாக்கி நூற் பயன் என்று தருவது மரபு. அந்த மரபு வழி நின்று சங்கரரும் இந்த 33 ஆவது பாடலைப் பாடி உள்ளார்.

புஜங்கப் பாவிலக்கணப்படி சந்தத்துடன் கூடிய இந்தப் பாடலைப் பத்தியுடன் பாராயணம் செய்யும் அடியார்களுக்கு மெய்யாகக் கிட்டும் பலன்கள்:

- நல் மனைவி
- நன் மக்கள்
- நிறை செல்வம்
- ஆரோக்கியத்துடனான நீண்ட ஆயுள்
- நிறைவாகச் செந்திலாண்டவருடன் ஐக்கியமாகும் பெரும் பேறு

பாடலில், சந்தம் கருதி மனைவிக்கு முன்னே மக்களைப் பாடியிருக்கிறார். அதனால் நாம் இடம் மாற்றிப் பொருள் கொள்ள வேண்டும். தவிரவும் பாடலில் அவர் கூறும் பலன்களுக்கான சொற்களின் பகுதியாக, “ஸு” என்று வரியின் முதலிலேயே வைத்துப் பாடியிருக்கிறார். “ஸு” என்றால் சுபமானது, நல்லது போன்ற மங்களமான அனைத்தையும் குறிக்கும். அந்த “ஸு” வினை ஒவ்வொரு பலனுக்கும் முன்னதாகச் சேர்த்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். அவ்வாறு செய்யும்பொழுது அவர் நேரடியாகக் கூறும் பயன்களோடு அந்த நற்பலனைத் தருவதற்குத் தேவையான ஏனையவற்றையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்த அடிப்படையில் சங்கரர் கூறும் பலன்களைக் கீழ்க்கண்டவாறு விரித்துப் பொருள் கொள்ள முயன்றுள்ளேன்!

இளமைப் பருவத்தில் கற்பன கசடறக் கற்கும் வாய்ப்புப் பெற்று,
வயது வந்த நாளில், தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணித் தகைசார்ந்த சொற்காக்கும்
சோர்விலாத மனைவியைப் பெற்று,
நல்மனையறம் நடத்தி, இன்பம் துய்த்து,
அந்த மங்கல மனைமாட்சியின் நன்கலமாக நன்மக்களைப் பெறும் பேறும் பெற்று,
அம்மக்களை அவையத்து முந்தியிருக்கும் வகையில் ஆளாக்கி,
ஏனைய உயிர்கள் அனைத்திடமும் அன்பு காட்டி,
மகிழ்வோடு வருவிருந்தோம்பி,
அறவழி நின்று பொருளீட்டி,
சுற்றம் தழுவிக் காத்து
தக்கார்க்கு அனைத்து வழிகளாலும் உதவி,
தெய்வம் தொழுது,
உடல் நலத்தோடும் ஏனைய வளத்தோடும் வாழ்ந்து,
படிப்படியாக இறையின் துணையோடு ஆசைகளை, அகங்கார மமகாரங்களை அகற்றி,
நல் மரணம் எய்தி,
இறைவனுடன் ஒன்றி இருத்தலே மானுட உடம்பு பெற்ற உயிர் அல்லது ஆன்மா
வேண்டுகிற முழுமை பெற்ற நல் வாழ்க்கை.

திருச்செந்தில் உறை கந்தனை உளத்தில் நிறுத்தி ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத்தினைப் பக்தியுடன் பாராயணம் செய்யும் அடியார்களுக்கு மேற்கண்ட முழுமையான நல் வாழ்க்கை கட்டாயம் கிட்டும் என்று உறுதி கூறிச் சங்கரர் நமக்கு ஒரு உந்துதல் தருகிறார்.

சங்கரர் ஒரு புனிதம் பெற்ற துறவி. இருப்பினும் அவர் இல்லறத்தாருக்கு ஏற்ற வகையில் தான் நூற்பயன் பாடி இருக்கிறார்? உலகில் இளமை, முதுமை, துறவு என்ற மூன்று நிலைகளிலும் உள்ளவர்களுக்கு வேண்டுவன நல்கி, அவர்களை வாழ வைப்பது இல்லறத்தாரே. அதனால் தான் வள்ளுவப் பெருந்தகையும்

இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றின் நின்ற துணை

-தி.வ. தி.கு. 41

என்றார். அடுத்து "இல்வாழ்க்கையை செவ்வனே நடத்துபவனது வாழ்க்கை பெருந்தவம் செய்பவரின் தவத்தினும் மேலானது" (குறள் 48) என்று முன் சொன்னதைக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறார்.

இங்கே அபிராமி அந்தாதி என்ற அரியதொரு தோத்திரப் பாடலை இயற்றிய அபிராமி பட்டர் தனது பதிகங்களில் அன்னை அபிராமியைத் துதிப்போர்க்கு கிட்டும் நலன்களைச் சற்று விரிவுபடுத்திப் பதினாறு பேறுகளாகக் கூறுவதை ஒப்பு நோக்கிப் பார்த்தல் பொருத்தமாக இருக்கும். முதல் பதிகத்தின் முதல் பாடலில் அவர் தரும் பட்டியல்:

● கலையாத கல்வி	● குறையாத வயது
● கபடுவாராத நட்பு	● கன்றாத வளமை
● குன்றாத இளமை	● கழுபிணி இலாத உடல்
● சலியாத மனம்	● அன்பகலாத மனைவி
● தவறாத சந்தானம்	● தாழாத கீர்த்தி
● மாறாத வார்த்தை	● தடைகள் வாராத கொடை
● தொலையாத நிதியம்	● கோணாத கோல்
● துன்பமில்லாத வாழ்வு	● துய்ய நின் பாதத்தில் அன்பு

இந்தப் பதினாறு பேறுகளையும் தந்து அன்னையின் அடியார் திருக்கூட்டத்தில் தன்னையும் சேர்த்தருளுமாறு வேண்டுகிறார். இங்கே ஒவ்வொரு நலனுக்கும் ஒரு எதிர்மறையான அடைமொழி கொடுத்து மாற்றிப் பொருள் கொள்ளும் நிலையினைச் சாதுரியமாகத் தவிர்த்திருக்கிறார்.

அடுத்து இரண்டாவது பதிகத்தின் நிறைவுப் பாடலில் கூறும் பதினாறு பேறுகள்:

சகல செல்வங்களும் தரும் இமயகிரி ராசு
தனையை மாதேவி நின்னைச்
சத்யமாய் நித்யம் உள்ளத்தில் துதிக்கும்
உத்தமருக்கு இரங்கி மிகவும் அகிலமதில்,

* நோயின்மை	* கல்வி	* தன(ம்)	* தான்யம்
* அழகு	* புகழ்	* பெருமை	* இளமை
* அறிவு	* சந்தானம்	* வலி(மை)	* துணிவு
* வாழ்நாள்	* வெற்றி	* ஆகு நல் ஊழ்	* நுகர்ச்சி

தொகை தரும் பதினாறு பேறும் தந்தருளி நீ
சுகானந்த வாழ்வளிப்பாய்!

இங்கேயும் பட்டரின் சாதுரியத்தைப் பாருங்கள்! பதினைந்து பேறுகளை வரிசைப்படுத்திக் கூறிய பின்னர் பதினாறாவது பேறாக நுகர்ச்சியைச் சேர்த்திருக்கிறார். எத்தனை பேறுகள் இருந்தாலும் அவற்றை நுகரும், அநுபவிக்கும், பாக்கியமும் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதை வெகு லாகவமாக உணர்த்துகிறார்!.

இனி, சங்கரரது பாடலில் நாம் சற்று ஆழமாகப் பார்க்க வேண்டிய சொற்றொடர் ஒன்று உண்டு

ஸாயுஜ்யம்

இதற்கு முந்தைய பாடலில் சங்கரர் முருகனைப் பொதுவாக “முக்தி தருபவனே” என்று விளித்துள்ளார். ஆனால் இந்த முக்திக்கும் நான்கு படிநிலைகள் உண்டு என்பர் அறிஞர்.

● **சாலோகம்**

சக உலகம் - இறைவன் இருக்கும் புனிதத் தலத்தினை அடைந்து அத்தலத்திலேயே இருத்தல். இதைப்

பாச ஞானம், பசுஞானமாக மாறுவது

என்பார் திருமூலர். சரியை எனப்பெறும் ஆலய வழிபாடு, இறைத் தொண்டு முதலிய புறவழிபாட்டு முறைகளால் அடையப் பெறும் பேறு சாலோக முக்தி.

உதாரணம் : அப்பர் என்ற திருநாவுக்கரசர்

● **சாமீபம்**

அருகிருத்தல் - இறைவனின் திருத்தலத்திலும் அவன் அருகாமையை அடைந்து அங்கிருத்தல். இதைப்

பாச ஞானம் அருள் ஞானமாக மாறுதல்

என்பார் திருமூலர். கிரியை எனப்பெறும் உடலாலும் உள்ளத்தாலும் இறைவனை வழிபடும் நெறியால் கிட்டுவது சாமீப முக்தி.

உதாரணம் : சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்

● **சாரூபம்**

சக ரூபம் - இறைவனைப் போன்ற உருப்பெறுதல். இதைப்

பாச ஞானம் மெஞ்ஞானமாக மாறுதல்

என்பார் திருமூலர். யோகம் எனப்பெறும் அகத்தின் செயல்பாடுகள் மூலமே இறையை வழிபடும் முறையால் கிடைப்பது சாரூப முக்தி.

உதாரணம் : திருஞானசம்பந்தர்

• சாயுஜ்யம்

இறையோடு இரண்டற ஒன்றி உய்வு பெறுதல். இதைப்

பாசம் கரை பதி சாயுச் சியமே

-தி.மூ. - தி.ம 1509

என்பார் திருமூலர். இதுதான் ஜீவ-ப்ரஹ்ம ஐக்கியத்தின் நிறைவு நிலை. உடல், மனம் ஆகியவற்றால் நிகழ்த்தும் புற, அக வழிபாட்டு முறைகளைத் தவிர்த்து, ஞானம் எனப்பெறும் ஞான வழிபாட்டு நெறி, அதாவது கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை கூடுதல் என்று நான்கு ஞானத் தொழில் சார்ந்த நெறியால் கிட்டுவது சாயுஜ்ய முக்தி.

உதாரணம் : மாணிக்கவாசகர்.

ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத்தைப் பாராயணம் செய்பவர் இந்த நான்கு நிலைகளில், ஜீவ-ப்ரஹ்ம ஐக்கியத்தின் உச்ச நிலையான ஸாயுஜ்யத்தையே அடைவர் என்று சொல்கிறார் சங்கரர்.

ஸ்கந்த ஸாயுஜ்யம்

அதாவது செந்திலுறை கந்தப்பெருமானோடேயே ஒன்றி ஐக்கியமாகிவிடும் நிலை. இது சங்கரரது அத்வைதக் கோட்பாட்டின் நிறைவு நிலை. அந்தக் கோட்பாட்டினை இதற்கு முன்னர் பல பாடல்களில் இழை ஓடுவது போல் ஊடுருவுமாறு சங்கரர் அமைத்திருந்தாலும், அதை நேரடியாகவே நிறைவுப் பாடலாகிய நூற் பயன் சொல்லும் இந்தப் பாடலின் நிறைவு வரியில் வைத்துப் பாடி இருப்பதை எண்ணி எண்ணி மகிழலாம்.

இனி நாம் இந்த ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்க விளக்க உரையை நிறைவு செய்யும்பொழுது மரபு வழி நின்று, மால் மருகனாகிய முருகன் வள்ளியம்மையை மணம் புரிந்து கொண்ட நிகழ்வினைப் பார்ப்போம்.

வள்ளி திருமணம்

பாடல்கள் பதினொன்றில் முருகன் - வள்ளியின் முதல் சந்திப்பினையும் பத்தொன்பதில் முருகனுக்கும் வள்ளிக்கும் இடையே நடந்த களவு மணத்தினையும் பார்த்தோம். தோழியின் உதவியுடன் வள்ளியும் முருகனும் ஊருக்கு அருகாமையில் உள்ள அடர்ந்த சோலையில் இருவரும் கூடி, மறுநாள் காலை வரை மகிழ்ந்திருந்தனர் என்று பார்த்தோம். அந்த நிகழ்வினைக் களவு மணம் என்பர் ஆன்றோர். இனி நிகழ இருப்பது கற்பு மணம்.

மறுநாள் இரவும் சோலையில் முருகனும் வள்ளியும் ஒன்றியிருந்தனர். வேடர் குடிலினுள் இருந்த வள்ளியின் அன்னை விழித்து எழுந்தாள். வள்ளியைக் காணாது துடித்தாள். வேடர் தலைவனும் ஏனையோரும் வள்ளியைத் தேடி வனம் புகுந்தனர். அது சமயம் காவலர் இருவர் வள்ளியை ஆடவன் ஒருவனுடன் சோலையுள் கண்டதாகச் சொன்னார்கள். வந்தது கோபம் நம்பிராஜனுக்கு! உடனே

தன் படையைத் திரட்டிக் கொண்டு சோலையுள் புகுந்து முருகன் மீது அம்பு மாரி பொழிந்தான். எய்த அம்புகள் மலர்களாய் மாறி முருகனை அலங்கரித்தன! முருகனது ஆணைப்படி சேவல் கூவியது. வேடர் குல நம்பியும் அவன் படை வீரர்களும் வீழ்ந்து இறந்தனர். வள்ளிக்கோ துக்கம் மேலிட்டது. தக்க காலத்தில் திடீரெனத் தோன்றுவது நாரதர் வழக்கம்! வந்தவர், இறந்தவரை உயிர்ப்பிக்க முருகனை வேண்டினார். அந்தத் திருப்பணியை வள்ளியையே செய்யுமாறு பணித்தான் முருகன். முன்னரே முருகனின் திருவருளோடு தெய்வீகத் தன்மை பெற்ற வள்ளி அனைவரையும் உயிர்ப்பித்தாள். எழுந்த நம்பிராஜனும் ஏனையோரும் ஒன்றும் புரியாது திகைத்து நின்றனர். முருகன் தன் தெய்வ வடிவம் காட்டி அருளினான். நம்பிராஜனுக்கு ஒரு புறம் மட்டிலா மகிழ்ச்சி. மறுபுறம் வருத்தம். எனவே துணியை வரவழைத்துக் கொண்டு முருகனைக் கேட்டான்.

"எங்களைக் காக்கும் குல தெய்வமாகிய நீயே எங்கள் பெண்ணை இப்படிக் கவர்ந்து எங்களுக்குப் பழி வருமாறு செய்யலாமா? அன்னையே மகளுக்கு நஞ்சை ஊட்டினால் அதை விலக்க வல்லார் யார்? நீ தொட்ட இந்தப் பெண்ணை இனி முறைப்படி நீயே எங்கள் சிறுநூர்வந்து அக்னி சாட்சியாக மணம் செய்து கொண்டு செல்க!" என்று விண்ணப்பித்தான்.

அடுத்திறல் எயினர் சேரி அளித்திடு நீயே எங்கள்
மடந்தையைக் கரவில் வெளவி வரம்பினை அழித்துத் தீரா
நெடுந்தனிப் பழியது ஒன்று நிறுவினை! புதல்வர் கொள்ள
விடந்தனை அன்னை ஊட்டின் விலக்கிடு கின்றார் உண்டோ...

- க.சி. க.பு. 6.24.191

[எயினர் சேரி - வேடுவர் வாழும் பகுதி; அளித்திடும் - காத்திடும்; கரவில் - மறைவாக; வெளவி - கொண்டு சென்று; வரம்பினை அழித்து - குடி மரபு மீறி; விடம் - நஞ்சு]

ஈங்கு இட் கொணர்ந்தாய் எந்தாய் இன்னினிச் சீறூர்க்கு ஏகித்
தீங்கனல் சான்றா வேட்டுச் செல்லுதி நின் ஊர்க்கு என்றார்

- க.சி. க.பு. 6.24.192

[தீங்கனல் சான்றா - அக்னி சாட்சியாக; வேட்டுச் செல்லுதி - மணந்து கொண்டு செல்க]

"அப்படியே செய்வோம்!" என்று முருகனும் ஏற்றுக் கொண்டார்.

மகளையும் மருமகன் முருகனையும் தன் குடிலுக்கு அழைத்துச் சென்று, பொன்னிறப் புலித்தோலில் அமர்த்தினான் நம்பிராஜன். உறவினர் அனைவரும் மகிழ்வுடன் அங்கு வந்தனர். முருகன் வள்ளியை அருளொடு பார்த்தான். குறக்குலப் பெண் கோலம் நீங்கித் தெய்வத் திருக்கோலம் பெற்றாள் வள்ளி. "இப்பெருந் தெய்வம் நம்மிடை இத்தனை நாள் இருந்ததே நம் பெரும் பாக்கியம்!" என்று வியந்தனர் ஊரார்.

அந்த நல் வேளையில் நம்பிராஜன் நங்கை வள்ளிதன் திருக்கரத்தினை எடுத்து கந்தனின் கரத்தில் வைத்து,

“நம் தவமாகி வந்த நங்கையை நயப்பால் இன்று
தந்தனன் கொள்க!” என்று தண்புனல் தாரை உய்த்தான்

- க.சி. க.பு 6.24.199

[நயப்பால் - மகிழ்வோடு; தண்புனல் - குளிர்ந்த புனித நீர்]

ஏனைய திருமணச் சடங்குகளை அக்னி சாட்சியாக முறைப்படி நடத்திவைத்தார் நாரதர் பெருமான். மகனின் இந்த இனிய மண விழாவினை அங்குள்ளோர் காணாத வகையில், வானில் எழுந்தருளிக் கண்டு களித்தனர் அன்னை உமையும் அப்பன் சிவனும். வள்ளியும் முருகனும் அவர்களைக் கைதொழுது வணங்கினர். ஏனைய தேவர்களை வாழ்த்தினர். மணவிழா நிறைவு பெற்றதும் தேனும் தினைமாவும் உண்டு மகிழ்ந்தனர் மணமக்கள். நம்பிராஜனிடமிருந்தும் மற்ற உறவினர்களிடமிருந்தும் வள்ளியும் முருகனும் விடைபெற்று வேலன் விரும்பியதுபோல் தணிகை மலை சேர்ந்தனர்.

திருத்தணிகை மலை

முருகனுக்கு அத்தனை விருப்பமாயுள்ள தணிகை மலையின் சிறப்புத்தான் என்ன என்று அறிய விரும்பினாள் வள்ளி.

ஐய! இந்த மால்வரை இயற்கையை இயம்புதி!

-மேலது - 215

தணிகாசலத்தில் உறையும் பெருமான் தணிகை மலையின் சிறப்புக்களை அடுக்குகிறார்.

- கொடுஞ் சூரர்களோடு கோபத்தோடு போர் செய்த நான் இங்கு வந்து என் கோபத்தினை, போரின் வெம்மையை (செரு) தணித்துக் கொண்ட மலை இது. அதனால் இந்த மலை செருத்தணி என்ற திருப்பெயரினைப் பெற்றது
- அன்னை உமை அருள் பாலிக்கும் திருத்தலமான காஞ்சீபுரம் இம்மலையின் அருகில் உள்ளது.
- மலர்களில் சிறந்தது தாமரை;
நதிகளில் சிறந்தது கங்கை;
பதிகளில் சிறந்தது காஞ்சி;
மலைகளில் சிறந்தது தணிகைமலை
- தவறுகள் பல செய்தவர்கள் ஆனாலும், தினமும் பாவங்களே புரிபவர்கள் ஆனாலும், என்னை நோக்கி உளமார்ந்த பக்தியுடன் இத்தணிகை மலை அடைந்தார்கள் என்றால் அவர்கள் தூய்மை மிகப்பெற்று, பிரம்மனையும் திருமாலையும் மற்ற தேவர்களைக் காட்டிலும் பெருமை பெற்றவர் ஆவார்.

இனி இப்புனிதத்திருமலையின் ஏனைய சிறப்புக்கள் சிலவற்றைத் தெரிந்து கொள்வோம்.

- சூரசம்ஹாரத்திற்குப் பிறகு இந்திரன் வேண்டத் தெய்வயானையை மணந்த பின்னர் தான் விரும்பி மணந்து கொண்ட வள்ளியம்மையுடன் புதுமணத் தம்பதிகளாய் வந்து தங்கிய இடம். எனவே இங்கு வழக்கமாய் முருகன் தலங்களில் நடக்கும் கந்தர் ஷஷ்டிப் பெருவிழாவில் சூரசம்ஹாரத் திருவிழாக் கிடையாது.
- அருணகிரியார் இத்தலத்தினப் புகழ்ந்து அறுபதுக்கும் அதிகமான திருப்புகழ் பாடல்கள் பாடியுள்ளார்.
- இங்குள்ள மூலவர் நவ பாஷாணத்தினால் ஆனவர் என்பர். அவருக்கு மற்றொரு பெயர் செங்கல்வராயன். உற்சவமூர்த்தி ஒரு முகம் நான்கு கரங்களுடனும் வள்ளி தெய்வானையுடனும் உருத்திராக்க மண்டபத்தில் காட்சி தருகிறார்.
- இசை மும்மூர்த்திகளில் ஒருவரான முத்துஸ்வாமி தீட்சிதருக்கு முருகன் கற்கண்டு உருவில் இசை ஞானம் அளித்த தலம்
- இங்கே முருகனுக்கு யானையும் வாகனமாக இருக்கிறது
- அருட்பெருஞ்சோதி இராமலிங்க அடிகளாரது தொடக்க கால ஈடுபாடு முருகனிடமே என்பது யாவரும் அறிந்தது. அதிலும் அவர் தணிகாசலப் பெருமானிடம் அத்தனை அன்பும், பக்தியும், உறவும் கொண்டிருந்தார். பல நூறு பாடல்களை இப்பெருமான் மீது இயற்றியுள்ளார். அவற்றுள் நமக்கு இத்தருணத்தில் பொருத்தமான ஒரு பாடல்!

வள்ளியில் கரங்கொள் வள்ளலை, இரவில்
வள்ளி நாயகி தனைக் கவர்ந்த
கள்ளனை, அடியார் உள் அகத்தவனை
கருத்தனை, கருதும் ஆனந்த
வெள்ள நின்று ஆட அருள் குருபரனை
விருப்புறு பொருப்பனை, வினையைத்
தள்ள வந்திடும் தயாநிதியைக்
தணிகையில் கண்டு இறைஞ்சுவனே

- இ.அ. - தி.அ. 1.38.10/419

[வள்ளியில் - சூர்மையான வேல்; கருத்தனை - என் சிந்தையில் இருப்பவனை; விருப்புறு பொருப்பனை - விரும்பி உறையும் மலையினை உடையவன்; வினையை - என் இருவினை விளைவுகளை; தயாநிதி - அருள்செல்வன்]

திருத்தணிகைக்கு இத்தனை சிறப்புக்கள் இருந்தாலும் கந்தவேள் தன்னுடைய சொந்த மலையான கந்த வெற்பிற்குத் தன் பிராட்டி வள்ளியை அழைத்துச் செல்லத் திருவுளம் கொண்டான். இருவரும் கயிலையில் உள்ள கந்தன் கிரிக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றனர். அங்கே பொங்கும் பரிவோடு காத்திருந்த தெய்வயானை முருகனின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார். வீழ்ந்த மனைவியை எடுத்தனைத்து இறுகத் தழுவி அவளது விரக தாபத்தினைத் தீர்த்தான் முருகன்.

ஆரணத் தெரிதல் தேற்றா அறுமுகன் வரவு நோக்கி
வாரண மடந்தை வந்து வந்தனை புரிய அன்னாள்
பூரண முலையும் மார்பும் பொருந்துமாறு எடுத்துப் புல்லித்
தாரணி தன்னில் தீர்ந்த தனிமையின் துயரம் தீர்த்தான்

- க.சி. க.பு. 6.24.234

[ஆரணம் தெரிதல் தேற்றா - வேதங்களால் கண்டறிய முடியாத; வாரண மடந்தை - தெய்வயானை; புல்லி - அணைத்து]

உடனே வள்ளி தெய்வயானையின் மெல்லடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினாள். தெய்வயானை அவளை எடுத்தனைத்து "இங்கே தனியாகத் தவிக்கும் எனக்கு ஒரு உற்ற தோழி கிட்டினாள்" என்று அன்போடு சொல்லி மகிழ்ந்தாள்.

ஈங்கொரு தமிய ளாகி இருந்திடு வேனுக்கு இன்றோர்
பாங்கிவந்து உற்ற வாறு நன்று எனப் பரிவு கூர்ந்தாள்

- க.சி. க.பு. 6.24.235

முருகன் இருமருங்கும் தேவியர் இருவரும் திருஇருக்கை கொள்ள அமர்ந்திருந்த காட்சி, திருப்பாற்கடலில் ஸ்ரீதேவியுடனும், பூதேவியுடனும் பாம்பணைப் பள்ளியில் கார்மேக வண்ணன் திருமால் அமர்ந்திருப்பது போலிருந்தது என்று பாடுகிறார் கச்சியப்பர்.

பாற்கடல் அமளி தன்னில் பாவையர் புறத்து வைகக்
கார்க்கடல் பவள வண்ணன் கருணையோடு அமருமாபோல்

- க.சி. க.பு. 6.24.236

அடுத்து அறிமுகம்! முருகன் வள்ளியைத் தெய்வயானைக்கு அறிமுகம் செய்யும் வகையில் இருவரும் திருமாலின் புதல்விகள் என்பதையும், தெய்வயானைதான் அமிர்தவல்லி என்றும், வள்ளிதான் சுந்தரவல்லி என்றும், இருவருக்கும் தான் முன் கொடுத்த வாக்கினை இப்பொழுது நிறைவு செய்துள்ளதாகவும் சொன்னான். தெய்வயானையை நோக்கி வள்ளி, "உனக்கு நான் தங்கையாகும் பெரும் பேற்றினைப் பெற்றேன். நம்பிரான் திருவருளும் பெற்றேன். இதைவிடப் பேறு வேறு என்ன வேண்டும் எனக்கு?" என்று சொல்லி தெய்வயானையின் திருத்தாள் மலர்களைத் தொட்டு வணங்கினாள். இவ்வாறாக தெய்வயானையும் வள்ளியும், மலரும் மணமும் போல ஒன்றியிருந்தார். விண்ணுலகில் நிரந்தர அமைதி நிலவியது, பாரெங்கும் பரமன் முருகனின் அருள் வெள்ளம் பரவியது.

மூவிரு முகங்கள் போற்றி!
முகம் பொழி கருணை போற்றி!
ஏவரும் துதிக்க நின்ற ஈராறு தோள் போற்றி!
காஞ்சி மாவடி வைகும் செவ்வேள் மலரடி போற்றி!
அன்னான் சேவலும் மயிலும் போற்றி!
திருக்கைவேல் போற்றி! போற்றி!

- க.சி. க.பு. பாடல் 3

ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க! அறுமுகம் வாழ்க! வெற்பைக்
கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க! குக்குடம் வாழ்க! செவ்வேள்
ஏறிய மஞ்ஞை வாழ்க! யானைதன் அணங்கு வாழ்க!
மாறிலா வள்ளி வாழ்க! வாழ்கசீர் அடியார் எல்லாம்!

- க.சி. க.பு. - 6.24.261

ஷடாநநம் குங்கும ரக்த வர்ணம்
மஹாமதிம் திவ்ய மயூர வாஹநம்
ருத்ரஸ்ய சூனம் சுர சைன்ய நாதம்
குஹம் ஸதா ஷரணமஹம் ப்ரபத்யே

- ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய பஞ்சரத்தினம் - பாடல் 1

ஆறு முகங்கள், குங்கும வர்ணம்,
பேரறவு, மயில் வாகனம் -
இவையுடையவன் சிவன் மகன்!
தேவர்கள் சேனைத் தலைவன்!
என் இதயக் கோயிலில் எப்போதும் இருப்பவன்!
அவன் திருவடி சரணம், சரணம்!

ஸூப்ரஹ்மண்யோம்! ஸூப்ரஹ்மண்யோம்! ஸூப்ரஹ்மண்யோம்!

நிறைவாக மீண்டும் இப்பாடலின் முழுத் தமிழ்விடிவம்

பாடல் 33
நூற்பயன்

புஜங்க விருத்தத்தில் அமைந்த இப்புனிதப்
பாடலினை பக்தியுடன் பாராயணம்
செய்யும் அடியார்க்கு மெய்யாகக் கிட்஁ம்
நன்மக்கள், நல்மனைவி, நிறைசெல்வம்,
நீண்டஆயுள்!
இவையோடு இன்னுமுண்டு - கந்தப்
பெருமானோடு
நிரந்தரமாக இணைந்திருக்கும் உய்வு எனும் பெரும்
பேறு!

திருச்செந்தூர் திருத்தலம்

தலத்தின் திருப்பெயர்கள்

அருணகிரிநாதர் "கயிலைமலையனைய செந்திற்பதி" என அழைத்த இத்திருத்தலம் இந்தியாவின் தென்கிழக்குக் கோடியில், தூத்துக்குடி மாவட்டத்தில் இருக்கிறது. இன்று திருச்செந்தூர் என அழைக்கப் பெறுகிறது. இதற்கு மற்றும் சில பெயர்களும் உண்டு.

திருச்சீரலைவாய்

வங்காள குடாக் கடலில் வரும் கலங்கள் தங்குவதற்கு நுழைவாயிலாக இருந்ததால் அலை வாயில் என்றும் அந்த அலை வாயிலில் முருகன் எழுந்தருளிச் சீரோடு நிலை பெற்று இருப்பதால் "திரு", "சீர்" என்ற புனித அடைமொழிகளை முன்னும் பின்னும் பெற்று, திருச்சீர்அலைவாய் என்ற பெயர் வந்திருக்கிறது.

மற்றும் அப்பகுதியில் உள்ள கடலின் அலைகள், கரையிலிருக்கும் முருகனின் சீர்மைமிக்க திருவடிகளை எப்பொழுதும் வந்து, வந்து வருடிக் செல்வதால் "திருச்சீர்அலைவாய்" என்று பெயர் பெற்றதாகவும் கூறுவர்.

முருகனது ஆறு படைவீடுகளில் இத் திருச்சீரலைவாய் இரண்டாவது படைவீடு ஆகும். இத்திருத்தலத்தினைப் பற்றி முதலில் பாடியவர், முருகனது படைவீடுகளைத் தெரிவு செய்து, அவை ஆறென வரிசைப் படுத்தி, இன்று தமிழ்மொழிக்கே இறைவணக்கம் எனக் கருதப்பெறும் திருமுருகாற்றுப்படை பாடிய நக்கீர தேவர் ஆவர். முதல் படைவீடான திருப்பரங்குன்றத்திற்கு அடுத்து திருமுருகாற்றுப்படையில் எண் 78லிருந்து 125 வரையுள்ள வரிகளில், ஆறுமுகன் யானைமேல் வருதல், அவன் திருமுகங்களின் இயல்புகள், செயல்கள், தோள்களின் சிறப்பு, பன்னிரு கைகளின் தொழில்கள், அலைவாயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் காட்சி ஆகியவை பற்றிப் பாடியுள்ளார். அதன் நிறைவில் வரும் இரண்டு வரிகள்:

உலகம் புகழ்ந்த ஓங்கு உயர் விழுச் சீர்
அலைவாய்ச் சேறலும் நிலை இய பண்பே

-ந.தே. - தி.மு.ஆ.ப - வரிகள் 124-125

[அறிவிலும், ஒழுக்கத்திலும் சிறந்த மேன்மக்கள் பலராலும் புகழப்பெற்ற, வளரும் உயர்வினையுடைய, சிறப்புப் பொருந்திய, சீர்த்தியைக் கொண்டிருக்கிற "அலைவாய்" என்னும் ஊரில் எழுந்தருளுதலும் முருகப்பெருமானுக்கு உரிய நிலை பெற்ற செயலாகும்]

அருணகிரிநாதர் தம் திருப்புகழில் 83 பாடல்களில் இத்திருத்தலத்தினைப் பற்றிப் பாடிப் பெருமை சேர்த்துள்ளார். அவற்றிலிருந்து இத்திருப்பெயர் கொண்ட சில பாடல் வரிகள்:

சேண் உயர் சோலையின் நீழலிலே திகழ்
சீரலைவாய் வரு பெருமானே!

- தி.செ. - தி.பு - பாடல் 9

.... இன்பச்
சீரலைவாய் நகர் மேவிய கந்தப் பெருமானே!

மேலது - பாடல் 28

அலைவாய்க் கரையின் மகிழ்சீர்க் குமர!

மேலது - பாடல் 31

திருச்செந்தில் / திருச்செந்தூர்

"செந்து" - செம்பொருளான முருகன் அதாவது சிவந்த நிறமுடைய முருகன். "இல்" - இருக்கின்ற இடம். இத்துடன் "திரு"- வினை முன்னேயும் "ஊர்" - இனைப் பின்னேயும் சேர்த்து திருச்செந்திலூர் என்ற பெயர் வந்து, அது பின்னே மருவி திருச்செந்தூர் என்றானது என்றும் சொல்வர்.

இத்திருப்பெயர் அருணகிரியாருக்கு மிகவும் பிடித்தமான பெயர் போலும். அதனால் தான் இத்தலம் பற்றிய அவரது பாடல்கள் திருச்செந்தூர் திருப்புகழ் என்று பெயர் பெற்றுள்ளன போலும்!

அவர் பல பாடல்களில் இப்பெயராலேயே இத்தலத்தினைக் குறிப்பிடுகிறார். அவற்றில் சில:

ஜெய சரவணா, மனோகர,
செந்தில் கந்தப் பெருமானே!

- தி.செ. - தி.பு. பாடல் 2

செந்தில் நகர் வந்து அமர்ந்த பெருமானே!

- மேலது - பாடல் 12

நித்திலம் எறி அலைவாய்ச்
செந்தில் கந்தப் பெருமானே!

- மேலது - பாடல் 16

... செந்திலில் வாழ்வாகியே அடி
யென் தனை ஈடேற வாழ்வருள் பெருமானே!

- மேலது - பாடல் 19

செந்தில் நகரில் இனிதே மருவிவளர் பெருமானே!

- மேலது - பாடல் 27

செந்தில் வாழ் செந்தமிழ் பெருமானே!

- மேலது - பாடல் 73

குமரகுருபரர் தமது கந்தர் கலிவெண்பாவின் நிறைவுப் பகுதியில் பாட்டுடைத்தலைவனான செந்திலாண்டவரை விளிக்கும் வரிகள்:

.... நாமுமலர்க்
கந்திப் பொதும்பர் எழுகார் அலைக்கும் சீரலைவாய்ச்
செந்திப் பதி புரக்கும் செவ்வேளே!

- கு.கு. - க.க.வெ - வரி 110-111

[நறுமணம் கமழும் கமுகந் தோப்புகள் (நெடிதுயர்ந்து) மேகங்களை அலைக்கும் திருச்சீரலைவாயாகிய திருச்செந்தூரைக் காக்கின்ற முருகப் பெருமானே! செவ்வேள் - முருகன்; (கருவேள் - காமன்)]

புறநானூற்றில் மருதன் இளநாகனார்,

தாழ் நீள் வெண்டலைப் புணரி அலைக்கும்
செந்தில் நெடுவேள்

- ம.இ. - பு.நா பாடல் 55

என்று பாடியுள்ளார்.

இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் வஞ்சிக் காண்டத்தில் உள்ள குன்றக் குரவையில், முருகன் எழுந்தருளியிருக்கும் தலங்கள் பற்றியும், அவன் கார்த்திகைப் பெண்டிரிடம் பாலுண்டது பற்றியும், அவனது ஆறுமுகத் திருமேனி பற்றியும், அவன் சூரனைத் தடிந்தது பற்றியும், திருக்கைவேல் பற்றியும், கிரௌஞ்ச வதம் பற்றியும் பாடியுள்ளார். மாதிரிக்கு இரண்டு இடங்கள்.

சீர்கெழு செந்திலும் செங்கோடும் வெண்குன்றும்
ஏரகமும் நீங்கா இறைவன்....

அணிமுகங்கள் ஓராறும் ஈராறு கையும்
இணையின்றித் தானுடையான்

திருநாவுக்கரசரும் தனது தேவாரத்தில் இத்தலத்தினை செந்தில் என்றே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.
நம் செந்தில் மேய வள்ளி மணாளற்குத் தாதை கண்டாய்

- தி.நா. - தே 6.23.4/6478

“செந்திலில் எழுந்தருளியுள்ள, வள்ளி மணாளனாகிய நம் முருகனுக்குத் தந்தையானவன்” என்று சிவனை அறிமுகப்படுத்துகிறார்.

ஜெயந்திபுரம்

முருகன் சூராதியர்களை ஜெயித்த இடம் இத்திருத்தலம் என்பதால், இதற்கு ஜெயந்திபுரம் என்ற பெயரும் வழங்கி வருகிறது.

கபாடபுரம்

வால்மீகி இராமாயணத்தில் இத்தலம் கபாடபுரம் எனக் குறிக்கப் பெறுகிறது என்பர். இப்பெயர் வரக் காரணம் இப்பகுதிக் கடலில் முத்துக்கள் நிறையவே கிடைத்தனவாம். சாணக்கியர் தமது பொருள் நூலில் இப்பகுதியில் கிடைக்கும் முத்தினைப் “பாண்டிய கவாடக்” என்று கூறியுள்ளாராம்.

திருச்செந்தூர் பிள்ளைத் தமிழ் பாடிய பகழிக்கூத்தரும் இத்தலத்தின் முத்து வளம் பற்றிப் பல பாடல்களில் பாடி உள்ளார்.

தரளம் எறி கரையில் வளை தவிழ் செந்தில் வேலவா,
சப்பாணி கொட்டி அருளே!

- ப.சு - தி.செ.பி.த பாடல் 35

[தரளம் - முத்து; வளை - சங்கு]

தவள மணி முத்தை அலை எறியு நகருக்கு அதிப!

- மேலது - பாடல் 36

[தவள - வெண்ணிறமான]

முத்தம் சொரியும் கடல் அலைவாய்
முருகா முத்தம் தருகவே!

- மேலது - பாடல் 41

அருணகிரிநாதரும் திருச்செந்தூரின் முத்து வளத்தினைப் பற்றி அவருக்கே உரித்தான உருவகத்தோடு பாடியுள்ளார்.

திரளும் மணி தரளம் உயர் தெங்கில் தங்கிப்
புரள எறி திரை மகர சங்கத் தூங்கத்
திமிர சலநிதி தழுவு செந்தில் கந்தப் பெருமானே!

- தி.செ. - தி.பு. பாடல் 52

[உருட்சியாகத் திரளும் முத்து மணிகளை (கரையில் உள்ள) உயர்ந்த தென்னை மரங்களில் தங்கிப் புரளும்படி வீசி எறிகின்ற அலைகளையும், மகர மீன்களையும், சங்குகளையும் உடைய பரிசுத்தமான கடல்நீர் அணைந்துள்ள கரையை உடைய செந்தில் நகர் மேவும் கந்தப் பெருமானே]

..... ஒரு கோடி முத்தம்

தெள்ளிக் கொழிக்கும் கடல் செந்தில் மேவிய சேவகனே!

- அ.நா. - க.அல. பாடல் 106

முக்தித் தலம்

திருஅண்ணாமலைத் தலம் ஆணவம் நீங்கிய ஆன்மாக்களுக்கு நினைத்தாலே முக்தி தரும் என்பர். திருச்செந்தூர் திருத்தலமும் முக்தி தருமாம். எப்படி எனில், புறத்தே அலை மோதி ஓயும் கடற்கரைத் திருத்தலத்தில் முருகன் திருக்கோயில் கொண்டுள்ளான். அதுபோல் அகத்தே அடியார்கள் மனம் எப்போது அலை பாயாது, ஓய்ந்து நிலையாக அந்தச் செந்திலுறை முருகனிடம் ஒன்றுகிறதோ அப்போது முக்தி கிட்டும் என்பர்.

தலம் சேரும் வழிகள்

இத்தலம் தூத்துக்குடியிலிருந்து சுமார் 40 கிலோ மீட்டர் தூரத்திலும், திருநெல்வேலியிலிருந்து 60 கிலோ மீட்டர் தூரத்திலும், கன்னியாகுமரியிலிருந்து 80 கிலோ மீட்டர் தூரத்திலும் உள்ளது.

இத் தலத்தை, தமிழகத்தின் பெருநகரங்கள் அனைத்திலிருந்தும் தொலை தூரப் பேருந்துகள் மூலமும், சென்னையிலிருந்து வாரமொருமுறை வெள்ளிக்கிழமை அன்று புறப்படும் “திருச்செந்தூர் எக்ஸ்பிரஸ்” என்ற நேரடி இரயில் மூலமும், திருநெல்வேலியிலிருந்து தினம் நான்கு முறை காலை 6 மணியிலிருந்து மாலை 6 மணி வரை ஓடும் குறுந்தூரப் பயணிகள் இரயில் மூலமும் (local passenger train) அடையலாம்.

திருச்செந்தூரிலிருந்து வாரம் தோறும் வியாழன் மாலை திருச்செந்தூர் எக்ஸ்பிரஸ் இரயில் புறப்பட்டு வெள்ளிக்கிழமை காலை சென்னை சேர்கிறது.

இவை தவிர தினமும் காலையில் சென்னையிலிருந்து விமானம் மூலம் தூத்துக்குடி வந்து பின்னர் கார் மூலம் திருச்செந்தூர் சேரலாம்.

தங்குமிடங்கள்

திருச்செந்தூர் தேவஸ்தானம் நாளொன்றிற்குச் சிக்கனமான வாடகையிலிருந்து கூடிய வாடகை வரை அவ்வவற்றிற்கு ஏற்ற வசதிகளுடன் பலதரப்பட்ட அறைகளும், குடில்களும் நிறையவே கட்டித் திருக்கோவில் தரிசனத்திற்கு வரும் பக்தர்களுக்கு உதவியாக இருக்கும் வகையில் இயக்கி வருகிறார்கள். விழாக்காலங்களில் முன்பதிவு செய்து கொள்தல் நலம்.

இவை தவிர ஒரே நாளில் வந்து சுவாமி தரிசனம் செய்து கொண்டு திரும்பும் பக்தர்களுக்கென, தீர்த்தமாடி, சுவாமி தரிசனம் செய்து கொண்டு திரும்பும்வரை அவர்களது உடைமைகளை வைத்துச் செல்ல ஏதுவாகப் உடைமைகள் பாதுகாப்பு அறை வசதியும் செய்திருக்கிறார்கள்.

முன் பதிவிற்கு அணுகவேண்டியது :

இணை ஆணையர் / செயல் அலுவலர்,
தேவஸ்தான தகவல் மையம்,
திருச்செந்தூர் திருக்கோவில்,
திருச்செந்தூர் - 628215
தொலைபேசி : 04639- 242271
வலைத்தளம் : www.thiruchendurmurugantemple.com

மற்றும் தனியார் சமூகம் சார்ந்த பல தங்கும் விடுதிகள் சன்னிதித் தெருவின் இருபுறமும் உள்ளன. இவை தவிர தற்காலத் தேவைக்கேற்ப குளிர்சாதனம் உள்ளிட்ட பல வசதிகள் கொண்ட அறைகளுடனான தனியார் ஹோட்டல்களும், லாட்ஜ்களும் உள்ளன. அவற்றில் சில :

தொலைபேசி எண்கள்

ஹோட்டல் மணி அய்யர்	- 242109
உதயம் இன்டர்நேஷனல்	- 242588
ஹோட்டல் ஆர்யாஸ்	- 243441
அசுவினி லாட்ஜ்	- 242086 / 9443497336
மதினா லாட்ஜ்	- 242383
சிவ முருகன் லாட்ஜிங்	- 242699/242466
ஸ்ரீ சண்முகர் மஹால்	- 243737
சித்திரை பார்க்கிங்	- 243766
KTM லாட்ஜ்	- 242341

திருச்செந்தூர் தொலைபேசிக் குறியீடு : 04639

தீர்த்தமாடல்

இங்கு இருபத்தி நான்கு தீர்த்தங்கள் உண்டு என்பர். இருப்பினும் அவற்றுள் மிக முக்கியமானவை இரண்டு. மூலவர் சன்னிதிக்கு நேர் எதிரே உள்ளது வதனாரம்பத் தீர்த்தம். ஆனால் கடல் அரிப்பினைத் தடுக்க அங்கு சுவர் எழுப்பப் பெற்றுள்ளது. அதனால் இப்பொழுது பக்தர்கள் அதற்குப் பக்கத்தில் சண்முக விலாச நுழைவாயிலுக்குக் கிழக்கில் உள்ள கடற்பகுதியிலேயே தீர்த்தமாடி வருகின்றனர். இதுதான் மூலவருக்கான தீர்த்தம்.

இங்கு தீர்த்தமாடியதும் சண்முக விலாசத்திற்கு நேர் எதிரே உள்ள கூரை வேய்ந்த நடை பாதையில் சென்றால் சுமார் 100 மீட்டர் தொலைவில் உள்ளது நாழிக்கிணறு என்ற ஒரு அதிசயத் தீர்த்தம். இது சண்முகர் சன்னிதிக்கு எதிரில் உள்ளதால் இது சண்முகருக்கான தீர்த்தம் என்பர். உப்புக் கடல் நீருக்கு அருகிலேயே உண்ணும் நீர் ஊறும் கிணறு! மொள்ள, மொள்ளக் குறையாத நீர் மட்டமுள்ள

▲ வதனாரம்பத் தீர்த்தம்

▼ ஷண்முக விலாசம்

▲ நாழிக் கிணறு

சிறு கிணறு. இங்கு "க்யூ" (queue) வரிசையில் குறுகலான படிகளின் வழி கிணற்றுக்குள் இறங்கி, அங்குள்ள பணியாளர் படியால் மொண்டு ஊற்றும் நீரில் தீர்த்தமாடி மீண்டும் படி ஏறி வரவேண்டும். எப்பொழுதும் நீரில் தோய்ந்திருப்பதால் வழக்கக்கூடிய அந்தப் படிகளில் கவனமாக இறங்கி ஏற வேண்டும். என்றாலும் அந்தப் புனிதக் குளிரந்த நீரில் குளித்தலில் ஒரு தனியான சுகம் உண்டு என்பது உண்மை! கடலின் உப்பு நீரால் உடலில் தோன்றும் பிசு பிசுப்பு இந்த உண்ணும் நீர் உடலில் பட்டதும்

உடனே நீங்கிவிடுகிறது. இந்த நாழிக் கிணறில் தீர்த்தமாடக் கட்டணம் உண்டு. எனவே கையில் சில்லரையுடன் செல்ல வேண்டும்!

முருகப் பெருமான் சூரனை வென்ற பின்னர் தன் படைகளின் தாகம் தணிக்கக் கடற்கரையில் தன் புனித வேலால் குத்தினார் என்றும் அதிலிருந்து எழுந்த ஊற்றுத் தான் இது என்றும் கூறுவர். விழாக் காலத்துத் "தீர்த்தவாரி" இங்குதான் நடைபெறுகிறது.

தூண்டுகை விநாயகர்

திருச்செந்தூர் நகரிலிருந்து திருக்கோவில் செல்லும் சாலை சன்னிதித் தெரு என அழைக்கப் பெறுகிறது. செந்திலாண்டவரை நாடி வரும் பக்தர்களும், காவடிகள் தூக்கி ஆடி வரும் அடியார்களும் வெய்யிலாலும் மழையாலும் இடர்ப்படாமல் இருக்க இந்தச் சாலை முழுமையும் மேலே கல் நார் (asbestos) ஓடுகளால் கூரை வேயப்பெற்று கீழே தரை சிமென்ட் கான்கிரீட்டால் ஆக்கப் பெற்றுள்ளது. இந்தச் சாலையின் நடுவழியில் தூண்டுகை விநாயகரின் திருக்கோவில் அமைந்துள்ளது.

வதானரம்பத் தீர்த்தத்திலும், நாழிக்கிணறிலும் தீர்த்தமாடிப் புறத்தூய்மை செய்து கொண்டு, ஆடைமாற்றி அகத்தூய்மை செய்து கொள்ள செந்திலாண்டவர் தரிசனத்திற்குப் புறப்படுகிறோம். ஆனால் முதலில் விநாயகரை வணங்கி அல்லவா செல்லவேண்டும்? செந்திலாண்டவரிடம் செல்ல நம்மைத் தூண்டுவதற்காக வழியிலேயே காத்திருக்கிறார் தூண்டுகை விநாயகர்! எனவே அவர் திருமுன் சென்று காதுகளைக் கை மாறிப் பிடித்துக்கொண்டு தோற்புக்கரணங்கள் போட்டு, ஒரு சிதறு தேங்காயையும் உரிய இடத்தில் உடைத்து, நமக்குத் தெரிந்த பல விநாயகர் துதிப்பாடல்களில் ஒன்றினைச் சொல்லி, வழிபாடுசெய்து கொண்டு செந்திலாண்டவர் திருக்கோவிலை நோக்கிச் செல்வோம்.

திருக்கோவில் கட்டுமான வரலாறு

திருக்கோவிலின் தோற்ற காலத்தை வரலாற்றுக்காரர்களால் இன்னும் சரிவர நிறுவ இயலவில்லை போல் தோன்றுகிறது. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களான அகநானூறு, புறநானூறு, பத்துப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்களில் செந்திலாண்டவர் குறிப்பிடப் பெறுவதால் சங்க காலத்திலேயே அதாவது கி.மு.500 லிருந்து கி.பி. 200 வரையுள்ள காலத்தில் குகைக் கோயிலாகத் தோன்றியிருக்கலாம் என அனுமானிக்கிறார்கள். அதன் பின்னர் கேரள மன்னர்களின், பாண்டிய மன்னர்களின் ஈடுபாடுகள் கல்வெட்டுகளிலிருந்து தெரிய வருகிறதாம். இருப்பினும் கி.பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இருபதாம் நூற்றாண்டு வரை உள்ள கால கட்டத்தில் தான் இப்பொழுது இருக்கும் திருக்கோவில் வளர்ந்துள்ளது என்றும் கூறப் பெறுகிறது.

திருக்கோவில் நுழைவாயில்

பொதுவாகத் திருக்கோவில்களுக்கு அக்கோவிலுக்குரிய தெய்வம் எழுந்தருளியிருக்கும் திக்கில் தான் முதன்மை வாயில் இருக்கும். ஏனைய மூன்று திக்குகளிலும் மற்ற வாயில்கள் இருக்கலாம். திருச்செந்தூர் திருத்தலத்தில் செந்திலாண்டவர் கிழக்கு நோக்கி அருள்பாலிக்கிறார். ஆனால் இங்கே கிழக்குப்புறம் கடல். எனவே வாயில் அமைக்க வழி இல்லை. மறுபுறம் பார்த்தால் நகரிலிருந்து நேரே வருவதற்கு வசதியாக உள்ளது மேற்குப் புறம். தவிரவும் கோபுரத்தின் அஸ்திவாரம் அமைக்க ஏதுவாக அப்பகுதியின் அடித்தளம் கனமான பாறையாய் உள்ளது. ஆகையால் இத்திருக்கோவிலுக்கு

மேற்குப்புறமாகவே ராஜ கோபுரம் எழுப்பப்பெற்றுள்ளது. என்றாலும் அதன் வழி சென்றால் பல படிகள் கீழே இறங்கிச் செல்லவேண்டும். தவிரவும் எதிரே தெரிவது கருவறையின் பின்புறமே! இதனால் இவ்வாயில் ஆண்டிற்கு ஒரு முறை தெய்வானை அம்மையின் திருமணம் நிகழும் நாளில் மட்டும் திறக்கப்பெறுகிறதாம்.

சண்முக விலாசம்

பின் எப்படித் திருக்கோவிலுள் நுழைவது? அதற்குத்தான் ஆறுமுகப்பெருமான் திருமுன் தெற்கு வாசலில் அமைந்துள்ளது சண்முக விலாசம் என்ற கல் திருப்பணியால் ஆன மிக அழகிய மண்டபம். 120 அடி நீளமும் 86 அடி அகலமும் கொண்டது. நுண்ணிய வேலைப்பாடுடனான சிற்பங்களோடு பல கல் தூண்கள் இந்த மண்டபத்தைத் தாங்குகின்றன. நடுவில் நேர்த்திப் பொருள்களைச் சேர்க்க ஒரு மேடை. சுகமான கடல் காற்று. அருளாட்சி புரியும் ஆறுமுகப் பெருமானை மண்டபத்திலிருந்தே தரிசிக்கலாம். இம் மண்டபத்தின் அருகில் சென்றதுமே நம்மை “வருக, வருக!” என வரவேற்கப் பல திரிசுதந்திரர்கள் என அங்கே அழைக்கப்பெறும் சிவாச்சாரியார்கள் காத்திருக்கிறார்கள். நமக்கு வேண்டியது தரும தரிசனம் மட்டும் தான் என்றால் நாமே நேரே அதற்குரிய வழியில் காத்திருக்கும் வரிசையில் நின்று திருக்கோவில் உள்ளே சென்று செந்திலாண்டவரையும் ஆறுமுகரையும் தரிசனம் செய்து கொண்டு திரும்பலாம்.

மற்றபடி கட்டண தரிசனமோ, அர்ச்சனையோ, பல்பொருள் அபிஷேகமோ, பால் தாரா அபிஷேகமோ, சங்காபிஷேகமோ, இலட்சார்ச்சனையோ, ஷண்முகார்ச்சனையோ, ஹோமமோ, தங்க ரத உலாவோ என்றால் பூசை விபரங்களையும் அதற்காகும் சம்பாவனை உள்ளிட்ட மொத்தச் செலவினையும் முன்னதாகவே கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு நமக்குள்ள வசதிகளைப் பொறுத்தும், நாம் எதிர்பார்க்கும் சேவைகளைப் பொருத்தும், நம்மிடம் இருக்கும் அவகாசத்தினைப் பொருத்தும் தேவஸ்தான அலுவலகத்தில் நேரடியாகப் பணம் கட்டியோ, ஷண்முக விலாசத்திலிருக்கும் சிவாச்சாரியார்கள் மூலமாகவோ ஏற்பாடு செய்து கொள்ள வேண்டும். இப்பொழுது நாம் தரிசனத்திற்கு மட்டிலுமாகத் திருக்கோவிலுள் நுழைவோம்.

வெளி அல்லது இரண்டாவது சுற்று

சண்முக விலாசத்திலிருந்து சில படிகள் கீழே இறங்கிச் சென்றால் திருக்கோவிலின் வெளிச்சுற்றினை அடையலாம். இடதுபுறமாகத் திரும்பித் வெளிச்சுற்றின் தெற்குப் பகுதியில் சற்று தூரம் நடந்ததும் வலது பக்கச் சுவரில் தட்சிணாமூர்த்தி சன்னிதி உள்ளது.

கல்லாலின் புடைஅமர்ந்து நான்மறை
ஆறங்கமுதல் கற்ற கேள்வி
வல்லார்கள் நால்வருக்கும் வாக்கிறந்த
பூரணமாய் மறைக்கு அப்பாலாய்
எல்லாமாய் அல்லதுமாய் இருந்ததனை
இருந்தபடி இருந்து காட்டிச்
சொல்லாமல் சொன்னவரை நினையாமல்
நினைந்து பவத் தொடக்கை வெல்வாம்

- ப.மு. - தி.பு. - பாயிரப் பாடல் 14

[பவத் தொடக்கை வெல்வாம் - தொடரும் பிறவிப் பிணியிலிருந்து விடுதலை பெறுவோமாக]

இந்த இனிய தமிழ் பாடலைச் சொல்லியோ அல்லது வடமொழியில் உள்ள

குரவே சர்வ லோகானாம்
பிஷஜே பவ ரோகினாம்
நிதயே சர்வ வித்யானாம்
ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தியே நமஹ

அனைத்து உலகத்திற்கும் குருவே!
பிறவிப் பிணி நீக்கும் மருத்துவரே!
அறிவின் கொள்கலமே!
அருள்மிகு தட்சிணாமூர்த்தியே!
உன்னை வணங்குகிறேன்!

என்ற தட்சிணாமூர்த்தி ஸ்லோகத்தை வடமொழியிலோ அல்லது அதன் கீழுள்ள தமிழ் வடிவத்தையோ சொல்லி வழிபாடு செய்து கொண்டு மேற்செல்வோம்.

தெற்குப் பகுதி கடந்து மேற்குப் பகுதிக்கு வருகிறோம். அங்கே நாம் காண்பது:

- 108 சிவலிங்கங்கள் அமைந்த சன்னிதி
- சூரசம்ஹார மூர்த்தியாக முருகன்
- திருப்புகழ் அருளிய அருணகிரிநாதர்
- மேலக் கோபுர வாசலுக்குச் செல்லும் படிக்கட்டு
- அந்த வாசலை நோக்கிய மேலவாசல் விநாயகர்

வெளிச்சுற்றின் மேற்குப் பகுதியைக் கடந்து வடக்குப் பகுதிக்கு இப்போது வருகிறோம். அப்பகுதியில் நாம் காண்பது:

- நின்ற திருக்கோலப் பெருமாள் சன்னிதி
- அதனுள் : சந்தன மலைக் குகையில் பள்ளிகொண்ட பெருமாள்,
கஜலெட்சுமித் தாயார்,
ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, நீளாதேவி -
ஒரே வரிசையில் பன்னிரு ஆழ்வார்கள்

உயர்வு அற உயர் நலம் உடையவன் எவன்? அவன்,
மயர்வு அற மதி நலம் அருளினன் எவன்? அவன்,
அயர்வு அறும் அமரர்கள் அதிபதி எவன்? அவன்,
துயர் அறுசுடர் அடி தொழுது எழு என் மனனே

- நா.தி.பி. - ந.தி.வா.பொ 1/2899

என்ற அரியதொரு பாசுரத்தைச் சேவித்து "அகலகில்லேன் இறையுமென்று அலர்மேல் மங்கை உரை மாற்பனான" பெருமானை வணங்கி

ஆழ்வார்கள் வாழி, அருளிச் செயல் வாழி,
தாழ்வாதுமில் குரவர் தாம் வாழி - ஏழ்பாரும்

உய்ய அவர்கள் உரைத்த அவைகள் தாம் வாழி,
செய்ய மறை தன்னுடனே சேர்ந்து

என்று ஆழ்வார்களையும், ஆசாரியர்களையும் அவர்களது அருளிச்செயல்களையும் மணவாள மாமுனிகள் வாழ்த்துகின்ற பாசுரத்தையும் ஆழ்வார்கள் திருமுன் சேவித்து, துளசியும், தீர்த்தமும், சடாரியும் சாதிக்கப் பெற்று அங்கிருந்து அகல்வோம்.

இங்கு பூசை செய்பவர்கள் வைணவப் பட்டர்மார்கள் (அய்யங்கார்கள்)

அடுத்து கிழக்கு பகுதிக்கு வருகிறோம். அங்கே கருவறைக்கு நேர் எதிராக உள்ள செப்புத்தகடு போர்த்திய கொடி மரத்தைக் கண்டு வணங்குகிறோம். ஆவணி, மாசி மாதத் திருவிழாக்களுக்கு இங்கு கொடி ஏற்றப் பெறுகிறது.

கொடி மரத்திற்கு நேராக உள்ள வெளி மதில் சுவரில் நீளவாட்டில் ஒரு துளை அமைந்துள்ளது. வாஸ்துப்படி மூலவருக்கு நேரே வாயில் இல்லாவிட்டாலும் ஒரு சிறு வெளியாவது இருக்கவேண்டும் அல்லவா? அதன் வழியாகப் பார்த்தால் நுரை பொங்க வந்து கரையின் தடுப்புச் சுவரில் மோதித் திரும்பும் அலைகளையும், கடலையும் காணலாம். அதுமட்டுமல்ல! அந்தத் துவாரத்தில் காதை வைத்து கேட்டால், ஓம் என்ற ப்ரணவ மந்திரமே கேட்கும்.

முதல் அல்லது உள்சுற்று

கொடி மரத்தைக் கடந்து தெற்குப் பகுதியின் நடுவே வந்து உள்ளே நுழைந்தால் உள் சுற்றை அடையலாம். ஆனால் நாம் முழுதுமாக நுழைய அவசரப்படாது, இடப் புறம் திரும்பினால் உற்சவத் திருமேனி கொண்டு வள்ளி - தெய்வானை சமேதராக வில்லோடு வீற்றிருக்கும் குமாரவிடங்கப் பெருமானைத் தரிசிக்கலாம். இவர்தான் சண்முகருக்கு உற்சவமூர்த்தி. திருமண நிகழ்ச்சிகளில் இவரே மாப்பிள்ளையாக எழுந்தருளுவதால் இவரை மாப்பிள்ளை சாமி என அழைக்கின்றனர்!

அடுத்து,

பூதம் ஐந்தும் நிலையில் கலங்கினும்
மாதுசேர் பாகர் மலர்த்தான் மறப்பு இலார்,
ஓது காதல் உறைப்பின் நெறி நின்றார்,
கோது இலாத குணப்பெருங் குன்று அனார்!

-சே.பெ.பு - 4.7/142

என்று எந்தைபிரான் சேக்கிழார் போற்றிய அறுபத்தி மூன்று நாயன்மார்களையும், தொகையடியார்களையும் கண்டு வணங்குகிறோம். அங்குள்ள தூண்களில் இக்கோவிலில் திருப்பணிகள் செய்த காசி சுவாமிகள், மௌனச் சுவாமிகள், தேசிகமூர்த்தி சுவாமிகள் ஆகியோரின் திருமேனிகள் வடிக்கப் பெற்றுள்ளன. அவர்களையும் நன்றி உணர்வோடு வழிபட்டு மேலே செல்கிறோம்.

சுற்றின் தென்மேற்கு மூலையில் செட்டிநாட்டு பாணியில் பளிங்குக் கற்களால் கட்டப் பெற்றுள்ள வள்ளியம்மன் சன்னிதியும் வடமேற்கு மூலையில் தெய்வயானை அம்மன் சன்னிதியும் உள்ளன.

ஸ்ரீதரன் தரும் அமிர்தினை, எயினர்கள் செய்த மாதவம் தனை, பெண்ணினுக்கு அரசியை, மால் மருகனுக்குக் காதல் நல்கி நல்லருள் புரிந்த காரிகையை, வள்ளி அம்மனை வணங்கிக் குங்குமம் பிரசாதம் பெற்று அணிந்து கொண்டு தெய்வானை அம்மன் சன்னிதிக்கு வருகிறோம்.

தெய்வானையம்மன் திருமுன் நின்று

தெய்வதயானை கேள்! தீய சூருயிர்
வவ்விய வேலினாள் மனைவி யாதியால்
எவ்வுலகிற்கும் நீ இறைவி யாமென
அவ்வவர் அடி பணிந்து அன்போடு ஏத்தினர்

-க.சி. - க.பு

என்ற பொருத்தமான கந்தபுராணப் பாடல் ஒன்றினைப் பாடி நாமும் அவர்தம் அடி பணிந்து குங்குமப் பிரசாதம் பெற்றுச் செல்கிறோம்.

இரண்டு அம்மன் சன்னிதிகளின் முன்பும் அடியார்கள் இருவர் நற்புகையினைக் கமழ வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இவர்களுக்குக் காணிக்கைகள் வழங்கினால் மகிழ்வார்கள்.

இப்பகுதியில் உள்ள ஏனைய சன்னிதிகள்:

- சங்கர நாராயணர்
- விசாலாட்சி அம்மன்
- வேதபுரீஸ்வரர்
- வரதபுரீஸ்வரர்
- ஏகாம்பரநாதர்

அடுத்து, வடக்குப் பகுதியில் உள்ள சன்னிதிகள் :

- சந்திரேசுவரர்
- நடராஜர்
- சனீஸ்வரர்
- வைரவர்

இவர்கள் அனைவரையும் வணங்கி, சுற்றின் கிழக்குப் பகுதிக்கு வருகிறோம். கருவறைக்கு எதிரில் தங்க முலாம் பூசிய தகட்டாலானா கொடி மரம் தெரிகிறது. முதலில் அதற்கு அருகில் உள்ள பலிபீடத்தில் நம் இச்சைகளைப் பலியாகக் கொடுத்து சக அஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து அடுத்துக் கொடி மரத்தையும் வணங்கி மேல் செல்கிறோம்.

தென்கிழக்கு அக்னி முலையில் திருக்கோவில் மடப்பள்ளி உள்ளது.

மகா மண்டபம்

இப்பொழுது கருவறைக்கு முன்னிருக்கும் மகாமண்டபத்திற்குள் நுழைகிறோம். கருவறைக்கு முன்னிருக்கும் சிறு பகுதியை மணியடி என்கிறார்கள். இந்த மணியடியின் இடப்புறத்தில் உள்ள பார்வதி தேவியையும், கரிய மாணிக்க விநாயகரையும் வணங்கி, கருவறை முன் வந்து நிற்கிறோம். வாயிலின் வலப்புறம் வீரபாகு தேவரும், இடப்புறம் வீரமகேந்திரரும் கம்பீரமாக நிற்கின்றனர். அவர்களையும் வணங்கி, அனுமதி பெற்று மூலவரைத் தரிசிக்கத் தயாராகிறோம்.

மூலவர்

தவக்கோலத்தில் நான்கடி உயரத்தில் சடைமுடி தரித்து, ஒரு திருமுகமும், நான்கு திருக்கரங்களுடனும் பால சுப்பிரமணியனாக அழகுத் திருக்கோலம் கொண்டு கிழக்கு நோக்கிக் காட்சி தருகிறார் செந்திலாண்டவர்.

- மேல் வலக்கை - சக்தி வேலினை ஏந்தி இருக்கிறார்
 கீழ் வலக்கை - வழக்கமாகத் திருமேனிகளில் காணும் அபய முத்திரையில்லாது, வரத முத்திரையுடனும் உள்ளங்கையில் அர்ச்சனை செய்வதற்கான தாமரை மலரினையும் தாங்கி இருக்கிறார்.
 மேல் இடக்கை - ஜெப மாலை ஏந்தியுள்ளார்
 கீழ் இடக்கை - இடுப்பில் வைத்துள்ளார் (கடி ஹஸ்தம்)

இப்பொழுது, இவர் எப்போதும் அணிவது தங்கத் திருவடிகள்! வலது திருவடிக்கு அருகில் வெள்ளி ஸ்ரீபலி நாயகரும், இடது திருவடியின் அருகில் தங்க ஸ்ரீபலி நாயகரும் காட்சி தருகின்றனர்.

சிங்கமுகாசுரனை வென்ற குலிசப்படையினையும் ஏந்தி இருக்கிறார்.

பூசைகளின் நிறைவில் பரிவார தேவதைகளுக்குப் பலி உணவு வழங்கும் பொழுது இறைவனுக்கு பிரதிபிம்பமாக எடுத்துச் செல்லப் பெறும் சிறிய திருமேனிக்கு ஸ்ரீபலி நாயகர் என்று பெயர்.

“வேலைத் தவிர உனக்கு வேறு ஆயுதப் படையில் பயிற்சி இல்லையோ?” என்று ஏளனமாகக் சிங்கமுகாசுரன் கேட்டுத் தன் கதையை எறிந்தான் கந்தன் மேல். அது சமயம் கந்தன் கையில் எழுந்த குலிசப்படையை எறிந்தான் முருகன். சிங்கமுகாசுரனை அது மாய்த்தது. மூன்று சதுரங்களை மூலை வட்ட வசமாய் ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக அடுக்கி ஒரு வேல் போல் உருவாக்கும் படைக்குக் குலிசப்படை என்று பெயர்.

தவக்கோலத்தில் செந்திலாண்டவர் இருப்பதால், வள்ளி-தெய்வானை சமேதராக இல்லாது தனியே காட்சி தருகிறார்.

மூலவருக்குப் பின்புறமுள்ள சுவரில் இடப்பக்கத்தில் உள்ள மாடக்குழியில் ஜெகந்நாதர் என அழைக்கப்பெறும் சிவபெருமான் ஒரு சிவலிங்க வடிவில் காட்சி தருகிறார். மூலவருக்கு தீபாராதனை ஆனதும் இவருக்கும் தீபாராதனை நடக்கும். மூன்றாம் கால சந்திப் பூசையின் நிறைவில் மட்டும் ஜெகந்நாதருக்கு தீபம் காட்டப்பெறுவதில்லை. அதனால் இந்தப் பூசையை ஒத்தக்கட்டளை என அழைக்கின்றனர்.

மூலவருக்கு பின்புறமுள்ள சுவற்றின் வலப்புறத்தில் கஜலட்சுமி காட்சி தருகிறார்.

இந்த மூலவரை முழுவெண்ணீறு காப்பிட்ட, வெண் பட்டுடுத்திய, அலங்காரத்தில் காணக் கண் கோடி வேண்டும்! தீபாராதனையைக் கண்டு மகிழ்கிறோம்.

செந்திலாண்டவர் உபதேசம் பெற்ற அருணகிரியார் பாடிய பாடலின் பகுதி நினைவிற்கு வருகிறது. நம்முடைய நா தானே பாடத் தொடங்குகிறது!

உம்பர்கள் ஸ்வாமி நமோ நம
எம்பெருமானே நமோ நம
ஒண்தொடி மோகா நமோ நம - என நாளும்

உன் புகழே பாடி நான் இனி
அன்புடன் ஆசார பூசை செய்து
உய்ந்திட வீண் நாள் படாது அருள் - புரிவாயே

இன்சொல் விசாகா க்ருபாகரா
செந்திலில் வாழ்வாகியே அடி
என்தனை ஈடேற வாழ்வருள் - பெருமானே

-அ.நா. - தி.செ.தி.பு - 53

செந்திலுறை கந்தனோடு காதலாகிக் கசிந்து, கண்ணீர் மல்கி, "என்தனை ஈடேற வாழ்வருள் பெருமானே!" எனப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

மூலவருக்குக் கேரள நம்பூதிரிகள் வழிவந்த போற்றிமார்கள் தான் தங்களுக்குள் முறை வைத்துப் பூசை செய்கிறார்கள். அவர்களது வழிபாட்டு வழிமுறைகளை முற்றிலும் வேறானது. பூசையின் நிறைவில் வெளியே வந்து செந்திலாண்டவரின் அருளாசிகளோடு விபூதிப் பிரசாதம் தருகிறார்கள். பணிவோடு வாங்கி அணிந்து கொள்கிறோம்.

பஞ்சலிங்கம்

அடுத்து, கருவறைக்கு இடப்புறமாகச் சென்று மேற்கு நோக்கிப் போய் உள்ளே ஒரு குகையுள் நுழைகிறோம். அங்கே ஐந்து லிங்கத் திருமேனிகள் உள்ளன. இந்தப் பஞ்ச லிங்கங்களைத் தான் செந்திலாண்டவர் பூசை செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்பது ஐதீகம். நாமும் அந்த உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதுதற்கு அரியவனின், நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியனின் அலகில் சோதியனின், அம்பலத்து ஆடுவானின் மலரடி வணங்கி, வழிபாடு செய்து குகையிலிருந்து வெளியே வருகிறோம்.

ஜெயந்திநாதர்

குகையிலிருந்து மகா மண்டபத்துள் வந்ததும் இடப்புறத்தில் மூலவரின் உற்சவத் திருமேனியான ஜெயந்திநாதரைப் பார்க்கிறோம். இவரே மூலவருக்கு இணையான உலா மூர்த்தி. ஆனால் இவருக்கு இருபுறமும் தனித்தனியே வள்ளி தெய்வயானை அம்மையார்கள் உள்ளனர். கோவிலுள் நடைபெறும்

விழாக்களிலும் தங்கத் தேர் உலாவிலும் மூலவருக்குப் பிரதிபிம்பமாக வருபவர் இவரே. திருவிழாக் காலங்களில் சந்திகளின் வழியே உலா வருவதால் இவர் சந்திச் சாமி எனவும் அழைக்கப் பெறுகிறார்.

சூரனோடு போர் புரியச் செல்பவரும் இவரே. ஆனால் அப்போது பக்க நாச்சியார் இருவரையும் விட்டுத் தனியே செல்கிறார்!

மற்றும் இதே இடத்தில் பஞ்சலோகத்தால் ஆன அலைவாய் உகந்த பெருமான் திருமேனியும் உள்ளது. எழுந்தருளும் மூர்த்திகளுள் இவரும் ஒருவர். இவரும் மூலவரின் பிரதிபிம்பம் என்று கருதப் பெற்றாலும் இப்போது உள்ள மூலவருக்கும் இவருக்கும் உருவ வேறுபாடுகள் உள்ளன. மூலவருக்குப் பக்க நாச்சிமார் இல்லாதது போல இவருக்கும் இல்லை. இவரைத் தோழன் சாமி என்றும் அழைக்கின்றனர்.

இவர்கள் அனைவரையும் தரிசித்துக் கொண்டு நேரே கிழக்கு நோக்கி நடந்து அடுத்த முக்கியமான சன்னிதி முன் நிற்கிறோம்.

ஷண்முகர்

இதுவும் மகத்துவமிக்க சன்னிதி. ஷண்முகர் சன்னிதி. ஆறுமுக நயினார் என்ற ஒரு திருநாமமும் ஷண்முகருக்கு உண்டு. ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிரு கரங்களும் கொண்ட பஞ்ச லோகத் திருமேனி.

வள்ளியம்மையும், தெய்வயானையம்மையும் இருபுறமும் இருக்க இல்லறத் திருக்கோலத்தில் தெற்கு நோக்கிக் காட்சி தருகிறார்.

மூலவரா? - உற்சவரா?

இவரது திருமேனி பஞ்சலோகத்தினால் ஆனது தான் என்றாலும் இவரும் மூலவராகவே கருதப்பெறுகிறார். இவருக்கென உற்சவமூர்த்தியாகக் குமாரவிடங்கப் பெருமான் திகழ்கிறார் என முன்னரே பார்த்தோம். இது ஒரு புறமிக்க, தில்லை நடராஜரைப் போல் இவரும் ஆவணி, மாசி மாதத் திருவிழாக் காலத்தில் 7,8 ஆகிய திருநாட்களில் பக்க நாச்சியாருடன் ஊருக்குள் எழுந்தருளி அருள் பாலிக்கிறார். எனவே உற்சவராகவும் குறிப்பிட்ட அந்த நாட்களில் மட்டும் மாறுகிறார்!

மூலத் திருமேனி

1649 ல் உலாந்தர் என்ற டச்சுக்காரர்களால் ஏனைய திருமேனிகளுடன் ஷண்முகர் திருமேனியும் திருடப்பெற்றுக் கடலில் எடுத்துச் செல்லும்பொழுது, வந்த பெரும் புயலுக்குப் பயந்து அவர்கள் திருமேனிகளைக் கடலில் வீசிவிட்டுச்சென்றதாகவும், கி.பி 1651 ல் வடமலையப்ப பிள்ளை என்ற முருக பக்தரின் கனவில் முருகன் தோன்றிக் கடலில் தான் இருக்குமிடத்தைச் சொன்னதாகவும், பிள்ளையவர்கள் அங்கு சென்று ஷண்முகர் திருமேனியைக் கடலில் இருந்து மீட்டு வந்ததாகவும் கூறுவர். இப்படி ஷண்முகர் மறைந்து மீண்டும் தோன்றியது குறித்து

இப்பகுதியில் பல கதைகள் உலா வருகின்றன. ஆனால் ஷண்முகர் திருமேனி நெடுநாள் கடலில் கிடந்ததற்கான அடையாளமாக அவரது திருமுகங்களில் உப்பு நீரால் அரிக்கப்பட்ட புள்ளிகள் இன்றும் தெரிகின்றன!

இன்னொரு செய்தி. திருமேனிகள் காணாமற் போன இந்த இரண்டு ஆண்டுகளிலும் திருக்கோவிலில் தினசரி பூசைகளோ, வழிபாடுகளோ, திருவிழாக்களோ எதுவும் நடைபெறவில்லையாம்.

பன்னீரிலை விபூதி

இந்தச் சன்னிதியில் திரிசுதந்திரர்கள் என அழைக்கப்பெறும் சிவாச்சாரியார்களே அர்ச்சனை செய்கிறார்கள். ஷண்முகருக்குத் தீபாராதனை நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

அங்கு, அப்பொழுது நிலவும் சாந்நியத்தில் ஒன்றி, நாமும் ஆறுமுகரைப் பற்றிய அருணகிரிநாதரின் தரிசனத் திருப்புகழ் பாடலைப் பாடித் துதிக்கிறோம்:

பத்தித் திருமுகம் ஆறுடன் பன்னிரு தோள்களுமாய்த்
தித்தித்திருக்கும் அமுதுகண்டேன்! செயல் மாண்டு அடங்கப்
புத்திக் கமலத்து உருகிப் பெருகிப் புவனம் எற்றித்
தத்திக் கரைபுரளும் பரமானந்த சாகரத்தே

-அ.நா. - க.அல. - பாடல் 47

முன்னர் பாடல் விளக்க உரையில் விரிவாகப் பார்த்த அந்தப் பவித்திரமான பன்னீரிலை விபூதிப் பிரசாதத்தினை ஆறுமுகனின் அருளாசிகளோடு இந்த சிவாச்சாரியார்கள் தான் நமக்குத் தருகிறார்கள். அதை நாம் மிகவும் பவ்யத்துடன் வாங்கி நெற்றியிலும் மாப்பிலும் அணிந்து கொள்கிறோம். மலர்ந்த முகத்துடனும் நெகிழ்ந்த உள்ளத்துடனும், “உன்னை மீண்டும் வந்து தரிசிக்கும் பேற்றினை நீ தர வேண்டும்!” என்ற பிரார்த்தனையை வைத்து அவனது அருளாசிகளுடன் அங்கிருந்து வெளியே வந்து, கொடி மரத்தடியில் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து செந்திலாண்டவர் திருக்கோவில் தரிசனத்தை நிறைவு செய்கிறோம்.

ஷண்முகார்ச்சனை

நாம் முன்பு பாடல் விளக்கவுரையில் விரிவாகப்பார்த்த ஷண்முகார்ச்சனை இவருக்குத் தான் நிகழ்த்தப் பெறுகிறது.

அபிஷேகம்

இவருக்குத் தினசரி அபிஷேகம் கிடையாது. ஒவ்வொரு மாதமும் விசாக நட்சத்திரத்தன்று அபிஷேகமும் சிறப்பு வழிபாடும் நடைபெறும். தவிரவும் ஆவணி, மாசி மாதத் திருவிழாக்காலங்களில் 7ஆம் நாளும் 8ஆம் நாளும் ஊருக்குள் உள்ள கட்டளை

மண்டகப்படி மண்டபங்களில் அபிஷேக, ஆராதனை, அலங்காரங்கள் நடைபெற்று அந்தந்த நாளுக்கு, நேரத்திற்கு, உரிய சப்பரங்களில் நகர் வலம் வருவார்.

சன்னிதியில் உள்ள ஏனைய திருமேனிகள்

ஷண்முகருக்குப் பின்புறத்தில் ஆத்ம லிங்கம் ஒன்றும், தினமும் வள்ளியம்மையின் பள்ளியறைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பெறும் பள்ளியறைச் சொக்கர் என அழைக்கப்பெறும் முருகனின் திருவடிகள் பொறிக்கப் பெற்ற வெள்ளிப்பீடமும் உள்ளன.

உருகு சட்ட சேவை

ஆவணி, மாசி மாதத் திருவிழாக் காலங்களில் ஷண்முகரை சன்னிதியிலிருந்து வெளியே கொண்டுவரவேண்டும். அவர் எழுந்தருளவிருக்கும் சப்பரத்திற்கும் சன்னிதிக்கும் இடையே பலகைகளால் சாய்வு சாரம் அமைத்து ஷண்முகரை மெதுவாக அதில் நகர்த்தி, மூலவருக்கு நேராகச் சப்பரத்தில் அமர்த்தித் தீபாராதனை காட்டுவார்களாம். அதாவது மூலவரது சக்தியைப் பெற்று அவர் வெளியே திருவீதி உலாவிற்குப் புறப்படுவதாக ஐதீகம். இந்த நிகழ்ச்சியை உருகு சட்ட சேவை என அழைக்கிறார்கள்.

மூலவர் திருமுன் உள்ள வாகனத் திருமேனிகள்

மூலவருக்கு எதிரே இரண்டு மயில்கள் காணப் பெறுகின்றன. ஒன்று அணிகலங்களுடன் விளங்குகிறது. அது சூரசம்ஹாரத்திற்கு முன்னர் இந்திரனே மயிலாக மாறி முருகனுக்கு வாகனமான மயில் என்றும் மற்றையது சூரனைத் திருத்திப் பணிகொண்ட மயில் என்றும் கூறுவர்.

இந்த இரண்டு மயில்கள் தவிர அவற்றின் அருகே நந்தி ஒன்றும் உள்ளது. இது மூலவருக்கு இடப்புறமுள்ள ஜெகந்நாதருக்குரிய வாகனம் என்பர்.

திருஉலா வாகனங்கள்

ஜெயந்திநாதரும், ஆறுமுக நயினாரும், குமாரவிடங்களும், அலைவாய் உகந்த பெருமானும் திருவீதி உலா வரும் பொழுது,

சுவாமிக்குரிய வாகனங்கள்:

- தங்க மயில்
- தங்க முத்துக்கடா
- வெள்ளி யானை
- வெள்ளிக் குதிரை
- வெள்ளிக் கைலாய மலை

அம்மனுக்குரிய வாகனங்கள்:

- தங்க மயில்
- வெள்ளி அன்னம்
- வெள்ளிச் சரபம்
- வெள்ளிக் கமலம்

திரு உலா ஊர்திகள்:

இவர்கள் திரு உலா வரும்பொழுது பயன்படுத்தப் பெறும் ஊர்திகள்:

- தங்க ரதம்
- தங்கச் சப்பரம்
- சிங்கக் கேடயம்
- வெள்ளித் தேர்
- பச்சைக் கடைசல் சப்பரம்
- பூங்கோயில் சப்பரம்
- வெற்றிவேர் சப்பரம்
- தங்கப் பல்லக்கு
- பூம் பல்லக்கு
- இந்திர விமானம்
- தெப்பம்
- திருத்தேர்

திருக்கோவில் பூசைகள்

இக்கோவிலில் ஒன்பது கால பூசைகள் கீழ்க்கண்ட பூசை நிரல் படி நடைபெறுகின்றன.

ஒரு முக்கிய செய்தி - இங்கு காலை 5 மணிக்குத் திறக்கப் பெறும் நடை இரவு 9 மணி வரை அடியார்களில் தரிசனத்திற்குத் திறந்தே இருக்கும்.

வேளை	மணி	பூசை விவரம்
காலை	5.10	சுப்ரபாதம் - திருப்பள்ளி எழுச்சி
காலை	5.30	விசுவரூப தரிசனம்
காலை	5.45	துவஜஸ்தம்பம் (கொடிமர) நமஸ்காரம் - தங்கக் கொடி மரத்தின் முன்பு
காலை	6.15	உதயமார்த்தாண்ட அபிஷேகம்
காலை	7.00	உதயமார்த்தாண்ட தீபாராதனை
காலை	8.00-8.30	காலசந்தி தீபாராதனை
காலை	10.00	கலச பூசை
காலை	10.30	உச்சிக்கால அபிஷேகம்
பகல்	12.00	உச்சிக்கால தீபாராதனை
மாலை	5.00	சாயரட்சை பூசை

இரவு	7.15	அர்த்தசாம அபிஷேகம்
இரவு	8.15	அர்த்தசாம பூசை
இரவு	8.30	ஏகாந்த சேவை
இரவு	8.45	இரகசிய தீபாராதனை, பள்ளியறை பூஜை
இரவு	9.00	நடை திருக்காப்பிடுதல்

பூசை செய்பவர்கள்

மூலவர், அம்மன் சன்னிதிகள்	- போற்றிமார்கள்
ஷண்முகர்	- சிவாச்சாரியார்கள்
பெருமாள் சன்னிதி	- வைணவ பட்டர்கள்

முக்கிய மாதச் சிறப்பு வழிபாடுகள்

விசாக நட்சத்திரம்	- ஷண்முகருக்கு அபிஷேகமும் சிறப்பு வழிபாடும்
வளர்பிறை ஷஷ்டிதிதி	- சிறப்பு வழிபாடு, இரவில் சுவாமி புறப்பாடு
கார்த்திகை தினம்	- 108 திருவிளக்கு பூசை, இரவில் ஜெயந்திநாதருக்கு சிறப்பு அபிஷேகம்
தமிழ்மாதப்பிறப்பு	- கணபதி ஹோமம், சிறப்பு வழிபாடு, இரவில் சுவாமி புறப்பாடு
சித்திரை மாதப் பிறப்பு	- அன்னாபிஷேகம், சிறப்பு வழிபாடு இரவில் சுவாமி புறப்பாடு
ஐப்பசி மாதப் பிறப்பு	- அன்னாபிஷேகம், சிறப்பு வழிபாடு இரவில் சுவாமி புறப்பாடு
புரட்டாசி ஒன்பது நாட்கள்	- நவராத்திரி விழா
பங்குனி உத்தர நாள்	- வள்ளியம்மை திருக்கல்யாணம்

தங்க ரத சேவை

இப்பொழுது நிலுவையில் உள்ள கட்டணம் ரூ.1500.00. ஏறத்தாழத் தினமும் நடைபெறும் இந்தக் கட்டண சேவையில், பின்மாலை நேரத்தில் சண்முக விலாசத்திற்கு எதிரிலிருந்து மின்விளக்குகளின் ஒளியில் ஜ்வலிக்கும் மலர் மாலை - ஆபரண அலங்காரத்துடன் வள்ளி, தெய்வயானை உடனமர் ஜெயந்திநாதர் எழுந்தருளியுள்ள தங்க ரதத்தினை அடியார்கள் இழுக்க, அந்த ரதம் திருக்கோவிலுக்கு வெளியே உள்ள சுற்றில் ஆடி அசைந்து வருவதையும், அது சமயம் நூற்றுக்கணக்கான அடியார்களின் பக்தி வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடுவதையும் காணக் கிடைப்பது ஒரு பாக்கியம். அந்தச் சேவைக்குப் பணம் கட்டி நாமும் பங்கு கொள்வது அதைவிடப் பெறும் பாக்கியம்! சேவார்த்திகளுக்கு திரு உலாவின் நிறைவில் சண்முக விலாசத்திற்கு எதிரில் பரிவட்டம் கட்டி, வெள்ளி டாலர், மற்றும் பிரசாதம் கொடுத்து மரியாதை செய்கிறார்கள்.

இத்துடன் திருக்கோவிலுள் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளை நிறைவு செய்து ஊருக்குள் திருக்கோவிலார் நடத்தும் முக்கிய திருவிழாக்களைப் பற்றியும் சிறிதளவேனும் தெரிந்து கொள்வோம்.

திருவிழாக்கள்

எல்லாத் திருக்கோவில்களிலுமே மூலவரின் தெய்வத் திருமேனிகள் திருக்கோவில்களின் கருவறையிலேயே நிரந்தரமாகப் ப்ரதிஷ்டை செய்யப் பெற்றுள்ளன. அவற்றிற்கு அபிஷேக ஆராதனைகள் செய்து, ஆடை ஆபரணங்கள் அணிவித்து அவை அழகுத் திருக்கோலம் பெற்றதும் அர்ச்சனையும் மஹா தீபாராதனையும், அந்தந்தக் கோவிலின் நியமப்படி தினமும் பலமுறை நடைபெறுகின்றது. பக்தர்கள் அங்கு சென்று நேரில் பார்த்து வழிபாடு செய்து, அத்தெய்வத்தின் திருவருள் பெற்று வருகின்றனர்.

ஆனால் வயது முதிர்ந்தவர்களும் மற்றும் திருக்கோவில் சென்றுவரப் பல காரணங்களால் இயலாத நிலையில் இருப்பவர்களும் ஒரு ஊரில் பலர் இருக்கலாம். அந்தத் தெய்வம் இவர்களையெல்லாம் மறந்துவிட முடியுமா? அதனால் மிகுந்த கருணையோடு தானே திருவீதி உலா மூலம் அவர்கள் வீட்டுவாசல் வரை வந்து தரிசனம் கொடுத்து அருள்பாலிக்கிறது. தவிரவும் ஊருக்குள் உள்ள மண்டபங்களில் இறங்கிப் பலரும் கண்டு, களித்து, வழிபாடு செய்யும் வகையில் அங்கும் அபிஷேக, அலங்கார, அர்ச்சனை, தீபாராதனை முதலியவற்றை ஏற்றுக் கொண்டு அருள்பாலிக்கிறது.

தவிரவும், பூம்பாவையை எழுப்பிய “மட்டிட்ட புன்னையங் கானல்” என்ற திருமயிலாப்பூர் தேவாரத் திருப்பதிகத்தில் சம்பந்தர் இரண்டு செய்திகளை முன் வைக்கிறார். சிவனடியார்களுக்கு அன்னம் பாலித்தலை அட்டிட்டல் என அழைக்கிறார். அதாவது அட்டு இட்டல் - திருவமுது சமைத்து ஊட்டுதல். இந்த அன்னதானத்தைச் செய்யவும் அடியார்கள் அமுதுண்ணும்பொழுது அதைக் கண்டு மகிழ்தலும் வேண்டும். இது முதல் செய்தி. இரண்டாவதாக இறைவனின் திருவிழாக்களை அனைவரும் கண்ணாரக் கண்டு களிக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறார். அதற்காகக் கபாலீச்சரம் அமர்ந்தானின் திருவிழாக்கள் அனைத்தையும் பட்டியலிட்டு இவையனைத்தையும் “..நீ காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்?” என்று எலும்புருவில் இருந்த பூம்பாவையைக் கேட்கிறார். கபாலீச்சரம் அமர்ந்தானின் திருவருளாலும், சம்பந்தப்பெருமானின் அருளிப்பாட்டாலும், அவர் பாடிய அருந்தமிழின் உறைப்பினாலும் “நான் காணாதே போகமாட்டேன்!” என்று சொல்வது போலப் பூம்பாவை உயிர் பெற்று, எலும்பாயிருந்த ஐந்தாண்டு காலத்திற்கான வளர்ச்சியையும் பெற்று, அழகிய திருமகளாய், எலும்புக் குவியலிலிருந்து எழுந்து வந்தாள். அந்தப் பதினொரு திருப்பாடல்களிலிருந்து நாம் படித்து, அனுபவித்து மகிழ ஒரு பாடல்.

மலிவிழா வீதி மடநல்லார் மாமயிலைக்
கலிவிழாக் கண்டான் கபாலீச்சரம் அமர்ந்தான்
பலி விழாப் பாடல் செய் பங்குனி உத்திர நாள்
ஒலிவிழாக் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்?

- தி.ச.தே - 2.47.7/1977

[இடையறாது விழாக்கள் நடக்கும் திருத்தலம் மயிலாப்பூர். மகளிர், வீதிகள் தோறும் தோரணம், கோலம் முதலான அணிகளைச் சேர்த்துச் சிறப்பிப்பர். இத்திருத்தலத்தில் மிகுந்த ஆரவாரத்துடன் நிகழும் இந்த விழாக்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து கொண்டிருப்பவர் இறைவன். மறைகளும், மந்திரங்களும் பல்லிய மங்கல வாத்தியங்களும் ஒலிக்கும் பங்குனி உத்திரப் பெருவிழாவினைக் காணாமல் நீ போவாயோ, பூம்பாவாய்!]

இந்தத் திருவிழாப் பின்னணியில் செந்திலுறை கந்தனுக்கும் திருவிழாக்கள் பல உண்டு. அவற்றில் முக்கியமானவை மூன்று. முதலில் ஐப்பசி மாதத்தில் நடைபெறும் சூரசம்ஹாரம் சார்ந்த ஷஷ்டிப் பெருவிழா. இதை முன்னரே பாடல் விளக்க உரைகளில் பார்த்துவிட்டோம். எஞ்சியுள்ளது இரண்டு. ஆவணி, மாசி மாதத் திருவிழாக்கள். நம்மைப் பொருத்த வரையில் ஏறத்தாழ இரண்டும் ஒரே மாதிரியான நிகழ்ச்சிகளும் கால அளவும் கொண்டவை. இருப்பினும் இரண்டிற்கும் சில வேறுபாடுகள் உண்டு.

ஆவணி மாதத் திருவிழாவில்

- தனி அம்மனாக எழுந்தருளுவது வள்ளியம்மை
- விழா நடப்பது தட்சிணாயனத்தில்
- தெப்ப விழா இல்லை

மாசி மாதத் திருவிழாவில்

- தனி அம்மனாக எழுந்தருளுவது தெய்வானையம்மை
- விழா நடப்பது உத்தராயணத்தில்
- தெப்ப விழா உண்டு

இவ்விழாக்களிள் முக்கிய நிகழ்வுகள்

சைவ சமயக் குரவர் நால்வரது ஈடுபாடு

இவ்விழாக்களை வடிவமைத்த முதுபெறும் ஆச்சாரியார்கள் சைவ சமயக் குரவர் நால்வரையும் விழாக்களோடு சாதாரியமாக இணைத்து விழாவினைக் கண்டு மகிழும் மக்கள் கூட்டம் இவர்களையும் நினைவு படுத்திக் கொள்ளுமாறு செய்துள்ளார்கள்.

அப்பர் என்ற திருநாவுக்கரசர்

விழா முதல் நாளன்று காலையில் விழாத் தொடக்கத்திற்கான கொடியேற்றம் நடந்ததும், மாலையில் நிகழும் முதல் நிகழ்ச்சியே அப்பர் சுவாமிகள் தங்கச்சப்பரத்தில் எழுந்தருளித் அடுத்து வரும் நாட்களில் செந்திலாண்டவரின் உற்சவத் திருமேனிகளையும், அம்மனின் உற்சவத் திருமேனியையும் தாங்கி வரும் சப்பரங்களும், பல்லக்குகளும் உலா வருவதற்கும், தொடர்ந்து வரும் அடியார்கள் நடந்து வருவதற்கும் ஏற்ற வகையில், அவருக்கே உரித்தான உழவாரப் பணி செய்து திருவீதிகளைத் தூய்மைப்படுத்துகிறார்.

அவர் எம்பெருமான் மண்மேல் மகிழும் பல தலங்களுக்குச் சென்று இந்த உழவாரத் திருப்பணியைச் செய்தார் என்கிறார் சேக்கிழார் பெருமான்.

பணியார் வேணிச் சிவபெருமான் பாதம் போற்றிப் பணி செய்யுநாள்
மணியார் கண்டத்து எம்பிரான் மண்மேல் மகிழும் இடம் எங்கும்
தணியாக் காதலுடன் சென்று, வணங்கி, தக்க பணி செய்வார்

.....

- சே.பெ.பு - தி.நா.பு - 1584

[பணியார் வேணி - பாம்பணிந்த திருச்சடை]

சுந்தரர் தூது

கணவன்-மனைவியர்க்கிடையே சிறு, சிறு பிணக்குகள் ஏற்படுவது இயல்பே. இவற்றை ஊடல் என்று சொல்வர். இது தெய்வங்களிடமும் உண்டு என்பதையும் அந்த ஊடலை எப்படிச் சரிசெய்து கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் மானுடருக்குக் காட்ட இறையவர் நடத்தும் ஒரு நாடகம். இந்த நாடகத்தினைச் செந்திலாண்டவரும் நடத்துகிறார்!

ஆறாம் நாள் திருவிழாவில் பகலில் திருச்செந்தூர் சிவன் கோவில் முன் மண்டபத்தில் சுவாமி மட்டும் வந்து தனியே நிற்கிறார். அவர் முன் நட்டுவனார் ஒருவர் உருத்திர கணிகை (தேவரடியாள்) வேடமிட்டு ஆடுகிறார். இதைப் பார்த்த அம்மன் சிவன் கோவில் உள்ளேயே இருந்து கொண்டு கதவைச் சாத்திக் கொள்கிறார்!

இந்த ஊடலினைத் தீர்க்க வருகிறார்கள், சண்டிகேஸ்வரரும், சுந்தரரும். சண்டிகேஸ்வரருக்கு இது அவர் பணி சார்ந்த செயல். அவர்தானே Power of Attorney பெற்றவர். சுந்தரருக்கோ இறைவனுக்கு நன்றி சொல்ல இது ஒரு வாய்ப்பு. சுந்தரருக்காக இறைவனே திருவாரூர் பெரு வீதியில் இருமுறை இரவோடு இரவாகப் பரவை நாச்சியாரிடம் தன் திருவடிகள் தோயத் தூது நடந்து இருவரையும் சேர்த்து வைத்த கதை நமக்குத் தெரியும் தானே?

சுந்தரர் :

“... அவ் அளவும்
போய் இவ் இரவே பரவை உறு
புலவி தீர்த்துத் தாரும்!”

இறைவன் :

“துன்பம் ஒழி நீ! யாம் உனக்கு ஓர்
தூதன் ஆகி இப்பொழுதே
பொன் செய் மணிப்பூண் பரவை பால்
போகின்றோம்!”

- சே.பெ.பு - ஏ.க.நா.பு - 3487/3488

காலத்தினால் செய்த நன்றியை மறக்காத சுந்தரர் இங்கே முருகனுக்கும் அம்மனுக்கும் இடையே தூது செல்கிறார்.

இந்த நிகழ்வினைச் சுந்தரர் சார்பாக அவர் அருகில் நிற்கும் ஓதுவார் ஒருவர் சுந்தரரின் திருநாகைக்காரோணத் தேவாரத் திருப்பதிகத்திலிருந்து சுவாமியின் முன் நின்று ஒரு பாடலும் அம்மன் முன் நின்று ஒரு பாடலுமாகப் மும்முறை பாடி வருகிறார். அதிலிருந்து ஒரு பாடல்.

மாற்றமேல் ஒன்றுரையீர்! வானா நீர் இருந்தீர்!
 வாழ்விப்பன் என ஆண்டீர்! வழியடியேன் உமக்கு
 ஆற்ற வேல் திருவுடையீர்! நல்குந்தீர் அல்லீர்!
 அணிஆரூர் புகப் பெய்த அருநிதியம் அதனில்
 தோற்றமிகு முக்கூற்றில் ஒரு கூறு வேண்டும்!
 தாரீரேல் ஒரு பொழுதும் அடியெடுக்கல் ஒட்டேன்!
 காற்றனைய கடும்பரிமா ஏறுவது வேண்டும்!
 கடல்நாகைக் காரோணம் மேவி இருந்தீரே!

-சு.தே - 7.46.8/7698

திருநாகைக்காரோணம் என்பது இன்று நாகபட்டினம் என வழங்கப்பெறும் தலமாகும். சப்தவிடங்கத் தலங்களில் ஒன்று. சக்திபீடங்களில் ஒன்று. நீலாயதாட்சியம்மை உடனமர் காயாரோகணேசுவரர் அருளாட்சி புரியும் தலம்.

[கடற்கரையில் உள்ள காரோணத் திருக்கோவிலில் எழுந்தருளியுள்ளவரே! பதில் ஒன்றும் கூறாமல் இருக்கிறீர்! நானோ உமக்கு வழிவழி வந்த அடியான். "உன்னை வாழ்விப்பேன்!" என்று சொல்லித் தானே என்னை ஆட்கொண்டீர். நீரோ மிக்க செல்வம் உடையவர். வறுமையால் வாடுபவர் அல்ல. அழகுமிகு திருஆரூரில் நீர் சேர்த்து வைத்திருக்கும் அந்தப் பெரும் செல்வக் குவியலில் எனக்கு மூன்றில் ஒரு பங்கு வேண்டும்! அதுமட்டுமல்ல நான் அங்குமிங்கும் செல்லக் காற்றினையும் வெல்லும் வேகமுடைய குதிரையும் வேண்டும்! இவற்றைத் தராவிட்டால் நீர் அப்பால் போக ஒரு அடி கூட எடுத்து வைக்க விட மாட்டேன்!]

பாவம்! முருகன்! அம்மன் இப்படிச் சொல்லிவிட்டால் என்ன செய்வார்? நாம் செய்வதையே அவரும் செய்தாராம். தம் சொத்துக்களை அம்மனுக்கு எழுதி வைக்கிறார். இதை நான்கு ஓலைகளில் கருவூலக் கணக்கர் எழுதிப் படிக்கிறார்! அம்மனும் ஊடல் தீர்ந்து சேர்த்திக்கு வருகிறார்!

திருஞானசம்பந்தர்

ஆறாம் திருநாளன்று இரவு 10மணிக்கு ரத வீதியின் வடகோடியில் சமணர் வேடமிட்ட ஒருவர் குனிந்த தலையுடன் நிற்கிறார். பல்லக்கில் அங்கு திருமேனி வடிவில் எழுந்தருளும் திருஞானசம்பந்தர் அதைக் கண்டு செல்கிறார். இது மதுரையில் கூன் பாண்டியனின் நோய் நீக்கம், அனல் வாதம், புனல் வாதம் ஆகிய மூன்றிலும் திருஞான சம்பந்தரிடம் தோல்வி கண்ட சமணர், தாங்கள் முன்னர், ஒட்டியபடி கழுவில் ஏறினர். இந்த நிகழ்வினைச் சேக்கிழார் பெருமான் பாடுகிறார்:

"தோற்றவர் கழுவில் ஏறித் தோற்றிடத் தோற்றும் தம்பம்
 ஆற்றிடை அமணர் ஓலை அழிவினால் ஆர்ந்த தம்பம்
 வேற்றொரு தெய்வம் இன்மை விளக்கிய பதாகைத் தம்பம்
 போற்றுசீர்ப் பிள்ளையார் தம் புகழ் சயத் தம்பமாகும்"

- சே.பெ.பு. - தி.ச.நா.பு - 856/2754

இங்கே மற்றுமொரு செய்தியையும் பதிவு செய்தல் வேண்டும் திருமுருகனே திரு ஞானசம்பந்தராகத் திருவவதாரம் செய்தார் என்பர் பல அருளாளர்கள். அருணகிரிநாதரும், பகழிக்கூத்தரும், வள்ளலாரும் மற்றும் சிலரும் இதே கருத்தினைக் கொண்டுள்ளார்கள்.

மாணிக்கவாசகர்

ஒன்பதாம் திருநாளன்று காலையில் குமரவிடங்கப் பெருமான் திருவீதி உலா நிறைவு பெற்று மேலக் கோயில் சேர்ந்ததும் அங்கு மாணிக்கவாசகரது திருச்சாழல் விண்ணப்பிக்கப் பெறுகிறது. இது தில்லையில் சிவபரத்துவத்தைக் காட்ட, செந்நெறி மெய்மைகளைக் காட்ட, மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்தது. தோழியர் இருவருக்கு இடையே நடக்கும் வினா-விடை நிகழ்ச்சி போலப் பாடலை ஆக்கியுள்ளார். அதிலிருந்து நாம் இரசித்து மகிழ ஒரு பாடல்.

தென்பால் உகந்தாடும் தில்லைச் சிற்றம்பலவன்
பெண்பால் உகந்தான் பெரும்பித்தன் காண், ஏடி?
பெண்பால் உகந்திலனேல் பேதாய்! இருநிலத்தோர்
வினையால் யோகு எய்தி வீடுவர் காண் சாழலோ!

- மா.வா.தி.வா - 12.9/263

[முதலாமவளது கேள்வி : தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் ஆடுகின்றவன் தட்சிணாமூர்த்தியாய், தெற்கு நோக்கி யோகத்தில் இருந்தவன் இப்படி ஒரு பெண்ணாகிய பார்வதி அம்மையைத் தன் இடப்பாகத்தில் கொண்டுள்ளானே, இவன் ஒரு பெண் பித்தனில்லையா?

இரண்டாமவளது பதில் : பெண்ணை விரும்பித் தன் இடப்பாகத்தில் வைத்துக் கொண்டு உலகில் மக்கள் கணவனும் மனைவியுமாக நல்ல இல்லறம் நடத்த வேண்டும் என்று காட்டுவதற்காகத்தான்! இல்லையேல் சிருஷ்டி எப்படி நடக்கும்? எல்லோரும் யோகிகளாக முயன்றால் இந்த யோகிகளுக்கும் துணையாவார் இல்லறத்தாரே அல்லவா? அதனால் இல்லறத்தார் இல்லாவிட்டால் யோகிகளும் யோகத்தை முற்றுவிக்க முடியாது வீழ்வர் தானே!]

மற்றும் பத்தாம் திருநாளன்று இரவு சண்முகர் சன்னிதியில் மர உரலை வைத்து மஞ்சளை உரலில் இட்டு உலக்கையால் பொற்சுண்ணம் இடிக்கின்றனர். இது சமயம் மாணிக்கவாசகரின் திருப்பொற்சுண்ணப் பதிகத்திலிருந்து சில பாடல்கள் பாடிச் சுண்ணம் இடிக்கின்றனர். இடித்த பொடியினைக் கும்பத்திலுள்ள நீரில் கலந்து அத்திரதேவரின் திருமுழுக்குக்குப் பயன்படுத்துவர். விழா நிறைவுக்கு வரும்பொழுது மஞ்சள் நீராடுதல் நம் வழக்கமல்லவா?

இப்படிச் செந்திலாண்டவர் திருவிழாக்கள் இரண்டிலும் சைவசமயக் குரவர் நால்வரையும் நம் முன்னே கூட்டி வந்து நிறுத்தி, நினைவூட்டும் லாகவத்தினைக் கண்டு மகிழ்வோமாக.

வண்ணப்பூக்கள் சாத்தும் விழா நாட்கள்

ஆவணி, மாசி மாதத் திருவிழாக்களில் மக்கள் மிகவும் விரும்பிப் பெரும் கூட்டமாகத் திரள்வது இந்த வண்ணப்பூக்கள் சாத்து விழா நாட்களில் தான். இந்த நிகழ்வுகள் ஏழாம் திருநாளன்றும் எட்டாம் திருநாளன்றும் நடப்பவை.

சிவப்பு சாத்துதல்

உருகு சட்ட சேவை நிறைவு பெற்றதும் ஏழாம் நாள் மாலையில் ஆறுமுக நயினார் அதாவது ஷண்முகரே வள்ளி-தெய்வயானை சமேதராக சண்முக விலாசத்திலிருந்து வெற்றிவேர் சப்பரத்தில் எழுந்தருளி பிள்ளையன் மண்டபம் சேர்வார். அங்கு அபிஷேக ஆராதனைகள் நிறைவு பெற்றதும், பிள்ளையன் மண்டபத்திலிருந்து தங்கச் சப்பரத்தில் செம்பட்டு அணிந்து சிவப்பு நிறமுள்ள மலர்களையே முற்றிலுமாகச் சூடிக்கொண்டு செம்மேனி எம்மானாக எட்டுவீதிகளிலும் உலா வந்து மேலக்கோயிலை அடைவார். இந்தச் சப்பரத்தின் பின்புறம் நடராசப் பெருமானின் திருமேனியினைக் காணலாம். முருகன் செம்மேனி எம்மானாகிய சிவனின் அம்சமே என்பதை நினைவூட்டுவது போலுள்ளது இந்தச் சப்பர அலங்காரம்.

வெள்ளை சாத்துதல்

ஏழாம் திருநாள் ஷண்முகரின் வீதி வலம் நிறைவு பெற்றதும் நள்ளிரவிற்குப் பின்னர் அவரை முற்றிலுமாக வெண்ணிற மலர்களால் அலங்கரிப்பர். ஆபரணங்கள் எதுவும் அணிவிப்பதில்லை. வைகரைப் பொழுதில் அதாவது அதிகாலையில் விரைவாக வீதி வலம் வந்து மேலக் கோயிலை அடைகிறார். இது இறைவனின் மறைத்தல் தொழிலைக் குறிக்கிறது என்பர்.

பச்சை சாத்துதல்

எட்டாம் திருநாள் பகலில் நடைபெறும், மக்கள் மிக மிக விரும்பிப் பார்க்கும் அலங்காரமும் திருக்கோலமும்! பச்சைக் கடைசல் சப்பரத்தில் பச்சை மயில் வாகனான ஷண்முகரை வீற்றிருக்கச் செய்து பச்சைப் பட்டுடை அணிவித்து மருக்கொழுந்து, பச்சை முதலிய மலர்களாலும் மணமுள்ள இலைகளாலும் கட்டப் பெற்ற மாலைகளைச் சூடிக் கொண்டு எட்டு வீதிகளிலும் வலம் வருவார். வழி நெடுகப் பன்னீரால் அபிஷேகம் செய்வர் பக்தர்கள். இது இறைவனின் அருளும் சக்தியைக் குறிக்கிறது என்பர். அதனால் பச்சைமாமலை போல் மேனியானின் மருமகனான முருகனை பச்சை சாத்திய கோலத்தில் காண்பவர் வீட்டில் பல் வளமும் கொழிக்கும், செல்வம் பெருகும் என்பது மக்களிடையே நிலவும் நம்பிக்கை. இந்த நிகழ்வு நிறைவு பெற்றதும் ஷண்முகர் திருக்கோவிலுள்ள தனது சன்னிதிக்குத் திரும்புவார். அதற்கப்புறம் இடைப்பட்ட இரண்டு நாட்களுக்கான கால பூசைகள் நடைபெறுகின்றன.

நிறங்களுக்கான ஏனைய விளக்கங்கள்

சிவப்பு - சிவனையும், வெள்ளை-பிரமனையும், பச்சை-திருமாலையும் குறிக்கும் என்றும் எல்லாமே ஷண்முகருக்கான வெவ்வேறு அலங்காரங்கள் தான் என்பதால் ஒன்றே தெய்வம் என்பதை இந்த மூன்று நிற அலங்காரங்களும் சேர்ந்து காட்டுகின்றன என்பாரும் உள்.

மற்றும் சிவப்பு-செல்வத்தையும், வெள்ளை-கல்வியையும், பச்சை-ஆற்றல் சக்தியையும் காட்டுகின்றன என்றும் சொல்வர்.

தேரோட்டம்

இது பத்தாம் திருநாளன்று காலை நடைபெறும் நிகழ்ச்சி. சுவாமி எழுந்தருளியுள்ள திருத்தேர் ஆதித்த நாடார்களால் வடம்பிடிக்கப் பெற்று நான்கு வெளிவீதிகளிலும் பவனி வருதல். இந்தத் தேரோட்டத் திருவிழாவினைக் காணவும் வடத்தைப் பிடித்து இழுத்து சுவாமியின் திருவருளைப் பெறவும் பெரும் கூட்டம் கூடுகிறது. "யார் வந்தால் தேரோடும்?" என்ற கேள்விக்கு "ஆதித்தனார் வந்தால் தேரோடும்" என்ற பதில் எல்லோரிடமிருந்தும் வருமளவு ஆதித்தனார் குடும்பம் ஆண்டுதோறும் இந்த விழா சிறப்புற நடைபெற ஆவன செய்துவருகிறார்கள்.

தெப்பம்

பதினோராம் திருநாளன்று மாலை சுவாமியும் அம்மனும் புஷ்பச் சப்பரங்களில் யாதவர் மண்டகப்படியிலிருந்து எழுந்தருளி வெளிவீதி வழியாக திருநெல்வேலி நகரத்தார் மண்டகப்படி சேர்தல். அங்கு அபிஷேக, அலங்கார, ஆராதனைகள் நிறைவு பெற்றதும் மின் விளக்குகளில் ஒளிரும் தெப்பத்தில் சுவாமி திருக்குளத்தில் பதினோரு முறை வலம் வருதல். இந்த அழகும், ஒளியும், அருளும் பொலியும் நிகழ்ச்சியினை ஆண்டுதோறும் திருநெல்வேலி நகரத்தார் விடுதியினர் நடத்தி வருகிறார்கள்.

இந்தக் காட்சியினை திருநெல்வேலிக் கவிஞர் சே.கனகசபை பி.ஏ. அவர்களின் வரிகளில் வர்ணிப்பதானால்,

அபிஷேக அலங்காரமாகி ஆனந்தக் கோலமுடன்
தீப ஒளியில் சிரித்த முகம் காட்டி செந்திற் பெருமான்
நாடெல்லாம் போற்றும் நகரத்தார் தெப்பத்தில்
பீடுடனே பவனி வரும் பெருமிதத் திருக்காட்சி
கோடி சனம் போற்றிக் கும்பிட்டுக் கொண்டாட
கண்ணைக் கவரும் மின்னொளி வெள்ளத்தில்
பதினோரு முறை பவனி வரும் பரவச எழிற்காட்சி!

இந்தத் தெப்பத்திருவிழா மாசி மாதத் திருவிழாவில் மட்டுமே நடைபெறும்.

மஞ்சள் நீராட்டு / திருக்கோவில் சேர்த்தி

பன்னிரண்டாம் திருநாளன்று மாலை மஞ்சள் நீராடி இரவு சுவாமியும் அம்மனும் மலர்க்கேடயச் சப்பரத்தில் திருக்கோவில் அடைந்து சேர்த்தி பெறுதல்.

ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க!
அறுமுகம் வாழ்க!
வெற்பைக் கூறு செய் தனிவேல் வாழ்க!
குக்குடம் வாழ்க!
செவ்வேள் ஏறிய மஞ்ஞை வாழ்க!
யானை தன் அணங்கு வாழ்க!
மாறிலா வள்ளி வாழ்க!

வாழ்க சீர் அடியார் எல்லாம்!

- இந்த வரைவிற்கு ஆதாரங்கள் :

திருச்செந்தூர் அருள்மிகு சுப்பிரமணிய சுவாமி திருக்கோயில் வரலாறு

- பேராசிரியர் டாக்டர் ந.கல்யாண சுந்தரம் - திருக்கோயில்

வெளியீடு திருக்கோயிலின் வலைத் தளம் :

www.tiruchendurmurugantemple.com

திருக்கோயிலின் விழா அழைப்பிதழ்கள்

3.3 நூல் உருவாக உதவிய ஆவணங்கள்

மிகுந்த நன்றியுணர்வோடு இங்கே பட்டியலிடப் பெற்றுள்ளன

	ஆவணத்தின் பெயர்	ஆசிரியர்/உரை வழங்கியவர்/தொகுத்தவர்	ஆவணவகை	வெளியீடு	ஆண்டு
	ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம் - ஆதி சங்கரர் அருளியது				
1	"ஸ்ரீ புவனேச்வரி விஜயம்" வடமொழி மூலமும் பொருளும்	ஸ்ரீ ஓங்காராநந்த மஹாஸ்வாமிகள்	மாத இதழ்	ஸ்ரீ புவனேச்வரி அவதூத வித்யா பீடம்	
2	மேலது - வட மொழி மூலமும் பொருளும்	ஸ்ரீ ஓங்காராநந்த மஹாஸ்வாமிகள்	MP3CD		
3	மேலது - வட மொழி மூலமும் பொருளும்	திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் சுவாமிகள்	புத்தகம்	சூக ஸ்ரீ வாரியார் பதிப்பகம்	
4	வடமொழியில் மூலம் - தமிழில் பொருள் - ஆங்கில ஆக்கம்	எம்.கணேச ஐயர்	புத்தகம்	லிட்டில் பிளவர் கம்பெனி	1969
5	தமிழாக்கம்	அ.வெ.கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார்	புத்தகம்	அருள் அமுது	1989
6	மேலது	கு.நடேசக் கவுண்டர்	இணையதளம்	www.kaumaram.com	
7	முருகன் பாடல்கள் - தொகுதி 6 ல் உள்ள தமிழாக்கம்	கலாபாரதி	புத்தகம்	தெட்சணத்தார் வேளாளர் மகிமை பரிபாலன சொஸைட்டி	
8	தமிழாக்கம் - விரிவுரை	மும்பை ராமகிருஷ்ணன்	புத்தக மலர்	சாஸ்தா பதிப்பகம்	2009
9	மூலம் - உரை - தமிழ்க் கவிதை	அருள்நிதி G.சுப்ரமணியன்	புத்தகம்	கலைமகள் டிரேடர்ஸ்	2009
10	ஆங்கில ஆக்கம் - விளக்க உரையுடன்	பி.ஆர்.ராமச்சந்தர், ரவி சங்கர் மாயவரம் விஷிநாதன் - one sloka a day	இணையதளம்	www.kaumaram.com	
	திருமுருகாற்றுப்படை - நக்கீரர் அருளியது				
11	மூலமும் உரையும்	சாது சிதம்பரம் சுவாமிகள்	புத்தகம்	சாது சிதம்பரம் சுவாமி	2001

	கந்த புராணம் - கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் அருளியது				
12	மூலம்		இணையதளம்	www.kaumaram.com	
13	கந்தவேள் கருணை	திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் சுவாமிகள்	புத்தகம்	வானதி பதிப்பகம்	1975
14	கந்த புராணம்	பருத்தியூர் டாக்டர் K.சந்தானராமன்	புத்தகம்	பூங்கொடி பதிப்பகம்	2006
15	கந்த புராணம் விளக்கவுரை	திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் சுவாமிகள்	MP3CD		
16	கந்த புராணம் விளக்கவுரை	சொல்லின் செல்வர் - சுசி சிவம்	MP3CD		
	திருப்புகழ் - அருணகிரிநாதர் அருளியது				
17	மூலமும் விளக்க உரையும் - 6 பகுதிகள்	திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் சுவாமிகள்	புத்தகம்	வானதி பதிப்பகம்	1965
18	மேலது - மூலமும் பொருளும்	ஸ்ரீ கோபால சுந்தரம்	இணையதளம்	www.kaumaram.com	1992
19	திருப்புகழ் திரட்டு	ஸ்ரீ TV ஸ்தாராம் பாகவதர்	புத்தகம்	முருகன் திருவருட் சங்கம்	1966
20	அருணகிரிநாதர் அடிச்சுவட்டில்	சேக்கிழார்தாசன்	புத்தகம்	அருள்மிகு சுவாமிநாத சுவாமி திருக்கோயில், சுவாமிமலை	1981
21	திருப்புகழ்ப் பாராயணத் தவநெறித் திருமுறை	ஸ்ரீ வள்ளிமலைத் திருப்புகழ் ஸச்சிதாநந்தா ஸ்வாமிகள்	புத்தகம்	ஸ்ரீ வள்ளிமலை ஸ்வாமி ஸச்சிதாநந்தா திருப்புகழ் ஸபை	1957
	கந்தர் அநுபூதி - அருணகிரிநாதர் அருளியது				
22	மூலமும் விளக்கவுரையும்	திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் சுவாமிகள்	புத்தகம்	வானதி பதிப்பகம்	1976
23	மூலமும் விளக்கமும்	கி.வா.ஜகந்நாதன்	புத்தகம்	அமுத நிலையம் அறக்கட்டளை	2005

	கந்தர் அலங்காரம் - அருணகிரிநாதர் அருளியது				
24	மூலமும் விளக்கமும்	திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் சுவாமிகள்	புத்தகம்	வானதி பதிப்பகம்	1975
25	கந்தர் அலங்காரச் சொற்பொழிவுகள் - மூலமும் விளக்கமும் - பாகம் 1,5,6	கி.வா.ஜகந்நாதன்	புத்தகம்	அல்லயன்ஸ்	2003
	கந்தர் கலிவெண்பா - குமரகுருபர சுவாமிகள் அருளியது				
26	மூலமும் விளக்கவுரையும்	கி.வா.ஜகந்நாதன்	புத்தகம்	அமுத நிலையம்	1958
27	மூலமும் விளக்கவுரையும்	பி.ரா.நடராசன்	புத்தகம்	சகுந்தலை நிலையம்	2006
	சேவல் விருத்தம்				
28	மூலமும் விளக்கவுரையும்	அருணகிரிநாதர்/ஸ்ரீ சு.நடராஜன்	இணையதளம்	www.kaumaram.com	
	மயில் விருத்தம்				
29	மூலமும் விளக்கவுரையும்	அருணகிரிநாதர்/ஸ்ரீ சு.நடராஜன்	இணையதளம்	www.kaumaram.com	
	வேல் விருத்தம்				
30	மூலமும் விளக்கவுரையும்	அருணகிரிநாதர்/ஸ்ரீ சு.நடராஜன்	இணையதளம்	www.kaumaram.com	
	முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்				
31	திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளை தமிழ் - பகழிக்கூத்தர் அருளியது	முனைவர் ந.கல்யாண சுந்தரம்	புத்தகம்	அருள்மிகு சுப்பிரமணிய சுவாமி திருக்கோயில், திருச்செந்தூர்	1998
32	முத்துக் குமாரசுவாமி பிள்ளைத் தமிழ் - குமரகுருபரர் அருளியது	டாக்டர் துரை.இராசாராம்	புத்தகம்	சிட்டு நூலகம்	2003
	ஏனைய பிள்ளைத் தமிழ்கள்				
33	மீனாட்சி அம்மை பிள்ளைத்தமிழ் - குமரகுருபரர் அருளியது	டாக்டர் சுப.அண்ணாமலை	புத்தகம்	மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயில்	2004
34	மேலது	டாக்டர் செ.உலகநாதன்	புத்தகம்	முல்லை நிலையம்	1993
	முருகன் பாடல்கள்				
35	முருகன் பாடல்கள் - 6	இரா.அம்பை சங்கரனார்	புத்தகம்	தெட்சணத்தார் வேளாளர்	1992

	தொகுதிகள்			மகமை பரிபாலன சொசைட்டி லிமிட்டெட்	
36	பாலமுருகன் பாமாலை	N.மோகனசுந்தரம், வேந்தன்பட்டி	புத்தகம்	N.மோகனசுந்தரம்	1998
37	திருப்புவயல் குமரேச சதகம்	குருபாததாசர்	புத்தகம்	இரத்தின நாயகர் அண்ட் சன்ஸ்	1980
38	ஸ்ரீ திருச்செந்தில் ஆண்டவன் ஸுப்ரபாதம் முதலிய பிரார்த்தனைகள்		புத்தக மலர்	விஸ்வரூப தெர்சனார்த்திகள் ஸபா - ஸ்ரீ ராமா ஜீவல்லரி	2007
39	திருவருட்பா - முதல் திருமுறை - இராமலிங்க அடிகளார் அருளியது	அ.மாணிக்கம்	புத்தகம்	வர்த்தமானன் பதிப்பகம்	2002
40	ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்யர் ஸஹஸ் ரநாம ஸ்தோத்ரம் நாமாவளியுடன்		புத்தகம்	சிரி டிரேடிங் ஏஜென்ஸி பிரைவேட் லிமிட்டெட்	2004
41	தண்ணீர்மலைத் தண்டாயுதபாணி திருக்கோயில் வரலாறும் பாமாலையும்	நா.இராமநாதன்,பிணங்கு	புத்தக மலர்	திருக்கோயில் திருக்குட நீராட்டு நினைவு வெளியீடு	1995
42	அருள்மிகு தண்டாயுதபாணி ஆலய வரலாறு	பி.எல்.சிங்காரம் - தமிழ் நேசன் பிணங்கு	கட்டுரை - திருக்குட நீராட்டு நினைவு மலர்		1995
43	மேலது தைப்பூச விழா 2009	பிணங்கு - மீனாள் வெங்கடாசலம்	DVD	அலுமு வீடியோ	
	ஆதி சங்கரர் வரலாறு				
44	ஐகத்குரு ஸ்ரீ சங்கர சரிதம்	எச்.பத்மனாபன்	புத்தகம்	தேசிய மொழிகள் நிறுவனம் - காலடி	2009
45	Sri Sankara	டாக்டர்.S.சங்கரநாராயணன்	புத்தகம்	அடையார் நூலகம்	1995
	ஆதி சங்கரர் அருளிய நூல்கள்				
46	ஆத்ம போதம்	ஸ்வாமி சின்மயானந்தர்	புத்தகம்	சென்ட்ரல் சின்மயா மிஷன் ட்ரஸ்ட்	
47	தத்வ போதம்	ஸ்வாமி சின்மயானந்தர்	புத்தகம்	சென்ட்ரல் சின்மயா மிஷன் ட்ரஸ்ட்	
48	விவேகசூடாமணி	ஸ்வாமி சின்மயானந்தர்	புத்தகம்	சென்ட்ரல் சின்மயா மிஷன் ட்ரஸ்ட்	1989

49	பஜ கோவிந்தம்	ஸ்வாமி தேஜோமயானந்தா	புத்தகம்	சென்ட்ரல் சின்மயா மிஷன் ட்ரஸ்ட்	2007
50	மேலது	ராஜாஜி	புத்தகம்	வானதி பதிப்பகம்	1975
51	மேலது	கண்ணதாசன்	புத்தகம்		
52	கனகதார ஸ்தோத்ரம் பொன்மழை - தமிழாக்கம்	கண்ணதாசன்	புத்தகம்	கண்ணதாசன் பதிப்பகம்	
53	மநீஷா பஞ்சகம்	ஸ்வாமி சின்மயானந்தர்	புத்தகம்	சென்ட்ரல் சின்மயா மிஷன் ட்ரஸ்ட்	
54	சங்கர ஸ்தோத்திரம் ரத்னாகரம் - ஆங்கிலாக்கம்	ரிமா கோபிநாத் நாயர்	புத்தகம்	சுவாதி	2004
55	அருள் அமுது - தமிழாக்கம்	அ.வெ.ர.கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார்	புத்தகம்	திருவடிப் பதிப்பகம்	1989
	பன்னிரு திருமுறைகள்				
56	தேவாரம் (சம்பந்தர் அருளியது) மூலமும் உரையும் திருமுறைகள் 1-3	புலவர் பி.ரா.நடராசன்	புத்தகம்	உமா பதிப்பகம்	2004
57	தேவாரம் (திருநாவுக்கரசர் அருளியது) மூலமும் உரையும் திருமுறைகள் 4-6	புலவர் பி.ரா.நடராசன்	புத்தகம்	உமா பதிப்பகம்	2003
58	தேவாரம் (சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளியது) மூலமும் உரையும் திருமுறை 7	புலவர் பி.ரா.நடராசன்	புத்தகம்	உமா பதிப்பகம்	2000
59	தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் - மூலம் - திருமுறைகள் 1-7	அ.ச.ஞானசம்பந்தன்	புத்தகம்	கங்கைவெளியீடு	1998
60	பன்னிருதிருமுறை வரலாறு - இரண்டு பகுதிகள்	க.வெள்ளைவாரணன்	புத்தகம்	அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்	1980
61	திருவாசகம் - மாணிக்கவாசகர் அருளியது மூலமும் உரையும் திருமுறை 8	புலவர் பி.ரா.நடராசன்	புத்தகம்	உமா பதிப்பகம்	2007
62	திருவாசகம் சில சிந்தனைகள் - 6 தொகுதிகள்	அ.ச.ஞானசம்பந்தன்	புத்தகம்	கங்கை புத்தக நிலையம்	1999
63	திருவாசகம் - மூலமும் உரையும்	கே.ஆர்.சுந்தரம்	புத்தகம்	திருவாசகத் தெள்ளமுது பதிப்பகம்	2005

64	திருவாசகம் - மூலமும் உரையும்	சுவாமி சித்பவானந்தர்	புத்தகம்	ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தபோவனம்	1983
65	திருமந்திரம் திருமூலர் அருளியது மூலமும் விளக்கவுரையும் - பகுதிகள் 3 - திருமுறை 9	G.வரதராஜன்	புத்தகம்	பழனியப்பா பிரதர்ஸ்	1978, 1983
66	மேலது	ஞா.மாணிக்கவாசகன்	புத்தகம்	உமா பதிப்பகம்	2003
67	மேலது - ஆங்கிலாக்கம்	டாக்டர் B.நடராஜன்	புத்தகம்	ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணமடம்	1991
68	திருத்தொண்டர் புராணம் அல்லது பெரிய புராணம் - திருமுறை 12 சேக்கிழார் அருளியது - மூலமும் விரிவான விளக்க உரையும் பகுதிகள் 1-7	சிவக்கவிமணி C.K., சுப்பிரமணியமுதலியார்	புத்தகம்	கோவைத் தமிழ்ச் சங்கம்	1975
69	மேலது மூலமும் - அரும்பதவுரையும்	பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தன்	புத்தகம்	கங்கை புத்தக அருளிய நிலையம்	1999
70	பெரியபுராணம் - ஓர் ஆய்வு	பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தன்	புத்தகம்	கங்கை புத்தக அருளிய நிலையம்	
	திருக்குறள் - திருவள்ளுவர் அருளியது				
71	மூலமும் உரையும்	பரிமேலழகர்			
72	மேலது	தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்	புத்தகம்	அருள்நெறிப் பதிப்பகம்	2005
73	மூலமும் உரையும்	தமிழண்ணல்	புத்தகம்	மீனாட்சி புத்தக நிலையம்	1999
74	மூலமும் உரையும்	கி.வா.ஜகந்நாதன்	புத்தகம்	ராமகிருஷ்ண மிஷன் வித்யாலயம்	2004
75	மூலமும் உரையும்	நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம் பிள்ளை	புத்தகம்	பழனியப்பா பிரதர்ஸ்	1987
76	மூலமும் உரையும்	வை.மு.கோபாலகிருஷ்ணனாச்சாரியார்	புத்தகம்	உமா பதிப்பகம்	2009
77	மேலது பாயிரம் மூலமும் உரையும் 1 & 2 பகுதிகள்	திரு.வி.கலியாணசுந்தரனார்	புத்தகம்	பூம்புகார் பதிப்பகம்	1997
78	திருவள்ளுவர் அல்லது வாழ்க்கை விளக்கம்	மு.வரதராசன்	புத்தகம்	பாரி நிலையம்	1955

	சைவ சித்தாந்தம்				
79	சைவ சித்தாந்தம் கூறும் முப்பொருள் விளக்கம்	முனைவர் கோமதி சூரியமூர்த்தி	புத்தகம்	சைவ சித்தாந்தப் பெருமன்றம்	2005
80	சைவ சித்தாந்த வரைவு	முனைவர் நல்லூர் சா.சரவணன்	புத்தகம்	நண்பர்கள் வெளியீடு	2007
81	சைவ சித்தாந்த விளக்கம்	செ.வேங்கடராமச் செட்டியார்	புத்தகம்	சைவ சித்தாந்தப் பெருமன்றம்	2002
82	சைவமும் தமிழும்	முனைவர் இரா.செல்வக்கணபதி	புத்தகம்	தெய்வச் சேக்கிழார் மனித வள மேம்பாட்டு அறக்கட்டளை	2005
83	சிவஞானபோதம் - மெய்கண்ட தேவர் அருளியது	காசிவாசி முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பிரான் சுவாமிகள்	புத்தகம்	காசித்திருமடம்	1999
84	சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கு	சைவ சித்தாந்தப் பெருமன்றம்	புத்தகம்	சைவ சித்தாந்தப் பெருமன்றம்	1994
	சித்தர்கள்				
85	சித்தர் இலக்கியம் பகுதிகள் 1-3	மீ.ப.சோமசுந்தரம்	புத்தகம்	அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்	1988
86	சித்தர் பாடல்கள்	டாக்டர் ச.மெய்யப்பன்	புத்தகம்	மணிவாசகர் பதிப்பகம்	1996
87	ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமி பாடல்கள்	ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தபோவனக் காரியதரிசி	புத்தகம்	ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தபோவனம்	1988
88	கைவல்ய நவநீதம் - தாண்டவமூர்த்தி சுவாமிகள்	அருணாசல சுவாமிகள்	புத்தகம்	இரத்தின நாயகர் அண்ட் சன்ஸ்	1996
89	பட்டினத்தார் பாடல்கள்	திரு.வி.சு	புத்தகம்	பழனியப்பா பிரதர்ஸ்	2001
	உபநிடதங்கள், வேத மந்திரங்கள்				
90	ஐதரேய உபநிஷதம்	சுவாமி ஆசுதோஷானந்தர்	புத்தகம்	ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்	2003
91	கேன உபநிஷதம்	சுவாமி ஆசுதோஷானந்தர்	புத்தகம்	ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்	2003
92	பிரச்சன உபநிஷதம்	சுவாமி ஆசுதோஷானந்தர்	புத்தகம்	ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்	2007
93	ஈசாவாஸ்ய உபநிஷதம்	சுவாமி ஆசுதோஷானந்தர்	புத்தகம்	ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்	2007
94	மாண்டூக்ய உபநிஷதம்	சுவாமி ஆசுதோஷானந்தர்	புத்தகம்	ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்	2007
95	முண்டக உபநிஷதம்	சுவாமி ஆசுதோஷானந்தர்	புத்தகம்	ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்	2007
96	கட உபநிஷதம்	சுவாமி ஆசுதோஷானந்தர்	புத்தகம்	ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்	2008
97	தைத்திரீய உபநிஷதம்	சுவாமி ஆசுதோஷானந்தர்	புத்தகம்	ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்	2008
98	உபநிஷத்ஸாரம் - சாந்தோக்யம்,	அண்ணா	புத்தகம்	ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்	2008

	ப்ருஹதாரண்யகம், பிரம்மஸூத்ரசாரம்				
99	வேத மந்திரங்கள், சாந்தி மந்திரங்கள், ஸூக்தங்கள்	சுவாமி ஆசுதோஷானந்தர்	புத்தகம்	ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்	2000
100	காயத்ரி	சுவாமி சித்பவானந்தர்	புத்தகம்	ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தபோவனம்	2008
101	ஸ்ரீ காயத்ரி	உமா ஹரிஹரன்	புத்தகம்	கிரி டிரேடிங்க் ஏஜென்ஸி	2008
	ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை				
102	பகவத்கீதை அத்தியாயங்கள் 1-18	ஸ்வாமி சின்மயானந்தர்	புத்தகம்	சென்ட்ரல் சின்மயா மிஷன் ட்ரஸ்ட்	
	தெய்வத்தின் குரல் காஞ்சி மஹாபெரியவாள் அருளியது				
103	ஏழு தொகுதிகள்	ரா.கணபதி	புத்தகம்	வானதி பதிப்பகம்	2000
	அம்பிகை பற்றியவை				
104	ஸ்ரீ சௌந்தர்ய லஹரி - ஆதி சங்கரர் அருளியது	கணேசய்யர்	புத்தகம்	SG Charitable Trust	
105	மேலது	அண்ணா	புத்தகம்	ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்	2000, 2003
106	ஸ்ரீ மூக பஞ்சசதீ - ஸ்ரீ மூகர் அருளியது மூலமும் உரையும்	ராதாகிருஷ்ண சாஸ்திரீ	புத்தகம்	ஸ்ரீ விக்ரேசுவர வெங்கடேசுவர டிரஸ்ட்	1997
107	அபிராமி அந்தாதி - மூலமும் விளக்கவுரையும் - 4 தொகுதிகள்	கி.வா.ஜகந்நாதன்	புத்தகம்	அமுத நிலையம்	1970
108	மேலது	ந.ரா.முருகவேள்	புத்தகம்	ஏ.எஸ்.பிரிண்டர்ஸ்	1973
109	மேலது	பருத்தியூர் டாக்டர் K.சந்தானராமன்	புத்தகம்	பூங்கொடி பதிப்பகம்	2005
110	மேலது - ஆய்வுரை	திருமதி தேவகி முத்தையா	புத்தகம்	தருமையாதீனம்	1988
	வைணவம்				
111	நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தம்	டாக்டர் ஜெகத்ரட்சகன்	புத்தகம்	ஆழ்வார்கள் ஆய்வு மையம்	1993
112	ஸ்ரீ வேங்கடேச ஸுப்ரபாதம் ஸ்ரீ ஆண்டாள் திருப்பாவை பொன்மழை - தமிழாக்கம்	கவியரசர் கண்ணதாசன்	புத்தகம்	கங்கை புத்தக நிலையம்	1985

113	108 வைணவ திவ்டதேச ஸ்தல வரலாறு	ஆ.எத்திராஜன்	புத்தகம்	ஸ்ரீ வைணவ சித்தாந்த நூற்பதிப்பு கழகம்	1995
114	வைணவச் செல்வம்	டாக்டர் ந.சுப்பு ரெட்டியார்	புத்தகம்	தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்	1995
	இந்து சமயம்				
115	இந்து சமயத் தத்துவம்	டாக்டர் டி.எம்.பி.மகாதேவன், ஞா இராஜாபகதூர்	புத்தகம்	தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்	1964
116	இந்து தர்மம்	ஸ்ரீ சுவாமி சிவானந்தா, SR.செல்லமுத்து	புத்தகம்	தெய்விக வாழ்க்கைச் சங்கம்	1989
117	தத்துவ தரிசனங்கள்	இ.எஸ்.டி.செ.ஞானன்	புத்தகம்	மணிவாசகர் பதிப்பகம்	1999
118	அறுவகைச் சமயம்	முனைவர் இரா.செல்வக்கணபதி	புத்தகம்	ஸ்ரீ மதி சிவகாமசுந்தரி அம்மையார்	
	திருத்தலவரலாறுகள்				
119	புள்ளிருக்குவேளூர்த் தல வரலாறு	சண்முக தேசிக ஞான சம்பந்தபரமாசாரிய சுவாமிகள்	புத்தகம்	ஸ்ரீ மத் இராமலிங்க தம்பிரான் சுவாமி	1943
120	அட்ட வீரட்டத் திருத்தலங்கள்	ப.முத்துக்குமாரசுவாமி	புத்தகம்	பழனியப்பா பிரதர்ஸ்	2004
121	திருச்செந்தூர் நகர அன்னதான விடுதி புதிய கட்டிட திறப்பு விழா மலர்	கவிஞர் சே.கனகசபை பி.ஏ.,	புத்தக சிறப்பு மலர்	திருச்செந்தூர் நகரத்தார் சங்கம் சிறப்பு மலர்	2007
122	திருச்செந்தூர் சுப்பிரமணிய திருக்கோயில் சுவாமி திருக்கோயில் வரலாறு	டாக்டர் ந.கல்யாணசுந்தரம்	புத்தகம்	அருள்மிகு சுப்பிரமணிய சுவாமி திருக்கோயில், திருச்செந்தூர்	2008
123	உலகெங்கிலுமுள்ள முருகன் திருக்கோவில்கள் - அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, மொரீஷியஸ், இலங்கை, மலேஷியா, சிங்கப்பூர், ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், இந்தியா முதலிய நாடுகள்		திருக்கோயில் இணைய தளங்கள்		
124	திருக்குறுங்குடி	ஸ்ரீ ஸ்வாமி அழகிய நம்பி முத்தங்கி சேவை	புத்தகம்	ஸ்ரீ குறுங்குடி வல்லித்தாயார்	1998
125	அட்ட வீரட்டத் திருத்தலங்கள்	ப.முத்துக்குமாரசுவாமி	புத்தகம்	பழனியப்பா பிரதர்ஸ்	2004

	ஏனையவை				
126	தனிப்பாடற்றிரட்டு - இரண்டாம் பாகம்	கா.சுப்பிரமணிய பிள்ளை	புத்தகம்	இரத்தின நாயகர் ஸன்ஸ்	1950
127	பாடிக் கொடுத்த மங்கலங்கள்	கவியரசர் கண்ணதாசன்	புத்தகம்	வானதி பதிப்பகம்	1985
128	சிந்தனைப் பூச்சரம்	தேவகி முத்தையா	புத்தகம்	பழனியப்பா பிரதர்ஸ்	2010
129	கண்ணகி காவியம்	வலம்புரி சோமனாதன்	புத்தகம்	வானதிபதிப்பகம்	2003
130	பாரதியார் கவிதைகள்	சுப்பிரமணிய பாரதி	புத்தகம்	ஸ்ரீ மகள் கம்பெனி	1955
131	சிற்பச் செந்நூல்	வை.கணபதி ஸ்தபதி	புத்தகம்	தொழில் நுட்பக் கல்வி இயக்ககம்	1978
132	கம்பராமாயணம்	கம்பன் கழகம்	புத்தகம்	கம்பன் கழகம்	1976
133	ஸாவித்ரி - அரவிந்தர் அருளியது	ஆ.ஐ.இரவி ஆறுமுகம்	புத்தகம்	நர்மதா பதிப்பகம்	2004
134	நீதி நூல்கள்	மு.சு.அருள்சாமி	புத்தகம்	தமிழகம்	1963
135	நகரத்தார் கலைக் களஞ்சியம்	ச.மெய்யப்பன், கரு.முத்தையா, சபா.அருணாசலம்	புத்தகம்	மணிவாசகர் பதிப்பகம்	1998
136	இராமலிங்க அடிகள்	ந.சுப்புரெட்டியார்	புத்தகம்	கலைஞன் பதிப்பகம் களால் வெளியிடப் பெற்றது	2003
137	ஸ்ரீ ரமண வழி - மூன்றாம் பாகம் சாதனை சாரம்	ஸ்ரீ சாது ஓம்	புத்தகம்	கிரி டிரேடிங் ஏஜென்ஸி	1983
138	தமிழ் இலக்கிய வரலாறு	மு.வரதராசன்	புத்தகம்	சாகித்திய அக்காதெமி	1972
139	கம்பன் விசுவரூபம்	பழ.பழநியப்பன்	புத்தகம்	வானதி பதிப்பகம்	1983

3.4 மேற்கோள் குறியீடுகளின் விரிவுப் பட்டியல்

அ.இ.அ

அ.தே

அ.நா - க. அநு

அ.நா - க. அல.

அ.நா - தி.செ.தி

அ.நா - தி.தி.பு

அ.நா - திருப்புகழ்

அ.நா - வ.தி

அ.நா - சு.ம. திருப்புகழ்

அ.நா - சே.வி

அ.நா - மயில் விருத்தம்

அ.நா - தி.கு.தி

அ.ப - அ.அந்

அ.ரெ - கா.சி

அ.வி - சா

ஆ.ச - ஆ.போ

ஆ.ச - வி. சூ

ஆ.ச - ஸெ.ல

உ.சி

ஒள - நல்வழி

ஒள - மூ

க.அ. - கி. வா

க.சி - க.பு

க.சி - க.பு.வள்ளியம்மை

க.சி - க.பு - ம.கா

க.சி - க.பு - யு.கா

க.சி. - க.பு - தே.கா

க.ரா

க.ரா - கு.ப

க.ரா - கு.வ.ப

க.ரா. - யு.கா - இ.ம.ப

அருட்பிரகாச இராமலிங்க அடிகளார் - திருவருட்பா

- முதல் திருமுறை

அப்பர் (திருநாவுக்கரசர்) தேவாரம்

அருணகிரிநாதர் - கந்தர் அநுபூதி

அருணகிரிநாதர் - கந்தர் அலங்காரம்

அருணகிரிநாதர் - திருச்செந்தூர் திருப்புகழ்

அருணகிரிநாதர் - திருவிடைக்கழித் திருப்புகழ்

அருணகிரிநாதர் - திருப்புகழ்

அருணகிரிநாதர் - வயலூர் திருப்புகழ்

அருணகிரிநாதர் - சுவாமிமலை திருப்புகழ்

அருணகிரிநாதர் - சேவல் விருத்தம்

அருணகிரிநாதர் - மயில் விருத்தம்

அருணகிரிநாதர் - திருப்பரங்குன்றத் திருப்புகழ்

அபிராமி பட்டர் - அபிராமி அந்தாதி

அண்ணாமலை ரெட்டியார் - காவடிச்சிந்து

அரவிந்தர் - சாவித்திரி

ஆதி சங்கரர் - ஆத்ம போதம்

ஆதி சங்கரர் - விவேக சூடாமணி

ஆதி சங்கரர் - ஸ்ரீ ஸௌந்தர்ய லஹரி

உமாபதி சிவம்

ஒளவையார் - நல்வழி

ஒளவையார் - மூதுரை

கந்தர் அலங்காரம் - கி.வா.ஜ சொற்பொழிவுகள்

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் - கந்த புராணம்

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் - கந்த புராணம்

- வள்ளியம்மை திருமணப்படலம்

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் - கந்த புராணம்

- மகேந்திர காண்டம்

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் - கந்த புராணம் - யுத்த காண்டம்

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் - கந்த புராணம் - தேவ காண்டம்

கம்ப ராமாயணம்

கம்ப ராமாயணம் - குகப் படலம்

கம்ப ராமாயணம் - யுத்தக் காண்டம்

- கும்பகர்ணன் வதைப் படலம்

கம்ப ராமாயணம் - இராவணன் மந்திரப் படலம்

கி.வா.ஜ - க.அநு.வி.உ

கி.வா.ஜ - க.அ.சொ

கு.கு. - க.கலிவெண்பா

கு.கு - மீ.அ.பிள்ளைத்தமிழ்

சீ.சா - ம.மே

சு.மூ.சு - தே

சே.பெ.பு

சே.பெ.பு - க.நா.பு

சே.பெ.பு - க.நா.பு

சே.பெ.பு - கா.அ.பு

சே.பெ.பு - தி.கு.தொ.நா.பு

நாயனார் புராணம்

சே.பெ.பு - தி.ச.நா.பு

புராணம்

சே.பெ.பு - தி.நா.பு

புராணம்

சே.பெ.பு - பெ.நா.பு

நாயனார் புராணம்

சே.பெ.பு - வெ.ச

சே.பெ.பு - ஏ.க.நா.பு

சே.பெ.பு - த.ஆ.கொ.பு

சே.பெ.பு - தி.கூ.சி

தா.சு - தே

தா.சு - ப.சு

தி.ச - தே

அ.நா - தி.பு

தி.நா - தே

தி.மு.ப.வெ.மா

தி.மூ - தி.ம

தி.வ - தி.கு

தைத்.உபநி

தொல் - பு.தி.இ. - செ

கி.வா. ஜகந்நாதன் - கந்தர் அநுபூதி விளக்க உரை

கி.வா. ஜகந்நாதன் - கந்தர் அலங்காரச் சொற்பொழிவுகள்

குமர குருபரர் - கந்தர் கலி வெண்பா

குமர குருபரர் - மீனாட்சி அம்மை பிள்ளைத் தமிழ்

சீத்தலைச் சாத்தனார் - மணிமேகலை

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் - தேவாரம்

சேக்கிழார் - பெரிய புராணம்

சேக்கிழார் - பெரிய புராணம்

- கண்ணப்ப நாயனார் புராணம்

சேக்கிழார் - பெரிய புராணம்

- கழறிற்றறிவார் நாயனார் புராணம்

சேக்கிழார் - பெரிய புராணம்

- காரைக்கால் அம்மையார் புராணம்

சேக்கிழார் - பெரிய புராணம் - திருக்குறிப்புத் தொண்டர்

சேக்கிழார் - பெரிய புராணம் - திருஞான சம்பந்த நாயனார்

சேக்கிழார் - பெரிய புராணம் - திருநாவுக்கரசு நாயனார்

சேக்கிழார் - பெரிய புராணம் - பெறுமிழலைக் குறும்பு

சேக்கிழார் - பெரிய புராணம் - வெள்ளானைச் சருக்கம்

சேக்கிழார் - பெரிய புராணம்

- ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம்

சேக்கிழார் - பெரிய புராணம்

- தடுத்தாட் கொண்ட புராணம்

சேக்கிழார் - பெரிய புராணம் - திருக்கூட்டச் சிறப்பு

தாயுமான சுவாமிகள் - தேஜோமயானந்தம்

தாயுமான சுவாமிகள் - பராபரக்கண்ணி

திருஞான சம்பந்தர் - தேவாரம்

அருணகிரிநாதர் - திருச்செந்தூர் திருப்புகழ்

திருநாவுக்கரசர் - தேவாரம்

திருமுருகாற்றுப்படை வெண்பா மாலை

திருமூலர் - திருமந்திரம்

திருவள்ளுவர் - திருக்குறள்

தைத்ரீய உபநிடதம்

தொல்காப்பியம் - புறத்தினை இயல் - செய்யுள்

தொல் - பொருள்

ந. - தி.மு

நா.தி.பி

நா.தி.பி - ஆ.தி.பா

நா.தி.பி. - ஆ.நா.தி

நா.தி.பி - கு.சே

நா.தி.பி - தி.பா

நா.தி.பி - திருமங்கையாழ்வார்

நா.தி.பி - பெ

நா.தி.பி - பெ.தி.மொ

நா.தி.பி - க.நு.சி

நா.தி.பி - தொ.அ.தி.மா

நா.தி.பி - ந - தி.வா.மொ

நா.ரா.பி - அ.அ

ப.கூ. - தி.பி.த

ப.தி.மு - ந.தே.நா. - க.பா.கா.பா

ப.பி - தாயார் தகனக்கிரியை

ப.மு - தி.பு

ப்ருஹதாரண்யக உபநி

பா.கு.சு - ஷ.க

பொ.ஆ - நா.தி.பி

ம.இ. - பு.நா

ம.சு.பா - ஜய பேரிகை

மா.வா - தி.வா

மூ.ப.ச

மெ.க. - சி.போ.சூ

ஸ்ரீ சு.பு

ஸ்ரீ பு.வி - நவம்

ஸ்ரீ கி - ப.கீ

ஸ்ரீ மூ - மூ.ப

தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம்

நக்கீரர் - திருமுருகாற்றுப்படை

நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம்

நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் - ஆண்டாள் - திருப்பாவை

நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம்

- ஆண்டாள் - நாச்சியார் திருமொழி

நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் - குல சேகர ஆழ்வார்

நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் - திருப்பாணாழ்வார்

- அமலனாதிபிரான்

நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் - திருமங்கையாழ்வார்

நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் - பெரியாழ்வார்

நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் - பெரியாழ்வார் திருமொழி

நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் - கண்ணிருண் சிறுதாம்பு

நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் - தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார்

- திருமாலை

நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் - நம்மாழ்வார் - திருவாய் மொழி

நாமக்கல் ராமலிங்கம் பிள்ளை - அவளும் அவனும்

பகழிக்கூத்தர் - திருச்செந்தூர் பிள்ளைத் தமிழ்

பதினொன்றாம் திருமுறை - நக்கீர தேவ நாயனார்

- கயிலை பாதி காளத்தி பாதி

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் - தாயார் தகனக்கிரியை

பரஞ்சோதி முனிவர் - திருவிளையாடல் புராணம்

ப்ருஹதாரண்யக உபநிடதம்

பாம்பன் குமரகுருபர சுவாமிகள் - ஷண்முகக் கவசம்

பொய்கை ஆழ்வார் - நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம்

மருதன் இளநாகனார் - புறநானூறு

மகாகவி சுப்ரணிய பாரதி - ஜய பேரிகை

மாணிக்கவாசகர் - திருவாசகம்

ஸ்ரீ மூக பஞ்சசதீ

மெய்கண்டார் - சிவ ஞான போத சூத்திரம்

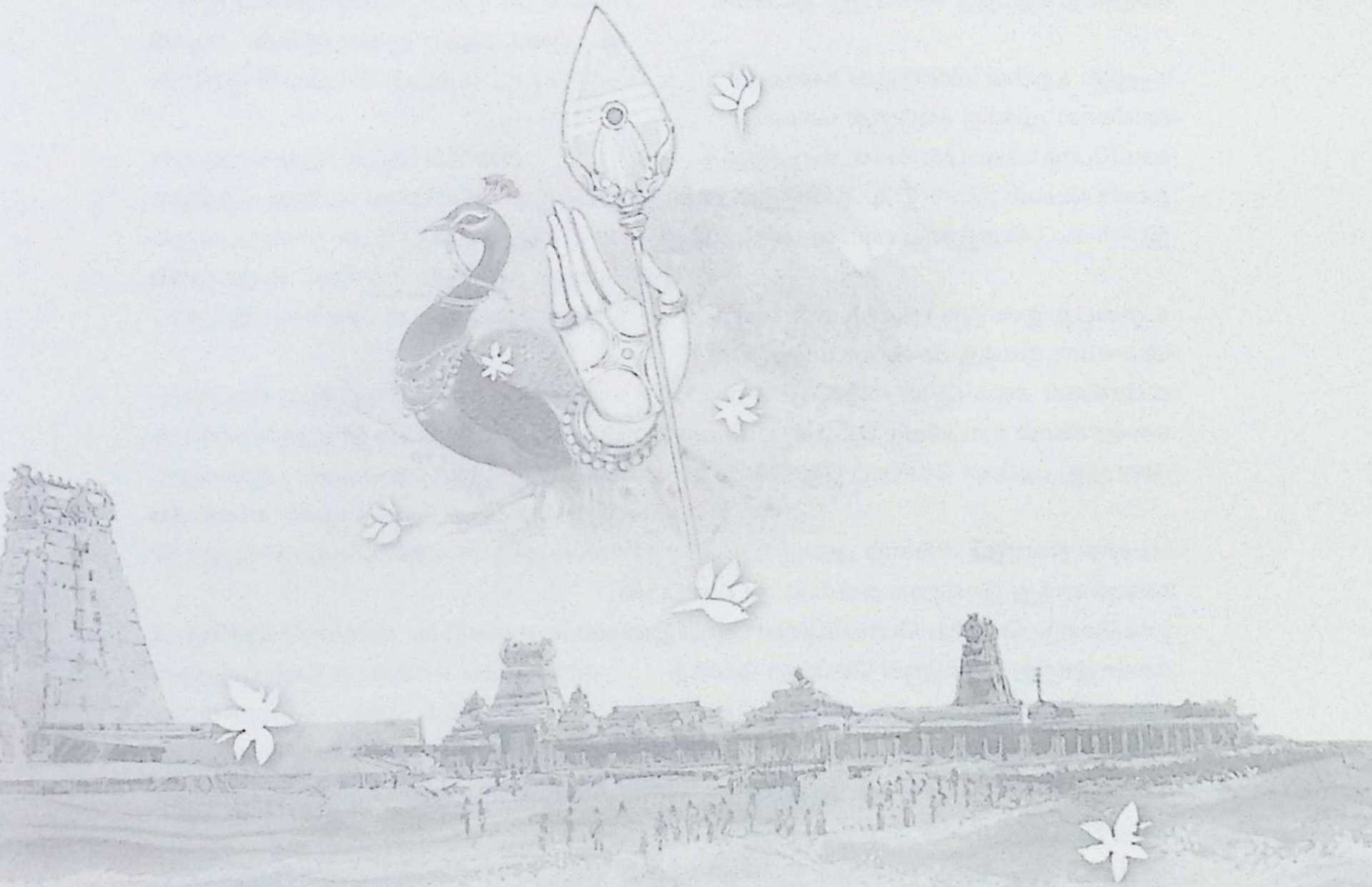
ஸ்ரீ ஸீப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்

ஸ்ரீ புவனேஸ்வரி விஜயம் - நவம்பர் மாத இதழ்

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் - பகவத் கீதை

ஸ்ரீ மூகர் - ஸ்ரீமூக பஞ்ச சதீ

தருச்செந்தூரின் பிடகலாத்தல்.....

இத் தலத் தொடர்பான
ஏனைய பாராயணப் பாடல்கள்

திருமுருகாற்றுப்படை செய்யுள் மூலம்

1.திருப்பரங்குன்றம்

உலகம் உவப்ப வலன்றேர்பு திரிதரு
பலர்புகழ் ஞாயிறு கடல்கண் டா(அ)ங்கு
ஓஅற இமைக்கும் சேண்விளங்கு அவிர்ஒளி;
உறுநர்த் தாங்கிய மதன்உடை நோன்தாள்
செறுநர்த் தேய்த்த செல்உறழ் தடக்கை

5

மறுஇல் கற்பின் வாள்நுதல் கணவன்
கார்கோள் முகந்த கமம்சூல் மாமழை
வாள்போழ் விசும்பில் வள்உறை சிதறித்
தலைப்பெயல் தலை(இ)ய தண்நறும் கானத்து
இருள்படப் பொதுளிய பராரை மரா(அ)த்து

10

உருள்பூந் தண்தார் புரளும் மார்பினன்
மால்வரை நிவந்த சேண்உயர் வெற்பில்
கிண்கிணி கவை(இ)ய ஒண்செம் சீறடி
கணைக்கால் வாங்கிய நுசுப்பின் பணைத்தோள்
கோபத்து அன்ன தோயாப் பூந்துகில்

15

பல்காசு நிரைத்த சில்காழ் அல்குல்
கைபுனைந்து இயற்றாக் கவின்பெறு வனப்பின்
நாவலொடு பெயரிய பொலம்புனை அவிர்இழைச்
சேண்இகந்து விளங்கும் செயிர்தீர் மேனித்
துணையோர் ஆய்ந்த இணைநர் ஓதிச்

20

செங்கால் வெட்சிச் சீறிதழ் இடைஇடுபு
பைந்தாள் குவளைத் தூஇதழ் கிள்ளித்
தெய்வ உத்தியொடு வலம்புரி வயின்வைத்துத்
திலகம் தை(இ)ய தேம்கமழ் திருநுதல்
மகரப் பகுவாய் தாழமண் ணுறுத்துத்

25

துவர முடித்த துகள் அறும் முச்சிப்
பெருந்தண் சண்பகம் செரீ(இ)க் கரும்தகட்டு
உளைப்பூ மருதின் ஒள்இணர் அட்டிக்
கிளைக்கவின்று எழுதரு கீழ்நீர்ச் செவ்வரும்பு
இணைப்புஉறு பிணையல் வளை(இ)த் துணைத்தக

30

வண்காது நிறைந்த பிண்டி ஒண்தளிர்
நுண்பூண் ஆகம் திளைப்பத் திண்காழ்
நறும் குறடு உரிஞ்சிய பூங்கேழ்த் தேய்வை
தேம்கமழ் மருதுஇணர் கடுப்பக் கோங்கின்
குவிமுகிழ் இளமுலைக் கொட்டி விரிமலர்

35

வேங்கை நுண்தாது அப்பிக் காண்வர
வெள்ளில் குறுமுறி கிள்ளுபு தெறியாக்
கோழி ஓங்கிய வென்றுஅடு விறல்கொடி
வாழிய பெரிது என்று ஏத்திப் பலருடன்
சீர்திகழ் சிலம்பகம் சிலம்பப் பாடிச்

40

சூர்அர மகளிர் ஆடும் சோலை
மந்தியும் அறியா மரன்மயில் அடுக்கத்துச்
சுரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தள்
பெரும்்தண் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்
பார்முதிர் பனிக்கடல் கலங்கஉள் புக்குச்

45

சூர்முதல் தடிந்த சுடர்இலை நெடுவேல்
உலறிய கதுப்பின் பிறழ்பல் பேழ்வாய்ச்
சுழல்விழிப் பசும்கண் சூர்த்த நோக்கின்
கழல்கண் கூகையொடு கடும்பாம்பு தூங்கப்
பெருமுலை அலைக்கும் காதின் பிணர்மோட்டு

50

உருகெழு செலவின் அஞ்சுவரு பேய்மகள்
குருதி ஆடிய கூர்உகிர்க் கொடுவிரல்
கண்தொட்டு உண்ட கழிமுடைக் கருந்தலை
ஒண்தொடித் தடக்கையின் ஏந்தி வெருவர
வென்றுஅடு விறல்களம் பாடித்தோள் பெயரா

55

நிணம்தின் வாயள் துணங்கை தூங்க
இருபேர் உருவின் ஒருபேர் யாக்கை
அறுவேறு வகையின் அஞ்சுவர மண்டி
அவுணர் நல்வலம் அடங்கக் கவிழ்இணர்

மாமுதல் தடிந்த மறுஇல் கொற்றத்து
எய்யா நல்இசைச் செவ்வேல் சே(எ)ய்
சேவடி படரும் செம்மல் உள்ளமொடு
நலம்புரி கொள்கைப் புலம்பிரிந்து உறையும்
செலவுநீ நயந்தனை ஆயின் பலஉடன்
நன்னர் நெஞ்சத்து இன்நசை வாய்ப்ப

60

இன்னே பெறுதிநீ முன்னிய வினையே
செருப்புகன்று எடுத்த சேண்உயர் நெடுங்கொடி
வரிப்புனை பந்தொடு பாவை தூங்கப்
பொருநர்த் தேய்த்த போர் அரு வாயில்
திருவீற் றிருந்த தீதுதீர் நியமத்து

65

மாடம்மலி மறுகின் கூடல் குடவயின்
இரும்சேற்று அகல்வயல் விரிந்துவாய் அவிழ்ந்த
முள்தாள் தாமரைத் துஞ்சி வைகறைக்
கள்கமழ் நெய்தல் ஊதி எல்படக்
கண்போல் மலர்ந்த காமரு சுனைமலர்

70

அம்சிறை வண்டின் அரிக்கணம் ஒலிக்கும்
குன்றுஅமர்ந்து உறைதலும் உரியன்; அதா(அ)ன்று

75

2.திருச்சீர் அலைவாய்

வைந்நுதி பொருத வடுஆழ் வரிநுதல்
வாடா மாலை ஓடையொடு துயல்வரப்
படும்மணி இரட்டும் மருங்கின் கடுநடைக்

80

கூற்றத்து அன்ன மாற்றரு மொய்ம்பின்
கால்கிளர்ந் தன்ன வேழம் மேல்கொண்டு
ஐவேறு உருவின் செய்வினை முற்றிய
முடியொடு விளங்கிய முரண்மிகு திருமணி
மின்உறழ் இமைப்பில் சென்னிப் பொற்ப

85

நகைதாழ்பு துயல்வரு(உ)ம் வகை அமை பொலம் குழை
சேண்விளங்கு இயற்கை வாள்மதி கவை(இ)
அகலா மீனின் அவிர்வன இமைப்பத்
தாஇல் கொள்கைத் தம்தொழில் முடிமாள்
மனன்றேர்பு எழுதரு வாள்நிற முகனே;

90

மாஇருள் ஞாலம் மறுஇன்றி விளங்கப்
பல்கதிர் விரிந்தன்று ஒருமுகம்; ஒருமுகம்

ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்து இனிது ஒழுகிக்
காதலின் உவந்து வரம்கொடுத்த தன்றே; ஒருமுகம்
மந்திர விதியின் மரபுஉளி வழா(அ)

95

அந்தணர் வேள்வி ஓர்க்கும்மே; ஒருமுகம்
எஞ்சிய பொருள்களை ஏம்உற நாடித்
திங்கள் போலத் திசைவிளக் கும்மே; ஒருமுகம்
செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சமம் முருக்கிக்
கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம்வேட் டன்றே; ஒருமுகம்,

100

குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுகுப்பின்
மடவரல் வள்ளியொடு நகைஅம்ர்ந் தன்றே; ஆங்கு அம்
மூஇரு முகனும் முறைநவின்று ஒழுகலின்
ஆரம் தாழ்ந்த அம்பகட்டு மார்பில்
செம்பொறி வாங்கிய மொய்ம்பின் சுடர்விடுபு

105

வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிர்தோள்
விண்ணெலல் மரபின் ஐயர்க்கு ஏந்தியது
ஒருகை; உக்கம் சேர்த்தியது ஒருகை;
நலம்பெறு கலிங்கத்துக் குறங்கின்மிசை அசை(இ)யது ஒருகை
அங்குசம் கடாவ ஒருகை; இருகை

110

ஐ இரு வட்டமொடு எஃகுவலம் திரிப்ப; ஒருகை
மார்பொடு விளங்க; ஒருகை
தாரொடு பொலிய; ஒருகை
கீழ்வீழ் தொடியொடு மீமிசைக் கொட்ப; ஒருகை
பாடுஇன் படும்மணி இரட்ட; ஒருகை

115

நீல்நிற விசும்பின் மலிதுளி பொழிய; ஒருகை
வான்அர மகளிர்க்கு வதுவை சூட்ட; ஆங்குஅப்
பன்னிரு கையும் பால்பட இயற்றி
அந்தரப் பல்இயம் கறங்கத் திண்காழ்
வயிர்எழுந்து இசைப்ப வால்வளை ஞரல

120

உரம்தலைக் கொண்ட உரும்இடி முரசமொடு
பல்பொறி மஞ்ஞை வெல்கொடி அகவ
விசம்பு ஆறுஆக விரைசெலல் முன்னி
உலகம் புகழ்ந்த ஓங்குஉயர் விழுச்சீர்
அலைவாய்ச் சேறலும் நிலை(இ)ய பண்பே அதா(அ)ன்று

125

3. திரு ஆவினன் குடி

சீரை தை(இ)ய உடுக்கையர்; சீரொடு
வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர்;
மாசு அற இமைக்கும் உருவினர்; மானின்
உரிவை தை(இ)ய ஊன்கெடு மார்பின்
என்புஎழுந்து இயங்கும் யாக்கையர்; நன்பகல்

130

பலஉடன் கழிந்த உண்டியர்; இகலொடு
செற்றம் நீக்கிய மனத்தினர்; யாவதும்
கற்றோர் அறியா அறிவினர்; கற்றோர்க்குத்
தாம்வரம்பு ஆகிய தலைமையர்; காமமொடு
கடும்சினம் கடிந்த காட்சியர்; இடும்பை

135

யாவதும் அறியா இயல்பினர்; மேவரத்
துனிஇல் காட்சி முனிவர் முன்புகப்
புகைமுகந் தன்ன மாசுஇல் தூஉடை
முகைவாய் அவிழ்ந்த தகைசூழ் ஆகத்துச்
செவிநேர்பு வைத்த செய்வுஉறு திவவின்

140

நல்யாழ் நவின்ற நயன்உடை நெஞ்சின்
மெல்மொழி மேவலர்; இன்நரம்பு உளர
நோய்இன்று இயன்ற யாக்கையர்; மாவின்
அவிர்தளிர் புரையும் மேனியர்; அவிர்தொறும்
பொன்உரை கடுக்கும் திதலையர்; இன்நகைப்

145

பருமம் தாங்கிய பணிந்துஏந்து அல்குல்
மாசுஇல் மகளிரொடு மறுஇன்றி விளங்கக்
கடுவொடு ஒடுங்கிய தூம்புஉடை வால்எயிற்று
அழல்என உயிர்க்கும் அஞ்சுவரு கடும்திறல்
பாம்புபடப் புடைக்கும் பல்வரிக் கொடும்சிறைப்

150

புள்அணி நீள்கொடிச் செல்வனும்; வெள்ளுறு
வலவயின் உயரிய பலர்புகழ் திணிதோள்
உமை அமர்ந்து விளங்கும் இமையா முக்கண்
மூளயில் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வனும்
நூற்றுப்பத்து அடுக்கிய நாட்டத்து நூறுபல்

155

வேள்வி முற்றிய வென்றுஅடு கொற்றத்து
ஈர்இரண்டு ஏந்திய மருப்பின் எழில்நடைத்

தாழ்பெரும் தடக்கை உயர்த்த யானை
எருத்தம் ஏறிய திருக்கிளர் செல்வனும்;
நால்பெரும் தெய்வத்து நல்நகர் நிலை(இ)ய

160

உலகம் காக்கும் ஒன்றுபுரி கொள்கைப்
பலர்புகழ் மூவரும் தலைவர் ஆக
ஏம்உறு ஞாலம் தன்னில் தோன்றித்
தாமரை பயந்த தாஇல் ஊழி
நான்முக ஒருவன் சுட்டிக் காண்வரப்

165

பகலில் தோன்றும் இகல்இல் காட்சி
நால்வேறு இயற்கைப் பதினொரு மூவரொடு
ஒன்பதிற்று இரட்டி உயர்நிலை பெநீ(இ)யர்
மீன்பூத் தன்ன தோன்றலர்; மீன்சேர்பு
வளிகிளர்ந் தன்ன செலவினர்; வளிஇடைத்

170

தீஎழுந் தன்ன திறலினர்; தீப்பட
உரும்இடித் தன்ன குரலினர்; விழுமிய
உறுகுறை மருங்கில் தம்பெறுமுறை கொண்மார்
அந்தரக் கொட்பினர் வந்துஉடன் காணத்
தாஇல் கொள்கை மடந்தையொடு சின்னாள்

175

ஆவினங்குடி அசைதலும் உரியன்; அதா(அ)ன்று,

4. திரு ஏரகம்

இருமூன்று ஏய்திய இயல்பினின் வழா(அ)து
இருவர்த் சுட்டிய பல்வேறு தொல்குடி
அறுநான்கு இரட்டி இளமை நல்யாண்டு
ஆறினில் கழிப்பிய அறன்நவில் கொள்கை

180

மூன்றுவகைக் குறித்த முத்தீச் செல்வத்து
இருபிறப் பாளர் பொழுது அரிந்து நுவல
ஒன்பது கொண்ட மூன்றுபுரி நுண்ணாண்
புலராக் காழகம் புலர உட(இ)
உச்சிக் கூப்பிய கையினர் தன்புகழ்ந்து

185

ஆறுஎழுத்து அடக்கிய அருமறைக் கேள்வி
நாஇயல் மருங்கில் நவிலப் பாடி
விரைஉறு நறுமலர் எந்திப் பெரிது உவந்து
ஏரகத்து உறைதலும் உரியன்; அதா(அ)ன்று

5. குன்றுதோறு ஆடல்

பைங்கொடி நறைக்காய் இடைஇடுபு வேலன்

190

அம்பொதிப் புட்டில் விரை(இ)க் குளவியொடு
வெண்கூ தாளம் தொடுத்த கண்ணியன்
நறும்சாந்து அணிந்த கேழ்கிளர் மார்பின்
கொடுந்தொழில் வல்வில் கொலை(இ)ய கானவர்
நீடு அமை விளைந்த தேக் கள் தேறல்

195

குன்றகச் சிறுகுடிக் கிளையுடன் மகிழ்ந்து
தொண்டகச் சிறுபறைக் குரவை அயர
விரல்உளர்ப்பு அவிழ்ந்த வேறுபடு நறும்கால்
குண்டுகனை பூத்த வண்டுபடு கண்ணி
இணைத்த கோதை அணைத்த கூந்தல்

200

முடித்த குல்லை இலைஉடை நறும்பூச்
செங்கால் மரா(அ)த்த வால்இணர் இடைஇடுபு
சுரும்புஉணத் தொடுத்த பெரும்தண் மாத்தழை
திருந்துகாழ் அல்குல் திளைப்ப உட(இ)
மயில்கண் டன்ன மடநடை மகளிரொடு

205

செய்யன் சிவந்த ஆடையன் செவ்வரைஸ்
செயலைத் தண்தளிர் துயல்வரும் காதினன்
கச்சினன் கழலினன் கெச்சைக் கண்ணியன்
குழலன் கோட்டன் குறும்பல் இயத்தன்
தகரன் மஞ்ஞையன் புகர்இல் சேவல்அம்

210

கொடியன் நெடியன் தொடிஅணி தோளன்
நரம்பு ஆர்த்தன்ன இன்குரல் தொகுதியொடு
குறும்பொறிக் கொண்ட நறும்தண் சாயல்
மருங்கில் கட்டிய நிலன்றேர்பு துகிலினன்
முழவுஉறழ் தடக்கையின் இயல் ஏந்தி

215

மென் தோள் பல்பிணை தழீ(இ)த் தலைத்தந்து
குன்றுதோறு ஆடலும் நின்ற, தன் பண்பே; அதா(அ)ன்று,

6.பழமுதிர் சோலை

- சிறுதினை மலரொடு விரை(இ) மறிஅறுத்து
வாரணக் கொடியொடு வயின்பட நிறீ(இ)
ஊர்ஊர் கொண்ட சீர்கெழு விழவினும் 220
ஆர்வலர் ஏத்த மேவரு நிலையினும்
வேலன் தை(இ)ய வெறிஅயர் களனும்
காடும் காவும் கவின்பெறு துருத்தியும்
யாறும் குளனும் வேறுபல் வைப்பும்
சதுக்கமும் சந்தியும் புதுப்பூங் கடம்பும் 225
- மன்றமும் பொதியிலும் கந்துஉடை நிலையினும்
ஆண்தலைக் கொடியொடு மண்ணி அமைவர
நெய்யொடு ஐயவி அப்பி ஐது உரைத்துக்
குடந்தம் பட்டுக் கொழுமலர் சிதறி
முரண்கொள் உருவின் இரண்டுஉடன் உட(இ)ச் 230
- செந்நூல் யாத்து வெண்பொரி சிதறி
மதவலி நிலை(இ)ய மாத்தாள் கொழுவிடைக்
குருதியொடு விரை(இ)ய தூவெள் ளரிசி
சில்பலிச் செய்து பல்பிரப்பு இரீ(இ)ச்
சிறுபசு மஞ்சளொடு நறுவிரை தெளித்துப் 235
- பெரும் தண் கணவீர நறும் தண் மாலை
துணைஅற அறுத்துத் தூங்க நாற்றி
நளிமலைச் சிலம்பின் நல்நகர் வாழ்த்தி
நறும்புகை எடுத்து குறிஞ்சி பாடி
இமிழ்இசை அருவியொடு இன்னியம் கறங்க 240
- உருவப் பல்பூத் தூ(உ)ய் வெருவரக்
குருதிச் செந்தினை பரப்பிக் குறமகள்
முருகுஇயம் நிறுத்து முரணினர் உட்க
முருகுஆற்றுப் படுத்த உருகெழு வியன்நகர்
ஆடுகளம் சிலம்பப் பாடிப் பலஉடன் 245
- கோடுவாய் வைத்துக் கொடுமணி இயக்கி
ஓடாப் பூட்கைப் பிணிமுகம் வாழ்த்தி
வேண்டுநர் வேண்டியாங்கு எய்தினர் வழிபட
ஆண்டுஆண்டு உறைதலும் அறிந்த வாறே
ஆண்டுஆண்டு ஆயினும் ஆக; காண்தக 250

முந்துநீ கண்டுழி முகன் அமர்ந்து ஏத்திக்
கைதொழு(உ)ப் பரவிக் கால்உற வணங்கி
நெடும்பெரும் சிமையத்து நீலப் பைஞ்சுனை
ஐவருள் ஒருவன் அங்கை ஏற்ப
அறுவர் பயந்த ஆறுஅமர் செல்வ

255

ஆல்கெழு கடவுள் புதல்வ, மால்வரை
மலைமகள் மகனே, மாற்றோர் கூற்றே,
வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ,
இழைஅணி சிறப்பின் பழையோள் குழவி,
வானோர் வணங்கு வில்தானைக் தலைவ,

260

மாலை மார்ப, நூல் அறி புலவ,
செருவில் ஒருவ, பொருவிறல் மள்ள,
அந்தணர் வெறுக்கை, அறிந்தொர் சொல்மலை,
மங்கையர் கண்வ, மைந்தர் ஏறே
வேல்கெழு தடக்கைச் சால்பெரும் செல்வ,

265

குன்றம் கொன்ற குன்றாக் கொற்றத்து
விண்பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ,
பலர்புகழ் நன் மொழிப் புலவர் ஏறே,
அரும்பெறல் மரபின் பெரும்பெயர் முருக,
நசையுநாக்கு ஆர்த்தும் இசைபேர் ஆள

270

அலந்தோர்க்கு அளிக்கும் பொலம்பூண் சே(எ)ய்,
மண்டு அமர் கடந்தநின் வென்று ஆடு அகலத்துப்
பரிசிலர்த் தாங்கும் உருகெழு நெடுவே(எ)ள்
பெரியோர் ஏத்தும் பெரும்பெயர் இயவுள்,
சூர்மருங்கு அறுத்த மொய்ம்பின் மதவலி,

275

போர்மிகு பொருந, குரிசில் எனப்பல
யான்அறி அளவையின் ஏத்தி ஆனாது
நின்அளந்து அறிதல் மன்உயிர்க்கு அருமையின்
நின்அடி உள்ளி வந்தனென் நின்னொடு
புரையுநர் இல்லாப் புலமை யோய் எனக்

280

குறித்தது மொழியா அளவையில், குறித்துஉடன்
வேறுபல் உருவின் குறும்பல் கூளியர்
சாறுஅயர் களத்து வீறுபெறத் தோன்றி
அளியன் தானே முதுவாய் இரவலன்
வந்தோன் பெருமதின் வண்புகழ் நயந்து என

285

இனியவும் நல்லவும் நனிபல ஏத்தித்
தெய்வம் சான்ற திறல்விளங்கு உருவின்
வாந்தோய் நிவப்பின் தான்வந்து எய்தி,
அணங்குசால் உயர்நிலை தழீ இப் பண்டைத்தன்
மணம்கமழ் தெய்வத்து இளநலம் காட்டி

290

அஞ்சல் ஒம்புமதி; அறிவல்நின் வரவு என
அன்புடை நன்மொழி அளை(இ), விளிவுஇன்று
இருள்நிற முந்நீர் வளை(இ)ய உலகத்து
ஒருநீ ஆகித் தோன்ற விழுமிய
பெறல்அரும் பரிசில் நல்கும்மதி; பலஉடன்

295

வேறுபல் துசிலின் நுடங்கி அகில்குமந்து
ஆரம் முழுமுதல் உருட்டி வேரல்
பூஉடை அலங்கு சினைபுலம்ப வேர்கீண்டு
விண்பொரு நெடுவரைப் பரிதியின் தொடுத்த
தண்கமழ் அலர்இறால் சிதைய நன்பல

300

ஆசினி முதுசளை கலாவ மீமிசை
நாக நறுமலர் உதிர யூகமொடு
மாமுக முசுக்கலை பணிப்பப் பூநுதல்
இரும்பிடி குளிர்ப்ப வீசிப் பெருங்களிற்று
முத்துஉடை வான்கோடு தழீ (இ)த் தத்துற்று

305

நன்பொன் மணிநிறம் கிளரப்பொன் கொழியா
வாழை முழுமுதல் துமியத் தாழை
இளநீர் விழுக்குலை உதிரத் தாக்கிக்
கறிக்கொடிக் கரும்துணர் சாயப் பொறிப்புற
மடநடை மஞ்ஞை பலஉடன் வெரீ(இ)க்

310

கோழி வயப்பெடை இரியக் கேழலொடு
இரும்பனை வெளிற்றின் புன்சாய் அன்ன
குரு(உ) மயிர் யாக்கைக் குடாஅடி உளியம்
பெரும்கல் விடர் அளைச் செறியக் கரும்கோட்டு
ஆமா நல்ஏறு சிலைப்பச் சேண்நின்று

315

இழும்என இழிதரும் அருவிப்
பழமுதிர் சோலை மலை, கிழ வோனே

317

திருமுருகாற்றுப்படை மாலை

- குன்றம் எறிந்தாய் குரைகடலில் சூர்தடிந்தாய்
புன்தலைய பூதப் பொருபடையாய் - என்றும்
இளையாய் அழகியாய் ஏறுஊர்ந்தான் ஏறே
உளையாய்என் உள்ளத்(து) உறை 1
- குன்றம் எறிந்ததுவும் குன்றப்போர் செய்ததுவும்
அன்றங்(கு) அமரர்இடர் தீர்த்ததுவும் - இன்று என்னைக்
கைவிடா நின்றதுவும் கல்பொதும்பில் காத்ததுவும்
மெய்விடா வீரங்கைவேல் 2
- வீரவேல் தாரைவேல் விண்ணோர் சிறைமீட்ட
தீரவேல் செவ்வேள் திருக் கைவேல் வாரி
குளித்தவேல் கொற்றவேல் சூர்மார்பும் குன்றும்
துளைத்தவேல் உண்டே துணை 3
- இன்னம் ஒருகால் என(து) இடும்பைக் குன்றுக்குக்
கொன்னவில்வேல் சூர்தடிந்த கொற்றவா - முன்னம்
பனிவேய் நெடுங்குன்றம் பட்(டு) உருவத் தொட்ட
தனிவேலை வாங்கத் தகும் 4
- உன்னை ஒழிய ஒருவரையும் நம்புகிலேன்
பின்னை ஒருவரையான் பின்செல்லேன் பன்னிருகைக்
கோலப்பா வானோர் கொடியவினை தீர்த்தருளும்
வேலப்பா செந்திவாழ் வே 5
- அஞ்ச முகம்தோன்றில் ஆறு முகம்தோன்றும்
வெஞ்ச மரம்தோன்றில் வேல்தோன்றும் நெஞ்சில்
ஒருகால் நினைக்கின் இருகாலும் தோன்றும்
முருகாஎன் (று)ஓதுவார் முன் 6
- முருகனே செந்தில் முதல்வனே மாயோன்
மருகனே ஈசன் மகனே ஒருகை முகன்
தம்பியே நின்னுடைய தண்டைக்கால் எப்பொழுதும்
நம்பியே கைதொழுவேன் நான் 7
- காக்கக் கடவியநீ காவா(து) இருந்தக்கால்
ஆர்க்குப் பரமாம் அறுமுகவா பூக்கும்
கடம்பா முருகா கதிர்வேலா நல்ல
இடம்காண் இரங்காய் இனி 8

பரங்குன்றில் பன்னிருகைக் கோமான்தன் பாதம்
கரம்கூப்பிக் கண்குளிரக் கண்டு சுருங்காமல்
ஆசையால் நெஞ்சே அணிமுருகாற் றுப்படையைப்
பூசையாக் கொண்டே புகல்

9

நற்கீரர் தாம்உரைத்த நன்முருகாற் றுப்படையைத்
தற்கோல .நாள்தோறும் சாற்றினால் முற்கோலக்

கோன்முருகன் வந்து மனக்கவலை தீர்த்து) அருளித்
தான் நினைத்த எல்லாம் தரும்

10

திருப்புகழ் திரட்டு அருணகிரிநாதர் அருளியது

1. நாட்டைக்குறிஞ்சி - விநாயகர் துதி

தந்தன தனதன தந்தன தனதன
தந்தன தனதன

..... தனதான

..... பாடல்

கைத்தல நிறைகனி யப்பமொ டவல்பொரி
கப்பிய கரிமுக

..... னடிபேணிக்

கற்றிடு மடியவர் புத்தியி லுறைபவ
கற்பக மெனவினை

..... கடிதேகும்

மத்தமு மதியமும் வைத்திடு மரன்மகன்
மற்பொரு திரள்புய

..... மதயானை

மத்தள வயிறனை உத்தமி புதல்வனை
மட்டவிழ் மலர்கொடு

..... பணிவேனே (தி 1)

முத்தமி ழடைவினை முற்படு கிரிதனில்
முற்பட எழுதிய

..... முதல்வோனே

முப்புர மெரிசெய்த அச்சிவ னுறைரதம்
அச்சது பொடிசெய்த

..... அதிதீரா

அத்துய ரதுகொடு சுப்பிர மணிபடும்
அப்புன மதனிடை

..... இபமாகி

அக்குற மகளுட னச்சிறு முருகனை
அக்கண மணமருள்

..... பெருமானே

2. ஷண்முகப்ரியா - காத்தருள வேண்டும்

தத்தத்தன தத்தத் தனதன

தத்தத்தன தத்தத் தனதன

தத்தத்தன தத்தத் தனதன

..... தனதான

..... பாடல்

முத்தைத்தரு பத்தித் திருநகை

அத்திக்கிறை சத்திச் சரவண

முத்திக்கொரு வித்துக் குருபர

..... எனவோதும்

முக்கட்பர மற்குச் சுருதியின்

முற்பட்டது கற்பித் திருவரும்

முப்பத்துமு வாக்கத் தமரரும்

..... அடிபேணப்

பத்துத்தலை தத்தக் கணைதொடு

ஒற்றைக்கிரி மத்தைப் பொருதொரு

பட்டப்பகல் வட்டத் திகிரியில்

..... இரவாகப்

பத்தற்கிர தத்தைக் கடவிய

பச்சைப்புயல் மெச்சத் தகுபொருள்

பட்சத்தொடு ரட்சித் தருள்வதும்

..... ஒருநாளே

தித்தித்தெய ஒத்தப் பரிபுர

நிர்த்தப்பதம் வைத்துப் பயிரவி

திக்கொட்கந டிக்கக் கழுகொடு

..... கழுதாடத்

திக்குப்பரி அட்டப் பயிரவர்

தொக்குத்தொகு தொக்குத் தொகுதொகு

சிதரப்பவு ரிக்குத் த்ரிகடக

..... எனவோதக்

கொத்துப்பறை கொட்டக் களமிசை

குக்குக்கு குக்குக் குக்குகு

குத்திப்புதை புக்குப் பிடியென

..... முதுகுகை

கொட்புற்றெழ நட்பற் றவுணரை
வெட்டிப்பலி யிட்டுக் குலகிரி
குத்துப்பட ஒத்துப் பொரவல

..... பெருமாளே.

திருப்பரங்குன்றம்

3. சஹானா - மயில் மேல் காட்சி தர

தனத்த தந்தன தனதன தனதன
தனத்த தந்தன தனதன தனதன

தனத்த தந்தன தனதன தனதன

..... தனதான

..... பாடல்

உனைத்தி னந்தொழு திலனுன தியல்பினை
உரைத்தி லன்பல மலர்கொடுன் அடியினை
உறப்ப ணிந்திலன் ஒருதவ மிலனுன

..... தருள்மாறா

உளத்து ளன்பினர் உறைவிடம் அறிகிலன்
விருப்பொ டுன்சிக ரமும்வலம் வருகிலன்
உவப்பொ டுன்புகழ் துதிசெய விழைகிலன்

..... மலைபோலே

கனைத்தெ ழும்பக டதுபிடர் மிசைவரு
கறுத்த வெஞ்சின மறலிதன் உழையினர்
கதித்த டர்ந்தெறி கயிறடு கதைகொடு

..... பொருபோதே

கலக்கு றுஞ்செயல் ஒழிவற அழிவுறு
கருத்து நைந்தல முறுபொழு தளவைகொள்
கணத்தில் என்பய மறமயில் முதுகினில்

..... வருவாயே

வினைத்த லந்தனில் அலகைகள் குதிகொள
விழுக்கு டைந்துமெய் உகுதசை கழுகுண
விரித்த குஞ்சியர் எனுமவு ணரைஅமர்

..... புரிவேலா

மிகுத்த பண்பயில் குயில்மொழி அழகிய
கொடிச்சி குங்கும முலைமுக டுமுநறை
விரைத்த சந்தன ம்ருகமத புயவரை

..... உடையோனே

தினத்தி னஞ்சதுர் மறைமுநி முறைகொடு
புனற்சொ ரிந்தலர் பொதியவி ணவரொடு
சினத்தை நிந்தனை செய்முநி வரர்தொழ

..... மகிழ்வோனே

தெனத்தெ னந்தன எனவரி யளிநறை
தெவிட்ட அன்பொடு பருகியர் பொழில்திகழ்
திருப் பரங்கிரி தனிலுறை சரவண பெருமானே.

திருச்செந்தூர்

4. ஸ்ரீராகம் - கண்முன் வந்து காட்சி தர

தந்ததன தந்தனந் தந்ததன தந்தனந்
தந்ததன தந்தனந் தந்ததானா

..... பாடல்

தண்டையணி வெண்டையங் கிண்கிணிச தங்கையுந்
தண்கழல்சி லம்புடன் கொஞ்சவேநின்

தந்தையினை முன்பரிந் தின்பவுரி கொண்டுநன்
சந்தொடம ணைந்துநின் றன்புபோலக்

கண்டுறக டம்புடன் சந்தமகு டங்களுங்
கஞ்சமலர் செங்கையுஞ் சிந்துவேலும்

கண்களுமு கங்களுஞ் சந்திரநி றங்களுங்
கண்குளிர என்றன்முன் சந்தியாவோ

புண்டரிகர் அண்டமுங் கொண்டபகி ரண்டமும்
பொங்கியெழ வெங்களங் கொண்டபோது

பொன்கிரியெ னஞ்சிறந் தெங்கினும்வ ளர்ந்துமுன்
புண்டரிகர் தந்தையுஞ் சிந்தைகூரக்

கொண்டநட னம்பதஞ் செந்திலிலும் என்றன்முன்
கொஞ்சிநட னங்கொளுங் கந்தவேளே

கொங்கைகுற மங்கையின் சந்தமணம் உண்டிடுங்
கும்பமுநி கும்பிடுந் தம்பிரானே.

திருச்செந்தூர்

5. தோடி - மயில் மேல் வந்து காட்சி தர

தந்ததன தான தானத் தான

தந்ததன தான தானத் தான

தந்ததன தான தானத் தான

..... தனதானா

..... பாடல்

முந்துதமிழ் மாலை கோடிக் கோடி

சந்தமொடு நீடு பாடிப் பாடி

முஞ்சர்மனை வாசல் தேடித் தேடி

..... யுழலாதே

முந்தைவினை யேவ ராமற் போக

மங்கையர்கள் காதல் தூரத் தேக

முந்தடிமை யேனை யாளத் தானு

..... முனைமீதே

திந்திதிமி தோதி தீதித் தீதி

தந்ததன தான தானத் தான

செஞ்செண்கு சேகு தாளத் தோடு

..... நடமாடுஞ்

செஞ்சிறிய கால்வி சாலத் தோகை

துங்கஅநு கூல பார்வைத் தீர

செம்பொன்மயில் மீதி லேயெப் போது

..... வருவாயே

அந்தண்மறை வேள்வி காவற் கார

செந்தமிழ்சொல் பாவின் மாலைக் கார

அண்டருப கார சேவற் கார

..... முடிமேலே

அஞ்சலிசெய் வோர்கள் நேயக் கார

குன்றுருவ ஏவும் வேலைக் கார

அந்தம்வெகு வான ஸுபக் கார

..... எழிலான

சிந்துரமின் மேவு போகக் கார

விந்தைகுற மாது வேளைக் கார

செஞ்சொலடி யார்கள் வாரக் கார

..... எதிரான

செஞ்சமரை மாயு மாயக் கார

துங்கரண சூர சூறைக் கார

செந்தினகர் வாழு மாண்மைக் கார

..... பெருமானே.

பழநி

6. சஹானா - அருள் பெற

... தனதான தந்தனத்
தனதான தந்தனத்

..... தனதான
..... தனதான

..... பாடல்

அபகார நிந்தைபட்
அறியாத வஞ்சரைக்

..... டுழலாதே
..... குறியாதே

உபதேச மந்திரப் பொருளாலே
உனைநானி னைந்தருட்

..... பெறுவேனோ

இபமாமு கன்தனக்
கிளையோனே
இமவான்ம டந்தையுத்

.....
..... தமிழாலா

ஜெபமாலை தந்தசற்
திருவாவி னன்குடிப்

..... குருநாதா
..... பெருமாளே.

பழநி

7. தேஷ் - சிவனை நினைக்க

தனதனன தான தந்த தனதனன தான தந்த
தனதனன தான தந்த

..... தனதான

..... பாடல்

கருவினுரு வாகி வந்து வயதளவி லேவ ளர்ந்து
கலைகள்பல வேதெ ரிந்து

..... மதனாலே

கரியகுழல் மாதர் தங்க ளடிசுவடு மாப்பு தைந்து
கவலைபெரி தாகி நொந்து

..... மிகவாடி

அரகரசி வாய வென்று தினமுநினை யாமல் நின்று
அறுசமய நீதி யொன்று

..... மறியாமல்

அசனமிடு வார்கள் தங்கள் மனைகள்தலை வாசல் நின்று
அநுதினமு நாண மின்றி

..... யழிவேனோ

உரகபட மேல்வ ளர்ந்த பெரியபெரு மாள ரங்கர்
உலகளவு மால்ம சிழ்ந்த

..... மருகோனே

உபயகுல தீப துங்க விருதுகவி ராஜ சிங்க
உறைபுகலி யூரி லன்று
பரவைமனை மீதி லன்று ஒருபொழுது தூது சென்ற
பரமனரு ளால்வ ளர்ந்த

..... வருவோனே

..... குமரேசா

பகையசுரர் சேனை கொன்று அமரர்சிறை மீள வென்று
பழநிமலை மீதில் நின்ற

..... பெருமானே.

பழநி

8. ஸாரமதி - சுகம் பெற

தனதனன தாத்த
தனதனன தாத்த
..... பாடல்

..... தனதான
..... தனதான

வசனமிக வேற்றி
மனதுதுய ராற்றி

..... மறவாதே
..... லுழலாதே

இசைபயில்ஷ டாக்ஷ
இகபரசௌ பாக்ய

..... ரமதாலே
..... மருள்வாயே

பசுபதிசி வாக்ய
பழநிமலை வீற்ற

..... முணர்வோனே
..... ருளும்வேலா

அசுரர்கிளை வாட்டி
அமரர்சிறை மீட்ட

..... மிகவாழ
..... பெருமானே.

சுவாமிமலை

9. பிலஹரி - சகலயோக வாழ்வு பெற

தனதனன தான தத்த தனதனன தான தத்த
தனதனன தான தத்த

..... தனதான

..... பாடல்

சரணகம லால யத்தை அரைநிமிஷ நேர மட்டில்
தவமுறைதி யானம் வைக்க

..... அறியாத

சடகசட மூட மட்டி பவவினையி லேச னித்த
தமியன்மிடி யாலம் யக்க

..... முறுவேனோ

கருணைபுரி யாதி ரூப்ப தென்குறையி வேளை செப்பு
கயிலைமலை நாதர் பெற்ற

..... குமரோனே

கடகபுய மீதி ரத்த மணியணிபொன் மாலே செச்சை
கமழுமண மார்க டப்ப

..... மணிவோனே

தருணமிதை யாமி குத்த கனமதுறு நீள்ச வுக்க
சகலசெல்வ யோக மிக்க

..... பெருவாழ்வு

தகைமைசிவ ஞான முத்தி பரகதியு நீகொ டுத்து
தவிபுரிய வேணு நெய்த்த

..... வடிவேலா

அருணதள பாத பத்ம மதுநிதமு மேது திக்க
அரியதமிழ் தான ளித்த

..... மயில்வீரா

அதிசயம நேக முற்ற பழநிமலை மீது தித்த
அழகதிரு வேர கத்தின்

..... முருகோனே.

சுவாமிமலை

10. கல்யாணி - எம்பயம் நீங்க

தான தனதன தான தனதன
தான தனதன

..... தனதான

..... பாடல்

பாதி மதிநதி போது மணிசடை
நாத ருளிய

..... குமரேசா

பாகு கனிமொழி மாது குறமகள்
பாதம் வருடிய

..... மணவாளா

காது மொருவிழி காக முறஅருள்
மாய னரிதிரு

..... மருகோனே

கால னெனையணு காம லுனதிரு
காலில் வழிபட

..... அருள்வாயே

ஆதி யயனொடு தேவர் சுருல
காளும் வகையறு

..... சிறைமீளா

ஆடு மயிலினி லேறி யமர்கள்
சூழ வரவரு

..... மிளையோனே

சூத மிகவளர் சோலை மருவுசு
வாமி மலைதனி

..... லுறைவோனே

சூர னுடலற வாரி சுவறிட
வேலை விடவல

..... பெருமானே.

திருத்தணிகை

11. ஆனந்த பைரவி - திருப்புகழ் பெருமை

தனத்தன தனத்தம் தனத்தன தனத்தம்
தனத்தன தனத்தம்

..... தனதான

..... பாடல்

சினத்தவர் முடிக்கும் பகைத்தவர் குடிக்குஞ்
செகுத்தவர் ருயிர்க்குஞ்

..... சினமாகச்

சிரிப்பவர் தமக்கும் பழிப்பவர் தமக்கும்
திருப்புகழ் நெருப்பென்

..... றறிவோம்யாம்

நினைத்தது மளிக்கும் மனத்தையு முருக்கும்
நிசிக்கரு வறுக்கும்

..... பிறவாமல்

நெருப்பையு மெரிக்கும் பொருப்பையு மிடிக்கும்
நிறைப்புக முரைக்குஞ்

..... செயல்தாராய்

தனத்தன தனத்தந் திமித்திமி திமித்திந்
தகுத்தகு தகுத்தந்

..... தனபேரி

தடுட்டுடு டுடுட்டுண் டெனத்துடி முழக்குந்
தளத்துட னடக்குங்

..... கொடுசூரர்

சினத்தையு முடற்சங் கரித்தம லைமுற்றுஞ்
சிரித்தெரி கொளுத்துங்

..... கதிர்வேலா

தினைக்கிரி குறப்பெண் தனத்தினில் சுசித்தெண்
திருத்தணி யிருக்கும்

..... பெருமானே.

திருத்தணிகை

12. ஹிந்தோளம் - அறிவு பெற

தனத்த தத்தனத்
தனத்த தத்தனத்

..... தனதான

..... தனதான

..... பாடல்

நினைத்த தெத்தனையிற்
நிலைத்த புத்திதனைப்

..... றவறாமல்

..... பிரியாமற்

கனத்த தத்துவமுற்
கதித்த நித்தியசித்

..... றழியாமற்

..... தருள்வாயே

மனித்தர் பத்தர்தமக்
கெளியோனே

.....

மதித்த முத்தமிழிற்

..... பெரியோனே

செனித்த புத்திரரிற்

.....

சிறியோனே

திருத்த ணிப்பதியிற்

..... பெருமானே.

திருச்சிராப்பள்ளி

13. பைரவி - ஞானம் பெற

.. தானத்தத் தான தானன தானத்தத் தான தானன
தானத்தத் தான தானன

..... தந்ததான

..... பாடல்

வாசித்துக் காணொ ணாதது பூசித்துக் கூடொ ணாதது
வாய்விட்டுப் பேசொ ணாதது நெஞ்சினாலே

மாசர்க்குத் தோணொ ணாதது நேசர்க்குப் பேரொ ணாதது
மாயைக்குச் சூழொ ணாதது விந்துநாத

ஓசைக்குத் தூர மானது மாகத்துக் கீற தானது
லோகத்துக் காதி யானது கண்டுநாயேன்

யோகத்தைச் சேரு மாறுமெய்ஞ் ஞானத்தைப் போதி யாயினி
பூனத்தைப் போடி டாதும் யங்கலாமோ

ஆசைப்பட் டேனல் காவல்செய் வேடிச்சிக் காக மாமய
லாகிப்பொற் பாத மேபணி கந்தவேளே

ஆலித்துச் சேல்கள் பாய்வய லுரத்திற் காள மோட்ட
ராரத்தைப் பூண்ம யூரது ரங்கவிரா

நாசிக்குட் ப்ராண வாயுவை ரேசித்தெட் டாத யோகிகள்
நாடிற்றுக் காணொ ணாதென நின்றநாதா

நாகத்துச் சாகை போயுயர் மேகத்தைச் சேர்சி ராமலை
நாதர்க்குச் சாமி யேசுரர் தம்பிரானே.

கதிர்காமம்

14. ஷண்முகப்ரியா - துதி

தனதனன தான தனதனன தான
தனதனன தான தனதான

..... பாடல்

திருமக ஞலாவு மிருபுய முராரி
திருமருக நாமப் பெருமாள்காண்

செகதலமும் வானு மிகுதிபெறு பாடல்
தெரிதரு குமாரப் பெருமாள்காண்

மருவுமடி யார்கள் மனதில்வினை யாடு

மரகதம யூரப்

..... பெருமாள்காண்

மணிதரளம் வீசி யணியருவி சூழ

மருவுகதிர் காமப்

..... பெருமாள்காண்

அருவரைகள் நீறு படஅசுரர் மாள

அமர்பொருத வீரப்

..... பெருமாள்காண்

அரவுபிறை வாரி விரவுசடை வேணி

அமலர்குரு நாதப்

..... பெருமாள்காண்

இருவினையி லாத தருவினைவி டாத

இமையவர்கு லேசப்

..... பெருமாள்காண்

இலகுசிலை வேடர் கொடியினதி பார

இருதனவி நோதப்

..... பெருமானே.

திருவாவினன்குடி

15. செஞ்சுருட்டி - அர்ச்சனை

தான தந்தன தானா தனாதன

தான தந்தன தானா தனாதன

தான தந்தன தானா தனாதன

..... தனதான

..... பாடல்

நாத விந்துக லாதீ நமோநம

வேத மந்த்ரசொ ளுபா நமோநம

ஞான பண்டித ஸாமீ நமோநம

..... வெகுக்கோடி

நாம சம்புகு மாரா நமோநம

போக அந்தரி பாலா நமோநம

நாக பந்தம யூரா நமோநம

..... பரகூரர்

சேத தண்டவி நோதா நமோநம

கீத கிண்கிணி பாதா நமோநம

தீர சம்ப்ரம வீரா நமோநம

..... கிரிராஜ

தீப மங்கள் ஜோதீ நமோநம

தூய அம்பல லீலா நமோநம

தேவ குஞ்சரி பாகா நமோநம

..... அருள்தாராய்

ஈத லும்பல கோலா லபுஜையும்

ஓத லுங்குண ஆசா ரந்தியும்

ஈர முங்குரு சீர்பா தசேவையு

..... மறவாத

ஏழ்த லம்புகழ் காவே ரியால்விளை

சோழ மண்டல மீதே மநோகர

ராஜ கெம்பிர நாடா ஞநாயக

..... வயலூரா

ஆத ரம்பயி லாரு ரர்தோழமை

சேர்தல் கொண்டவ ரோடே முனாளினில்

ஆடல் வெம்பரி மீதே றிமாகயி

..... லையிலேகி

ஆதி யந்தவு லாவா சுபாடிய

சேரர் கொங்குவை காஷ்நாடத்தில்

ஆவி னன்குடி வாழ்வா னதேவர்கள்

..... பெருமானே.

பொது

16. ஹம்சாநந்தி - அணைத்து அருள்க

தய்யதன தானத்

..... தனதான

..... பாடல்

துள்ளுமத வேள்கைக்

..... கணையாலே

தொல்லைநெடு நீலக்

..... கடலாலே

மெள்ளவரு சோலைக்

..... குயிலாலே

மெய்யுருகு மாணைத்

..... தழுவாயே

தெள்ளுதமிழ் பாடத்

.....

தெளிவோனே

செய்யகும ரேசத்

..... திறலோனே

வள்ளல்தொழு ஞானக்

..... கழலோனே

வள்ளிமண வாள்ப்

.....

பெருமானே.

இரத்தினகிரி

17. மணிரங்கு - முத்தி பெற

தத்தனா தானனத்
தத்தனா தானனத்

..... தனதான

..... தனதான

..... பாடல்

பத்தியால் யானுனைப்
பற்றியே மாதிருப்

..... பலகாலும்

..... புகழ்பாடி

முத்தனா மாறெனைப்
முத்தியே சேர்வதற்

..... பெருவாழ்வின்

..... கருள்வாயே

உத்தமா தானசற்
ஒப்பிலா மாமணிக்

..... குணர்நேயா

..... கிரிவாசா

வித்தகா ஞானசத்
வெற்றிவே லாயுதப்

..... திநிபாதா

..... பெருமாளே.

18 திருப்புகழ் பாடவல்ல அடியார் வணக்கம்

தருப்புகழ் வல்ல சுரர்மகள் நாயகன்; சங்கரற்குக்
குருப்புகழ் வல்ல குமரேசன்; ஷண்முகன்; குன்றெறிந்தோன்;
மருப்புகழ் வல்ல அருண கிரிப்பெயர் வள்ளல்சொன்ன
திருப்புகழ் வல்லவர் சீர்பாதத் துளிஎன் சென்னியதே
- அபியுக்தர்

**ஸ்ரீ பாலன் தேவராய சுவாமிகள்
அருளிய கந்தர் சஷ்டி கவசம்**

குறள் வெண்பா

துதிப்போர்க்கு வல்வினைபோம், துன்பம் போம்,
நெஞ்சில் பதிப்போர்க்குக் செல்வம் பலித்துக் கதித்து ஓங்கும்,
நிஷ்டையுங் கைகூடும்,
நிமலர் அருள் கந்தர் சஷ்டி கவசந் தனை.

காப்பு

அமரர் இடர்தீர அமரம் புரிந்த
குமரன் அடி நெஞ்சே குறி.

நூல்

சஷ்ட்டியை நோக்க சரவணபவனார்
 சிஷ்ட்டருக் குதவும்செங்கதிர் வேலோன்
 பாதமிரண்டில் பன்மணிச் சதங்கை
 கீதம் பாட கிண்கிணி யாட
 மையல் நடஞ்செய்யும் மயில்வாகனனார்

... ... 5

கையில் வேலால் எனைக் காக்கவென்று வந்து
 வர வர வேலா யுதனார் வருக
 வருக வருக மயிலோன் வருக
 இந்திர முதலா எண்திசை போற்ற
 மந்திர வடிவேல் வருக வருக

... ... 10

வாசவன் மருகா வருக வருக
 நேசக் குறமகள் நினைவோன் வருக
 ஆறுமுகம் படைத்த ஐயா வருக
 நீறிடும் வேலவன் நித்தம் வருக
 சிரகிரி வேலவன் சீக்கிரம் வருக

... ... 15

சரஹணபவனார் சடுதியில் வருக
 ரஹண பவச ரரரர ரரர
 ரிஹண பவச ரிரிரிரி ரிரிரி
 விணபவ சரஹண வீரா நமோ நம
 நிபவ சரஹண நிறநிற நிறென

... ... 20

வசர ஹணப வருக வருக
 அசுரர் குடிகெடுத்த ஐயா வருக
 என்னை ஆளும் இளையோன் கையில்
 பன்னிரண்டா யுதம் பாச அங்குசமும்
 பரந்த விழிகள் பன்னிரண்டிலங்க

... ... 25

விரைந்தெனைக் காக்க வேலோன்வருக
 ஐயும் கிலியும் அடைவுடன்செளவும்
 உய்யொளி செளவும் உயிர் ஐயும் கிலியும்
 கிலியும் செளவும் கிளரொளி ஐயும்
 நிலை பெற் றென்முன் நித்தமும் ஒளிரும்

... ... 30

சண்முகம் நீயும் தணியொளி யொவ்வும்
 குண்டலி யாம் சிவ குகன்தினம் வருக

ஆறுமுகமும் அணிமுடி ஆறும்
நீறிடு நெற்றியும் நீண்ட புருவமும்
பன்னிரு கண்ணும் பவளச் செவ்வாயும் ... 35

நன்னெறி நெற்றியில் நவமணிச் சுட்டியும்
ஈராறு செவியில் இலகு குண்டலமும்
ஆறிரு திண்புயத் தழகிய மாப்பில்
பல் பூஷணமும் பதக்கமும் தரித்து
நன்மணி பூண்ட நவரத்ன மாலையும் ... 40

முப்புரி நூலும் முத்தணி மாற்பும்
செப்பழகுடைய திருவயிறு உந்தியும்
துவண்ட மருங்கில் சுடரொளிப் பட்டும்
நவரத்தினம் பதித்த நற்சீராவும்
இருதொடை அழகும் இணைமுழந்தாளும் ... 45

திருவடி யதனில் சிலம்பொலி முழங்க
செககண செககண செககண செககண
மொகமொக மொகமொக மொகமொக மொகென
நகநக நகநக நகநக நகென
டிகுகுண டிகுடிசு டிகுகுண டிகுண ... 50

ரரரர ரரரர ரரரர ரரர
ரிரிரிரி ரிரிரிரி ரிரிரிரி ரிரிரி
டுடுடுடு டுடுடுடு டுடுடுடு டுடுடு
டகுடகு டிகுடிசு டங்கு டிங்குசு
விந்து விந்து மயிலோன் விந்து ... 55

முந்து முந்து முருகவேள் முந்து
என்றனை யாளும் ஏரகச் செல்வ
மைந்தன் வேண்டும் வரமகிழ்ந்து தவும்
லாலா லாலா லாலா வேசமும்
லீலா லீலா லீலா வினோதனென்று ... 60

உன்திரு வடியை உருதி யென்றெண்ணும்
என்தலை வைத்துன் இணையடி காக்க
என் உயிர்க் குயிராம் இறைவன் காக்க
பன்னிரு விழியால் பாலனைக் காக்க
அடியேன் வதனம் அழகுவேல் காக்க ... 65

பொடிபுனை நெற்றியைப் புனிதவேல் காக்க
 கதிர்வேல் இரண்டும் கண்ணினைக் காக்க
 விதிசெவி யிரண்டும் வேலவர் காக்க
 நாசிகளிரண்டும் நல்வேல் காக்க
 பேசிய வாய்தனைப் பெருவேல் காக்க

... .. 70

முப்பத் திருபல் முனைவேல் காக்க
 செப்பிய நாவைச் செவ்வேல் காக்க
 கன்னமிரண்டும் கதிர்வேல் காக்க
 என்னிளங் கழுத்தை இனியவேல் காக்க
 மார்பை இரத்த வடிவேல் காக்க

... .. 75

சேரிள முலைமார் திருவேல் காக்க
 வடிவே லிருதோள் வளம்பெறக் காக்க
 பிடரிக ளிரண்டும் பெருவேல் காக்க
 அழகுடன் முதுகை அருள்வேல் காக்க
 பழுபதி னாறும் பருவேல் காக்க

... .. 80

வெற்றிவேல் வயிற்றை விளங்கவே காக்க
 சிற்றிடை அழகுறச் செவ்வேல் காக்க
 நாண் ஆம் கயிற்றை நல்வேல் காக்க
 ஆண்பெண்குறிகளை அயில்வேல் காக்க
 பிட்ட மிரண்டும் பெருவேல் காக்க
 வட்டக் குதத்தை வல்வேல் காக்க
 பணைத்தொடை யிரண்டும் பருவேல் காக்க
 கணைக்கால் முழந்தாள் கதிர்வேல் காக்க
 ஐவிரல் அடியிணை அருள்வேல் காக்க
 கைக ளிரண்டும் கருணைவேல் காக்க

... .. 85

... .. 90

முன்கையிரண்டும் முரண்வேல் காக்க
 பின்கையிரண்டும் பின்னவள் இருக்க
 நாவில் சரஸ்வதி நற்றுணை ஆக
 நாபிக் கமலம் நல்வேல் காக்க
 முப்பால் நாடியை முனை வேல் காக்க

... .. 95

எப்பொழுதும் எனை எதிர்வேல் காக்க
 அடியேன் வசனம் அசைவுள நேரம்
 கடுகவே வந்து கனக வேல் காக்க
 வரும் பகல் தன்னில் வச்சிரவேல் காக்க
 அறையிருள் தன்னில் அனையவேல் காக்க

... .. 100

ஏமத்தில் சாமத்தில் எதிர்வேல் காக்க
தாமதம் நீக்கிச் சதுர்வேல் காக்க
காக்க காக்க கனகவேல் காக்க
நோக்க நோக்க நொடியில் நோக்க
தாக்கத் தாக்கத் தடையறத் தாக்க

... .. 105

பார்க்கப் பார்க்கப் பாவம் பொடிபட
பில்லி சூனியம் பெரும்பகை அகல
வல்ல பூதம் வலாஷ்டிகப் பேய்கள்
அல்லற் படுத்தும் அடங்கா முனியும்
பிள்ளைகள்தின்னும் புழக்கடை முனியும்

... .. 110

கொள்ளிவாய்ப் பேய்களும் குறளைப் பேய்களும்
பெண்களைத் தொடரும் பிரமராட்சதரும்
அடியனைக் கண்டால் அலறிக்கலங்கிட
இரிசிக் காட்டேரி இத்துன்ப சேனையும்
எல்லினும் இருட்டினும் எதிர்படும் அண்ணளும்

... .. 115

கனபூசை கொள்ளும் காளியோடனே வரும்
விட்டாங் காரரும் மிகுபல பேய்களும்
தண்டியக் காரரும் சண்டாளர்களும்
என்பெயர் சொல்லவும் இடிவிழுந்தோடிட
ஆனை அடியினில் அரும்பாவைகளும்

... .. 120

பூனை மயிரும் பிள்ளைகள் என்பும்
நகமும் மயிரும் நீண்முடி மண்டையும்
பாவைகளுடனே பலகலசத்துடன்
மனையிற் புதைத்த வஞ்சனை தனையும்
ஒட்டியச் செருக்கும் ஒட்டியப் பாவையும்

... .. 125

காசும் பணமும் காவுடன் சோறும்
ஓதும் அஞ்சனமும் ஒருவழிப் போக்கும்
அடியனைக் கண்டால் அலைந்து குலைந்திட
மாற்றார் வஞ்சகர் வந்து வணங்கிட
கால தூதாள் எனைக்கண்டாற் கலங்கிட

... .. 130

அஞ்சி நடுங்கிட அரண்டு புரண்டிட
வாய்விட்டலறி மதிகெட்டோட
படியினில் முட்ட பாசக்க யிற்றால்
கட்டுடன் அங்கம் கதறிடக் கட்டு
கட்டி உருட்டு கால்கை முறிய

... .. 135

கட்டு கட்டு கதறிடக் கட்டு
முட்டு முட்டு விழிகள் பிதுங்கிட
செக்கு செக்கு செதில் செதிலாக
சொக்கு சொக்குச் சூர்ப்பகைச் சொக்கு
குத்து குத்து கூர்வடி வேலால்

... ... 140

பற்று பற்று பகலவன் தணலெரி
தணலெரி தணலெரி தணலது வாக
விடு விடு வேலை வெருண்டது வோட
புலியும் நரியும் புன்னரி நாயும்
எலியும் கரடியும் இனித்தொடர்ந் தோட

... ... 145

தேளும் பாம்பும் செய்யான் பூரான்
கடிவிட விஷங்கள் கடித்துய ரங்கம்
ஏறிய விஷங்கள் எளிதினில் இறங்க
ஒளிப்புஞ் சுளுக்கும் ஒருதலை நோயும்
வாதம் சயித்தியம் வலிப்புப் பித்தம்

... ... 150

சூலைசயங் குன்மம் சொக்குச் சிரங்கு
குடைச்சல் சிலந்தி குடல்விப் பிருதி
பக்கப் பிளவை படர் தொடை வாழை
கடுவன் படுவன் கைத்தாள் சிலந்தி
பற்குத்து அரணை பருஅரை யாப்பும்

... ... 155

எல்லாப் பிணியும் எந்தனைக் கண்டால்
நில்லா தோட நீ எனக் கருள்வாய்
ஈரேழ் உலகமும் எனக்கு உறவாக
ஆணும் பெண்ணும் அனைவரும் எனக்கா
மண்ணா ளரசரும் மகிழ்ந்துற வாகவும்

... ... 160

உன்னைத் துதிக்க உன் திருநாமம்
சரஹண பவனே சைலொளி பவனே
திரிபுர பவனே திகழொளி பவனே
பரிபுர பவனே பவம்ஒளி பவனே
அரிதிரு மருகா அமரா பதியைக்

... ... 165

காத்துத் தேவர்கள் கடுஞ்சிறை விடுத்தாய்
கந்தா குகனே கதிர்வேலவனே
கார்த்திகை மைந்தா கடம்பா கடம்பனே
இடும்பனை ஏற்ற இனியவேல் முருகா
தணிகா சலனே சங்கரன் புதல்வா

... ... 170

கதிர்கா மத்துறை கதிர்வேல் முருகா
பழநிப் பதிவாழ் பால குமாரா
ஆவினன் குடிவாழ் அழகிய வேலா
செந்தின்மா மலையுறும் செங்கல்வராயா
சமரா புரிவாழ் சண்முகத் தரசே

... ... 175

காரார் குழலாள் கலைமகள் நன்றாய்
என்நா இருக்க யான் உனைப் பாட
எனைத்தொடர்ந் திருக்கும் எந்தை முருகனைப்
பாடினேன் ஆடினேன் பரவசமாக
ஆடினேன் நாடினேன் ஆவினன் பூதியை

... ... 180

நேச முடன்யான் நெற்றியில் அணியப்
பாச வினைகள் பற்றது நீங்கி
உன்பதம் பெறவே உன்னருளாக
அன்புடன் இரஷி அன்னமுஞ் சொன்னமும்
மெத்த மெத் தாக வேலா யுதனார்

... ... 185

சித்திபெற் றடியேன் சிறப்புடன் வாழ்க
வாழ்க வாழ்க மயிலோன் வாழ்க
வாழ்க வாழ்க வடிவேல் வாழ்க
வாழ்க வாழ்க மலைக்குரு வாழ்க
வாழ்க வாழ்க மலைக்குற மகளுடன்

... ... 190

வாழ்க வாழ்க வாரணத்துவசம்
வாழ்க வாழ்க என் வறுமைகள் நீங்க
எத்தனை குறைகள் எத்தனை பிழைகள்
எத்தனை யடியேன் எத்தனை செய்தால்
பெற்றவன் நீ குரு பொறுப்பது உன் கடன்

... ... 195

பெற்றவள்குறமகள் பெற்றவளாமே
பிள்ளையென் றன்பாய் பிரிய மளித்து
மைந்தனென் மீது உன் மனமகிழ்ந் தருளித்
தஞ்சமென் றடியார் தழைத்திட அருள் செய்
கந்தர் சஷ்டி கவசம் விரும்பிய

... ... 200

பாலன் தேவ ராயன் பகர்ந்ததைக்
காலையில் மாலையில் கருத்துடன் நாளும்
ஆசா ரத்துடன் அங்கந் துலக்கி
நேச முடன்ஒரு நினைவது வாகி
கந்தர் சஷ்டிக் கவசம் இதனைச்

... ... 205

சிந்தை கலங்காது தியானிப்பவர்கள்
 ஒருநாள் முப்பத் தாறுருக் கொண்டு
 ஓதியே செபித்து உகந்து நீறணிய
 அஷ்டதிக் குள்ளோர் அடங்கலும் வசமாய்த்
 திசைமன்ன ரெண்மர் செயலது அருளுவர்

... ... 210

மாற்றல ரெல்லாம் வந்து வணங்குவர்
 நவகோள் மகிழ்ந்து நன்மை யளித்திடும்
 நவமத னெனவும் நல்லெழில் பெறுவர்
 எந்த நாளுமீ ரெட்டா வாழ்வர்
 கந்தர்கை வேலாம் கவசத் தடியை

... ... 215

வழியாற் காண மெய்யாய் விளங்கும்
 விழியாற் காண வெருண்டிடும் பேய்கள்
 பொல்லா தவரைப் பொடிப் பொடி யாக்கும்
 நல்லோர் நினைவில் நடனம் புரியும்
 சர்வ சத்துரு சங்கா ரத்தடி

... ... 220

அறிந்தென துள்ளம் அஷ்டலட் சுமிகளில்
 வீரலட் சுமிக்கு விருந்துண வாகச்
 சூரபத்மாவைத் துணித்தகை யதனால்
 இருபத் தேழ்வர்க்கு உவந்தமு தளித்த
 குருபரன் பழநிக் குன்றினி லிருக்கும்

... ... 225

சின்னக் குழந்தை சேவடி போற்றி
 எனைத்தடுத்த தாட்கொள என்றன துள்ளம்
 மேவிய வடிவுறும் வேலவ போற்றி
 தேவர்கள் சேனா பதியே போற்றி
 குறமகள் மனமகிழ் கோவே போற்றி

... ... 230

திறமிகு திவ்விய தேகா போற்றி
 இடும்பா யுதனே இடும்பா போற்றி
 கடம்பா போற்றி கந்தா போற்றி
 வெட்சி புனையும் வேளே போற்றி
 உயர்கிரி கனக சபைக்கு ஓரரசே

... ... 235

மயில்நட மிடுவோய் மலர் அடி சரணம்
 சரணம் சரணம் சரஹண பவ ஓம்
 சரணம் சரணம் சண்முகா சரணம்.

ஸ்ரீ கந்தர் சஷ்டி கவசம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ அருணகிரிநாதரின் கந்தர் அநுபூதி

காப்பு

நெஞ்சக் கன கல்லு நெகிழ்ந்(து) உருகத்
தஞ்சத்(து) அருள் சண் முகனுக்(கு) இயல்சேர்
செஞ்சொற் புனை மாலை சிறந்திடவே
பஞ்சக்கர ஆனை பதம் பணிவாம். அ

நூல்

ஆடும் பரி, வேல், அணிசேவல் எனப்
பாடும் பணியே பணியா அருள்வாய் !
தேடுங் கயமா முகனைச் செருவில்
சாடுந் தனி யானை சகோதரனே.

1

உல்லாச, நிராகுல, யோக இதச்,
சல்லாப, விநோதனும் நீ அலையோ?
எல்லாம் அற, என்னை இழந்த நலம்
சொல்லாய், முருகா ! சுரபு பதியே !

2

வானோ? புனல் பார் கனல் மாருதமோ?
ஞானோ தயமோ? நவில் நான் மறையோ?
யானோ? மனமோ? எனை ஆண்ட இடம்
தானோ? பொருளாவது சண்முகனே !

3

வளைபட்ட கைம் மாதொடு, மக்கள் எனும்
தளைபட்(டு) அழியத் தகுமோ? தகுமோ?
கிளைபட்(டு) எழு சூர் உரமும், கிரியும்,
தொளைபட்(டு) உருவத் தொடு வேலவனே !

4

மக மாயை களைந்திட வல்ல பிரான்
முகம் ஆறும் மொழிந்து மொழிந்திலனே !
அகம் மாடை, மடந்தையர் என்(று) அயரும்
சகமாயையுள் நின்று தயங்குவதே !

5

திணியான மனோ சிலைமீது, உனதாள்
அணியார், அரவிந்தம் அரும்பு மதோ?
'பணியா?' என, வள்ளி பதம் பணியும்
தணியா அதிமோக தயா பரனே !

6

கெடுவாய் மனனே, கதி கேள், கரவாது
இடுவாய், வடிவேல் இறைதான் நினைவாய்
சுடுவாய் நெடு வேதனை தூள்படவே
விடுவாய் விடுவாய் வினை யாவையுமே.

7

அமரும் பதி, கேள், அகம் ஆம் எனும் இப்
பிமரம் கெட மெய்ப் பொருள் பேசியவா !
குமரன் கிரிராச குமாரி மகன்
சமரம் பொரு தானவ நாசகனே !

8

மட்டுர் குழல் மங்கையர் மையல் வலைப்
பட்டு, ஊசல்படும் பரிசு என்று ஒழிவேன்?
தட்டு ஊடு அற வேல் சயிலத்(து) எறியும்
நிட்டுர நிராகுல, நிர்ப்பயனே !

9

கார் மா மிசை காலன் வரில், கலபத்
தேர்மா மிசை வந்து, எதிர்ப் படுவாய்
தார் மார்ப் ! வலாரி தலாரி எனும்
சூர்மா மடியத் தொடுவே லவனே !

10

சூகா என என் கிளை கூடி அழப்
போகா வகை, மெய்ப் பொருள் பேசியவா !
நாகாசல வேலவ ! நாலுகவித்
தியாகா ! சுரலோக சிகாமணியே !

11

செம்மான் மகளைத் திருடும் திருடன்
பெம்மான் முருகன், பிறவான், இறவான்
'சும்மா இரு, சொல் அற' என்றலுமே,
அம்மா பொருள் ஒன்றும் அறிந்திலனே.

12

'முருகன், தனிவேல் முனி, நம் குரு' என்று
அருள்கொண்டு அறியார் அறியும் தரமோ !
உரு அன்று, அரு அன்று, உளது அன்று, இலது அன்று,
இருள் அன்று, ஒளி அன்று என நின்றதுவே.

13

கைவாய் கதிர்வேல் முருகன் கழல்பெற்ற(று)
உய்வாய், மனனே ! ஒழிவாய் ஒழிவாய்
மெய் வாய் விழி நாசியொடும் செவி ஆம்
ஐவாய் வழி செல்லும் அவாவினையே.

14

'முருகன், குமரன், சுகன்' என்று மொழிந்து
உருகும் செயல் தந்து, உணர்(வு) என்று அருள்வாய்?
பொரு புங்கவரும், புவியும் பரவும்
குருபுங்கவ ! எண் குண பஞ்சரணே !

15

பேராசை எனும் பிணியில் பிணிபட்டு,
ஓரா வினையேன் உழலத் தகுமோ?
வீரா ! முதுசூர் படவேல் எறியும்
சூரா, சுரலோக துரந்தரணே !

16

யாம் ஓதிய கல்வியும், எம் அறிவும்
தாமே பெற, வேலவர் தந்ததனால்
பூமேல் மயல்போய் அறம் மெய்ப் புணர்வீர்
நாமேல் நடவீர், நடவீர் இனியே.

17

உதியா, மரியா, உணரா, மறவா,
விதிமால் அறியா, விமலன் புதல்வா,
அதிகா, அநகா, அபயா ! அமரா
பதி காவல ! சூர பயங் கரணே !

18

வடிவும் தனமும் மனமும் குணமும்
குடியும் குலமும் குடிபோ கியவா !
அடி அந்தம் இலா அயில் வேல் அரசே !
மிடி என்று ஒரு பாவி வெளிப் படினே.

19

அரிதாகிய மெய்ப் பொருளுக்கு அடியேன்
உரிதா உபதேசம் உணர்த்தியவா !
விரிதாரண ! விக்ரம வேள் ! இமையோர்
புரிதாரக ! நாக புரந்தரணே !

20

கருதா மறவா நெறிகாண, எனக்கு
இருதாள் வனசம் தர என்று இசைவாய்
வரதா முருகா ! மயில் வாகனனே !
விரதா ! சுர சூர விபாடணனே !

21

காளைக் குமரேசன் எனக் கருதித்
தாளைப் பணியத் தவம் எய்தியவா !
பாளைக் குழல் வள்ளி பதம் பணியும்
வேளைச் சுர பூபதி, மேருவையே !

22

அடியைக் குறியாது அறியா மையினால்
முடியக் கெடவோ? முறையோ? முறையோ?
வடி விக்ரம வேல் மகிபா, குறமின்
கொடியைப் புணரும் குண பூதரனே !

23

சூர்வேல் விழி மங்கையர் கொங்கையிலே
சேர்வேன், அருள் சேரவும் எண்ணுமதோ !
சூர் வேரொடு குன்று தொளைத்த, நெடும்
போர் வேல ! புரந்தர பூபதியே !

24

மெய்யே என வெவ்வினை வாழ்வை உகந்து
ஐயோ ! அடியேன் அலையத் தகுமோ?
கையோ, அயிலோ, கழலோ முழுதும்
செய்யோய் ! மயில் ஏறிய சேவகனே !

25

ஆதாரம் இலேன், அருளைப் பெறவே
நீதான் ஒரு சற்றும் நினைந்திலையே !
வேதாகம ஞான விநோத ! மன
அதீதா ! சுரலோக சிகாமணியே !

26

மின்னே நிகர் வாழ்வை விரும்பிய யான்
என்னே ! விதியின் பயன் இங்கு இதுவோ?
பொன்னே ! மணியே ! பொருளே ! அருளே !
மன்னே ! மயில் ஏறிய வானவனே !

27

ஆனா அமுதே ! அயில் வேல் அரசே !
ஞானாகரனே நவிலத் தகுமோ?
யான் ஆகிய என்னை விழுங்கி, வெறும்
தானாய் நிலை நின்றது, தற்பரமே.

28

இல்லே எனும் மாயையில் இட்டனை நீ,
பொல்லேன் அறியாமை பொறுத்திலையே,
மல்லேபுரி பன்னிரு வாகுவில் என்
சொல்லே புனையும் சுடர் வேலவனே !

29

செவ்வான் உருவில் திகழ் வேலவன் அன்று
ஒவ்வாதது என உணர்வித் ததுதான்,
அவ்வாறு அறிவார் அறிகின்றது அலால்
எவ்வாறு ஒருவர்க்கு இசைவிப் பதுவே?

30

‘பாழ்வாழ்வு எனும் இப் படுமாயையிலே
வீழ்வாய்’ என என்னை விதித்தனையே !
தாழ்வானவை செய்தன தாம் உளவோ
வாழ்வாய் இனி நீ மயில் வாகனனே !

31

கலையே பதறிக், கதறித் தலையூடு
அலையே படுமாறு அதுவாய் விடவோ?
கொலையே புரி வேடர் குலப் பிடிதோய்
மலையே ! மலைகூறிடு வாகையனே.

32

சிந்தாகுல இல்லொடு செல்வம் எனும்
விந்தாடவி என்று விடப் பெறுவேன்?
மந்தாகினி தந்த வரோதயனே !
கந்தா ! முருகா ! கருணாகரனே !

33

சிங்கார மடந்தையர் தீநெறி போய்
மங்காமல் எனக்கு வரம் தருவாய்
சங்க்ராம சிகாவல ! சண்முகனே !
கங்கா நதிபால ! க்ருபாகரனே !

34

விதிகாணும் உடம்பை விடா வினையேன்
கதிகாண, மலர்க் கழல் என்று அருள்வாய்?
மதிவாள் நுதல் வள்ளியை அல்லது பின்
துதியா விரதா ! சுர பூபதியே !

35

‘நாதா ! குமரா ! நம !’ என்று அரனார்
ஓதாய் என ஓதியது, எப்பொருள் தான்?
வேதா முதல் விண்ணவர் சூடும் மலர்ப்
பாதா ! குறமின் பத சேகரனே !

36

கிரிவாய் விடு விக்ரம வேல் இறையோன்
‘பரிவாரம்’ எனும் பதம் மேவலையே
புரிவாய் மனனே ! பொறையாம் அறிவால்
அரிவாய் அடியோடும் அகந்தையையே.

37

ஆதாளியை, ஒன்று அறியேனை அறத்
தீது ஆளியை, ஆண்டது செப்புமதோ !
கூதாள கிராத குலிக்கு இறைவா !
வேதாள கணம் புகழ் வேலவனே !

38

மாஏழ் சனனம் கெட, மாயைவிடா,
மூஏடணை என்று முடிந்திடுமோ !
கோவே ! குறமின் கொடிதோள் புணரும்
தேவே சிவசங்கர தேசிகனே !

39

வினை ஓட விடும் கதிர் வேல் மறவேன்,
மனையோடு தியங்கி மயங்கிடவோ?
சுனையோடு, அருவித் துறையோடு, பசுந்
தினையோடு, இதணோடு திரிந்தவனே !

40

சாகாது எனையே சரணங் களிலே
கா கா, நமனார் கலகம் செய்யும் நாள்
வாகா ! முருகா ! மயில் வாகனனே !
யோகா ! சிவஞான உபதேசிகனே !

41

குறியைக் குறியாது குறித்து அறியும்
நெறியைத் தனிவேலை நிகழ்த்திடலும்
செறிவு அற்று, உலகோடு உரை சிந்தையும் அற்று
அறிவு அற்று, அறியாமையும் அற்றதுவே.

42

தூசா மணியும் துகிலும் புனைவாள்
நேசா முருகா நினது அன்பு அருளால்
ஆசா நிகளம் துகளாயின பின்,
பேசா அநுபூதி பிறந்ததுவே.

43

சாடும் தனிவேல் முருகன் சரணம்
சூடும்படி தந்தது சொல்லுமதோ?
வீடும், சுரர் மாமுடி, வேதமும், வெம்
காடும், புனமும் கமழும் கழலே.

44

கரவாகிய கல்வி உளார் கடை சென்று
இரவா வகை மெய்ப் பொருள் ஈகுவையோ?
குரவா ! குமரா ! குலிசாயுத ! குஞ்
சரவா ! சிவயோக தயாபரனே?

45

எம் தாயும் எனக்கு அருள் தந்தையும் நீ,
சிந்தாகுலம் ஆனவை தீர்த்து எனையாள்,
கந்தா ! கதிர் வேலவனே ! உமையாள்
மைந்தா ! குமரா ! மறை நாயகனே !

46

ஆறு ஆறையும் நீத்து, அதன் மேல் நிலையைப்
பேறா அடியேன் பெறுமாறு உளதோ?
சீறாவரு சூர் சிதைவித்து, இமையோர்
கூறா உலகம் குளிர்வித்தவனே !

47

அறிவு ஒன்று அற நின்று, அறிவார் அறிவில்
பிறிவு ஒன்று அற நின்ற, பிரான் அலையோ?
செறிவு ஒன்று அற வந்து, இருளே சிதைய
வெறி வென்றவரோடு உறும் வேலவனே !

48

தன்னந் தனி நின்றது, தான் அறிய
இன்னம் ஒருவர்க்கு இசைவிப் பதுவோ?
மின்னும் கதிர் வேல் விகிர்தா, நினைவார்
கின்னம் களையும் க்ருபை சூழ் சுடரே !

49

மதிகெட்டு அறவாடி, மயங்கி, அறக்
கதிகெட்டு, அவமே கெடவோ கடவேன்?
நதி புத்திர ! ஞான சுகாதிப ! அத்
திதி புத்திரர் வீறு அடு சேவகனே !

50

உருவாய் அருவாய், உளதாய் இலதாய்
மருவாய் மலராய், மணியாய் ஒளியாய்க்
கருவாய் உயிராய்க், கதியாய் விதியாய்க்
குருவாய் வருவாய், அருள்வாய் குகனே !

51

ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர் அருளிய கந்தர் அலங்காரம்

... காப்பு ...

அடலரு ணைத்திருக் கோபுரத்தேஅந்த வாயிலுக்கு
வடவரு கிற்சென்று கண்டுகொண் டேன்வரு வார்தலையிற்
தடப டெனப்படு குட்டுடன் சர்க்கரை மொக்கியகைக்
கடதட கும்பக் களிற்றுக் கிளைய களிற்றினையே.

... நூல் ...

பேற்றைத் தவஞ்சற்று மில்லாத என்னை ப்ரபஞ்சமென்னுஞ்
சேற்றைக் கழிய வழிவிட்டவா. செஞ் சடாடவிமேல்
ஆற்றைப் பணியை யிதழியைத் தும்பையை அம்புலியின்
கீற்றைப் புனைந்த பெருமான் குமாரன் கிருபாகரனே.

அ 1

அழித்துப் பிறக்கவொட்டா அயில் வேலன் கவியையன்பால்
எழுத்துப் பிழையறக் கற்கின்றி லீரெரி மூண்டதென்ன
விழித்துப் புகையெழப் பொங்குவெங் கூற்றன் விடுங்கயிற்றாற்
கழுத்திற் சுருக்கிட் டிழுக்குமன் றோகவி கற்கின்றதே.

அ 2

தேரணி யிட்டுப் புரமெரித் தான்மகன் செங்கையில்வேற்
கூரணி யிட்டனு வாகிக் கிரௌஞ்சங் குலைந்தரக்கர்
நேரணி யிட்டு வளைந்த கடகநெளிந்தது சூர்ப்
பேரணி கெட்டது தேவந்திர லோகம் பிழைத்ததுவே.

அ 3

ஓரவொட் டாரொன்றை யுன்னவொட் டார் மலரிட்டுனதாள்
சேரவொட்டார் ஐவர் செய்வதென் யான்சென்று தேவருய்யச்
சோரநிட் றீரனைச் சூரனைக் காருடல் சோரிகக்கக்
கூரகட்டாரி யிட் டோரிமைப் போதினிற் கொன்றவனே.

அ 4

திருந்தப் புவனங்க ளீன்ற பொற்பாவை திருமுலைப்பால்
அருந்திச் சரவணப் பூந்தொட்டி லேறி யறுவர் கொங்கை
விரும்பிக் கடலழக் குன்றழச் சூரழ விம்மியழுங்
குருந்தைக் குறிஞ்சிக் கிழவனென் றோதுங் குவலயமே.

அ 5

பெரும்பைம் புனத்தினுட் சிற்றேனல் காக்கின்ற பேதை கொங்கை
விரும்பும் குமரனை மெய்யன்பி னால்மெல்ல மெல்லவுள்ள
அரும்புந் தனிப்பர மானந்தத் தித்தித் தறிந்தவன்றே
கரும்புந் துவர்த்துச் செந்தேனும் புளித்தறக் கைத்ததுவே.

அ 6

சுளத்திற் பிணிபட் டசட்டு க்ரியைங்குட் டவிக்குமென்ற
னுளத்திற் ப்ரமத்தைத் தவிர்ப்பா யுணவ ருரத்துதிரக்
குளத்திற் குதித்துக் குளித்துக் களித்துக் குடித்துவெற்றிக்
சுளத்திற் செருக்கிக் கழுதாட வேல் தொட்ட காவலனே.

அ 7

ஓளியில் விளைந்த உயர்ஞான பூதரத் துச்சியின்மேல்
அளியில் விளைந்ததொ ராநந்தத் தேனை அநாதியிலே
வெளியில் விளைந்த வெறும்பாழைப்பெற்ற வெறுந்தனியைத்
தெளிய விளம்பியவா, முகமாறுடைத் தேசிகனே.

அ 8

தேனன்று பாகென்றுவமிக் கொணாமொழித் தெய்வ வள்ளி
கோனன் றெனக்குப தேசித்த தொன்றுண்டு கூறவற்றோ
வானன்று காலென்று தீயன்று நீரன்று மண்ணுமன்று
தானன்று நானன்று அசரீரி யன்று சரீரியன்றே.

அ 9

சொல்லுகைக் கில்லையென்று எல்லாமிழந்து சும்மா விருக்கும்
எல்லையுட் செல்ல எனைவிட்டவா இகல் வேலனல்ல கொல்லியைச்
சேர்க்கின்ற சொல்லியைக் கல்வரைக் கொவ்வைச் செவ்வாய்
வல்லியைப் புல்கின்ற மால்வரைத் தோளண்ணல் வல்லபமே.

அ 10

குசைநெகி ழாவெற்றி வேலோ னவுணர் குடர்குழம்பக்
கசையிடு வாசி விசை கொண்ட வாகனப் பீலின்கொத்
தசைபடு கால்பட் டாசைந்தது மேரு அடியிடவெண்
டிசைவரை தூள்பட்ட அத்தூளின் வாரி திடர்பட்டதே.

அ 11

படைபட்ட வேலவன் பால்வந்த வாகைப் பதாகையென்னுந்
தடைபட்ட சேவல் சிறகடிக் கொள்ளச் சலதிகிழிந்
துடைபட்ட தண்ட கடாக முதிர்ந்த துடுபடலம்
இடைபட்ட குன்றமு மாமேரு வெற்பு மிடிபட்டவே.

அ 12

ஒருவரைப் பங்கி லுடையாள் குமார னுடைமணிகேர்
திருவரைக் கிண்கிணி யோசை படத்திடுக் கிட்டரக்கர்
வெருவரத் திக்குச் செவிடுபட் டெட்டுவெற் புங்கனகப்
பருவரைக் குன்று மதிர்ந்தன தேவர் பயங்கெட்டதே.

அ 13

குப்பாச வாழ்க்கையுட் கூத்தாடு மைவரிற் கொட்படைந்த
இப்பாச நெஞ்சினை யீடேற்று வாயிரு நான்குவெற்பும்
அப்பாதி யாழ்விழ மேருங் குலுங்கவிண் ணாருமுய்யச்
சப்பாணி கொட்டிய கையா றிரண்டுடைச் சண்முகனே.

அ 14

தாவடி யோட்டு மயிலிலுந் தேவர் தலையிலுமென்
பாவடி யேட்டிலும் பட்டதன் றோபடி மாவலிபால்
முவடி கேட்டன்று மூதண்ட கூட முகடுமுட்டச்
சேவடி நீட்டும் பெருமாள் மருகன்றன் சிற்றடியே.

அ 15

தடுங்கோள் மனத்தை விடுங்கோள் வெகுளியைத் தானமென்றும்
இடுங்கோ ளிருந்த படியிருங் கோளெழு பாருமுய்யக்
கொடுங்கோபச் சூருடன் குன்றந் திறக்கத் தொளைக் கவைவேல்
விடுங்கோ னருள்வந்து தானே உமக்கு வெளிப்படுமே.

அ 16

வேதாகம சித்ர வேலா யுதன் வெட்சி பூத்ததண்டைப்
பாதார விந்தம் அரணாக அல்லும் பகலுமில்லாச்
சூதான தற்ற வெளிக்கே யொளித்துச் சும்மாவிருக்கப்
போதா யினிமன மேதெரி யாதொரு பூதர்க்குமே.

அ 17

வையிற் சுதிர்வடி வேலோனை வாழ்த்தி வறிஞர்க்கென்றும்
நொய்யிற் பிளவள வேனும் பகிர்மின்க ணுங்கட்கிங்ஙன்
வெய்யிற் கொதுங்க வுதவா உடம்பின் வெறுநிழல்போற்
கையிற் பொருளு முதவாது காணுங் கடைவழிக்கே.

அ 18

சொன்ன கிரௌஞ்ச கிரியூ டிருவத் தொளைத்தவைவேல்
மன்ன கடம்பின் மலர்மாலை மார்ப்மௌ னத்தையுற்று
நின்னை யுணர்ந்துணர்ந் தெல்லா மொருங்கிய நிற்குணம் பூண்
டென்னை மறந்திருந் தேன் இறந்தேவிட்ட திவ்வுடம்பே.

அ 19

கோழிக் கொடிய னடிபணி யாமற் குவலத்தே
வாழக் கருது மதியிலி காளுங்கள் வல்வினைநோய்
ஊழிற் பெருவலி யுண்ணவொட்டாது உங்களத்தமெல்லாம்
ஆழப் புதைத்துவைத் தால்வருமோ நும் மடிப்பிறகே.

அ 20

மரணப்ர மாத நமக்கில்லை யாமென்றும் வாய்த்ததுணை
கிரணக் கலாபியும் வேலுமுண் டேகின் கிணிமுகுள
சரணப்ர தாப சசிதேவி மங்கல்ய தந்தரக்ஷா
பரண க்ருபாகர ஞானாகர சுரபாஸ்கரனே.

அ 21

மொய்தா ரணிசூழல் வள்ளியை வேட்டவன் முத்தமிழால்
வைதா ரையுமங்கு வாழவைப் போன்வெய்ய வாரணம்போற்
கைதா னிருப துடையான் தலைப்பத்துங் கத்தரிக்க
எய்தான் மருகன் உமையாள் பயந்த இலஞ்சியமே.

அ 22

தெய்வத் திருமலைச் செங்கோட்டில் வாழுஞ் செழுஞ்சுடரே
வைவைத்த வேற்படை வானவனே மறவேனுனைநான்
ஐவர்க் கிடம்பெறக் காலிரண் டோட்டி அதிலிரண்டு
கைவைத்த வீடு குலையுமுன்னே வந்து காத்தருளே.

அ 23

கின்னங் குறித்தடி யேன்செவி நீயன்று கேட்கச்சொன்ன
குன்னங் குறிச்சி வெளியாக்கி விட்டது கோடுகுழல்
சின்னங் குறிக்க குறிஞ்சிக் கிழவர் சிறுமிதனை
முன்னங் குறிச்சியிற் சென்றுகல் யாண முயன்றவனே.

அ 24

தண்டாயுத முந் திரிசூல மும்விழத் தாக்கியுன்னைத்
திண்டாட வெட்டி விழவிடு வேன்செந்தில் வேலுனக்குத்
தொண்டா கியவென் அவிரோத ஞானச் சுடர்வடிவாள்
கண்டாயடா அந்தகா வந்துபார் சற்றென் கைக்கெட்டவே.

அ 25

நீலச் சிகண்டியி லேறும் பிரானெந்த நேரத்திலுங்
கோலக் குறத்தி யுடன்வருவான் குரு நாதன் சொன்ன
சீலத்தை மெள்ளத் தெளிந்தறி வார்சிவ யோகிகளே
காலத்தை வென்றிருப்பார், மரிப் பார்வெறுங் கர்மிகளே.

அ 26

ஓலையுந் தூதருமங் கண்டுதிண் டாட லொழித்தெனக்குக்
காலையு மாலையு முன்னிற்குமே கந்தவேள் மருங்கிற்
சேலையுங் கட்டிய சீராவுங் கையிற் சிவந்தசெச்சை
மாலையுஞ் சேவற் பதாகையுந் தோகையும் வாகையுமே.

அ 27

வேலே விளங்கு கையான் செய்ய தாளினில் வீழ்ந்திறைஞ்சி
மாலே கொளஇங்ஙன் காண்பதல்லான் மன வாக்குச்செய
லாலே அடைதற் கரிதாய் அருவுரு வாகியொன்று
போலே யிருக்கும் பொருளை யெவ்வாறு புகல்வதுவே.

அ 28

கடத்திற் குறத்தி பிரானரு ளாற்கலங்காத சித்தத்
திடத்திற் புணையென யான்கடந் தேன்சித்ர மாதர் அல்குற்
படத்திற் கழுத்திற் பழுத்தசெவ்வாயிற் பணையிலுந்தித்
தடத்திற் தனத்திற் கிடக்கும்வெங் காம சமுத்திரமே.

அ 29

பாலென் பதுமொழி பஞ்சென் பதுபதம் பாவையற்கண்
சேலென்ப தாகத் திரிகின்ற நீசெந்தி லோன்றிருக்கை
வேலென்கிலை கொற்ற மயூர மென்கிலை வெட்சித் தண்டைக்
காலென் கிலைமன மேயெங்ஙனேமுத்தி காண்பதுவே.

அ 30

பொக்கக் குடிலிற் புகுதா வகைபுண்ட ரீகத்தினுஞ்
செக்கச் சிவந்த கழல்விடு தந்தருள் சிந்துவெந்து
குக்குத் தறிபட் டெறிபட் டுதிரங் குமுகுமெனக்
கக்கக் கிரியுரு வக்கதிர் வேல்தொட்ட காவலனே.

அ 31

கிளைத்துப் புறப்பட்ட சூர்மார்புடன் கிரி யூடுருவத்
தொளைத்துப் புறப்பட்ட வேற்கந்தனே துறந்தோருளத்தை
வளைத்துப் பிடித்துப் பதைக்கப்பதைக்க வதைக்குங் கண்ணார்க்
கிளைத்துத் தவிக்கின்ற என்னை யெந்நாள்வந் திரட்சிப்பையே.

அ 32

முடியாப் பிறவிக்கடலிற் புகார்முழு துங்கெடுக்கு
மிடியாற் படியில் விதனப் படார் வெற்றி வேற்பெருமாள்
அடியார்க்கு நல்ல பெருமாள் அவுணர் குலமடங்கப்
பொடியாக்கிய பெருமாள் திருநாமம் புகல்பவரே.

அ 33

பொட்டாக வெற்பைப் பொருதகந்தா தப்பிப் போனதொன்றற்
கெட்டாத ஞான கலைதரு வாயிருங் காமவிடாய்ப்
பட்டா ருயிரைத் திருகிப் பருகிப் பசிதணிக்குங்
கட்டாரி வேல்விழி யார்வலைக் கேமனங் கட்டுண்டதே.

அ 34

பத்தித்தூறை யிழிந்தாநந்த வாரி படிவதினால்
புத்தித் தரங்கந் தெளிவதென் றோபொங்கு வெங்குருதி
மெத்திக் குதிகொள்ள வெஞ்சூ ரனைவிட்ட சுட்டியிலே
குத்தித் தரங்கொண் டமரா வதிகொண்ட கொற்றவனே.

அ 35

சுழித்தோடு மாற்றிற் பெருக்கானதுசெல்வந் துன்ப மின்பங்
கழித்தோடு கின்றதெக் காலநெஞ்சே கரிக் கோட்டு முத்தைக்
கொழித்தோடு காவிரிச் செங்கோட னென்கிலை குன்றமெட்டுங்
கிழித்தோடு வேலென் கிலையெங்ங னேமுத்தி கிட்டுவதே.

அ 36

கண்டுண்ட, சொல்லியர் மெல்லியர் காமக் கலவிக்கள்ளை
மொண்டுண் டயர்கினும் வேன்மற வேன்மற வேன்முது கூளித்திரள்
டுண்டுண் டுடுடுடு டீடு டுடுடுடு டுண்டுடுண்டு
டிண்டிண் டெனக்கொட்டி யாடவெஞ் சூர்க்கொன்ற ராவுத்தனே.

அ 37

நாளென்செயும்வினை தானென் செயுமெனை நாடிவந்த
கோளென் செயுங்கொடுங் கூற்றென் செயுங்கும ரேசரிரு
தாளுஞ்சிலம்புஞ் சதங்கையும் தண்டையுஞ் சண்முகமுந்
தோளுங் கடம்பு மெனக்குமுன் னேவந்து தோன்றிடினே.

அ 38

உதித்தாங் குழல்வதுஞ் சாவதுந் தீர்த்தெனை யுன்னி லொன்றா
விதித்தாண் டருள்தருங் காலமுண் டோவெற்பு நட்நரக
பதித்ததாம்பு வாங்கிநின்றம்பரம் பம்பரம் பட்டுழல
மதித்தான் திருமருகா மயிலேறிய மாணிக்கமே.

அ 39

சேல்பட் டழிந்தது செந்தூர் வயற்பொழில் தேங்கடம்பின்
மால்பட் டழிந்தது பூங்கொடி யார்மனம் மாமயிலோன்
வேல்பட் டழிந்தது வேலையுஞ் சூரனும் வெற்புமவன்
கால்பட் டழிந்ததிங் கென்றலை மேலயன் கையெழுத்தே.

அ 40

பாலே யனைய மொழியார் தமின்பத்தைப் பற்றியென்றும்
மாலேகொண் டுய்யும் வகையறி யேன் மலர்த் தாள்தருவாய்
காலே மிகவுண்டு காலே யிலாத கணபணத்தின்
மேலே துயில்கொள்ளு மாலோன் மருகசெவ் வேலவனே.

அ 41

நிணங்காட்டுங் கொட்டிலை விட்டொரு வீடெய்தி நிற்கநிற்குங்
குணங்காட்டி யாண்ட குருதே சிகனங் குறச்சிறுமான்
பணங்காட்டு மல்குற் குருகுங் குமரன் பதாம்புயத்தை
வணங்காத் தலைவந்தி தெங்கே யெனக்கிங்ஙன் வாய்த்ததுவே.

அ 42

கவியாற் கடலடைத் தோன்மரு கோனைக் கணபணக்கட்
செவியாற் பணியணி கோமான் மகனைத் திறலரக்கர்
புவியார்ப் பெழத்தொட்ட போர்வேல் முருகனைப் போற்றியன்பாற்
குவியாக் கரங்கள்வந் தெங்கே யெனக்கிங்ஙன் கூடியவே.

அ 43

தோலாற் சுவர்வைத்து நாலாறு காலிற் சுமத்தியிரு
காலா லெழுப்பி வளைமுது கோட்டிக்கைந் நாற்றிநரம்
பாலார்க்கையிட்டுத் தசைகொண்டு மேய்ந்த அகம்பிரிந்தால்
வேலாற் கிரிதொளைத் தோனிரு தாளன்றி வேறில்லையே.

அ 44

ஒருபூ தருமறி யாத்தனி வீட்டி லுரையுணர்வற்று
இரு பூத வீட்டி லிராமலென்றா ன்இரு கோட்டொருகைப்
பொருபூதரமுரித் தேகாச மிட்ட புராந்தகற்குக்
குரு பூத வேலவன் நிட்டுர சூர குலாந்தகனே.

அ 45

நீயான ஞான விநோதந் தனையென்று நீயருள்வாய்
சேயான வேற்கந்த னேசெந்தி லாய்சித்ர மாதரல்குற்
தோயா வருகிப் பருகிப் பெருகித் துவளுமிந்த
மாயா விநோத மநோதுக்க மானது மாய்வதற்கே.

அ 46

பத்தித் திருமுக மாறுடன் பன்னிரு தோள்களுமாய்த்
தித்தித் திருக்கும் அமுதுகண் டேன்செயன் மாண்டடங்கப்
புத்திக் கமலத் துருகிப் பெருகிப் புவனமெற்றித்
தத்திக் கரைபுரளும் பரமானந்த சாகரத்தே.

அ 47

புத்தியை வாங்கிநின் பாதாம் புயத்திற் புகட்டியன்பாய்
முத்தியை வாங்கத் தறிகின்றிலேன் முது சூர்நடுங்கச்
சத்தியை வாங்கத் தரமோ குவடு தவிடுபடக்
குத்திய காங்கேயனே வினை யேற்கென் குறித்தனையே.

அ 48

சூரிற் கிரியிற் கதிர்வே லெறிந்தவன் தொண்டர்குழாஞ்
சாரிற் கதியன்றி வேறிலை காண் தண்டு தாவடிபோய்த்
தேரிற் கரியிற் பரியித் திரிபவர் செல்வ மெல்லாம்
நீரிற் பொறியென் றறியாத பாவி நெடுநெஞ்சமே.

அ 49

படிக்குந் திருப்புகழ் போற்றுவன் கூற்றுவன் பாசத்தினாற்
பிடிக்கும்பொழுது வந்தஞ்லென்பாய் பெரும் பாம்பினின்று
நடிக்கும் பிரான் மருகாகொடுஞ் சூரனடுங்கவெற்பை
இடிக்குங் கலாபத் தனிமயி லேறு மிராவுத்தனே.

அ 50

மலையாறு கூறெழ வேல்வாங்கி னானை வணங்கியன் பின்
நிலையான மாதவஞ் செய்மிகு னோநும்மை நேடிவருந்
தொலையா வழிக்குப் பொதிசோறு முற்ற துணையுங்கண்டிர்
இலையா யினும்வெந்த தேதா யினும்பகிர்ந் தேற்றவர்க்கே.

அ 51

சிகராத்ரி கூறிட்ட வேலுஞ்செஞ் சேவலுஞ் செந்தமிழாற்
பகரார்வமீ, பணிபாசங்க்ராம பணாமகுட
நிகராட் சமபட்ச பட்சி துரங்க ந்ருபகுமரா
குசராட் சமபட்ச விட்சோப தீர குணதுங்கனே.

அ 52

வேடிச்சி கொங்கை விரும்புங் குமரனை மெய்யன்பினாற்
பாடிக் கசிந்துள்ள போதே கொடாதவர் பாதகத்தாற்
தேடிப் புதைத்துத் திருட்டிற் கொடுத்துத் திகைத்திளைத்து
வாடிக் கிலேசித்து வாழ்நாளை வீணுக்கு மாய்ப்பவரே.

அ 53

சாகைக்கு மீண்டு பிறக்கைக்கு மன்றித் தளர்ந்தவர்க்கொன்
றீகைக் கெனை விதித் தாயிலையே இலங் காபுரிக்குப்
போகைக்கு நீவழி காட்டென்று போய்க்கடல் தீக்கொளுந்த
வாகைச் சிலைவளைத்தோன் மருகாமயில் வாகனனே.

அ 54

ஆங்காரமு மடங்காரொடுங்கார் பரமானந்தத்தே
தேங்கார் நினைப்பு மறப்பு மறார்தினைப் போதளவும்
ஓங்காரத் துள்ளொளிக் குள்ளே முருக னுருவங்கண்டு
தூங்கார் தொழும்புசெய்யா ரென்செய்வார் யமதூதருக்கே.

அ 55

கிழியும் படியடற் குன்றெறிந்தோன் கவி கேட்டுருகி
இழியுங் கவிகற் றிடாதிருப் பீரெரி வாய்நரசக்
குழியுந் துயரும் விடாய்ப்படக் கூற்றுவ னுார்க்குச்செல்லும்
வழியுந் துயரும் பகரீர் பகரீர் மறந்தவர்க்கே.

அ 56

பொருபிடி யுங்களி றும்விளை யாடும் புனச்சிறுமான்
தருபிடி காவல சண்முக வாவெனச் சாற்றிநித்தம்
இருபிடி சோறுகொண் டிட்டுண் டிருவிளை யோமிறந்தால்
ஒருபிடி சாம்பருங் காணாது மாய உடம்பிதுவே.

அ 57

நிணங்காட்டுங் கொட்டிலை விட்டொரு வீடெய்தி நிற்கநிற்குங்
குணங்காட்டி யாண்ட குருதே சிகனங் குறச்சிறுமான்
பணங்காட்டு மல்குற் குருகுங் குமரன் பதாம்புயத்தை
வணங்காத் தலைவந்தி தெங்கே யெனக்கிங்ஙன் வாய்த்ததுவே.

அ 42

கவியாற் கடலடைத் தோன்மரு கோனைக் கணபணக்கட்
செவியாற் பணியணி கோமான் மகனைத் திறலரக்கர்
புவியார்ப் பெழத்தொட்ட போர்வேல் முருகனைப் போற்றியன்பாற்
குவியாக் கரங்கள்வந் தெங்கே யெனக்கிங்ஙன் கூடியவே.

அ 43

தோலாற் சுவர்வைத்து நாலாறு காலிற் சுமத்தியிரு
காலா லெழுப்பி வளைமுது கோட்டிக்கைந் நாற்றிநரம்
பாலார்க்கையிட்டுத் தசைகொண்டு மேய்ந்த அகம்பிரிந்தால்
வேலாற் கிரிதொளைத் தோனிரு தாளன்றி வேறில்லையே.

அ 44

ஒருபூ தருமறி யாத்தனி வீட்டி லுரையுணர்வற்று
இரு பூத வீட்டி லிராமலென்றா ன்இரு கோட்டொருகைப்
பொருபூதரமுரித் தேகாச மிட்ட புராந்தகற்குக்
குரு பூத வேலவன் நிட்டுர சூர குலாந்தகனே.

அ 45

நீயான ஞான விநோதந் தனையென்று நீயருள்வாய்
சேயான வேற்கந்த னேசெந்தி லாய்சித்ர மாதரல்குற்
தோயா வருகிப் பருகிப் பெருகித் துவளுமிந்த
மாயா விநோத மநோதுக்க மானது மாய்வதற்கே.

அ 46

பத்தித் திருமுக மாறுடன் பன்னிரு தோள்களுமாய்த்
தித்தித் திருக்கும் அமுதுகண் டேன்செயன் மாண்டடங்கப்
புத்திக் கமலத் துருகிப் பெருகிப் புவனமெற்றித்
தத்திக் கரைபுரளும் பரமானந்த சாகரத்தே.

அ 47

புத்தியை வாங்கிநின் பாதாம் புயத்திற் புகட்டியன்பாய்
முத்தியை வாங்கத் தறிகின்றிலேன் முது சூர்நடுங்கச்
சத்தியை வாங்கத் தரமோ குவடு தவிடுபடக்
குத்திய காங்கேயனே வினை யேற்கென் குறித்தனையே.

அ 48

சூரிற் கிரியிற் கதிர்வே லெறிந்தவன் தொண்டர்குழாஞ்
சாரிற் கதியன்றி வேறிலை காண் தண்டு தாவடிபோய்த்
தேரிற் கரியிற் பரியித் திரிபவர் செல்வ மெல்லாம்
நீரிற் பொறியென் றறியாத பாவி நெடுநெஞ்சமே.

அ 49

படிக்குந் திருப்புகழ் போற்றுவன் கூற்றுவன் பாசத்தினாற்
பிடிக்கும்பொழுது வந்தஞ்லென்பாய் பெரும் பாம்பினின்று
நடிக்கும் பிரான் மருகாகொடுஞ் சூரனடுங்கவெற்பை
இடிக்குங் கலாபத் தனிமயி லேறு மிராவுத்தனே.

அ 50

மலையாறு கூறெழ வேல்வாங்கி னானை வணங்கியன் பின்
நிலையான மாதவஞ் செய்மிகு னோநும்மை நேடிவருந்
தொலையா வழிக்குப் பொதிசோறு முற்ற துணையுங்கண்டர்
இலையா யினும்வெந்த தேதா யினும்பகிர்ந் தேற்றவர்க்கே.

அ 51

சிகராத்ரி கூறிட்ட வேலுஞ்செஞ் சேவலுஞ் செந்தமிழாற்
பகரார்வமீ, பணிபாசங்க்ராம பணாமகுட
நிகராட் சமபட்ச பட்சி துரங்க ந்ருபகுமரா
குசராட் சமபட்ச விட்சோப தீர குணதுங்கனே.

அ 52

வேடிச்சி கொங்கை விரும்புங் குமரனை மெய்யன்பினாற்
பாடிக் கசிந்துள்ள போதே கொடாதவர் பாதகத்தாற்
தேடிப் புதைத்துத் திருட்டிற் கொடுத்துத் திகைத்திளைத்து
வாடிக் கிலேசித்து வாழ்நாளை வீணுக்கு மாய்ப்பவரே.

அ 53

சாகைக்கு மீண்டு பிறக்கைக்கு மன்றித் தளர்ந்தவர்க்கொன்
நீகைக் கெனை விதித் தாயிலையே இலங் காபுரிக்குப்
போகைக்கு நீவழி காட்டென்று போய்க்கடல் தீக்கொளுந்த
வாகைச் சிலைவளைத்தோன் மருகாமயில் வாகனனே.

அ 54

ஆங்காரமு மடங்காரொடுங்கார் பரமானந்தத்தே
தேங்கார் நினைப்பு மறப்பு மறார்தினைப் போதளவும்
ஓங்காரத் துள்ளொளிக் குள்ளே முருக னுருவங்கண்டு
தூங்கார் தொழும்புசெய்யா ரென்செய்வார் யமதூதருக்கே.

அ 55

கிழியும் படியடற் குன்றெறிந்தோன் கவி கேட்டுருகி
இழியுங் கவிகற் றிடாதிருப் பீரெரி வாய்நரகக்
குழியுந் துயரும் விடாய்ப்படக் கூற்றுவ னுார்க்குச்செல்லும்
வழியுந் துயரும் பகரீர் பகரீர் மறந்தவர்க்கே.

அ 56

பொருபிடி யுங்களி றும்வினை யாடும் புனச்சிறுமான்
தருபிடி காவல சண்முக வாவெனச் சாற்றிநித்தம்
இருபிடி சோறுகொண் டிட்டுண் டிருவினை யோமிறந்தால்
ஒருபிடி சாம்பருங் காணாது மாய உடம்பிதுவே.

அ 57

நெற்றாப் பசங்கதிர்ச் செவ்வேனல் காக்கின்ற நீலவள்ளி
முற்றாத் தனத்திற் கினிய பிரான் இக்கு முல்லையுடன்
பற்றாக்கை யும்வெந்து சங்க்ராம வேளும் பட விழியாற்
செற்றார்க் கினியவன் தேவந்த்ர லோக சிகாமணியே.

அ 58

பொங்கார வேலையில் வேலைவிட் டோனருள் போலுதவ
எங்கா யினும்வரும் ஏற்பவர்க் கிட்ட திடாமல்வைத்த
வங்கா ரமுமுங்கள் சிங்கார வீடு மடந்தையருஞ்
சங்காத மோகெடு வீருயிர் போமத் தனிவழிக்கே.

அ 59

சிந்திக்கிலேனின்று சேவிக் கிலேன் தண்டைச் சிற்றடியை
வந்திக் கிலேன் ஒன்றும் வாழ்த்து கிலேன்மயில் வாகனனைச்
சந்திக்கிலேன் பொய்யை நிந்திக்கி லேலுண்மை சாதிக்கிலேன்
புந்திக் கிலேசமுங் காயக் கிலேசமும் போக்குதற்கே.

அ 60

வரையற் றவுணர் சிரமற்று வாரிதி வற்றச்செற்ற
புரையற்ற வேலவன் போதித் தவா, பஞ்ச பூதமுமற்
உரையற்று ணர்வற்று உடலற் றுயிரற் றுபாயமற்றுக்
கரையற்று இருளற் றெனதற் றிருக்கும் அக் காட்சியதே.

அ 61

ஆலுக் கணிகலம் வெண்டலை மாலை யகிலமுண்ட
மாலுக் கணிகலந் தண்ணந் துழாய்மயி லேறுமையன்
காலுக் கணிகலம் வானோர் முடியுங் கடம்புங்கையில்
வேலுக் கணிகலம் வேலையுஞ் சூரனும் மேருவுமே.

அ 62

பாதித் திருவுருப் பச்சென் றவர்க்குத்தன் பாவனையைப்
போதித்த நாதனைப் போர் வேலனைச்சென்று போற்றியுய்யச்
சோதித்த மெய்யன்பு பொய்யோ அழுது தொழுதுருகிச்
சாதித்த புத்திவந் தெங்கே யெனக்கிங்ஙன் சந்தித்ததே.

அ 63

பட்டிக் கடாவில் வருமந்தகா வுனைப் பாரறிய
வெட்டிப் புறங்கண்டலாதுவிடேன் வெய்ய சூரனைப்போய்
முட்டிப் பொருதசெவ் வேற்பெருமாஸ்திரு முன்புநின்றேன்
கட்டிப் புறப்பட டாசத்தி வாளென்றன் கையதுவே.

அ 64

வெட்டுங் கடாமிசைத் தோன்றும்வெங் கூற்றன் விடுங்கயிற்றாற்
கட்டும் பொழுது விடுவிக்க வேண்டுங் கராசலங்கள்
எட்டுங் குலகிரி யெட்டும்விட்டோட வெட்டாதவெளி
மட்டும் புதைய விரிக்குங் கலாப மபூரத்தனே.

அ 65

நீர்க்குமிழிக்கு நிகரென்பர் யாக்கை நில்லாதுசெல்வம்
பார்க்குமிடத்தந்த மின்போலு மென்பர் பசித்துவந்தே
ஏற்கு மவர்க்கிட வென்னினெங் கேனு மெழுந்திருப்பார்
வேற் குமரற் கன்பிலாதவர் ஞானமிகவுநன்றே.

அ 66

பெறுதற் கரிய பிறவியைப் பெற்றுநின் சிற்றடியைக்
குறுகிப் பணிந்து பெறக்கற்றிலேன் மத கும்பகம்பத்
தறுகட் சிறுகட் சங்க்ராம சயில சரசவல்லி
இறுகத்தழுவுங் கடகாசல பன்னிருபுயனே.

அ 67

சாடுஞ் சமரத் தனிவேல் முருகன் சரணத்திலே
ஒடுங்கருத்தை யிருந்தவல் லார்க்குகம்போய்ச் சகம்போய்ப்
பாடுங் கவுரி பவுரிகொண்டாடப் பசுபதிநின்
றாடும் பொழுது பரமா யிருக்கு மதீதத்திலே.

அ 68

தந்தைக்கு முன்னந் தனிஞான வாளொன்று சாதித்தருள்
கந்தச் சுவாமி யெனைத்தேற் றியபின்னர்க் காலன் வெம்பி
வந்திப் பொழுதென்னை யென்செய்ய லாஞ்சத்தி வாளொன்றினாற்
சிந்தத் துணிப்பன் தணிப்பருங் கோபத்ரி சூலத்தையே.

அ 69

விழிக்குத் துணைதிரு மென்மலர்ப் பாதங்கள் மெய்ம்மைகுன்றா
மொழிக்குத் துணைமுரு காவெனு நாமங்கள் முன்புசெய்த
பழிக்குத் துணையவன் பன்னிரு தோளும் பயந்ததனி
வழிக்குத் துணைவடி வேலுஞ்செங் கோடன் மயூரமுமே.

அ 70

துருத்தி யெனும்படி கும்பித்து வாயுவைச் சுற்றிமுறித்
தருத்தி யுடம்பை யொருக்கிலென் னாஞ்சிவ யோகமென்னுங்
குருத்தை யறிந்து முகமா றுடைக்குரு நாதன்சொன்ன
கருத்தை மனத்தி லிருத்துங்கண் டீர்முத்தி கைகண்டதே.

அ 71

சேந்தனைக் கந்தனைச் செங்கோட்டு வெற்பனைச் செஞ்சுடர்வேல்
வேந்தனைச் செந்தமிழ் நூல்விரித் தோனை விளங்குவள்ளி
காந்தனைக் கந்தக் கடம்பனைக் கார்மயில் வாகனனைச்
சாந்துனைப் போது மறவா தவர்க்கொரு தாழ்வில்லையே.

அ 72

போக்கும் வரவு மிரவும் பகலும் புறம்புமுள்ளும்
வாக்கும் வடிவு முடிவுமில் லாதொன்று வந்துவந்து
தாக்கு மநோலயந் தானே தருமெனைத் தன்வசத்தே
ஆக்கு மறுமுகவா சொல் லொணாதிந்த ஆனந்தமே.

அ 73

அராப்புனை வேணியன் சேயருள் வேண்டுமவிழ்ந்த அன்பாற்
 குராப்புனை தண்டையந் தாழ்தொழல் வேண்டுங்கொடிய ஐவர்
 பாரக்கறல் வேண்டும் மனமும் பதப்பறல் வேண்டுமேன்றால்
 இராப்பக லற்ற இடத்தே யிருக்கை யெளிதல்லவே.

அ 74

படிக்கின்றிலை பழநித்திரு நாமம் படிப்பவர்தாள்
 முடிக்கின்றிலை முரு காவென்கிலை முசி யாமலிட்டு
 மிடிக்கின் றிலைபர மாநந்த மேற்கொள விம்மிவிம்மி
 நடிக்கின் றிலைநெஞ்சமே தஞ்சமேது நமக்கினியே.

அ 75

கோடாத வேதனுக்கு யான்செய்த குற்றமென் குன்றெறிந்த
 தாடாளனே தென்தணிகைக் குமரநின் றண்டையந்தாள்
 சூடாத சென்னியு நாடாத கண்ணுந் தொழாதகையும்
 பாடாத நாவு மெனக்கே தெரிந்து படைத்தனனே.

அ 76

சேல்வாங்கு கண்ணியர் வண்ணப் பயோதரஞ் சேர எண்ணி
 மால்வாங்கி யேங்கி மயங்காமல் வெள்ளி மலையெனவே
 கால்வாங்கி நிற்குங் களிற்றான் கிழத்தி கழுத்திற்கட்டு
 நூல்வாங்கி டாதன்று வேல்வாங்கி பூங்கழல் நோக்கு நெஞ்சே.

அ 77

கூர்கொண்ட வேலனை போற்றாம லேற்றங் கொண்டாடுவீர்கள்
 போர்கொண்ட கால னுமைக்கொண்டு போமன்று பூண்பனவுந்
 தார்கொண்ட மாதரும் மாளிகையும் பணச் சாளிகையும்
 ஆர்கொண்டு போவர் ஐயோ கெடுவீர்நும் அறிவின்மையே.

அ 78

பந்தாடு மங்கையர் செங்கயற் பார்வைற் பட்டுமலுஞ்
 சிந்தா குலந்தனைத் தீர்த்தருள்வாய் செய்ய வேல்முருகா
 கொந்தார் கடம்பு புடைசூழ் திருத்தணிக் குன்றினிற்குங்
 கந்தா இளங்குமரா அமராவதி காவலனே.

அ 79

மாகத்தை முட்டி வருநெடுங் கூற்றுவன்வந் தாலென்முன்னே
 தோகைப் புரவியிற் றோன்றிநிற் பாய்சுத்த நித்தமுத்தித்
 த்யாகப் பொருப்பைத் தீர்புராந் தகனைத் தீரியாம்பகனைப்
 பாகத்தில் வைக்கும் பரம கல்யாணிதன் பாலகனே.

அ 80

தாரா கணமெனுந் தாய்மார் அறுவர் தருமுலைப்பால்
 ஆரா துமைமுலைப் பாலுண்ட பால னரெயிற்கட்டுஞ்
 சீராவுங் கையிற் சிறுவாளும் வேலுமென் சிந்தையவே
 வாராது அகல்அந்தகா வந்த போதுயிர் வாங்குவனே.

அ 81

தகட்டிற் சிவந்த கடம்பையு நெஞ்சையுந் தாளிணைக்கே
புகட்டிப் பணியப் பணித்தரு ளாய் புண்ட ரீகனண்ட
முகட்டைப் பிளந்து வளர்ந்திந்தர லோகத்தை முட்ட வெட்டிப்
பகட்டிற் பொருதிட்ட நிட்டுர சூர பயங்கரனே.

அ 82

தேங்கிய அண்டத் திமையோர் சிறைவிடச் சிற்றடிக்கே
பூங்கழல் கட்டும் பெருமாள் கலாபப் புரவிமிசை
தாங்கி நடப்ப முறிந்தது சூரன் தளந்தனிவேல்
வாங்கியனுப்பிடக் குன்றங்களெட்டும் வழிவிட்டவே.

அ 83

மைவருங் கண்டத்தர் மைந்த கந்தாவென்று வாழ்த்து மிந்தக்
கைவருந் தொண்டன்றி மற்றறி யேன்கற்ற கல்வியும் போய்ப்
பைவருங் கேளும் பதியுங் கதறப் பழகிநிற்கும்
ஐவருங் கைவிட்டு மெய்விடும் போதுன் னடைக்கலமே.

அ 84

காட்டிற் குறத்தி பிரான் பதத்தே கருத்தைப்பு கட்டின்
வீட்டிற் புகுதன் மிகவெளிதே விழிநாசிவைத்து
முட்டிக் கபாலமு லாதார நேரண்ட மூச்சையுள்ளே
ஒட்டிப் பிடித்தெங்கு மோடாமற் சாதிக்கும் யோகிகளே.

அ 85

வேலாயுதன்சங்கு சக்ராயுதன் விரிஞ் சன்னறியாச்
சூலா யுதன் தந்த கந்தச் சுவாமி சுடர்க்குடுமிக்
காலா யுதக்கொடி யோனரு ளாய கவசமுண்டென்
பாலா யுதம்வரு மோயம னோடு பகைக்கினுமே.

அ 86

குமரா சரணஞ் சரணமென் றண்டர் குழாந்துதிக்கும்
அமரா வதியிற் பெருமாள் திருமுக மாறுங்கண்ட
தமராகி வைகுந் தனியான ஞான தபோதனர்க்கிங்கு
எமராசன் விட்ட கடையேடு வந்தினி யென்செயுமே.

அ 87

வணங்கித் துதிக்க அறியா மனிதருடனிணங்கிக்
குணங்கெட்ட துட்டனை யீடேற்று வாய் கொடியுங்கமுகும்
பிணங்கத் துணங்கையலகை கொண்டாடப் பிசிதர்தம்வாய்
நிணங்கக்க விக்ரம வேலா யுதந்தொட்ட நிர்மலனே.

அ 88

பங்கே ருகனெனைப் பட்டோ லையிலிடப் பண்டுதளை
தங்காலி லிட்ட தறிந்திலனோ தனி வேலெடுத்துப்
பொங்கோதம் வாய்விடப் பொன்னஞ் சிலம்பு புலம்பவரும்
எங்கோ னறியி னினிநான் முகனுக் கிருவிலங்கே.

அ 89

மாலோன் மருகனை மன்றாடி மைந்தனை வானவர்க்கு
மேலான தேவனை மெய்ஞ்ஞான தெய்வத்தை மேதினியிற்
சேலார் வயற்பொழிற் செங்கோடனைச்சென்று கண்டுதொழ
நாலா யிரங்கண் படைத்திலனே யந்த நான்முகனே.

அ 90

கருமான் மருகனைச் செம்மான் மகளைக் களவுகொண்டு
வருமா குலவனைச் சேவற்கைக் கோளனை வானமுய்யப்
பொருமா வினைச்செற்ற போர்வேல னைக்கன்னிப் பூகமுடன்
தருமா மருவுசெங் கோடனை வாழ்த்துகை சாலநன்றே.

அ 91

தொண்டர்கண்டு அண்டிமொண்டு ண்டிருக்குஞ்சுத்த ஞானமெனுந்
தண்டையம் புண்டரிகந் தரு வாய்சண்ட தண்டவெஞ்சுந்
மண்டலங் கொண்டுபண் டண்டரண் டங்கொண்டு மண்டி மிண்டக்
கண்டுருண் டண்டர்விண் டோடாமல் வேல்தொட்ட காவலனே.

அ 92

மண்கம முந்தித் திருமால் வலம்புரி யோசையந்த
விண்கமழ் சோலையும் வாவியுங் கேட்டது வேலெடுத்துத்
திண்கிரி சிந்த விளையாடும் பிள்ளைத் திருவரையிற்
கிண்கிணி யோசை பதினாலுலகமும் கேட்டதுவே.

அ 93

தெள்ளிய ஏனலிற் கிள்ளையைக் கள்ளச் சிறுமியெனும்
வள்ளியை வேட்டவன் தாள்வேட் டிலைசிறு வள்ளைதள்ளித்
துள்ளிய கெண்டையைத் தொண்டையைத் தோதகச் சொல்லைநல்ல
வெள்ளிய நித்தில வித்தார மூரலை வேட்டநெஞ்சே.

அ 94

யான்றா னெனுஞ்சொல் லிரண்டுங்கெட்டாலன்றி யாவருக்குந்
தோன்றாது சத்தியந் தொல்லைப் பெருநிலஞ் சூகரமாய்க்
கீற்றான் மருகன் முருகன் க்ருபாகரன் கேள்வியினாற்
சான்றாரு மற்ற தனிவெளிக் கேவந்து சந்திப்பதே.

அ 95

தடக்கொற்ற வேள்மயி லேயிடர் தீரத் தனிவிடில் நீ
வடக்கிற் கிரிக்கப் புறத்துநின் றோகையின் வட்டமிட்டுக்
கடற்கப் புறத்துங் கதிர்க்கப் புறத்துங் கனகசக்ரத்
திடர்க்கப் புறத்துந் திசைக்கப் புறத்துந் திரிகுவையே.

அ 96

சேலிற் றிகழ்வயற் செங்கோடை வெற்பன் செழுங்கலபி
ஆலித் தனந்தன் பணாமுடி தாக்க அதிர்ந்ததிர்ந்து
காலிற் கிடப்பன மாணிக்க ராசியுங் காசினியைப்
பாலிக்கு மாயனுஞ் சக்ரா யுதமும் பணிலமுமே.

அ 97

கதிதனை யொன்றையுங் காண்கின்றி லேன்கந்த வேல்முருகா
நதிதனை யன்னபொய் வாழ்விலன் பாய்நரம் பாற்பொதிந்த

பொதிதனை யுங்கொண்டு திண்டாடு மாறெனைப் போதவிட்ட
விதிதனை நொந்துநொந் திங்கேயென் றன்மனம் வேகின்றதே.

அ 98

காவிக் கமலக் கழலுடன் சேர்த்தெனைக் காத்தருளாய்
தூவிக் குலமயில் வாகன னேதுணை யேதுமின்றித்
தாவிப் படரக் கொழுகொம் பிலாத தனிக்கொடிபோல்
பாவித் தனிமனந் தள்ளாடி வாடிப் பதைக்கின்றதே.

அ 99

இடுதலைச் சற்றுங் கருதேனைப் போதமி லேனையன்பாற்
கெடுதலி லாத் தொண் டரிற்சூட் டியவா, கிரௌஞ்சவெற்பை
அடுதலைச் சாதித்த வேலோன் பிறவி யறவிச்சிறை
விடுதலைப் பட்டது விட்டது பாச வினைவிலங்கே.

அ 100

... நூற்பயன் ...

சலங்காணும் வேந்தர் தமக்குமஞ் சார்யமன் சண்டைக்கஞ்சார்
துலங்கா நரகக் குழியணு கார்துட்ட நோயணுகார்
கலங்கார் புலிக்குங் கரடிக்கும் யானைக்குங் கந்தனன்னூல்
அலங்கார நூற்று ளொருகவி தான்கற் றறிந்தவரே.

அ 101

திருவடி யுந்தண்டை யுஞ்சிலம் புஞ்சிலம் பூடுருவப்
பொருவடி வேலுங் கடம்புந் தடம்புயம் ஆறிரண்டும்
மருவடி வான வதனங்க ளாறும் மலர்க்கண்களுங்
குருவடி வாய்வந்தென் னுள்ளங் குளிரக் குதிகொண்டவே.

அ 102

இராப்பக லற்ற இடங்காட்டி யானிருந் தேதுதிக்கக்
குராப்புனை தண்டையந் தாளரு ளாய்கரி கூப்பிட்டநாள்
கராப்படக் கொன்றக் கரிபோற்ற நின்ற கடவுள் மெச்சும்
பராக்ரம வேல நிருதசங் கார பயங்கரனே.

அ 103

செங்கே ழுடுத்த சினவடி வேலுந் திருமுகமும்
பங்கே நிரைத்தநற் பன்னிரு தோளும் பதுமமலர்க்
கொங்கே தரளஞ் சொரியுஞ்செங் கோடைக் குமரனென
எங்கே நினைப்பினும் அங்கேயென் முன்வந் தெதிர்நிற்பனே.

அ 104

ஆவிக்கு மோசம் வருமா றறிந்துன் னருட்பதங்கள்
சேவிக்க என்று நினைக்கின்றி லேன்வினை தீர்த்தருளாய்
வாவித் தடவயல் சூழும் திருத்தணி மாமலைவாழ்
சேவற் கொடியுடை யானே அமர சிகாமணியே.

அ 105

கொள்ளித் தலையில் எறும்பது போலக் குலையுமென்றன்
உள்ளத் துயரை யொழித்தரு ளாயொரு கோடிமுத்தந்
தெள்ளிக் கொழிக்குங் கடற்செந்திற் மேவிய சேவகனே
வள்ளிக்கு வாய்த்தவ னேமயி லேறிய மாணிக்கமே.

அ 106

சூலம் பிடித்தெம பாசஞ் சுழற்றித் தொடர்ந்துவருங்
காலன் தனக்கொரு காலுமஞ் சேன் கடல் மீதெழுந்த
ஆலங் குடித்த பெருமான் குமாரன் அறுமுகவன்
வேலுந் திருக்கையு முண்டே நமக்கொரு மெய்த்துணையே.

அ 107

... கந்தர் அலங்காரம் முற்றிற்று ...

ஸ்ரீ குமர குருபர சுவாமிகள் அருளிய திருச்செந்தூர் கந்தர் கலி வெண்பா

பூமேவு செங்கமலப் புத்தேளும் தேறிய
பாமேவு தெய்வப் பழமறையும் .. தேமேவு
நாதமும் நாதாந்த முடிவும் நவைதீர்ந்த
போதமும் காணாத போதமாய் .. ஆதிநடு

..... 1

அந்தம் கடந்தநித்தி யானந்த போதமாய்ப்
பந்தம் தணந்த பரஞ்சுடராய் .. வந்த
குறியும் குணமுமொரு கோலமுமற்று எங்கும்
செறியும் பரம சிவமாய் .. அறிவுக்கு

..... 2

அனாதியாய் ஐந்தொழிற்கும் அப்புறமாய் அன்றே
மனாதிகளுக்கு எட்டா வடிவாய்த் .. தனாதருளின்
பஞ்சவித ரூப பரசுகமாய் எவ்வுயிர்க்கும்
தஞ்சமென நிற்கும் தனிப்பொருளாய் .. எஞ்சாத

..... 3

பூரணமாய் நித்தமாய்ப் போக்குவரவும் புணர்வும்
காரணமும் இல்லாக் கதியாகித் .. தாரணியில்
இந்திரசாலம் புரிவோன் யாவரையும் தான்மயக்கும்
தந்திரத்தில் சாராது சார்வதுபோல் .. முந்தும்

..... 4

கருவின்றி நின்ற கருவாய் அருளே
உருவின்றி நின்ற உருவாய்த் .. திரிகரணம்
ஆகவரும் இச்சை அறிவு இயற்ற லால் இலய
போகஅதி காரப் பொருளாகி .. ஏகத்து

..... 5

உருவும் அருவும் உருஅருவும் ஆகிப்
பருவ வடிவம் பலவாய் .. இருள்மலத்துள்
மோகமுறும் பல்லுயிர்க்கு முத்திஅளித் தற்குமல
பாகமுறவே கடைக்கண் பாலித்துத் .. தேகமுறத்

..... 6

தந்த அருவுருவம் சார்ந்தவிந்து மோகினிமான்
பெந்த முறவே பிணிப்பித்து .. மந்த்ரமுதல்
ஆறத்து வாஷம் அண்டத்து ஆர்ந்தஅத்து வாக்களும்முற்
கூறத் தகும் சிமிழ்ப்பில் கூட்டுவித்து .. மாறிவரும்

..... 7

ஈரிரண்டு தோற்றத்து எழுபிறப்புள் யோனிஎன்பான்
ஆரவந்த நான்குநூ றாயிரத்துள் .. தீர்வரிய
கன்மத்துக்கு ஈடாய்க் கறங்கும் சகடமும் போற்
சென்மித்து உழலத் திரோதித்து .. வெந்நிரய

..... 8

சொர்க்காதி போகமெலாம் துய்ப்பித்துப் பக்குவத்தால்
நற்காரணம் சிறிது நண்ணுதலும் .. தர்க்கமிடும்
தொன்னூல் பரசமயம் தோறும் அதுவதுவே
நன்னூல் எனத்தெரிந்து நாட்டுவித்து .. முன்னூல்

..... 9

விரதமுத லாயபல மெய்த்தவத்தின் உண்மைத்
சரியைகிரி யாயோகம் சார்வித்து .. அருள்பெருகு
சாலோக சாமீப சாரூபமும் புசிப்பித்து
ஆலோகம் தன்னை அகற்றுவித்து .. நால்வகையாம்

..... 10

சத்திநி பாதம் தருதற்கு இருவினையும்
ஒத்துவரும் காலம் உளவாகிப் .. பெத்த
மலபரி பாகம் வருமளவில் பன்னாள்
அலமருதல் கண்ணுற்று அருளி .. உலவாது

..... 11

அறிவுக்கு அறிவாகி அவ்வறிவுக்கு எட்டா
நெறியில் செறிந்தநிலை நீங்கிப் .. பிரியாக்
கருணை திருஉருவாய்க் காசினிக்கே தோன்றிக்
குருபரனென்று ஓர்திருப்பேர் கொண்டு .. திருநோக்கால்

..... 12

ஊழ்வினையைப் போக்கி உடலறுபத் தெட்டுநிலம்
ஏழும் அத்துவாக்கள் இருமூன்றும் .. பாழாக
ஆணவமான படலம் கிழித்து அறிவில்
காணரிய மெய்ஞ்ஞானக் கண்காட்டிப் .. பூணும்

..... 13

அடிஞானத் தாற்பொருளும் ஆன்மாவும் காட்டிக்
கடியார் புவனமுற்றும் காட்டி .. முடியாது
தேக்குபர மானந்தம் தெள்ளமுதம் ஆகிஎங்கும்
நீக்கமற நின்ற நிலைகாட்டிப் .. போக்கும்

..... 14

வரவும் நினைப்பும் மறப்பும் பகலும்
இரவும் கடந்துலவா இன்பம் .. மருவுவித்துக்
கன்மமலத் தார்க்குமலர்க் கண்மூன்றும் தாழ்சடையும்
வன்மமூவும் மானுமுடன் மால்விடைமேல் .. மின்னிடத்துப்

..... 15

பூத்த பவளப் பொருப்பு ஒன்று வெள்ளிவெற்பில்
வாய்த்தனைய தெய்வ வடிவாகி .. மூத்த
கருமமலக் கட்டறுத்துக் கண்ணருள் செய்து உள்நின்று
ஒருமலர்த்தார்க்கு இன்பம் உதவிப் .. பெருகியெழு

..... 16

மூன்றவத்தை யும்கழற்றி முத்தருட னேஇருத்தி
ஆன்றபர முத்தி அடைவித்துத் .. தோன்றவரும்
யானெனதென்று அற்ற இடமே திருவடியா
மோனபரா னந்தம் முடியாக .. ஞானம்

..... 17

திருஉருவா இச்சை செயலறிவு கண்ணா
அருளதுவே செங்கை அலரா .. இருநிலமே
சந்நிதியா நிற்கும் தனிச்சுடரே எவ்வுயிர்க்கும்
பின்னமற நின்ற பெருமானே .. மின்னுருவம்

..... 18

தோய்ந்த நவரத்நச் சுடர்மணியால் செய்த பைம்பொன்
வாய்ந்த கிரண மணிமுடியும் .. தேய்ந்தபிறைத்
துண்டம்இரு மூன்றுநிறை தோன்றப் பதித்தனைய
புண்டரம் பூத்தநுதல் பொட்டழகும் .. விண்ட

..... 19

பருவமலர்ப் புண்டரிகம் பன்னிரண்டு பூத்தாங்கு
அருள்பொழியும் கண்மலர் ஈராரும் .. பருதி
பலவும் எழுந்துசுடர் பாலித்தாற் போலக்
குலவு மகரக் குழையும் .. நிலவுமீழும்

..... 20

புன்முறுவல் பூத்தலர்ந்த பூங்குமுதச் செவ்வாயும்
சென்மவிடாய் தீர்க்கும் திருமொழியும் .. வின்மலிதோள்
வெவ்வசுரர் போற்றிசைக்கும் வெஞ்சூர னைத்தடிந்து
தெவ்வருயிர் சிந்தும் திருமுகமும் .. எவ்வுயிர்க்கும்

..... 21

ஊழ்வினையை மாற்றி உலவாத பேரின்ப
வாழ்வுதரும் செய்ய மலர்முகமும் .. சூழ்வோர்
வடிக்கும் பழமறைகள் ஆகமங்கள் யாவும்
முடிக்கும் கமல முகமும் .. விடுத்தகலாப்
பாச இருள்துரந்து பல்கதிரில் சோதிவிடும்
வாச மலர்வதன மண்டலமும் .. நேசமுடன்
போகமுறும் வள்ளிக்கும் புத்தேளிர் பூங்கொடிக்கும்
மோகம் அளிக்கும் முகமதியும் .. தாகமுடன்

..... 22

வந்தடியில் சேர்ந்தோர் மகிழ வரம்பலவும்
தந்தருளும் தெய்வமுகத் தாமரையும் .. கொந்தவிழ்ந்த
வேரிக் கடம்பும் விரைக்குரவும் பூத்தலர்ந்த
பாரப் புயசயிலம் பன்னிரண்டும் .. ஆரமுதம்

..... 23

தேவர்க்கு உதவும் திருக்கரமும் சூர்மகளிர்
மேவக் குழைந்தணைந்த மென்கரமும் .. ஓவாது
மாரி பொழிந்த மலர்க்கரமும் பூந்தொடையல்
சேர அணிந்த திருக்கரமும் .. மாப்பகத்தில்

..... 24

வைத்த கரதலமும் வாமமருங் கிற்கரமும்
உய்த்த குறங்கில் ஒருகரமும் .. மொய்த்த
சிறுதொடிசேர் கையும்மணி சேர் ந்ததடங் கையும்
கறுவுசமர் அங்குசம்சேர் கையும் .. தெறுபோர்.

..... 25

அதிர்கே டகம் சுழற்றும் அங்கைத் தலமும்
கதிர்வாள் விதிர்க்கும் கரமும் .. முதிராத
கும்பமுலைச் செவ்வாய்க் கொடியிடையார் வேட் டணைந்த
அம்பொன் மணிப்பூண் அகன்மார்பும் .. பைம்பொன்

..... 26

புரிநூலும் கண்டிகையும் பூம்பட் டுடையும்
அரைஞாணும் கச்சை அழகும் .. திருவரையும்
நாதக்கழலும் நகுமணிப் பொற் கிண்கிணியும்
பாதத்து அணிந்த பரிபுரமும் .. சோதி

..... 27

இளம்பருதி நூறா யிரங்கோடி போல
வளந்தரு தெய்வீக வடிவும் .. உளந்தனில்கண்டு
ஆதரிப்போர்க்கு ஆருயிராய் அன்பரகத் தாமரையின்
மீதிருக்கும் தெய்வ விளக்கொளியே .. ஒதியஐந்து

..... 28

..... 29

ஓங்காரத்து உள்ளொளிக்கும் உள்ளொளியாய் ஐந்தொழிற்கும்
நீங்காத பேருருவாய் நின்றோனே .. தாங்கரிய
மந்திரமே சோரியா வான்பதமே மாமுடியாத்
தொந்தமுறும் வன்னமே தொக்காகப் .. பந்தனையால்

..... 30

ஒத்த புவனத் துருவே உரோமமாத்
தத்துவங்க ளேசத்த தாதுவா .. வைத்த
கலையே அவயவமாக் காட்டும் அத்து வாவின
நிலையே வடிவமா நின்றோய் .. பலகோடி

..... 31

அண்டம் உருவாகி அங்கம் சராசரமாய்க்
கண்டசக்தி மூன்றுட் கரணமாய்த் .. தொண்டுபடும்
ஆவிப் புலனுக்கு அறிவு அளிப்ப ஐந்தொழிலும்
ஏவித் தனிநடத்தும் எங்கோவே .. மேவ

..... 32

வரும்அட்ட மூர்த்தமாம் வாழ்வேமெய்ஞ் ஞானம்
தரும்அட்ட யோகத் தவமே .. பருவத்து
அகலாத பேரன்பு அடைந்தோர் அகத்துள்
புகலாகும் இன்பப் பொருப்பும் .. சுகலளிதப்

..... 33

பேரின்ப வெள்ளப் பெருக்காறு மீதானம்
தேரின்ப நல்கும் திருநாடும் .. பாரின்பம்
எல்லாம் கடந்த இருநிலத்துள் போக்குவரவு
அல்லாது உயர்ந்த அணிநகரும் .. தொல்லுலகில்

..... 34

ஈறும் முதலுமகன்று எங்குநிறைந்து ஐந்தெழுத்தைக்
கூறி நடாத்தும் குரகதமும் .. ஏறுமதம்
தோய்ந்து களித்தோர் துதிக்கையினால் பஞ்சமலம்
காய்ந்த சிவஞானக் கடாக்களிறும் .. வாய்ந்தசிவ

..... 35

பூரணத்துள் பூரணமாம் போதம் புதுமலரா
நாரகத்துள் கட்டு நறுந்தொடையும் .. காரணத்துள்
ஐந்தொழிலும் ஓவாது அளித்துயர்ந்த வான்கொடியும்
வந்தநவ நாத மணிமுரசும் .. சந்ததமும்

..... 36

நீக்கமின்றி ஆடி நிழலசைப்பான் போல்புவனம்
ஆக்கி அசைத்தருளும் ஆணையும் .. தேக்கமழ்ந்து
வீசும் பனுவல் விபுதர் தனித்தனியே
பேசும் தசாங்கமெனப் பெற்றோனே .. தேசுதிகழ்

..... 37

பூங்கயிலை வெற்பில் புனைமலர்ப்பூங் கோதையிடப்
பாங்குறையும் முக்கண் பரஞ்சோதி .. ஆங்கொருநாள்
வெந்தகுவர்க்கு ஆற்றாத விண்ணோர் முறைக்கிரங்கி
ஐந்து முகத்தோடு அதோமுகமும் .. தந்து

..... 38

திருமுகங்கள் ஆறாகிச் செந்தழற்கண் ஆறும்
ஒருமுகமாய்த் தீப்பொறியாறு உய்ப்ப .. விரிபுவனம்
எங்கும் பரக்க இமையோர் கண்டு அஞ்சதலும்
பொங்கும் தழல்பிழம்பைப் பொற்கரத்தால் .. அங்கண்

..... 39

எடுத்தமைத்து வாயுவைக்கொண்டு ஏகுதியென்று எம்மான்
கொடுத்தளிப்ப மெல்லக் கொடுபோய் .. அடுத்ததொரு
பூதத் தலைவகொடு போதினனத் தீக்கடவுள்
சீதப் பகீரதிக்கே சென்றுய்ப்பப் .. போதொருசற்று

..... 40

அன்னவளும் கொண்டமைதற்கு ஆற்றாள் சரவணத்தில்
சென்னியில் கொண்டு உய்ப்பத் திருஉருவாய் .. முன்னர்
அறுமீன் முலையுண்டு அமுதுவிளை யாடி
நறுநீர் முடிக்கணிந்த நாதன் .. குறுமுறுவல்

....., 41

கன்னியொடும் சென்று அவட்குக் காதலுருக் காட்டுதலும்
அன்னவள்கண்டு அவ்வுருவம் ஆறினையும் .. தன்னிரண்டு
கையால் எடுத்தணைத்துக் கந்தனெனப் பேர்புனைந்து
மெய்யாறும் ஒன்றாக மேவுவித்துச் .. செய்ய

..... 42

முகத்தில் அணைத்துச் சி மோந்து முலைப்பால்
அகத்துள் மகிழ்பூத்து அளித்துச் .. சகத்தளந்த
வெள்ளை விடைமேல் விமலன் கரத்தில் அளித்து
உள்ளம் உவப்ப உயர்ந்தோனே .. கிள்ளைமொழி

..... 43

மங்கை சிலம்பின் மணிஒன்ப தில்தோன்றும்
துங்க மடவார் துயர்தீர்ந்து .. தங்கள்
விருப்பால் அளித்தநவ வீரருக்குள் முன்னோன்
மருப்பாயும் தார்வீர வாகு .. நெருப்பிலுதித்து

..... 44

அங்கண் புவனம் அனைத்தும் அழித்துலவும்
செங்கண் கடா அதனைச் சென்று கொணர்ந்து .. எங்கோன்
விடுக்குதி என்று உய்ப்ப அதன் மீதிவந்து எண்டிக்கும்
நடத்தி விளையாடும் நாதா .. படைப்போன்

..... 45

அகந்தை உரைப்பமறை ஆதி எழுத்தொன்று
உகந்த பிரணவத்தின் உண்மை .. புகன்றிலையால்
சிட்டித் தொழிலதனைச் செய்வதெங்கள் என்றுமுனம்
குட்டிச் சிறையிருத்தும் கோமானே .. மட்டவிழும்

..... 46

பொன்னம் கடுக்கைப் புரிசடையோன் போற்றிசைப்ப
முன்னம் பிரமம் மொழிந்தோனே .. கொன்னெடுவேல்
தாரகனும் மாயத் தடங்கிரியும் தூளாக
வீரவடி வேல் விடுத்தோனே .. சீரலைவாய்த் 47
தெள்ளு திரை கொழிக்கும் செந்தூரில் போய்க்கருணை
வெள்ளம் எனத்தவிசின் வீற்றிருந்து .. வெள்ளைக்
கயேந்திரனுக்கு அஞ்சல் அளித்துக் கடல்கூழ்
மயேந்திரத்தில் புக்கு இமையோர் வாழச் .. சயேந்திரனாம்

..... 48

சூரனைச் சோதித்துவரு கென்றுதடம் தோள்விசய
வீரனைத் தூதாக விடுத்தோனே .. காரவுணன்
வானவரை விட்டு வணங்காமை யால் கொடிய
தானவர்கள் நாற்படையும் சங்கரித்துப் .. பாணு

..... 49

பகைவன் முதலாய பாலருடன் சிங்க
முகனைவென்று வாகை முடித்தோய் .. சகமுடுத்த
வாரிதனில் புதிய மாவாய்க் கிடந்தநெடும்
சூருடலம் கீண்ட சுடர் வேலோய் .. போரவுணன்

..... 50

அங்கம்இரு கூறாய் அடன்மயிலும் சேவலுமாய்த்
துங்கமுடன் ஆர்த்தெழுந்து தோன்றுதலும் .. அங்கவற்றுள்
சீறும்அர வைப்பொருத சித்ரமயில் வாகனமா
ஏறி நடாத்தும் இளையோனே .. மாறிவரு

..... 51

சேவல் பகையைத் திறல்சேர் பதாகைஎன
மேவத் தனித்துயர்த்த மேலோனே .. மூவர்
குறைமுடித்து விண்ணம் குடியேற்றித் தேவர்
சிறைவிடுத்து ஆட் கொண்டளித்த தேவே .. மறைமுடிவாம்

..... 52

சைவக்கொழுந்தே தவக்கடலே வானுதவும்
தெய்வக் களிற்றை மணம்செய்தோனே .. பொய்விரவு
காமம் முனிந்த கலைமுனிவன் கண்ணருளால்
வாமமட மானின் வயிற்றுதித்தப் .. பூமருவு

..... 53

கானக் குறவர் களிகூரப் பூங்குயில்போல்
ஏனற் புனங்காத்து இனிதிருந்து .. மேன்மைபெறத்
தெள்ளித் தினைமாவும் தேனும் பரிந்தளித்த
வள்ளிக் கொடியை மணந்தோனே .. உள்ளம் உவந்து

..... 54

ஆறுதிருப் பதிகண்டு ஆறெழுத்தும் அன்பினுடன்
கூறும் அவர் சிந்தைகுடி கொண்டோனே .. நாறுமலர்க்
கந்திப் பொதும்பர்எழு காரலைக்கும் சீரலைவாய்ச்
செந்தில் பதிபுரக்கும் செவ்வேளே .. சந்ததமும்

..... 55

பல்கோடி சன்மப் பகையும் அவமிருத்தும்
பல்கோடி விக்ினமும் பல்பிணியும் .. பல்கோடி
பாதகமும் செய்வினையும் பாம்பும் பசாசும்அடல்
பூதமும் தீ நீரும் பொருபடையும் .. தீது அகலா

..... 56

வெவ்விடமும் துட்ட மிருகமுதலாம் எவையும்
எவ்விடம் வந்து எம்மை எதிர்ந்தாலும் .. அவ்விடத்தில்
பச்சையில் வாகனமும் பன்னிரண்டு திண்தோளும்
அச்சம் அகற்றும் அயில்வேலும் .. கச்சைத்

..... 57

திருவரையும் சீறடியும் செங்கையும் ஈராறு
அருள்விழியும் மாமுகங்கள் ஆறும் .. விரிகிரணம்
சிந்தப் புனைந்த திருமுடிகள் ஓராறும்
எந்தத் திசையும் எதிர்ந்தோன்ற .. வந்திடுக்கண்

..... 58

எல்லாம் பொடிபடுத்தி எவ்வரமும் தந்துபுகுந்து
உல்லாசமாக உளத்திருந்து .. பல்விதமாம்
ஆசுமுதல் நாற்கவியும் அட்டாவ தானமும்சீர்ப்
பேசும் இயல் பல்காப் பியத் தொகையும் .. ஓசை

..... 59

எழுத்துமுத லாம் ஐந்து இலக்கணமும் தோய்ந்து
பழுத்த தமிழ்ப்புலமை பாலித்து .. ஒழுக்கமுடன்
இம்மைப் பிறப்பில் இருவா தனை அகற்றி
மும்மைப் பெருமலங்கள் மோசித்துத் .. தம்மைவிடுத்து

..... 60

ஆயும் பழைய அடியா ருடன்கூட்டித்
தோயும் பரபோகம் துய்ப்பித்துச் .. சேய
கடியேற்கும் பூங்கமலக் கால்காட்டி ஆட்கொண்டு
அடியேற்கு முன்னின்று அருள்.

..... 61

திருச்செந்தூர் கந்தர் கலிவெண்பா முற்றிற்று.

பாம்பன் ஸ்ரீ குமரகுருதாச சுவாமிகள் அருளிய சண்முக கவசம்

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

அண்டமாய் அவனியாகி அறியொணாப் பொருள (து) ஆகித்
தொண்டர்கள் குருவுமாகித் துகள் அறு தெய்வமாகி
எண்ணிசை போற்ற நின்ற என்அருள் ஈசன் ஆன
திண்திறள் சரவணத்தான் தினமும் என் சிரசைக் காக்க.

(1)

ஆதியாம் கயிலைச் செல்வன் அணிநெற்றி தன்னைக் காக்க
தாதவிழ் கடப்பந் தாரான் தானிரு நுதலைக் காக்க
சோதியாம் தணிகை ஈசன் துரிசுஇலா விழியைக் காக்க
நாதனாம் கார்த்தி கேயன் நாசியை நயந்து காக்க.

(2)

இருசெவிகளையும் செவ்வேள் இயல்புடன் காக்க, வாயை
முருகவேள் காக்க, நாப்பல் முழுதும்நல் குமரன் காக்க
துரிசுஅறு கதுப்பை யானைத் துண்டனார் துணைவன் காக்க
திருவுடன் பிடரி தன்னைச் சிவசுப்ர மணியன் காக்க.

(3)

ஈசனாம் வாகுலேயன் எனது கந்தரத்தைக் காக்க
தேசறு தோள் விலாவும் திருமகள் மருகன் காக்க
ஆசிலா மார்பை ஈராறு ஆயுதன் காக்க, எந்தன்
ஏசிலா முழங்கை தன்னை எழில் குறிஞ்சிக்கோன் காக்க.

(4)

உறுதியாய் முன்கை தன்னை உமையிள மதலை காக்க
தறுகண் ஏறிடவே என்கைத் தலத்தை மாமுருகன் காக்க
புறம்கையை அயிலோன் காக்க, பொறிக்கர விரல்கள் பத்தும்
பிறங்கு மால்மருகன்காக்க, பின்முதுகைச் சேய் காக்க.

(5)

ஊண்நிறை வயிற்றை மஞ்ஞை ஊர்த்தியோன் காக்க, வம்புத்
தோள்நிமிர் சுரேசன் உந்திச் சுழியினைக் காக்க, குய்ய
நாணினை அங்கி கௌரிநந்தனன் காக்க, பீஜ
ஆணியை கந்தன்காக்க, அறுமுகன் குதத்தைக் காக்க.

(6)

எஞ்சிடாது இடுப்பை வேலுக்கு இறைவனார் காக்க காக்க
அம்சகனம் ஓர் இரண்டும் அரன்மகன் காக்க காக்க
விஞ்சிடு பொருள் காங்கேயன் விளரடித் தொடையைக் காக்க
செஞ்சரண நேச ஆசான் திமிரு முன் தொடையைக் காக்க.

(7)

ஏரகத் தேவன்என்தாள் இரு முழங்காலும் காக்க
சீருடைக் கணைக்கால் தன்னைச் சீரலைவாய்த்தே காக்க
நேருடைப் பரடு இரண்டும் நிகழ் பரங்கிரியன் காக்க
சீரிய குதிக்கால் தன்னைத் திருச்சோலை மலையன் காக்க.

(8)

ஐயுறு மலையன்பாதத்து அமர் பத்து விரலும் காக்க
பையுறு பழநி நாத பரன், அகம் காலைக் காக்க
மெய்யுடன் முழுதும், ஆதி விமல சண்முகவன் காக்க
தெய்வ நாயக விசாகன் தினமும் என் நெஞ்சைக் காக்க.

(9)

ஒலியெழ உரத்த சத்தத் தொடுவரு பூத ப்ரேதம்
பலிகொள் இராக்கதப்பேய் பலகணத்து எவை ஆனாலும்
கிலிகொள் எனைவேல் காக்க, கெடுபரர் செய்யும் சூன்யம்
வலியுள் மந்தர தந்தரம் வருத்திடாது அயில்வேல் காக்க.

(10)

ஓங்கிய சீற்றமே கொண்டு உவணிவில் வேல் சூலங்கள்
தாங்கிய தண்டம் எஃகம் தடி பரசு ஈட்டி யாதி
பாங்குடை ஆயுதங்கள் பகைவர் என் மேலே ஓச்சின்,
தீங்கு செய்யாமல் என்னைத் திருக்கைவேல் காக்க காக்க.

(11)

ஒளவியமுளர் ஊன் உண்போர் அசடர் பேய் அரக்கர் புல்லர்
தெவ்வர்கள் எவர் ஆனாலும் திடமுடன் எனைமல் கட்டத்
தவ்வியே வருவா ராயின், சராசரம் எலாம் புரக்கும்
கவ்வுடைச் சூர சண்டன் கைஅயில் காக்க காக்க.

(12)

கடுவிடப் பாந்தள் சிங்கம் கரடி நாய் புலிமா யானை
கொடிய கோணாய் குரங்கு கோல மார்ச்சாலம் சம்பு
நடையுடை எதனா லேனும் நான் இடர்ப் பட்டி டாமல்
சடுதியில் வடிவேல் காக்க சானவிமுளை வேல் காக்க.

(13)

ங்கரமே போல் தழீஇ ஞானவேல் காக்க, வன்புள்
சிகரிதேள் நண்டுக் காலி செய்யன் ஏறு ஆலப் பல்லி
நகமுடை ஒந்தி பூரான் நளிவண்டு புலியின் பூச்சி
உகமிசை இவையால், எற் குஓர் ஊறுஇலாது ஐவேல் காக்க.

(14)

சலத்தில் உய்வன்மீன் ஐறு, தண்டுடைத் திருக்கை, மற்றும்
நிலத்திலும் சலத்திலும் தான் நெடுந்துயர் தரற்கே உள்ள
குலத்தினால், நான் வருத்தம் கொண்டிடாது அவ்வவ்வேளை
பலத்துடன் இருந்து காக்க, பாவகி கூர்வேல் காக்க.

(15)

ஞமலியம் பரியன்கைவேல், நவக்கிரகக்கோள் காக்க
சுமவிழி நோய்கள், தந்த சூலை, ஆக்கிராண ரோகம்,
திமிர்கழல் வாதம், சோகை, சிரமடி கர்ண ரோகம்
எமை அணுகாமலே பன்னிருபுயன் சயவேல் காக்க.

(16)

டமருகத்து அடிபோல் நைக்கும் தலையிடி, கண்ட மாலை
குமுறு விப்புருதி, குன்மம், குடல்வலி, ஈழை காசம்,
நிமிரொணா(து) இருத்தும்வெட்டை, நீர்பிரமேகம் எல்லாம்
எமை அடையாமலே குன்று எறிந்தவன் கைவேல் காக்க.

(17)

இணக்கம் இல்லாத பித்த எரிவு, மாசுரங்கள், கைகால்
முணக்கவே குறைக்கும் குஷ்டம், மூலவெண்முளை, தீமந்தம்
சணத்திலே கொல்லும் சன்னி சாலம் என்று அறையும் இந்த
பிணிக்குலம் எனை ஆளாமல் பெரும்சக்தி வடிவேல் காக்க.

(18)

தவனமா ரோகம், வாதம், சயித்தியம், அரோசகம், மெய்
சுவறவே செய்யும் மூலச்சூடு, இளைப்பு, உடற்று விக்கல்,
அவதிசெய் பேதி சீழ்நோய், அண்டவாதங்கள், சூலை
எவையும் என்னிடத்து எய்தாமல் எம்பிரான் திணிவேல் காக்க.

(19)

நமைப்புறு கிரந்தி, வீக்கம் நணுகிடு பாண்டு, சோபம்
அமர்த்திடு கருமை வெண்மை ஆகுபல் தொழுநோய் கக்கல்
இமைக்குமுன் உறு வலிப்போடு எழுபுடைப்பகந்த (ர)ாதி
இமைப்பொழுதேனும் என்னை எய்தாமல் அருள்வேல் காக்க.

(20)

பல்லது கடித்து மீசை படபடென்றே துடிக்கக்
கல்லினும் வலிய நெஞ்சம் காட்டியே உருட்டி நோக்கி
எல்லினும் கரிய மேனி எம்படர், வரினும் என்னை
ஒல்லையில் தார காரி ஓம் ஐம் ரீம் வேல் காக்க.

(21)

மண்ணிலும் மரத்தின்மீது மலையிலும் நெருப்பின் மீதும்
தண்ணிறை ஜலத்தின் மீதும்சாரி செய் ஊர்தி மீதும்
விண்ணிலும் பிலத்தின் உள்ளும் வேறு எந்த இடத்தும் என்னை
நண்ணிவந்து அருள் ஆர்ச்சஷ்டி நாதன் வேல் காக்க காக்க.

(22)

யகரமேபோல் சூல் ஏந்தும் நற்புயன் வேல்முன் காக்க
அகரமே முதலாம் ஈராறு அம்பகன் வேல்பின் காக்க
சகரமோடு ஆறும் ஆனோன் தன்கைவேல் நடுவில் காக்க
சிகரமின் தேவ மோலி திகழ் ஐவேல் கீழ்மேல் காக்க.

(23)

ரஞ்சித மொழி தேவானை நாயகன் வள்ளி பங்கன்
செஞ்சய வேல் கிழக்கில் திறமுடன் காக்க, அங்கி
விஞ்சிடு திசையில் ஞான வீரன் வேல் காக்க, தெற்கில்
எஞ்சிடாக் கதிர்கா மத்தோன் இகலுடைக் கரவேல் காக்க.

(24)

லகரமே போல் காளிங்கன்நல்லுடல் நெளிய நின்று
தகர மர்த்தனமே செய்த சங்கரி மருகன் கைவேல்,
நிகழ்எனை நிருதி திக்கில் நிலைபெறக் காக்க, மேற்கில்
இகல் அயில்காக்க, வாயுவினில் குகன் கதிர்வேல் காக்க.

(25)

வடதிசை தன்னில் ஈசன்மகன்அருள் திருவேல் காக்க
விடையுடை ஈசன் திக்கில் வேத போதகன் வேல் காக்க
நடக்கையில் இருக்கும்ஞான்றும் நவில்கையில் நிமிர்கையில், கீழ்க்
கிடக்கையில் தூங்குஞான்றும் கிரிதுளைத்துள வேல்காக்க.

(26)

இழந்துபோகாத வாழ்வை ஈயும் முத்தையனார் கைவேல்,
வழங்கும் நல் ஊண் உண்போதும் மால்விளையாட்டின் போதும்
பழஞ்சுரர் போற்றும் பாதம் பணிந்து நெஞ்சு அடக்கும் போதும்
செழும்குணத்தோடே காக்க, திடமுடன் மயிலும் காக்க.

(27)

இளமையில் வாலிபத்தில் ஏறிடு வயோதிகத்தில்
வளர் அறுமுகச் சிவன்தான் வந்தெனைக் காக்க காக்க
ஒளிஎழு காலை, முன்னல் ஓம் சிவ சாமி காக்க
தெளிநடு பிற்பகல் கால், சிவகுரு நாதன் காக்க.

(28)

இறகுடைக்கோழித் தோகைக்கு இறைமுன் இராவில் காக்க
திறலுடைச் சூர்ப்பகைத்தே, திகழ்பின் இராவில் காக்க
நறவுசேர் தாள் சிலம்பன் நடுநிசி தன்னில் காக்க
மறைதொழு குழகன் எம்கோன் மாறாது காக்க காக்க.

(29)

இனம்எனத் தொண்டரோடும் இணக்கிடும் செட்டி காக்க
தனிமையில் கூட்டந் தன்னில் சரவண பவனார் காக்க
நனி அநுபூதி சொன்ன நாதர்கோன் காக்க இத்தைக்
கனிவோடு சொன்ன தாசன் கடவுள்தான் காக்கவந்தே.

(30)

... ஸ்ரீ சண்முக கவசம் முற்றிற்று.

திருச்செந்தூர் குஹ ஸீப்ரபாதம்

ஷட்வக்த்ர க்ருத்திகா புத்ர
ஷட்சக்ரஸ்த க்ருபாநிதே
உத்திஷ்டா பிஷ்ட வரத
கர்த்தவ்யம் லோகரக்ஷணம்

உத்திஷ்டோத்திஷ்ட காங்கேய
உத்திஷ்டச்ருதி ஸம்ஸ்துத
உத்திஷ்டஸர்வ தேவேச
த்ரைலோக்யம் மங்களம் குரு

ஸீப்பாதமஸ்து சசிசூடதனூ பவாய
ஸீப்பாதமஸ்து சரணாகத வத்ஸலாய
ஸீப்பாதமஸ்து சரதிந்து ஸமானனாய
ஸீப்பாதமஸ்து சரபேந்த்ர ஸீதாப்ரி யாய

ஸீப்பாதஸ்து வசுரகூர குலாந்தகாய
ஸீப்பாதமஸ்து சமலாபஹதிவ்ய நாம்னே
ஸீப்பாதமஸ்து சரசக்தி தனுர் தராய
ஸீப்பாதமஸ்து சரஸம்பவ ஸீப்ரபாதம்

ஸ்ரீ வேத ஸூக்த ஸகலாகம மந்த்ரரூப!
ஸ்ரீ கார்த்திகேய கமலானன, தாரகாரே!
ஸ்ரீ ஸிந்துதீர விலஸத் ஸீகுஹா நிவாஸ!
ஸ்ரீ கந்தமாதனபதே! தவஸீப்ரபாதம்

ஷட்கோணமத்யவிலஸத் ப்ரணவஸ்வரூப!
ஷட்பாவ நாசகஷ்டானன, ஷட்கிரீட,
ஷஷ்டி வ்ரதப்ரிய ஸீமங்கள திவ்யமூர்த்தே,
ஸ்ரீ கந்தமாதனபதே தவ, ஸீப்ரபாதம்

ஸ்ரீ ஸ்கந்த புஷ் கரிணிகா சுபதோய பூதா:
ஸ்ரீ பஸ்ம ருத்ரமணி பூஷிததிவ்ய காத்ரா:
த்வத்ஸ்நந்திதௌ ப்ரதிதினம் ப்ரவிசந்தி, பக்தா;
ஸ்ரீ கந்தமாதனபதே, தவ, ஸீப்ரபாதம்

ஸ்ரீ கும்பஸம் பவ சுகப்ரமுகா, முநீந்த்ரா:
ஸ்ரீ பாரிஜாத குஸீமானி கரேக்ருஹீத்வா
ஸ்ரீ பாதபத்ம முபயம்ச, ஸதார்ச்சயந்தி
ஸ்ரீ கந்த மாதனபதே, தவ, ஸீப்ரபாதம்

ஸ்ரீ ப்ரம்ம விஷ்ணுஸ்ரீநாயக தேவமுக்யா;
 த்வத் பாதபத்ம் மதுராம்ருதபான ஹேதோ:
 த்வாரேஸ்திதா: ப்ரதிதினம் நிகமாகமக்ஞா:
 ஸ்ரீ சுந்த மாதனபதே, தவஸீப்ரபாதம்

ஸர்வார்த்த ஸாதக! ஜயந்தி புரீநிவாஸா:
 விப்ரேந்த்ரவர்ய கணபக்த கணா மஹாந்தா:
 த்வத்ஸந்நிதௌ ப்ரதிதினம் நிவஸந்தி ஸர்வே
 ஸ்ரீசுந்தமா தனபதே, தவஸீப்ரபாதம்

சரஸம் பவ, தே, கருணா, ப்ரதிதா,
 விதிசங்கர விஷ்ணு முகைர்விதிதா
 கருணாலவ, பாக், யதிகஸ் சிதஹோ
 மனுஜைஸ் ஸகலைர் நியதம் வினுத;

சிவதாத கிராச்ருதி தத்பரதா
 பவதஸ்ஸ கலைர்விதி தாஹி பவான்
 ஸீபலாச பலாச ஸவேப்ரதமம்
 ஹீதபோஜிமுகாந்த மஹோக்ருதவான்

கலித: கலிதம் கலுஷம் ஸகலம்
 சரஸம் பவஹந்து மஹோ, பக்வன்
 சரஜன்ம பவான் கதவான் மதிமன்
 சரதிந்து ஸமான முகாம் புருஹ:

சிவநிந்தன ஸீஸ்ரவதோ விபுதா:
 திதிஜைரகருபதரைர் விதுதா:
 த்வது பாஸ்ரயதப் புனரப்யமரா:
 பவதா ஸீஹிதா விஹிதா நியதம்

விதினா பவதஸ் சிசுதாவிதிதா
 பரதாந மதாத் மமதா ஜநிதா
 ப்ரணவார்த்தக்ருதே பவதாது புனர்
 நிஜவீரவரைஸ் ஸவிதிர் யமித;

முனிபி: பரிவாரிதபோ பகவன்
 சபராத் மஜயா, ஸீர ராட்ஸீதயா
 ஸஹஸானனயா ஸஹ பாதிபவான்
 சிகிவாஹன, ஷண்முக, ஸர்வகுரோ,

சரணாகதமாது ரமாத்ரி ஜிதம்
கருணாகர காம தகாமஹதம்
சரகானன ஸம்பவ, சாருருசே
பரிபாலய, தாரக, மாரக, மாம்

சரதிந்து ஸமான ஷடானனயா
ஸரஸீரு ஹசாரு விலோசனயா
நிருபாதி கயா நிஜ பாலதயா
பரிபாலய, தாரக மாரக மாம்

ஹரஸாரஸமுத் பவ ஹைமவதீ-
கரபல்ல வலாளி தகம் ரதனோ
முரவைரி விரிஞ்சமுதம் புனிதே,
பரிபாலய, தாரக மாரக, மாம்.

கிரிஜா சுத, ஸாயக பின்னகிரே,
ஸீரஸிந்து தனூஜ, ஸீவர்ணருசே,
சிகிவாஹ, சிகாவல, தேவநமோ,
பரிபாலய, தாரகமாரக, மாம்.

பரிதோ, பவ, மே, புரதோ, பவ, மே,
பதி, மே, ஸததம், குஹரக்ஷசமாம்
விதராஜிஷீ மே,விஜயம்,பரித:
பரிபாலய, தாரக மாரக, மாம்.

ஜய, விப்ர ஜனப்ரிய, வீர, நமோ,
ஜய, பக்தபராயண, பத்ர, நமோ,
ஜய, சாகவிசாக, குமார, நமோ,
பரிபாலய, தாரக மாரக, மாம்.

ஏகம் பக்ஷத்வ்யம் ஸாக்ஷாத
த்ரிமூர்த்திஞ், ச, சதுஷ் பலம்
பஞ்சஸகந்தம், ச, ஷட்சாகம்
ஸப்தத்வக் பரிபூரிதம்

அஷ்டபுஷ்பம் நவாக்ஷம்ச
தசவ்யாப்தம் மஹா த்புதம்
ஏவமாதி மஹால்ருக்ஷம்
பாலயந்தம் குஹம்பஜே

இத்தம் ஸ்ரீஸீப்ரபாதம்ச
யே படந்தீஹ மாநவா;
தே ஸர்வே ஸர் வகாமர்தா:
ப்ரயாந்தி குஹ ஸந்நிதௌ

ஸ்ரீ ஜயந்திபுர நாதனுக்கு ஜய விஜயீபவ

செந்தூர் முருகன் திருப்பள்ளி யெழுச்சி

வெற்றி வேற்கரமுடையாய் எமையுடையாய்
விடிந்ததுன் பூங்கழற்கிணை மலர் கொண்டு
சுற்றிய அடியேங்கள் தூய்மனத் துடனே
சொல் மகிழ்வுடன் நின் திருவடி தொழுவோம்
தெற்றிய கமலங்கள் அலரும் தண் வயல் சூழ்
திருச்செந்திலம்பதி வாழ் முருகோனே
எற்றுயர் சேவற் பதாகையையுடையாய்
எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே

கீழ்த்திசை அருணனும் கிளரொளி வீசு
கிளி மயில் குயில் காகம் சேவல்கள் கூவ
காழிருள் நீக்கிடும் கதிரவன் வரவும்
கடிமா மலருடன் ஏந்திய கையார்
தாழ்ந்திடு சென்னியர் தவமுடை பெரியோர்
தனித்தனி நாமங்கள் புகலுவார் நாவில்
ஏழிசை பரவும் நற் செந்திலம்பரனே
எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே

வெண் சங்கமுழங்கின விசையொலி பேரி
வித வித வாத்தியங்கள் ஒலித்தன பலவால்
தண்ணருள் சுரந்திடும் தளிர் மலர்ப்பாதங்கள்
சார்ந்துடன் தெரிசிக்க யாவரும் வந்தார்.
பண்ணிசை வேதியர் வேதமுழங்கி
பனிமலர்த் தூவியே பரவினர் மருங்கில்
எண்ணரும் செந்தியில் இசைந்தமர் முருகா
எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே,

பாற்குடம் காவடி பக்தர்கள் ஒருபால்
பரிவுடன் வழிபடும் அன்பர்கள் ஒருபால்
நாற்றிசையோர் திரை கொணர்ந்தனர் ஒருபால்
நலமுடன் தமிழ் மரை ஒலிப்பவர் ஒருபால்
பாற்கடல் துயின்றோனும் பிரமனும் ஒருபால்

பண்புடன் ஊர்வசி அரம்பையர் ஒருபால்
ஏற்குரும் ஒளி திகழ் செந்திலமர்ந்தோய்
எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே

பஞ்ச பூதங்கள் யாவும் பரவிநின்றோய் என்றும்
பார்க்குமிடந்தோறும் பண்புற அமர்ந்தாய்
எஞ்சலில் இசையுடன் ஏற்றுதல் அல்லால்
என் புருகவும் நினைக்கண்ட றியோம் யாம்
தஞ்சமென் றடியவர்க் கருளும் செந்தூரா
சதுர்மறை யூடுறை ஷண்முகநாதா
எஞ்சிய பழவினை அறுத்தெமையாண்ட
எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே

செப்பரும் அடியவர் தனியிருந் துணர்வார்
செய்வினை யகற்றிடுவார் தவர் பலரும்
ஒப்பரும் இருடிகள் தம்மனையோடும்
உவமையில் ஜெபத்தோடு ஒன்றியே அமர்ந்தார்
செய்ப்பெறும் நீள்வயல் சூழ்திருச்செந்தூர்
சிறப்புடன் அமர் சிவசுப்பிரமணியா
எப்பிறப்பினும் உனை ஏத்திட அருள்வாய்
எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே

தேனினி தெனக்கொண்டு பால் இனிதெனவே
செப்புகின்ற அமுதம் இனிதென உணரார்
மானமர் திருவடி படிமிசை உறவே
வந்தெமை ஆண்டிட இங்கெழுந்தருளும்
மேல் நிமிர் சோலை சூழ் செந்திலம்பதிவாழ்
வேலவனே சீலனே விஞ்சையர் கோனே
ஞான வடிவே எமை ஆட்கொண்ட கோவே
நாதாந்தனே பள்ளி எழுந்தருளாயே.

ஆதிநடுவும் அந்தமாகியும் நின்றாய்
அரி அயன் அறியார் யாருணை அறிவார்
ஜோதி வடிவாம் இரு தேவியும் நீயும்
தொல் புகழ் அடியார்க் கருள் செய்யும் பரனே
ஓதிய மறை புகழ் உருவினைக் காட்டி
உயர் திருச்சீரலைவாய் நகர் காட்டி
வேதிய ராவதும் காட்டி வந்தாண்டாய்
விமலனே திருப்பள்ளி எழுந்தருளாயே

வானகத் தேவரும் வழிபடும் நின்னை
 மாபொருளே நிதம் வாழ்த்திட என்றும்
 மான இப்புவிதனில் வந்தமர் வாழ்வே
 மன்னு செந்தூரா வழிவழி யடியோம்
 ஊனகத் துலவி நின்றொளிரும் செந்தேனே
 ஒளிக்கொளியா யென்றும் பரவும் அடியார்
 ஞான அகத்தினில் நற்றொளிரானாய்
 நல்லமுதே பள்ளி எழுந்தருளாயே

அவனியிற் பிறந்து நாம் ஆய்வறிவில்லா
 ஆனகாலம் வீணாய் போக்கினோம் அவமே
 சிவகுமரா யாங்கள் உய்ந்திட நினைந்து
 சீரலைவாய் உறைவாய் அயன் மாலாம்
 புவிதனில் போற்றவும் புகழவும் நின்றாய்
 புண்ணியனே நின் கருணையும் நீயும்
 தவமிலா சிறியேமை தடுத்தாள வல்லாய்
 தயாபரனே பள்ளி எழுந்தருளாயே

விஸ்வரூப ஸ்ரீஜயந்திபுர ஷண்முக நாதனுக்கு
 அரஹரோ ஹர

நூலாசிரியர்

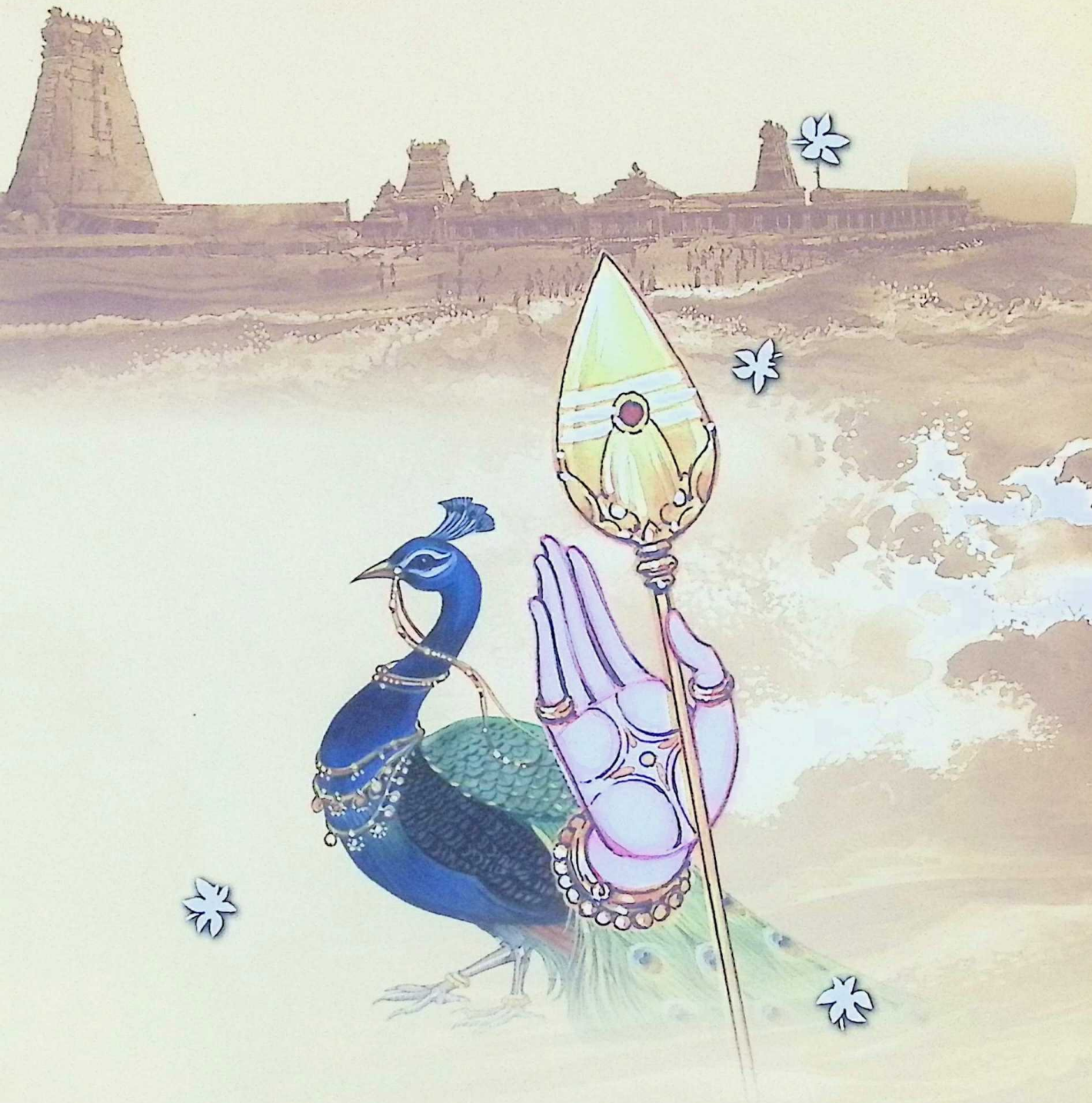
முத்தமிழ் வளர்ச்சிக்கு முன்னின்று உழைத்துவரும், நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் மரபில், புதுக்கோட்டை மாவட்டம் பொன்.புதுப்பட்டியில் ஁.பழ.பரம்பரையின் தலைமுறை தழைக்கப் பிறந்தவர் திரு.இராமநாதன் பழனியப்பன். பணிவு, பத்திமை, பண்பாடு, நேர்மை நெறி நிற்க நாளும் முயன்று வருபவர். அன்பும், கனிவும், பாசமும் மிக்க இவருக்கு இறைவன் தந்த நல்வரமான இனிய மனைவி விசாலாட்சி ஆச்சி, பெருமை சேர்க்கும் மக்கட் செல்வங்கள் இராமநாதன், நடராஜன், லக்ஷ்மி அடைக்கலவன் மற்றும் பேரன்களோடு வாழ்க்கை நெறியிலும் வளமை கண்டவர்.

பொறியியல் பட்டதாரியான இவர் பத்தாண்டு காலப் பணிக்குப் பின்னர் தாமே பஸ்தொழில்களை நிறுவி, தமது பிள்ளைகளோடு இயக்கி வருகிறார். ஐ.நா., மத்திய, மாநில அரசுகளின் தொழில் மேம்பாட்டு நிறுவனங்களுக்கும், வங்கிகளுக்கும், தனியார் நிறுவனங்களுக்கும் ஆலோசகராகவும், இயக்குனராகவும் பணி செய்தவர், செய்து கொண்டும் இருப்பவர்.

தொழில் துறையில் இருந்தாலும், தொன்மைத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும், ஆதி சங்கரரது நூல்களிலும், ஆன்மிகத்திலும் ஈடுபாடு கொண்ட இவர் சென்னை ஆன்மிக-இலக்கிய வட்டத்தின் நிறுவனர் - தலைவர். அதன் வழி திருக்குறள், திருமுறை, திவ்யப் பிரபந்தம், அபிராமி அந்தாதி பற்றிக் கற்றறிந்த சான்றோர்களின் விரிவுரைகளைப் பதிவு செய்து குறுந்தகடுகளாகவும், ஒலிப்பேழைகளாகவும் வெளிக் கொணர்ந்தவர். தாமும் இவை பற்றித் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் தொடர் உரை ஆற்றி வருபவர். பெரிய புராண நாயன்மார் அருள் வரலாற்றுக் குறுந்தகடுகளுக்கு ஆங்கில வரலாற்றுச் சுருக்க உரை எழுதி வழங்கியவர். "ஆன்மிகப் பயணத்தில் ஆயிரத்தெட்டு லிங்கங்கள் - கம்போடியா" என்ற நூலை எழுதி வழங்கியவர்.

"விசாலாட்சி-பழனியப்பன் அறக்கட்டளை"யின் நிறுவனர் - தலைவர். அதனடியாக, சமூக நலப் பேணலும், ஆன்மிகத் தொண்டும் செய்து வருகிறார்.

செய்வன திருந்தச் செய்யும் செம்மை - இவரது இலட்சியம்.

புஜங்க விடுத்ததில் அமைந்த உப்புனிதம்
 பாடலினை மத்தியுடன் பாவாயணம்
 செய்யும் அடியார்க்கு மெய்யாகக் கிட்கும்
 நன்மங்கள், நல் மனைவி, நிறைசெல்லம், நீண்ட ஆயுள் -
 இவையியாடு கின்றுமுண்டு - கந்தம் பெருமானை
 நிவந்தவமாக உணர்ந்திருக்கும் உய்வுகளும் பெரும்பிறு !

...
 பாடல் 33 - ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்

